

Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố

Contents

Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố	2
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03	7
3. Chương 04	10
4. Chương 05	14
5. Chương 06	19
6. Chương 07	22
7. Chương 08	27
8. Chương 09 - 10	31
9. Chương 11	38
10. Chương 12	42
11. Chương 13 - 14	46
12. Chương 15	52
13. Chương 16	57
14. Chương 17	62
15. Chương 18 - 19	65
16. Chương 20 - 21	73
17. Chương 22 - 23	80
18. Chương 24 - 25	87
19. Chương 26 - 27	94
20. Chương 28	101
21. Chương 29	106
22. Chương 30	109
23. Chương 31	114
24. Chương 32	118
25. Chương 33 - 34	122
26. Chương 35	129
27. Chương 36	134
28. Chương 37 - 38	138
29. Chương 39	146
30. Chương 40	150
31. Chương 41 - 42	154
32. Chương 43 - 44	161
33. Chương 45 - 46	169
34. Chương 47 - 48	177
35. Chương 49	184
36. Chương 50	188
37. Chương 51	193
38. Chương 52 - 53	199
39. Chương 54	206
40. Chương 55	211
41. Chương 56 - 57	215

42. Chương 58 - 59	222
43. Chương 60	230
44. Chương 61	234
45. Chương 62	239
46. Chương 63 - 64	244
47. Chương 65	250
48. Chương 66 - 01	257
49. Chương 66 - 02	263
50. Chương 67 - Vĩ Thanh (end)	271

Mạch Thương Hoa Khai Vì Quân Cố

Giới thiệu

Văn án Đây là một nữ tiểu cường ở trò chơi cảm thú phần đầu vươn lên. Đây là một bộ võng du, đồn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mach-thuong-hoa-khai-vi-quan-co>

1. Chương 01 - 02

1. Hôn môi × đuổi giết

Thời tiết đầu thu, sau giữa trưa một trận mưa rơi xuống, trong gió thổi tới hơi lạnh ẩm ướt.

Đúng là thời gian nghỉ trưa tốt.

Phòng nào đó tại ký túc xá của đại học C bỗng vang lên một trận đập cửa bất quy tắc, liên tục hồi lâu.

Nguyên Viên còn đang buồn ngủ, từ trên giường thò đầu ra, nhằm hướng An Dĩ Mạch đang ngồi trước máy vi tính, ném một cái gối đầu. Cùng với một tiếng “Ôi”, người nào đó như vậy mới không tình nguyện chạy đi mở cửa, miệng còn lẩm bẩm “ Để cho tao làm xong nhiệm vụ này đã không được sao...”

Nguyên Viên ánh mắt cực kỳ miệt thị, tiếp tục nằm xuống ngay đơ.

Cửa mở ra, An Dĩ Mạch thấy một nữ sinh lạ, bất giác lâm vào sửng sốt, “Xin hỏi bạn tìm ai?”

”Rất cực tìm được rồi...” Nữ sinh tóc ngắn đưa chuyển phát thử dài một tiếng nhẹ nhõm, “Phiền bạn kí một chữ trên tờ kí nhận đi.”

“... Tôi không có phát chuyển nhanh, cậu chuyển sai rồi.”

”Bạn là An Dĩ Mạch phòng 512 đi?”

“Phải.”

“Ừ, thế là được rồi.” Nói xong thực nhanh chóng đưa ra bút cùng thiệp.

Dĩ Mạch nghi hoặc tiếp nhận, thấy mặt trên viết “DK Dương Nghệ ——C đãi khách, xếp hàng, mua phiếu, đặt cơm, đưa hàng, thổ lộ... Giá cả tùy việc, phục vụ tận tình”, phía dưới còn có một loạt chữ nhỏ ghi chú rõ cụ thể bằng giá.

“Đơn giản nói, tôi là thay người tặng lễ vật đưa cho bạn.” Nữ sinh tên là Dương Nghệ mặt mày cong lên, lấy ra một tờ giấy.

Dĩ Mạch chợt hiểu, biểu tình rất là rối rắm cau mày nói: “Ốt xanh thịt băm với cơm hai phần, phiên gia trứng gà mặt một chén...”

”A a! Sai lầm rồi sai lầm rồi, đó là thực đơn ngày hôm nay...” Dương Nghệ cầm lấy, từ túi sau quần bỏ lấy ra một tờ giấy khác đưa tới, “Là này mới đúng.”

Về mặt hắc tuyến Dĩ Mạch chuẩn bị đưa tay nhận lấy, lại bị bạn cùng phòng Lý Thiển vừa trở về một phen đoạt mất, Lý Thiển lớn tiếng đọc lên: “Dĩ Mạch, ngày hôm qua anh lại mơ thấy em, tỉnh lại buồn bã mất mát vô cùng. Anh hy vọng chính mình có thể giống như ngọn gió thổi bên cạnh em... Nôn —— Chàng trai sôcôla gần đây bắt đầu mê bác gái Quỳnh Dao sao?” Lý Thiển làm bộ dạng nôn mửa.

Bị tiếng đập cửa đánh thức, Đường Tiểu m cười nói: “Chàng trai Sôcôla lại đưa cái gì ăn ngon đến đây? Bất quá cái câu ‘Giống như ngọn gió’ kia thật đúng là làm cho người ta nổi da gà nha.”

Nguyên Viên mặt không chút thay đổi, “Kỳ thật hẳn viết thiếu một chữ, hẳn là —— ‘Giống người điên’ .”

An Dĩ Mạch dở khóc dở cười, nhìn nữ sinh đứng ở ngoài cửa nói: “Phiền cậu đem cái này trở về đi, cảm ơn.”

Ai ngờ đối phương nhanh chóng chìa tay, “Đưa trả lễ vật, thu phí năm mươi nguyên, cảm ơn hân hạnh chiếu cố.”

An Dĩ Mạch: “...”

Nữ sinh lưu loát lấy ra di động hướng về phía cô chụp vài kiểu, sau đó nói: “Như vậy là xong. À, thiếu chút nữa quên.” Cô ấy tiến lên mấy bước, khoảng cách của hai người trong lúc đó thực quá gần.

Dĩ Mạch kinh ngạc nhìn cô ấy.

Chỉ thấy nữ sinh kia hơi kiễng chân chút, nhẹ nhàng hôn một cái trên trán cô.

Đường Tiểu m ánh mắt trừng trừng nhìn như đèn pha.

Lý Thiển một ngụm sắc nước, ho sắc sụa.

Ngay cả Nguyên Viên luôn luôn bình tĩnh cũng khóe miệng run rẩy.

Nữ sinh tiếp tục mỉm cười, “Cố chủ nói, cần phải biểu đạt ra tình cảm ái mộ của hắn đối với bạn. Tôi là DK chuyên nghiệp, đành phải hy sinh một chút. Như vậy, nhiệm vụ hoàn thành, tôi đi trước. Nếu các bạn có cần DK, liên hệ tôi a.” Dứt lời, huyết sáo xuống lầu .

An Dĩ Mạch bị đồng học bay tới hoành hôn, hoàn toàn hóa thạch.

Ba mươi giây sau, cô khiếp sợ tỉnh táo lại, phần nộ nhìn theo, hướng về phía cầu thang miệng thì thầm: “Tôi mới là người phải hy sinh kia!”

“Xác thực, hy sinh đủ thâm thiết.” thanh âm Lý Thiển ở phía sau vang lên.

An Dĩ Mạch vừa quay đầu lại, chỉ thấy Lý Thiển chỉ vào màn hình máy tính của mình, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Cô định thần nhìn lại, chỉ thấy trên màn hình trò chơi, nhân vật “Mạch Thượng Sắc Vi” đang bị người khác giơ tay chém xuống. Mà cái tên trên đầu người động thủ cũng là cái tên cô thấp phần quen thuộc —— “Màu Lam Yêu Cơ”.

Lúc này, trên màn hình hiện ra một dòng chữ màu đỏ.

[Thông cáo] Màu Lam Đồ Đẳng bang phái treo giải thưởng hạ gục “Mạch Thượng Sắc Vi”, thỉnh các lộ anh hùng đi Bắc Minh Thành lĩnh nhiệm vụ ‘treo giải thưởng’.

Ngay khi Dĩ Mạch kinh ngạc không biết làm sao, kế tiếp hai tin tức lại giống như một chậu nước lạnh, khiến cô lạnh cả tâm.

[Thông cáo] Màu Lam Đồ Đằng bang phái tuyên bố khai trừ thành viên “Mạch Thượng Sắc Vi”, từ nay về sau bản bang cùng người này nhất đao lưỡng đoạn, không còn liên hệ.

[Thế giới] Màu Lam Vũ : Bản bang rửa sạch phản đồ, thỉnh các vị thành chủ hiệp trợ cho bề thành 30 phút, cảm ơn.

Thế giới nháy mắt sôi trào .

[Thế giới] Nón Xanh Bay Đầy Trời: Oa, nhóm lão đại “Màu Lam gia” đều xuất mã, Mạch Thượng Sắc Vi này là thần thánh phương nào?

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Ta đã thấy, hình như là nữ Âm ảnh.

[Thế giới] Heo Cười Khanh Khách: Ách, nữ... Âm ảnh? Rốt cục tìm được đồng đạo, (lệ nóng doanh tròng) đến, gay ca ca, chúng ta đem ngụy nương tiến hành đi.

[Thế giới] Thượng Hải Hai Song: PIA phi nhân yêu. Màu Lam vì sao đuổi giết nàng?

[Thế giới] Phi Thiên Vũ: Nàng để lộ bí mật, hại chúng ta thua bang chiến, còn đem tài liệu chế độc của bang đưa cho bang phái khác.

[Thế giới] Mối Mất Chờ Mong: Oa, lão Đại trong truyền thuyết nói!

[Thế giới] Diệt Thế Chi Kiếm: Phản đồ đáng chết.

Màn hình đầy chữ nhỏ chạy làm cho người ta hoa cả mắt, ngồi ở trước máy tính Dĩ Mạch nhíu mi. “Cái gì loạn thế này ...” Cô xem trên màn hình, Mạch Thượng Sắc Vi một thân cháy đen nằm ngã úp sấp dưới đất, vô cùng ủy khuất cắn răng nói: “Gay còn chưa tính, thế nhưng còn nói ta là phản đồ...”

Lời này vừa nói ra, Đường Tiểu m đang tập Yoga thực nghi hoặc quay đầu hỏi: “Phản đồ cùng gay, nếu phải chọn một, bọn mày sẽ chọn cái nào? ”

“Phản đồ.” Nguyên Viên cùng Lý Thiển mặt không chút thay đổi trăm miệng một lời.

Đường Tiểu m thở dài một hơi, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Dĩ Mạch một cái.

Ở trên phương diện của tao mà nói, phương thức tư duy của mày thật đúng là... Làm cho người ta thực không còn gì để nói nha.

Lúc này An đồng học đã đem toàn bộ lực chú ý thả vào trò chơi, hoàn toàn không nghe thấy các cô nói gì.

Trên hình ảnh trò chơi, Mạch Thượng Sắc Vi một thân hắc y được một gã Thiên Kỳ cứu sống lại, nháy mắt lại bị chém ngã. Nguyên bản cô đã gần tới cấp 80, mỗi lần tử vong, giá trị kinh nghiệm lại bị giảm xuống 8%.

Nếu cứ như vậy, chính mình thật sự sẽ bị “Luân bạch” thành cấp 1.

Phải tìm cơ hội nói rõ ràng mọi chuyện!

Dĩ Mạch quyết đoán ấn nút “Sống lại tại điểm trọng sinh”. Nhưng mà vừa sống lại liền phát hiện, cách đó không xa đã có bang chúng Màu Lam Đồ Đằng đang đẳng sát khí chạy tới điểm trọng sinh.

Đối với đại đa số người đuổi giết mà nói, Mạch Thượng Sắc Vi chưa đến cấp 80 chính là tiểu côn trùng nhỏ bé không đáng kể, ai cũng có thể một cước đá chết, không có chút sức phản kháng.

Nhưng mà tiểu côn trùng có ý chí muốn sống mãnh liệt, cũng sẽ có những biểu hiện không tưởng tượng được.

Ngay lúc kĩ năng công kích thứ nhất sắp sửa dùng trên người cô, trong nháy mắt, Mạch Thượng Sắc Vi lại đột nhiên biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

2. Ẩn thân × bể thành

Hai phút, có thể chạy bao xa?

[Hệ thống] Nam U Thành thành chủ Diệt Thế Chi Kiếm bể thành chính đồn bang vụ, bể thành 30 phút trừ bang chúng Thời Gian Lưu Thủy, ngoại bang không thể nhập Nam Tường Thành. Cửa thành 5 phút sau đóng cửa, thỉnh các lộ anh hùng rời đi.

[Hệ thống] Đông Thành Hoang thành chủ Muối Bỏ Biển hạ lệnh bể thành chính đồn bang vụ, bể thành 30 phút trừ bang chúng Hồ Điệp Thương Hải, ngoại bang không thể nhập Nguyệt Hoa Thành. Cửa thành 5 phút sau đóng cửa, thỉnh các lộ anh hùng rời đi.

[Hệ thống] Tây Lãnh Thành thành chủ Đóng Băng Vạn Thế hạ lệnh bể thành chính đồn bang vụ, bể thành 30 phút trừ bang chúng Thần Tiên Cư, ngoại bang không thể nhập Cửu Diệu Thành. Cửa thành 5 phút sau đóng cửa, thỉnh các lộ anh hùng rời đi.

[Hệ thống] Lạc Hà Thành thành chủ Đi Ngược Dòng Hàn hạ lệnh bể thành chính đồn bang vụ, bể thành 30 phút trừ bang chúng Nhất Kiếm Sương Hàn Vạn Cốt Khô, ngoại bang không thể nhập Bạch Vũ Thành. Cửa thành 5 phút sau đóng cửa, thỉnh các lộ anh hùng rời đi.

...

Hệ thống không ngừng phát ra thông cáo các bang bể thành.

Ở trò chơi Càn Khôn, có mười tòa chủ thành, do mười bang phái mạnh nhất chiếm lĩnh. Bang chủ của bang phái giữ vị trí thành chủ, ở trong phạm vi hệ thống hạn chế, thành chủ có thể quy định thu phí vào thành và thu thuế từ các giao dịch của các cửa hàng trong thành, cùng với quy định hình thức an toàn thành trì.

Hình thức an toàn gồm ba loại: hình thức tự do PK, tức người chơi có thể tự do công kích giết chóc lẫn nhau; hình thức hạn chế PK, tức bảo hộ cấp bậc nhất định cho người chơi không bị công kích, đại đa số thành trì thiết trí cấp 100; hình thức hoàn toàn an toàn, tức không cho phép người chơi PK, ở trong thành tất cả công kích đều không có hiệu quả.

Mà tọa lạc tại tây bắc bản đồ thế giới là ba tòa cao cấp chủ thành, Thần – Phong Thú Thành, Thánh – Vũ Hồi Thành, Ma – Tuyết Tập Thành là không thể thiết trí hạn chế PK cùng hình thức hoàn toàn an toàn, ba tòa thành này bị khu quái vật hơn 120 cấp vờn quanh, trong thành cơ bản là người chơi cao cấp, có thể tự do giết chóc. Mà hệ thống đối với ba thành này tính phí vào thành cũng thuế kim ngạch cao hơn nhiều so với bảy tòa thành còn lại.

Mỗi kỳ, khi không ở trạng thái thành chiến, thành chủ có một lần hạ lệnh đóng cửa thành trì mà mình nắm quyền lợi, dùng cho kiểm kê tài vụ trong bang, bể thành hạn chế lâu nhất ba mươi phút. Một khi bể thành, trừ bang phái chiếm thành, tất cả bang chúng của bang phái khác đều bị đẩy ra ngoài. Mà ngoài thành là khu vực tự do PK. Bởi vậy những người chơi nếu treo máy bán hàng khi bị bắn ra ngoài thành, rất có khả năng sẽ bị người khác ác ý PK đến không còn một xu.

Bởi vì độ tín nhiệm cùng độ hảo cảm của những người chơi quyết định thuế suất thu được, bình thường các thành chủ không dễ dàng sử dụng quyền bể thành. Một khi sử dụng, cũng sẽ thông báo trên thế giới trước đó một ngày.

Mà lúc này, sau khi “Màu Lam Đồ Đằng” bang phái kêu gọi, bảy tòa thành bình thường chỉ sau khoảng nửa khắc đóng sáu tòa.

“Này xem như cộng đồng chống lại hành vi làm gián điệp sao?” An đồng học cười nhạt.

Thế giới một trận ồ lên, nhóm thợ săn tiền thưởng vì tiền mà đến, người chơi xem náo nhiệt phát huy đầy đủ tinh thần chó săn xoát bạo thế giới, Âm sát giả chạy tới ngoại ô tìm kiếm.

“Tiện nhân kia logout !” Màu Lam Yêu Cơ tìm chung quanh không thấy Mạch Thượng Sắc Vi, cảm giận nói.

“Ả vẫn còn online, tên ả trong danh sách bạn tốt của ta vẫn còn sáng.” Một người tên là Phi Thiên Vũ, Thiên Kỳ cấp thấp xen mồm.

Màu Lam Đồ Đằng phó bang chủ Màu Lam Áo Tường mở miệng nói: “Nàng ta là Âm Ảnh, dùng ẩn thân kỹ năng.”

“Âm Ảnh kỹ năng ẩn thân chỉ có hai phút. Phi Thiên Vũ, người dùng danh sách bạn tốt tìm vị trí đại khái của nàng ta, chúng ta toàn lực bao vây tiêu trừ.” Bang chủ Màu Lam Vũ nói, “Ta không tin không bắt được nàng ta!”

Huy động người giống trống khua chiêng đuổi giết như thế, hoàn toàn vượt qua quy mô bang chiến, tiêu diệt mấy chủ BOSS cấp cao đều dư dả, huống chi đối tượng chỉ là một Âm Ảnh cấp 79. Nếu như thế này mà còn không bắt được, thì thực quá sức tức cười, Màu Lam Đồ Đằng sẽ bị chê cười không dậy nổi.

[thế giới] Màu Lam Áo Tường: Mạch Thượng Sắc Vi, người tính trốn bao lâu? Người lấy tài liệu chế độ của bang bán cho người khác chúng ta cũng chẳng quan tâm, người còn tiết lộ chiến lược bố trí bang chiến của bang, chuyện này hôm nay nhất định phải giải quyết.

Thấy những lời này, Dĩ Mạch ghen khuất vạn phần quét mắt nhìn con trỏ chuột trên màn hình thờ dài.

Họa vô đơn chí, quả nhiên thật sự rất đúng.

Vốn tưởng ẩn thân, lợi dụng hai phút này nhanh chóng hỏi rõ ràng nguyên do, nhưng mà...

Ai tới nói cho cô biết bàn phím của cô hiện bị làm sao, vì sao cô không thể đánh ra chữ a ? !

Một lần nữa nhìn lại thời gian, mắt thấy hai phút đã sắp hết.

An Dĩ Mạch không nói gì thờ dài tiếp.

Lúc này logout chẳng khác nào cam chịu chính mình làm phản đồ... trong lòng cô có chút không cam chịu, điều khiển nhân vật chạy về hướng Nam Hải biên.

Thân ảnh Mạch Thượng Sắc Vi bởi vì thời gian ẩn thân đã hết mà hiện ra, nhất thời nghe tiếng quần chúng kích động hô gọi. “Ta thấy nàng ta”, “Tiền thưởng là của ta” đủ các khẩu hiệu linh tinh, trò mèo đuổi chuột lại tiếp tục.

[thế giới] Màu Lam Yêu Cơ: Chạy nhanh như vậy, thật đúng là một con chó giỏi của Huyền Thế Tự Nghĩa Minh.

[thế giới] Hoàng Hôn Uyển Nhi: Màu Lam Đồ Đằng, là các người khơi mào bang chiến, thua rồi còn muốn tìm cớ nói Huyền Thế chơi không đẹp sao. Lấy năng lực của Huyền Thế căn bản không cần gián điệp cũng đã đủ thắng các người, huống hồ cái gì Sắc Vi kia căn bản không phải người của Huyền Thế Tự Nghĩa Minh.

[thế giới] Màu Lam Áo Tường: Nói như vậy, việc Huyền Thế biết chiến lược cùng bố cục tiến công của chúng ta để chặn đánh tất cả chỉ là trùng hợp thôi sao? Người đang nói chuyện thần thoại đấy à?

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Kỹ thuật không bằng người khác còn muốn tìm cớ.

[thế giới] Màu Lam Yêu Cơ: Huyền Thế không có người nào online sao, vì sao người của Hoàng Hôn các người lại ra mặt?

[thế giới] Màu Lam Thiên Không: Phong Quá Vô Ngân ăn cơm mềm thích nhĩ, đánh bang chiến dựa vào nữ gián điệp, xoát thế giới dựa vào dã uyên ương. Chính mình chột dạ nửa ngày không nhúc nhích.

[thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Dem cái miệng của người rửa sạch sẽ một chút, Hoàng Hôn chúng ta cùng Huyền Thế là bang hữu, không muốn phơi bày đầu đường thì ngậm cái miệng thôi của người lại.

[thế giới] Màu Lam Vũ: Đủ rồi, chúng ta muốn đuổi giết là phản đồ bản bang Mạch Thượng Sắc Vi, hiện tại trừ bỏ Sóc Hải Thành, các thành khác đều đã bế thành. Phong Quá Vô Ngân, nếu người thừa nhận nàng ta là người của Huyền Thế các người, người có thể để nàng ta vào thành. Nhưng chỉ cần người để nàng vào thành, chẳng khác nào thành thừa nhận ngày hôm qua bang chiến người thắng là dùng gián điệp.

“Hóa ra, ta là vì vậy mà bị đuổi giết sao...” Người nào đó ngộ đạo.

Tất cả nguyên nhân đều là do trận bang chiến hôm qua.

Bởi vì bất mãn với việc Huyền Thế Tụ Nghĩa Minh khuếch trương nhanh chóng như vậy, Màu Lam Đồ Đằng tỉ mỉ lên kế hoạch nhiều ngày, muốn cướp Nam Hải biên Sóc Hải Thành trong tay Huyền Thế nên hôm qua phát động bang chiến. Ai ngờ Huyền Thế đối với chiến lược của Màu Lam tựa hồ hoàn toàn hiểu rõ, đánh bại hoàn toàn Màu Lam. Không nghĩ tới, bang chúng Màu Lam then quá thành giận, đem tội danh gián điệp này đổ lên đầu cô.

Dĩ Mạch thở dài, điều khiển Mạch Thượng Sắc Vi chạy như điên, rốt cục xa xa trông thấy tường thành màu xanh của Sóc Hải Thành nguy nga. Mà phía sau cô, là đám đông người đuổi giết theo tới.

Ám Ảnh ẩn nấp kỹ năng —— “Thần Long Tàng Vĩ” cần ba phút hồi kỹ năng. Nói cách khác ẩn thân duy trì hai phút, sau đó sẽ bị bại lộ ba phút. Mà di động khi ẩn thân, tốc độ giảm 20%, đám người đuổi giết cô lại dùng tọa kỵ tốc độ nhanh vô cùng, cô trốn chạy thập phần gian nan.

Trước mắt, chỉ có Sóc Hải Thành vẫn chưa bế thành, cô chỉ cần vào thành, lập tức sẽ an toàn, khi đó có thể giải thích rõ ràng hiểu lầm. Mắt thấy cửa thành gần ngay trước mặt, Dĩ Mạch thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa ẩn thân chạy về phía trước. Vừa lúc đó, thấy kênh thể giới xuất hiện cái tên quen thuộc.

[thể giới] Phong Quá Vô Ngân: Bang chiến quan trọng là ở chiến lược, ta không nghĩ có người lại xem chuyện thắng bại trọng yếu như thế. Mạch Thượng Sắc Vi rời Huyền Thế đã lâu, nàng cùng Huyền Thế, cùng trận thắng bại này đều không liên hệ. Nếu Màu Lam Đồ Đằng nhất định phải vì kỹ thuật không bằng người ta mà tìm cái lý do, thì tùy ý.

[hệ thống] Sóc Hải Thành thành chủ Phong Quá Vô Ngân hạ lệnh bế thành chính đồn bang vụ, bế thành 30 phút trừ bang chúng Huyền Thế Tụ Nghĩa Minh, ngoại bang không thể nhập Sóc Hải Thành. Cửa thành 5 phút sau đóng cửa, thỉnh các lộ anh hùng rời đi.

Đường sống, tựa hồ đã bị chặt đứt.

2. Chương 03

3. Vứt bỏ × tình cũ

Người ngồi ở trước máy tính ngẩn ra, nữ Ám Ảnh một thân hắc y hơi ngừng lại một chút, đứng ở trước đường vào thành, bên trái là cửa thành màu lam cao lớn, bên phải là đường hẹp quanh co đi thông với nơi phân bố quái ngoài 120 cấp.

Màn hình phía bên phải không ngừng chớp động dấu hiệu mật ngữ. Vừa rồi cô một đường chạy như điên, nên không chú ý. Khung đối thoại đã sử dụng được bình thường.

Có bốn người vừa PM mật cho cô.

Đối thoại thứ nhất là của bạn tốt của cô ở Màu Lam Đồ Đằng “Phạm Cao Hoa Hướng Dương”: “Người thể nào, ta ở bang thanh minh cho người lại không có người tin tưởng. Người trước vẫn nên logout đi, nơi nơi đều không an toàn.”

Đối thoại thứ hai là của bạn cô ở Huyền Thế Tụ Nghĩa Minh “Lười Dương Dương”: “Vô Ngân là bất đắc dĩ, Sắc Vi người không nên trách hần. Có thể bỏ chạy thì chạy, trốn không thoát thì logout đi, để rút cấp thì không tốt. Sự tình rồi sẽ qua đi.”

Đối thoại thứ ba là của người từng giao dịch mua độc dược của cô mấy lần “Quý Người Chết Không Đền Mạng”: “Độc dược người bán cho ta là do người chế tạo, căn bản không phải những người khác làm, bọn họ vu hãm người vì sao không phản bác?”

Còn đối thoại thứ tư, Phong Quá Vô Ngân: “Thật có lỗi.”

Hần nói thật có lỗi.

Ngồi trước máy tính, An Dĩ Mạch hưng hăng vỗ bàn, phát ra một tiếng “Dựa vào” khí thế như bạt núi lấp biển. Khiến cho ba người còn lại trong phòng giật mình.

“Nó làm sao vậy?” Đường Tiểu m nhìn Lý Thiển hỏi.

“Vừa nãy thấy nó bị một con bé chém chết, đại khái chắc là câu dẫn đàn ông đã có vợ?” Lý Thiển chủ quan ước đoán.

“Không có khả năng, nó chọn cái chức nghiệp cháy sém, căn bản không có khả năng câu dẫn đàn ông.” Nguyên Viên tay cầm tờ đơn viết tốc ký không chớp mắt bác bỏ tin đồn.

An Dĩ Mạch chức nghiệp là Âm Ảnh. Sau khi cô gia nhập môn phái này mới phát hiện, trong phái cũng có vài nữ nhân, nhưng thực ra người chơi lại là nam nhân, nữ nhân chân chính cơ hồ tuyệt tích. Vì chức nghiệp thao tác khó, máu ít, phòng ngự thấp, công kích cũng không cao, quần công dụng độc phạm vi nhỏ, thương tổn thấp cho nên luyện cấp rất vất vả, nguyên liệu chế độc cao cấp cùng tài liệu ám khí cao cấp cũng không dễ thu thập. Một nguyên nhân khác là Âm Ảnh quần áo thủy chung đều là đồ đen thùi lù, hơn nữa lại mang khăn che mặt, mặc vào không chút nữ tính, thế nên những người chơi nữ đều không thích.

Cho nên, ở Càn Khôn, nữ Âm Ảnh tương đương gay đã trở thành khuôn vàng thước ngọc.

Lúc ấy chính mình nhất thời xúc động chọn Âm Ảnh, là vì một người.

Càn Khôn là trò chơi trực tuyến đầu tiên An Dĩ Mạch chơi. Sáu tháng trước trò chơi này vừa mở, ngoài tân thủ thôn có một con nhóc ra sức đánh con thỏ, một người chơi cấp 30 giục ngựa đi ngang qua, thuận tay cho cô vài món trang bị. Chính mình liền ngàn ân vạn tạ làm cái đuôi nhỏ, đi theo hắn vào một bang hội nhỏ, mỗi ngày cần cù thật thà giao bang cống (vật phẩm để làm nhiệm vụ bang hội). Đợi đến lúc 30 cấp chọn chức nghiệp, hồi ý kiến hắn, hắn suy nghĩ một lúc lâu, nói, “Trong bang các chức nghiệp khác đều có, duy nhất thiếu Âm Ảnh. Kỹ năng cao cấp của Âm Ảnh khi bang chiến rất cần thiết, hơn nữa chế độc, chế dược cũng rất quan trọng.”

Vì thế cô lập tức chạy đi tìm NPC chuyển chức, làm nhiệm vụ chuyển chức biến thái mất một ngày, vào Âm Ảnh môn.

Khi đó hắn cười nói: “Chức nghiệp này luyện cấp không dễ, bắt quá đừng lo, Tiểu Sắc Vi, về sau ca ca đi chỗ nào cũng đều mang theo muội.”

Lúc ban đầu bang hội chỉ có bảy, tám người, bang chủ là hắn, bọn họ gọi hắn đại ca, thường xuyên qua lại, bọn họ liền kêu cô làm tẩu tử. Hắn nghe xong, chỉ mỉm cười, cũng không giải thích. Hai người mỗi ngày như hình với bóng. Hắn thăng cấp rất mau, đã hơn 70, cô vẫn còn 50 một thời gian, cả ngày chỉ chuyên chú luyện dược, chế độc, từng đồng, từng đồng cung cấp người trong bang dùng.

Hắn cảm động và nhớ nhung vất vả của cô, ở trên đỉnh Lạc Thiên Phong, trước mặt các nguyên lão trong bang cầm tay cô, nói, “Chờ ta lên 100 cấp, chúng ta thành thân đi.”

Ngày đó An Dĩ Mạch đỏ mặt, nhìn màn hình ngày ngó cười không ngừng. Khiến cho đám Nguyên Viên nghĩ cô rốt cục dần dần.

Sau bang chiến càng ngày càng nghiêm trọng, bắt đầu dĩ cùng “Màu Lam Đồ Đằng” kết minh, thật là dựa vào. Hai bang kết bang hữu, mỗi bên phái một thành viên gia nhập bang kia. Đối phương điểm danh muốn cô, vì kỹ năng luyện dược chế độc của cô cấp bậc rất cao. Hắn trầm mặc không nói, cô nhất thời khí phách, khế cần môi đi Màu Lam Đồ Đằng. Hắn lời thề son sắt, nói chờ bang phái cường đại liền dùng kiệu hoa rước cô trở về thành thân.

Không ngờ vừa đi liền không ngày về.

Ba tháng qua, cô ở bang phái người khác nhìn hắn thành lập “Huyền Thế Tự Nghĩa Minh” một bước khuếch trương thế lực, thu nạp các tiểu bang, nhìn hắn cấp bậc thăng lên 100.

Mà hắn thủy chung chưa nhắc lại việc cưới cô, cũng không đưa cô trở về.

Ở trò chơi có mật đàm cũng chỉ nói vài câu ngắn ngủi, không thấy người.

An Dĩ Mạch mặc dù có chút ngốc, nhưng không tới mức ngu dốt. Tâm một chút một chút chìm xuống, vài lần tìm cơ hội muốn cùng hắn nói chuyện, lại bị hắn né qua. Mà lúc này, tin đồn hắn cùng với “Hoàng Hôn Xinh Đẹp” bang chủ Hoàng Hôn Uyển Nhi đính hạ hôn ước càng ngày càng nhiều.

Hai ngày trước cô rốt cục nghe được câu trả lời của hắn, thật ngắn gọn, cũng giống như bây giờ, chỉ có ba chữ.

“Thật có lỗi.”

Người nợ chính là Phong Quá Vô Ngân.

Khi đó An Dĩ Mạch ngơ ngác nhìn máy tính, chỉ cảm thấy trong lòng ê ẩm. Ngẫm lại sự thật, đây là bị quàng nha, vì thế ghen ghét không gì sánh kịp.

Đường Tiểu m thấy cô không thoải mái, an ủi nói: “Đừng buồn bực, Phong Quá Vô Ngân kia không phải người tốt, hẳn chắc chắn là một ông chủ râu quai nón.”

Lý Thiển nghĩ nghĩ, thực chắc chắn nói: “Mây và gã tự không xứng bát tự không hợp. Mây hoa nở trên đường, hẳn gió thổi qua liền điều linh, sớm tan càng tốt.”

Nguyên Viên lại phun ra một câu: “Nếu trò chơi không thành, không bằng mây gặp mặt hắn đi, cướp lại vị trí của mình đi. Đi thôi, dùng sắc đẹp của mây khuyên đảo hắn.” Ba người càng nói càng phun ra nhiều suy nghĩ đáng khinh.

An Dĩ Mạch buồn bã vài ngày, bỗng nhiên phát hiện mình ở bảng Tài Phú được xếp vào 50 hạng đầu bảng, vì thế tinh thần buồn bán dăng lên, tiếp tục gác lại chuyện thăng cấp. Mỗi ngày lấy được lấy quặng, chế độc chế được chế ám khí, một phần làm ra giao cho bang phái dùng, một phần thì đem bán, cũng là gió êm sóng lặng.”Quý Người Chết Không Đền Mạng” cũng là khi đó mà quen biết, đối phương thấy mình kỹ năng chế độc cao, thường đến hỏi mua, tính tình cũng sáng khoái, sau lại thêm bạn tốt.

Lúc đó “Màu Lam Đồ Đằng” sớm bắt măn “Huyền Thế Tụ Nghĩa Minh” khuếch trương, không hề cúi đầu nghe theo bên ta, lại thêm gần đây hai phương đối chọi không ngừng, đầu tiên là Huyền Thế đoạt Boss của bọn họ, tiếp theo hai phương động thủ xé bỏ minh ước, cuối cùng Màu Lam khởi xướng chiến thư. Lúc bang chiến hai bên bố trí đều bí mật, ai ngờ Huyền Thế tựa hồ nắm rõ kế hoạch của Màu Lam, diệt bọn họ sạch sẽ, làm cho đẳng cấp bang phái của Màu Lam rút mất một cấp.

Lúc này “Màu lam Đồ Đằng” nhớ lại “con tin” đã sớm bị bỏ quên kia, nói cô là gián điệp mật báo, lại có người chặn ngang một câu, nói mình lấy tài liệu của bang chế độc bán đưa người khác, nhất thời lên tiếng mắng mỏ. Chuyện này Mạch Thượng Sắc Vi một câu cũng không cãi lại, bỏ qua cam chịu. Vì thế Màu Lam Vũ một cước đá cô ra khỏi bang hội, cũng ở trên thế giới phát lệnh truy nã đuổi giết cô.

Bọn họ nào biết khi đó An Dĩ Mạch chạy ra cửa nhận chuyển phát nhanh, không nhìn thấy trận khẩu chiến đó.

Lúc này An Dĩ Mạch đã ghen một bụng tức khí. Phong Quá Vô Ngân bỏ đi mối quan hệ với mình cũng thôi, cứ nhiên còn cùng một giuộc với đám Màu Lam kia chặn đường lui của cô. Chính mình trong lòng cũng biết lúc này logout là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà nuốt không trôi nổi bực này.

Rõ ràng chuyện này không quan hệ tới mình, lại phải chịu uất ức lớn như vậy.

Mất thấy kỹ năng ẩn thân thời hạn đã đến, An Dĩ Mạch xoay người hướng phía đường hẹp quanh co bên phải chạy tới, càng ngày càng xa.

Đường khúc chiết, hắc y nữ tử xuyên qua rừng rậm, phía sau một đám hung thần ác sát theo đuôi. Tọa kỵ của Màu Lam Vũ là thần thú Bạch Trạch, tốc độ cực nhanh, lúc này Mạch Thượng Sắc Vi thân hình đã hiện, hẳn theo sát ở phía sau, khoảng cách càng ngày càng gần.

Nữ Ám Ảnh chạy như điên, lại bắt đầu đi đường cong, linh mẫn đi qua phạm vi công kích của quái vật. Quái nơi này là Ma Công Quái, công kích trung bình, lực công kích tuy rằng không cao nhưng có kỹ năng “Ma túy” ——30% làm người chơi định thân (đứng yên) 3 giây. Dĩ Mạch kỹ năng sống rất cao, bởi vậy thường đến nơi quái cao cấp sống lấy thảo dược, do đó đối với sự phân bố quái vật nơi này rất quen thuộc. Mà phía sau một nhóm người đuổi theo cô lại bị quái bám trụ. Khoảng cách giữa cô và Màu Lam Vũ lúc

này đã nằm trong tầm công kích của hắn, Mầu Lam Vũ đang phóng kỹ năng, Mạch Thượng Sắc Vi lại ẩn thân, trong lúc nhất thời, kỹ năng mất đi mục tiêu công kích.

Cuối cùng an toàn chống đỡ qua ba phút. Dĩ Mạch ở trước máy tính cong lên khoe môi.

Đây chính là một cuộc chạy trốn chân chính. Một Âm Ảnh cấp thấp bị nhiều người đuổi theo như vậy. Tinh thần tập trung cao độ, khiến Dĩ Mạch có cảm giác kích thích vô cùng, giống như đời thực.

Cấp bậc không cao không có nghĩa là thao tác không tốt. Ngược lại, tốc độ của cô ở bàn phím giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, bàn tay như múa, thực là làm người ta xem đã mắt. Đây là thành quả của việc trước đây cùng em họ đánh game Liên Cơ Đối Chiến.

Cô một đường đem hết khả năng lẫn trốn, đường đi khúc chiết, càng ngày càng hướng vị trí quái vật đẳng cấp à đi. Đám đuổi đẳng sau càng ngày càng ít, nhưng vẫn bám riết không tha, tựa hồ không đuổi giết không được.

Xem thấy chung quanh cảnh sắc càng ngày càng giống mùa đông, cuối cùng hoàn toàn biến thành tuyết trắng, Mạch Thượng Sắc Vi cũng đang chạy trên mặt băng bóng loáng, cô biết, cách mục đích không xa.

Cô lập tức hướng về phía sườn núi phía trước sông băng, vách núi phía đó có một động tuyết lớn. Trò chơi hình ảnh đẹp vô cùng, lại có cảm giác rất chân thật, gió cuốn tuyết bay. Dĩ Mạch ngồi trước màn hình cũng có cảm giác có thể cảm nhận được gió lạnh thấu xương, trong lòng bàn tay lại vì khẩn trương mà hơi hơi xuất mồ hôi.

Trước khi vào động, cô liền ẩn thân, sau đó nhẹ nhàng tiến vào.

Trong động là Boss Băng Cốc Cự Long cấp 139 ngũ say. Mà giờ phút này, Cự Long lão nhân gia đã tỉnh, cùng một người mặc Ngân Long Văn Sức Cẩm Bào màu trắng đánh nhau. Dĩ Mạch cả kinh, lập tức bỏ trạng thái ẩn thân, hướng chỗ sâu nhất trong động chạy tới, nhảy lên ba bước lên một chỗ vách núi nhô ra.

Chỉ thấy cô vừa đứng vững, Cự Long miệng liền phun ra lửa hừng hực, lửa mạnh diệt thiên phun ra, còn chưa chờ Mầu Lam Vũ hô lên câu “Đừng đi vào”, đám người chen chúc đuổi giết liền người trước ngã xuống, người sau tiến lên nhập vào bên trong biển lửa.

3. Chương 04

4. Đại thần × làm sáng tỏ

Kỹ năng “Diệt Thế Chi Hỏa” của Băng Cốc Cự Long cứ cách ba phút lại phóng ra một lần, hơn nữa có chứa “Ẩn Mòn” —— giảm bớt độ bền trang bị, cùng “Nóng Rực” —— khiến người chơi mỗi 1 giây mất 300 máu, liên tục trong 30 giây.

Vọt vào trong động những cái đuôi đi theo đều bị “Diệt Thế Chi Hỏa” của Cự Long đối phó. Trong đội ngũ đuổi giết có vài Thiên Kỳ (chức nghiệp thay người thêm máu, thêm phòng ngự, thường gọi vú em, thầy thuốc) đều là để chờ Mạch Thượng Sắc Vi bị giết thì hồi sinh cứu sống cô, sau đó lại giết lại cứu sống lại (‘lân bạch’) mà đến, không ngờ giờ phút này vô cùng công dụng, không ngừng cứu sống nhóm người vừa táng thân biển lửa. Những người được cứu sống lại trở ra bên ngoài cửa động, một mặt tiếc hận chính mình rút mất 20% kinh nghiệm, một mặt nguyện rửa Mạch Thượng Sắc Vi bất hảo tâm.

Chờ đám người trong động lui sạch sẽ, Dĩ Mạch mới nhìn rõ nam tử mặc trường bào màu trắng kia vẫn an toàn, các loại kỹ năng hoa lệ không ngừng công kích trên người Cự Long, rất là đồ sộ.

Người nọ trên đỉnh đầu hiện hai chữ to màu đỏ —— “Thanh Quân”.

Người này dường như đã gặp qua ở đâu? Dĩ Mạch nhức đầu.

Nhớ rõ thời điểm cô chạy vào, tên của hấn vẫn là màu lam bình thường, giờ đã thành hồng danh, chắc là vừa rồi Cự Long phun hỏa cũng đúng lúc người này dùng kỹ năng quần công, thành ra giết chết không ít người. Hồng danh nếu bị giết trang bị trên người sẽ bị bạo (rơi ra), hơn nữa bạo bắt đầu từ trang bị tốt nhất, bởi vậy, trong trò chơi, đuổi giết hồng danh là hứng thú của không ít người chơi, do đó Dĩ Mạch trong lòng không khỏi áy náy, phát mật ngữ tới người nọ.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ngượng ngùng, hại huynh hồng danh. Ta thật sự là không còn chỗ nào để chạy. T_T

Rất nhiều người sống lại chạy ra khỏi tuyệt động mới chú ý tới dòng thông báo đỏ từ hệ thống.

[hệ thống] Ngài đã bị Thanh Quân giết chết.

Vì thế nhiều người trong lòng khó chịu. Nhưng người ta dùng quần công đánh quái, chính mình vọt vào, cũng còn chưa nhìn đến danh tự trên đầu người ta, biết nói thế nào. Đại đa số người đã hưởng qua tư vị Cự Long phun hỏa, không dám lại tùy tiện đi vào.

Mà lúc này, bang chúng của “Màu Lam Đồ Đằng” đều nghe theo hiệu lệnh của Màu Lam Vũ đóng ở cửa tuyệt động.

[bang phái] Màu Lam Vũ: Sự tình tựa hồ trở nên phức tạp, mọi người tạm thời dừng đi vào.

[bang phái] Màu Lam Thiên Không: Lão đại, thời điểm chúng ta đi vào Cự Long phun hỏa, Thanh Quân cũng đang dùng kỹ năng quần công, có phải quá khéo hay không?

[bang phái] Giết Chóc Tối Thượng: Người bình thường lúc đó đều dùng kỹ năng phụ trợ đề cao né tránh, bạo kích phòng ngự linh tinh, hoặc là dùng kỹ năng công kích. Hấn vừa rồi lại dùng kỹ năng quần công phạm vi rất rộng, công kích lại mạnh, xoá sạch của ta 2000 máu.

[bang phái] Ngọt Ngào Ảnh Ngược: Kỹ năng hấn dùng không chỉ có thương tích hại, còn kèm độc cùng hiệu quả “Ma túy” (định thân, ngủ mê) , muội vừa định quay ra, lại bị ma túy 3 giây, cho nên toi mạng.

[bang phái] Màu Lam Yêu Cơ: Muội cảm thấy không phải trùng hợp. Hấn cố ý. Hấn cùng nữ nhân kia có quan hệ thế nào?

[bang phái] Màu Lam Thiên Không: Cho dù không phải trùng hợp, chúng ta cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

[bang phái] Ngọt Ngào Ảnh Ngược: Vì sao, hấn đã thành hồng danh, chúng ta nhiều người như vậy, cho dù hấn cấp bậc cao, cũng không địch được.

[bang phái] Màu Lam Thiên Không: ... Tiểu Ngọt Ngào, muội nên đi xem bảng xếp hạng.

[bang phái] Màu Lam Vũ: Không cần nóng vội. Chúng ta tạm thời chờ ở bên ngoài, bất luận hấn cố ý hay không, chúng ta cũng không thể cùng hấn động thủ.

Những đoạn đối thoại đó đều là đối thoại trên kênh bang phái của “Màu Lam Đồ Đằng” , Mạch Thượng Sắc Vi đã bị đá ra khỏi bang phái, tự nhiên không thể nhìn thấy. Cô đứng ở tầng đá nhô ra duy nhất trong động, từ trên cao nhìn xuống Thanh Quân đấu Cự Long.

[mật ngữ] Thanh Quân: Đứng trên đó thoải mái sao?

Dĩ Mạch không nhìn rõ toàn cảnh cho nên muốn nhân vật đứng ra bên ngoài một chút, để thấy rõ tình hình ngoài cửa động, không ngờ lại thấy nhân vật hoàn toàn không động đậy.

Đây là có chuyện gì? Dĩ Mạch đầu óc rối rắm, chính mình khi hái thuốc thường ẩn thân tiến vào huyết động này, cũng từng đứng ở cửa động bàng quan nhìn người khác đánh rồng, cho nên biết thời điểm Cự Long phun hỏa, cái khối nham thạch nhô ra này cũng chỉ nhìn thoáng qua, lại không phát hiện người đứng trên đây không di chuyển được. Chẳng lẽ, hay là, nơi này chính là “Tạp điểm Bug” trong truyền thuyết ... (Bug:lỗi trong trò chơi)

Cô lúc này mới ngộ đạo ý của Thanh Quân khi nói câu kia. Một đầu hắc tuyến, không nói gì nhìn trời.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Không thoải mái. T_T

Đang lúc Dĩ Mạch bình phục tâm tính, trầm tư suy nghĩ biện pháp giải quyết, đám người ngoài động đã không chịu nổi.

[Phụ cận] Mầu Lam Yêu Cơ: “Mạch Thượng Sắc Vi, ngươi là chuột tinh sao? Tính ở trong động cả đời không chịu ra chắc?”

[Phụ cận] Mầu Lam Vũ: “Mạch Thượng Sắc Vi, ngươi nếu làm phản đồ nên nghĩ đến có một ngày này, bị chúng ta bắt chính là vấn đề thời gian, ta khuyên ngươi vẫn nên đi ra kết thúc mọi chuyện, Mầu Lam Đồ Đằng chúng ta cũng không muốn liên lụy người không liên quan.”

Lời nói rất linh hoạt, một mặt nói cho Dĩ Mạch nghe, chờ Cự Long vừa chết, Thanh Quân vừa ly khai, cô không tránh được chuyện bị họ bắt. Một mặt lại nói cho Thanh Quân, đây là việc riêng của Mầu Lam Đồ Đằng, tốt nhất không nên nhúng tay. Mầu Lam Vũ trong lòng đem tình hình phân tích lại một phen, cảm thấy nếu Thanh Quân vừa rồi là có ý giúp Mạch Thượng Sắc Vi thoát vây, vậy ít nhất hai người cũng phải quen biết. Mà theo các dấu hiệu phía trước cho thấy, chuyện này không có khả năng. Nếu Mạch Thượng Sắc Vi có loại người này để dựa vào, đã sớm mang đi khoe khoang, còn chờ bị đuổi giết lâu như vậy mới chạy đến chỗ người này tị nạn sao? Như vậy nếu hai người không quen biết, hành động vừa rồi của Thanh Quân có lẽ chỉ xuất phát từ việc không quen nhìn một đám người đuổi giết một người. Cho nên hắn nói ra cô là phản đồ, để Thanh Quân biết mà không nhúng tay vào.

Trong động, ánh sáng từ các kỹ năng hoa lệ bỗng nhiên không thấy, Dĩ Mạch chuyển mắt nhìn, thấy Cự Long lúc này đã chỉ còn một tầng máu, mà Thanh Quân cũng không dùng kỹ năng, bắt đầu dùng một chủy thủ bình thường chém. Mà quỷ dị hơn là, hắn cứ chém từng chút, từng chút một, thương tổn trên đầu Cự Long hiện lên “-1”, Cự Long chạm vào hắn một cái, trên người hắn hiện ra một chữ “Miss” màu đỏ.

Đây là cái tình huống gì? Đây là Boss Cự Long máu nhiều, công kích biến thái nổi tiếng, còn loại kiếm pháp kia, cho dù chém tới buổi tối cũng không chém chết được Cự Long.

Hắn đối vũ khí bình thường mà chém là vì hắn nhìn thấy lời nói của Mầu Lam Vũ, cho nên cố ý không để cho Cự Long chết? Đây có tính là hắn đang bảo hộ mình không?

Hơn nữa, ai có thể nói cho cô, rốt cuộc trang bị trên người thằng nhãi này BT cỡ nào, vì sao Cự Long đánh hắn chỉ mất một chút máu?

Dĩ Mạch mê mông tại chỗ. Trong óc hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

[mặt ngữ] Thanh Quân: Ngươi không tính cãi lại?

Người nào đó thấy cô ngơ ngác tại tảng đá trên kia, nghĩ cô sắp thành hóa thạch, lên tiếng nhắc nhở.

Dĩ Mạch lúc này mới phản ứng lại, cúi đầu đánh chữ. Dùng loa, trực tiếp nói trên thế giới.

[thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Ta có ba vấn đề muốn thỉnh giáo Mầu Lam Đồ Đằng bang chủ.

[thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Oa, gián điệp trong truyền thuyết xuất hiện.

[thế giới] 1314 Yêu Say Đắm: Phấn khích đến đây, mang băng ghế đến ngồi xem biểu diễn.

[thế giới] Mầu Lam Yêu Cơ: Lúc trước chúng ta cho ngươi thời gian biện bạch, ngươi toàn bộ cam chịu, hiện tại mới nói sao, quá muộn đấy.

[thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Vừa rồi ta không ở trước máy tính, sau lại xảy ra chuyện, giờ mới có thời gian hỏi.

[thế giới] Mầu Lam Vũ: Ngươi hỏi đi.

Lúc này thế giới đã an tĩnh lại, tất cả mọi người chờ xem trận đấu này.

[thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Vấn đề thứ nhất. Bang chiến bố cục, là do những người có chức vụ trong bang thương thảo quyết định, hơn nữa lại giữ bí mật. Vô luận là thương thảo hay là quyết định, các người có cho phép ta tham gia sao?

[thế giới] Mầu Lam Vũ: Không có. Nhưng chuyện này không có nghĩa là ngươi không có cơ hội nghe được ở kênh bang phái.

[thể giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Theo như người nói thì chỉ cần là bang chúng đều có khả năng nghe được quyết sách của bang, từ đó có thể thấy các người cần bản không có khả năng giữ bí mật bố cục bang chiến.

[thể giới] Màu Lam Vũ: Dù nghiêm mật quản lý cũng sẽ có lỗ hổng, cho dù để lộ một ít bí mật, chỉ cần người trong bản bang không truyền ra ngoài cũng sẽ không tạo thành hậu quả gì. Mà người vốn là người của Huyền Thế phải tới đây, người biết những tin tức này nên truyền cho Huyền Thế, đó mới là vấn đề.

[thể giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Bởi vì ta đến từ Huyền Thế, người liên thủ chung cánh trong lòng. Vấn đề thứ hai ta muốn hỏi đó là, người đối với những người khác trong Màu Lam Đồ Đằng không hề có sự cảnh giác?

[thể giới] Màu Lam Vũ: Không phải như thế.

[thể giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Ta cùng với vài người trong Huyền Thế có quan hệ rất tốt, chuyện này ta cũng không phủ nhận. Trên mạng gặp nhau, có thể hợp ý cũng là may mắn. Mà đó bằng hữu, đều là quan hệ cá nhân, cũng không nói chuyện công của bang. Hôm nay toàn bộ mọi người cũng đều thấy bang chủ Huyền Thế cùng ta không có liên hệ. Như vậy Huyền Thế chiếm được bố cục chiến lược bang chiến, thông qua loại con đường tình báo nào, đều không liên quan tới ta.

[thể giới] Màu Lam Yêu Cơ: Khổ nhục kể ai không biết diễn?

[thể giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Ta vì sao lại phải vì một chuyện vặt của bang phái, mạo hiểm tương lai bị các người đuổi giết luân bạch mà làm gián điệp?

[thể giới] Phật Di Lặc: Không sai. Rất có lý.

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Oa, ta có nhìn lầm hay không, Phật Di Lặc đại thần nói chuyện.

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Ta dùng kính lúp soi, nhìn đi nhìn lại, quả nhiên là đại thần ở trên kênh thể giới nói chuyện ...

[thể giới] Thượng Hải Hai Song: Đại thần, ta ra 3000 vạn, ngài tùy tiện chọn một Bạch Hồ ấu thú (Bạch Hồ là một loại sủng vật) tư chất kém cỏi nào đó bán cho ta đi...

[thể giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Vấn đề thứ ba, người trong Màu Lam Đồ Đằng có thể thu thập thảo dược cấp 8, chế tác độc dược cấp 8 có mấy người?

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Ách, ách, Sắc Vi chính là người chơi có kỹ năng sống chế độc cấp 8 cường hân trong truyền thuyết đó sao?

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Chế độc cấp 8? Ông trời ơi, Sắc Vi khi nào cũng cho ta độc dược đi, ta dùng đều là độc dược cấp 3...

[thể giới] Đào Thái Lang: Ta cũng muốn ta cũng muốn...

[thể giới] Màu Lam Vũ: Ta chỉ là hy vọng người làm được độc dược nên để bang phái dùng trước.

Hắn cũng không có mặt mũi trả lời vấn đề này, bởi vì người trong bang bao gồm chính hắn dùng đều là độc dược cấp 8, độc dược là có sẵn đặt ở kho hàng của bang, bọn họ mỗi lần dùng đương nhiên chọn loại độc dược cấp bậc cao nhất, độc tính mạnh nhất để tẩm lên vũ khí, sử dụng sẽ khiến đối phương rơi vào trạng thái trúng độc. Luôn luôn được cung cấp đầy đủ khiến cho bọn họ đã quên các thảo dược và độc dược cao cấp trong kho hàng đều là do Mạch Thượng Sắc Vi kiếm về chế tạo.

[thể giới] Mạch Thượng Sắc Vi: “Đây cũng là một trong những lý do các người đuổi giết ta. Hiện tại ta chứng minh rồi ta có tư cách sử dụng các thảo dược và độc dược trong kho hàng của bang, bởi vì ta tay làm hàm nhai. Công đạo tự tại lòng người, nếu các người còn muốn giết ta, ta không lời nào để nói, nhưng mà, không cần đem các tội danh kia trút lên đầu ta, một câu ‘Ta muốn giết người’ so với ‘Phản đồ đáng chết’ dễ nghe nhiều.”

[thể giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vỗ tay.

[thể giới] Bạch Cốt: Giống như trên.

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Dã quỷ... Hôm nay là 2012(*) sao, ta vì sao ở trên thế giới thấy nhiều tôn kim lỏng lẻo đại thần như vậy?

(* Ý nói ngày tận thế. Truyền thuyết về ngày tận thế 22/12/2012 bắt nguồn từ việc bộ lịch của người Maya kết thúc vào ngày này.)

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Phạt Di Lạc thần, bán cho tiểu nhân một con ấu Hổ đi. Hồ Ly thần, bán cho tiểu nhân Tử Quang Phiến đi. Xương Cốt thần, xem như chúng ta là họ hàng gần, lần sau đừng gây ta đi... A men...

[thể giới] Ánh Trăng Trống Trơn: Đại thần ủng hộ Sắc Vi. Màu Lam thu tay lại đi.

4. Chương 05

5. Dưa sứt vào nhau × nhập bang

Thế giới lúc này nhất thời ồ lên, người lên tiếng ủng hộ Di Mạch không ít. Mà thủy chung không thấy người của Huyền Thế Tụ Nghĩa Minh có động tĩnh gì. Màu Lam Đồ Đằng ở thế giới trầm mặc một trận.

[thể giới] Màu Lam Vũ: Nếu người sớm nói, cũng sẽ không xảy ra hiểu lầm lớn như vậy. Màu Lam Đồ Đằng hủy bỏ 'treo giải thưởng' đối với Mạch Thượng Sắc Vi.

Ngoài động rất nhiều người đã rời đi, chỉ có Màu Lam Vũ cầm đầu vài chủ quản của Màu Lam Đồ Đằng vẫn dừng lại tại chỗ, lúc này đang ở kênh bang phái thảo luận vấn đề có nên một lần nữa thu Mạch Thượng Sắc Vi nhập bang lại không.

[bang phái] Màu Lam Yêu Cơ: Đá liền đá, bang chúng ta cũng không phải không có độc dược của nàng thì không được, cùng lắm thì muội ngày mai bắt đầu luyện kỹ năng chế độc hái thuốc thôi.

[bang phái] Màu Lam Thiên Không: Lão bà, nàng trước tiên vẫn nên đi thăng cấp thì hơn. Chúng ta có thể trực tiếp đi mua độc dược cao cấp.

[bang phái] Cá Nhỏ Du Du: Độc dược cấp 5 trên thị trường giá đã rất cao rồi, không có lợi.

[bang phái] Phạm Cao Hoa Hướng Dương: Thu Sắc Vi trở về đi, nàng ở bang phái tuy rằng không nói chuyện gì nhiều, nhưng cũng vì bang phái cống hiến không ít.

[bang phái] Phi Thiên Vũ: Nhưng chúng ta đuổi giết nàng như vậy, nàng nếu không trở về, tức là chúng ta ném mùi thất bại. Nếu nàng trở lại, cũng không khỏi có sự ngăn cách. Nếu vậy chi bằng không cần thì hơn.

[bang phái] Phạm Cao Hoa Hướng Dương: Vốn là do chúng ta hiểu lầm nàng, đương nhiên nên giải hòa.

[bang phái] Màu Lam Yêu Cơ: Lần này bang chiến cùng Huyền Thế, chúng ta thua thảm như vậy, khẳng định là có gián điệp. Muội vẫn cảm thấy nàng là hiềm nghi lớn nhất. Ở mặt ngoài hai bên hủy bỏ quan hệ, ai biết Phong Quá Vô Ngân cho nàng cái gì tốt thì sao.

[bang phái] Màu Lam Thiên Không: Vũ, ý người thì sao?

[bang phái] Màu Lam Vũ: Cho nàng trở về. Lý do nhất, chúng ta đuổi giết nàng cũng không thể chứng minh nàng là gián điệp, hiện tại xảy ra chuyện này, sẽ khiến người ta cảm thấy chúng ta không có sự độ lượng. Lý do thứ hai, bang phái cần người có kỹ năng sống cao cấp như vậy. Lý do thứ ba, các người có thấy những vị vừa nói chuyện trên thế giới kia không, còn có Thanh Quân cố ý kéo dài thời gian giết Cự Long. Hiện tại ta không rõ nàng cùng bọn họ có mối liên hệ thế nào, nhưng xét theo thực lực, chúng ta cần phải tránh khiến cho những người kia đối với chúng ta có phản cảm, đám kia tuyệt không dễ chọc.

[bang phái] Màu Lam Thiên Không: Đồng ý.

[bang phái] Màu Lam Yêu Cơ: Một khi đã như vậy, tùy tiện các huynh.

Sau khi Màu Lam Vũ ở trên thế giới thông báo hủy bỏ treo giải thưởng đối với Mạch Thượng Sắc Vi, trong Tuyệt động bổng hiện ra một thứ ánh sáng u ám kỳ dị , trăm ngàn đóa hoa sắc đen như mực tung bay xung quanh thân ảnh màu trắng kia, rồi dần hội tụ hướng Cự Long đang mỗi một kia đánh tới.

Cự Long thê lương kêu lên một tiếng, đồng thời hệ thống hiện ra một dòng thông báo.

[hệ thống][Boss] Băng Cốc Cự Long bị Thanh Quân làm bị thương nặng, lại lần nữa lâm vào ngủ say. Chúc mừng Thanh Quân đạt được thần vật trân quý “Băng Cốc Cự Long Lân”, “Băng Cốc Cự Long Đằm”, “Đóng Băng Long Hồn”.

Dĩ Mạch chưa bao giờ gặp qua loại kỹ năng này, dĩ nhiên bị hiệu quả thị giác hoa lệ làm rung động trọn mắt há hốc mồm. Cô di chuột lại hình ảnh Thanh Quân, sau đó xem xét tư liệu của hắn.

Nhân vật tính danh: Thanh Quân

Nhân vật tính: Nam

Nhân vật chủng tộc: Ma tộc

Nhân vật cấp bậc: 173

Nhân vật chức nghiệp: Lạc Tinh

Nhân vật trang bị: che dấu, là bạn tốt có thể thấy được

Nhân vật tin tức: che dấu, là bạn tốt có thể thấy được

Thiện ác giá trị: -280

PK giá trị: 356700

Sư đức giá trị: 1300

Nhân duyên giá trị: 0

Bang phái: Tọa Yên Thiên Hạ

Bang phái chức vị: Trưởng lão

Dĩ Mạch rất cục nhớ tới vị này chính là Đại Thần đứng đầu bảng PK , đang muốn chúc mừng chính mình có được vinh hạnh chiêm ngưỡng Đại Thần tận mắt, vừa nhắc đầu lại phát hiện người bị mình rình coi cư nhiên đã nhảy lên khỏi nham thạch này, y bào trắng tung bay, mặt đối mặt đứng ở ngay trước mặt mình.

Tuấn tú dung nhan, hai má phía bên phải theo lông mi tới khóe mắt dĩ nhiên có ấn ký Ma tộc màu đỏ sậm uốn lượn, xinh đẹp lại có vài phần tà khí. Mày kiếm hạ, một đôi mắt sắc tím như ngọc lưu ly từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong trò chơi có thể biến hóa màu da, màu mắt,về mặt, mà thay đổi trừ việc cần một lượng lớn tiền thật, còn cần đánh BOSS sẽ có một tỷ lệ nhỏ nhận được bản vẽ phối màu, dựa theo bản vẽ quy định tìm kiếm các loại tài liệu hi hữu mới có thể biến hóa được, bởi vậy vô cùng khó khăn.

Người này ... Oa, quả nhiên đại thần cũng đều là người có tiền nha! Dĩ Mạch trong lòng chỉ còn lại có một câu cảm thán này.

”Rình coi trên người ta có kết quả gì rồi?” Đại thần hỏi.

Trong trò chơi, khi người chơi xem tin tức, hệ thống sẽ phát thông báo tới người bị xem tin tức: “Người chơi XXX đang xem trộm tin tức ngài.”

”Ách... Đại thần tương đương người giàu có.” Cô cùng đại thần tiếp xúc gần gũi chỉ cảm thấy chung quanh áp lực không khí thật mạnh, bất tri bất giác nói ra tiếng lòng. Sau khi nói xong rơi lệ ngẩng đầu 45° nhìn trời...

”... Muốn đi xuống?” Đối phương tựa hồ cũng không còn lời nào để nói với cô, dờ dề tài.

”Muốn...” Dĩ Mạch ra sức kích chuột, trên màn hình hắc y tiểu cường xoay đến xoay đi, nhảy lên nhảy xuống tại chỗ.

”Người tính phá tảng đá này sau đó ngã xuống ?” Thanh Quân nhìn một lát, hỏi.

Này có tính đại thần hài hước không? Dĩ Mạch đầy mặt biểu tình xúc động, cùng đại thần cùng một chỗ, ách, cùng một động... Kết quả mình lại bị giắt ở phía trên tảng đá, thế này rốt cuộc là nhân phẩm của cô tốt hay không đây ?

[hệ thống] Thanh Quân xin thêm hảo hữu với ngài, ngài nguyện ý hay không?

Dĩ Mạch sửng sốt, nghĩ đến hành động chém Cự Long kỳ quái ban nãy của hắn, càng cảm thấy người này khó đoán. Phút chốc phản ứng lại, đây chính là đại thần muốn thêm mình vào danh sách hảo hữu nha... Lập tức kích vào ô “Nguyện ý”, chính mình đắm chìm trong cảm giác thụ sủng nhược kinh, kết quả hệ thống lại nhảy ra một khung đối thoại.

[hệ thống] Thanh Quân muốn ôm ngài biểu lộ tình ý, ngài nguyện ý hay không?

Dĩ Mạch chỉ cảm thấy oanh một tiếng, chính mình thật sự bị sét đánh thành một Ám Ảnh cháy đen thui.

Thanh Quân... ôm ngài... Biểu lộ tình ý...

Những từ ngữ này đứng cùng một chỗ thật có sức rung động. Ta muốn tiết đồ... Muốn tiết đồ...

Đối phương không biết lúc này cô đang sung huyết não, luống cuống tay chân, thấy cô chậm chạp không có động tĩnh, vì thế giải thích.

Thanh Quân: “Ôm người đi xuống.”

Dĩ Mạch vội vàng kích chọn “Đồng ý” . Trong hình ảnh, hắc y nữ tử được bạch y nam tử ôm trong lòng, mềm mại rúc vào ngực hắn. Tuyết ngoài động ngẫu nhiên có vài ánh sáng lóe lên như dây nhỏ chiếu ra nhiều điểm lốm đốm, gió nhẹ thổi tuyết vương trên tóc hai người, hình ảnh duy mỹ tao nhã.

Thanh Quân ôm cô nhảy xuống vách đá, chậm rãi đi về phía ngoài động.

Dĩ Mạch gặp việc được cứu vớt, bỏ trạng thái biểu cảm, nhảy xuống cảm kích: “Cám ơn.”

Thanh Quân: “Không khách khí. Không nặng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Thanh Quân: “Nếu ta đoán không sai, bên ngoài những người đó tính thuyết phục người trở về Màu Lam Đồ Đằng.”

Dĩ Mạch ngẩn ra, khóe miệng nhếch ra một nụ cười khổ. Huyền Thế không nhớ tình bạn cũ, Màu Lam đồ tội danh lên đầu. Kinh nghiệm bản thân qua hai bang phái khiến người ta lạnh tâm, cô không muốn có liên hệ gì với bọn họ nữa.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ta sẽ không quay về Màu Lam đâu.”

Thanh Quân: “Có muốn nhập bang phái của ta không?”

Lúc trước hai người đối thoại đều là ở kênh mật ngữ, không ngờ câu này Thanh Quân trực tiếp đổi thành kênh phụ cận, cố ý để cho bang chúng Màu Lam Đồ Đằng ở ngoài động nghe thấy. Dĩ Mạch chỉ cảm thấy thiên lôi cuồn cuộn, càng nghĩ, vẫn nên một mình tiêu dao ngày qua ngày thì tốt hơn. Chính lúc muốn cự tuyệt, chỉ nghe người nào đó đổi trở lại kênh mật, vân đạm phong khinh nói: “Hong danh, bởi vì người. Giết Cự Long lãng phí 20 phút, bởi vì người. Hiện tại, người muốn sao?”

Dĩ Mạch hắc tuyến.

Này này này... Căn bản chính là muốn đòi công đạo với cô sao, chẳng lẽ cô có thể nói “Không” sao?

Vì thế người nào đó run run “Ta nhập...”

Nghe xong lời cô đáp lại, đám người Màu Lam Đồ Đằng liền rời đi. Mạch Thượng Sắc Vi mặc dù có chỗ dùng, nhưng không phải trân bảo, hơn nữa bọn họ sẽ không ngốc đến mức cùng Thanh Quân cướp người.

[hệ thống] Thanh Quân mời ngài gia nhập bang phái “Tọa Yên Thiên Hạ”, ngài nguyện ý hay không?

Người nào đó run run ấn chọn “Đồng ý” .

[hệ thống] Chúc mừng ngài thành công gia nhập bang phái “Tọa Yên Thiên Hạ”. Tự gia nhập bang phái sau 3 ngày, trừ khi bị bang phái khai trừ ngoài ra không thể rời bang.

[hệ thống] Bang phái “Tọa Yên Thiên Hạ” nổi danh bằng thực lực. Mỗi giờ đánh quái ngài được thêm 0,3 % kinh nghiệm.

[hệ thống] Bang phái “Tọa Yên Thiên Hạ” nổi danh bằng tài lực. Tỷ lệ tiền tài rơi ra khi đánh quái của ngài tăng 10%.

[hệ thống] Bang phái “Tọa Yên Thiên Hạ” giá trị giết chóc quá cao, ngài bị trừng phạt giảm 3% tỷ lệ bạo kích, né tránh.

Dĩ Mạch chưa kịp vui vẻ vì hai điều tiện nghi trước, nhìn chằm chằm vào dòng thông báo thứ ba sững sờ, “Giết chóc giá trị quá cao” là khái niệm gì ?

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Hoan nghênh người mới.

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Oa, Mạch Thượng Sắc Vi mm (em gái) trong truyền thuyết. Hoan nghênh.

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Lão bà, nàng làm sao mà biết người ta là nữ ?

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Trực giác nữ nhân.

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: ...

[bang phái] Thuận Gió Bội Ngọc: Thanh Quân cứ nhiên thêm người nhập bang, thật mới mẻ.

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Có JQ, khẳng định có JQ! !

[bang phái] Thanh Quân: Nước Tương, nghe nói Lưu Quang Kiếm Vũ bí tịch của người mới chỉ có quyền thượng, quyền hạ trừ bỏ ta ra không còn ai có nữa?

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: A, hôm nay thời tiết thật tốt. Ta vì bản bang có được Thanh Quân trưởng lão anh minh thần võ như này mà lệ nóng doanh tròng. Sắc Vi đồng học vừa rồi ở thế giới hồi ba điều rất tuyệt, lần đầu gặp mặt thỉnh chiếu cố nhiều cho.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Chào mọi người.

Mới vào bang, lại được mọi người náo nhiệt hoan nghênh như vậy, sự ân cần thăm hỏi thật bất đồng so với lúc trước gia nhập Màu Lam Đồ Đằng, làm cho trong lòng cô cảm thấy ấm áp .

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ta đại diện toàn huynh đệ bản bang hoan nghênh muội gia nhập Tọa Yên Thiên Hạ. Khuyết điểm lớn nhất của bang chính là thích đánh nhau, cho nên tỷ lệ bạo kích, né tránh với mấy thứ khác luôn bị trừ, muội chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tọa Yên Thiên Hạ bang chủ “Công Quan Tài Khiêu Vũ” là Chiến Thần tiếng tăm lừng lẫy, so với Thanh Quân kém 3 cấp, Lôi Giáng cấp 170, máu nhiều, phòng ngự cao, còn trang bị thần khí Cự Kiếm cấp 13 duy nhất toàn sever ——“ Thần – Huyết Nhận Nanh Sói”. Nghe nói một đòn công kích của vũ khí kia đủ để truy điệu hai Mạch Thượng Sắc Vi.

Dĩ Mạch vốn lười thăng cấp, thân thể sinh ra vốn không thích hợp PK, cho nên những cái kia căn bản không cần.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Cảm ơn bang chủ thu lưu. Chuyện này không có gì phải để ý cả...

[bang phái] Ăn No Chống Sở Kiếm Tiên: Lão đại, người vẫn về làm cái gì, cứ việc nói thẳng bang phái này đại bộ phận là sát nhân cuồng. Quan trọng là, Sắc Vi người tốt cuộc là nam hay là nữ?

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng : Ai nói, nơi này sát nhân cuồng chỉ có một, chính là Xương Cốt, huynh ấy giá trị thiện ác đều -8 vạn.

[bang phái] Bạch Cốt: Người chán sống ?

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Tuy rằng chọn Âm Ảnh, nhưng muội thật sự là nữ.

[bang phái] Phật Di Lặc: Ha ha, Bạch Cốt, Kiếm Tiền, hai người thua, nhớ rõ đợi lát nữa mỗi người đưa ta 100 vạn.

[bang phái] Bạch Cốt: Chết tiệt, Thanh Quân, người gạt ta.

[bang phái] Ân No Chống Sở Kiếm Tiền: Thanh Quân, người vừa rõ ràng nói hần là nam!

[bang phái] Thanh Quân: Các người hỏi “Hần” là nam hay là nữ, ta nói ”Hần” là nam, có sai sao?

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Xương Cốt cũng có thời điểm bị chỉnh nha, thật muốn cười rớt răng.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, Tiểu Sắc Vi, muội đã đến rồi, ta sẽ không phải tiêu tiền mua đồ được nữa.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách, muội sẽ cố gắng hái thuốc chế được .

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Nếu đều là người một nhà, trước đây ta từng mua được của muội, giờ trả lại tiền cho ta đi. Ta rất nghèo nha.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ?? Huynh từng mua được của muội sao?

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Phải, mua không ít nha. “Quý người chết không đền mạng” là tài khoản phụ của ta.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ...

Dĩ Mạch học máu. Cái tài khoản phụ kia rõ ràng là tài phú đứng đầu bảng, không phải sao. Còn giả nghèo giả khổ cái nỗi gì.

[bang phái] Thanh Quân: Đừng để ý nó. Nó là gian thương.

Đại thần đại nhân, ngài ngay cả đại từ nhân xưng cũng đều đổi thành loại dành cho động vật để chỉ Hồ Ly quân sao...

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ... Quả nhiên có JQ.

[bang phái] Thanh Quân: Sáng sớm ta ở Nguyên Bảo Sơn nghe nói có người đánh ra Hồn Nguyên Linh Đan.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Thật sự? Ta lập tức đi soát. Hợp Yêu Dao còn thiếu nó.

Thanh Quân: “Lại đây.”

Dĩ Mạch vừa rồi chăm chú theo dõi kênh bang phái, không để ý Thanh Quân đã ra tới trước cửa động, lúc này nghe thấy hần nói mới chạy lại. Chỉ thấy bạch y nam tử đưa tay kết ấn, một thoáng mây mù bốc lên rồi tan đi, hần ngồi điềm tĩnh trên lưng một con Bạch Kỳ Lân cao lớn.

Kỳ Lân nha... Kỳ Lân trần phẩm màu trắng nha... Kỳ Lân trần phẩm màu trắng 399 nhân dân tệ nha.

Cô đứng bên Kỳ Lân, nhìn muốn chảy nước miếng, đối phương thực khinh thường nhìn cô văng lên vẻ mặt hàn khí.

[hệ thống] Thanh Quân muốn cùng tọa kỵ với ngài, ngài có đồng ý hay không?

Chọn “Đồng ý”, hắc y nữ Âm Ảnh liền xuất hiện ở phía trước người bạch y nam tử, Thanh Quân ngồi phía sau ôm lấy cô, tay cầm dây cương.

Kỳ Lân tốc độ cực nhanh, phong cảnh biến ảo đã lướt qua vài bản đồ. Bởi vì là hai người cùng cưỡi chung tọa kỵ, công kích của quái vật đều dừng ở trên người chủ nhân tọa kỵ, cho nên Mạch Thượng Sắc Vi đẳng cấp thấp mới có thể bình yên vô sự đi qua khu vực quái cao cấp.

”Nguyên Bảo Sơn có Hồn Nguyên Linh Đan sao?” Dĩ Mạch ghen thật lâu vẫn không thể nhin xuống. Nguyên Bảo Sơn là nơi phân bố quái cấp 70, cô luôn luôn đánh quái tại nơi đó, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua linh đan gì.

“Nó rất rảnh rồi.” Đại thần từ từ phun ra một câu.

“ ... ”

Đáng thương Hồ Ly.

5. Chương 06

6. Ma thành × bá sứ

Cuối đường xuất hiện một tòa thành màu xanh đen. Giương mắt nhìn lại, trên khu vực trung tâm thành có một bông tuyết thật lớn xoay tròn, phát ra ánh sáng xanh u ám. Tới gần cửa thành, lộ ra những trụ thanh đồng lớn xếp chính tề hai bên sườn, mặt trên điêu khắc hình nhân vật. Trên cửa thành rộng rãi viết bốn chữ triện to: “ Ma! Tuyết Tập Thành”.

Dĩ Mạch chưa bao giờ tới Ma Thành, bởi vì Thần, Thánh, Ma ba thành thuộc loại thành bang cao cấp, chỉ có nhân vật đạt tới cấp 145 khi lựa chọn “Thị Thần, Hành Hương, Nhập Ma” xong, sẽ được truyền tống tới thành chủ đã chọn, ba tòa thành lúc đó mới mở truyền tống, nhưng người chơi cấp bậc thấp hơn 145 không thể sử dụng ‘truyền tống trận’, trừ phi được người chơi cao cấp mang theo xuyên qua khu quái vật mới có thể tới được các thành lớn này.

Trước cửa có một pho tượng lớn, đem đường vào thành chia làm hai sườn. Đây là tượng một nam tử tóc đen như mực, đôi mắt sụp xuống, hai tay vung lên một thanh bảo kiếm màu bạc.

Kỳ lân đi qua bên người pho tượng, Dĩ Mạch biến ảo thị giác, thấy rõ gương mặt điêu khắc kia.

Nửa bên mặt là hoa văn yêu dã ấn ký Ma tộc che kín, mắt đỏ như máu nửa khép, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Hắn là ‘Ma Tôn- Minh Tuyết’, người thủ hộ Ma Thành. Thời điểm Thành chiến, hắn sẽ trọng sinh, gia tăng lực công kích và tỷ lệ bạo kích cho những người thủ thành.” Thanh Quân tựa hồ biết sự tò mò của cô, ngừng Kỳ lân lại trước tượng, ” ‘Thần Quân – Hạo Phong’ khi trọng sinh sẽ rút ngắn lại thời gian ngâm xướng kỹ năng, gia tăng tỷ lệ đánh trúng mục tiêu, Thánh Thành ‘Thánh Nữ – Kính Vũ’ khi trọng sinh gia tăng phòng ngự, cũng giúp hồi máu trên một khu vực lớn tính từ trung tâm thành.”

“Tuy rằng tên là Ma Tôn, nhưng tượng hắn thoát nhìn tựa hồ cũng không thô bạo.” Mạch Thượng Sắc Vi nói.

“Ở bối cảnh trò chơi, xưa kia hắn khởi xướng chiến tranh phản kháng Thần Tộc, Thần Tộc chiến bại, vì thế lệnh ột nữ tử nhân loại tiếp cận hắn, thu phục sự tín nhiệm của hắn. Trong lúc Thần Quân cùng hắn giằng co chiến đấu, nữ tử kia ở phía sau đâm thủng tim hắn. Minh Tuyết từ trên đám mây rơi vào địa ngục, ở trong ‘Diệt Thiên Chi Hỏa’ trọng sinh, trở thành Ma Tôn. Mở ra ‘Tam Giới Chi Chiến.’”

“Nữ tử nhân loại kia chính là Thánh Nữ Kính Vũ?”

“Phải, thần ban cho nàng năng lực hồi sinh, từ đó về sau trở thành Thánh Nữ, phù hộ nhân loại.”

Thanh Quân thu Kỳ lân, hai người đi vào trong thành. Xuyên qua cửa thành u ám, trước mắt là một vùng trống trải.

Tuyết trắng bay đầy trời lặng yên không một tiếng động rơi xuống. Ánh sáng nhu hòa từ dấu hiệu bông tuyết lớn trên cao thấp thoáng, trong không trung huyền hóa ra nhiều tia bạc ngân. Trong thành yên tĩnh,

tường thành cao và dốc lãnh liệt hình thành tiên minh đối lập. Mạch Thượng Sắc Vi ngồi xuống ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, không khỏi lại lần nữa vì cảnh tượng chế tác tinh mỹ trong Càn Khôn mà sợ hãi than.

“Thật xinh đẹp.” Mạch Thượng Sắc Vi chạy về phía trước, dọc theo trung tâm đường cái, thị giác không ngừng biến hóa cảnh tượng xung quanh đều bị tuyết trắng bao phủ lạnh lẽo. Bên tai thanh âm quạ đen vấy cánh. Trên đài cao chính giữa thành là hình ảnh hai con rồng vờn quanh một bông tuyết thật lớn, hình ảnh bông tuyết mơ hồ như ẩn như hiện.

“Đây là Minh Tuyết nhớ lại tàn ảnh. Chờ muội lên cấp 145 lúc đó có thể nhận được nhiệm vụ lựa chọn, khi đó muội có thể đứng ở trung tâm ba thành lớn, thấy được quá khứ của ba nhân vật chính.” Thanh Quân đứng trên đài cao hướng về phía cô nói.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thời điểm Ma Tôn sống lại là như thế nào?”

Thanh Quân: “Không biết, không có người gặp qua.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Không phải huynh nói khi thành chiến Ma Tôn sẽ sống lại sao?”

Thanh Quân: “Bởi vì muốn có bang phái khác đến khiêu chiến cho nên mới dưỡng ra một đám sát nhân cuồng.”

Thì ra là thế. Rõ ràng là chính mình ngứa tay muốn giết người, còn muốn đem trách nhiệm đổ lên đầu những người khác, thực là yêu nghiệt --

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ma Tôn thì có gì. Hẳn không suýt bằng ta nha.” Một người cười Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly đột nhiên xuất hiện giữa hai người. “Tiểu Sắc Vi, đến đây, Hồ Ly ca ca mang muội đi chơi.”

Thanh Quân: “Người đánh được Hồn Nguyên Linh Đan?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Con bà nó, người không đề cập tới ta còn quên. Nếu không phải ta thông minh, thực đã bị người lừa đến Nguyên Bảo Sơn đi.”

Thanh Quân: “Thật không? Ta nghĩ người ở Nguyên Bảo Sơn đánh chán chê mới trở về.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “... Người làm sao mà biết được?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Hắn rõ ràng là lừa người đi, cư nhiên đơn giản như vậy liền thừa nhận. Rốt cuộc ai là hồ ly nha?

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tiểu Sắc Vi, muội muốn nhìn Ma Tôn sống lại, ta có biện pháp.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sao cơ? Thật sự?” Nhưng với bang phái biến thái trình độ ác liệt đến nước này, phải chờ bao lâu mới có người đến khiêu chiến cho Ma Tôn sống lại a... T_T

Thanh Quân: “Đem móng vuốt hồ ly của người lùi về đi.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tiểu Thanh Thanh, người thực không phúc hậu. Ta thực vất vả, người còn không thông cảm.” Dứt lời phát ra icon chảy nước mắt cắn cắn khăn tay vô cùng ủy khuất, đồng thời kéo kéo Mạch Thượng Sắc Vi.

Chỉ thấy Thanh Quân cánh tay phải giơ lên cao, hai ngón tay hướng lên trời, một đạo ánh sáng tập trung ở đầu ngón tay, hình thành một ánh huỳnh quang nhấp nháy mà hình dạng giống như pháp trượng. Trong phút chốc vô số đạo sét hướng về Hồ Ly quân chém thẳng đến. Hồ Ly công tử phản ứng cũng cực nhanh, thấy hắn thay pháp trượng trong nháy mắt sau đó nhanh chóng sử dụng kỹ năng “Thánh Hộ Chi Thuần” ma pháp gia tăng phòng ngự của Liệt Thiên, thân hình lui về phía sau rất nhanh.

Lạc Tinh công kích xa, máu và phòng ngự ít hơn, theo hướng cực đoan ma công. Liệt Thiên công kích xa, máu nhiều hơn nhưng độ chính xác thấp, theo hướng cực đoan vật công. Một kẻ là Âm Pháp Sư, một kẻ là Cuồng Chiến Sĩ.

Hồ Ly dùng “Cuồng Sư Rống Hận” ma túy (định thân, ngủ mê) Thanh Quân 5 giây. Mà lúc này Thanh Quân dùng “Ma m Mị Hoặc” cũng dùng trên người hắn, đồng thời khiến cho hắn lâm vào trạng thái hỗn loạn 5 giây.

Ngay tại thời điểm hai người đều dừng tay, mới phát hiện Mạch Thượng Sắc Vi vốn nên ngồi một bên xem cuộc chiến đã lừng lẫy hy sinh. Hiển nhiên là bị những đạo sét kia công kích trúng, nằm cháy xém dưới đất.

Thanh Quân: “...”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “... Quá tay.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Muội đừng xem thôi mà, các huynh sao có thể thảo gian nhân mạng * như vậy.” (* tàn sát dân lành, coi mạng người như cỏ rác.)

Ẩn No Chống Sổ Kiếm Tiên: “Nước Tương, ta thấy bởi vì đứng cùng người cho nên mới dẫn đến thảm án a.” Kiếm Tiên quân cười Tỳ Hưu (**) nhìn cái thi thể dưới đất cười nói ồn ào.

(** Tỳ Hưu còn có tên gọi khác là Thiên Lộc, Tịch Tà, Bách Giải tổng cộng 4 tên, là một loại thần thú trong truyền thuyết cổ đại TQ, đầu Rồng, thân Ngựa, chân Lân, hình dáng giống Sư Tử, lông màu trắng tro, biết bay. Tỳ Hưu hung mãnh uy vũ, trên Thiên Đình nó làm công việc tuần tra thị sát, ngăn chặn yêu ma quỷ quái nhiễu loạn.)

Ẩn No Chống Đánh Nước Tương: “Các người đánh nhau thì đánh nhau, chú ý hoa cỏ ven đường một chút.” Nước Tương quân cười Huyết Sư cười đến thật vui mừng.

Ngàn Sơn Mộ Tuyết phục sinh Mạch Thượng Sắc Vi, cả giận nói: “Sắc Vi không bị Màu Lam Đồ Đằng giết, ngược lại bị hai huynh giết, chuyện này tính sao?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “... Ta còn chưa phóng kỹ năng công kích đâu, người là Tiểu Thanh Thanh giết.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy dưới chân xuất hiện một đạo băng tuyết, sau đó nhanh chóng tỏa ra hướng hắn đánh tới, đem số máu còn lại sau đạo sét đánh kia xóa sạch. Vì thế Hồ Ly cũng lừng lẫy hy sinh.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Chết tiệt, người thật đúng là hạ lưu.”

Thanh Quân: “Người nói lại lần nữa xem.”

Hồ Ly công tử nằm bẹp trên mặt đất không đứng dậy nói: “Tiểu Sắc Vi, muội thấy chưa, hắn là sát nhân cuồng, muội nên cách xa hắn một chút. Về sau đi theo ta đi.”

Thanh Quân: “Muội báai sư chưa?” Lời này là nói với Mạch Thượng Sắc Vi.

“Chưa.” Vừa được cứu sống lại, tiểu cường nhìn chính mình cách cấp 80 càng ngày càng xa, hạ quyết định quyết tâm muốn tránh xa đám người nguy hiểm này. Ai ngờ cô vừa dứt lời, liền thấy Hồ Ly vừa nằm ngay đơ bật dậy một cái.

[hệ thống] Cửu Vĩ Hồ Công Tử nguyện ý thu ngài làm đồ đệ, ngài nguyện ý hay không?

Ngay sau đó, lại nhảy ra một khung đối thoại.

[hệ thống] Thanh Quân nguyện ý thu ngài làm đồ đệ, ngài nguyện ý hay không ?

“...” Dĩ Mạch ngăn người, hai người này không lẽ là thiên địch? “Hình như chỉ có thể báai một sư phụ nha.”

“Ta có rất nhiều trang bị Âm Ảnh.” Thanh Quân đại thần từ từ mở miệng, “Hơn nữa ta mang muội đi luyện cấp có vẻ mau.”

“Thúi lắm. Tiểu Sắc Vi, đi theo hắn không có tiền đồ đâu.” Hồ Ly khó chịu nói, “Ta có một đồng nguyên bộ trang bị thần khí của Âm Ảnh, cộng thêm tọa kỵ, tiền, kho hàng của các tài khoản phụ còn có một đồng 999 vật phẩm mà các nhiệm vụ BT yêu cầu. Một tuần ta có thể mang muội đến 100 cấp.”

Thanh Quân: “Tốt lắm, báai nó làm sư phụ đi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “...”

Ăn No Chống Sỗ Kiếm Tiền: “Hò Ly lại bị tính kế.”

Ngàn Sơn Mộ Tuyết: “Ồi chao, đứa nhỏ đáng thương, vĩnh viễn không khôn lên được...”

[hệ thống] ngài đã báỉ Cửu Vĩ Hồ Công Tử làm sư phụ. Ngài mỗi lần thăng một cấp, sư đồ ngài sẽ đạt giá trị sư đức 10 điểm.

[hệ thống] ngài học sư môn kỹ năng “ Cam Khổ Đồng Nhạc” cấp 10. Sư đồ ngài thu hoạch kinh nghiệm sẽ tăng 10%.

[hệ thống] ngài học sư môn kỹ năng “ Thầy Trò Cảm Ứng”. Gặp nguy hiểm có thể truyền tống tới bên người sư phụ, hoặc kêu gọi sư phụ tới chỗ mình.

“Tiểu Sắc Vi, cầm lấy.” Hò Ly kéo cô đến kho hàng bên cạnh, đăng nhập 5 tài khoản phụ lục tung tìm một hời, lập tức đưa cho cô một đồng loạn thất bát tao gì đó, vũ khí, quần áo, giày mũ các cấp của Âm Ảnh. Tất cả đều là thần khí, chẳng qua chỉ chưa nâng cấp, cộng thêm một con tọa kỵ Tất Phương Điều.

(Tất Phương Điều theo truyền thuyết có mặt người, mình chim, mỏ trắng, lông xanh biển, vân đỏ. Chỉ có 1 chân xuất hiện ở đâu là hỏa hoạn tới đó. ...)

“Kho hàng của muối quá nhỏ, không cầm được hết đâu.” Dĩ Mạch cầm đầy đồ, có chút ngượng ngùng.

[hệ thống] Thanh Quân mời ngài tiến hành giao dịch, ngài có đồng ý hay không?

Dĩ Mạch chọn đồng ý, đối phương chuyển tới 3 lệnh bài mở rộng kho hàng cùng 20 cái hoàn hồn đan.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muối không cần mấy thứ này ...”

Thanh Quân: “Cầm đi.”

Hò Ly: “Cầm đi, không cần khách khí.”

Ăn No Chống Đánh Nước Tương: “Muối theo chân bọn họ không cần khách khí, một kẻ là gian thương kiếm tiền, một kẻ là người giàu có, không cần lo.”

Thanh Quân: “Kiếm Vũ bí tịch quyền hạ.”

Ăn No Chống Đánh Nước Tương: “... Ta, cái gì cũng chưa nói.” Nhanh chóng biến mất.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Các người đều là cầm thú, khi dễ thương nhân thiện lương thành thật đáng thương. Đi thôi, Tiểu Sắc Vi, chúng ta đi thăng cấp.”

Dĩ Mạch đang ở trước máy tính vô cùng cao hứng, chợt nghe bên tai một tiếng nổ. Dọa nhảy dựng. Nguyên lai là Lý Thiên cầm cái túi plastic thổi khí oanh tạc bên tai cô .

Đường Tiểu m vừa thu thập sách vở vừa nói: “Trạch thần đại nhân, buổi chiều có buổi học của Trương mã diện, ngài có đi hay là không?”

“Ai nha, tao đã quên. Đi đi...” Dĩ Mạch vội vàng gật đầu.

Mạch Thượng Sắc Vi tốc chiến tốc thắng: “Ách... Muối buổi chiều có buổi học, trước phải logout, các vị đại thần,gặp lại sau.” Liền hấp tấp hạ tuyến biến mất, làm cho câu nói diêm dăm đáng yêu của Hò Ly đại thần cô đơn phiêu linh trong gió “Tiểu Sắc Vi, vi sư sẽ rất nhớ muối ...”.

Dĩ Mạch tắt máy tính, vội vàng cắn một miếng bánh, sữa sang lại sách giáo khoa cùng ba người kia ra khỏi phòng.

6. Chương 07

7. Đi học × sôcôla nam

“Ồi chao, chúng ta rốt cuộc là tạo nghiệt gì, làm sao có thể học được cái môn của Trương giáo này...” Lý Thiên cầm quyển“ Nhân lực tài nguyên quản lý học” khóc thét.

“Chỉ mong Trương giáo hôm nay đừng hỏi gì đến tao.” An Dĩ Mạch cầm mặt vào quyển sách, muốn tranh thủ chút thời gian trước khi vào học để đọc qua bài cũ một lượt.

“Trăm năm tu đồng thuyền độ, ngàn năm tu cộng chằm miên. Chúng ta coi như vẫn còn may mắn, cùng lắm thì đập hư một trăm năm, mà diện Trương lão bà tu một ngàn năm liền tu đến mặt ngựa cộng chằm miên như vậy.” Đường Tiểu m lẩm nhẩm tự hỏi, vì thế tâm bình khí hòa.

“Về sau hôm nào có giờ của Trương giáo, tao sẽ không ăn cơm.” Nguyên Viên đồng học suy tư mãi.

“Vì sao?” Ba người khó hiểu.

“Tao muốn giảm béo.” Cô diễm tỉnh trả lời.

Học kỳ thứ hai của năm thứ ba khoa Quảng cáo kinh doanh học chương trình quản lý. Ở buổi học đầu tiên, giảng sư Trương Đức Lực với gương mặt dài ngoẵng gập ghềnh còn không có làm quen sinh viên, lập tức đưa ra bốn quy định khiến các sinh viên kinh sợ.

Thứ nhất, giờ học không cho phép tới muộn về sớm, tùy theo tâm tình tốt hay không tốt mà điểm danh, ba lần không có mặt xem như không đủ tư cách thi.

Thứ hai, không cho phép tài liệu đánh máy hay photo, toàn bộ đều phải viết tay.

Thứ ba, trong giờ học sẽ thường xuyên đặt câu hỏi và gọi người bất kỳ trả lời. Hơn nữa học xong khả năng sẽ có bài tập.

Thứ tư, không cho trọng điểm ôn tập, không rút ngắn phạm vi ôn tập. Nếu muốn thông qua kỳ thi, trừ bỏ đi học nghe giảng đầy đủ, đem những đoạn quan trọng gạch chân trong sách toàn bộ học thuộc.

Đã xong.

Mọi người kinh ngạc, sau khi nghe ngóng mới biết, Trương Đức Lực chính là giáo nội tiếng tăm lừng lẫy Trương mặt ngựa. Mỗi khóa của Trương giáo, liền có người trước ngã xuống, người sau tiến lên không đủ tiêu chuẩn dự thi. Cũng có rất nhiều người phải thi lại nhiều lần, thật sự là sống không bằng chết.

Kết quả là, ngay cả An Dĩ Mạch thuộc loại trạch thần cũng bị tác động phải đi học đầy đủ.

Nữ sinh tụ tập cùng một chỗ tất nhiên có bất quái. Đây là chân lý.

“Dĩ Mạch, mày xem Chu Tĩnh Nghi.” Đường Tiểu m bám vào bên tai cô nhỏ giọng nói, “Cổ áo mở rộng, chắc chắc...”

Dĩ Mạch tìm kiếm một phen, rốt cục ở phía bên phải thấy Chu Tĩnh Nghi, váy liền áo màu hồng, hai gò má ửng đỏ, nhìn quanh sinh tư. “Cô ta làn da càng ngày càng trắng.” Không khỏi cảm thán.

“Coi lại gương xem, vẻ mặt cô ta có khác gì trát vôi trắng không.” Lý Thiển phun trào, “Xoát lông mi cao, còn dẫn theo mỹ đồng, thật sự là cao ngạo.”

“Con gái vì người yêu mà trang điểm xinh đẹp, cô ta đang yêu đương sao?” An Dĩ Mạch hỏi.

“Hẳn là vì người mình yêu lắm mà trang điểm xinh đẹp, cô ta lắm yêu thôi.” Nguyên Viên chỉ ra chân tướng.

“Coi trọng ai?” Dĩ Mạch lâu không ra khỏi cửa, đối với việc giang hồ một mực không hiểu.

“Chàng trai sôcôla.” Đường Tiểu m nói.

Dĩ Mạch đang uống nước, nghe được cái tên này, lập tức phun ra, ho sặc sụa.

Lý Thiển một bên vỗ lưng cho cô một bên thở dài: “Ôi chao, thực hoài niệm khi đó ăn sôcôla nhiều đến mức muốn phun ra...”

Chàng trai Sôcôla học năm thứ ba khoa Kinh tế quốc tế mạo dịch, tên là Trịnh Phong. Năm đó An Dĩ Mạch là sinh viên vừa mới vào trường, ở hội diễn văn nghệ tết Nguyên Đán, Trịnh Phong đối với Dĩ Mạch nhất kiến chung tình, khổ công truy không ngừng. Còn lợi dụng ba người bạn cùng phòng vô lương của cô để tìm hiểu thứ cô thích. Đối thoại lúc đó là như vậy ——

Lý Thiên thấp giọng: “Dĩ Mạch, mày thích nhất cái gì?”

Vừa xem tiểu thuyết vừa ăn khoai tây chiên An Dĩ Mạch trả lời: “Tiền và những vật tương đương có khả năng lưu thông cao, càng nhiều càng tốt.”

Đường Tiểu m ghé sát vào: “Trừ bỏ tiền thì sao?”

Dĩ Mạch: “Thương phẩm phòng?”

Lý Thiên: “Trừ bỏ phòng.”

Dĩ Mạch: “Mèo.”

Đường Tiểu m: “... Giá không quá cao, đại bộ phận các nơi đều có bán, có tính thiết thực, thể tích không quá lớn, không có sự sống không có triệu chứng bệnh tật, có thể xuất hiện ở phòng ngủ hay gì đó, mày thích cái gì?”

Dĩ Mạch mở ngăn kéo, kinh ngạc nói: “Ừa, bịch sôcôla tao để trong này ai ăn mất rồi?”

Nguyên Viên: “Nó nói, sôcôla.” Người ăn vụng Giáp bốn lạng bạt ngàn cân.

Đường Tiểu m: “... A, đúng đúng, sôcôla cũng không tệ.” Mổ ăn vụng Ất phụ họa.

Lý Thiên: “Ồ, thu được.” Mổ ăn vụng Bính nhanh chóng gửi tin nhắn cho Trịnh Phong đồng học đang chờ đợi:

—— Cô ấy thích ăn sôcôla, sôcôla a.

Vì thế sáng sớm hôm sau, cửa phòng ngủ nào đó chất đầy sôcôla và hoa hồng. Bác gái quản lý kí túc xá luôn luôn nghiêm khắc nổi tiếng cũng cười thành một đóa hoa hồng, vỗ vai An Dĩ Mạch nói: “Thằng nhóc kia rất thích cháu, đối xử cho tốt, đừng cô phụ người ta.” Trịnh Phong đồng học một trận thành danh ở khoa Quảng cáo, trở thành “Chàng trai Sôcôla” tiếng tăm lừng lẫy. Nếu lúc ấy hắn đưa tới là vây cá hoặc là chân gà, hắn là hắn cũng rất có thể được xưng là “Chàng trai vây cá” hoặc “Chàng trai chân gà”, bởi vậy có thể thấy được, hắn coi như là vẫn còn may mắn.

Kỳ thật chàng trai sôcôla Trịnh Phong phần cứng không tệ. Người địa phương thành H, gia cảnh giàu có, đi một chiếc CVR đến trường. Đệ tử của trường hội tuyên truyền, bề ngoài rất đẹp trai, khi cười lộ lên còn mê người hơn nữa, nghe đồn con gái thích hắn xếp thành một hàng dài. Trịnh Phong năm đó theo đuổi An Dĩ Mạch nguyên nhân là đánh cược cùng nam sinh cùng lớp, cược xem hắn có thể truy cô hay không. Việc này nguyên nhân là có người hiểu chuyện ở trên diễn đàn của trường tung một bài viết tên là “Kinh diễm! ! Bảng xếp hạng mỹ nữ mới của đại học C” trong đó đăng hình các mỹ nữ mới nhập học.

An Dĩ Mạch bất hạnh nổi danh trên bảng. Đứng hàng thứ bảy. Tạo điều kiện ọi người soi mói.

Lúc ấy mọi người đánh giá cô là như vậy: “Mỹ nữ này khí chất như lan, mùi thơm ngàn đậm. Cười nhẹ nhàng hay nhân mày đều đẹp như họa, dù là vô tình cũng động lòng người. Bất quá quá mức tùy ý, không có tự giác mỹ nữ, cho nên vị trí sắp xếp không cao”. So với các mỹ nhân vui vẻ náo nhiệt khác cùng xếp đầu bảng có nét bất đồng, An Dĩ Mạch sau khi nhập học trở thành trạch thần, hiếm khi ra ngoài. Số lần đi học ít ỏi nhưng thành tích khá tốt, đối với chuyện yêu đương hoàn toàn không dậy nổi hứng thú, nhưng rất ham thích lên mạng chơi game. Nữ sinh như vậy khiến cho nam sinh có cảm giác vụ lý xem hoa (mơ hồ, không nắm bắt được, giống như ta nói ‘bóng trăng dưới nước’), lại khiến bọn họ dửng dưng cảm khiêu chiến. Ngoài Trịnh Phong cũng có rất nhiều người theo đuổi. Mà đồng sôcôla kia chung quy cũng không khiến An đồng học động tâm được.

Năm đó chàng trai sôcôla khổ truy không có kết quả, chuyển sang quỳ dưới váy người khác. Cho đến cách đây không lâu, hắn cùng nữ sinh kia chia tay, liền quay đầu tìm người cũ. Sáng sớm DK đưa tới hộp kẹo cùng với bức thư cảm tình dào dạt “Anh cỡ nào hy vọng chính mình có thể giống ngọn gió thổi chung quanh ở bên cạnh em...” Đó là kiệt tác của hắn.

Ở đại học yêu đương cũng là chuyện bình thường, chọn một người đăng đối giải quyết tịch mịch. Những kẻ tướng mạo xuất chúng có nhiều người theo đuổi là đương nhiên. Nam sinh đẹp trai, chất lượng tốt như Trịnh Phong cũng như gió độc, thổi loạn tâm không ít nữ sinh, Chu Tinh Nghi chính là một trong số đó.

Biết được hai người hôm nay cùng học tại một giảng đường, chẳng những tỉ mỉ trang điểm một phen, hơn nữa còn chọn vị trí gần chỗ trước đây hẳn hay ngồi định ôm cây đợi thỏ. Không ngờ gần tới giờ vào học, Trịnh Phong còn chậm chạp chưa tới, một lòng chờ nửa ngày, mắt thấy hẳn đi vào phòng học, lại ngồi cách mình xa vạn dặm, giống như búa nện trên lưng, đau lòng, tâm cũng đau. Vì thế hung hăng trừng mắt nhìn về góc bên này.

An Dĩ Mạch còn hầy còn ngẩn người, bên cạnh Đường Tiểu m dùng sức đụng vào cánh tay của cô một cái, cô hoàn hồn nhìn lại, thấy chàng trai sôcôla đang ngồi ở bên cạnh mình nhìn mình gật đầu cười, cô cố gắng nhếch nhếch khóe miệng nặn ra một nụ cười, cuống quýt quay đầu nhìn bảng đen, phía sau Tĩnh Nghi dẫn theo mỹ đồng nhìn cô xem thường, cô chỉ cảm thấy sau lưng sinh lạnh đến phát hoảng.

Dĩ Mạch trong óc mơ hồ. Không biết vì sao lại không an? Năm đó rõ ràng là Trịnh Phong tình nguyện truy, nhưng cô không có hứng thú luyến ái, huống chi lúc ấy cô từ chối cũng rất uyển chuyển, cũng không làm tổn thương mặt mũi hòa khí với hẳn, duy nhất thua thiệt chính là thùng sôcôla kia. Không khỏi nghĩ lại, giao hữu vô ý nha, giao hữu vô ý. Ngẫm lại hẳn Trịnh đại soái ca gia tài lớn, tất nhiên sẽ không vì thùng sôcôla kia mà canh cánh trong lòng. Vì thế yên tâm thoải mái ngồi thẳng xem sách giáo khoa.

Trương mặt ngựa ở trên bục giảng nước miếng bay tứ tung, chúng đệ tử ở dưới gật gù buồn ngủ.

Dĩ Mạch cũng không khỏi mơ hồ, đang lúc mông lung chợt thấy khuỷu tay trái bị người nào đó nhẹ nhàng đẩy. Nhìn lại, chỉ thấy trên bàn đẩy lại một quyển vở, trên trang giấy trắng có viết một hàng chữ màu đen. Cô đang ở trạng thái mơ hồ buồn ngủ, phản ứng đầu tiên của não bộ là đem quyển vở chuyển tiếp sang bên phải, trực tiếp giao cho Đường Tiểu m.

Đường cô nương tập trung nhìn vào, trên vở viết “Cuối tuần có rảnh không?” Tưởng Dĩ Mạch hỏi mình, tuyệt bút vung lên, “Mày không phải nói muốn ở trong phòng liên hai ngày sao?” Sau đó đẩy lại cho cô.

Dĩ Mạch đang muốn truyền quay lại cho người bên trái, thấy Trịnh đồng học thần sắc đỏ khốc đỏ cười, nhất thời cảm giác bị thiên thạch bay loạn đánh trúng, tỉnh táo lại.

“Ngượng ngùng. Tôi nghĩ anh muốn tôi truyền cho bên kia...” Cô nhỏ giọng giải thích.

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trương mặt ngựa một cái, lại cúi đầu, ở trên vở viết: “Không sao.” Sau đó ở dòng chữ “Cuối tuần có rảnh không?” khoanh tròn vài vòng.

Dĩ Mạch bị câu đáp kia của Đường Tiểu m chặt đứt đường lui, đành viết một chữ “Có.”

“Như vậy thứ Bảy buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm được không?” Nam sinh thận trọng.

An Dĩ Mạch ở phương diện này phản ứng thủy chung thực trì độn, không thể nghĩ được lý do gì để cự tuyệt, dưới ánh nhìn nóng bỏng của Trịnh đồng học, đành hạ bút viết một chữ “Được”.

Lúc này lại nghe Trương mặt ngựa ở trên bục giảng gõ gõ thước, cau mày nói: “Trong lớp học không cần yêu đương, muốn bồi dưỡng cảm tình có thể cùng học tiếp khóa sau.” Ánh mắt Trương giáo hướng tới phía Dĩ Mạch và Trịnh Phong, trong lúc nhất thời toàn phòng học mọi người đều quay lại nhìn, Dĩ Mạch thẹn đỏ mặt.

Chỉ nghe Trịnh Phong mỉm cười đáp: “Vâng thưa cô, em sẽ chú ý.”

An Dĩ Mạch chịu sự dày vò của Trương mặt ngựa xong, về phòng ngủ nhìn máy tính mà ngẩn người.

Hồi tưởng lúc vừa rồi Trịnh Phong nói câu “Em sẽ chú ý” kia xong trong phòng học bỗng ồ lên bàn tán khe khẽ nhỏ giọng, trong lòng cảm thấy phiền chán.

Đăng nhập Càn Khôn , Mạch Thượng Sắc Vi quần áo hắc y vẫn đứng ở bên cạnh kho hàng trong Ma Thành. Nhìn danh sách bạn tốt trong ngoài, Hồ Ly cùng Thanh Quân đều không online. Xem xét danh sách người trong bang, trừ bỏ mình, ngoài ra cấp bậc thấp nhất là cấp 90, tài khoản phụ của Hồ Ly — “Quý Người Chết Không Đèn Mạng”, nhất thời cảm thấy hổ thẹn, vì thế dùng được liệu hiện có chế mấy chục bình độc để ở kho hàng của bang phái. Mắt thấy giá trị tinh lực sắp cạn bèn cười Tất Phương Điều truyền tống đến Lạc Hà Thành, tìm chỗ quái cấp 80 để luyện cấp.

Trang bị của cô lúc trước đều là trang bị bình thường, đánh quái chậm, lại mất nhiều máu, cũng may thao tác tốt, mới tránh được việc thường xuyên gặp Diêm Vương. Sau khi thay tuyệt phẩm trang bị do Hồ Ly đưa, công kích tăng cao hơn rất nhiều. Nhìn bảng kinh nghiệm từng chút từng chút một hướng 100% đi tới, Dĩ Mạch trong lòng khoái trá không ít.

Đến 80 cấp là có thể thu hoạch vật phẩm cao cấp Giai Chiến Sủng, cô quét mắt nhìn Tất Phương Điều bên cạnh Mạch Thượng Sắc Vi, lại nghĩ tới giá cả của Giai Chiến Sủng trên thị trường đắt như đồ năm sao, không khỏi lắc đầu thở dài.

Đầu năm nay, động vật so với người còn quý giá hơn, thực không có thiên lý...

Kênh mặt ngữ lóe sáng, cô bật lên xem, thấy người gửi tin tới là Lười Dương Dương.

“Sắc Vi, người ở đâu?”

Lười Dương Dương là một trong những nguyên lão của Huyền Thế Tụ Nghĩa Minh, Thiên Kỳ 112 cấp. Cô ấy là một nữ tử trượng nghĩa, tính tình ngay thẳng, cùng Dĩ Mạch chơi rất thân. Sau khi Dĩ Mạch rời Huyền Thế, tình cảm vẫn rất thân thiết.

“Ta ở phía nam Lạc Hà đánh thụ yêu.” Dĩ Mạch đáp lại.

Lười Dương Dương: “Tốt, ta sẽ tới.”

Chỉ chốc lát sau, Lười Dương Dương như cười trên một đám bông xuất hiện bên cạnh Mạch Thượng Sắc Vi, tìm một chỗ an toàn dưới tàng cây ngồi xuống.

Mạch Thượng Sắc Vi: “A, người lấy cừu làm tọa kỵ sao?”

Lười Dương Dương: “Thế mới hợp với ta, oa ha ha.”

“Orz.” Dĩ Mạch tiếp tục chọt thụ yêu, cô dùng là ám khí Bích Nguyệt do Hồ Ly đưa cho, lợi khí trên tay tung bay giống như trăng rằm.

Lười Dương Dương: “Nghe bọn hắc nói người gia nhập ‘Tọa Yên Thiên Hạ’, cư nhiên là thật.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “So với chung quanh lưu lạc không nhà để về, không bằng tìm một cây đại thụ che gió che mưa.”

Lười Dương Dương: “Sáng sớm ta không online, nghe Vóc Dáng nói Màu Lam Đồ Đằng vẫn đuổi giết người, ai... ‘Tọa Yên Thiên Hạ’ là bang phái tốt, thực lực cũng mạnh, người tới đó ta đây an tâm.” Cô tạm dừng một lát, nói, “Lần này bang chiến với Màu Lam thật là có tin tức tình báo. Vô Ngân muốn dựa vào bang chiến thủ thắng để thăng cấp Huyền Thế, cho nên cũng không để ý tới chúng ta phản đối.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thì ra là thế.”

Lười Dương Dương: “Lúc ấy mọi người đều không nghĩ tới khả năng sẽ hại đến người. Sau lại nháo lớn, ta cùng Ô Vương, Gấu Mèo bọn họ dưới tình huống như vậy cũng không thể ra mặt nói chuyện với người để thanh minh được. Người đừng nóng giận.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Không có gì.”

Lười Dương Dương: “Vô Ngân hẳn cũng có chỗ khó xử của hắn, việc đã đến nước này hắn không thể thừa nhận, chỉ có thể kiên trì chống đỡ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ta vì hắn khó xử đã nhiều lần thỏa hiệp, chuyển chức, đổi bang. Nhưng mà đây đều là ta cam tâm tình nguyện, không có gì oán giận. Hôm nay hắn vốn có thể khoanh tay đứng nhìn, lại cố tình làm bộ như đại nghĩa đoạn ta đường lui. Nếu không có người cứu, Mạch Thượng Sắc Vi hôm nay đã bị luân bạch thành 0 cấp san hào. Dương Dương, này cũng là chỗ khó xử của hắn ?”

Lười Dương Dương: “Sắc Vi, hắn bé thành là do Hoàng Hôn Uyển Nhi bức .”

7. Chương 08

8. Mời × Lôi thú

Dĩ Mạch kinh ngạc nhìn dòng chữ kia.

Lười Dương Dương: “Kỳ thật đây cũng có lỗi của ta cùng bọn Ô Vuông. Uyển Nhi kia có một tài khoản phụ ở Huyền Thế, vẫn lấy thân phận nữ chủ nhân ra lệnh, chúng ta cũng không quan tâm lắm, thỉnh thoảng vẫn nhắc tới người. Đến nỗi sau này nàng ta trong lòng đối với người có chút khó chịu, nhân cơ hội lần này, bắt Vô Ngân phải bẽ thành.”

Dĩ Mạch bỗng nhiên nhớ tới lúc trước ở Màu Lam Đồ Đằng từng có vài lần đối thoại với một Thiên Kỳ cấp 50, tên gọi “Phi Thiên Vũ”. Lúc ấy cô ta vô cớ tìm mình nói, còn hỏi mình cùng Phong Quá Vô Ngân có quen hay không. Sau tựa hồ ở kho hàng lại thấy qua cô ta cùng người của Hoàng Hôn đứng chung một chỗ. Theo lý thuyết Thiên Kỳ cấp 50 căn bản không có khả năng giết mình, cô ta lại ở lúc mình bị giết đi trước làm gương chạy đến hồi sinh lại.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Dương Dương, tin tức tình báo của Màu Lam là do người của Hoàng Hôn cung cấp cho các người đúng không?”

Lười Dương Dương: “Người đoán được?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thì ra là thế.”

Gián điệp, thiết mật, giá họa, mượn đao giết người, đuổi tận giết tuyệt. Dĩ Mạch vốn vẫn chẳng biết gì, đột nhiên hiểu ra, cảm thấy có một sự đau lòng khôn tả. Hắn bố trí tình báo, tìm hiểu chiến thuật của Màu Lam Đồ Đằng, làm sao lại không nghĩ đến chuyện sẽ làm liên lụy đến cô được. Hắn nghe lời, bẽ thành ngăn cô bên ngoài, làm sao lại không đoán được kết cục bi thảm của cô. Hắn đoán được nhưng hắn đều làm. Hắn dung túng Uyển Nhi, vứt bỏ chính mình.

Lười Dương Dương: “Sắc Vi...”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Dương Dương, những lời người vừa nói với ta, ta sẽ không nói ra ngoài, bởi vì Huyền Thế là do rất nhiều bằng hữu khi đó hao tâm phí lực thành lập nên, ta không muốn hủy nó. Ta cũng sẽ đem tất cả những chuyện này thành nỗi khó xử của hắn, coi như hắn thân bất do kỷ, nhưng đây là lần cuối cùng.”

Trước người thụ yêu âm âm ngã xuống đất, cô đi trở về bên người Dương Dương, ngồi trên đất. Giống nhau trở lại thời gian trước khi cấp bậc còn thấp, cùng nhau nói chuyện thật thoải mái.

Lười Dương Dương: “Sắc Vi, kỳ thật người rời Huyền Thế là tốt. Hiện nay người của Hoàng Hôn lục tục lập tài khoản phụ gia nhập Huyền Thế, trong đó mấy người chỉ toàn gây chuyện thị phi, nháo bang phá rối chướng khí mù mịt. Nếu không vì Ô Vuông, Gấu Mèo bọn họ, ta cũng định đi rồi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hắn mặc kệ sao?”

Lười Dương Dương: “Vô Ngân chuyện gì cũng đều nghe theo Uyển Nhi...” Cô do dự một chút, vẫn là nhìn không được nói, “Nghe nói bọn họ ở ngoài đời cũng đã gặp mặt, hơn nữa bọn họ ở trong trò chơi cũng sắp kết hôn.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Khi nào?”

Lười Dương Dương: “Ngày mai buổi tối chín giờ. Hơn nữa đêm mai Hoàng Hôn sẽ hoàn toàn giải tán, toàn bộ gia nhập vào Huyền Thế.”

Lười Dương Dương: “Sắc Vi, Vô Ngân nhờ ta nói cho người một tiếng, hắn nói, nếu người có rảnh thì tới tham gia hôn lễ của hắn.”

Dĩ Mạch trong lòng giống như có một tảng đá đè ép. Đây so với lúc trước nhìn thấy Phong Quá Vô Ngân nói một câu “Thật xin lỗi.” còn cảm thấy buồn hơn. Lười Dương Dương nói cho cô biết, người phát ra lời

mời là Phong Quá Vô Ngân, nhưng kỳ thực là do Hoàng Hôn Uyển Nhi. Dương Dương khuyên cô không cần đi, nói nữ nhân kia nghe nhắc nhiều tới Mạch Thượng Sắc Vi nên tức giận, muôn mời cô đến để thị uy.

Có đi hay là không nha? Dĩ Mạch yên lặng chém thụ yêu, trong lòng mâu thuẫn.

Đột nhiên bên người bạo liệt ra tầng tầng liệt hỏa, hình thành một mảnh biển lửa, trong phạm vi xung quanh toàn bộ thụ yêu đều ngã rạp xuống.

Trung tâm biển lửa là Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly, phía trên Hồ Ly quân một thân lưu quang giáp đỏ rực ngồi chễm chệ.

“Đánh quái phải chú ý lượng máu nha, Tiểu Sắc Vi.” Hồ Ly quân nhảy xuống, cười tủm tỉm nhìn cô. Dĩ Mạch lúc này mới thấy cột máu của mình đã sắp cạn đáy, trong lòng sợ hãi nuốt vài viên bổ huyết đan được hồi máu, nói: “Nhất thời không chú ý. Sư phụ đại nhân làm sao có thể đến?”

Hồ Ly ra vẻ thần bí: “Anh hùng cứu mỹ nhân thôi, đương nhiên phải tới đúng lúc.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Kỳ thật huynh là dùng kỹ năng truyền tống giữa thầy trò đi.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tiểu Sắc Vi thật thông minh, rất có trí tuệ như vị sư.” Hắn ở bảng thầy trò thấy Dĩ Mạch máu giảm sắp cạn đáy, tưởng có người ác ý PK cô, nên vội truyền tống lại đây hỗ trợ. Ai ngờ nha đầu kia bất quá là đang mãi nghĩ lung tung, đánh quái đã quên thêm máu.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sư phụ hôm nay như thế nào lại mặc trang bị như thế?” Dĩ Mạch hỏi vậy là vì Hồ Ly vẫn thường mặc trang phục một, giống như công tử văn nhân, nay lại thay đổi chiến giáp, có vài phần sắc bén, lại có vẻ xơ xác tiêu điều.

“Bạch Cốt ngu ngốc hôm nay bị người ta vây đánh, trang bị trên người đều bị bạo, ta đi cứu hắn, vì thế cả người đầm máu tới đây.” Hồ Ly nhẹ nhàng băng quơ.

Dĩ Mạch biết này là giết người. Trò chơi này khô giáp làm thập phần uy vũ, căn cứ vào phẩm chất trang bị mà phát ra ánh sáng, phẩm chất càng cao trang bị sáng bóng càng mạnh. Hơn nữa giết người số lượng càng nhiều, trang bị phát ra hồng quang càng nặng, tượng trưng cho sát khí huyết tinh. Bởi vì nhân vật hồng danh bị giết sẽ bị bạo trang bị cùng vật phẩm đáng giá, cho nên thời điểm ra ngoài đánh nhau bình thường sẽ đem trang phục một cởi ra, hơn nữa trang bị lóe ra màu đỏ thẫm này cũng là gu thẩm mỹ độc đáo của đàn sát nhân cuồng.

Nhìn Hồ Ly hồng hồng tên, quần áo cũng hồng hồng, Dĩ Mạch thở dài: “A di đà phật. Sư phụ, sát khí của người quá nặng, không bằng phóng hạ đồ đao.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Đồ nhi ngoan, sư phụ buông đao mổ, nếu chút nữa có người đến đuổi giết ta, muội phải bảo vệ ta. Trình tiết vị sư liền dựa vào muội.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Thanh Quân: “Không cần phải khoe ra những khiếm khuyết của người.”

Dĩ Mạch thấy Bạch Kỳ Lân dần dần chạy tới gần, phía sau nó còn có một con vật nhỏ màu đen.

Hồ Ly nhìn chằm chằm vật nhỏ kia, nhìn tới nửa ngày, hỏi: “Đây là... Lôi thú?”

Thanh Quân: “Phải.”

Hồ Ly: “Không phải chỉ có một con duy nhất ở chỗ Phật Di Lặc sao?”

Thanh Quân: “Chỉ có nó.”

Hồ Ly: “... Không có khả năng, hắn bỏ được cho người? Người dùng mỹ nhân kế đi.”

Thanh Quân có lẽ là cho sủng vật công kích, con thú nhỏ màu đen kia bỏ nhào vào chân Hồ Ly công tử, móng vuốt dùng sức cào vào hần hần, bắn ra một chữ “Miss”, thỉnh thoảng cũng thấy Hồ Ly mất máu “-1”.

Hồ Ly: “Cục cưng cấp 35 đánh ta cư nhiên xuất hiện -1. Con vật nhỏ này quả nhiên hung mãnh. Cánh Ma của người đầu, không mang theo ?”

Cánh Ma kia cũng là biến dị ma thú, lúc trước Thanh Quân xếp thứ nhất bảng xếp hạng đã được hệ thống thưởng cho sủng vật. Vốn là Thất Tinh Cánh Thú, không có thuộc tính, lực công kích cũng không cao, nhưng dù sao cũng có chữ “biến dị”, hơn nữa còn có hai kỹ năng che giấu chưa biết, vì thế hắn vẫn mang theo thăng cấp. Không nghĩ tới đợi tới lúc Thanh Quân lên cấp 145 Nhập Ma, Cánh Ma kia bỗng nhiên biến dị, từ vật công bình thường biến thành ma công cao cấp, Thất Tinh thăng lên thành Cửu Tinh, thân hình cơ hồ tăng gấp hai, từ hình dạng nhỏ bé biến thành yêu tinh tóc vàng, thân hình đen xì. Thiếu chút nữa khiến Hồ Ly quân và đám người Tọa Yên Thiên Hạ hâm mộ đến hộc máu.

Cánh Ma lúc ấy là chiến sủng biến dị duy nhất, có người trả giá cao tới 3600 nhân dân tệ. Cuối cùng, một câu nói “Ta phiền, đều cầm miệng.” của Thanh Quân kết thúc chuyện hỏi mua.

“Biến dị Lôi thú” này là do Phật Di Lặc bắt mấy ngàn con Lôi thú hợp thành mà ra. Lôi thú cấp bậc là 149 cấp, bắt khó, mà tỷ lệ hợp thành cũng rất thấp. Sau khi hợp thành, đạt được Biến Dị Lôi Thú. Hệ thống còn có thông báo chúc mừng Phật Di Lặc đạt được biến dị yêu thú. Trong lúc nhất thời giá trên thị trường tăng tới 3900 nhân dân tệ. Mà Phật Di Lặc cũng một câu “Không bán” kết án.

Thanh Quân giờ phút này đã thu Lôi thú lại, nói: “Của muối.” Dứt lời chọn giao dịch với Mạch Thượng Sắc Vi.

Hồ Ly: “A a... Quả nhiên có JQ! Người sao có thể xuống tay với đồ đệ của ta...”

Dĩ Mạch biết thứ này quý trọng, liền chọn cự tuyệt. “Muối không cần sủng vật cường hãn như vậy, cảm ơn huynh, Thanh Quân.”

Hồ Ly: “Đồ đệ a, cảm cảm, cảm tương lai hiếu kính sư phụ cũng tốt a.”

Thanh Quân: “Nhận lấy, ta có chuyện muốn phiền muối, đây là thù lao.”

Hắn nói kiên quyết, cô cũng không tiện từ chối, vì thế chọn đồng ý, “Muối tạm thời nhận lấy, chờ nuôi lớn trả lại cho huynh. ^_^”

Chính vào lúc này, bang phái kênh náo nhiệt hẳn lên.

[bang phái] Ăn No Chống Sổ Kiếm Tiền: Ta vừa gặp kẻ nhặt được trường thương của Xương Cốt.

[bang phái] Bạch Cốt: Chỗ nào?

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Chỗ nào, cấp bậc?

[bang phái] Thâm Mến Không Phải Tội: Giết người, xem náo nhiệt.

[bang phái] Ăn No Chống Sổ Kiếm Tiền: Đoạn Hồi cốc, chỗ Vu Thuật Sư, thần tộc Thiên Lang cấp 158.

Thiên Lang là Cung tiền thủ, chính xác cao, phạm vi công kích xa, tốc độ công kích nhanh.

[bang phái] Bạch Cốt: Kiếm Tiền, đi theo hắn. Chờ lão tử đến xử lý hắn.

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Kiếm Tiền, người nọ là hồng danh sao?

[bang phái] Ăn No Chống Sổ Kiếm Tiền: Hồng danh, sao, người cũng có hứng thú ?

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Aha, vừa vặn, Lâu Lan mm thiếu một cái cung tốt. Ta đến đây.

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Xương Cốt, người gấp cái gì, chạy giống như bị heo đuổi vậy.

[bang phái] Bạch Cốt: ...

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Cần muối đi theo không?

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Có, lão bà đến, vạn nhất bạo không ra cái cung nào, nàng cứu hắn sống lại để chúng ta tiếp tục giết.

[bang phái] Phật Di Lặc: Thiện tai thiện tai, chúc tiểu bằng hữu Thiên Lang đáng thương kia bị giết bạo cung luôn, để khỏi bị tra tấn.

[bang phải] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Xương Cốt, người trừ bỏ thương, còn có cái gì bạo ra bị người ta nhặt mất ?

[bang phải] Bạch Cốt: Còn có cái bao tay cùng một cái vòng cổ chưa tìm về được, còn lại tất cả đều đoạt trở lại rồi.

[bang phải] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Hồng danh lại để bọn chúng vây đánh. Người không nên kêu là Bạch Cốt, đổi tên là Ngu Ngốc đi.

[bang phải] Bạch Cốt: Chết tiệt.

[bang phải] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Bao tay cùng vòng cổ ai cầm?

[bang phải] Bạch Cốt: Ta kiểm tra, thấy Màu Lam Yêu Cơ và Không Có Việc Gì Ngồi Đếm Kiến cầm.

[bang phải] Cực Độ Hoàn Mỹ: Màu Lam Yêu Cơ là người của Màu Lam Đồ Đằng, Linh Vũ cấp 123. Không Có Việc Gì Ngồi Đếm Kiến là người của Hoàng Hôn Xinh Đẹp, Thần tộc Lôi Giáng cấp 151 .

[bang phải] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Để đám người này bạo trang bị, Xương Cốt, người thật mất mặt.

[bang phải] Bạch Cốt: Chết tiệt, người thử mặc một thân trang bị rác, mười người vây đánh xem.

[bang phải] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Trang bị của huynh đâu?

[bang phải] Phật Di Lặc: Ta cầm, ta đang tinh luyện trang bị cho hần.

[bang phải] Thận Gió Bội Ngọc: Tiểu Xương Cốt, người đánh không lại sao không chạy...

[bang phải] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Huynh cũng không phải không biết. Bảo huynh ấy chạy không bằng giết chết huynh ấy...

[bang phải] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Xương Cốt, để Quan Tài thay người đi. Như thế chúng ta mới có lý do để bang chiến.

[bang phải] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Lúc trước Xương Cốt giết những người khác, ta lấy lý do “Hành vi cá nhân, bang phải không thể quản” giả thích qua loa tặc trách, hiện tại hần bị chém, người lại muốn ta ra mặt sao...

[bang phải] Thanh Quân: Trực tiếp bạo vây tiểu trừ hai kẻ kia, không cần lý do. Quan Tài thủy chung không cần ra mặt.

[bang phải] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ... Hần so với ta cầm thú hơn.

[bang phải] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Tốt lắm, các người giết đi, gia treo máy, một chữ cũng không thấy được.

Dĩ Mạch hoàn toàn hắc tuyến, có một loại cảm giác rơi vào miệng sói. Đám người này, người nào cũng chỉ sợ thiên hạ không loạn nhà.

Hồ Ly quân nói: “Tiểu Sắc Vi, đi theo sư phụ xem náo nhiệt đi.”

Thanh Quân: “Đừng để ý nó, muội trước luyện cấp.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội yếu thế này, nếu đi liền cách cấp 80 càng ngày càng xa

(-)/ “

Hồ Ly quân suy tư một hồi nói: “Cũng được, muội thăng lên 80 cấp có thể mang theo Lôi thú, không cô phụ công lao Tiểu Thanh Thanh dùng mỹ nhân kế dụ dỗ Phật Di Lặc...”

Thanh Quân: “Người đoán người chết sẽ bạo cái gì?”

Hồ Ly quân nhanh chóng triệu hồi ra tọa kỵ Hồ Ly chạy xa: “Tiểu Sắc Vi, vi sư đi trước một bước, muội nhớ ngoan ngoãn luyện cấp a...”

Mạch Thượng Sắc Vi vừa chém thụ yêu vừa nhìn theo: “Sư phụ đại nhân, quần áo của người xem ra còn hồng hồng như vậy lâu...”

8. Chương 09 - 10

9. Hứng thú × nhiệm vụ

Một mảng rừng của thụ yêu trở nên yên tĩnh, tựa hồ chỉ có Thanh Quân cùng Dĩ Mạch hai người. Nơi này quái không quá nhiều, hơn nữa xoát có vẻ chậm, thích hợp luyện cấp.

Thanh Quân sau khi tổ đội xong, liền đứng nhàn nhả ở một bên, chờ thụ yêu hai bên tiến lại mới phóng ra một kỹ năng quần công. Hắn cấp bậc rất cao, Dĩ Mạch không cần động tay đánh quái. Nhưng mà không khí quá mức im lặng làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị, người nào đó cảm thấy khó chịu liền bắt đầu mở miệng.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hồ Ly sư phụ là hồng danh đi giết người, sẽ không bị bạo trang bị sao?”

Thanh Quân: “Muốn giết chết nó không dễ dàng, huống hồ nó không phải Bạch Cốt, đánh không lại biết chạy.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Như vậy sẽ càng âm ỉ hơn, sẽ dẫn tới bang chiến sao?”

Thanh Quân: “Sẽ không. Không bang phái nào muốn giống Thánh Điện lúc trước.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “-_-||| “

Dĩ Mạch cũng từng nghe qua về Thánh Điện. Trước đây Thánh Điện là bang phái lớn nhất, rất có thực lực, độc chiếm hai tòa thành bình thường. Sau lại bởi vì chuyện tranh Boss mà phát sinh tranh chấp với Tọa Yên Thiên Hạ, sáu người luân bạch lão bà của Công Quan Tài Khiêu Vũ- Bạch Ánh Trăng. Sau bị bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ vô quy tắc giết hại một tuần, bang chủ Thánh Kỵ Sĩ bị giết trở về cấp 30 trực tiếp san hào, bang phái cũng theo đó giải tán. (hệ thống bang phái trong trò chơi yêu cầu bang chủ phải trên cấp 30, nếu không bang phái sẽ bị cưỡng chế giải tán.)

Kỳ thật nói tóm lại, Tọa Yên Thiên Hạ vẫn là một bang phái có quản lý nghiêm cẩn, cơ bản không có người gây hấn gây chuyện, cũng không có người giết hại tân thủ. Giống Bạch Cốt vậy, lấy PK để giải trí nên mục tiêu hẳn chọn đều là những người ngang cấp hoặc hơn cấp hẳn. Bang chủ Quan Tài đại thần uy vọng rất cao, cũng để cho bang chúng tự do, không quá quản thúc. Hơn nữa hắn có tính hay bao che khuyết điểm, trong ngoài phân rất rõ ràng, tuyệt không để bang chúng ra ngoài chịu ủy khuất.

Thanh Quân: “Muội muốn đi xem sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Vẫn là không cần... Muội sợ bị ngộ sát.”

Thanh Quân: “Chuyện đó không cần lo lắng, có ta ở đây.”

Dĩ Mạch ngẩn ngơ.

Thanh Quân: “Bất quá hôm nay cũng không có gì đáng xem đâu, trừ bỏ cái gì Đếm Con Kiến, còn lại đều là chịu chết thôi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Bỗng nhiên nhớ tới lần trước thiếu chút nữa muội cũng phải chịu chết.”

Tạm dừng một lát, Thanh Quân nói: “Về sau sẽ không.”

Dĩ Mạch chợt thấy thực kinh ngạc, đại thần, ý nghĩa lời nói của ngài thật không rõ ràng, thực dễ khiến người ta hiểu sai nha...

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, gia nhập Tọa Yên Thiên Hạ, lại bái Hồ Ly sư phụ, muội cảm thấy an toàn rất bảo đảm.”

Thanh Quân: “Ta ở bên cạnh muội, muội cảm thấy không bảo đảm sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Đương nhiên không phải, đại thần tại bên người nha, toàn bộ thụ yêu rừng rậm đều rạng rỡ sinh huy (chiếu sáng)...”

Người nào đó căn cứ nguyên tắc không gì không thể, ra sức thi triển công phu vô môn ngộ.

Thanh Quân: “Muội có thể không đánh mà thắng, khiến toàn bộ thụ yêu ở đây phải ghê tởm mà chết.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hắc hắc. Vừa rồi đại thần nói có việc muốn sai phái muội...”

Thanh Quân: “Trước khi tìm được cách xưng hô tốt hơn, muội cứ gọi ta là Thanh Quân, Tiểu Mạch.”

Dĩ Mạch giật mình, trong hiện thực những bằng hữu thân mật đều kêu cô là Tiểu Mạch, mà trong trò chơi, mọi người đều gọi cô là Sắc Vi. Nghe hẳn gọi như vậy, có một loại cảm giác thân thiết. Nhưng mà, cái gì gọi là “trước khi tìm được cách xưng hô tốt hơn” ?

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Được.”

Thanh Quân: “Thấy trên mạng có một nhiệm vụ tên là ‘Ngàn năm chờ đợi’, cần hai người khác phái cùng hoàn thành. Muội có hứng thú không?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ôi chào? Nhưng mà, cấp bậc này của muội, khẳng định sẽ cản trở...”

Thanh Quân: “Không sao. Nghe nói nhiệm vụ này sẽ mở ra ‘Luân Hồi Chi Cảnh’, có thể nhìn thấy chuyện xưa của ba nhân vật chính ngàn năm trước.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nói như vậy, có thể nhìn thấy bộ dáng Ma Tôn sống lại ? ”

Thanh Quân: “Phải. Vì nhiệm vụ là tùy cơ ngẫu nhiên mới nhận được, cho nên người nhận được nhiệm vụ này rất ít. Hơn nữa đến nay cũng chưa ai hoàn thành, nghe nói nhiệm vụ rất khó, hao phí thời gian rất dài, đều bỏ dở nửa chừng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chúng ta đây phải làm thế nào mới có thể nhận được nhiệm vụ ‘Ngàn năm chờ đợi’?”

Thanh Quân: “Ta có quyền trực nhiệm vụ.”

Dĩ Mạch sửng sốt. Nguyên lai đại thần không chỉ trang bị khủng, cấp bậc cao, tài sản nhiều, sủng vật cường hãn, vận khí cũng tốt lắm nha.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Khi nào thì bắt đầu làm nhiệm vụ?”

Thanh Quân: “Đêm mai muội có rảnh không?”

Dĩ Mạch đang muốn trả lời có. Lại thấy thế giới liên tục xoát ra ba dòng thông báo.

[thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đêm mai 21: 00 là hôn lễ của ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi, hoan nghênh mọi người đến Sóc Hải Thành dự lễ, chúc phúc cho chúng ta, cảm ơn.

[thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đêm mai 21: 00 là hôn lễ của ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi, hoan nghênh mọi người đến Sóc Hải Thành dự lễ, chúc phúc cho chúng ta, cảm ơn.

[thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đêm mai 21: 00 là hôn lễ của ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi, hoan nghênh mọi người đến Sóc Hải Thành dự lễ, chúc phúc cho chúng ta, cảm ơn.

[thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Càn Khôn đệ nhất đại mỹ nữ Uyển Nhi rốt cục phải lập gia đình, chờ mong...

[thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Phong Quá Vô Ngân, tiện nghi cho người. Uyển Nhi gả qua, toàn bộ Hoàng Hôn gia tộc đều theo làm đồ cưới.

[thế giới] Chảy Nước Miếng Nhìn Mỹ Nữ: Hoàng Hôn Uyển Nhi phải lập gia đình ... OMG, lòng ta nát.

[thế giới] Nếu Không Trảm: Đừng gả cho tiểu tử kia, gả cho ta tốt hơn.

[thế giới] Cô Hôn Dã Quỷ: Mỹ nữ đều là hoa có chủ, còn lại mình ta cô đơn xướng tình ca, rỗng rỗng...

[thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Điều kiện thứ nhất: là nữ ; điều kiện thứ hai: sống. Chỉ cần phù hợp hai điều kiện này, đến đây cho ta ôm ấp đi...

...

Vì thế, thế giới lại một trận xôn xao.

Dĩ Mạch thở dài một hơi, ngón tay có chút cứng ngắc đánh chữ: “Ngày mai có người mời muội đi tham gia hôn lễ.”

Thanh Quân: “Muội muốn đi?” Hắn đoán được cô cùng Huyền Thế trong lúc đó có mối liên hệ. Sự việc đui giết kia lại khiến hai người có vẻ càng thêm khó bề phân biệt.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội không biết có nên hay không đi.”

Thanh Quân: “Muội thích Phong Quá Vô Ngân?”

Dĩ Mạch trầm mặc. Đại thần nha, huynh có thể không cần bén nhọn như vậy hay không a. Vấn đề này chính cô cũng nghĩ qua. Giống như một cây kem đã gần ngay trước mắt, ngay tại lúc mình muốn đưa tay cầm lấy, lại bị người khác lấy mất, còn diều võ dương oai liếm hai miếng. Cảm giác cũng thật khó chịu. Dĩ Mạch cho tới bây giờ cũng không phải là thánh nhân quân tử hiền đức lễ nhượng, cô bất quá là một cô gái ham ôn nhu, cho nên trong lòng không thoải mái cũng là chuyện dễ hiểu.

Cô nghĩ nghĩ, thẳng thắn đáp: “Chưa nói tới thích, nhưng cũng tuyệt đối không thể thật tình chúc phúc được.”

Lúc này, ngồi trước máy tính, người thanh niên nào đó hơi hơi cong lên khóe môi. Không thích. Đáp án này hẳn thực vừa lòng.

Thanh Quân: “Đã biết .”

Mạch Thượng Sắc Vi: “(____)’ ‘ “

Đại thần, huynh rốt cuộc đã biết cái gì vậy... Ngay tại lúc cô đang mơ hồ không thôi, chợt thấy đại thần áo trắng trước mặt nói một câu.

“Đêm mai ta đi cùng muội.”

Đồng thời lúc nhìn được những dòng này, toàn thân Mạch Thượng Sắc Vi tỏa hào quang, thẳng hướng tận trời.

Tiểu Sắc Vi đồng học hoa hoa lệ lệ lên cấp 80 .

Cô thay quần áo cấp 80, như trước vẫn là hắc tiểu cường. Vũ khí cấp 80 mà Hồ Ly sư phụ đưa cho cô là vật phẩm mà một tài khoản phụ của hắn cầm —— thất tinh thần khí “Đoạn Tuyệt”, đó là một cây quạt bằng màu lam, trên thân lộ hai bông tuyết trang trí, khi sử dụng phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang dễ nghe. Bởi vì là thất tinh thần khí, vũ khí này đủ để dùng đến 100 cấp không cần đổi.

Cô triệu hồi ra tiểu Lôi thú, vật nhỏ kia ở bên cạnh cô lười biếng cuộn thành một nắm tròn lăn qua lăn lại.

“... Tên này thực kỳ quái.” Dĩ Mạch nhìn hai chữ “Vượng Tài” trên đỉnh đầu con vật nhỏ kia, bị thẩm mỹ của nhóm đại thần đả kích không thôi.

Thanh Quân: “Phật Di Lặc đặt, ta lười sửa.”

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, rốt cục nghĩ ra một cái tên rất hay “Lôi Người Chết Không Đền Mạng”, cùng tài khoản phụ của sư phụ cô “Quý Người Chết Không Đền Mạng” tựa như huynh đệ.

Đại thần trầm mặc một lát, tán dương nói: “Thật là thầy nào trò nấy. ”

Dĩ Mạch ngây ngô cười hai tiếng, hỏi: “Cái nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi” kia phải làm bao lâu?”

Thanh Quân: “Một khi nhận nhiệm vụ sẽ bị truyền tống đến khu vực riêng, nhiệm vụ không hoàn thành sẽ không chấm dứt. Thời hạn hoàn thành là 72 giờ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “(____)’ ‘ ba ngày? ? ? Lâu như vậy...”

Thanh Quân: “Ta hỏi qua GM, hần nói nhiệm vụ này nếu chú trọng phối hợp, có khả năng sẽ hoàn thành chỉ trong vòng 15 giờ. Hơn nữa, hoàn thành càng nhanh, phần thưởng càng lớn.”

Mạch Thượng Sắc Vi: ” Trong lúc làm nhiệm vụ có thể logout không?”

Thanh Quân: “Có thể. Logout vẫn tính thời gian. Sau khi login sẽ tiếp tục nhiệm vụ”

Dĩ Mạch do dự một hồi, vẫn nhin không được hỏi một câu: “Huynh vì sao muốn tìm muội làm nhiệm vụ này, ách, ý muội là nói, những người chơi nữ có cấp bậc cao, thao tác tốt so với muội còn rất nhiều...” Hơn nữa nếu đại thần muốn, chỉ sợ nữ nhân xếp hàng báo danh có thể xếp thành một hàng dài đi. Cô âm thầm nói.

Đổi phương vân đạm phong khinh đáp: “Kỹ năng chạy trốn của muội rất tốt.”

--||| Nguyên lai đại thần người tán thưởng tiểu cường thần công của ta sao... Dĩ Mạch đang oán thầm, ai ngờ Thanh Quân lại chậm rãi bổ sung một câu.

“Hơn nữa —— so với các nữ nhân đó, ta có hứng thú với muội hơn.”

Một đạo thiên lôi, Mạch Thượng Sắc Vi tiêu.

10. Trả thù × nô lệ

“Cơm chiều chúng ta ở phòng ngủ nấu mỳ ăn liền ăn được không?” Đường Tiểu m bỏ ống nghe điện thoại xuống hỏi.

“Được, tao cũng lười đi căn tin.” Lý Thiển vẫn duy trì tư thế Yoga đứng thẳng giơ cao chân, dựa theo tần số nhìn lên trên, hít vào thở ra.

“Đồng ý.” Nguyên Viên có chút nôn nóng ngồi đọc “Nhã Tư Từ Đơn Tất Lưng”.

“OK.” Dĩ Mạch thu dọn, sau đó xung phong nhận việc nói, “Tao đi mua.”

“Mày trúng tà ?” Lý Thiển trượt chân đứng không vững, ngừng tập Yoga, nhìn về phía cô kinh ngạc nhúu mày, “Trạch thần cũng có ngày lương tâm phát thiện a.”

Dĩ Mạch kỳ thật là không biết đáp lại câu kia “Ta có hứng thú với muội hơn ” của Thanh Quân đại thần như thế nào, ở trò chơi đánh một câu, “Muội phải ra ngoài mua cơm, tạm thời treo máy đã.” liền chạy trốn chết.

Đi siêu thị mua các loại mỳ ăn liền đủ vị cùng một ít đồ ăn vặt, Dĩ Mạch lão đảo trở lại phòng ngủ. Đường Tiểu m từ trong ngăn tủ lấy ra một cái nồi cơm điện, ừng ực đổ nước vào đun lên.

Bốn người cầm bát vây quanh nồi cơm điện một gói một gói nấu mì ăn, xì xụp ăn đến nóng cả miệng.

Chờ thu thập xong đồ ăn trở lại trước máy tính, Thanh Quân vẫn như cũ ngồi ở bên cạnh cô. Mà Mầu Lam Đồ Đằng đã bị Tọa Yên Thiên Hạ đuổi theo chặn đường nháo một trận, rốt cục lên thế giới nói chuyện.

[thế giới] Mầu Lam Vũ: Tọa Yên Thiên Hạ bang chủ có thể hay không ra mặt can thiệp một chút, các người truy giết người của Mầu Lam Đồ Đằng chúng ta là vì lý do gì ?

[thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Đây là làm sao vậy, Mầu Lam bị người ta truy giết ?

[thế giới] Buông Ta Ra Đại Thảm Kìa: Người tìm Quan Tài ? Hần luôn treo máy.

[thế giới] Mầu Lam Yêu Cơ: Cửu Vĩ Hồ Công Tử, người phát bệnh thần kinh sao, giết ta bốn lần còn truy? Ý vào cấp bậc cao khi dễ người khác sao?

[thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ô, ta nhớ rõ hôm nay buổi sáng, người cấp 123 tựa hồ đuổi theo tiểu đồ đệ cấp 79 của ta xuyên qua mấy bản đồ liền đó thôi, này có tính là “Ý vào cấp bậc cao khi dễ người khác” không?

[thế giới] Mầu Lam Yêu Cơ: Đồ đệ của người? Ai?

[thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu mỹ nhân, người lớn tuổi sao, trí nhớ kém như vậy. “Mạch Thượng Sắc Vi” bốn chữ này có ẩn tượng gì không?

[thể giới] Màu Lam Yêu Cơ: Nàng là đồ đệ người? Buổi sáng lúc ta tra, quan hệ sư đồ của nàng vẫn trống.

[thể giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: À, kỳ thật này chính là lấy cơ thôi. Ta giết người là vì ta muốn giết ~ hưởng hồ thời điểm đi sẵn khiến tâm tình của ta cũng đặc biệt tốt, nhất là khi con mồi quỳ rạp trên mặt đất...

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Hồ Ly thần, lý do của ngài rất bực hân...

[thể giới] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Chúc mừng người, người đã biến thái giống Bạch Cốt rồi .

[thể giới] Bạch Cốt : Đừng đánh đồng hân với ta, ta là duy nhất...

[thể giới] Màu Lam Vũ: Bạch Cốt, Yêu Cơ đã trả lại trang bị cho người, thỉnh Tọa Yên Thiên Hạ không cần tiếp tục ra tay lạm sát người vô tội.

[thể giới] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Ta đoán, y theo thể giới quan của Xương Cốt, chỉ có hai khái niệm “Giết” và “Không giết”, hân không lý giải được thể nào là “Vô tội” .

[thể giới] Ăn No Chống Sổ Kiếm Tiền: Nước Tương, người nói rất đúng.

Lúc này người của Màu Lam Đồ Đẳng đã bị Tọa Yên Thiên Hạ càn quét toàn bộ đều lui về thành. Mà bên kia Hoàng Hôn dĩ nhiên cũng náo loạn.

Thành viên của Tọa Yên Thiên Hạ cấp bậc phần lớn đã ngoài 150, hơn nữa chức nghiệp công kích nhiều, trang bị tốt, sủng vật cường hân, công kích cao, đánh trúng mục tiêu uy lực thật kinh người, hơn nữa thao tác lại vô cùng linh hoạt, gây ra trận thảm sát này thực khiến người ta rùng mình. Hoàng hôn Xinh Đẹp rất nhiều người chơi nữ, người cấp bậc cao Không Có Việc Gì Ngồi Đếm Kiến thấy hướng gió không đúng liền đơn giản logout, đám con gái trong bang một phen nháo nhào, đều hướng bang chủ Hoàng Hôn Uyển Nhi khóc lóc kể sự tình mình bị truy sát.

Hoàng Hôn Uyển Nhi thấy trên thế giới Màu Lam Vũ cùng Bạch Cốt đối thoại, ước chừng cũng đoán được vài phần, vì thế mặt ngữ cho Công Quan Tài Khiêu Vũ lê hoa mang vũ khóc kể một hồi lâu.

Mới đầu Quan Tài quân tựa như diếc ngoảnh mặt làm ngơ, ai ngờ con nhóc này lại nhải, trái một câu “Quan Tài ca ca, ngày mai là muối kết hôn, huynh không thể khi dễ muối như vậy ...” phải một câu “Quan Tài ca ca, huynh có thể quản bọn họ hay không, một cô gái như muối làm bang chủ cũng không dễ dàng...” Kêu tới mức Quan Tài muốn nổi da gà. Quan Tài là người đã có vợ, kết hôn được hai năm, cùng lão bà Bạch Ánh Trăng tình đầu ý hợp, hai người thường xuyên cùng nhau ngoạn Càn Khôn . Lúc này lão bà đại nhân chính đang ôm tay nhíu mày đứng ở sau lưng nhìn hân chơi, Uyển Nhi cô nương liên tục “Quan Tài ca ca” kêu khiến hân hết hồn, vội vàng giải thích, “Lão bà thân ái, anh cùng cô ta hoàn toàn không quen...”

Bị kiêu thê đập chân thật không hay ho, Quan Tài cuối cùng không thể nhịn được nữa, rống giận.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Tọa Yên Thiên Hạ mấy thằng nhóc kia, mau về thành cho lão tử.

Lão đại mở miệng, không thể không theo. Đám ma đầu đang hứng khởi giết người cũng phải kéo về tụ tập ở trung tâm Ma Thành, khắp nơi đều một màu hồng hồng huyết quang, ai nấy đều là hồng danh, khiến Quan Tài thiếu chút nữa thổ huyết. Dĩ Mạch tuy rằng cảm thấy mình không thuộc hàng ngũ mấy thằng nhóc, nhưng lão đại triệu hồi hay là muốn cổ động, liền hỏi: “Phải đi về sao?”

Thanh Quân: “Muối đã trở lại?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Vâng, không nghĩ tới huynh vẫn còn tại đây.”

Thanh Quân: “Ta ở đây bảo tiêu, phí là 15W mỗi phút, đến bây giờ muối đã nợ ta 680W. Muối tính trả nợ thế nào?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Muối là kẻ cùng ngân.” (kẻ nghèo khó khốn cùng)

Thanh Quân: “Như vậy, làm nô lệ cho ta một ngày để trả nợ đi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “T_____T.”

Trò chơi có hệ thống nô lệ, trong tình huống song phương tình nguyện sẽ có quan hệ chủ nô và nô lệ, chủ nô đối với nô lệ có quyền chi phối, nhưng cũng có nghĩa vụ bảo hộ cho nô lệ. Nếu như nô lệ bị thương tổn trí mạng nào đó, hệ thống sẽ đem thương tổn chuyển lên người chủ nô, có điểm bất đồng với quan hệ sư đồ là, chủ nô có thể cùng nô lệ trao đổi vị trí. Sau khi hết thời hạn, hệ thống căn cứ vào mức độ vừa lòng của chủ nô, thưởng cho nô lệ. Nhưng rất ít người bình thường nguyện ý làm nô lệ của người khác, bởi vì trong thời hạn làm nô lệ, trên đỉnh đầu sẽ có danh hiệu “XX gia nô”.

[hệ thống] Ngài đã tự nguyện trở thành gia nô của Thanh Quân, thời hạn 24 giờ, tính trong phạm vi song phương cùng tại tuyến.

Mỗ nam nhìn trong trò chơi danh hiệu trên đỉnh đầu hắc y thiếu nữ bị đổi thành “Thanh Quân gia nô”, tâm tình vô cùng tốt mỉm cười.

Muội cho rằng ngồi trước máy tính không lên tiếng, ta sẽ không biết muội đã trở lại sao? Còn để ta chờ lâu như vậy.

Thanh Quân: “Đi thôi, trở về thành đi.” Nói xong quăng cho cô một hồi thành phù của bang phái, một đạo bạch quang, biến mất ở trong rừng rậm.

Trong Ma Thành, nhóm ma đầu khảm nhân khảm tận tâm (giết người giết hết sức) tề tụ ở quảng trường trung tâm, một mảng hồng ánh huyết quang thật tương xứng với một đám hồng danh, Quan Tài vô cùng tức giận. Vì bị lão bà đá đau, Quan Tài lão đại thực tận tình khuyên bảo giáo dục đám người cuồng sát kia.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Lần sau lúc giết người không cần chọn thời điểm mẫn cảm như vậy để giết, các người có thể phân tán thay phiên giết thôi, giết vừa phải lần lượt thôi, đỡ khiến con quỷ nhỏ kia hướng ta khốc lóc, phiền cả người.

[bang phái] Ân No Chống Đánh Nước Tương: Người bị tẩu tử đánh đi?

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Khụ khụ, còn có người, Hồ Ly, người truy sát như vậy từ bao giờ. Giết xong thì thôi, lần sau thấy lại chém nữa cũng không muộn.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Truy sát cũng là một loại lạc thú...

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Không cần giết người nữa, các người như thế thật không có tiền đồ, ngấm lại làm thế nào thăng cấp bang phái, làm thế nào phát triển lớn mạnh mới là chính đạo.

[bang phái] Thanh Quân: Đó là chuyện của người.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: ... Tóm lại, giết người cho toàn vẹn, đừng đem lão tử ra chùi dít cho các người. Tẩy hết hồng danh cho lão tử. Tan hợp.

Dĩ Mạch hỗn loạn giữa một đồng đại thần hồng hồng, càng cảm thấy mình nhỏ bé. Không khỏi rơi lệ 45° ngẩng đầu nhìn trời, này rốt cuộc là cái dạng bang phái gì nha...

Rốt cục choáng váng, choáng váng hạ tuyến.

Hôm nay vô luận là ở trò chơi, hay là ở sự thật đều xảy ra nhiều chuyện. Nghĩ nhiều về những chuyện hỗn tạp này, càng cảm thấy đau đầu. Vì thế Dĩ Mạch sớm lên giường cuộn chăn ngủ. Nhất mộng trầm hàn.

Ngày hôm sau trời đổ mưa, bầu trời trầm thấp u ám. Bởi vì không có tiết học, bốn cô nương ngủ thực muộn, đã qua giờ ăn trưa. Sau khi bốn người tỉnh, ai cũng không nguyện ý rời giường. Ngày mưa có vẻ trầm trầm buồn buồn, ngủ là chuyện hết sức tốt đẹp. Lúc này di động của Lý Thiển trên bàn kê không ngừng, cô lười bỏ xuống giường nghe, liền kệ nó kêu, vì thế toàn bộ phòng ngủ vang lên tiếng chuông quỷ dị “Lúc nào ra tay được thì nên ra tay...”.

Nguyên Viên không thể nhịn được nữa, một cái gối đầu bay qua, nện trên đầu Lý Thiển, nói: “Mày nghe, hay là tao ném xuống cho bác gái quét rác dưới lầu nghe?”

Lý Thiển thực nhanh chóng bỏ xuống giường, nhìn nhìn dây số, vừa ấn nút nghe liền mắng xối xả: “Lục Duẩn, đồ con heo nhà người, âm ỹ không cho ai gia ngủ!”

Lý Thiển cùng Lục Duẩn là đôi oan gia. Nhưng mà cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, hai người bọn hắn thật vất vả mới kết chặt được, liền không giải được. Lục Duẩn được xưng đệ nhất vương tử đại học C. Hắn so với Lý Thiển đệ nhất mẹ kế đại học C hơn một bậc, dĩ nhiên cả hai đều tham gia diễn kịch. Hai người đều là vai chính trong kịch bản, bắt đồng là, Lục Duẩn luôn được chọn diễn vai vương tử, Lý Thiển đương nhiên chủ động yêu cầu diễn những vai như vu bà, mẹ kế, ác nữ. Hai người ở vũ đài kịch Mẹ Kế Muốn Làm Cô Bé Lọ Lem kết thù kết oán, lý do là vương tử giả hôn mẹ kế khi đó kỹ thuật diễn có chút sai lầm, thật sự đụng phải môi anh đào của Lý Thiển. Từ đó về sau hai người trong lúc đóng kịch nhiều lần giao thủ, cuối cùng từ oán sinh yêu, được ghi danh vào lịch sử đại học C với cái tên “Đôi tình lữ không có khả năng”.

Sau khi bị Lý Thiển lên án lại bị ba người còn lại khiển trách là nhiều giấc ngủ của họ, Lục học trưởng thực vô tội đành mời phòng ngủ 512 đi ăn cơm trưa.

Lục Duẩn chọn nhà hàng gần trường học, tới lúc bốn nữ sinh ăn mặc chỉnh tề đến, phát hiện ngồi cùng bàn cư nhiên còn có một gương mặt xa lạ.

“Đây là Trầm Hân, thuộc đội kịch trường K. Hôm nay cậu ấy đến trường chúng ta thương thảo kịch bản hoạt động quan hệ hữu nghị.”

Đó là một thanh niên diện mạo tuấn tú, đứng dậy cười nói: “Có thể có vinh hạnh cùng mỹ nữ ăn cơm, hôm nay vận khí thật không tệ.”

Chỉ nghe phía sau Nguyên Viên cười lạnh một tiếng, nói: “Đi ăn cùng mỹ nữ đội kịch đại học K Như Vân mới là tam sinh hữu hạnh phải không?”

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ người thanh niên kia ý cười dần dần dày: “Tiểu Nguyên ngọc, anh trèo non lội suối tới gặp em, em không cảm kích còn chưa tính, lại còn vội vã nói móc anh như vậy?”

“Trầm đại đầu!” Nguyên Viên luống cuống.

Ở trong ấn tượng của Dĩ Mạch và mọi người, Nguyên Viên giống như một đại thần, thành tích học tập luôn xếp thứ nhất của khoa Quảng Cáo, gặp chuyện không sợ hãi, khí độ trầm ổn, thông dong, giỏi giang, khiến rất nhiều nam sinh chùn bước. Bởi vì cô cường hãn như vậy, hoàn toàn đập nát ý muốn được tôn sùng, được bảo hộ của bọn nam sinh.

Lần đầu tiên thấy Nguyên đại thần luống cuống, mọi người kinh ngạc như hóa thạch.

“Tiểu ngọc, đã lâu không thấy, em quả nhiên vẫn ngọc.” Nam sinh vươn tay, xoa xoa mái tóc ngắn của Nguyên Viên, xoa tới rồi bù, tâm tình vô cùng tốt.

Nguyên Viên ghen đỏ mặt, hung hăng giơ chân hướng Trầm Hân tung một cước. Chỉ nghe ai nha một tiếng, nam sinh ôm chân xoa nhẹ nửa ngày, may mắn thoát ra một câu: “May mà không đá đến bộ vị mấu chốt...”

Nguyên Viên âm trầm nói: “Vậy anh nên bảo vệ tốt bộ vị mấu chốt của anh, nếu không lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Trầm Hân thần nhiên cười nói: “Anh đây chỉ có thể gả cho em, em hủy hạnh phúc cả đời của anh, anh cũng hủy của em.”

Lục Duẩn sắc.

Lý Thiển ghen.

Đường Tiểu m đang gấp miếng thịt, run tay đánh rơi xuống đất .

An Dĩ Mạch nhìn Nguyên Viên mặt đỏ như quả cà chua, nhìn nhìn lại Trầm Hân vẻ mặt thần nhiên, âm thầm thở dài đại thần có đại thần trị, Nguyên Viên xem chừng đã gặp nạn

9. Chương 11

11. Chuyện xưa × hôn lễ

Nguyên Viên cùng Trầm Hân quen biết ở một lần thi sơ trung toán học, Trầm Hân ước chừng so với cô cao hơn 0,8 điểm, đoạt thứ nhất. Từ đó về sau hai người thường xuyên chạm mặt trong các cuộc thi, Nguyên Viên vốn là có cá tính không chịu thua, mỗi lần âm thầm phân cao thấp, lại luôn không bằng hân. Rốt cục ở một cuộc thi vật lý đạt quán quân, ai ngờ sau khi trao giải, Trầm Hân cười tủm tỉm ngồi ở bên cạnh Nguyên Viên, nói một câu khiến cho Nguyên Viên lửa giận cháy lan ra khắp đồng cỏ.

“Cô bé, anh chờ em lâu như vậy, rốt cục mới vượt qua một lần sao?”

Từ đó về sau, Nguyên Viên dồn hết sức giận vào học tập, nhưng thủy chung không thể vượt hân một lần nào nữa.

Lần cuối hai người gặp là ở cuộc thi môn sinh vật, hân hỏi: “Lần này em tính để cho anh thắng mấy điểm?”

Cô cả giận nói: “Trầm đại đầu, lần này nếu thua anh, tôi liền mang bảng ngọc trên đầu, chạy ba vòng xung quanh sân trường. Tôi nếu thắng, anh chạy ba vòng.”

Hân ngẩn ra, cười nói: “Tiểu ngọc, cách này em đề ra không khỏi quá độc ác.”

Buổi tối trước hôm có kết quả, Nguyên đồng học luôn luôn trầm ổn lần đầu tiên bởi vì thành tích thi mà mất ngủ.

Mà cuộc thi lần đó lại không có kết quả, bởi vì xuất hiện hiện tượng lộ đề thi, nên bị cục giáo dục hủy bỏ. Vì thế thành tích cao thấp của hai người thủy chung vẫn là một điều bí ẩn.

Buổi tối hôm khai chọn trường, Nguyên Viên nhận được điện thoại của Trầm Hân hỏi xem cô chọn trường nào.

Cô nghĩ nghĩ, nói “Đại học C.”

Khi yết bảng, Nguyên Viên trúng tuyển đại học C lấy điểm cao thứ hai trong tỉnh, còn Trầm Hân trúng tuyển đại học K là trường lấy điểm cao nhất tỉnh. Từ đó về sau, hai người học ở hai trường khác nhau trong thành H. Nghe nói nhập học sau không lâu Trầm Hân làm du học sinh đi Đức, không lâu mới trở về.

Không khí ăn cơm rất vui vẻ. Nguyên Viên không ngừng khiêu khích, Trầm Hân không ngừng phản kích, Lục Duẫn cùng Lý Thiển một đôi oan gia ngược lại lặng ngắt như tờ ngồi ăn, hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo quỹ tích cuộc sống gặp mặt liên âm ỹ.

Sau khi ăn xong Trầm Hân rất có phong độ thân sĩ phát ra lời mời, hoan nghênh bọn họ đến đại học K chơi. Mấy người đang muốn gật đầu đồng ý, bị Nguyên Viên xem thường một cái giết trở về. Nam sinh cười bất đắc dĩ, trước khi cáo biệt còn nhu tóc Nguyên Viên, sau đó nhảy lên ô tô chạy đi. Còn lại Nguyên đồng học một mái đầu rối như bóm sư tử trong gió rít gào.

Buổi chiều có buổi học. Dĩ Mạch đang định cùng ba người mỗi người đi một ngã về phòng ngủ, mới đi vài bước, lại bị Nguyên Viên gọi lại.”Đi cùng tao một chút đi.” Cô nói.

“Ách? Ừ.” Nguyên đại thần trốn học, chuyện này xác suất cực thấp, Dĩ Mạch lại gặp phải, vạn phần thụ sủng nhược kinh.

Hai người ngồi ở đình bát giác bên hồ nhân tạo trong vườn trường. Nguyên Viên hỏi: “Dĩ Mạch, chúng ta đã học năm thứ ba, mày đã có dự định gì cho tương lai chưa ? ”

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, nói: “Không có. Ở trường học ngày ngày luôn đơn thuần khoái trá, làm cho người ta đã quên thời gian trôi qua.”

“Tao cùng Trầm Hân bắt đầu biết nhau từ sơ trung, nhiều năm như vậy, tao vẫn bị bại dưới tay hân. Lần này cũng vậy. Năm đó hân nói muốn cùng tao ghi danh cùng một trường đại học, mà cuối cùng hân học đại học K, tao học ở đây. Tuy rằng sau hân giải thích là phụ thân sửa lại bản đăng ký của hân, nhưng trong lòng tao thủy chung vẫn có một vương mắc. Trước khi hân đi Đức gọi điện thoại cho tao, nói ‘Ồ trong khoảng thời gian này, anh sẽ hiểu được tâm của anh, cũng hy vọng em hiểu được tâm của em. Chờ khi anh

xuất hiện lại trước mắt em, anh hy vọng sẽ nghe được câu trả lời của em về tương lai chúng ta', hôm nay hẳn đến đây."

Nguyên Viên cho tới bây giờ vẫn là người quang minh chính đại, ngay cả nói đến cảm tình cũng như thế. Dĩ Mạch im lặng nghe xong, hỏi: "Như vậy, câu trả lời của mày đâu?"

Cô trầm mặc một hồi, cười rộ lên: "Tao thích hẳn. Ba năm rồi cũng không thay đổi."

Dĩ Mạch vỗ tay nói: "Nữ siêu nhân phòng ngủ chúng ta rốt cục gả ra ngoài..."

Nguyên Viên lưu loát ngắt lời cô: "Nhưng mà, khi gặp lại hẳn, tao lại do dự."

"Vì sao?"

"Tao không biết tao cho tới nay nhớ, là tư tưởng của tao, hay là hẳn nguyên bản chân thật. Thời gian xa cách lâu như vậy, hẳn cũng có nhiều thay đổi. Có lẽ tao luôn luôn nhớ tới bóng dáng của hẳn, tới khi nhìn thấy hẳn thực, lại cảm thấy có chút xa lạ."

"Có lẽ mày không cần vội vã quyết định như vậy, mày có thể cho chính mình thời gian để đối diện với hẳn."

"Mỗi khi tao gặp hẳn, hoặc là nghĩ đến hẳn, tao sẽ trở nên không giống chính mình. Không thể tự chủ cảm xúc như thế không phải thứ mà tao cần, làm trở ngại suy nghĩ và sự bình tĩnh của tao. Cho nên tao cần một quyết định."

"Nguyên Viên, cảm tình cũng là một bộ phận của cuộc sống. Tao vì thấy bộ dạng này của mày, so với một Nguyên Viên gặp việc không sợ hãi thật bất đồng, lại có chút kinh ngạc vui mừng. Thả lỏng chính mình, cuộc sống tự do tự tại, không tốt sao?"

"Như vậy, mày tính khi nào thì buông tha chính mình?" Nguyên Viên bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Dĩ Mạch. Cô nhìn thấy một biểu tình kinh ngạc, sau đó từng chút, từng chút biến mất trên khuôn mặt xinh đẹp kia.

"Tao không hiểu ý mày." Dĩ Mạch mỉm cười.

"Tổng Úc Bạch."

"Chuyện đó đã chấm dứt lâu rồi." Cô bình thản nói.

"Tao biết kia bắt quá là mày lấy cớ tự lừa mình dối người." Nguyên Viên im lặng nhìn cô, "Sơ hở là khi mày nghe tên hẳn biểu tình không ngừng thay đổi. Mày không ngừng ám thị chính mình. Mày tính cứ như vậy hủy hoại cuộc sống của mình?"

"Mày là vì tao nên nói những lời này?"

"Những lời này từ nay về sau tao sẽ không nhắc lại. Tao coi mày như chị em, cho nên hy vọng mày có thể nhận rõ con đường cần đi. Mà con đường này, là do mày đi, quyền quyết định ở trong tay mày. An Dĩ Mạch, tao chỉ nói như vậy." Cô đứng dậy hướng trường học đi đến.

Gió nhẹ thổi mặt nước hồ lăn tăn, tung bay mái tóc dài của An Dĩ Mạch, cô nhắm mắt lại, trầm mặc một lát, đứng dậy hướng phòng ngủ đi đến.

Dĩ Mạch tâm tình lộn xộn trở lại phòng ngủ, chui vào chăn. Nhưng cố tình như thế nào cũng không ngủ được. Giống như vết sẹo trong lòng bị người ta hung hăng vạch trần, bị bắt thấy rõ những vết thương lở loét kia. Một mảnh hồng chói mắt.

Tổng Úc Bạch.

Ngưỡng mặt nằm, mu bàn tay nhẹ nhàng khoát lên trên mắt, che khuất tầm mắt cùng ánh mặt trời.

Trong lòng một nỗi đau nào đó trỗi lên, phảng phất không thể hô hấp.

Đã từng yêu.

Ký ức bén nhọn sắc như thủy tinh đâm sâu trong lòng.

Trong trời tuyết, cô đứng ở góc đường, cầm một ly cà phê nóng chờ đợi. Chờ mong khi hắt nhìn thấy mình sẽ kinh hỷ ôm lấy mình.

Mà cùng trời tuyết đó, cũng góc đường đó, cũng chính cô cầm một ly cà phê nóng chờ hắt. Muốn hỏi lý do hắt thay số điện thoại, lại thấy hình ảnh hắt cùng một cô gái vô cùng thân thiết nói lời tạm biệt.

Cảnh còn người mất.

Tâm bị thương.

Vì sao còn lưu ở trong lòng không đi.

Lo sợ không yên bình tĩnh, khỏe mắt có lẽ.

Khi tỉnh lại sắc trời đã tối. Đường Tiểu m từ căn tin về, mang theo đường thối nư mà Dĩ Mạch thích ăn, chết sống nhờ cô làm ơn sửa giúp kịch bản kịch.

Lúc Dĩ Mạch đăng nhập vào trò chơi cũng đã gần 9 giờ. Trong danh sách bạn tốt, tên của Thanh Quân vẫn là màu xám.

Trên thế giới một mảnh chúc phúc náo nhiệt. Sóc Hải Thành người người tập nập.

Dĩ Mạch gian nan đi qua đám người, chọn một chỗ trống trải ngồi xuống. Ở đây có thể thấy lầu nghị sự cao lớn ở chính giữa Sóc Hải Thành trải thảm hồng, sắc màu rực rỡ. Huyền Thế Tự Nghĩa Minh cùng Hoàng Hôn Xinh Đẹp bang chúng phân ra đứng hai bên. Phong Quá Vô Ngân đứng ở chính giữa, một thân hỉ phục đỏ tươi, chờ giai nhân.

Không khí hôn lễ vui mừng, long trọng. Đúng chín giờ, kiệu hoa của Hoàng Hôn Uyển Nhi được người của Hoàng Hôn Xinh Đẹp hộ tống đến trước mặt Phong Quá Vô Ngân.

[hệ thống] Phong Quá Vô Ngân cầm trong tay [Lam Thủy Tinh Giới Chỉ] hướng Hoàng Hôn Uyển Nhi cầu hôn, vọng cộng kết liên để ý bạch đầu giai lão.

Nhẫn cầu hôn là vật phẩm chuẩn bị, mà người sở hữu đều phải mua bằng nhân dân tệ, đây là một trong những hoạt động dụ hoặc người chơi sử dụng tiền thật. Sau khi kết hôn, độ thân mật giữa hai vợ chồng càng cao, có khả năng học được càng nhiều kỹ năng vợ chồng mạnh, mà nhẫn cầu hôn chính là đạo cụ gia tăng độ thân mật. Căn cứ chủng loại nhẫn mà có các mức độ thân mật khác nhau. Chân lý không thể bàn cãi, nhẫn giá trị càng đắt thì mức độ thân mật càng cao.

Lam Thủy Tinh Giới Chỉ thuộc loại nhẫn hạng một, giá rất cao.

Trên thế giới một mảnh xôn xao, so với các hôn lễ trước đây, hôn lễ này thật xa hoa, vượt quá bình thường.

Phong Quá Vô Ngân phát ra lời cầu hôn, Hoàng Hôn Uyển Nhi thủy chung ngồi ở bên trong kiệu, không đáp lại.

Hắt cảm thấy kinh ngạc, phát ra một cái dấu chấm hỏi.

[thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Phong Quá Vô Ngân, ngươi yêu Uyển Nhi sao?

[thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đương nhiên.

[thế giới] Hoàng Hôn Thạch Hoa Quả: Hôm nay Uyển Nhi đem gả ngươi làm vợ, Hoàng Hôn Xinh Đẹp cũng từ nay về sau nhập vào Huyền Thế Tự Nghĩa Minh, mà chúng ta chỉ cần ngươi chứng minh một việc.

[thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Chuyện gì?

[thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Chứng minh ngươi chỉ yêu Uyển Nhi, tuyệt không hối cải. Nếu không, không riêng Uyển Nhi không đáp ứng, chúng ta cũng quyết không đáp ứng.

[thế giới] Lười Dương Dương: Lúc mấu chốt này các ngươi làm ầm ĩ cái gì.

[thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Các ngươi muốn ta chứng minh như thế nào?

[thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Nếu ngươi có thể chứng minh ngươi cùng nữ nhân Mạch Thượng Sắc Vi kia không có tư tình, Uyển Nhi liền gả cho ngươi.

[thể giới] Lười Dương Dương: Chuyện này cùng nàng không quan hệ, vì sao muốn liên lụy đến Sắc Vi?

[thể giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Mạch Thượng Sắc Vi hôm nay cũng đến đây đi, đừng né, đi ra đi.

[thể giới] Đi Ô Vuông: Bớt JJYY, muốn lấy chồng hay không ?

[thể giới] Hoàng Hôn Thạch Hoa Quả: Đi Ô Vuông người có ý tứ gì?

[thể giới] Đi Ô Vuông: Người không biết chữ?

[thể giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Lão đại các người chưa lên tiếng, các người ở đây nói cái gì ?

[thể giới] Lười Dương Dương: Các người đừng quá phận, Vô Ngân không phải là đối tượng để các người trêu chọc, nếu muốn lập gia đình nên có thành ý một chút.

[thể giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Chúng ta hiện tại muốn xem thành ý của bang chủ các người.

Phong Quá Vô Ngân cũng không đoán được biến cố này lại nảy sinh, giờ phút này phản ứng lại, cũng thấy Mạch Thượng Sắc Vi ở một góc. Hắn do dự một lát, theo danh sách bạn tốt tìm tên Mạch Thượng Sắc Vi, phát ra mật ngữ.

[mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Sắc Vi, thật có lỗi. Muội có thể giúp ta hay không?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Người yêu nàng?

[mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Yêu.

Dĩ Mạch thấy chữ kia, trước mắt hiện ra vô số ký ức như một đoạn phim ngắn. Tuyết, góc đường, người khác ôm, khóc, tuyệt vọng, chính mình bất lực.

Cô nhẹ nhàng thở dài, thông thả đánh ra một chữ.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Được.

Hắc y nữ Âm Ảnh chậm rãi hướng tới thăm hồng kia đi đến, từng bước một tới gần hồng y kim quan (mũ vàng, áo đỏ, trang phục của tân lang) nam tử.

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Hãn, Sắc Vi cô nương, người...

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Đây là thế nào? Gặp mặt giữa người mới và người cũ ?

[thể giới] Lười Dương Dương: Hoàng Hôn, các người ép buộc cái gì? Vô Ngân cùng Sắc Vi căn bản là không có vấn đề gì.

[thể giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Không quan hệ sao nàng ta lại thuận theo đi ra?

[thể giới] Đi Ô Vuông: Sắc Vi, đừng để ý các nàng, người rời khỏi đây đi.

[thể giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Phong Quá Vô Ngân, toàn bộ mọi người đang nhìn người, người đừng làm cho Uyển Nhi nhà chúng ta trở thành trò cười.

[thể giới] Hoàng Hôn Phao Phao: còn có, chuyện gián điệp hôm nay cũng ọi người biết rõ ràng.

Cô đứng đối diện hãn, một thân ảnh nhỏ gầy màu đen cùng một thân trường bào đỏ rực đối mặt.

[mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Sắc Vi, ta nợ muội, ta sẽ dùng phương thức khác trả lại uội. Hôm nay ta phải kết hôn với nàng ấy.

Nói xong những lời này, một đạo lam quang hiện lên.

Hãn động thủ.

Mặc dù có một thân thần khí hộ thể, nhưng cấp bậc kém nhiều lắm, phòng ngự của cô không có chút tác dụng so với giá trị thương tổn mà Phong Quá Vô Ngân gây ra.

Dĩ Mạch không có động tác gì, chính là im lặng nhìn màn hình.

Trong phút chốc, Mạch Thương Sắc Vi bỗng nhiên biến mất trong một đạo ánh sáng, nháy mắt xuất hiện bên trong đám người. Bên người quang hoa lưu chuyển, Hồ Ly đại thần đã ở trong phút chốc xuất hiện bên cạnh cô. Còn có Phật Di Lặc, Bạch Cốt, Hoàng Sắc Yêu Đồng những người trong Tọa Yên Thiên Hạ.

Mà trên thảm hồng kia, chỗ cô đứng chờ Phong Quá Vô Ngân động thủ, một bóng dáng sừng sững như thần.

Áo trắng váy dài, sợi tóc khinh vũ.

Thanh Quân.

10. Chương 12

12. Ma hóa × tam sinh

Khi hắn tới nơi, cô đang đứng thẳng bất động tại chỗ. Hắn không gọi cô, vì hắn cũng muốn xem lựa chọn của cô. Mà cô lại thật sự ngốc đến mức đồng ý để người bên ngoài khi dễ chính mình. Vì thế mỗi bước cô đi ra lại khiến hắn nhú mày.

Trong chớp mắt khi Phong Quá Vô Ngân công kích, hắn dùng kỹ năng của chủ nô, thay cô chịu một đao kia.

Một kích kia đối với cô là công kích trí mạng, nhưng dừng trên người hắn, chỉ lay động một chút huyết da. Vì hắn đã tẩy hồng danh, cho nên Phong Quá Vô Ngân công kích hắn, biến thành hồng danh.

Mọi người đều bị biến cố trong biến cố làm cho sợ run, bao gồm cả người động thủ Phong Quá Vô Ngân. Mà lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, có bảy tám loại kỹ năng công kích trí mạng mang theo hiệu ứng ánh sáng hoa lệ đồng thời đánh tới Phong Quá Vô Ngân. Hào quang tán đi, chỉ thấy lấy Phong Quá Vô Ngân làm tâm, xung quanh hắn ngã đầy thi thể.

Mà người duy nhất đứng giữa đồng thi thể đó, là Thanh Quân.

Động thủ đều là người trong Tọa Yên Thiên Hạ.

Hồ Ly dùng Thuần Bước xuất hiện bên người Phong Quá Vô Ngân, phát động kỹ năng tối cao của Liệt Thiên “Cuồng Ma Nổi Giận” sau đó nhanh chóng lui lại. Hỏa diễm địa ngục màu đen lấy hắn làm trung tâm đốt cháy đối thủ trong phạm vi hình tròn, mức độ công kích 360%, phạm vi công kích xung quanh hắn 25%, kèm hiệu quả nguyên rửa phụ, hơn nữa hắn cầm là tuyệt phẩm Yêu Dao cấp 12, công kích vật công 3400 điểm.

Bạch Cốt là Cuồng Kích, dùng kỹ năng sau khi nhập Ma là “Áo Giác Chi Ảnh”. Trích thương kỹ, xuyên thấu 6 thứ, mỗi lần công kích 270%, phụ gia 8% kèm hiệu quả bạo kích. Trúng phải có kèm hiệu quả giảm tốc độ 30%.

Hoàng Sắc Yêu Đồng là Linh Vũ, triệu ra ma thú Tam Chỉ Ma Tộc cấp 158, sử dụng kỹ năng “Được Ăn Cả Ngã Về Không”, công kích liên tục, đồng thời trong 10 giây giải trừ toàn bộ phòng ngự của người chơi.

Thuận Gió Bội Ngọc là Nhạc Công, dùng “Ma m Tiếng Vọng”, công kích phát tán như sóng cuộn, chia làm ba đạo, đạo thứ ba là bạo kích, lực công kích gấp 3 lần. 80% kèm trạng thái hỗn loạn.

Ngàn Sơn Mộ Tuyết cùng Phật Di Lặc là Thiên Kỳ, dùng “Vạn Vật Tịch Diệt”. Thiên Kỳ lực công kích không mạnh, nhưng hai người một thân trang bị màu tím tinh cấp 11, lực công kích so với các Thiên Kỳ khác cao hơn gấp hai. Đây là kỹ năng quần công duy nhất của Thiên Kỳ, kèm hiệu ứng mất máu và đứng im.

Ăn No Chống Đánh Nước Tương, Ăn No Chống Sỗ Kiếm Tiền đều là Lôi Giáng. Hai người đều mở cuồng bạo, lại cùng công kích, giá trị thương tổn có thể hù chết người ta.

Đáng sợ nhất là kẻ màu đỏ đứng sừng sững giữa đám thi thể, Thanh Quân.

Hắn đứng giữa nhiều kỹ năng phóng tới như vậy, cư nhiên còn thừa một phần ba máu. Mà hắn hiện tại trạng thái... Làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác kinh sợ.

Hắn triệu hồi ra sủng vật Cánh Ma, cùng nó hợp thể.

Trang phục một màu trắng không thấy, bị hệ thống tự động đổi sang lưu quang chiến giáp màu tím. Sau lưng xuất hiện hai cánh đen dài thật lớn, trên đầu sừng ma vương dài ra, bao tay phát sáng lấp lánh, hài cũng biến thành móng vuốt, cả người bay lên giữa không trung.

Phía trước cái tên màu đỏ thậm chí còn có thêm một chữ.

[Ma].

Ma thần cuồng hóa cấp 173 chậm rãi xoay người. Mắt đỏ, ấn ký trên mặt biến thành màu tím kỳ lạ.

Dĩ Mạch ngưng ngác nhìn hết thấy, cứng người trước mắt tím.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ... Yêu quái.

[bang phái] Bạch Cốt: ... Có người đáng sợ, Hồ Ly, chúng ta cách hắn xa một chút.

[bang phái] Phật Di Lặc: Thanh Quân chưa bao giờ dùng kỹ năng ma hóa cấp 170, hôm nay ngoại lệ, cái này có được tính là có phúc nhìn thấy không?

Dĩ Mạch như trước ngây người, kênh thể giới lại hiện ra một câu nói mang theo hàn ý lạnh như băng.

[thể giới] Thanh Quân: Phong Quá Vô Ngân, ai cho phép người đụng đến người của ta?

Người tới tham gia hôn lễ rất nhiều, cho nên thi thể cũng rất nhiều. Máy Thiên Kỳ của Huyền Thế đứng ở xa chưa bị giết nhìn thấy tình huống như vậy cũng không dám tùy tiện lại đây cứu người.

Hồ Ly quân mặc chiến giáp tràn ngập huyết khí, nuốt hai lọ được bổ sung lại số máu do bị chính người bang mình đánh rớt, đi đến chỗ Phong Quá Vô Ngân, cố ý vòng quanh hai vòng thi thể của hắn, nói một câu: “Tiểu Sắc Vĩ, muội muốn truyền chuyện xấu cũng nên tìm một kẻ thân hình cường tráng, loại này thoát nhìn có tướng đoản mệnh, vì sự không thích nha.”

Phật Di Lặc loạng choạng, cầm pháp trượng trên tay tiến từng bước, hỏi: “Ta nên cứu hắn sống lại cho các người chơi, hay là đứng một bên nhìn rồi xem náo nhiệt?”

Bạch Cốt nhặt vũ khí của Phong Quá Vô Ngân bị bạo rơi ra, hỏi: “Trong bang không có người dùng, ‘Thanh Quân người’ lại không dùng được, chỉ bằng tiêu hủy ?”

Mọi người hắc tuyến. Đó là Thánh Hồn Cung cấp 130 đã tinh luyện cấp 10 nha... Cầm bán cũng có không ít tiền đi. Hơn nữa, ‘Thanh Quân người’... Cái danh hiệu này thật đúng là cái ấn trạc rõ ràng nha.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “2000WJ bán cho Phong Quá Vô Ngân đi, người ta tạo ra cái Thánh Hồn Cung cũng không dễ dàng.”

Mọi người hoàn toàn sụp đổ. Người này thật sự là cực phẩm gian thương, dùng cung của người ta bán cho người ta.

Phong Quá Vô Ngân: “Ta mua. Nhưng chuyện hôm nay là việc tư giữa ta và Sắc Vĩ, còn thỉnh các vị không cần nhúng tay.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Thật không? Nói như vậy người và đồ đệ ta có quan hệ cá nhân? Ta nhớ rõ người đang vội vã hướng nữ nhân của người chứng minh các người không có giao tình nha?”

Phong Quá Vô Ngân: “Hôm nay là hôn lễ của ta, vừa mới động thủ bắt quá là chuyện vui đùa, hơn nữa ta cũng đã được Sắc Vĩ đồng ý. Nếu các người muốn ồn ào, cũng không cần giết người vô tội.”

Hồ Ly làm bộ dáng sợ hãi: “A, kỳ thật vừa rồi chúng ta cũng chỉ giỡn thôi, tiểu thú hồn, người quỳ rạp trên mặt đất làm gì?”

Ăn No Chống Sổ Kiếm Tiền: “Hắn vẫn cảm thấy nằm úp sấp tốt hơn là đứng lên.”

Thuận Gió Bội Ngọc: “Phiền toái người giải thích một chút, khái niệm ‘người vô tội’ là như thế nào?”

Ăn No Chống Đánh Nước Tương: “Ta đoán khái niệm ‘Vô Tội’ của hắn là, hắn động thủ chém, đều là người đáng chết. Chúng ta giết, đều là người không đáng chết.”

Phong Quá Vô Ngân: “Thanh Quân, ta vừa rồi không thấy được nàng là nô lệ của người.”

Bạch Cốt: “Người mù?”

Dĩ Mạch gặp sự tình phát triển trở thành như vậy, trầm mặc không lên tiếng đứng ở một bên, lại nhận được ba mật ngữ.

[mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Sắc Vi, muội có thể bảo bọn họ rời đi không? Hôm nay dù sao cũng là ngày ta kết hôn.

[mật ngữ] Hoàng Hôn Uyển Nhi: Mạch Thượng Sắc Vi, người thật không biết xấu hổ. Vô Ngân nhà ta không cần người, người liền dẫn người đến phá hôn lễ của chúng ta sao ?

[mật ngữ] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Tiệp nhân, người chỉ biết tìm người lợi hại để dựa vào sao? Không tiếc làm nô lệ cho người ta? Hạ tiệp.

Một lát sau, Mạch Thượng Sắc Vi chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh Quân. Lúc này đại thần đã khôi phục trạng thái bình thường, quần áo màu trắng khoan tay đứng nhìn.

Mọi người đều im lặng theo dõi.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Phong Quá Vô Ngân, ta hôm nay tới là do người mời, không ngờ đến đây lại thấy người nói với ta ba chữ ‘Thật có lỗi’ . Đối bang, bội ước, bẽ thành, ta đều nhìn, nhưng lúc này đây, ta mệt mỏi.”

Cô quay người hướng Hoàng Hôn Uyển Nhi đang ngã sấp dưới đất đi đến. Trấn định, hỏi: “Phi Thiên Vũ ở Màu Lam Đồ Đằng là tài khoản phụ của người đứng không?”

Hoàng Hôn Uyển Nhi: “Người có bệnh? Nói bậy bạ gì đó.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Người đương nhiên có thể không thừa nhận, nhưng là có câu hy vọng người nhớ rõ, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.”

Cô biết lời này nói ra, việc Huyền Thế phải người làm gián điệp đương nhiên bị công nhận. Mà cho dù không bắt được nhược điểm của Hoàng Hôn Uyển Nhi, cái tài khoản Phi Thiên Vũ kia cũng coi như là vứt đi.

Hoàng Hôn Nữ Nữ: “Người nói hươu nói vượn. Người cho là làm nô lệ của người cấp cao là có thể gà chó lên trời sao? Không biết xấu hổ.”

Hoàng Hôn Mật Đường: “Chính vậy, dùng mọi thủ đoạn để kẻ cận nam nhân, thực ghê tởm.”

Hoàng Hôn Đậu Đậu: “Còn nữ Âm Ảnh, kỳ thật chính là gay đi.”

...

Lúc này trừ bỏ Hoàng Hôn Uyển Nhi bởi vì ở cách đám cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ quá gần nên không ai dám tới hồi sinh, Thiên Kỳ của Hoàng Hôn bang đã cứu hết những người kia lên. Bọn họ sau khi được hồi sinh liền chạy đến một nơi cách xa đám người Tọa Yên Thiên Hạ tụ tập hồi máu, còn mắng chửi không ngừng. Đối tượng tự nhiên là nhắm vào Mạch Thượng Sắc Vi yếu nhất.

Không ngờ câu chữ còn chưa đánh xong, đã bị thiên lôi trong không trung đánh tan thành thi thể.

Khói bụi tán đi, hai người chậm rãi đến gần.

Lôi Giáng nhập Ma cấp 170 —— Công Quan Tài Khiêu Vũ. Phía sau là Linh Vũ nhập Ma cấp 152——
Bạch Ánh Trăng.

Bạch Ánh Trăng: “Ồ, Tiểu Hồ Ly, Thuần Bước của ngươi hoàn toàn không nhanh bằng thiên lôi đánh nha.”

Hồ Ly quân đứng giữa đám thi thể, còn chưa kịp phóng kỹ năng, giật mình: “Ách, đại tẩu, ngài đã tới...”

Cách đó không xa, đám cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ luôn luôn ngang ngược, thấy cô xuất hiện, nhất thời cả người run lên, một đám thuận theo vận phần: “Chào đại tẩu.”

Bạch Ánh Trăng: “Nghe nói có người khi dễ muội muội ta, ta rất hiếu kỳ, liền đến xem.”

Ngay sau đó, cô ở bang phái đánh ra một câu:

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Nghe nói Thanh Quân ma hóa, vì một nữ nhi, ta thật hiếu kỳ nha.

Mọi người hắc tuyến. Ngài tin tức thật đúng là linh thông...

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Thanh Quân, trước đừng động thủ.”

Đám Hoàng Hôn gia tộc nằm trên mặt đất có chút nhận thức Quan Tài, thấy hấn bảo Thanh Quân dừng tay, vội vàng cáo trạng.

Hoàng Hôn Uyển Nhi khóc lóc ủy khuất: “Quan Tài ca ca, hôm nay vốn là ngày muội kết hôn, thủ hạ của huynh vô duyên vô cớ đến nháo tràng 5555555555.”

Phong Quá Vô Ngân: “Quan Tài, chuyện hôm nay đích thực là chuyện bé xé ra to, người của Tọa Yên Thiên Hạ động thủ không lý do như vậy không khỏi khiến người ta hiềm nghi thị cường lăng nhược (ỷ mạnh hiếp yếu).”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Ta muốn thanh minh hai chuyện. Thứ nhất, Tọa Yên Thiên Hạ, không có thủ hạ chỉ có huynh đệ. Thứ hai, ta không có nhận thức các ngươi làm muội muội, cho nên các ngươi không cần kêu ta ca ca. Bất quá là bang chủ Tọa Yên Thiên Hạ, ta xác thực nên nghe lý do các ngươi động thủ một chút.”

Một mảnh yên tĩnh.

Bạch Ánh Trăng: “A, muốn lý do nha. Thanh Quân động thủ nhất định là vì tiểu nô lệ đáng yêu này, Hồ Ly lý do của ngươi đâu?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tiểu Sắc Vi là đồ đệ của ta.”

Bạch Ánh Trăng: “Ừ, lý do này không sai. Xương Cốt?”

Bạch Cốt: “Người của Hoàng Hôn đoạt trường thương của ta.”

Bạch Ánh Trăng: “A, lý do xác thực làm cho người ta rất tức giận ~ Phạt Di Lặc, các ngươi hình như cũng tham gia?”

Phạt Di Lặc: “Huyền Thế có người bảo ta là ‘Ê, cái đầu bóng lưỡng’.”

Hoàng Sắc Yêu Đồng: “Huyền Thế có người cố ý đứng trước mặt cản đường đệ.”

Ăn No Chống Sở Kiếm Tiên: “Huyền Thế bán tài liệu rất đắt.”

Ăn No Chống Đánh Nước Tương: “Cái tên Vô Ngân gì đó quần áo hồng hơn ta.”

...

Tọa Yên Thiên Hạ một người tiếp một người báo lý do, một bên Gió Thổi PP Lạnh cùng Cô Hồn Dã Quỷ nhìn đám thi thể đang nằm úp sấp trên đất dĩ nhiên nhìn không được run rẩy. Quan Tài bản nhân cũng bị đồng lý do này làm cho hắc tuyến.

Bạch Ánh Trăng thực trấn định nghe xong lý do, đối hấn nói: “Phu quân a, muội xem ra lý do của mọi người đều rất xác đáng nha.”

Xác đáng là thế nào ... Đám thi thể không tiếng động muốn hò hét.

Phong Quá Vô Ngân: “Quan Tài, ta hy vọng người nói câu công đạo.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Ta vừa rồi đã quên nói chuyện thứ ba. Con người của ta khuyết điểm lớn nhất chính là bao che khuyết điểm. Không phải lỗi của huynh đệ ta, ta sẽ làm cho đối phương hối hận tới chết. Cho dù là lỗi của huynh đệ ta, ta cũng sẽ làm cho kết quả biến thành đúng. Cho nên, Phong Quá Vô Ngân, người cảm thấy chúng ta nên giải quyết thế nào cho tốt đây?”

Hoàng Hôn Uyển nhi: “Các người như thế nào có thể khi dễ người ta như vậy?”

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Quan Tài lão đại, Ánh Trăng tỷ tỷ, quên đi, chúng ta đi thôi.

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Tiểu Mạch muội muội, đến tỷ tỷ ôm một cái. Muội không cần phải xen vào, kệ bọn họ đi. Bọn họ đều là những kẻ rối việc, đang lo không tìm được lý do để đánh nhau. Nói lại, ta có chút tò mò là muội trở thành người của Thanh Quân khi nào vậy?

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Ý Đại thần là muội là nô lệ của huynh ấy.

Cô vừa mới dứt lời, hàng chữ “Thanh Quân gia nô” trên đầu liền biến mất.

[hệ thống] Thanh Quân đã cùng ngài giải trừ quan hệ nô dịch, ngài đã được tự do.

Dĩ Mạch còn đang kinh ngạc, hệ thống lại xuất ra một hàng chữ. Màu vàng, là hệ thống tin tức toàn thể giới.

[hệ thống] Thanh Quân lấy “Tam Sinh Thạch” hướng Mạch Thượng Sắc Vi chính thức cầu hôn, ước định kết duyên tam sinh

11. Chương 13 - 14

13. Nhân duyên × hạ lễ

Cần Khôn hệ thống hôn nhân có vẻ hoàn thiện.

Kết hôn cần ba vật, một là nhẫn, hai là 100W kim tệ, ba là tín vật “Nguyệt lão tơ hồng”. Cái thứ ba cần làm nhiệm vụ mới có được. Tập hợp ba vật phẩm này rồi tới chỗ Nguyệt Lão đăng ký kết hôn. Kết hôn xong bắt đầu tính độ thân mật. Cũng có danh hiệu “xx phu quân”, “xx nương tử”. Bình thường kết hôn đều tổ chức hôn lễ, mời bằng hữu tham gia. Trong hôn lễ sẽ phân phát bánh kẹo cưới, châm ngòi pháo lễ hoa, thả khí cầu. Hơn nữa các lễ phục kết hôn và những thứ cần thiết khác, đều là cần tiêu tới tiền thật. Cho nên, người giàu có làm to, người nghèo làm nhỏ.

Ly hôn chia làm hai loại, một là tự nguyện, tức song phương hòa bình chia tay. Hai người tổ đội đến Nguyệt Lão thuyết minh lý do, Nguyệt Lão phán định ly dị, mức độ thân mật sẽ bị trừ bỏ. Hai là cưỡng chế. Tức chỉ có một bên đề nghị chia tay, bắt buộc một bên khác thừa nhận. Người đề nghị chia tay sẽ bị khấu trừ 200W kim tệ, hệ thống tự động chuyển tặng người bị chia tay làm phụng dưỡng phí. Người đề nghị chia tay sau khi chia tay thành công, trên đầu sẽ xuất hiện danh hiệu “Người tình bội bạc” trong thời gian tại tuyến 72 giờ. Đồng thời trong vòng 7 ngày sẽ không thể kết hôn. Nếu có 5 lần ly hôn, hệ thống sẽ hiem nghi có ác ý lừa hôn, người chơi đó sẽ biến thành hồng danh vĩnh viễn. Bởi vì quy định này, tỉ lệ ly hôn trong Cần Khôn có vẻ thấp, bình thường song phương nam nữ đều suy nghĩ thận trọng mới quyết định có kết hôn hay không.

Mà chuyện đính hôn đương nhiên được làm trước khi kết hôn, bình thường trực tiếp bị bỏ qua. Bởi vì đính hôn không gia tăng độ thân mật, cũng không có kỹ năng vợ chồng tương ứng, hơn nữa mua đạo cụ đính hôn còn cần tiêu phí nhân dân tệ. Tam Sinh Thạch là đạo cụ đính hôn quý nhất, 300 đại dương. Thuộc tính: sau khi kết hôn có 50% khả năng tùy cơ học được kỹ năng vợ chồng đặc thù hạng nhất.

[thể giới] Thượng Hải Hai Song: Đây là cái tình huống gì... Ta vừa lên liền thấy đại thần hướng người cầu hôn ! ?

[thể giới] Heo Cười Khanh Khách: Nghe nói hôm nay hôn lễ của Huyền Thế bang chủ thực náo nhiệt, có phóng viên hay không? Mau thông báo tình huống một chút.

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Xác thực... Thực náo nhiệt, nhưng mà Heo Cười Khanh Khách người vẫn là... Đứng đến đây, đến đây sẽ biến thành ta...

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Phóng viên không mặc quần báo cáo, hôm nay ta chẳng những may mắn thấy tuyệt kỹ Thiên Lôi cùng trạng thái ma hóa của Thanh Quân đại thần, còn thấy được Cánh Ma, ta chết cũng không tiếc .

[thể giới] Heo Cười Khanh Khách: Nguyên lai Thanh Quân vì Mạch Thượng Sắc Vi mà động thủ với Phong Quá Vô Ngân sao? A a, quả nhiên có JQ...

[thể giới] Mỗi Ngày Bát Quái Hữu Ích Khỏe Mạnh: Kỳ thật Phong Quá Vô Ngân thích Mạch Thượng Sắc Vi đi, nhưng không truy được nên chỉ có thể cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi thành một đôi sao?

[thể giới] Tiểu Viên Thuốc: Nga nga, nguyên lai là như vậy, hắc kết hôn còn nhớ thương Sắc Vi, nên đại thần nổi giận.

[thể giới] Thái Hậu Cát Tường: Nam nhân thực không đáng tin a... Thối đời ngày sau.

Vì thế, thể giới hoàn toàn bị vụn vụn.

[thể giới] Hấp Huyết Quý Tộc: Thanh Quân, ta đại biểu Thánh Chiến Cuối Cùng chúc mừng. Chờ mong ngày chính thức tổ chức hôn lễ đó.

Đây là Thánh thành thành chủ, cũng là bang chủ Thánh Chiến Cuối Cùng. Phi Nhận nhân tộc cấp 159. Phi Nhận cũng là loại dùng ám khí, nhưng khác với Âm Ảnh, Âm Ảnh là tấn công cận chiến, mà Phi Nhận là dùng ám khí tấn công cự ly xa, di chuyển rất nhanh, đồng thời còn bố trí cơ quan. Tầm công kích so với Thiên Lang gần hơn, máu còn ít hơn cả Âm Ảnh, nhưng tỉ lệ bạo kích cao, uy lực lại kinh người, có thể nhảy mất giết chết đối thủ.

[thể giới] Vong Xuyên Bờ Đối Diện: Ta đại biểu Chư Thần Hoàng Hôn chúc mừng, Thanh Quân, khi đại hôn nhớ phát thiệp mời cho ta.

Vong Xuyên Bờ Đối Diện là Thần – Phong Thú Thành thành chủ. Thần tộc Nhạc Công cấp 162. Nhạc Công là loại chức nghiệp bao hàm toàn bộ, có khả năng trị liệu giống Thiên Kỳ, nhưng hạn chế hơn. Có khả năng quần công, nhưng phạm vi nhỏ hơn. Nhưng Nhạc Công cũng là một chức nghiệp không thể thiếu, hắc có thể giải trừ toàn bộ phòng ngự của đối phương, hơn nữa, kỹ năng cao cấp của Nhạc Công “Nhất Khúc Đoạn Trường” có thể lấy mất 80% máu của mình để dùng bạo kích trí mạng phạm vi cực rộng, hoàn toàn là kỹ năng đồng quy vu tận.

Các thành chủ bình thường khác nghĩ đến lúc trước mình bế thành chấn ý trung nhân của Thanh Quân đại thần là Mạch Thượng Sắc Vi ở ngoài, hơn nữa xem thái độ của Công Quan Tài Khiêu Vũ hôm nay, sợ mình sẽ rập khuôn theo bước Phong Quá Vô Ngân, đều vội vã ở kèn thể giới nói lời chúc mừng.

[thể giới] Đại Thần Ôm Một Cái: A a, độc thân đại thần mất đi một người, 55555, lăn lộn...

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Hôm nay thật sự là... Rất kích thích. Tim ta rất yếu a, chịu không nổi...

[thể giới] Ăn No Chống Sổ Kiềm Tiền: Nước Tương, chúng ta có cần dự tính xem nên nháo hôn lễ thể nào thì tốt nhất không?

[thể giới] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Hồ Ly, đồ đệ ngươi phải lập gia đình.

[thể giới] Cửu Vi Hồ Công Tử: Ta đã muốn nghĩ tới bộ dáng Thanh Quân mặc hỉ phục, cúi đầu gọi ta “Sư phụ”. Bằng không vì sư quyết không đem Tiểu Sắc Vi gả cho hắc ~~(kích động lệ nóng doanh tròn)

Vì thế, hiện trường một mảnh ầm ĩ.

Đương sự bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn không để ý đến chung quanh. Bất đồng là, một người là do thói quen, một người là bị dọa sợ ngay người.

Thanh Quân: “Nàng không tính đáp lại sao?” Hấn hỏi.

”Đại thần, huynh... Có cần 120 hay không?” Hành vi của hấn đã vượt qua phạm vi nhận thức của Dĩ Mạch.

Thanh Quân: “Nếu nàng cự tuyệt, ta thẹn quá thành giận, đành phải đem đám người ở đây toàn bộ diệt khẩu.” Hấn nói thật đúng lý hợp tình, Khô Lâu Ma Trượng trong tay ngân quang lưu chuyển.

Hồ Ly quân thấy những lời này, thực nhanh chóng triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly, nhảy lên tọa kỵ chạy ra xa. Bạch Cốt, Phật Di Lặc, Đánh Nước Tương cùng nhóm cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ cũng tản ra cực nhanh. Đám người vô tội Cô Hồn Dã Quỷ kia vẫn đứng im bất động, dù sao chỉ cần hấn phóng kỹ năng mình nhất định cũng sẽ chết nha.

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

[hệ thống] Mạch Thượng Sắc Vi tiếp nhận “Tam Sinh Thạch” do Thanh Quân tặng, hai người ước định hôn nhân kết duyên tam sinh.

Trước máy tính, người thanh niên mỉm cười, uống một ngụm cà phê.

Trước máy tính, Dĩ Mạch cong người vặn vẹo, đây quả thực là uy hiếp người ta mà ...

Mọi người kinh hồn chưa định, chỉ thấy Thanh Quân nói một câu: “Ngoan.”

Nghe được cái từ ngữ ôn nhu này, Tọa Yên Thiên Hạ tất cả mọi người nghĩ tới bộ dáng của Thanh Quân, một kẻ bình thường lạnh như băng, khi nói lời này, đều tự lâm vào YY.

Hồ Ly phản hận quát to : “Tiểu Thanh Thanh, ngươi câu dẫn đồ đệ ta, ngoan ngoãn kêu sư phụ, bằng không...”

Vì thế hấn bị Bạch Ánh Trăng gọi ra Thanh Long phun hỏa nướng cháy đen. Đại tẩu giáo dục nói: “Tiểu Hồ Ly, đi bên kia chơi, đừng phá kế hoạch dụ dỗ mỹ nữ của hấn.”

“Ta nói, các ngươi cứ phải đứng trên thi thể của người ta mà ngọt ngào sao?” Bạch Cốt thờ ơ lạnh nhạt, “Quan Tài, rốt cuộc khi nào thì bang chiến?”

Công Quan Tài Khiêu Vũ lấy lại tinh thần, mới phát hiện hai người hôm nay kết hôn vẫn đang nằm úp sấp trên đất kia, “Phong Quá Vô Ngân, Hoàng Hôn Uyển Nhi, đứng lên nói chuyện đi, mọi người tạm thời không nên động thủ.”

Đám thi thể kia nhất nhất được cứu sống lại. Hoàng Hôn Uyển Nhi đã muốn khí hôn, bỏ đi trang phục tân nương, đứng ở một bên không nói một tiếng.

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Thanh Quân, việc này từ ‘Người của người’ dựng lên, người xem rồi giải quyết.”

[thể giới] Thanh Quân: Phong Quá Vô Ngân, giải thích.

Hấn trực tiếp dùng kênh thể giới. Tất cả mọi người đều đứng nhìn, không có người chen vào nói.

[thể giới] Phong Quá Vô Ngân: Sắc Vi, thật có lỗi. Hôm nay việc này liền chấm dứt như vậy đi, hôn lễ của ta cũng đã rồi tinh rồi mù rồi.

[thể giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Chúng ta đi thôi.

[thể giới] Thanh Quân: Được.

[thể giới] Bạch Cốt: Chết tiệt, ngươi cứ như vậy quên đi? Ta còn đang chờ bang chiến nha.

[thể giới] Thanh Quân: Hiện tại tâm tình ta rất vui.

[thể giới] Bạch Cốt: ...

[thể giới] Phật Di Lặc: Hấn có người kia mới khôi phục nhân tính, để cho hấn đi thôi...

[thế giới] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Người của Tọa Yên Thiên Hạ giải tán, người nào lưu lại không cho phép gây nháo.

[thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Thanh Thanh, trở về hảo hảo luyện luyện hai chữ ‘Sư phụ’, ta chờ nghe người kêu nha ~

[thế giới] Thanh Quân: Hôn lễ khi nào, ngày khác sẽ phát điện mừng thông tri các vị, thỉnh chuẩn bị tốt tiền biểu, không đủ 200W tại hạ không chào đón.

[thế giới] Hấp Huyết Quý Tộc: ...

[thế giới] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: ...

Thế giới lập tức im lặng. Đồng thời lát sau kênh bang phái bùng nổ:

[bang phái] Ăn No Chống Sổ Kiếm Tiền: ... Người tính thừa dịp kết hôn kiếm tiền sao?

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Người ta kết hôn như thế nào, người cư nhiên... Lừa bịp tổng tiền chúng ta!

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Ách, Thanh Quân, muội không muốn lấy tiền của các tỷ muội trong bang.

[bang phái] Thanh Quân: Các cô nương trong bang ta không thu tiền biểu.

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Cái kia, ta là cô nương nha.

[bang phái] Phật Di Lặc: ... Người thật hạ tiện.

14. Nhiệm vụ × hai người

Hôn lễ của Huyền Thế bang chủ cùng Hoàng Hôn bang chủ cứ như vậy bắt đầu vô cùng náo nhiệt, kết thúc lặng yên không một tiếng động.

Nghe nói đêm đó Hoàng Hôn Uyển Nhi hung hăng mắng Mạch Thượng Sắc Vi một đêm, cũng bắt Phong Quá Vô Ngân phá bỏ toàn bộ hoa Sắc Vi ở đình viện bang phái trong Sóc Hải Thành.

Nghe nói đêm đó Phong Quá Vô Ngân bỏ ra 2000WJ mua trở lại cây cung của chính mình, sau đó phát bánh kẹo cưới cho người trong bang rồi lập tức logout.

Nghe nói đêm đó trên thế giới thảo luận cả đêm về quan hệ của bốn người. Cuối cùng thành ra bốn bản, một bản là Thanh Quân hoành đao đoạt ái, một bản là Mạch Thượng Sắc Vi một cước đạp hai thuyền, một bản là Hoàng Hôn Uyển Nhi đứng núi này trông núi nọ, cuối cùng là bản Phong Quá Vô Ngân bội bạc.

Nghe nói đêm đó sau khi Hoàng Hôn Xinh Đẹp nhập vào Huyền Thế Tụ Nghĩa Minh, đám nguyên lão trong Huyền Thế là Lười Dương Dương, Đi Ô Vuông, Gấu Mèo cũng điên cuồng lui bang, khiến cho bang phái thực lực yếu đi.

Nghe nói đêm đó Hoàng Hôn Nữ Nữ, Hoàng Hôn Mật Đường lớn tiếng mắng người bị đám người Hồ Ly, Bạch Cốt, Phật Di Lặc xử lý vài lần.

Nghe nói đêm đó đệ nhất phu nhân Tọa Yên Thiên Hạ Bạch Ánh Trăng lập hội thảo luận, thương lượng kế hoạch trừ bỏ hôn lễ của Thanh Quân, cùng với việc tổ chức náo loạn như thế nào, vì bang phái làm quân sư cống hiến kế sách.

Nghe nói đêm đó có rất nhiều người rầu rĩ không biết lấy cái gì làm quà mừng. Không biết là ai truyền ra tin tức phu nhân của Thanh Quân còn chưa có trang bị hồi môn. Vì thế trang bị nữ Âm Ảnh được nâng giá cao vô cùng, sạp hàng trang bị nữ Âm Ảnh của cái tên Quý Người Chết Không Đền Mạng nào đó được bán sạch trong chốc lát.

Nhưng mà những chuyện này Dĩ Mạch cũng không biết, cô ngồi Kỳ lân cùng Thanh Quân đến Ma Nữ Chi Cảnh-nơi sống của quái vật cấp 170 ngắm cảnh.

Thanh Quân cũng không nói nhiều. Dĩ Mạch đành phải mở miệng: “Cám ơn huynh giúp muội giải vây.”

Thanh Quân: “Ta cũng không phải giúp muội giải vây. Một người trong trò chơi không khỏi quá mức tích mịch, không bằng làm bạn đồng hành.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Kỳ thật, muội muốn hỏi... Vì sao là muội?”

Đôi phương trầm mặc một hồi, đáp: “Xác thực, ta cũng muốn biết, vì sao là muội.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Thanh Quân: “Muội chán ghét ta?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Không.”

Thanh Quân: “(mỉm cười) Như vậy, mở đầu này không tính là rất xấu, chúng ta còn có rất nhiều thời gian để bồi dưỡng thành ‘Thích’ .”

Dĩ Mạch ngăn người. Quả nhiên vẫn là... Đại thần nha.

Bầu trời một mảnh thâm trầm xanh nước biển, hai người đi qua khu rừng rậm rạp, yên tĩnh như biển sâu. Huỳnh hỏa nhiều điểm, phiêu phù ở đám cỏ mềm mại. Ven đường đi, là suối nước trong sáng rộng mở, một thác nước trắng xóa đổ xuống, bắn ra như ngọc châu, rơi vào hồ sâu, ngẫu nhiên có Thủy Linh trong suốt nhảy lên, làm bắn ra bọt nước, hát lên khúc hát cáo biệt Không Linh Khúc.

Kỳ lân thăng hướng thác nước đi tới, không thêm để ý tới công kích của bọn Thủy Linh quái, đến chân thác nước, liền tiến vào một thủy động trong suốt như thủy tinh.

Thủy tinh tản mát ra ánh sáng trong suốt, phản phát ảo cảnh.

Dĩ Mạch chú ý tới trong động sinh trưởng một loại cỏ nhỏ màu lam, nhìn thử một chút, đúng là độc thảo cấp 9 mà mình tìm đã lâu không thấy —— Vong Trần. Giá thị trường 50WJ một cây. Đại đa số người bán Vong Trần là thông qua làm cơ duyên nhiệm vụ mà đạt được, lấy được cũng không thể dùng, chỉ có thể bán đi. Mà nó cũng là tài liệu để chế tác độc dược cấp 9, kỳ thật Mạch Thượng Sắc Vi kỹ năng chế độc đã sớm lên cấp 9, nhưng bởi vì không tìm thấy Vong Trần nên không thể chế độc.

Thanh Quân thu kỳ lân, Mạch Thượng Sắc Vi liền vui vẻ hướng đám cỏ đại chạy đi.

Thanh Quân: “... Muội có thể thu thập loại cỏ này sao?”

”Vâng.” Cô lấy ra cái xẻng trong túi đồ, tiến lại đào thảo dược, “Huỳnh làm sao mà biết ở đây có loại độc thảo này, đại thần quả nhiên thần...”

Thanh Quân: “...” Hắn hết chỗ nói rồi, vốn là mang cô đến ngắm phong cảnh, thủy động này rất đẹp nên thuận tiện đi vào, ai ngờ cô nhóc kia chuyên nghiệp như thế.

Đột nhiên, hai người đều thu được tin tức từ hệ thống.

[hệ thống][Yêu]172 cấp Boss Tinh Đàm Thủy Yêu bị đội ngũ của ngài làm bùng tỉnh, thỉnh chú ý tránh né.

Thanh Quân: “Để ý.” Hắn trước đây từng đến đây một mình, cũng từng tổ đội đến nhưng đều không có gì, không nghĩ tới lần này lại sinh ra nhiệm vụ tùy cơ. Hắn đoán rằng có thể là bởi vì Dĩ Mạch mang theo Tam Sinh Thạch nên mới có chuyện này.

Người thanh niên bất đắc dĩ cười cười, này nên nói là cô vận khí tốt, hay là không tốt đây?

Dĩ Mạch quay lại nhìn, phát hiện chính giữa Thủy Tinh Động không biết cái gì bắt đầu tụ tập lóe ra sương mù băng màu lam, dần dần hình thành một hình dáng người mơ hồ.

Tóc dài cuộn sóng bao trùm toàn thân, mắt xanh lam, trong tay đang cầm một thủy tinh cầu trong suốt. Một Thủy Linh thật lớn hiện lên trước mắt hai người.

[Tinh Đàm Thủy Yêu]: Là ai quấy nhiễu giấc ngủ của ta, là tình lang ngày đêm mong nhớ, hay là cừu địch trộm cướp bảo tàng? Để ta xem xem, nguyên lai là một đôi người yêu. Các người tới nơi này làm cái gì?

Thực không khéo, Dĩ Mạch là đội trưởng, vì thế trước mặt cô liền xuất hiện ba câu trả lời để lựa chọn.

“Một, chúng ta tới lấy tài bảo thủy yêu. Hai, chúng ta tới đây tiêu diệt yêu vật. Ba, chúng ta chính là đi ngang qua.”

Dĩ Mạch trưng cầu ý kiến đại thần, đại thần đã thêm buff, nói tùy tiện, không sao cả. Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy chọn một và hai đều sẽ bị yêu quái đánh, vì thế chọn ba, tính trở về tiếp tục hái thuốc.

[Tinh Đàm Thủy Yêu]: Nguyên lai là người qua đường lâm nhập huyết động. Cô nương, ta cũng từng có một người yêu. Người nguyện ý nghe ta nói chuyện cũ sao, dù sao, một người ở chỗ này rất tịch mịch.

Một, người nói đi. Hai, ta bề bộn nhiều việc, thật có lỗi.

Dĩ Mạch lường trước là nhiệm vụ che dấu, vì thế chọn một, hai người liền thu được thông báo.

[hệ thống] Ngài đã phát hiện nhiệm vụ che dấu “Bi thương thủy yêu” .

[Tinh Đàm Thủy Yêu]: Hai mươi năm trước, ta từng yêu thương một thư sinh nhân loại, hắn gọi là Đồng Mật, là người Đồng gia thôn. Ta hai tình đầu ý hợp, hắn thường xuyên tới nơi này làm bạn ta. Sau cha mẹ hắn biết, đem hắn nhốt ở nhà, còn thỉnh thị thần giả đem ta phong ấn tại động này, từ đó về sau hai ta không thể gặp mặt. Nay hai mươi năm đã qua, ta lại vẫn như cũ thập phần tưởng niệm hắn, người có thể giúp ta hỏi thăm hắn giờ thế nào không ?

Dĩ Mạch chọn “Được.”

[hệ thống] Ngài đã nhận che dấu nhiệm vụ “Tìm Đồng Mật” .

Che dấu nhiệm vụ đương nhiên chi tiết nhiệm vụ bị ẩn tàng rồi, Dĩ Mạch kích vào Thủy yêu mấy lần, đều chỉ thấy hiện một câu nói “Người qua đường thiện lương, hãy nói cho ta biết tin tức của hắn tốt xấu thế nào đi.”

Thanh Quân phân tích nói: “Hiện tại chỉ biết có hai điểm, thứ nhất là người muốn tìm kêu Đồng Mật, thứ hai hắn ở Đồng gia thôn. Căn cứ Thủy Yêu nói, Đồng Mật thường xuyên đến chỗ nàng, như vậy chứng minh Đồng gia thôn cách nơi này không quá xa. Chúng ta đi mấy thôn xóm xung quanh xem.”

Dĩ Mạch cùng đại thần đi các thôn xóm quanh đó một lượt, lại không phát hiện bóng dáng Đồng gia thôn, hỏi, “Chúng ta có nên đi xa một chút hơn xem sao không?”

Thanh Quân: “Vừa rồi thủy yêu còn nói gì đó, cẩn thận nghĩ lại một chút.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nàng chỉ nói tìm kiếm tình nhân Đồng Mật hai mươi năm trước bị tách ra. A, đúng rồi, nói hắn là bị cha mẹ nhốt ở nhà , còn có thị thần giả đem nàng phong ấn tại trong động.”

Thanh Quân: “Như vậy trọng điểm hắn là ở hai điểm, ‘Hai mươi năm trước’ cùng ‘Thị thần giả’. Vừa rồi muội cùng thôn dân đối thoại có ai đó nhắc gì tới chuyện hai mươi năm trước không?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hạc Minh Thôn Khai đại thúc!”

Hai người lập tức quay đầu hướng Hạc Minh thôn đi, Khai đại thúc đứng ở rừng túc phía đông thôn, bên cạnh còn có một tiên hạc đang vỗ cánh.

[Khai đại thúc]: Ai, hai mươi năm trước nếu không có tiên hạc báo tin, ta cũng khó thoát khỏi cái chết...

Dĩ Mạch kích vào Tiên Hạc.

[Tiên Hạc]: Ta vốn là thần điều, vì báo ân nên xuống thế gian. Hai mươi năm trước yêu ma đồ sinh, vạn vật tro tàn. Đồng gia thôn lớn như vậy, chỉ trong một đêm biến mất. Người trẻ tuổi, các người nếu muốn biết chuyện xưa, hãy đi tìm Thị Thần Giả đã lưu lạc hỏi một chút đi. Ta cho người một cây lông chim làm tín vật, người thần tộc vừa thấy liền biết.

[hệ thống] Ngài đã nhận nhiệm vụ “Thám thính tin tức”.

[hệ thống] Ngài đạt được nhiệm vụ vật phẩm “Tiên hạc chi vũ”.

Hai người ở khắp ngõ ngách tìm Thị Thần Giả lưu lạc.

[Lưu Lạc Thị Thần Giả]: Tiên Hạc kêu người tìm đến ta? Nghe các sư huynh nói, hai mươi năm trước nơi này tên là Đồng gia thôn, sau lại bởi vì một thư sinh sử dụng đến cấm thuật học trộm, triệu ra ác ma, khiến toàn bộ thôn hủy hoại chỉ trong chốc lát. Chỉ có Khai lão ở trong rừng trúc được Tiên Hạc cứu, mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm, từ đó về sau thôn này cải danh là Hạc Minh thôn. Thư sinh kia bởi vì chính mình hại chết người trong thôn, áy náy vạn phần nên cũng đã tự sát. Người trẻ tuổi, vạn vạn không thể tu luyện cấm thuật a.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, thư sinh kia chính là Đồng Mật đi, đã nhảy xuống vách đá tự sát rồi.”

Thanh Quân: “Nếu đã nói rõ cho chúng ta là nhảy xuống vách đá nào thì nên đi xem thử xem.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Uhm, vách đá ở tây bắc thôn.”

Không xem không biết, vừa thấy bị dọa nhảy dựng. Vách đá trên núi, chính là nơi có thác nước đổ xuống. Trên vách núi quái vật dày đặc, đều trên dưới 170 cấp u. Hai người vòng qua vòng lại, chọn một con đường ít quái nhất, vừa đánh vừa chậm rãi đi tới gần.

Đỉnh vách đá có một con quái vật đầu trâu mắt đỏ, trong lỗ mũi còn thở ra từng trận khói đen.

Thanh Quân lúc trước ở chỗ này luyện cấp nhưng chưa thấy qua quái vật này, lưỡng lự trước là nhiệm vụ đánh quái, liền không nói hai lời công kích. Quái vật kia lực công kích tương đương cao, còn có hiệu ứng trúng độc cùng trạng thái định thân. Đánh rất là gian nan. Chờ tới khi nó còn một chút máu, dưới chân nó bỗng nhiên phun ra một trận khói nhẹ, hóa thành một khuôn mặt thư sinh thanh tú, đứng ở tại chỗ.

[Đồng Mật]: Nhân sinh nếu chỉ như lúc ban đầu gặp, chuyện gì gió tây bi họa phiền. Hai mươi năm trước ta nghe nói nàng bị Thị thần giả giết chết, điên cuồng cùng ma lập khế ước, mất đi bản tính. Hủy thôn trang, giết cha mẹ. Mà ta cũng biến thành yêu vật, sương mù hai mươi năm. Hôm nay hai vị cuối cùng cũng đã giải thoát cho ta.

Dĩ Mạch dựa theo hệ thống nêu lên đối thoại.

[Dĩ Mạch]: Thủy Hoa vẫn chưa bị Thị thần giả giết chết, nàng bị nhốt ở bên trong huyết động dưới chân thác nước này, ta mang người đi gặp nàng!

Thư sinh kinh ngạc vạn phần, rơi lệ đầy mặt mặt bỗng nhiên cười thảm một trận.

[Đồng Mật]: A, không còn kịp rồi, chỉ khoảng nửa khắc nữa ta sẽ hoàn toàn biến mất. Đây có lẽ chính là thiên ý trên người... Đồng Mật cả đời duy yêu một mình Thủy Hoa, có thể lấy phương thức này làm bạn hai mươi năm, nay chết cũng không uổng. Cô nương, nam tử bên cạnh là người người yêu thương?

Nhảy ra hai lựa chọn: Một, Đúng. Hai, không phải.

12. Chương 15

15. Thưởng cho × Thanh tẩu

Dĩ Mạch gặp gian nan rồi. Nhiệm vụ này đội trưởng phải trả lời vấn đề, đội viên không nhìn thấy. Cô vùng trộm nhìn Thanh Quân, đối phương như trước im lặng đứng ở một bên, không thúc giục, cũng không hỏi, kiên nhẫn đứng nhìn cô. Không chán ghét, có một chút thích, như vậy, tính là yêu sao?

Cô do dự một hồi quyết định chọn thứ nhất.

[Đồng Mật]: Thì ra là thế. Yêu chỉ một chữ, tất cả chua xót, lại ngàn loại ngọt ngào... Chua xót cùng ngọt ngào chỉ có người yêu nhau mới có thể biết được những vị này. Cuối cùng chúc các người có thể bạch đầu giai lão hạnh phúc nhất thế đi...

Nói xong, thư sinh liền hóa thành một làn khói trôi đi trong không trung. Gương mặt kia thật buồn bã, khiến Dĩ Mạch bất giác thấy chua xót trong lòng .

[đội ngũ] Thanh Quân nhận được vật phẩm nhiệm vụ “Lễ vật thư sinh”.

Dĩ Mạch kinh ngạc nói, “Nhiệm vụ vật phẩm cư nhiên không phải đội trưởng lấy, hệ thống cũng coi rẻ muội... (T_____T)

Thanh Quân trầm mặc một hồi, nói: “Vừa rồi thư sinh nói với ta một câu.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách?”

Thanh Quân: “Hắn nói, nữ tử bên cạnh yêu ngươi, ngươi cần đổi đãi nàng cho tốt.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Cô đỏ mặt. Đây là cái tình huống gì, tên thư sinh chết tiết kia, căn bản là không nên thương hại hắn. May mắn hắn đã chết, bằng không cô muốn đích thân chém hắn a a a...

Thanh Quân: “Tới chỗ thủy yêu kia.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chúng ta trực tiếp nhảy xuống đi, dọc theo sơn đạo đi xuống quá chậm.”

Thanh Quân: “Muội thẹn thùng?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Mau nhảy đi.”

Thanh Quân: “Muội bức ta tự tử?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Huynh tạm thời... Không cho nói.”

Hắn theo lời ngậm miệng, biết điều nghe theo, con mèo nhỏ sắp phát cuồng rồi. Vì thế cười Kỳ Lân hướng vách núi đen nhảy xuống.

Trong động thủy yêu còn đang chờ.

[Tinh Đàm Thủy Yêu]: ... Ngươi nói là thật sự... Đồng lang đã chết... Là ai giết chàng, là ai!

Một, nói cho nàng tình hình thực tế, là chính mình giết chết. Hai, lừa nàng, Đồng lang chết là do họa chiến tranh.

Dĩ Mạch hỏi ý kiến Thanh Quân.

Thanh Quân: “Chọn một, sau đó muội lập tức ẩn thân chạy xa.”

Dĩ Mạch nghe theo, quả nhiên Thủy Yêu nổi giận đứng lên, còn triệu hồi ra Thủy Linh tứ chi, vây quanh Thanh Quân.

Dĩ Mạch căn bản không phải đối thủ của đám quái này, chỉ có thể tránh ở xa xa lo lắng sông. Thanh Quân dùng bồ mã huyết đại hoàn đan, đánh thập phần bình tĩnh. Dĩ Mạch vụng trộm tính ra, chỉ hao phí chừng ba mươi lọ bồ mã huyết đại hoàn đan, mỗi bình năm nhân dân tệ. Đây quả là người có tiền nha...

Trước một đòn công kích cuối cùng, Thủy Yêu bỗng nhiên đình chỉ công kích.

[Tinh Đàm Thủy Yêu]: Thật có lỗi, người trẻ tuổi, ta bất quá là mượn tay các người để được giải thoát mà thôi. Chuyện cũ hai mươi năm trước giống như một giấc mộng, hôm nay nên tỉnh. Cảm ơn các người đã nói cho ta sự thật, khiến cho ta biết được chàng chưa bao giờ từng phụ ta. Cô nương, ta tặng người một kiện lễ vật. Mong người cùng người người yêu có thể bạch thủ không rời (sống mãi bên nhau tới khi bạc đầu).

Dứt lời, hóa thành bọt nước rơi xuống thành mưa, dừng trên những phiến thủy tinh, leng keng rung động, như khúc ca phúng điệu.

[đội ngũ] Ngài đạt được vật phẩm nhiệm vụ “Lễ vật thủy yêu”.

[đội ngũ] Đội ngũ của ngài thu thập đủ “Lễ vật thư sinh” cùng “Lễ vật thủy yêu”, hoàn thành nhiệm vụ che dấu “Bi thương thủy yêu”.

Dĩ Mạch đang xem xét “Lễ vật thủy yêu”, nguyên bản là một cái hộp nhỏ, chỉ thấy từ cái hộp nhỏ lóe ra một đạo kim quang, biến thành một kiện quần áo.

Lúc này trên kênh hệ thống thể giới xoát ra một hàng chữ thông báo.

[hệ thống] Chúc mừng Mạch Thượng Sắc Vi cùng Thanh Quân tìm ra và hoàn thành nhiệm vụ che dấu “Bi thương thủy yêu”, khiến cho [Yêu][Phượng Linh Lưu Quang Sáo Trang], [Yêu][Long Lân Lưu Quang Sáo Trang] hiện thể.

Ngay tại lúc Dĩ Mạch tìm đập thành thạch kiểm tra thuộc tính trang bị, máy tính và phòng ngủ cùng nhau tối đen.

Nhìn di động, còn cách mười một giờ năm phút. Lý Thiển cùng Đường Tiểu m máy tính cũng bị tắt, hai người gằm rú lên án bác gái quản lý kí túc xá không tuân thủ đúng giờ tắt điện, bị Nguyên Viên PIA phi.

Đại học C chỗ Dĩ Mạch có quy định, tắt đèn từ 11 giờ tối đến 5 giờ sáng hôm sau, trong thời gian tắt đèn, trừ đèn trong toilet, còn lại đều cắt hết, để đảm bảo giấc ngủ.

Bốn người nường ngọn đèn toilet rửa mặt sau đó lên giường.

Trong bóng đêm Lý Thiển đột nhiên hỏi: “Dĩ Mạch, chàng trai Sôcôla lại lần nữa hướng máy phát khởi thể công?”

“Ách?” Dĩ Mạch đã quên mất lời mời của chàng trai Sôcôla, Lý Thiển nhắc tới việc này, cô mới phản ứng lại, tựa hồ, hình như, ngày mai chính là thứ Bảy nha. “Tao không tính đi.” Cô nghĩ nghĩ, quyết định tìm một cái cớ để từ chối.

“Nghe nói hần lúc trước cùng Cù Diễm Diễm quan hệ thực ái muội, này lại chuyển hướng Dĩ Mạch.” Lý Thiển tiếp lời.

“Chung quanh Cù Diễm Diễm rất đông con trai, hần sợ không chen vào được, vì thế ngược lại hướng Dĩ Mạch bên này xuống tay.” Nguyên Viên cười khê, “Sợ là vì bù lại lúc ấy không truy tới tận gốc đi.”

“Cù Diễm Diễm có tiếng hoa khôi tước, tâm cao khí ngạo, phỏng chừng là đối hần lạt mềm buộc chặt, chàng trai Sôcôla không có kiên nhẫn đi.”

“Chỉ tiếc, hần chọn đến chọn đi, vẫn là chọn cái xương cốt cứng nhằn khó xơi.” Lý Thiển cười to.

“Máy mới là xương cốt...” Dĩ Mạch xoay người, trong đầu hiện ra cảnh hai người cười chung Kỳ Lân, từ trên thác nước trên đỉnh vách núi đen ngòm nhảy xuống, bỗng nhiên phát hiện chính mình bất tri bất giác nở nụ cười. ...

Kia bắt quá chỉ là thể giới ảo. Dĩ Mạch dùng sức lắc lắc đầu.

Sáng sớm hôm sau, Dĩ Mạch bị tin nhắn đánh thức .

Không ngoài sở liệu là chàng trai Sôcôla, hẹn cô ăn cơm chiều. Dĩ Mạch dùng lý do đau bụng để từ chối, không ngờ đối phương đập nôi chìm thuyền nói nếu cô không khỏe sẽ tới thăm.

An Dĩ Mạch sợ tới mức ngồi bật dậy như cá chép đánh, nửa điểm buồn ngủ cũng bay mất. Chỉ đành đáp ứng buổi tối đúng hẹn phó ước.

Mở máy tính đăng nhập trò chơi liền vội xem xét thuộc tính sáo trang.

Vật phẩm tên: [Yêu][Phượng Linh Lưu Quang Sáo Trang]

Vật phẩm áp dụng: nữ tính

Vật phẩm miêu tả: Dệt từ lông chim phượng hoàng, lưu quang tràn đầy màu hoa mỹ vô song. Che dấu nhiệm vụ “Bi thương thủy yêu” thưởng cho trang phục mới. Là vật phẩm duy nhất. Trang bị sau buộc định.

Vật phẩm thuộc tính: Gia tăng nhanh nhẹn 15 điểm; gia tăng phi công đánh loại kỹ năng liên tục thời gian 10 giây; giảm bớt công kích loại kỹ năng ngâm xương thời gian 3 giây.

Vật phẩm kỹ năng: Sau khi trang bị sẽ học được tuyệt kỹ [Tương cứu trong lúc hoạn nạn]. Người trang bị [Yêu][Phượng linh lưu quang sáo trang] cùng [Yêu][Long lân lưu quang sáo trang] trong phạm vi nhất định có thể dùng kỹ năng [Tương cứu trong lúc hoạn nạn], hai người huyết mạch tương thông, HP cùng chung. Thuần phát, liên tục 600 giây, thời gian phục hồi kỹ năng 3600 giây. Trong lúc sử dụng kỹ năng lực công kích, lực phòng ngự giảm xuống 20%.

Thuộc tính thực biến thái ...Dĩ Mạch trợn mắt.

Mở danh sách bạn tốt, phát hiện Thanh Quân tại tuyến, cô cảm thấy nên giải thích một chút ngày hôm qua bỗng nhiên biến mất.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thật có lỗi, ngày hôm qua cắt điện .

[mật ngữ] Thanh Quân: Ừ.

Một tiếng “Ừ” đơn giản. Quả nhiên đối với đại thần, ta chỉ là người qua đường Giáp.

Dĩ Mạch cong cong đầu, vì sao trong lòng có điểm thất vọng...

[mật ngữ] Thanh Quân: Sáo trang ngày hôm qua như thế nào?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thuộc tính không tồi, có thể bán giá tốt.

Cô nói là lời nói thật, những người buôn bán trang phục mới thường không có thuộc tính, những trang phục có thuộc tính tốt thế này cũng không nhiều.

Trầm mặc một lát.

[mật ngữ] Thanh Quân: Muội tính bán đi?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách... Muội nhìn thấy trong hộp thư có nhiều người gửi tin, trả giá cao nhất tới 1200 nhân dân tệ ~ hơn nữa muội cấp bậc không cao, dùng quần áo này cũng không phát huy tác dụng được. Cho nên muội cảm thấy, nên ra tay thì liền ra tay...

Cô tính toán đầy đủ, học theo Hồ Ly sư phụ làm gian thương.

Thanh Quân: “Đề nghị không tệ.”

Cô thay đổi góc độ, mới thấy đại thần đã xuất hiện trước mặt, cười Kỳ Lân từ trên cao nhìn xuống mình, trên người rõ ràng là bộ Long Lân Lưu Quang.

Trường bào màu trắng, cổ tay áo thêu hoa văn hoàng kim, bạch long quan thúc phát trắng, giày cũng màu trắng, tao nhã khuynh thành.

Đại thần giờ phút này có chút buồn bực. Người bình thường được trang bị này đều không ngừng mặc vào khoe ra, cô lại chỉ nghĩ làm thế nào bán được giá cao. Hơn nữa trọng điểm là, thuộc tính vĩnh viễn của trang bị kia, cái kỹ năng kia cô tính để cho hấn với ai dùng? Hấn cảm thấy tất yếu cần đề cao giác ngộ cho nha đầu kia một chút.

Thanh Quân: “Như vậy, nương tử tính để cho vi phu với ai ‘Tương cứu trong lúc hoạn nạn’ ?”

Dĩ Mạch một ngụm nước phun trước màn hình máy tính, luống cuống tay chân .

Thanh Quân thu kỳ lân tiến vào Thủy Tinh động, cùng Mạch Thượng Sắc Vi mặt đối mặt đứng.

Hấn dùng kênh công cộng, những người cùng bản đồ đều có thể nghe thấy.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tiểu Thanh, ngươi còn chưa quá môn, vì sư không cho phép ngươi tùy tiện đổi tên xưng hô...”

Ăn No Chống Sở Kiếm Tiên: “Thanh tẩu, giới thiệu cho ta một người, ta muốn thoát khỏi bóng ma quang côn...”

Phật Di Lạc: “Thanh tẩu, tên này rất không sai. Thực thích hợp cho đám sát nhân cuồng các ngươi kêu.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Mọi người sớm.”

Cô đỏ mặt chậm chạp nói ra một câu, tận lực không nhìn những người này ngôn luận.

Phật Di Lặc: “Không còn sớm, chúng ta chém Thủy Linh một đêm.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Đồ đệ, đến bên sư phụ, vì sư bảo hộ muội.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Hồ Ly, người làm chuyện xấu sẽ bị sét đánh.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Huynh còn không ngủ?”

Cô đỏ chủ đề nói hấn, bọn họ suốt đêm chơi, hiện tại hấn là thực mỗi mệt đi.

Thanh Quân: “Muội trước đem quần áo mặc vào.”

Hấn chỉ là Phượng Linh Lưu Quang Sáo Trang.

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Rất đáng tiếc.”

Ba câu đối thoại này cùng một chỗ, đối với đám cầm thú YY sinh ra hiệu quả kinh hồn. Hồ Ly sắc, Quan Tài bạo hãn, Kiếm Tiền hắc tuyến, Phật Di Lặc thở dài một tiếng, phi lễ chớ nhìn...

Dĩ Mạch thấy đám cầm thú kia cười cực kỳ đáng khinh, cẩn thận nghĩ lại, hồng rục cả tai.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội là nói kiện nhiệm vụ sáo trang kia ...

Thanh Quân: “Ta đây cũng thoát.”

Người nào đó nói lời này lại khiến tư duy của đám cầm thú kia càng thêm vụn vặt, nhất thời một mảnh ồ lên.

Hấn là cố ý! Tuyệt đối là cố ý!! Dĩ Mạch oán hận thả ra Tiểu Lôi Thú, mở công kích súng vật. Tiểu gia hỏa kia liền nhào vào bên chân Thanh Quân, giương móng vuốt cào.

Ngồi ở trước máy tính người thanh niên khẽ cười, duỗi cánh tay một chút.

Suốt đêm chơi quả nhiên mệt nha, nếu không có gì để điều tiết tâm tình một chút ...

Dĩ Mạch cực không tình nguyện kích vào sáo trang, bắn ra khung đối thoại.

[hệ thống] Ngài xác định trang bị [Yêu] [Phượng linh lưu quang sáo trang] hay không, một khi trang bị sẽ buộc định với nhân vật, không thể giao dịch.

Chọn “Đồng ý” .

Mạch Thượng Sắc Vi trên người xuất hiện quần áo màu bạch ngân. Tóc đen dài bên phải cài một cây ngân trâm, áo trắng. Đai lưng vàng rủ xuống. Váy ngắn, phía sau lại rất dài, rủ xuống đất. Tay áo buộc chặt, ở khuỷu tay giống như cánh sen hé ra, thượng văn thiển màu vàng tường vân, theo gió gợn lên, giống như hai cánh. Giày màu bạc bạch vũ, linh động vạn phần.

Hắc y tiểu cường giầy lát chói lọi, Dĩ Mạch chính mình không khỏi cũng cảm khái ngàn vạn.

Đại thần bị tiểu Lôi Thú cào không chút sứt mẻ tán thưởng nói: “Rất được.”

Dứt lời, tiến lên từng bước, ôm Mạch Thượng Sắc Vi bay trở về thành. Nơi đó dù sao cũng là nơi quái vật cao cấp sống, để cô một mình tại đó không an toàn.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thanh Quân đại nhân, tiểu nhân đã mặc vào, ngài có thể yên tâm.

[mật ngữ] Thanh Quân: Ta phải đi công tác ba ngày, buổi chiều hôm nay xuất phát. Hôn lễ ba ngày sau tổ chức được chứ?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Có thể.

[mật ngữ] Thanh Quân: Được. Chờ ta trở lại.

Nói xong liền thay đổi kênh.

[bang phái] Thanh Quân: Ta có việc phải đi ba ngày, Tiểu Mạch giao cho các người chiếu cố.

[bang phải] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vô nghĩa. Đó là đồ đệ ta.

[bang phải] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Yên tâm.

[bang phải] Bạch Cốt: Giết tất cả quái và người nào tới gần nàng là được rồi.

[bang phải] Hoàng Sắc Yêu Đồng: ... Xương Cốt, huynh thực đơn thuần.

[bang phải] Ăn No Chống Sát Giết Người: Thanh Quân, người an tâm ra đi đi...

Dĩ Mạch trong lòng có một tia âm áp đang không ngừng mở rộng.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ba ngày này cũng không phải ba ngày xui xẻo.

[mật ngữ] Thanh Quân: Ba ngày này là chuẩn cho phu nhân những ngày cuối cùng để kỉ niệm cuộc sống đơn độc.

Hắn trêu chọc.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Cái kia, ách, trên đường cẩn thận.

Có nên nói thêm gì đó, đại loại như tự chiếu cố chính mình ?

[mật ngữ] Thanh Quân: Ừ.

Tâm tình không hiểu sao cảm thấy rất thoải mái, nhìn thoáng qua nữ tử áo trắng, mỉm cười trong lòng cảm thấy âm áp.

13. Chương 16

16. Xấu hổ × bất bình

Thời điểm hẹn là buổi chiều năm giờ. Dĩ Mạch chụp túi xách ra khỏi phòng, dọc đường đi đều suy nghĩ phải chuyển từ chối đối phương như thế nào.

Phong Tình Tiểu Lữ, Dĩ Mạch đã tới vài lần, khi đó đều là cùng Tống Úc Bạch. Cho nên một bước vào cửa, trong lòng lại có một loại phiền muộn không hiểu được.

Cách đó không xa Trịnh Phong đứng dậy vẫy tay với cô.

Nơi này cách trường học không xa, cho nên sinh viên đến cũng nhiều, hai người ngồi đối diện nhau, bất tri bất giác lại sinh ra tin tức.

Cô —— An Dĩ Mạch, cùng Trịnh Phong quan hệ không phải là bình thường.

Trong lòng không khỏi nôn nóng lên. Nhưng mà dù trong lòng có tâm lý gì đi nữa, vẻ bề ngoài vẫn phải khách sáo tự nhiên, vì thế cười nói: “Để anh đợi lâu.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Trịnh Phong ân cần vạn phần, ngược lại làm cho cô càng không được tự nhiên.

Ăn được một nửa, Dĩ Mạch thấy mấy nữ sinh lú lú đi vào cửa, lúc đi ngang qua bàn, bỗng nhiên đều im lặng, trong đó một nữ sinh diện mạo xinh đẹp, ánh mắt dừng trên người mình, sắc mặt thay đổi.

Trịnh Phong mặc kệ những người vây quanh, vô cùng hồn nhiên, tiếp tục cười nói, còn rất là săn sóc gấp một miếng sườn vào bát cô.

“Trịnh Phong.” Nữ sinh kia đứng trước mặt hắn, câu môi cười, ngữ điệu phiêu cao “Bạn gái mới của anh sao, sao không giới thiệu một chút?”

Tất cả mọi người chợt dừng lại, nhìn lại phía này.

Dĩ Mạch sững sốt, đang muốn giải thích, lại nghe Trịnh Phong từ từ nói ra một câu: “Như thế nào, chẳng lẽ tôi kết giao bạn gái còn phải được sự đồng ý của cô?”

Nữ sinh hung hăng quét mắt liếc nhìn Dĩ Mạch một cái, xoay người bước đi, tiếng giày cao gót vang vang lên. Mấy nữ sinh kia cũng nhìn cô vẻ xem thường, theo cô ta xoay người rời đi.

Dĩ Mạch bị nhiều người nhìn như vậy, chỉ cảm thấy có chút thiếu đường khí.

Sau khi mấy người đó rời đi, Trịnh Phong có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: “Thực xin lỗi...”

Cô cười nhẹ, “Nếu tôi không đoán sai, nữ sinh vừa rồi là Cù Diễm Diễm?”

Trịnh Phong gật đầu thừa nhận, tiếp theo làm sáng tỏ: “Anh cùng cô ấy là ở trên mạng ngẫu nhiên nhận thức, sau lại quen thuộc. Khả năng cô ta có điều hiểu lầm, anh cũng không thích nữ sinh giống như cô ta. Anh vẫn luôn thích em, Dĩ Mạch...”

“Cám ơn.” Cô lưu loát cắt đứt lời nói hần, “Kỳ thật hôm nay tôi đến phó ước chỉ là vì tôi không biết nên cự tuyệt như thế nào, tôi và anh cũng không có vượt qua tình cảm đồng học bình thường. Hơn nữa, tôi cũng không muốn thành quân cờ để làm cho người khác đổ kỵ, hy vọng anh không cần lại làm cho tôi lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy.”

Trịnh Phong nhất thời cứng đờ.

“Thời gian cũng không còn sớm lắm, tôi cũng cần phải trở về, chúng ta AA đãi thọ đi (có lẽ là tự trả tiền phần của mình).” cô mỉm cười.

Màn xiếc đùa giỡn này rất rõ ràng. Hần sớm biết Cù Diễm Diễm sẽ đến, cố ý tại lúc đó mời mình ăn cơm. Hơn nữa khi thấy Cù Diễm Diễm tức giận, hần đã mất tự nhiên, còn có một chút vui vẻ.

Sau thu được tin nhắn của chàng trai Sôcôla, đều là nội dung giải thích giải thích, Dĩ Mạch lười hồi âm lại, đơn giản ném ở một bên.

Đăng ký vào trò chơi liền nhìn thấy Hồ Ly quân ở trong thành tĩnh tọa.

Dĩ Mạch thử gọi hần một tiếng, một lúc lâu vẫn không có đáp lại, chắc là không ở trước máy tính. Hộp thư có tin nhắn của Hồ Ly quân, nội dung là tiểu Lôi thú “Lôi Người Chết Không Đền Mạng” đã lên 80 cấp. Cô bạo hần, hôm qua mới giao cho hần, cư nhiên hiện tại đã lên 80 cấp, thật sự là hiệu suất cao.

Không có việc gì làm, vì thế cô tìm một nơi yên tĩnh luyện cấp. Lôi thú 80 cấp vẫn là bộ dáng một nắm nhỏ đen thui, xem thuộc tính, nó phòng ngự rất thấp, cũng may là cự ly ma công xa, hơn nữa công kích thương tổn rất cao, trên cơ bản có khả năng tiêu diệt quái nhanh. Trước mắt còn có ba kỹ năng ở trạng thái phong ấn. Lúc Mạch Thượng Sắc Vi đang vùng vằng Đoạn Tuyệt nhảy lên nhảy xuống đánh quái, thấy phụ cận có người nói chuyện.

Ngư Không Miên: “Giấy cho ta.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Lý do?”

Điệp Vũ Tuyết Trắng: “Ngư đánh mấy ngày, hiện sáo trang ở trên người còn thiếu hai, Mộng người cho hần đi.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta cũng là Thiên Lang vậy.”

Cửu: “Mộng, nếu không phải chúng ta mang theo, ngư cũng không đánh được giấy này đi.”

Thiên Sứ Thổ Dài: “Chính là vậy, lần sau được sẽ cho người.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Nếu ta không cho thì sao?”

Đông Pha Tiên Sinh: “... Như thế nào vì cái này mà tranh nhau? Nếu không Mộng người ra giá, bán cho Ngư đi.”

...

Khu vực luyện cấp 80 cũng không yên ổn. Dĩ Mạch lắc đầu. Hiển nhiên trừ bỏ Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, năm người còn lại là một tổ cố định. Cái gọi là tổ cố định chính là những người cùng bang phái hoặc là bạn tốt mỗi ngày cố định tổ đội luyện cấp. Tổ cố định tốt ở chỗ là sẽ không vì vấn đề phân phối vật phẩm mà khắc khẩu, bình thường nhìn thấy vật phẩm thuộc chức nghiệp khác sẽ chủ động không tranh đoạt. Hiện tại ở tình huống này, một đội ngũ có hai Thiên Lang, hơn nữa đều tranh đoạt một kiện vật phẩm, hệ thống thông qua việc mức độ công kích của hai người để quyết định quyền sở hữu vật phẩm. Giấy liên rơi vào hành trang Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta không bán đâu?”

Cửu: “Chết tiệt, chúng ta nói thế người vẫn không đồng ý?”

Ngư Không Miên: “Người nói thẳng đi, không cho?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Không.”

Lời còn chưa dứt Dĩ Mạch nghe được nam tử kêu thảm thiết một tiếng. Cô mặt nhăn mày nhu, đành chỉ đánh quai, hướng phía thanh âm truyền đến đi tới.

Không ngoài sở liệu, Thiên Lang 80 cấp Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng đã té trên mặt đất. Ngư Không Miên là hồng danh, xem ra là hấn động thủ.

Ngư Không Miên cười lạnh nói: “Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, người không phải không cho sao, hôm nay ta khiến người không mặc được.”

Ý hấn là muốn đem tiểu Thiên Lang này khảm điệu cấp (giết cho rớt cấp) , hoặc là trực tiếp luân bạch.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Có chừng có mực đi.”

Cửu: “Người không liên quan tránh ra. Tham gia cái gì?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chơi trò chơi bắt quá là vì tiêu khiển, làm gì biến thành như vậy.”

Thiên Sứ Thở Dài: “Người ăn no bụng mở đến chỗ mồm vào?”

Bọn họ thấy cô chẳng qua chỉ có một mình, lại không có tổ đội, liền không có nửa phần khách khí.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Như vậy người là bị đói đi, cần người loạn?”

Đối phó người như thế quả nhiên lời nói nhỏ nhẹ không dùng được nha. Dĩ Mạch thở dài.

Ngư Không Miên: “Chỗ mồm vào cũng phải nhìn người có bổn sự này hay không.”

Đột nhiên, Ngư Không Miên phóng ra kỹ năng Cung Tiễn Liên Kích công kích Mạch Thượng Sắc Vi, khiến lượng máu của cô giảm đi một chút. Dĩ Mạch nhanh chóng ẩn thân. Lúc này Lôi Thú đi theo phía sau cô bởi vì đặt “Bị động công kích”, tức hình thức công kích khi chủ nhân bị công kích, bởi vậy một đạo sét nện trên người Ngư Không Miên.

Không khéo đó lại là bạo kích, xoá mất gần một nửa huyết của Ngư Không Miên.

Lại càng không khéo Thiên Kỳ Diệp Vũ Tuyết Trắng không kịp phản ứng thêm huyết cho Ngư Không Miên. Vì thế Ngư Không Miên bị Mạch Thượng Sắc Vi ẩn thân tới gần dùng “m u ảnh thứ” công kích.

Cô một kích đắc thủ liền thu Lôi Thú nhanh chân bỏ chạy. Kỹ năng ẩn thân sau khi chủ động công kích liền mất hiệu, đối phương còn bốn người, ở lại tại chỗ tương đương muốn chết.

Mà đồng thời, Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng vừa bị giết đột nhiên dùng Hoàn Hồn Đan sống lại, nhặt lấy vũ khí mà Ngư Không Miên bị rơi ra—— Thất Tinh Lạc Nhật cung, sau đó đuổi theo hướng Mạch Thượng Sắc Vi chạy trốn.

Dĩ Mạch thấy Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng chạy bên người thì hắc tuyến ...

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Đại ca, ta giúp người đem người dẫn dắt rời đi, người còn không chạy, theo ta làm gì?

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Ta đang chạy.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ...

Đối phương thấy Ngư bị giết, lập tức đuổi theo hai người.

Ngư Không Miên được Điệp Vũ cứu sống lại kêu lên: “Cái gì Sắc Vi kia, người có giỏi đừng chạy.”

Người bảo ta đừng chạy ta sẽ không chạy sao. Dĩ Mạch liếc mắt xem thường, vừa chạy vừa mật ngữ cho Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Người cùng ta tách ra chạy.”

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Ta ưa vô giúp vui.

Cô khóc không ra nước mắt. Ta rút cuộc là cứu cái loại động vật gì a...

Cửu là Linh Vũ 87 cấp. Thiên Sứ Thở Dài là Lạc Tinh 85 cấp. Đông Pha Tiên Sinh là Lô Giáng 88 cấp. Hơn nữa còn có một Thiên Kỳ 84 cấp Điệp Vũ Tuyết Trắng. Đồng chí Tiểu Sắc Vi chỉ vừa mới cấp 80, vì cùng truy binh bảo trì khoảng cách an toàn, chạy điên cuồng, không kịp hít thở, ngay cả thời gian triệu hồi tọa kỵ Tất Phụng Đểu cũng không có.

Phía trước chính là truyền tống điểm quái vật 90 cấp, Dĩ Mạch lo lắng cố gắng hướng phía kia chạy tới.

Mắt thấy càng ngày càng gần, bỗng nhiên lam quang chợt lóe, một đám người xuất hiện ở trước truyền tống điểm.

Tổng cộng 6 người, đều mặc chiến giáp ngoài 100 cấp. Trong đó còn có hai người là hồng danh.

Những người này xuất hiện ở trong này chỉ có hai khả năng, hoặc là, luyện sủng vật, hoặc là, thanh trảng. Dĩ Mạch nhanh chóng ẩn thân, muốn im lặng thông qua. Không nghĩ tới trong đó một người bắt đầu ở phụ cận truyền tống điểm phóng quần công kỹ năng phạm vi lớn.

Dĩ Mạch né tránh cao, tránh thoát. Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng lại không may mắn như vậy, bị đánh nằm úp sấp.

Ngư Không Miên: “Sư phụ, người đã đến rồi.”

“Ừ, người đâu?” Tên Liệt Thiên kêu Long Tường Cửu Thiên kia hỏi.

Ngư Không Miên: “Xem ra ả ẩn thân trốn tránh rồi.”

Cửu: “Điệp Vũ, hồi sinh Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, chúng ta luân bạch hấn trước.”

Long Tường Cửu Thiên: “Người nào vừa giết đồ đệ ta là Ngư Không Miên vẫn là tự động đi ra là tốt nhất, bằng không về sau bị truy sát chớ có trách ta.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Đồ đệ người động thủ trước.” Cô đứng ở một chỗ xa, vẫn ẩn thân như trước.

Phượng Ngâm Thiên Thượng: “Ít nói nhảm, hoặc là lăn ra đây, hoặc là sau này đừng xuất hiện, gặp một lần giết một lần.”

Thoạt nhìn là một đôi.

Long Tường Cửu Thiên: “Mặc kệ nói như thế nào, đồ đệ Long Tường ta không phải người có thể tùy tiện giết.”

Ách, một đôi cầu nam nữ. Dĩ Mạch xem xét xong cảm khái, thật là có loại sư phụ nào thì sẽ có loại đồ đệ đó nha.

Ngư Không Miên: “Ả là đánh lén, bằng không ta cũng sẽ không chết, thật không biết xấu hổ.”

Dĩ Mạch nổi giận. Thằng nhãi này cứ nhiên có thể đem trắng nói đen.

Mạch Thượng Sắc Vi: “(nghi hoặc) nguyên lai đánh chó không thể gọi được chủ nhân tới, ngược lại đưa tới một đám đồng loại nha.”

Ám Sát Giả: “Người tmd không muốn sống chẳng.”

Yểm Có Đường Đường: “Chọc giận người của Chư Thần Hoàng Hôn, đáng chết.”

Cùng lúc, bọn họ ở đội ngũ nói chuyện với nhau.

[đội ngũ] Hoàng Tuyền: Mạch Thượng Sắc Vi tên rất quen, ở đâu nhìn đến rồi nhỉ?

[đội ngũ] Âm Sát Giả: Lão bà Thanh Quân?

[đội ngũ] Yểm Có Đường Đường: Không có khả năng, đồ đệ Long nói mới 80 cấp, lão bà của cái loại như Thanh Quân khẳng định phải hơn 150 cấp.

[đội ngũ] Mất Một Mí: Đồ lát nữa hỏi một chút đi.

[đội ngũ] Long Tường Cửu Thiên: Cho dù nàng ta là lão bà Thanh Quân thì thế nào, chẳng lẽ ta phải sợ hấn sao. Chân chính bang chiến, Chư Thần Hoàng Hôn chúng ta chẳng lẽ thua.

[đội ngũ] Phượng Ngâm Thiên Thượng: Chính vậy, đồ đệ của lão công chẳng lẽ cứ để bị nàng ta giết như vậy?

[đội ngũ] Hoàng Tuyền: Thanh Quân mà đến, chúng ta không phải là đối thủ.

[đội ngũ] Âm Sát Giả: Hừ, hấn cũng không phải thần thoại. Bang chủ Vong Xuyên chẳng lẽ có thể nhìn chúng ta bị giết?

[đội ngũ] Yểm Có Đường Đường: Thanh Quân cùng lão đại ai lợi hại?

[đội ngũ] Mất Một Mí: Thanh Quân so với lão đại hơn 11 cấp. Người nói xem?

[đội ngũ] Long Tường Cửu Thiên: Nhân lúc này giải quyết nàng ta nhanh. Dù sao nàng ta hiện tại cũng chỉ có một mình.

Dĩ Mạch gặp tình thế phức tạp, lười ép buộc, tính logout, liền mật ngữ nói với Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Người nhanh chút logout.”

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Người thì sao?

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng đã bị Ngư chém chết n lần, nhưng kỳ quái là, cấp bậc hấn lại không bị giảm xuống. Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, Điệp Vũ nói: “Kỳ quái, hấn giống như không phải bị ta hồi sinh. Ta hồi sinh sẽ không đầy máu.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Tụ Hồn Đan.” Khẩu khí vô cùng lười biếng.

Dĩ Mạch giống như bị tảng đá giáng vào giữa não. Người này trước khi Điệp Vũ phóng ra kỹ năng hồi sinh, chính mình dùng đan dược sống lại.

Tụ Hồn Đan, 20RMB/ viên, sử dụng xong sống lại sẽ đầy huyết. Cùng Hoàn Hồn Đan bất đồng là, nó không có thời gian hạn chế sử dụng và không có thời gian dùng giữa hai lần sử dụng. Ngư chém nửa ngày, ít nhất hấn là dùng hai mươi viên đi...

Ta rút cuộc vì sao muốn cứu hấn...

Ngư Không Miên: “Chết tiệt, người có 400 khối mua đan dược, vì sao còn muốn cùng ta tranh giấy?”

Giấy kia tuyệt đối không đáng giá 400 nhân dân tệ.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta thích.”

Dĩ Mạch cao huyết áp, cô bắt đầu lần thứ hai hoài nghi người mình cứu là cái loại sinh vật ngoài hành tinh.

Ngư Không Miên: “Ta cũng không tin bao Tụ Hồn Đan của người dùng không hết.” Nói xong tiếp tục chém.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Tùy ý, ta còn có 4 bao.”

Một bao 99 viên... 4 bao... Dĩ Mạch tiểu vũ trụ sắp bạo phát.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ta logout ...

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Cùng nhau.

Nói xong liền biến mất trước mắt Ngư Không Miên.

Dĩ Mạch đang muốn logout, đã thấy bên người hồng quang tràn ngập. Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly xoa tung cái đuôi xuất hiện ở bên cạnh, Hồ Ly đại thần ngang ngược ngồi ngay ngắn bên trên.

“Ách... Sư phụ đại nhân ngài đến, thực trễ...” Cô liếc mắt xem thường.

14. Chương 17

Chương 17. Hồ Ly × kỹ xảo

“Tiểu Sắc Vi...” Hồ Ly thân ái nóng lòng kêu gọi. Kế hoạch logout của Dĩ Mạch hoàn toàn tuyên cáo phá sản.

Trong nháy mắt khi hết thời hạn ẩn thân, Mạch Thượng Sắc Vi xuất hiện ở tầm nhìn của mọi người.

Long Tường Cửu Thiên tiến lên vài bước, lại thấy người trên tọa kỵ Hồng Hồ Ly kia, ngần ngừ ngừng lại.

Ở Càn Khôn chỉ cần là người chơi hơi có chút xã giao đều nghe nói qua về kẻ biến thái cười tọa kỵ Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly, Liệt Thiên cấp 162, Tọa Yên Thiên Hạ phó bang chủ. Tài sản có thể sánh ngang với cả một bang phái, cá tính hỉ nộ vô thường : Cửu Vĩ Hồ Công Tử.

Tọa Yên Thiên Hạ rất ít bang chúng, thậm chí không đạt được nhân số của bang phái cấp thấp nhất. Nhưng thực lực chia đều của các thành viên tuyệt đối là cao nhất, không thể nghi ngờ. Phương diện tài lực, chỉ cần tính số tài sản của một tài khoản phụ của Hồ Ly cũng đủ vượt qua một số bang phái cấp 5. Tính thêm trang bị do Hoàng Sắc Yêu Đồng tạo ra, trang sức Ăn No Chống Sổ Kiềm Tiền tạo ra, sủng vật Phật Di Lặc buôn bán cùng với thù lao do Bạch Cốt cùng Ăn No Chống Sát Giết Người làm sát thủ thuê lại càng lớn hơn nữa. Đương nhiên, Bạch Cốt bọn họ giải trí là chính, kiếm tiền chỉ là phụ. Đây là lời nói với người xa lạ...

Người ngoài đánh giá Tọa Yên Thiên Hạ có tốt có xấu, nhưng đều nhất trí rằng đây là một đám người không thể trêu chọc đến ... Cầm thú.

Về cách nói cầm thú cũng là do bắt nguồn từ ký hiệu của Tọa Yên Thiên Hạ ——Sư Thấu Thú. Cũng chính là Sư Tử cùng Chim Thấu kết hợp.

Lúc nhìn đến dấu hiệu này, mọi người đánh giá không đồng nhất.

[bang phái] Bạch Cốt: Vì sao không phải một cái đầu khô lâu?

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Sư tử ? Có Hồ Thấu Thú không?

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Màu bạc không đẹp để quý giá bằng màu vàng nha.

[bang phái] Ăn No Chống Sổ Kiềm Tiền: Hả là nên đổi thành búa cùng tiền.

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Ở giữa nên thêm cái bình nước tương.

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Ủ, đề nghị thực không sai.

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: ... Ba tên Ăn No các huynh thực chướng mắt.

[bang phái] Phật Di Lặc: Để hình cái Vạn Tự Phù là tốt rồi.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ồ, tốt thôi, ta sẽ đem ý kiến của các người chuyển đạt cho lão bà. Dấu hiệu này là nàng nghĩ ra.

[bang phái] Bạch Cốt: ... Đây... kỳ thật nhìn rất được.

[bang phái] Phật Di Lặc: Ủ, rất yêu.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Rất đẹp, thực đẹp dễ quý giá! Ánh Trăng tẩu tử ý tưởng thực kiệt xuất!

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Sư tử không sai... Phi thường... Không sai.

[bang phái] Ăn No Chống Sổ Kiềm Tiền: A, Nước Tương, Giết Người các người logout a, ta cũng logout. Hôm nay thực mệt nha ~

Vì thế kí hiệu bang phái được thông qua toàn phiếu. (Sư Thử Thú kia bạo hãn, nếu nó có thể ...)

Ngày hôm sau, thời điểm Thanh Quân login, nhìn dấu hiệu này nhú nhú mày, nói một câu: “Dùng cầm thú làm dấu hiệu xác thực vô cùng thích hợp chứ vị.” Hoàn toàn đặt bản thân ra ngoài.

Thử là cầm, Sư là thú. Hơn nữa Tọa Yên Thiên Hạ chứa nhiều hành vi cá tính, cứ như vậy bị người ngoài xưng là “Bang Cầm Thú”.

Cầm thú đầu lĩnh là Quan Tài bao che khuyết điểm. Cầm thú nhị đương gia đó là gian thương Hồ Ly.

Lúc ấy mới chỉ có mấy cầm thú lập bang, Cầm thú đại tỷ —— Bạch Ánh Trăng đưa ra chủ ý luận võ để sắp xếp địa vị. Đây cũng không có gì, bất quá quy tắc luận võ cực kỳ ác liệt. Yêu cầu ở trong một phạm vi nhỏ một mình đấu lửa đánh (tức là cởi bỏ hết trang bị ra), vũ khí là vũ khí bạch trang, khiêu chiến từ cấp thấp trở lên. Nói cho khoa trương là để công bằng. Vì thế những người máu ít, công kích thấp cùng với những người dựa vào trang bị để tăng máu đã vô tình bị OUT. Sau một hồi khiêu chiến, còn lại Thanh Quân cấp bậc cao nhất không có người khiêu chiến; Quan Tài Lôi Giáng máu nhiều da dày là không có người nào có thể chém ngã; Hồ Ly quân công cao đa dạng chồng chất là không chiến bại; cùng với chính Bạch Ánh Trăng dựa vào triệu hồi linh tác chiến.

Lúc ấy Bạch Ánh Trăng cấp 100, thấp nhất trong số mấy người đó, vì thế cô khiêu chiến chính phu quân mình Quan Tài cấp 102. Quan Tài thấy lão bà quyết tâm, liền có lòng nhường cho, ai ngờ vô tình một đao bạo kích chém chết cô. Vì thế trong nhà Quan Tài triển khai PK, kết quả thôi... Không cần nói cũng biết, không cần nói cũng biết...

Quan Tài khiêu chiến Hồ Ly. Trong 30 giây Hồ Ly hoàn toàn đại bại. Nghe nói sau này nhóm cầm thú đánh cược hần thắng nghiêng rằng nghiêng lợi trả cho tên “Quý Người Chết Không Đền Mạng” mấy trăm vạn J do thua cược. Về sau, khi biết đó là tài khoản phụ của Hồ Ly, liền đuổi giết hần hai ngày.

Quan Tài khiêu chiến Thanh Quân. Thanh Quân đứng ở trong sàn đấu, nhìn hần mặc quần đùi, vác cự kiếm 5 giây, sau đó nói “Quá khó nhìn, ta bỏ quyền thi đấu.” Tiêu sái rời đi, ống tay áo vung lên không mang nửa điểm chần chờ. Chỉ còn Quan Tài đứng tại chỗ giữa gió thu tiêu điều.

Vì thế kết cục cuối cùng, Quan Tài thành cầm thú đầu lĩnh...

Hồ Ly tuyệt không được xem như nhân vật cầm thú sát thủ lợi hại nhất. Hần sức chiến đấu thấp hơn Thanh Quân, Quan Tài, thậm chí so với Bạch Cốt cùng ba huynh đệ Ăn No cũng yếu hơn một chút, chỉ có thể cùng Thuận Gió Bội Ngọc hoặc là Hoàng Sắc Yêu Đồng đánh ngang tay. Nhưng mà Hồ Ly, cùng với Thanh Quân, Quan Tài là người ít chiến bại nhất, tỉ lệ tử vong thấp nhất.

Bất đồng với Quan Tài đấu pháp vững chắc và Thanh Quân kỹ xảo biến hoá kỳ lạ, Hồ Ly không có tinh thần đánh bừa như Bạch Cốt, cũng không có năng lực phối hợp như ba huynh đệ Ăn No, hần chiến đấu giống như một trò chơi vĩnh viễn đoán không ra. Đối với đối thủ thực lực mạnh hơn mình, hần có thể kiên nhẫn biến hóa phương vị, xuất kỳ bất ý tấn công khi đối phương không đề phòng, làm tiêu hao sinh lực đối phương. Bởi vậy Hồ Ly thích bản đồ chiến.

Mỗi bản đồ đều có các loại chướng ngại, chỗ ẩn nấp, góc, thậm chí quái cũng đều có thể trở thành nơi để hần chuyển biến chiến cục. Hần giống như một con hồ ly gian xảo, treu đùa đối thủ của hần, sau đó ở thời điểm đối phương mỗi một xông lên một ngụm cắn cổ họng.

Hấp Huyết Quý Tộc từng ở một lần tiến hành thi đấu hữu nghị buồn bực nói: “Lần sau thà rằng bị Thanh Quân một sét đánh chết, cũng không muốn cùng Hồ Ly chơi trò mèo vờn chuột.”

Có thể thấy được ...

Vì thế, Long Tường Cửu Thiên do dự.

Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly kia xuất hiện.

Cũng chứng thực một chuyện khác.

Mạch Thượng Sắc Vi này chính là nữ nhân Thanh Quân tặng Tam Sinh Thạch.

Hắn đến vì Ngự Không Miên gọi. Vừa rồi đã nói như vậy, hiện tại nếu lùi bước, ở trước mặt cô gái của hắn cùng đồ đệ hắn còn uy tín gì đáng nói nữa. Hắn nhanh chóng phân tích tình huống trước mắt. Cửu Vĩ Hồ Công Tử, Liệt Thiên 165 cấp. Cộng thêm Hồ Yêu Chiến Sủng 165 cấp nghe nói thuộc tính không tồi. Mà bên này hắn còn có 5 bằng hữu cấp 135 giúp đỡ. Sáu đánh một, không nhất định thất bại.

Vì thế đàm lao phải theo lao Long Tường Cửu Thiên làm một quyết định khiến cho hắn hối hận vạn phần.

Hắn hướng Mạch Thượng Sắc Vi động thủ.

Lúc này Dĩ Mạch thu được lời mời cùng tọa kỵ của Hồ Ly quân, đúng lúc chọn “Đồng ý” thì bị kỹ năng công kích của hắn đánh trúng. Chỉ khoảng nửa khắc cô xuất hiện trên Hồng Hồ Ly, lượng máu đã gần cạn. Ở Càn Khôn khi hai người cùng cưỡi chung tọa kỵ, khi bị công kích, toàn bộ quy về chủ nhân tọa kỵ. Đường nhiên, cũng hạn chế người cùng tọa kỵ không thể công kích. Bởi vậy công kích thứ hai của Long Tường Cửu Thiên dừng trên người Hồ Ly quân. Hồ Ly lại không đánh trả, tùy tay sử dụng “Trói buộc” giam cầm Long Tường Cửu Thiên trong 15 giây, sau đó thao túng hồ ly lên đến trước mặt nhạc công Hoàng Tuyền đang phóng kỹ năng giải trừ trói buộc cho Long Tường Cửu Thiên, hai tay nâng kiếm chém xuống.

Mấy người kia không nghĩ tới hắn đến nhanh như vậy, đảo mắt đã đến bên người mình, bối rối tổ chức công kích.

Hoàng Tuyền ngã xuống đất, ngay sau đó là Thiên Kỳ Yếm Có Đường Đường.

Hồ Ly lượng máu giảm nhanh, Dĩ Mạch nhìn mà trong lòng khẩn trương. Hắn cư nhiên không để ý tới công kích của Âm Sát Giả, Mất Một Mí, Phượng Ngâm Thiên Thượng, giết Yếm Có Đường Đường. Sau đó hắn hướng về Phượng Ngâm Thiên Thượng, đối với Long Tường Cửu Thiên đang đuổi theo làm như không thấy.

Dĩ Mạch nhìn ra chiến thuật của Hồ Ly, trước xuống tay với những người có khả năng công kích xa, sau đó giải quyết từng người một.

Phượng Ngâm Thiên Thượng thấy hắn hướng chính mình mà đến, xoay người bỏ chạy.

Liệt Thiên là cận chiến, công kích rất cao hơn nữa quần công đều phát tán xung quanh, cũng có nghĩa là càng tới gần thương tổn càng lớn. Cô ta là Lạc Tinh, phòng ngự thấp, máu ít. Cô ta không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn xử lý Hồ Ly, mà chính mình lại có thể bị Hồ Ly xử lý, dưới loại tình huống này, nếu muốn bảo mệnh, chỉ có chạy.

Vì thế thành ra Phượng Ngâm Thiên Thượng chạy ở phía trước, Hồ Ly cùng Dĩ Mạch thứ hai, Long Tường, Âm Sát Giả chạy ở phía sau, Ngự Không Miên cùng một đám tiểu bằng hữu 80 cấp theo ở phía sau xem náo nhiệt thành một hàng dài.

Tọa kỵ Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly của Hồ Ly quân tên là Minh Hỏa, giống như chiến sủng Cánh Ma của Thanh Quân cũng có lai lịch giống nhau. Lúc ấy Hồ Ly quân đạt được danh hiệu đệ nhất tài phú, hệ thống thưởng một siêu tốc tọa kỵ duy nhất toàn sever, hơn nữa có chứa thuộc tính phụ.

Tên: Minh Hỏa

Tốc độ: 5(+1)

Phụ gia thuộc tính: trạng thái tọa kỵ gia tăng cho chủ nhân 10 điểm trúng mục tiêu, 10 điểm né tránh.

Có cái (+1) ở thuộc tính tốc độ kia, chỉ cần Hồ Ly không chủ động dừng lại, không có kẻ nào có khả năng đuổi theo hắn. Mà hiện tại là hắn người đuổi. (Tọa kỵ tốc độ 5 là cao nhất, tọa kỵ của Hồ Ly là siêu tốc tọa kỵ do hệ thống thưởng nên có thêm (+1) ở tốc độ. Nói tóm lại, anh ấy chạy nhanh nhất ở sever này =)))

Mất thấy khoảng cách càng ngày càng gần, Hồ Ly triệu hồi ra chiến sủng — một yêu hồ màu trắng tên là “Chủ Nhân Phái Ta Cầu Dẫn Nữ Nhi”.

Sở dĩ hắn giữ lại con vật nhỏ có công kích rất thấp này không bỏ đi, là vì nó có kỹ năng tùy cơ—— Hồ Ngục, Hồ Hoắc.

Kỹ năng “Trối Buộc” của Hồ Ly quân giãn cách thời gian sử dụng quá dài, mà “Hồ Ngục” lại là phiên bản của “Trối Buộc”, hai người luân phiên sử dụng thực thuận tay.

Trước mắt Phượng Ngâm Thiên Thượng đã bị định thân.

Dĩ Mạch chỉ thấy hắn từ trên lưng Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly nhảy lên, hoa hoa lệ lệ lưu loát xử lý cô ta. Phía sau phi đao của Âm Sát Giả cũng sắp dừng ở trên người hắn. Tiểu hồ ly màu trắng nhỏ xinh kia bỗng lắc cái đuôi với Âm Sát Giả. Kỹ năng phi đao của Âm Sát Giả bỗng chệch về một bên.

“Hồ Hoắc” —— làm cho đối thủ lâm vào trạng thái mê hoặc, công kích lung tung.

Hồ Ly quân quay đầu hướng ba người, không ngừng dùng quần công luân phiên, “Cuồng Ma Nổi Giận”, “Hồng Liên Biển Lửa”, “Luyện Ngục Cường Hỏa”.

Long Tường Cửu Thiên, Mất Một Mí hai người không có Thiên Kỳ thêm trạng thái không thể đánh bừa, chỉ có thể tránh né. Mà Âm Sát Giả bởi vì còn bị tiểu hồ ly dụ hoặc không thể thoát thân, bị thảm chịu chết.

Long Tường Cửu Thiên cùng Mất Một Mí đứng ở khoảng cách an toàn bên ngoài không nhúc nhích.

Sáu người liên thủ còn không biết kết quả, hiện tại chỉ có hai người. Thắng bại đã phân.

Long Tường Cửu Thiên: “Cửu Vĩ Hồ Công Tử, thị cường lăng nhược tính là giỏi sao.” (thị cường lăng nhược : ý mạnh hiếp yếu)

Mạch Thượng Sắc Vi: “Người giết ta có tính thị cường lăng nhược không?”

Long Tường Cửu Thiên: “Người giết đồ đệ ta trước.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Đồ đệ ngươi cướp bóc không được, giận chó đánh mèo, người tốt nhất hỏi rõ ràng là ai động thủ trước.”

Long Tường Cửu Thiên còn chưa đánh ra chữ, bỗng nhiên bị Hồ Ly chém ngã sấp xuống đất.

Long Tường Cửu Thiên: “TMD người đánh lên...”

“Ta còn chưa đồng ý chấm dứt, trận giết hại này vẫn tiếp tục.” Hồ Ly quân từ trên cao nhìn xuống kẻ đang nằm rạp dưới đất, “Mặt khác, muốn cùng ta giảng đạo lý, tìm Vong Xuyên hoặc là Khuynh Thành đến. Người không đủ tư cách.”

15. Chương 18 - 19

18. Đàm phán × vợ vét tài sản

Mất Một Mí nhìn đám người Ngư Không Miên, Cửu, Đông Pha Tiên Sinh đứng phía xa, Thiên Kỳ Điệp Vũ Tuyết Trắng muốn đến gần cứu sống Long Tường Cửu Thiên, lại bị Tiểu Bạch hồ ly xông lên cắn chết.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Thật có lỗi, là vì muội chỗ mồm vào...

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Không có việc gì, có ta ở đây.

Dĩ Mạch vẫn không yên tâm. Chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể cảm giác được trận kịch liệt này. Hồ Ly quân vài lần máu sắp cạn đáy, làm cho cô như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: A a, Thanh Quân mới vừa đi liền nãy mồm JQ !

[bang phái] Bạch Cốt: Hồ Ly huyết của người làm sao thế, đội ngũ gọi người cũng không nói.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta bị người ta chém.

[bang phái] Phật Di Lặc: Ai?

[bang phái] Bạch Cốt: Aha, chỗ nào, lão tử vội tới nhặt xác người.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Lạc Hà Bắc Ngạn, bên hồ.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Sao lại thế này? Vong Xuyên của Chư Thần Hoàng Hôn pm mặt ta tranh cãi ?

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta sẽ xử lý.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Được, đối bọn họ nên khách khí một chút.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Biết.

Chỉ chốc lát sau, Lạc Hà Bắc Ngạn tụ tập ba nhóm người.

Một nhóm là nhóm cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ. Bọn họ đã lưu loát thay Hồ Ly quét đuôi, giết Mất Một Mí cùng Ngư Không Miên và đám người còn lại, vây Phượng Ngâm Thiên Thượng vừa được cứu sống lại vào một góc.

Một nhóm khác là bang chúng Chư Thần Hoàng Hôn. Nhân số rất nhiều nhưng cấp bậc phần lớn chỉ khoảng 130, tiến lên tương đương chịu chết, vì thế chỉ đành im lặng bàng quan. Một đám người lại không hề động tĩnh, chỉ đứng nhìn mười người Tọa Yên Thiên Hạ.

Nhóm thứ ba là quần chúng vây xung quanh xem, hơn nữa sự việc phát sinh ở khu vực luyện cấp 80, quần chúng vây quanh cũng đều chỉ khoảng cấp 80, đứng cách xa hai đám người kia, yên lặng xem náo nhiệt.

Bang chủ hai bên hạ lệnh cường chế bảo trì bình tĩnh.

Chư Thần Hoàng Hôn bang chủ Vong Xuyên Bờ Đối Diện cùng phó bang chủ Khuynh Thành Chi Luyến xuất hiện giữa hai nhóm người đang giằng co này.

Vong Xuyên Bờ Đối Diện cấp bậc thấp nhất trong số ba thành chủ của ba đại thành. Quần áo sắc tím, trăm cài bạch ngân, tóc dài như mây lưu luyến, lưng mang một cây đàn cổ, hình thành một khí chất bình thản, tao nhã.

Chư Thần Hoàng Hôn trở thành bang phái nhân số cao nhất, tiềm lực phát triển lớn nhất, trừ bỏ hấn thu nạp rất nhiều thành viên, có khả năng quản lý, việc có một trợ thủ giỏi cũng tuyệt đối là nguồn gốc trọng yếu.

Khuynh Thành Chi Luyến không phải là một người tốt tính, nhưng tuyệt đối là một quản gia tốt. Uy tín của cô ở Chư Thần Hoàng Hôn chỉ có thể dùng từ ‘cực cao’ để hình dung. Thủ pháp làm việc nhanh nhẹn, mạnh mẽ, xã giao khéo léo làm cho cô trở thành cô gái có mị lực nhất Càn Khôn. Cô một thân trang phục màu đỏ, phía sau là ba con quái thú triệu hồi quý dị.

Khung cảnh một mảng yên tĩnh. Ngay cả Cô Hồn Dã Quỷ cùng Gió Thổi PP Lạnh hai gã đặc phái phóng viên cũng thực thức thời im miệng.

Hai người không hẹn mà cùng thu tọa kỵ, Vong Xuyên Bờ Đối Diện tiến lên từng bước, nói: “Hồ Ly, ta đến đây.”

Hồ Ly quân cũng thu tọa kỵ. Đối phương biểu hiện tương đương lễ phép, như vậy mình cũng nên lấy lễ tiếp đón hấn. Hồ Ly đi đến giữa, bình thản. “A, bang chủ đại nhân giá lâm không có từ xa tiếp đón. Không biết người của quý bang ba lần bốn lượt đi theo tại hạ ngăn trở vậy là đạo lý làm sao?”

“... Người có thể đổi cái khẩu khí bình thường nói chuyện được không?” Vong Xuyên thực đau đầu, xem ra con hồ ly này tức giận hơn hấn tưởng tượng.

Hắn cùng Hồ Ly quan hệ cá nhân không tồi, cũng thường xuyên cùng nhau luyện cấp, mua không ít trang bị của Hồ Ly, tính tình Hồ Ly thế nào cũng không phải không biết. Động vật đúng là không thể vượt ngược lòng nha...

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tên đang nằm kia định giết đồ đệ ta, sau lại chém ta, ta đánh không lại hắn, đành phải hỏi người tìm công đạo.”

Mọi người mặc. Người đánh không lại hắn, chẳng lẽ hắn nằm giả chết sao?

Long Tường Cửu Thiên: “Việc này là từ đồ đệ người giết đồ đệ ta mà ra, người đừng bẻ cong sự thật.”

Vong Xuyên Bờ Đối Diện: “Cầm miệng.” Hắn bắt đầu thống hận Long Tường Cửu Thiên đang quỳ rạp trên mặt đất, nếu không phải do Long Tường, hắn cũng không phải tới đây ứng phó với đám cầm thú hỉ nộ vô thường khó hầu hạ này.

Long Tường Cửu Thiên ghen ghét im tiếng.

Vong Xuyên Bờ Đối Diện: “Sự tình đại khái ta đã biết, nhưng là song phương bên nào cũng cho là mình phải, hơn nữa mấu chốt cái tên Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ kia không tại tuyến, tính chân thật của hai bên đều không thể xác định. Cho nên nguyên nhân sẽ không bàn cãi nữa.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Nguyên nhân này nọ ta cũng không quan tâm, ta chỉ muốn nói rõ một chút, đồ đệ ta bị chém, hơn nữa là trong trạng thái năng động ngủ.”

Vong Xuyên Bờ Đối Diện: “Như vậy việc này là tranh cãi riêng tư chứ không phải tranh đấu bang phái, chúng ta hẳn nên nhận thức rõ vấn đề này.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cho nên?”

Vong Xuyên Bờ Đối Diện: “Bang quy Chư Thần Hoàng Hôn quy định, phạm khời mào tranh chấp vô vị, ảnh hưởng tới lợi ích của bang phái, khai trừ ra khỏi bang. Từ giờ trở đi, Ngự Không Miên cùng Long Tường Cửu Thiên không còn là người trong bang phái ta nữa.”

Long Tường Cửu Thiên giờ phút này như nằm mơ, chỉ thấy phía trên màn hình xuất hiện một loạt chữ đỏ.

[hệ thống] Ngài đã bị phó bang chủ Khuynh Thành Chi Luyến lấy tội danh “Nguy hại yên ổn bang phái” trục xuất khỏi bang phái “Chư Thần Hoàng Hôn”, vọng quân tự giải quyết cho tốt.

Ngự Không Miên cũng thế.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Vong Xuyên bang chủ quả nhiên nhân nghĩa. Nhưng là ta cũng bị chém, hơn nữa bị đám người đang nằm kia chém rất nhiều nha ~ ta bởi vậy mà bị thương thực nặng ~ “

Vong Xuyên phù ngạch, trong lòng lập tức sinh ra dự cảm bất hảo.

Vong Xuyên Bờ Đối Diện: “... Cho nên?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cho nên, ta nghĩ ta nên chém trả lại.”

Vong Xuyên hắc tuyến, mọi người hắc tuyến, Dĩ Mạch cũng hắc tuyến.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sư phụ, người còn khỏe mạnh, không cần chém lại đi...”

Đối phương dù sao cũng là đại bang đứng đầu, nếu bảo hắn để Hồ Ly giết người của bang mình không khỏi quá khó coi.

Lúc này Dĩ Mạch mở miệng, cục tức ghen ở cổ Vong Xuyên mới từ từ hạ xuống, không khỏi có vài phần hảo cảm với nha đầu này.

Hồ Ly quân bộ dạng e lệ: “Ta hay nói giỡn thôi.”

Mọi người bỗng nhiên đều có cảm giác muốn xông lên bóp chết hắn.

Vong Xuyên Bờ Đối Diện: “Hồ Ly, bọn họ cùng đồ đệ người trong lúc đó có những chuyện không hay, có thể bỏ qua đi, không hòa thuận, tái kiến còn có thể làm bằng hữu.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Kết cục này không tệ, ta đồng ý.”

Hắn nói xong bỗng nhiên chuyển kênh mật ngữ.

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Chẳng qua việc này còn liên quan đến một người, ta không biết hắn có đồng ý hay không nha.

[mật ngữ] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: Ai?

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Hôn phu tương lai của đồ đệ ta, Thanh Quân. Người đoán hắn có tức giận vì vị hôn thê suýt chút nữa bị người ta giết không?

[mật ngữ] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: ...

Hắn đột nhiên rất muốn luân bạch Long Tường Cửu Thiên.

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta gần đây vì hôn lễ của hắn mà chuẩn bị lễ vật, ôi chao, lần trước thấy tài khoản phụ của người có một kiện vũ khí cấp 150 của Âm Ảnh, 9000WJ nha. Mua không nổi...

[mật ngữ] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: ... Chờ hắn kết hôn ngày đó, ta sẽ đưa tới làm lễ vật, như vậy người vừa lòng chưa?

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, ta biết Vong Xuyên bang chủ rất rộng lượng hiểu biết ~ như vậy, ta sẽ trấn an Thanh Quân, yên tâm, yên tâm.

[mật ngữ] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: Sắp tới sẽ hợp khu, người còn có thời gian nhàn nhã, xảo trá với ta. Không cần luyện cấp sao? (Hợp khu: tức là sát nhập hai sever lại làm một.)

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Nếu không phải thời điểm miễn cảm không nên tranh đấu, ta chẳng lẽ lại dễ dàng thả người đi như vậy sao ~ biết khi nào thì hợp khu không?

[mật ngữ] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: GM nói, Trọng Quang chúng ta cùng Diệc Châu hợp khu. Nghe nói khu kia cao thủ không ít, về sau thành chiến khả năng sẽ thực kịch liệt.

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn, chẳng lẽ chúng ta ngồi không ~

[mật ngữ] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: Nếu tình thế gian nan, người cùng Quan Tài bọn họ thương lượng một chút đề nghị của ta.

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Được.

Hai người mật đàm. Mọi người bát quái. Một hồi tranh cãi như vậy chấm dứt, làm cho quần chúng vây quanh xem thực nhụt chí. Không được đánh nhau, làm cho cảm thú nhóm cũng thực nhụt chí. Vì thế, Long Tường Cửu Thiên bị ngược, trực tiếp rút nguồn điện hạ tuyến. Mà ở kênh bang, Phượng Ngâm Thiên Thượng nói ầu nói tả cũng bị Khuynh Thành Chi Luyện một cước đá ra khỏi bang phái.

Tâm tình Dĩ Mạch, vì nghị luận hợp khu của mọi người mà hưng phấn lên.

“Buổi tối muội gác máy, ta cùng Bạch Cốt bọn họ mang muội đánh quái suốt đêm.” Hồ Ly sư phụ đề nghị.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Buổi tối phòng ngủ sẽ cắt điện...”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cắt tới khi nào?”

Mạch Thượng Sắc Vi ủ rũ: “5 giờ sáng ngày mai.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ngày mai 5 giờ rời giường đi, Tiểu Sắc Vi ~ nếu tên cảm thú Thanh Quân kia trở về thấy muội một cấp cũng chưa thăng được, nhất định sẽ đuổi theo đánh chết ta ...”

Mạch Thượng Sắc Vi: “-_____ - Vâng.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ồ, nếu muội cần phục vụ sớm, có thể nói cho ta biết số điện thoại ~”

“Mạch Thượng Sắc Vi: “(kinh tủng) muội nhất định đúng giờ, đúng hạn, đúng lúc online...”

19. Vãng tích × tưởng niệm

Phòng ngủ của đại học C cứ bốn người một gian, có toilet riêng biệt, dài ngọ không tời. Hai người một bên, phía dưới là bàn học cùng tủ quần áo, mặt trên là giường, ở giữa là thang hai người cùng dùng chung.

Dĩ Mạch bị Hồ Ly quân thúc giục tự nhiên không quên đặt đồng hồ báo thức, vì thế ngày hôm sau năm giờ đồng hồ báo thức ở trên bàn Dĩ Mạch kêu vui mừng.

Nguyên Viên vừa uống cà phê vừa đọc báo tiếng Anh vô cùng miệt thị liếc mắt nhìn cô một cái. Đường Tiểu m đem chăn cuộn thành cái nhộng. Lý Thiển nghiêng răng nghiêng lợi tru lên: “An Dĩ Mạch, tắt ngay đồng hồ báo thức cho lão nương!”

Dĩ Mạch mơ mơ màng màng ngồi dậy, nghiêng ngả lão đảo đi xuống giường chụp lấy đồng hồ báo thức, ngồi ở trên ghế ngây ngốc hai phút, bỗng nhiên trước mắt hiện lên một cái híp mắt của hồng hồ ly, đột nhiên thanh tỉnh. Cô luống cuống chân tay mở máy tính, vào trò chơi.

Quả nhiên, tại Ma Thành một đám cầm thú đang thương lượng đi đâu luyện cấp.

Hồ Ly từ từ hướng cô tiếp đón: “Tiểu Sắc Vi, đến, sư phụ uội một thứ tốt.”

Nói xong liền kéo cô vào đội ngũ, còn đưa cho cô một cái nhãn thuộc tính không tời.

[đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Thanh Quân có đưa muối nhãn chưa?

[đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Không có.

[đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, bỗng nhiên tâm tình thực thư sướng...

[đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: ...

[đội ngũ] Bạch Cốt: Ngu ngốc.

[đội ngũ] Phật Di Lặc: Giống như trên.

[đội ngũ] Ăn No Chống Sổ Kiềm Tiền: Miệt thị hần.

[đội ngũ] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Bảo trì đội hình.

[đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Đồ đệ, bọn họ khi dễ ta...

[đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách, sư phụ, cần bọn họ...

Ước chừng là do sắp sửa hợp khu, rất nhiều sát thủ đêm khuya cũng buông tha cho đấu tranh nội bộ, cho nên người treo máy bị giết cũng càng ngày càng ít. Lúc năm giờ sáng này rất nhiều địa phương xoát quái đều đã bị người ta chiếm.

Đám Hồ Ly mang theo Mạch Thượng Sắc Vi tới Đảo Im Lặng nơi quái vật 160 cấp sống tìm kiếm vị trí thích hợp xoát quái. Sau đó dừng lại ở bên cạnh một vách núi cao ngất. Hồ Ly đem Dĩ Mạch đặt ở một tảng đá nhô cao lên.

[đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Đừng để rơi xuống a, nếu không sẽ bị quái xử đẹp...

[đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Các huynh muốn xoát ở trong này? Nhưng nơi này đã có người treo máy ...

[đội ngũ] Ăn No Chống Sổ Kiềm Tiền: Chỗ nào?

Dĩ Mạch vừa muốn đánh chữ, lại nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, hai người vừa treo máy đã trở thành thi thể. Bạch Cốt cùng Đánh Nước Tương thành hồng danh đập trên hai thi thể bắt đầu khảm quái.

[đội ngũ] Bạch Cốt: Không có người.

[đội ngũ] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Phải, nàng hoa mắt.

[đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... !

Dĩ Mạch hoàn toàn, hết chỗ nói rồi. Đây quả nhiên là một bang cầm thú nha...

Cấp bậc của cô chỉ hơn cái số lẻ của mấy người này một chút, hơn nữa mấy người đó ăn ý cùng khảm quái, chỉ chốc lát trên đầu cô đã hiện kim quang —— thăng cấp .

Hồ Ly nhắc nhở cô thuận tiện đem tiểu Lôi thú ra để nó cũng lấy kinh nghiệm thăng cấp, vì thế trên vách đá liền xuất hiện hình ảnh quỷ dị, một người một vật thích ý ngồi nhàn rỗi, nhìn một đám cầm thú giết hại quái vật.

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chỉ chốc lát sau quần chúng liền đứng ngồi không yên.

[đội ngũ] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Sắc Vi muối muốn giống thần lẩn?

[đội ngũ] Phật Di Lặc: A di đà phật, thí chủ là đang khiêu vũ sao?

Mấy người nhìn cô ở trên vách đá nhảy lên nhảy xuống, nhịn không được trêu chọc.

[đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Hoa Bất Thuyết. Tài liệu đọc được cấp 8 nha.

Nguyên lai trên vách núi có một loại hoa nhỏ màu vàng đỏ là dược liệu để chế tác 8 cấp độc dược. Tốt xấu cũng là tìm được việc để làm. Không cần ngồi không, Dĩ Mạch trong lòng cân bằng một chút, vì thế một bên hái thuốc một bên chế độc.

[đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Sắc Vi, chúng ta treo máy, muối cũng treo máy đi.

[đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Không có người đến thanh tràng sao?

Tựa như vừa rồi bị các huynh thanh tràng vậy...

[đội ngũ] Bạch Cốt: Hắc, vậy càng khoái trá.

[đội ngũ] Phật Di Lặc: Chúng ta cùng nhau treo máy xác suất bị giết cực thấp... Nhất là ở thời điểm có loại cầm thú Bạch Cốt này.

Nói như vậy chính là căn bản không có kẻ nào đụng tới đi... Người bình thường cũng không muốn có khúc mắc cùng đám cầm thú này đi.

[đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Cho nên, cứ làm việc của muối đi thôi.

Dĩ Mạch hoan hô một tiếng, trèo trên giường ngủ bù.

Sáng sớm có khóa. Đường Tiểu m nhấn trở về, nói lão sư điểm danh. Dĩ Mạch nhanh chóng từ trên giường đứng lên chụp lấy quần áo, tiếp theo lại thu được tin tức của Đường Tiểu m: “Tao giúp mày điểm danh, mày phải báo đáp tao!”

Cô thở dài một hơi, đơn giản rời giường đi xuống dưới lầu mua đồ sớm một chút. Di động đột nhiên rung lên, cô nhìn thấy một hàng số quen thuộc.

Hàng số của một danh thiếp đã bị cô xóa đi từ lâu, nay lại xuất hiện.

Đại biểu ột người.

Tổng Úc Bạch.

Màn hình di động hiện ra một hàng chữ.

“Dĩ Mạch, em có khỏe không?”

Cô im lặng ấn nút xóa. Chỉ chốc lát sau, di động lại rung.

“Dĩ Mạch, nơi này trời mưa.”

Lại xóa. Tin nhắn lại liên tiếp phát đến.

“Dĩ Mạch, anh đi công tác ở thành phố X, thấy hình nộm cầu may, nhớ tới em từng làm cho anh một cái.”

“Dĩ Mạch, đứng trên lầu cao có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố X, tựa như cảnh trong bưu thiếp em đã từng gửi cho anh vậy.”

“Dĩ Mạch, anh rất nhớ em.”

...

Cô nắm chặt tay, đứng trước cửa siêu thị nhỏ chật chội, đông đúc, khẽ cụp mắt.

Nếu bạn đã từng yêu. Từng yêu thích những thứ người đó yêu thích, chán ghét những thứ người đó chán ghét, mong ước những thứ người đó mong ước. Như vậy, khi chia lìa, bạn sẽ phát hiện, mình đã không còn là mình nữa.

Lời ngon tiếng ngọt lại trở thành thứ vũ khí sắc bén đả thương người, những gì đã mất thủy chung không thể lấy lại.

Hắn nói, thật có lỗi, anh không hề yêu em.

Hắn nói, chúng ta chia tay đi. Anh rất áy náy.

Hắn nói, đi vào xã hội, anh mới phát hiện mình cần một người để trợ lực, mà không phải một tiểu cô nương chỉ có thể dắt tay.

Hắn nói, chúng ta, không nên gặp mặt nữa.

Hắn nói, anh rất nhớ em.

...

Qua một thời gian đã bình ổn trở lại, lại nhận được tin tức của hắn, trong lòng chỉ còn lại một loại cảm giác trống vắng không nói lên lời.

Chỉ có tự bản thân mình mới biết, những cảm giác kia chưa bao giờ ngưng, chúng chỉ là áp chế trong lòng, chảy ngược vào trong.

“An Dĩ Mạch.”

Phía sau có người vỗ nhẹ vai cô.

Cô quay đầu, đúng là Trịnh Phong.

“Sao lại đứng giữa đường ngăn người?” Hắn hỏi.

Cô cười nhẹ lắc đầu, vừa muốn dời bước, chợt nghe nam sinh nói: “Tháng sau hội tuyên truyền của trường muốn tổ chức cuộc thi văn nghệ, hai ngày này sẽ tổ chức họp tìm tài trợ, em chừng nào thì rảnh?”

Dĩ Mạch thế này mới nhớ tới mình vẫn là cán sự của hội tuyên truyền nhà trường, mà Trịnh Phong là người lãnh đạo trực tiếp — trưởng phòng đại nhân, vì thế thái độ phối hợp nói: “Ngày mai buổi chiều.”

“Tốt, ” Chàng trai Sôcôla mỉm cười, “Như vậy, ngày mai buổi chiều họp thảo luận tái chế cùng các chi tiết khác.”

Chẳng lẽ lấy thời gian của cô làm chuẩn để họp sao? Phó trưởng phòng bọn họ đâu? Cô còn chưa kịp hỏi, Chàng trai Sôcôla đã đi xa.

Cô mang theo cơm trưa đã mua, trở lại phòng ngủ, Mạch Thượng Sắc Vi quả nhiên còn an toàn đứng tại chỗ. Bất đồng là, đã cấp 85.

Hồ Ly sư phụ bọn họ vẫn còn anh dũng khảm quái, Dĩ Mạch đoán, dựa theo tốc độ này, trong vòng 3 ngày là có thể đến cấp 100, lập tức kích động không gì sánh kịp. Kiểm kinh nghiệm quả nhiên là chuyện mà toàn thể giới đều yêu thích nha.

Trên màn hình, một biểu tượng phong thư nhấp nháy không ngừng.

[hệ thống] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng xin thêm ngài làm hảo hữu, ngài có đồng ý hay không?

Dĩ Mạch nhớ tới cái loại động vật ngoài hành tinh hôm qua, chọn “Đồng ý” .

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Người ở đâu?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Đảo Im Lặng.”

Đối phương liền không có động tĩnh.

Chỉ chớp lát sau, cô nhìn thấy một bóng người nghênh ngang từ giữa đám quái vật đi tới, nhảy lên vách đá, đứng bên cạnh chính mình.

Mạch Thượng Sắc Vi: "... Trừ Tà Hương?"

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Phải."

Dĩ Mạch thành cát tư hãn, người này thật đúng là tiêu tiền không biết tiếc.

30RMB một Trừ Tà Hương, người sử dụng trong 10 phút duy trì trạng thái không bị quái vật tập kích. Ăn No huynh đệ cũng không tiêu tiền đi mua...

Mạch Thượng Sắc Vi: "Đội ngũ của ta đã đầy..."

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Ta không phải đến kiếm kinh nghiệm."

Mạch Thượng Sắc Vi: "... Như vậy, đại ca ngài tới là?"

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Tìm người nói chuyện phiếm."

Mạch Thượng Sắc Vi - _____ - Đại ca, nói chuyện phiếm không cần mặt đối mặt."

Kỳ thật cô muốn nói là, ngài kỳ thật hoàn toàn có thể không cần dùng tới Trừ Tà Hương kia nha.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Chuyện ngày hôm qua, ta nên cảm ơn người."

Mạch Thượng Sắc Vi: "Ách, chuyện kia về sau giải quyết hòa bình."

Dĩ Mạch nhú mày suy nghĩ, kia hẳn tính là giải quyết hòa bình đi. Ít nhất mình không chết.

Cô hoàn toàn không phát hiện chính mình cũng dần dần bị đám cầm thú kia đồng hóa ...

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Ta nợ người một phần tạ lễ. Chờ thời điểm thích hợp, ta sẽ trả lại người."

Mạch Thượng Sắc Vi: "... Không cần không cần, giải quyết chuyện đó không phải ta."

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Mặt khác, ta muốn tìm người để cùng nhau làm một nhiệm vụ. Thù lao tính sau."

Mạch Thượng Sắc Vi: "Nhiệm vụ gì?"

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Ngàn năm chờ đợi."

Mạch Thượng Sắc Vi: "... Nhiệm vụ này có thể làm lặp lại sao?"

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Không thể. Một tài khoản chỉ có cơ hội một lần."

Mạch Thượng Sắc Vi: "Ách, kia chỉ sợ không được. Trước đây ta đáp ứng người khác rồi."

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Thanh Quân?"

Mạch Thượng Sắc Vi: "... Phải."

Đối phương trầm mặc một hồi.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: "Như vậy, trước khi người tiếp nhận nhiệm vụ, nếu thay đổi chủ ý, ta có thể là người thứ hai để người chọn."

Nói xong dùng hồi thành phù biến mất trước mắt Dĩ Mạch.

Này rốt cuộc là... Thế này là thế nào? Cô nghiêng nghiêng đầu.

16. Chương 20 - 21

20. Hợp khu × đánh cược

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Diễn đàn mới công bố tin tức hợp khu , quả nhiên là Trọng Quang chúng ta cùng Diệc Châu hợp khu.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Cụ thể lúc nào?

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Ngày kia giữa trưa 12 giờ đại khu xác nhập, dự tính bảo trì sever một giờ. (sau khi hai sever hợp nhất lại sẽ có một thời gian để sửa chữa, cập nhật thông tin sever mới. Trong thời gian bảo trì, game thủ không thể đăng nhập vào game.)

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Nghe nói Diệc Châu cao thủ rất nhiều, là thật sao?

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ta phát ra lời triệu tập, một giờ sau họp. Có phương thức liên hệ thì thông tri lẫn nhau một chút.

Dĩ Mạch đoán Hồ Ly cùng Thanh Quân, Quan Tài ba người là quen biết, hiện tại xem ra không chỉ như thế, đại bộ phận mọi người trong Tọa Yên Thiên Hạ đều có phương thức liên hệ với nhau trong thực tế.

Sau một giờ, đại bộ phận thành viên bang hội đều lục tục login. Bao gồm đám người Hồ Ly, Bạch Cốt.

[bang hội] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Mọi người dùng kênh DS bang hội đi, đánh chữ quá mệt mỏi.

Trong Càn Khôn có thiết trí hệ thống nói chuyện phiếm DS, các ngoạn gia có thể nói chuyện với nhau.

Dĩ Mạch mang tai nghe, nghe bọn hắn nói chuyện.

Trước hết vang lên là một thanh âm có chút trầm hậu. Đó là Quan Tài . “Việc hợp khu hôm nay đã được công bố. Thực không khéo, khu chúng ta lại hợp khu với một khu mà thực lực vô cùng bất bình của vùng Hoa Nam. (Mỗi vùng sẽ có một số lượng khu,tức sever, nhất định.Ở đây sever Diệc Châu thuộc vùng Hoa Nam) Có lẽ có người cũng không rõ cái gì là ‘Thực lực vô cùng bất bình’, chờ Hoàn Mỹ giải thích qua, mọi người có lẽ sẽ biết.”

Người thu thập tin tức tình báo của bang phái —— Cực Độ Hoàn Mỹ thanh âm rất nhẹ, ngữ điệu cũng thực bình thản: “Hai tuần trước ta lập một tài khoản ở Diệc Châu để tìm hiểu tin tức. Diệc Châu cơ hồ không có ngoạn gia 70 cấp đến 140 cấp. Đây là kết quả của việc tranh chấp giữa hai bang phái lớn nhất ở Diệc Châu là Phong Vân Tái Khởi cùng Hồng Hỏa Anh Túc. Bởi vậy, cái gọi là thực lực tối bất bình nghĩa là một nhóm cuồng luyện cấp khổng chế toàn khu.” Hắn dừng một chút, tiếp tục nói, “Vốn hai bang thực lực tương đương, nhưng không lâu trước, Phong Vân Tái Khởi giải thể, phó bang chủ Thuốc Lá Tịch Mịch lập bang phái khác —— Thương Thành. Có tin tức nói, bang Phong Vân giải thể là do bang chủ Hồng Hỏa Anh Túc làm. Hắn cũng là trọng điểm chúng ta cần đặc biệt chú ý, Càn Khôn mãn cấp đệ nhất nhân —— Đế Tu. Hắn ở trên diễn đàn đã tuyên bố ‘Đạt được hoặc là hủy diệt’ ‘Hòa bình vô tình nghĩa’ cùng với một đồng tùy tùng từng gây ra sóng to gió lớn. Mà Diệc Châu cũng bởi vì hắn tồn tại mà biến thành chiến trường giết chóc cực đoan.”

Nói tóm lại, đó là nhân vật nguy hiểm. Huống hồ, lại là nhân vật nguy hiểm mãn cấp 180.

Cực Độ Hoàn Mỹ tiếp tục nói: “Kế tiếp ta muốn nói là chi tiết. Hồng Hỏa Anh Túc cùng chúng ta giống nhau là bang hội cấp 7, trong số 72 thành viên có 18 tài khoản phụ học các kỹ năng sống. Còn lại năm mươi tư người đều đã ngoài cấp 140. Căn cứ mấy ngày nay ta quan sát, bọn họ chia đều nhau, luôn có khoảng 60% tại tuyến. 3 người đã ngoài cấp 170. 10 người hơn 160 cấp. Bang chủ Đế Tu 180 cấp Lôi Giáng mang chiến sủng Biển Dị Thủy Yêu, phó bang chủ Đóng Băng Ngàn Dặm 176 cấp Linh Vũ mang Biển Dị Nguyệt Thố, Họa Vòng Nguyên Rửa 173 cấp Thú Hồn mang Biển Dị Điệp Linh. Trừ bỏ Đế Tu mãn cấp trang bị tuyệt phẩm tinh luyện cấp 15, trang bị của chúng ta cùng bọn họ chênh lệch không lớn. Tổ chức cơ cấu của Hồng Hỏa Anh Túc đương nhiên tương đương nghiêm mật, thành viên chức nghiệp phần lớn là công kích cao, cho nên sức chiến đấu rất ghê gớm. Ba ngày trước, trong lúc họp bang vụ, Đế Tu chế định mục tiêu bang phái là ‘Lũng đoạn quyền khổng chế các thành chủ cao cấp’”

Hắn cư nhiên muốn khổng chế cả ba thành chủ. Dĩ Mạch hơi hơi có chút giật mình.

Nhưng càng làm cho cô giật mình là trình độ tình báo cẩn thận của Cục Độ Hoàn Mỹ. Trong thời gian hai tuần, hẳn làm thế nào để có thể trà trộn vào một bang phái như thế mà nghe được những tin tức này ?

Hồ Ly mở miệng, hẳn âm cuối hơi hơi giơ lên, mang theo dày hơi thở: “Tiểu hài tử tham ăn kẹo, càng lạ càng muốn có.”

Bạch Cốt tiếng nói có chút khàn khàn, hẳn cười thực đằng hoàng: “180 cấp Lôi Giáng, hắc hắc. Nhanh chút hợp khu đi, ta chờ không kịp.”

Ăn No Chồng Sát Giết Người nói tiếp: “Chém đi chém lại, cũng chỉ là mấy nét mặt già nua quen thuộc, rồi cục có thể thay đổi khẩu vị được rồi?”

Dĩ Mạch mặc. Đế Tu khoa trương, thái độ khinh miệt, dã tâm rất lớn lại khơi mào tính hiếu thắng của đám cầm thú này. Xem những người này một đám tất cả đều xoa tay sẵn sàng là biết, bọn họ căn bản không có tính thoái nhượng.

Ngàn Sơn Mộ Tuyết thanh âm thực ngọt: “Hoàn Mỹ, chúng ta nếu đánh bữa có mấy phần phần thắng?”

Cục Độ Hoàn Mỹ: “Trước mắt cao nhất là 40%. Chúng ta chỉ có Thanh Quân cùng Quan Tài hai người đã hơn 170. Nếu đánh, chúng ta ít nhất cần ba hoặc bốn người, bao gồm cả hai người bọn hắn mới có thể vây được Đế Tu. Cho nên, cá nhân ta không tán thành việc cùng bọn họ cương đối cương.”

Phật Di Lặc thanh âm thực nhu hoãn: “Trước mắt Thanh Quân còn không phải đối thủ của Đế Tu. Chúng ta hẳn là nên tránh đi mũi nhọn, tích cực chuẩn bị đã. Ngày hôm qua ta hợp được một con Biến Dịch Huyền Vũ, Quan Tài người tìm tài khoản phụ nào để luyện cấp cho nó, thời điểm hợp thể có thể tăng thêm không ít phòng ngự.”

Hoàng Sắc Yêu Đồng là một nam hài nhỏ tuổi: “Đệ hiện tại có bốn bộ tuyệt phẩm sáo trang cấp 180, các huynh thắng cấp nhanh lên chút, đỡ khiến đệ mỗi ngày đều phải trả tiền cho tài khoản phụ trưng bày triển lãm.”

Ăn No Chồng Sở Kiếm Tiền: “Hai ngày này ta sẽ tranh thủ làm vài cái nhẫn cực phẩm. Các người lo thắng cấp đi.”

Quan Tài: “Kế tiếp phân phối nhiệm vụ. Bạch Cốt, Giết Người, Mộ Tuyết, Thuận Gió, các người bốn người đều đã 168 cấp, ta mặc kệ các người dùng cái phương pháp gì, tóm lại, ngày kia 12 giờ, ta muốn nhìn thấy các người đã lên cấp 170. Hồ Ly, đem hết viên nhân đôi kinh nghiệm đưa cho bốn người này, mặt khác đi kiếm kỹ năng thư Mộ Tuyết Thiên Kỳ của Hấp Huyết Quý Tộc về đây, phương pháp bất luận. Phật Di Lặc, biến dịch sủng vật càng nhiều càng tốt, cần tiền hoặc vật phẩm đặc thù gì thì tìm tẩu tử người, nàng luôn tại tuyến. Yêu Đồng, hai ngày nay người dồn sức chế tạo trang bị tinh cấp 170, nhất là trang bị cho bốn người kia. Nước Tương, Kiếm Tiền hiệp trợ bốn người kia luyện cấp, trên đường bất luận kẻ nào quấy nhiễu chém hết. Sắc Vi, đi thắng cấp cùng Hồ Ly, thuận tiện chế tạo độc dược, về sau bang chiến sẽ dùng. Còn lại hết thảy đi luyện cấp cho ta, kẻ nào chết trên chiến trường đầu tiên, ta sẽ cho hắn đeo cái biển ‘Ta là heo’ đứng giữa quảng trường. Tan họp.”

Mọi người nhận lệnh rời đi.

Hồ Ly tổ đội cùng Dĩ Mạch, mang theo cô một đường chạy như điên hướng một chỗ luyện cấp hẻo lánh đi tới. Chỉ thấy Hồ Ly vừa khảm quái vừa xoát thể giới.

[thể giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vong Xuyên, đến Đảo Im Lặng quyết đấu.

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: A a, có người đánh nhau, mọi người nhanh đi xem.

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Đi xem sao, ta đến Đảo Im Lặng một bước liền biến thành thi thể.

[thể giới] Vong Xuyên Bờ Đối Diện: ... Người dân ồn ào, hiện tại là khi nào mà quyết đấu?

[thể giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Luyện cấp thực không thú vị nha, đến chơi đùa đi, ai thua làm nô lệ cho đối phương một ngày.

[thể giới] Vong Xuyên Bờ Đối Diện: Không đến. Ta đang vượt bản sao.(vượt bản sao là một tính năng trong game)

[thể giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta không mang theo cục cưng không cười hồ ly, cho người động thủ trước.

[thể giới] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: Ta nhận thua, làm nô lệ cho người một ngày.

[thể giới] Hấp Huyết Quý Tộc: ...

[thể giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, Ma cà rồng, nguyên đánh cược phải chấp nhận chịu thua, lấy Mộ Tuyết Thiên Kỳ Thần Khúc “Đầy Trời Thơ Ca Tụng” đến đây.

[thể giới] Hấp Huyết Quý Tộc: Này không tính. Các người không thực đánh.

[thể giới] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: ... Ma cà rồng, người cùng Hồ Ly kia đánh cược?

[thể giới] Hấp Huyết Quý Tộc: Gia ba ngày trước cùng hắn đánh cược kết quả PK giữa hai người.

[thể giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu ma cà rồng, lúc ấy chúng ta đánh cược là “Chỉ cần Vong Xuyên hướng ta nhận thua, là ta thắng”, người cũng không có nói nhất định phải động thủ a ~

Mỗ Hồ chẳng biết xấu hổ gian trá đánh cược.

[thể giới] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: Ngu ngốc... Người lại cùng cái loại hồ ly thành tinh kia đánh cược cái gì...

[thể giới] Hấp Huyết Quý Tộc: ... Kỹ năng thư cho người. Ta chỉ muốn nói một câu, người là đồ chết tiệt!

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sư phụ, nếu huynh thua cược sẽ mất cái gì?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Toàn bộ trang bị cao cấp trên người.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Vạn nhất thua thì sao?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ta cùng Vong Xuyên không hề động thủ, sao có thể tính?”

Nhưng lúc người ta nói vậy, người lại mặt dày nói có tính.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Vạn nhất Vong Xuyên động thủ cùng huynh thì sao?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cho dù đánh thua, chỉ cần ta không mở miệng nhận thua, sẽ không tính thôi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Sư phụ, người thật sự là, thật tài tình.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Hắc hắc, nhận được khích lệ. Đồ đệ a, kỳ thật trên đời này còn có một loại người gọi là ‘chết cũng không nhận thua’ nha.”

21. Nguyên Viên × khai chiến

Toàn bộ Tọa Yên Thiên Hạ bày ra thái độ nghiêm túc thống nhất mà Dĩ Mạch trước đây chưa từng thấy. Mỗi người đều có mục tiêu hơn nữa hướng về mục tiêu đó mà nỗ lực, làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy cảm động.

Vì thế, phá lệ, Dĩ Mạch dùng cách của Nguyên Viên vẫn làm, lấy dây điện cắm vào ổ điện trong toilet, buổi tối cũng vẫn duy trì treo máy, hơn nữa Hồ Ly vụng trộm đưa cho cô mấy viên nhân đôi kinh nghiệm, cấp bậc lên rất nhanh.

Ngày hôm sau buổi chiều trước khi cô đi họp hoạt động của hội tuyên truyền, phát hiện mình đã qua 100 cấp.

Trong phòng họp, Trịnh Phong triệu tập cán sự ban tuyên truyền, nội dung thảo luận là về cuộc thi văn nghệ của trường, gồm chuẩn bị, tổ chức.

Thực “đúng dịp”, Dĩ Mạch ở tổ Trịnh Phong —— tổ trừ bị kinh phí. Phụ trách chuẩn bị kinh phí bố trí sân, kinh phí phần thưởng, cùng với kinh phí trang phục đạo cụ.

Nói đơn giản, chính là tìm tài trợ.

Theo như chàng trai sôcôla nói, lần này đại khái làm đồ sộ, làm có sáng ý, tất nhiên sẽ sinh ra kinh phí rất lớn. Như vậy, việc trọng yếu là tìm một xí nghiệp để làm hậu thuẫn. Trịnh Phong cùng mọi người thương

lượng lập danh sách các xí nghiệp, tính đi từng nơi, từng nơi. Hồi ý kiến Dĩ Mạch, cô lắc đầu, cũng không lên tiếng. Đem ánh mắt đặt ở dưới ngòi bút sôcôla nam.

Xếp thứ nhất trên tờ giấy đó là “Tập đoàn truyền thông Phi Ngã Viêm Dương”.

Trong đầu cô hiện ra hình ảnh nam sinh ở giữa quảng trường kim lòng không đậu ôm mình xoay quanh.

Một vòng, lại một vòng.

Tịch dương ánh vàng dừng trên khuôn mặt hần, kích động như một tiểu hài tử.

“Tiểu Mạch, anh đã được nhận vào Phi Ngã Viêm Dương.”

Hần hôn môi của cô thật sâu.

Tổng Úc Bạch.

Cô nhớ tới hần, trong lòng chợt vắng vẻ.

Tan họp, sôcôla nam gọi cô lại. “An Dĩ Mạch, buổi chiều ngày kia, chúng ta cùng đi tới các xí nghiệp.”

“Được.” Cô đơn giản đáp ứng, liền rời đi.

Thời gian ăn cơm chiều, Trầm Hân xuất hiện dưới ký túc xá đại học C, khiến cho đám người Nguyên Viên sắp sửa đi ăn cơm bất ngờ.

“Anh tới làm gì?” Nguyên Viên hùng hổ.

“Mời ba vị kia ăn cơm.” Nam sinh mỉm cười, đem người nào đó bỏ sang bên ngoài.

Nguyên Viên nhướng mày, hướng ba người vô tội kia liếc mắt một cái. An Dĩ Mạch bị sát khí ngộ thương, chỉ cảm thấy hàn khí mười phần. “Các vị tùy ý.” Nguyên Viên cầm theo cặp lồng cơm đi về phía căn tin, bị Trầm Hân một phen giữ chặt. Ước chừng là khí lực quá lớn, Nguyên Viên bị hần kéo, ngã thẳng vào trong lòng hần.

Trầm Hân cúi đầu, dán bên tai cô nhỏ giọng nói: “Không muốn bị anh hôn ở chỗ này thì ngoan ngoãn đừng nhúc nhích.”

Đám Dĩ Mạch không nghe rõ, chỉ thấy Nguyên Viên mặt hồng lên, giống như tôm luộc, trợn mắt nhìn hần.

“Chư vị vui lòng cùng nhau đi ăn tối chứ?” Hần cười tủm tỉm hỏi, một bàn tay còn chộp lấy cánh tay Nguyên Viên không buông.

“Ách, không quấy rầy các người... Chúng ta đi căn tin...” Lý Thiển cười sáng lạn. Ba người nhanh chóng rút lui, lưu cho Nguyên Viên ba cái bóng đáng hốt hoảng.

Đang ăn cơm, Dĩ Mạch hỏi: “Nguyên Viên không biết hần sẽ đến?”

Đường Tiểu m: “Ừ, Nguyên đại thần của chúng ta nói không thích hần, làm cho hần biến mất.”

Dĩ Mạch ngạc nhiên: “Vậy bọn mày còn dám đưa hần tới?”

Lý Thiển: “Nguyên Viên đầu heo kia ngay cả cái lý do cũng không nói, chúng ta thương cảm cho Trầm soái ca thôi.”

Dĩ Mạch: “Tao đoán, Nguyên Viên nếu bị Trầm soái ca kia làm cho ghen khuất, khẳng định sẽ trả lại gấp ba cho hai đứa mày.”

Hai người đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận hàn khí bức người. Tốc độ ăn cơm đều nhanh gấp đôi.

Buổi tối lúc Nguyên Viên trở về chỉ có một mình Dĩ Mạch trong phòng đang ngồi trước máy tính dạo diễn đàn. Hai người kia ăn cơm xong không trở về, nói mỹ miều là đi tự học, kỳ thật là sợ ma chường của Nguyên đại thần, lo lắng tính mệnh an toàn không được bảo đảm.

Dĩ Mạch ngẩng đầu, trông thấy trên mặt Nguyên Viên đỏ ửng, đầu cúi thấp, bộ dạng như đà điểu.

Nguyên Viên lặng im một hồi, đi đến sau lưng cô, nhẹ nhàng áp trên lưng cô.

Dĩ Mạch ngửi được mùi rượu từ cô ấy phát ra. “Mày uống rượu ?” Cô bị dọa nhảy dựng, hỏi.

“Uhm.” Nguyên Viên đem mặt cọ cọ trên lưng cô, rầu rĩ hừ một tiếng.

“Đây là... Chúc mừng hai người gương vỡ lại lành sao?” Dĩ Mạch trêu đùa.

Sau lưng thật lâu không có thanh âm. Cô đang muốn quay đầu, lại nghe thấy thanh âm Nguyên Viên mang theo một tia ưu thương truyền đến.

“Đứa gốc Mạch, tao phải làm sao bây giờ?”

Dĩ Mạch ngẩn ra, muốn nói gì, nhưng lại không phát ra tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay có chút lạnh của Nguyên Viên. Nguyên Viên khoe miệng vẫn còn cười cười, ngả đầu.

Tao rất lo nha.

Nguyên Viên từ lưng thực thấp, cho nên ngả đầu liền ngủ.

Dĩ Mạch đắp chăn cho cô, nhìn trên màn hình trò chơi Hồ Ly sư phụ vẫn treo máy khảm quá không ngừng, nhẹ thở dài một hơi.

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Ở sao?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ừ.

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Có thứ này cho người.

Dĩ Mạch kinh ngạc nhìn, là một chiếc mặt nạ.

Vật phẩm tên: [Yêu][Khuynh Thành Yêu Nhan]

Vật phẩm áp dụng: Nữ tính

Trang bị vị trí: Mặt

Vật phẩm miêu tả: Mặt nạ màu bạc bên cạnh khảm lông chim vàng. Che dấu nhiệm vụ “Cô Đơn Trắng Rằm” thưởng cho trang phục mới. Nên là vật phẩm duy nhất. Sau khi trang bị sẽ buộc định trên người.

Tuy rằng không có thuộc tính cùng kỹ năng, nhưng này cũng là vật phẩm trang phục mới duy nhất, hẳn là giá trị không ít tiền.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Này trả lại cho người, ta không thể thu.

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Chúng ta xem như bằng hữu sao?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách? Đương nhiên.

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Bằng hữu tặng nhau lễ vật là chuyện thực bình thường đi. Vì sao muốn cự tuyệt?

Dĩ Mạch bị hấn nghẹn trệ.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Như vậy, ta sẽ làm độc dược cho người coi như tạ lễ đi

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: (mỉm cười) Được.

Dĩ Mạch mang mặt nạ kia vào, không khỏi cả kinh.

Nó cũng không như mặt nạ bình thường bao trùm hết khuôn mặt, mà là trong suốt, chỉ là ở phía mắt xuất hiện những hoa văn màu vàng. Mà mang nó vào, trên đầu Mạch Thượng Sắc Vi liền tản mát ra nhiều tia sáng màu vàng, chậm rãi rơi xuống trên người, bởi vậy trên người cũng có tinh quang. Cả người giống như đắm chìm trong cơn mưa ánh sáng.

Nhìn cảnh tượng đó, Dĩ Mạch có chút mê ly.

Hắc ám tiểu cường, mặc như này, cũng rất dễ nhìn nha.

Trước thời điểm họp khu, Bạch Cốt, Ngàn Sơn Mộ Tuyết, Thuận Gió Bội Ngọc cùng Ăn No Chống Sát Giết Người bốn người rút cục lên cấp 170. Bốn người thay đổi trang bị do Yêu Đồng tạo ra, hoa hoa lệ lệ đứng ở trung tâm quảng trường trong Ma Thành.

Quan Tài thực vừa lòng nhìn nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, mọi người cũng đã mỗi một không chịu nổi, vậy tay nói: “Mọi người vất vả, nghỉ ngơi đi thôi.”

Vì thế một quảng trường toàn đầu người chỉ khoảng nửa khắc liền tiêu thất hơn phân nửa.

Hồ Ly quân quay lại đối Dĩ Mạch nói: “A, đúng rồi, tên Thanh Quân kia vừa gọi điện thoại cho ta, nói đã trở về. Chờ sau khi bảo trì xong sẽ thượng tuyến, muội sẽ tại tuyến chứ?”

“Vâng.” Dĩ Mạch nhớ tới cái tên kia, khoe miệng chợt nở nụ cười.

Trong thời gian chờ bảo trì, Dĩ Mạch đi dạo diễn đàn, cực xuất hồ ý liệu (chuyện bắt ngờ, xảy ra bất thành linh) phát hiện chính mình bị người ta điểm danh mắng cầu huyết lâm đầu.

Đề mục dị thường bắt mắt: “Cần Khôn đệ nhất tiện nhân Mạch Thượng Sắc Vi chân đạp hai thuyền, bắt cá hai tay, Tọa Yên Thiên Hạ hai kẻ si nam mắt mù lạm sát người vô tội”. Đề mục dẫn chứng khá nhiều, nhất là chuyện Thanh Quân giết người trong hôn lễ của Phong Quá Vô Ngân. Trong đó nổi bật là câu nói kinh điển “Ai cho phép người đụng đến người của ta”. Còn có mấy bức hình Hồ Ly quân cùng Mạch Thượng Sắc Vi cười chung một tọa kỵ. Nội dung đại khái là nói Mạch Thượng Sắc Vi đức hạnh bại hoại vô sỉ hạ lưu, đối với Phong Quá Vô Ngân bội tình bạc nghĩa, ngược lại câu dẫn Thanh Quân, sau lại chuyển hướng Cửu Vĩ Hồ Công Tử.

Những phản hồi lại cũng rất phần khích.

Những phản hồi đồng ý thì là: Loại nữ nhân không ngừng câu dẫn nam nhân thế này nên bị mắng, bị phỉ nhổ, bị trục xuất khỏi trò chơi. Hoài nghi động cơ của cô, hoài nghi nhân phẩm cô, hoài nghi cô là gay.

Người không đồng ý thì viết: Chỉ vài bức ảnh, một câu nói không thể nói lên chân tướng. Người viết đề mục này có rắp tâm gì?

Đương nhiên trung gian còn có rất nhiều ngôn luận loạn thất bát tao, thí dụ như, Mạch Thượng Sắc Vi rốt cuộc chân nhân xinh đẹp hay không, những nam nhân kia ai cũng mạnh, cô vì sao bắt cá hai tay, cùng với nhiều phỏng đoán phía sau.

Dĩ Mạch xem chỉ cười khẽ. Nhất là nhìn đến Thanh Quân cùng Hồ Ly bị miêu tả thành ý nghĩ đơn giản, đầu óc choáng váng ngu ngốc lại càng bật cười. Những người này sức tưởng tượng thật đúng là phong phú nha, lại có thể viết cô thành Đất Kỹ, câu dẫn một lúc hai Trụ Vương.

Cô dạo loạn chung quanh, đợi sau khi bảo trì xong liền đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi họp khu, người quả nhiên nhiều hơn rất nhiều.

Mạch Thượng Sắc Vi 114 cấp Âm Ảnh đứng giữa quảng trường trung tâm Ma Thành, thấy phía dưới màn hình hiện ra một dòng thông báo.

[hệ thống] Hảo hữu của ngài Thanh Quân login.

Tiếp theo khuông đối thoại bạn tốt liền lóe lên.

Thanh Quân: “Phu nhân.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách... huynh đã trở lại?”

Thanh Quân: “Ừ, ta nhớ muội.”

Biểu đạt trắng ra. Tiếp theo, hấn hỏi. “Muội có nhớ tới ta?”

Dĩ Mạch nhớ tới thiên bát quái văn trên diễn đàn kia, cười đánh chữ.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hoàn toàn không nhớ ~ huynh xem diễn đàn thì biết, ba ngày nay muội ngọt ngào cùng người mới, người cũ nha.”

Thanh Quân: “...” Có lẽ là đi xem diễn đàn, hẳn trầm mặc một hồi lâu.

Thanh Quân: “Một khi đã như vậy, vi phu đành phải trước xử lý kia hai kẻ người mới người cũ kia, chặt đứt niệm tưởng của phu nhân. Theo như cái này thì, phu nhân lần sau nếu bắt cả hai tay, nên tìm một kẻ mạnh hơn vi phu, bằng không gian tình ắt sẽ chết non.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Được rồi, muội bắt cả hai tay, trăm việc vẫn là, nhớ huynh.”

Người thanh niên phong trần mệt mỏi ngồi trước máy tính thấy câu này, khẽ cười một tiếng.

Tựa hồ, thấy cô, tâm tình trở nên rất khá nha.

Sau khi hợp khu người chơi hai bên tựa hồ ở hai bên cửa sông Ngân Hà, đều vẫn duy trì trạng thái cẩn thận bình yên.

Không ai chủ động khiêu khích, cũng không có người khởi xướng tranh đấu.

Hết thấy đều đầu vào đẩy tiến hành.

Nhưng tất cả mọi người trong lòng đều hiểu. Đây bất quá là một loại biểu hiện giả dối.

Chỉ cần có một bang phái bắt đầu giành quyền tranh đoạt thành , như vậy chiến tranh sẽ hết sức căng thẳng.

Động thủ trước là Hồng Hỏa Anh Túc.

[thể giới] Hồng Hỏa Anh Túc bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt nhập chủ quyền Thánh - Vũ Hồi Thành. Bối cáo phát ra sau một giờ nếu không có bang phái nào tham gia tranh đoạt, quyền sở hữu Thánh Thành sẽ thuộc về Hồng Hỏa Anh Túc.

Tiếp theo, cầm thú đầu lĩnh cũng động thủ.

[thể giới] Tọa Yên Thiên Hạ bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt nhập chủ quyền Ma - Tuyết Tập Thành. Bối cáo phát ra sau một giờ nếu không có bang phái nào tham gia tranh đoạt, quyền sở hữu Ma Thành sẽ thuộc về Tọa Yên Thiên Hạ.

[thể giới] Chư Thần Hoàng Hôn bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt nhập chủ quyền Thần - Phong Thú Thành. Bối cáo phát ra sau một giờ nếu không có bang phái nào tham gia tranh đoạt, quyền sở hữu Thần Thành sẽ thuộc về Chư Thần Hoàng Hôn.

Còn lại là một ít thành cấp thấp khác cũng có tranh đoạt nhập chủ quyền. Những thành cao cấp một khi cướp được sẽ có năm ngày tuyệt đối sở hữu. Nói cách khác trong năm ngày đó, các bang phái khác không thể khiêu chiến.

[thể giới] Thánh Chiến Cuối Cùng bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt nhập chủ quyền Thánh - Vũ Hồi Thành. Một giờ sau triển khai bang chiến cùng Hồng Hỏa Anh Túc bang phái, người thắng sở hữu chủ quyền.

Kênh bang phái, Quan Tài thở dài: “Vừa rồi Ma cà rồng mật ta, nói hẳn đi trước thử xem sâu cạn, nếu đánh không lại hẳn sẽ suy nghĩ việc sát nhập với bang ta hoặc Vong Xuyên.”

[bang phái] Phật Di Lặc: Y thực lực của hẳn, hoàn toàn không phải đối thủ của Đế Tu.

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Ta mượn bang chiến của Thánh Thành, làm tư liệu trực tiếp.

[bang phái] Thanh Quân: Chủ yếu xem đấu pháp của Đế Tu.

[bang phái] Bạch Cốt: Ta cùng bọn Giết Người đi luyện cấp.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Xương Cốt, gặp chuyện không cần động thủ trước.

[bang phái] Bạch Cốt: Đã biết.

Đối thoại đơn giản nhưng có thể nhìn ra thể cục khẩn trương. Dĩ Mạch trong lòng yên lặng nghĩ, nếu không ai cùng bang phái mình tranh đoạt chủ quyền thành thì tốt rồi.

Nhưng mà sự tình không thuận lợi như cô suy nghĩ.

[thể giới] Phong Vân Tái Khởi bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt nhập chủ quyền Thần – Phong Thú Thành. Một giờ sau triển khai bang chiến cùng Chư Thần Hoàng Hôn bang phái, người thắng sở hữu chủ quyền.

[thể giới] Thương Thành bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt nhập chủ quyền Ma – Tuyết Tập Thành. Một giờ sau triển khai bang chiến cùng Tọa Yên Thiên Hạ bang phái, người thắng sở hữu chủ quyền.

Rốt cục vẫn là, muốn khai chiến.

17. Chương 22 - 23

22. Kiêu ngạo × đánh cuộc

Do có sự chuẩn bị chu đáo cùng thực lực chênh lệch khá lớn, bang chiến với Thương Thành cuối cùng cũng thu được thắng lợi. Mạch Thượng Sắc Vi ngồi trên Bạch Kỳ Lân của Thanh Quân nhìn thấy toàn bộ quá trình. Bang chủ Thương Thành - Thuộc Lá Tịch Mịch Linh Vũ 172 cấp bị Quan Tài chém rơi xuống ngựa, hình ảnh vô cùng tiêu sái. Mà đối phương cũng lưu loét nhận thua, còn thực tâm tán dương kỹ năng PK của đám cầm thú. Sau khi thông báo Tọa Yên Thiên Hạ đoạt được chủ quyền Ma Thành, hệ thống truyền đến tin tức chiến bại của Hấp Huyết Quý Tộc cùng Thánh Chiến Cuối Cùng.

[thể giới] Ở chiến dịch tranh đoạt Thánh - Vũ Hồi Thành, Hồng Hỏa Anh Túc bang phái đánh tan Thánh Chiến Cuối Cùng bang phái, đạt được chủ quyền Thánh Thành.

Toàn bộ quá trình không đến 30 phút.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Hoàn Mỹ, đã trở lại chưa?

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Lão tử muốn chết.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ... Tình hình thế nào?

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Hồng Hỏa Anh Túc mất không đến 15 phút đã xong.

[bang phái] Phật Di Lặc: Vậy làm sao tới tận bây giờ mới kết thúc?

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Tên Đê Tu này vô cùng biến thái, không chém ngay chiến kỳ của Ma cà rồng, mà đứng đó khiêu khích, kết quả Ma cà rồng bọn họ vây quanh hắn hơn mười phút cũng chưa giết được hắn, ngược lại chính mình lại chết rất nhiều lần. Nếu không phải vì bang chiến trận vong không bị tổn thất kinh nghiệm, phỏng chừng bọn họ có thể đã bị giáng hết xuống dưới cấp 100 rồi.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Như vậy xem ra chúng ta tránh cùng bọn họ xung đột là đúng. Trước chiếm thành năm ngày rồi nói sau.

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Ta phỏng chừng Ma cà rồng cũng tức giận, không chịu nhận thua. Sau Đê Tu đại khái giết người đã chán, nói một câu “Thực không thú vị”, mới chém gãy chiến kỳ của bọn họ.

[bang phái] Ăn No Chống Sở Kiếm Tiền: Ô, nhìn đến người này, ta cảm thấy, Xương Cốt cũng không ăn thua...

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Đó là sự khác nhau giữa cầm thú bình thường và cầm thú biến thái sao?

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Tuy rằng đều là cầm thú, nhưng vì sao ta lại không có hảo cảm đối với Đê Tu này nhỉ?

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Huynh ghen tị người ta chém mãi không chết.

[bang phái] Bạch Cốt: Sớm hay muộn cũng có một ngày lão tử có thể chém chết hẳn.

Trong lúc mọi người thảo luận, chủ quyền của tòa thành cao cấp thứ ba cũng đã được phân định.

[thể giới] Ổ chiến dịch tranh đoạt Thần - Phong Thú Thành, Chư Thần Hoàng Hôn bang phái đánh tan Phong Vân Tái Khởi bang phái, đạt được chủ quyền Thần Thành.

Đúng lúc này, ngay sau đó hệ thống lại xoát ra một tin tức thể giới.

[thể giới] Đế Tu: Vong Xuyên Bờ Đối Diện, năm ngày sau chúng ta tới lấy Thần Thành.

Không phải “Tranh đoạt”, mà là “Lấy”. Thái độ kiêu ngạo tới cực điểm.

Thể giới bởi vì những lời này của hắn mà sôi trào lên. Mà hắn sau khi nói những lời này lại mai danh ẩn tích, mặc ọi người lú lú, không hề nói thêm một lời nào.

Trong bang phái còn đang thảo luận đối sách khác chế Đế Tu.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Diệt Vong Xuyên xong mục tiêu kế tiếp của hắn chính là người, Quan Tài huynh...

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: ... Hai mươi tám năm sau gia lại là một hảo hán.

[bang phái] Phật Di Lặc: Quan Tài, Thanh Quân, Xương Cốt, Giết Người, Thuận Gió, Mộ Tuyết sáu người có khả năng giết hắn không?

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Một nửa phần thắng. Dù sao trang bị 180 cấp cùng trang bị 170 cấp chênh lệch rất lớn.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Độ hiện đang có trang bị măn cấp, các huynh nhanh chút thăng cấp...

[bang phái] Bạch Cốt: Chết tiệt, bị giết.

[bang phái] Ẩn No Chống Sát Giết Người: Mụ nội nó ...

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: ... Người nào làm?

[bang phái] Bạch Cốt: Đóng Băng Ngàn Dặm.

[bang phái] Ẩn No Chống Sát Giết Người: Ta là bị Họa Vòng Nguyên Rửa giết.

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Người của Hồng Hỏa Anh Túc lạm sát người, muội cũng đã chết.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Trước về thành, không cần đánh bừa.

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Cứ thế này không có cách nào luyện cấp, khu này sẽ trở thành Diệt Châu thứ hai.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Không được một mình hành động, vô luận tình huống gì cũng đều bảo trì sáu người một tổ. Không có năng lực tự bảo vệ mình thì trước hết vượt bản sao đi. Thanh Quân?

[bang phái] Thanh Quân: Hồ Ly, Quan Tài, Bạch Cốt, Mộ Tuyết, Giết Người, đi thôi, chúng ta đi quét tước rác.

Dĩ Mạch nhìn nam tử bên cạnh triệu hồi Bạch Kỳ Lân, trong lòng kiên định một chút, suy nghĩ nửa ngày không biết nên nói cái gì, ghen ra một câu.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, chú ý an toàn...”

Thanh Quân: “Hoàn cảnh này mỗi người đều có trách nhiệm, phu nhân không tính đi cùng ta sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “-_____ - muội đi sẽ không cản trở sao?”

Dù sao cô chỉ có 114 cấp.

Thanh Quân: “Tương cứu trong lúc hoạn nạn.”

Cô lúc này mới nhớ tới kỹ năng đặc thù của bộ trang phục kia —— chung HP, liền nhảy lên Kỳ lân.

Một hàng bảy người ở đảo Yên Lặng, đối diện với ba người không thể buông tha.

Đế Tu. Đổng Băng Ngàn Dặm. Họa Vòng Nguyễn Rửa.

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Chết tiệt, thật sự là phiền. Ba tên này đi cùng nhau...

[bang phái] Bạch Cốt: Ta chọn tên 180 ở giữa.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Xương Cốt, người nghĩ là đang chọn mua củ cải sao...

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Dừng lại, đừng đi qua.

Năm người cười sùng vật trước sau đều đứng yên, đem Thiên Kỳ Ngàn Sơn Mộ Tuyết hộ ở sau người. Thấy ba người đối phương dừng lại cước bộ ở cách đó không xa, Dĩ Mạch trong lòng khẩn trương một trận.

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “Người Tọa Yên Thiên Hạ, a, còn có kẻ ta vừa mới giết chết kia.”

Ăn No Chống Sát Giết Người: “Người còn nhớ rõ gia gia ta sao?”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “Cơn tức ghê gớm thật, xem ra là chết không nhắm mắt?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Phải ~ hấn chết xong còn đủ sức cười con cháu kẻ đánh lén hấn nha ~”

Đổng Băng Ngàn Dặm: “Thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, chỉ biết chiếm tiện nghi ngoài miệng sao?”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Đế Tu, hành động của ngươi thật khiến người ta phát hỏa.” Cầm thú đầu lĩnh phân tích thể cục, cảm thấy tiên lễ hậu binh có vẻ thích hợp. Tuy rằng không có nhiều phần thắng lắm, nhưng bọn hấn cũng không lùi bước.

Lão đại Hồng Hỏa Anh Túc vẫn trầm mặc rồi cục nói chuyện.

Đế Tu: “Kẻ mạnh mới có thể sinh tồn, kẻ yếu phải bị đào thải, đó là quy luật tất yếu.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Bị giết hoặc là quy thuận chính là quy luật của ngươi? Người ở đây là bắt buộc người khác phục tùng dã tâm của ngươi.”

Đế Tu: “Ta thực chờ mong một ngày kia không ai có thể không phục tùng ta.”

[thể giới] Thanh Quân hạ chiến thư với người chơi Đế Tu cấp 180, một với một.

Mọi người đều sửng sốt.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Thanh Thanh, người điên rồi?

[bang phái] Bạch Cốt: ... So với ta còn điên hơn.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Thu hồi! Trước mắt ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của hấn.

Hạ chiến thư không giống với mời PK, hạ chiến thư một khi thất bại sẽ có xử phạt điệu cấp (bị giáng cấp), người thắng sẽ được thưởng rất nhiều tiền tài và kinh nghiệm.

Chỉ thấy lúc này, Đế Tu cười Thao Thiết màu đen chậm rãi tới gần Bạch Kỳ Lân.

Ngàn Sơn Mộ Tuyết lập tức cấp Thanh Quân các loại buff chúc phúc (tức là tăng thêm một số trạng thái có lợi), Hồ Ly, Bạch Cốt mấy người cũng tiến lên vài bước, đem Đế Tu vây ở bên trong. Phía sau Họa Vòng Nguyễn Rửa cùng Đổng Băng Ngàn Dặm tiến lên vài bước lại dừng lại cước bộ, chỉ im lặng nhìn.

Dĩ Mạch lần đầu tiên thấy rõ dung mạo của Thánh Tộc Lô Giáng đã trở thành truyền thuyết này.

Một thân trường bào màu đen viền vàng, lưu quang phiếm hồng, như là màu máu. Tóc dài màu bạc như thác đổ xuống. Mắt màu lam, làn da hơi tái, trên trán, ba đạo lỗ ấn màu vàng rất là bắt mắt. Ngũ quan điều chỉnh đến một góc độ lạnh như băng, cặp mắt xuyên thấu, như có thể nhìn thấu hết thấy buồn vui trần thế.

[thể giới] Đế Tu cự tiếp chiến thư của Thanh Quân, không đồng ý tỷ thí.

Tin tức này thật ngoài dự kiến mọi người.

Đế Tu cùng Thanh Quân đứng mặt đối mặt, hai thần thú tọa kỵ một đen một trắng khuôn mặt dữ tợn.

“Ta xác thực sẽ đánh cùng người một trận, bất quá không phải hiện tại. Sau này, chúng ta nên dùng cái gì để đánh cược, như vậy sẽ thú vị hơn.”

23. Sính lễ × mang thai

Nói xong lời này, Đế Tu cùng hai người kia biến mất trước mắt nhóm cầm thú, đều dùng hồi thành phù trở về thành. Hơn nữa trước khi đi, Họa Vòng Nguyên Rửa còn mỉm cười bỏ lại một câu “Như vậy, chờ mong cùng chư vị lại gặp lại. Bye~”

Vì thế, bỗng nhiên hành vi giết người của Hồng Hỏa Anh Túc đình chỉ lại. Vùng mới giải phóng tựa hồ hồi phục thời kì tương đối hòa bình, trong thành chật ních bãi quán người làm ăn, các khu vực cũng bắt đầu có đội ngũ treo máy hoặc chạy nhiệm vụ luyện cấp.

Đế Tu không xuất hiện, ngược lại lại khiến nhóm cầm thú phải chú ý, nhưng Hồng Hỏa Anh Túc bên trong triển khai quét sạch phần tử khả nghi, một cước đá rớt thành viên mà Cực Độ Hoàn Mỹ tiêu tốn tiền mua tin tức, khiến cho tin tức phát ra gián đoạn.

Tuy rằng khắp nơi lộ ra không khí kỳ lạ, nhưng tại Ma Thành Tọa Yên Thiên Hạ vẫn nhớ tới một việc đáng giá để mọi người âm ỉ một phen.

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Tiểu Mạch, muội ngày mai có rảnh không?

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Ngày mai trường học có hoạt động, Ánh Trăng tỷ, có việc gì thế?

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Ngày kia thì sao?

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: (mỉm cười) Ngày kia thực nhàn.

[bang phái] Phật Di Lặc: Ngày kia là ngày lành.

[bang phái] Ân No Chống Đánh Nước Tương: Ta là đàn bà, ta không trả tiền!

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Im lặng cho lão nương.

Ánh Trăng đại tẩu hoa lệ biến thân, đẩy lui yêu ma.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Khụ, xét thấy ngày kia là ngày lành, như vậy, Thanh Quân, Sắc Vi, các người... Đem kết hôn đi.

Dĩ Mạch ngây người, mọi người thật đúng là... nói trắng ra có hiềm nghi bức hôn. Vừa nhắc đầu, Bạch Kỳ Lân nuốt vãn phun vụ đã đứng ở trước mặt mình.

Thanh Quân: “Đi theo ta.”

Dứt lời ôm Mạch Thượng Sắc Vi một đường chạy như điên, biến mất ở tầm mắt mọi người.

[bang phái] Ân No Chống Sát Giết Người: ... Thanh Quân tiểu tử này, chạy chỗ nào rồi?

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Ánh Trăng tỷ, bọn họ rốt cuộc là kết hôn hay không kết hôn?

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Còn hỏi, muội xem tốc độ của Kỳ Lân thì biết .

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Bố trí một chút đi, này xem như đại sự hạng nhất của bang.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Đệ cảm thấy đại sự hạng nhất là đem hồng quang trên quần áo tẩy hết đi, bằng không vạn nhất Sắc Vi nhận sai chú rế, chúng ta sẽ bị Thanh Quân đánh chết...

[bang phái] Ân No Chống Đánh Nước Tương: Không có việc gì, Bạch Cốt hồng nhất.

...

Vì thế, hôn lễ của Thanh Quân cùng Mạch Thượng Sắc Vi được lên kế hoạch. Chúng cầm thú rất phối hợp giăng đèn kết hoa, vắt óc tìm mưu kế, bố trí Ma Thành, lo lắng lưu trình, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

So sánh với bọn họ, chuẩn tâm lang cùng chuẩn tâm nương lại có vẻ bình thản rất nhiều.

Thanh Quân ôm Dĩ Mạch xa chạy cao bay, bỏ rơi Hồ Ly quân đang ở phía sau tru lên “Gọi ta là sư phụ.” cùng Xương Cốt đang hô lớn “Đánh với ta một hồi.”, chạy tới Xuất Vân Tiên Cảnh ngắm phong cảnh.

Dưới chân trời quang mây tạnh, một mảnh núi sông tú lệ.

Dĩ Mạch nhìn xa xa sắc trời đỏ rực một khoảng, tâm tình cũng vui vẻ lên.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chúng ta không cần đi hỗ trợ sao?”

Thanh Quân: “Giao cho bọn hấn làm, không cần quan tâm.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội... Thực không có chân thật cảm.”

Thanh Quân: (mỉm cười) “Rất nhanh sẽ có .”

Dĩ Mạch ngẩn ra.

Thanh Quân: “lucifer1116, 102547gj.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ôi chào?”

Thanh Quân: “Tài khoản cùng mật mã của ta, này là sinh lễ của ta.”

Dĩ Mạch bỗng nhiên cảm thấy trong lòng tràn đầy một loại cảm giác không thể nói hết. Giống như là đứa trẻ cầm trong tay lọ sao giấy. Dù là người chưa từng gặp mặt, cũng có loại tín nhiệm cùng bao dung này. Sự ôn nhu giấu sau màn hình máy tính, lại động lòng người như vậy.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Kỳ thật muội còn là muốn hỏi, vì sao là muội?”

Thanh Quân: “Duyên phận có khi chỉ từ sơ ngộ.”

Nhất kiến chung tình? Dĩ Mạch xấu hổ. Lần đầu tiên gặp mặt là lúc cô bị người ta truy đuổi giống tiểu cường trốn đông trốn tây, cuối cùng hoa hoa lệ lệ giắt trên tảng đá ...

Người thường sẽ thích loại người vụng về lại gây chuyện thị phi thế sao?

Được rồi, hấn là đại thần. Sở thích của đại thần... Có thể là độc đáo .

Thanh Quân: “Như vậy, Mạch cô nương, nàng nguyện ý cùng ta kết hôn không?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Huynh làm sao mà biết muội là cô nương?”

Trầm mặc một lát. Cô mỉm cười chống đầu chờ phản ứng của hấn.

Thanh Quân: “Nếu muội là nam nhân, ta đây có thói quen ở trên.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Hấn, bạo hấn, thác nước hấn, thành cát tư hấn.

“A ha ha ha, ” Lý Thiển đi ngang qua máy tính của cô, vừa vặn thấy đoạn đối thoại này, cười nghiêng ngả. “Dĩ Mạch, mày gặp hạn rồi. Nhìn xem người ta trả lời...” Cô vẫn duy trì điệu cười của nhân vật phản diện nữ.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Những lời này bình thường là ở hôn lễ mới hỏi ...” Cô đang giãy dụa.

Thanh Quân: “Ta nghĩ muốn thấy rõ tâm của muội trước. Bởi vì ta, có lẽ, không đủ tự tin.”

Những lời này, theo miệng hấn nói ra, tựa hồ... Thực mơ hồ. Cô cảm thấy.

Giống như Bạch Ánh Trăng trước kia từng nói với cô. Hôn lễ là thứ yếu, bằng hữu giứt giây là thứ yếu, chỉ có một thứ chủ yếu, đó là người mà mình sẽ kết hôn cùng.

Nhân duyên trong trò chơi là hư ảo. Nguyên nhân vì cách nhau xa xôi, không nhận thức mới có sự mơ hồ không thật?

Như vậy người kia sớm chiều cầm tay ở bên, nói lời yêu thương, lại vì sao có thể dễ dàng xa cách mình như thế?

Dĩ Mạch thản nhiên nở nụ cười. Ngón tay ở bàn phím đánh ra ba chữ. Nhẹ nhàng gõ trả lời.

“Muội nguyện ý.”

‘Muốn ở bên huynh’. Chúng ta e rằng vẫn chưa thể dùng những từ ngữ đẹp như vậy để miêu tả tình cảm, nhưng ba chữ kia, cũng có thể khiến chúng ta làm bạn đi qua một chặng đường luyến lữ...

Thanh Quân: (mỉm cười) “Xem ra không riêng ngày kia là ngày lành, hôm nay cũng vậy.”

Trên thế giới hiện ra một loạt chữ màu vàng.

[thế giới] Thanh Quân: Ngày kia buổi tối 19: 00, Mạch Thượng Sắc Vi cùng tại hạ ở Ma Thành cử hành hôn lễ, hoan nghênh chư vị tham gia.

[thế giới] Heo Cười Khanh Khách: Ta muốn xem... Ai có dư thiệp mời bán ta đi!

[thế giới] Đại Thần Ôm Một Cái: Tìm bạn trăm năm, tìm bạn trăm năm, tại hạ năm nay vừa mới mười tám xinh đẹp như hoa trước mắt cần gấp gấp, chỉ lấy tín vật đính ước—— Thiếp mời hôn lễ của Thanh Quân.

[thế giới] Thượng Hải Hai Song: Ta thấy giống như đầu cơ trục lợi vé tàu ở các nhà ga...

Đây là đầu cơ trục lợi thiệp mời.

Ở Càn Khôn, mỗi thành đều có một truyền thống điểm, truyền thống thăng tới sân kết hôn. Muốn kết hôn song phương ở chỗ Nguyệt Lão giao nộp phí dụng đăng ký cử hành hôn lễ cùng lĩnh thiệp mời, thời hạn là một giờ, số lượng thiệp mời chia làm ba loại 50, 80, 120 tùy theo phí dụng giao nộp. Đến lúc kết hôn, chỉ có người có thiệp mời mới có thể vào sân kết hôn.

[thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Nhóm Tọa Yên đại thần, ta là phóng viên, ta thực nghèo, nhưng ta là vật trôi nổi không chiếm chỗ, phóng ta vào đi thôi... (ca ấy là cô hồn dã quỷ nên tự nhận mình là vật trôi nổi ^^)

[thế giới] Đi Ô Vương: Ai nha, Tiểu Sắc Vi phải lập gia đình ~ chúc mừng chúc mừng, ngày kia buổi tối nhất định đến.

[thế giới] Lười Dương Dương: Sắc Vi! ! Thiếp mời! ! Không cho ta cần người! !

Đây là uy hiếp.

[Thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Ôi chào, cuối cùng cũng lừa được chồng.

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Đó là nghề của người ta mà, chúng ta không theo kịp được đâu.

[Thế giới] Bạch Ánh Trăng: Ta thấy hai người cũng có nghề lắm, nghề chọc gậy bánh xe.

[Thế giới] Thảm Mền Không Phải Tội: Hoàng Hôn lần trước chết còn chưa đủ, gió xuân thổi lại tái sinh.

Đây là khiêu khích thêm phản kích.

[thế giới] Ăn No Chống Sở Kiếm Tiền: Đội hình Tọa Yên Thiên Hạ xa hoa mạnh mẽ, Sắc Vi – Thanh Quân hình tượng của tình yêu kinh điển Người đẹp và ác thú, ban đêm buông xuống càng kích tình, chúng ta chuẩn bị được chứng kiến một đoạn tình yêu yêu dị! Không thể bỏ qua đón xem trực tiếp! Cung cấp thiệp mời độc nhất vô nhị 500WJ / thiệp mời! Tới trước mua trước, tận dụng thời cơ!

[thế giới] Quý Người Chết Không Đền Mạng: Vì không mua được quà tặng thích hợp mà phát sầu sao? Bốn điểm có đủ các đồ của nữ Ám Ảnh ngoài 100 cấp, rực rỡ muôn màu cái gì cần có đều có, hoan nghênh mua đồ ~

Đây là đầu cơ phát tài.

Giữa náo nhiệt hỗn độn, Dĩ Mạch thu được tin tức bạn tốt.

Thứ nhất, Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Thiếp mời đã thu được. Ta sẽ đến.”

Thứ hai, Phong Quá Vô Ngân: “Chúc mừng, Sắc Vi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Cám ơn.”

Phong Quá Vô Ngân: “Kỳ thật ta vẫn thiếu mọi một lời giải thích. Về chuyện ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi trong lúc đó.”

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ vài ngày trước ta sẽ muốn biết, nhưng hiện tại, không cần.”

Phong Quá Vô Ngân: “Ta thực hối hận.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Lời này nghe qua thực châm chọc.”

Phong Quá Vô Ngân: “Sắc Vi, nếu... Ta đổi một trò chơi một lần nữa bắt đầu, mọi nguyện ý đi cùng ta không?”

Dĩ Mạch sửng sốt.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nếu không có chuyện gì khác, ta hạ tuyến.”

Cô đánh xong hàng chữ này, bỗng nhiên, phòng ngủ tối đen một mảng. Hiển nhiên, bác gái quản lý kí túc lại ngắt điện trước giờ.

Lý Thiển đang ngồi cắt được một nửa móng tay găm rú hướng toilet chạy đi, lại phát hiện cửa toilet đã bị đóng. “Đường Tiểu m, mày ở trong à?” đập đập cửa, cô kêu lên.

Bên trong lại thật lâu không có thanh âm. Nguyên Viên cùng Dĩ Mạch không khỏi đều quay lại nhìn toilet.

Sau một lúc lâu, cửa mở.

Đường Tiểu m dưới ngọn đèn mờ nhạt, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Mày làm sao vậy?” Nguyên Viên hỏi.

“Không có việc gì. Thiếu chút nữa ngủ ở trong toilet.” Cô ngoắc ngoắc khóe miệng, cười.

“Mày đúng là heo...” Lý Thiển xoa mặt cô.

Nằm trên giường, trong phòng yên tĩnh tối đen chỉ nghe tiếng hô hấp mỏng manh.

Dĩ Mạch thường mất ngủ, có lẽ là bắt đầu từ chuyện hỗn loạn trước kia, từ đó về sau vẫn không thoải mái trở lại. Bình thường cô hay nghe MP3 linh tinh một chút, hôm nay vừa lúc đài kể chuyện ma quỷ xưa, cô bèn tháo tai nghe, lại nghe thấy thanh âm nức nở khe khẽ.

Thanh âm này, làm cho Dĩ Mạch lông tơ dựng thẳng đứng.

Tới khi cô ý thức được tiếng khóc mỏng manh thê lương này là của một trong các chị em của mình phát ra, lòng của cô bình tĩnh hơn một chút. Cẩn thận nghe kỹ, là của người cùng phía giường với cô.

“Tiểu m?” Cô nhẹ giọng gọi.

Tiếng khóc biến mất. Đường Tiểu m dùng giọng mũi đáp lại: “Dĩ Mạch.”

“Mày làm sao vậy?” Dĩ Mạch ngồi dậy.

“Tao cảm thấy lạnh, tao có thể nằm cùng sao?”

“Được, đến đây.”

Đường Tiểu m đi tới, cả người lạnh như băng, tiến vào trong chăn của cô. Cô có thể cảm giác được khóe mắt ẩm ướt của Tiểu m.

Tiểu m thân thể dần dần ấm áp lên, dán tại bên tai cô nhỏ giọng nói: “Dĩ Mạch, tao thực sợ hãi.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Tao... Mang thai.”

18. Chương 24 - 25

24. Cổ nhân × tài trợ

Người thanh niên kia tên là Hứa Thú. Nói đến lai lịch hắn không thể không nhắc tới Tổng Úc Bạch. Hai người bọn hắn, cùng với Dĩ Mạch và Đường Tiểu m, được cho hai đôi tổn hại hữu. Năm đó Tổng Úc Bạch truy An Dĩ Mạch không ít phương pháp xuất phát từ tay Hứa Thú.

Dựa theo những lời được lưu truyền, Hứa Thú cũng coi một truyền thuyết của đại học C. Hắn năm thứ ba đã bắt đầu sự nghiệp, cùng người khác góp tiền gây dựng công ty, nhưng thời điểm đó cũng gặp khó khăn. Lúc đó An Dĩ Mạch cùng Tổng Úc Bạch tình cảm ngọt ngào, thường mời hắn ăn cơm, nhân tiện kêu cả Đường Tiểu m cả ngày không có việc gì đi cùng.

Ước chừng Hứa Thú cùng cô nhóc này lại yên lặng thành một đôi.

Sau này tài thiết kế của Hứa Thú được phó tổng của Phi Ngã Viêm Dương nhìn trúng, triệu tiến tổng công ty làm thiết kế sư. Tổng Úc Bạch tiến vào Phi Ngã Viêm Dương cũng có một phần công lao của hắn. Tới khi Tổng, An hai người chia tay, Dĩ Mạch vì không muốn ảnh hưởng tới cảm tình của hai người bọn hắn, dẫn Tiểu m ở trước mặt Hứa Thú không cần đề cập tới chuyện gì giữa mình và Tổng Úc Bạch.

Đường Tiểu m tính tình mềm mại, ngày thường quy củ, rất là hiền hoà. Ở cùng ba người bọn họ lâu ngày mới hào sảng lên chút, nhưng ra ngoài lại vẫn như cũ không đổi. Lần này bỗng nhiên sinh ra biến cố này, làm cho Dĩ Mạch cũng có chút trở tay không kịp.

Hai người một đêm khó ngủ.

Sáng sớm, Dĩ Mạch liền lôi kéo cô ấy đến thẳng bệnh viện làm kiểm tra. Cô xem kết quả báo cáo “Mang thai hai tháng” nghĩ nghĩ, nói: “Nói cho hắn.”

Đường Tiểu m lập tức lắc đầu: “Đừng nói. Tao không muốn cho anh ấy biết.”

“Vì sao?” Cô khó hiểu.

“Chúng tao một tháng trước đã chia tay.”

Dĩ Mạch sững sờ ở tại chỗ. Trong óc nhanh chóng nghĩ lại Nguyên Viên lúc trước lơ đãng hỏi một câu: “Dĩ Mạch, mày có cảm thấy Tiểu m gần đây là lạ hay không?”

Tiểu m cùng hắn chia tay, mà ba người các cô ở cùng cô ấy lại không có người nào nhận thấy được.

“Như vậy, mày tính làm sao bây giờ?” Cô nhẹ nhàng cầm tay Đường Tiểu m, bàn tay lạnh băng, khiến cho người khác phải đau lòng.

“Qua vài ngày mày có thể giúp tao đi bỏ thai không?” Đường Tiểu m gương mặt tái nhợt, miễn cưỡng cười một cái, “Tao có điểm sợ hãi.”

Dĩ Mạch ôm cô vào lòng, gật gật đầu, tâm loạn như ma.

Buổi chiều có giờ học. Lúc chàng trai Sôcôla gọi điện thoại tới, Dĩ Mạch đã ngồi ở phòng ngủ nhìn chăm chăm một trang tiểu thuyết yên lặng đến hai mươi phút.

“Hình như chiều nay hệ các em có khóa?” Trịnh Phong hỏi, “Chúng ta để lần khác?”

“Không cần.” Cô nắm di động đứng lên, “Chúng ta đi Phi Ngã Viêm Dương, hiện tại.”

Dĩ Mạch đứng bên dưới logo hình mặt trời lớn, nhìn lên tòa nhà cao ngất phản chiếu ánh mặt trời, thở nhẹ một hơi.

Tập đoàn truyền thông Phi Ngã Viêm Dương.

Tập đoàn khổng lồ này bao gồm rất nhiều lĩnh vực, tin tức, truyền thông, văn hóa, thiết kế

“Hai ngày trước anh đã liên hệ với chủ quản bộ phận đầu tư. Ông ta nói phải chờ phó tổng tài trở về quyết định.” Trịnh Phong ở phía sau cô nói.

Hắn không hiểu được vì sao cô gái này bỗng nhiên quyết định muốn tới nơi này. Nhưng đối với hành động có chút bốc đồng này của cô lại cảm thấy vui sướng.

Cô không bài xích chuyện cùng một mình hắn tới đây, thế cũng đủ.

Sau khi hỏi rõ thân phận cùng lý do bọn họ tới đây, nữ tiếp tân xinh đẹp mỉm cười bấm điện thoại.

“Chủ quản bộ phận đầu tư đã đem tài liệu giao cho phó tổng tài. Phó tổng tài muốn gặp hai vị, xin đi theo tôi.”

Cô ấy đi đôi giày cao gót nhỏ nhắn, dẫn đường phía trước bọn họ. Hai người Dĩ Mạch quần bò, giày thể thao đi phía sau cô ta, đi qua đại sảnh lớn, bỗng nhiên có một loại cảm giác quẩn bách. Nơi này mọi người đều duy trì một loại thần sắc nghiêm nghị giống nhau.

Thang máy. Tầng hai mươi tám.

Ở tầng mười hai tạm dừng một lát.

Cửa thang máy mở ra, ánh mắt Dĩ Mạch cùng ánh mắt người đang tiến vào thang máy tương giao, hai người đều cứng đờ.

Tổng Úc Bạch tay cầm tư liệu, dừng lại trước cửa thang máy. Chỉ một cái chớp mắt liền khôi phục bình thường, bước vào trong, hướng người bên trong thang máy chào hỏi: “Chu Nhạc.”

Người thanh niên trẻ tuổi đứng bên cạnh Dĩ Mạch ứng thanh: “Tổng trợ lý, khi nào thì nhậm chức chủ quản bộ phận X, nhớ phải mời khách a.”

Tổng Úc Bạch lắc đầu: “Anh trăm ngàn đừng lấy chuyện này trêu chọc tôi, loại người như tôi chỉ có thể chạy đi chạy lại trợ giúp thôi. Nói đến vị trí chủ quản này, anh là người có hy vọng nhất.”

Chu Nhạc ha ha hai tiếng: “Phó tổng nếu mang cậu đi khăng định là muốn bồi dưỡng cậu, hướng hồ...” Hắn nheo lại mắt, cố ý ngừng lại nửa câu sau.

Tổng Úc Bạch đậm cười, ánh mắt hơi liếc qua An Dĩ Mạch, trầm mặc không lên tiếng.

Thang máy ngừng lại vài lần. Có người vào, có người ra.

Cuối cùng chỉ còn lại có nhân viên tiếp tân, Dĩ Mạch, chàng trai Sôcôla cùng Tổng Úc Bạch bốn người.

Đến lầu hai mươi tám, Tổng Úc Bạch nhìn nhân viên tiếp tân mỉm cười: “Bọn họ là tìm Cố tổng đi, tôi thuận tiện dẫn bọn họ đến.”

Nhân viên tiếp tân thanh âm ngọt ngào nói lời cảm tạ, sau đó xuống lầu.

Toàn bộ tầng lầu tựa hồ chỉ có bốn gian văn phòng, so với dưới lầu người đến người đi, có vẻ trống trải, im lặng hơn nhiều.

“Không nghĩ tới tại đây lại gặp em.” Tổng Úc Bạch trầm mặc, rớt cục mồ hôi.

Cước bộ chậm lại, hai người sóng vai.

Trịnh Phong đã gặp qua Tổng Úc Bạch, cũng mơ hồ biết một ít chuyện Tổng - An hai người lúc đó. Trường hợp này, hắn không tiện tham dự, đành phải chậm rãi đi ở phía sau rất xa.

“Xác thực. Ngoài dự kiến.” Cô nhẹ nhàng băng quơ đáp lại.

“Nếu hai người là đến kéo tài trợ. Anh ta cũng khó đối phó.” Hắn liếc mắt nhìn về phía cửa văn phòng, thấp giọng nói.

“Cám ơn nhắc nhở.” An Dĩ Mạch nâng mặt nhìn hắn, đưa tay gõ cửa.

Hắn thở dài một hơi, đẩy cửa đi vào. “Cố tổng, bản vẽ ngài cần, còn có, khách của ngài.”

Cửu biệt gặp lại. Hắn dĩ nhiên không còn vẻ non nớt khi trước. Lão luyện, khéo đưa đẩy, lại xa lạ.

Dĩ Mạch nhìn bóng dáng hắn, bàn tay để trong túi khê xiết lại.

“Đặt ở đó đi, kêu Tô Hi mang tới hai chén trà.” Thanh âm một thanh niên trẻ tuổi vang lên.

Tổng Úc Bạch buông túi văn kiện trong tay, lúc gần đi khê liếc nhìn Dĩ Mạch một cái.

Văn phòng rất lớn, cửa sổ sát đất đón ánh mặt trời sáng lạn. Từ bồn hoa cây cảnh và bức họa trên tường có thể thấy chủ nhân của gian phòng này khá thâm trầm.

Sô pha bằng da thật màu trắng, trên bàn có một bộ tách trà, chìm nổi hai đóa hoa hồng trà lài.

Đối diện là một giá sách lớn. Trên mặt bàn lớn màu đen không nhiễm một hạt bụi, một đồng tài liệu đặt chỉnh tề.

“Ngồi đi.” Người thanh niên ngồi phía sau bàn mỉm cười nhìn hai người.

Người này mặc một bộ vest màu xám, gương mặt dễ nhìn. Không phải vẻ mặt tuấn tú xinh đẹp giống như những nam sinh trong trường, mà là gương mặt anh tuấn, mang vẻ hòa nhã nhưng lợi hại. Loại khí chất này khiến cho người ta rất khó dùng ngôn từ hình dung. Nhìn thẳng vào hắn, thậm chí khả năng cảm giác được một cảm giác vừa hấp dẫn, vừa uy hiếp.

Tầm mắt Dĩ Mạch tiếp xúc đến ánh mắt hắn, mơ hồ thấy được trong đôi mắt khó có thể nắm lấy thần sắc của hắn, lại giấy lát lướt qua một tầng ý cười.

Nhưng mà vẻ mặt của hắn lại bất động thanh sắc, nhìn không ra chút manh mối. Hết thấy đều tại đáy mắt đen thẳm kia.

“Cố tổng, đột nhiên tới chơi có chút mạo muội.” Trịnh Phong trên mặt lộ vẻ mỉm cười công thức hoá, quy củ đạo đầu. Tận lực bồi tiếp tự giới thiệu cùng thương thảo kế hoạch.

“... Khu nhà truyền thông văn hóa của đại học C cũng khá lớn, tương đương một trường học, hoạt động cũng rất chuyên nghiệp, mà hoạt động lần này tầm ảnh hưởng cũng rất lớn. Nếu ngài nguyên ý bỏ vốn tài trợ, như vậy chúng tôi sẽ lấy “Viêm Dương Cúp” quan danh hơn nữa ở trường học giắt biểu ngữ, quảng cáo tuyên truyền, chỉ trong ba ngày, toàn trường không ai không biết tới tập đoàn Phi Ngã Viêm Dương bỏ vốn đầu tư... . Đối với toàn bộ sách báo do Phi Ngã Viêm Dương xuất bản cũng có ấn tượng, số lượng học sinh mua cũng là rất lớn. Thông qua phương thức đó có thể gia tăng sức ảnh hưởng ở đại học C...” chàng trai Sôcôla lưỡi xán hoa sen.

Dĩ Mạch ngồi xem đủ năng lực thao thao bất tuyệt của chàng trai Sôcôla, ánh mắt chợt dừng ở người thanh niên đối diện, lại phát hiện hắn đang nhìn chính mình.

Bản năng phản ứng nhanh chóng dời tầm mắt. Trong lòng lại ảo não.

Chẳng qua là đối diện, có cái gì mà khấn trương, ta lại không thiếu hần tiền...

Nghĩ xong lại lần nữa ngẩng đầu nhìn người nọ, giống như Ma Tước ngẩng đầu ưỡn ngực.

Người thanh niên kia mười ngón giao nhau đặt trên mặt bàn, nghe xong Trịnh Phong trần thuật, chậm rãi mở miệng: “Nghe qua không tồi. Như vậy, hai vị trước ngồi chờ một lát.” Nói xong cầm bút viết cái gì, sau đó gọi cho trợ lý, đưa cho cô ta nói, “Giao cho quản lý tài vụ.”

Nữ thư ký xoay người đi.

“Đại học C cùng Phi Ngã Viêm Dương vốn có quan hệ, ba vạn tài trợ phí sẽ được gửi vào tài khoản của đại học C. Mong rằng các vị sẽ thành công mỹ mãn.” Hắn mỉm cười.

Cư nhiên... Thành công ! ?

Thành công này đến rất đột nhiên. Chàng trai Sôcôla cùng Dĩ Mạch giống nhau có chút giật mình.

“Ngạch, cảm ơn.” Trịnh Phong ghen ra một câu, “Như vậy, chúng tôi không quấy rầy ngài, cáo từ.”

Người thanh niên kia đứng dậy, đưa bọn họ ra thang máy. “Hai vị đến đây như thế nào?” Hấn hỏi.

“Giao thông công cộng.” Chàng trai Sôcôla đáp.

“Tôi gọi lái xe đưa hai người trở về.”

“Không cần.” Dĩ Mạch nhanh chóng cự tuyệt, lại thấy có vẻ có chút không lễ phép, cô hơi hơi đỏ mặt, muốn bỏ cứu, “Tôi còn có chút việc.”

“Nếu có gì cần hỗ trợ, có thể liên hệ tôi.” Hấn lấy ra hai tấm danh thiếp đưa cho hai người.

Thang máy đến, phát ra âm báo nhẹ nhàng.

“Cái kia...” Cô đi vào, hơi do dự một chút, vẫn là hỏi, “Ngài có biết Hứa Thú làm việc ở ngành nào không?”

Hấn nghĩ nghĩ, trả lời: “Cậu ta hình như là người của bộ phận thiết kế.”

“Cám ơn ngài.” Cô nhìn hấn cười cười.

Thang máy đi xuống.

Trợ lý Tô Hi từ phòng bên đi lại, thấy phó tổng tài vẫn duy trì mỉm cười nhìn thang máy đã đóng lại, hoảng sợ trắng mặt.

Bình thường vẻ tươi cười này xuất hiện, biểu thị muốn giảm biên chế đi...

“Dĩ Mạch, em...” chàng trai Sôcôla muốn nói lại thôi.

“Anh đi về trước đi, tôi tìm người quen có chút chuyện.” Cô cười cười có lỗi, chia tay với chàng trai sôcôla, nhìn biển chỉ đường, đi tới chỗ bộ phận thiết kế.

Cô thậm chí không kịp xem danh thiếp trên tay liền nhét nó vào túi.

Danh thiếp kia trên mặt viết rõ ràng mấy chữ.

“Tập đoàn truyền thông Phi Ngã Viêm Dương, phó tổng tài”

“Cố Quân Thanh”

25. Hứa Thú × quá yêu

Thời điểm Dĩ Mạch đứng trước mặt Hứa Thú, hấn rõ ràng lấp bắp kinh hãi.

Còn chưa tới thời gian tan tầm, may mà yêu cầu của bộ phận thiết kế đối với kỹ sư chỉ là hoàn thành tốt tác phẩm, cũng không yêu cầu mỗi giờ mỗi khắc phải đều phải ở trong phòng làm việc. Vì thế Hứa Thú mời Dĩ Mạch xuống quán cà phê ở bên trong khu vực của tập đoàn Phi Ngã Viêm Dương.

Nói là quán cà phê, nhưng nơi này cũng không dành cho người ngoài. Chỉ có người của tập đoàn, khung cảnh cũng rất thanh u.

“Anh cùng Tiểu m chia tay khi nào?” Dĩ Mạch lo lắng mãi, rốt cục quyết định nói thẳng.

“Một tháng trước.”

Thời điểm đó còn chưa khai giảng. Cô nhúu nhúu mày.” Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?”

“Cô ấy bảo cô đến?” Hứa Thú nói sang chuyện khác.

“Không phải. Tôi tới chỗ này cô ấy cũng không cảm kích.”

Hấn hơi nhếch khóe miệng, có phần tự giễu: “Chia tay là cô ấy đề xuất. ‘Tuyệt không tha thứ’ cũng là cô ấy nói.”

“Như vậy anh đã làm chuyện gì khiến cho cô ấy không thể tha thứ?”

“Nghỉ hè cô ấy cũng không về nhà. Cô biết không?” Hấn tháo chiếc kính đen xuống, trừ bỏ tóc hơi dài hơn, vẫn là gương mặt quen thuộc.” Cô ấy vẫn ở chỗ tôi. Lúc ban đầu quả thực rất vui vẻ. Về sau tôi tham gia

bình chọn thiết kế sư cho Tân Duệ, cần xã giao nhiều, thường xuyên trễ về. Cô ấy bắt đầu nghi thần nghi quỷ, không ngừng gọi điện thoại kiểm tra, xem tin nhắn, thậm chí theo đuôi theo dõi tôi. Vì thế bắt đầu khắc khẩu. Ngày đó tôi say rượu ngồi xe một nữ đồng sự trở về, lúc lên lầu không bước nổi, tựa vào người cô ta. Giống như trong phim truyền hình lúc 8 giờ, bị Tiểu m nhìn thấy. Giải thích không có kết quả, vì thế cô ấy đêm đó đưa ra lời chia tay.”

Hứa Thú vẫn có một loại tự tin đến kiêu ngạo. Điều này làm cho hắn ở thời điểm nghèo túng thất vọng nhất, vẫn có thể bảo trì mỉm cười cùng bình tĩnh. Bởi vậy hắn trầm mặc nhìn Đường Tiểu m xách hành lý ra cửa.

Một người nhu thuận bỗng biến thành điên loạn, một người dịu dàng tế nhị biến thành nay Tần mai Sở. Hắn cảm thấy cần thời gian bình tĩnh lại, suy xét kỹ lại cuộc sống, cùng với những sự bất đồng của cả hai.

Đối với Hứa Thú cả tháng bận túi bụi với công việc mà nói. Nay bất quá chỉ là một thời gian để bình tĩnh lại.

Mà đối với Đường Tiểu m mà nói, đây là chấm dứt.

Hai người im lặng ngồi một lát.

“Đây là một hồi hiểu lầm.” Dĩ Mạch suy nghĩ mạch lạc rồi nói, “Dành chút thời gian giải thích rõ ràng đi. Hơn nữa... Tiểu m vẫn thực thích anh.”

“‘Vẫn thích’ có thể cầu được viên mãn sao?” Hắn giương mắt nhìn cô gái ngồi ở đối diện. Tóc tùy ý buộc đuôi ngựa, áo màu lam. Thậm chí ngay cả thần sắc trên mặt cũng vẫn giống như trước, không hề thay đổi.

Dĩ Mạch ngẩn ra.

“Lúc ấy khi em tác hợp tôi và cô ấy, cũng là dùng từ này.” Hắn tựa vào sofa, ánh mắt nhìn vào một nơi nào đó xa xăm.” Ngày đó cũng là ngồi đối diện như thế này. Em và tôi.”

“Hứa Thú...”

“Là vì tác hợp chúng tôi lại không có kết quả tốt khiến em có cảm giác phải chịu trách nhiệm?” hắn nhếch miệng, “Hay là làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả đem cảm giác của em áp đặt lên tôi?”

Ngón tay cô lạnh lẽo nắm cái chén, đôi mắt buông xuống.

Thật lâu sau.

“Tôi vốn tưởng rằng anh cùng Tiểu m phải được hạnh phúc, hiện tại lại phát hiện kia bất quá là uống rượu độc giải khát. Tôi không cần anh chịu tội, tôi chỉ là đem tâm ý của Tiểu m chuyển đạt cho anh mà thôi, người quyết định là anh. Vô luận lúc ấy người anh thích là tôi, cũng không thay đổi điều gì. Tôi vẫn như cũ yêu thương Tống Úc Bạch, vẫn như cũ đi từng bước tới ngày hôm nay. Trên thế giới này, ngoài việc thích hay không, còn có cái gọi là trách nhiệm. Tôi tới là vì có chuyện anh phải biết. Tiểu m, mang thai.”

Cô đứng lên, xem nhẹ biểu tình kinh ngạc trên mặt Hứa Thú, lập tức rời đi.

Nắng dần tối. Đèn đường dần sáng lên.

Ngồi ở KFC vị trí dựa vào cửa sổ, Dĩ Mạch một tay chống đầu, vẫn duy trì tư thế nhìn về phía ngoài cửa sổ, thẳng đến khi cánh tay trở nên hơi tê.

Trong đầu loạn thành một đoàn. Giống như vô số rễ cây phân ra đủ các hướng lại bắt bộn nó hết thảy cuốn lại cùng một chỗ.

Nhìn màn đêm từng chút từng chút buông xuống.

Cô mua hai hộp bánh trứng đứng dậy đi về phía cửa. Trễ như vậy trở về không mang theo bữa ăn khuya cho đám người trong phòng, chắc chắn sẽ bị oán giận đi...

Cửa bị đẩy ra, một đôi tình lữ đi vào đến. Giọng nam quen thuộc tràn đầy ngữ khí sủng nịnh: “Trời lạnh như vậy muốn ăn gì...”

“Bỗng nhiên muốn ăn vị dâu tây.” Thanh âm ngọt ngào đáp lại.

Không thể rời mắt.

Dĩ Mạch tầm mắt nhìn về phía Tống Úc Bạch, dừng ở cô gái xinh đẹp bên người hắn. Váy hở ngực màu cà phê, giày cao gót màu đen, túi xách đen sang trọng. Mái tóc đen nhánh mềm mại xõa phía sau, gương mặt động lòng người giống như một bức tranh thủy mặc mưa bụi.

Nhìn thấy bọn họ, trong óc cô chợt xuất hiện một câu.

‘Giai ngẫu thiên thành’. (Trời tạo một đôi, xứng đôi vừa lứa)

Không khí xấu hổ tràn ngập giữa hai người, bị một câu “Úc Bạch, hai người nhận thức?” Đánh gãy.

“A, là học muội.” Người thanh niên tuổi trẻ công thức hoá cười, “Không nghĩ tới tại đây gặp em.”

“Xin chào.” Dĩ Mạch đồng dạng mỉm cười, nhấn mạnh, “Tổng học trưởng.”

“Em càng ngày càng thích đại học C, học muội xinh đẹp nhiều như vậy.” Tựa hồ là bất mãn vì ánh mắt hai người trong lúc đó lần lượt thay đổi, cô gái chen vào nói.

“Nếu thích như vậy, có thể xin nghỉ dài hạn tới đó.” Có người đứng ở cạnh cửa nói.

Ba người đồng thời nhìn lại. Cố Quân Thanh một thân áo gió màu xám đứng tại đó, thần sắc thản nhiên.

“Cố tổng...”

Tống Úc Bạch cùng cô gái kia trầm miệng một lời.

“Cố tổng muốn ăn gì, em đi mua ~” tiếng nói cố ý nhu hoãn, ngọt ngào. Nguyên bản vô cùng thân thiết dán tại trên vai Tống Úc Bạch, cô gái kia bỗng cùng hắn tách ra khoảng cách một khỉu tay, tươi cười lập tức cứng lại trên gương mặt anh tuấn của Tống Úc Bạch.

“Không cần, tôi chỉ là vào tìm cô nhóc vì mua bánh trứng mà lạc đường thôi.” Nói xong, hắn cầm tay An Dĩ Mạch, kéo cô còn đang sững sờ ra cửa.

Phía sau, là hai gương mặt tái xanh.

“Lên xe đi, tôi đưa em trở về.” Cố Quân Thanh giúp cô mở cửa xe.

“Cố tổng, ngài...” Cô còn chưa hiểu được.

Hắn nhẹ thở dài một hơi. “Bọn họ đang nhìn. Nếu em không lên xe, ngày mai tôi sẽ biến thành đề tài bát quái ở Phi Ngã Viêm Dương, An tiểu thư.”

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, xoay người tiến vào trong xe, nhỏ giọng than thở một câu “Anh mới là tiểu thư”, ngẩng đầu nhìn lại Cố đại thiếu, nháy mắt giật mình, sắc mặt ửng đỏ đóng cửa xe.

Người thanh niên nheo lại mắt, liếc mắt nhìn về phía cửa sổ của KFC, hai người hướng ra ngoài nhìn xung quanh nhanh chóng cúi đầu.

Hắn ngoắc ngoắc khoe miệng, đóng cửa xe, kéo kính lên ngăn cách tầm mắt bọn họ.

“Cám ơn anh.” Ở trước mặt người xa lạ, Dĩ Mạch thủy chung cảm thấy có chút câu nệ, “Đưa tôi đến trước nhà ga là được rồi.”

Cố Quân Thanh lấy ra một thứ gì đó từ ngăn để đồ bên cạnh đưa cho cô. Dày, hơn nữa có chút nặng.

“Đây là cái gì?” Cô khó hiểu.

“Cao áp mạch xung điện giật khí. Màu đỏ là chốt mở phóng điện.”

“... Đưa tôi cái này làm gì?”

“Đưa cho em, nếu em cảm thấy không an toàn có thể sử dụng.”

“Cố tổng...”

Hắn ngắt lời cô: “Đem phụ nữ để tại nhà ga giao thông công cộng, loại việc này tôi chưa làm qua. Cho nên, tôi phải đưa em trở về.”

Dĩ Mạch nhìn người thanh niên bên cạnh đồng thời nhìn điện giật khí trên tay. Dần dần thả lỏng thần kinh. Nhắn tin thông báo cho Nguyên Viên, sau đó từ từ ngẩng đầu hỏi: “Như vậy, Cố tổng bình thường quăng phụ nữ ở đâu?”

Cố Quân Thanh mỉm cười nhìn thẳng vào mắt nữ sinh vừa cố ý xuyên tạc ý mình bên cạnh, nói: “Bình thường tôi sẽ không để cho bọn họ lên xe.”

Trầm mặc một lát, cô rốt cục lấy hết dũng khí hỏi: “Vừa rồi cô gái gặp ở KFC... uhm, là người ở công ty anh sao?”

“Người nào?” Hần ra vẻ không biết.

“... bên cạnh Tổng Úc Bạch.”

“Lý Yên Như. Trợ lý hành chính chủ quản. Hai mươi chín tuổi.” Hần dừng một chút, bổ sung, “Con gái một đại cổ đông tập đoàn Lý Lan.”

Cô bỗng nhiên hiểu được lúc ở thang máy người thanh niên tên Chu Nhạc muốn nói nửa câu gì sau lại thôi. Cùng với tất cả ý nghĩa câu nói của Tổng Úc Bạch trước đây “Anh phát hiện cần một trợ lực bên cạnh, mà không phải một tiểu cô nương chỉ có thể để dắt tay”.

Thì ra là thế. Trong lòng trống rỗng. Không có hận, cũng không có hối. Cảm tình ngày xưa dường như đã hết, chỉ còn lại một nỗi đau mơ hồ trong lòng.

“Em thích cậu ta?” Hần hỏi.

“Sao cơ?”

“Tổng Úc Bạch.”

“... Cái gì loạn thất bát tao.” Cô xoay mặt hướng ngoài cửa sổ.

“Nếu thích, tôi có lẽ có thể làm làm Nguyệt lão.” Hần nói đường hoàng.

“Trước kia thích, sau lại bị quăng.” Nói ra miệng, Dĩ Mạch chính mình cũng sửng sốt. Biết rõ đối phương bắt quả là nói đùa, lại nhịn không được nói thật.

“Thực đáng tiếc.” Hần dừng lại trước cửa ký túc xá đại học.

“Đáng tiếc cái gì? Không có cơ hội làm Nguyệt lão sao?” Cô nhú mày.

Hần cười khẽ, đang muốn xuống xe giúp cô mở cửa.

Khi đó đã là thời gian kết thúc tự học, sinh viên tốp năm tốp ba hướng ký túc xá đi đến, có người thấy chiếc xe thể thao này nhìn ngó, chỉ trỏ. Trước công chúng như vậy, nếu hần lộ diện, ngày mai trên diễn đàn chắc chắn có bất quái. “An Dĩ Mạch đêm khuya xe thể thao đưa về, R8 nam hư hư thực thực Viêm Dương phó tổng” trước mắt cô hiện lên tiêu đề như vậy.

Dưới tình thế cấp bách Dĩ Mạch cầm chặt lấy tay hần, nói, “Tôi có tay ...”

Hần dừng ở móng vuốt của cô: “Tôi nhìn thấy.”

Cô một bộ mặt bánh bao, nhanh chóng buông tay, bỏ lại một hộp bánh trứng cho hần.”Ách, đây là tạ lễ... Gặp lại sau.” Nói xong mở cửa xe một đường chạy thẳng, biến mất trong đám người.

Cố Quân Thanh trên mặt ý cười dần dần tràn ra.

“Đáng tiếc, em không gặp anh sớm hơn một chút.”

Thời gian trở lại một giờ trước.

Lúc xe Cố Quân Thanh chuyển qua góc đường KFC, thấy Dĩ Mạch cô đơn ngồi một mình tựa vào cửa sổ.

Hần dừng xe sát bên đường, im lặng ngồi trong xe nhìn cô.

Cô đã không nhớ rõ chính mình nha.

Lúc ban đầu là cảm thấy thú vị. Từ văn phòng nhìn xuống, thường xuyên thấy một cô nhóc cuốn khăn thành bánh trưng đứng ở góc đường dưới trời tuyết rơi, tay cầm một cốc cà phê nóng vừa sưởi ấm vừa chờ người thanh niên tên Tống Úc Bạch kia tan tầm.

Dần dần, trong lòng sinh ra một chút hâm mộ. Đại học C, hệ Quảng Cáo, năm hai, An Dĩ Mạch. Hắn ngẫu nhiên biết được tên cô, liền nhớ rõ trong lòng.

Một ngày khi hắn đi ngang qua góc đường kia, lại vừa vặn thấy cô vội vàng xoay người. Chén cà phê kia cứ như vậy hất trên ống quần hắn, ầm ập, như nước mắt cô kinh hoàng.

Bỗng nhiên đau lòng.

“Thực xin lỗi!” Lời xin lỗi mang theo thanh âm nức nở phiêu tán trong gió, hắn xoay người chỉ nhìn thấy cô biến mất trong dòng người.

Về sau, hắn có thói quen nhìn về phía góc đường đó.

Mà cô lại không xuất hiện.

Tài khoản Thanh Quân này là Hồ Ly đưa, làm lễ vật mừng “Cần Khôn” thành công ra mắt công chúng. Vì không muốn phá hư cân bằng trò chơi, tài khoản này là Hồ Ly một tay luyện đến cấp 120.

Từ đó hắn bắt đầu chơi trò chơi. Khi hắn nhìn đến tên Mạch Thượng Sắc Vi, đột nhiên, trong đầu hiện ra nữ sinh thần sắc đau thương ở góc đường kia.

Nhờ Hồ Ly điều ra đăng kí tư liệu, tra xét IP cùng chứng minh thư tài khoản, quả nhiên là cô.

Trò chơi vốn không thú vị bỗng nhiên trở nên sắc sảo. Còn thật sự làm nhiệm vụ, đánh nhau, bảo hộ cô.

Duyên phận có khi chỉ là sơ ngộ.

Khi cô truy vấn mình, là như vậy trả lời.

Nếu chúng ta không còn gặp lại, như vậy ta có thể đem trách nhiệm đổ lỗi vì không có duyên.

Nếu chúng ta lại lần nữa gặp lại, như vậy, là duyên cho anh cơ hội lưu em lại bên người.

19. Chương 26 - 27

26. Cặp lòng cơm × phóng khách

“Tiểu m, mày tính khi nào thì đi?” Dĩ Mạch thừa lúc cô giặt quần áo tiến đến bên tai cô nhỏ giọng hỏi.

“Hai ngày nữa.” Đường Tiểu m cắn cắn môi, “Mày sẽ theo giúp tao chứ?”

“Ừ.”

“Không nói cho người khác, được chứ?”

“Được. Đại khái cần bao nhiêu tiền? Không đủ tao cũng còn có chút.” Theo cô biết, gia cảnh Đường Tiểu m cũng không dư dả.

“Tao có.”

Hai người khe khẽ nói nhỏ bị Lý Thiển gia nhập đảo loạn.

“Ai ai... Trên tạp chí nói chòm Kim Ngưu bản nguyệt phạm tiểu nhân, Dĩ Mạch, mày phải chú ý nha.” Cô ồn ào.

Nguyên Viên nhìn tờ Thời Báo Cổ Phiếu Tài Chính Và Kinh Tế mới mua nhíu mày.” Nghe nói mày hôm nay hẹn hò cùng chàng trai Sôcôla, chiến quả như thế nào?”

“... Ai nói hẹn hò? Chúng tao phải đi kéo tài trợ.” Dĩ Mạch hắc tuyến.

“Chúng tao ở bên ngoài ăn cơm, nghe thấy một bàn bên cạnh nói thực náo nhiệt. Về mày cùng chàng trai Sôcôla.” Lý Thiển vội vàng tị hiềm.

“Sao? Nói cái gì?”

Lý Thiển nhìn trời nhớ lại, tổng kết nói: “Lấy Cù Điem Điem làm trung tâm, dùng ngôn ngữ thực tục tăng biểu đạt một tư tưởng trung tâm, đại ý là một bãi phân chó đã câu dẫn ruồi bọ đậu trên hoa tươi đi rồi.”

“...” Phân chó kia là nói mình sao? Dĩ Mạch cao huyết áp.

“Nói lại, lúc ấy Nguyên Viên phản ứng thật sự là... Rất suất ~” mõ Thiển mắt như sao học Nguyên Viên thần thái miệt thị thiên hạ từ cạnh cửa toilet bước ra, sau đó phun ra một câu, “Đậu ở trên hoa tươi là ong mật, đậu ở trên thịt thối mới là ruồi bọ.”

“Mày không được thấy lúc ấy Cù Điem Điem mặt mũi đều vắn vẹo, oa ha ha, thực đã nghiền.”

Ba người ôm bụng cười. Nguyên đại thần thở dài: “Mày nếu đối với chàng trai Sôcôla không có hứng thú liền bảo trì khoảng cách. Tao xem họ Cù kia chính là thứ tiểu nhân.”

“Đã biết...” Hoàn toàn không có cảm giác về nguy cơ người nào đó thành thành thật thật trả lời.

Mặt trời lên cao Dĩ Mạch bị triệu hồi đi họp. Có tài chính chàng trai Sôcôla hào hùng vạn trượng, tuyên bố lấy lớp làm đơn vị báo danh hoạt động chính thức bắt đầu. Lần trước, đã có ba người có tư cách trực tiếp thăng cấp vào tổ chức ca sĩ vĩ đại “Cho tiếng ca cất cánh” của Phi Ngã Viêm Dương mà cả nước chọn lựa được năm mươi người. Còn nghe nói lần này đảm nhiệm giám khảo là vài nghệ sĩ của Phi Ngã Viêm Dương.

Cổ tổng này rất hào phóng. Dĩ Mạch nghĩ. Không chỉ tài trợ, còn cho người tham gia.

Đối với âm si An Dĩ Mạch mà nói, hoạt động này không thể tham dự. Cô trong óc đã tìm được đệ nhất nhân tuyển cho năm thứ ba hệ Quảng Cáo, đó là Đường Tiểu m.

Từng ở trên nóc nhà nghe Tiểu m hát một khúc. Đó là thời điểm vừa chấm dứt huấn luyện tân sinh quân, cho đến giờ đã quên tên bài hát, mà đúng là khúc ca kia làm cho Lý Thiển cùng cô vừa vừa ly khai cha mẹ đến ở trường đại học C phải ầm ứ hóc mắt. Thậm chí luôn luôn bình tĩnh Nguyên Viên cũng xoay người thở dài.

Đó là giai điệu cực kỳ đẹp. Có rung động lòng người, trong suốt tinh thuần.

Khi đó, cô hát là nhớ nhà.

Nếu Tiểu m trúng tuyển, sau đó đạt được danh hiệu quán quân “Cho tiếng ca cất cánh”... Năm trăm vạn tiền thưởng, còn có cơ hội thành danh... Như vậy, để cho cô đi làm người đại diện kiếm tiền đi... Tiền đồ một mảnh quang minh...

Miên man bất định An đồng học lâm vào thế giới tinh thần của chính mình không thể tự thoát ra được, thẳng đến khi thanh âm chàng trai Sôcôla nói “Tan họp” truyền vào lỗ tai.

“Cùng nhau ăn cơm?” Trịnh trưởng phòng thành tâm mời.

“Tôi... Có chút việc.” An Dĩ Mạch uyển chuyển cự tuyệt.

“Có việc cũng nên ăn cơm trước.” Hần thận trọng.

“Tôi thật sự có việc gấp...” Cô lui ba bước.

“Như vậy, cần anh hỗ trợ không?”

“Chỉ sợ anh không giúp được,” cô trấn định làm bộ mặt MonaLysa, “Tôi phải đi kết hôn.”

Thừa lúc chàng trai Sôcôla ngây người, An Dĩ Mạch tốc chiến tốc thắng xách túi nhanh chóng chạy đi.

Ngày hôm qua vụ nữ Lý Thiển nói, chòm Kim Ngưu bản nguyệt hoa đào thịnh, phòng va chạm, gây chuyện, phạm tiểu nhân.

Ngay tại lúc cô cúi đầu vội vàng xuống lầu, không cẩn thận va vào một người đang bưng cặp lồng cơm lên lầu, nước canh hắt đi ra, bắn tung tóe một thân Dĩ Mạch.

“Cô dài người không dài ánh mắt?” giọng nữ cao quăng tám, giơ lên ngữ điệu.

Dĩ Mạch không khỏi nhú mi.

Khu dạy học vốn cầm mang thực phẩm tiến vào, hướng hồ nước canh cơ hồ toàn bắn tại quần áo mình, thái độ đối phương không khỏi quá đáng chút. Cô ngẩng đầu nhìn, trong lòng thở dài một tiếng.

Không phải oan gia không đụng đầu nha.

Một thân phần hồng sắc âu phục Cù Diễm Diễm đang cầm cặp lồng cơm plastic trộn mắt nhìn chính mình. Phía sau, là đám bạn hoạt bát đáng yêu của cô ta.

“Thật có lỗi.” Nếu là mình từ trong góc đi ra đụng vào cô ta, như vậy xin lỗi cũng là phải, Dĩ Mạch thái độ thành khẩn.

“Cô là cố ý đi?” Cù Diễm Diễm không thuận theo không buông tha, “Tôi chỗ nào đắc tội cô, cô muốn nhằm vào tôi như vậy? Cô thích Trịnh Phong liền thích, làm gì mà không gây sự với tôi không được?”

Dĩ Mạch lực chú ý toàn bộ đặt ở một câu cuối cùng của cô ta, này có lẽ có quá lợi hại, nhất thời không biết phải phản bác như thế nào.

“Thực ghê tởm, giật bạn trai người khác còn làm chuyện như vậy...”

“Chính vậy, Diễm Diễm thật đáng thương...”

“Có những người trời sinh đã là tiểu tam...” (tiểu tam: kẻ thứ ba chèn xen vào quan hệ của người khác)

...

Trợ trận phía sau Cù Diễm Diễm uy lực cường đại, hoàn toàn hướng dư luận về phía phản diện.

Tình huống trước mắt là, đám người tụ tập lại xem càng lúc càng nhiều, Dĩ Mạch giống như một con hổ lạc giữa bầy sói, đầy đủ cảm nhận được bị thương hai đám khó địch bốn tay.

“Chiều theo lời cô nói như vậy, tôi là bụng dạ khó lường đem toàn bộ nước canh hắt ở trên người chính mình?” Dĩ Mạch không phải ma ột trạng Nguyên Viên hoặc mạnh mẽ lớn mật Lý Thiển, nhưng cũng không phải là nhu nhược ôn hòa Đường Tiểu m. Cô cũng không muốn coi mọi chuyện như không.

Ai ngờ đối phương cũng không cho cô cơ hội phản bác.”Cô đương nhiên là muốn hắt trên người tôi, chẳng qua không như cô mong muốn thôi. Cô thích chen chân ai cũng không xen vào, nhưng cô dựa vào cái gì muốn đối với tôi như vậy?” Nói xong lại đứng là khóc không thành tiếng.

Dĩ Mạch bị diễn xuất của cô ta thuyết phục, kinh ngạc vạn phần nhìn cô ta lệ chảy như mưa.

“Thật không biết xấu hổ! Tao ày khi dễ Diễm Diễm...” Lúc này, những nữ sinh đứng bên người diễn viên tiến lên đoạt lấy cặp lồng cơm trong tay cô ta đổ ập xuống Dĩ Mạch.

Trong phút chốc một bàn tay mạnh mẽ đem cô kéo ra khỏi góc tường kia, tránh thoát vũ khí công kích đặc thù, cô lại vì bị kéo gấp, lão đảo mắt tại trên người chủ nhân bàn tay kia.

Toàn bộ thức ăn hắt hết trên bức tường màu trắng, theo vách tường tí tách rơi xuống dưới.

Nếu bị hắt lên người... Sẽ rất khó xem đi...

Kinh hồn chưa định Dĩ Mạch ngẩng đầu, thấy một gương mặt xa lạ. Dáng người cao gầy. So với chính mình còn cao hơn một cái đầu.

Mái tóc màu nâu cột lại ở phía sau, hình thành một “cái đuôi” ngắn. Một đôi mắt hoa đào điển hình hơi hơi nheo lại. Trông mắt màu xám đồng. Bạc môi. Hoa tai kim cương bên tai phải lóe ra tinh quang chói mắt.

Đó là một mỹ nhân. Dĩ Mạch trong đầu hiện lên hình ảnh trong vở kịch “Mỹ nữ cứu cầu hùng” phóng tác dựa theo tác phẩm kinh điển của màn ảnh “Người đẹp và quái thú” từng xem Lý Thiển và Lục Duẫn đóng.

Chung quanh có nữ sinh khe khẽ nói nhỏ, ước chừng là “Thật suýt...” Linh tinh.

Vì thế, tầm mắt Dĩ Mạch dừng ở chỗ cổ họng mỹ nhân, thấy rõ ràng bộ phận nổi lên.

Đầu óc ngẩn ba giây.

“Đây là làm gì? !” chàng trai Sôcôla xuyên qua đám người vây xem xung quanh, thấy chiến trường tình cũ cùng người mới, kích động run run.

Cù Diễm Diễm một chút nước mắt tiên phát chế nhạo: “Trịnh Phong, là anh để cho cô ta đến làm khó xử em?” Dứt lời, ủy khuất dùng một đôi mắt to ẩn tình đưa tình nhìn hắn.

“Khó xử? Anh không có...” chàng trai Sôcôla không rõ nói.

“Nguyên lai cậu chính là Trịnh Phong.” Mỹ nhân nhẹ nhàng buông Dĩ Mạch ra, hướng hắn đi đến. “Em gái tôi nói có một kẻ làm người ta phiền lòng quần quýt lấy nó, hôm nay thấy, quả nhiên... Thực chướng mắt.” Hắn nói chuyện ngữ điệu thực thư hoãn, âm cuối hơi hơi giơ lên. Thanh âm có một loại từ tính đặc thù, không lớn nhưng cũng rất hấp dẫn người khác.

Thanh âm này, có chút quen thuộc. Dĩ Mạch mê hoặc ở trong óc nhớ lại.

“Anh là...” Trịnh Phong đối với tình huống trước mắt hoàn toàn không rõ ràng.

Hắn cầm cổ áo Trịnh Phong kéo mạnh áp xuống, vừa lúc đem lưng Trịnh Phong dán tại vách tường bị đồ ăn tẩm ẩm ướt.

Trong khoảnh khắc, Trịnh Phong dùng sức bắt cổ tay hắn lại bị hắn đưa tay ngăn chặn, bóp chặt sinh đau. Người thanh niên nhìn gầy gò trước mắt, khí lực lại rất mạnh, nhận ra điều này làm cho Trịnh Phong có chút buồn nản.

Hầu kết mỹ nhân nhíu mày: “Nếu còn để tôi thấy cậu quần quýt lấy em gái tôi, tôi bẻ gãy tay cậu.” Nói xong buông tay ra, cúi đầu ghé sát tai Cù Diễm Diễm, nhẹ nhàng nói vài câu, sau đó kéo Dĩ Mạch xuống lầu.

Hắn khi nói chuyện giống như người yêu nói lời ngon tiếng ngọt, thủy chung vẫn duy trì vẻ mặt ôn nhu đầy ý cười.

Cù Diễm Diễm vẻ mặt tái nhợt cắn môi đứng ở tại chỗ, trầm mặc nhìn bọn họ rời đi.

“Anh, anh là... !” An đồng học tìm về lý trí bóc trần đáp án, đã thấy người thanh niên bên cạnh ngón trở điểm môi hàm ý “Im lặng”.

“Đem quần áo bẩn trên người em thay đi, sau đó mời anh trai ăn cơm trưa làm tạ lễ đi. Dù sao, anh cũng là ân nhân giải cứu em khỏi cặp lồng cơm đó nha.” Hắn cười rộ lên, khiến Dĩ Mạch một trận hoa mắt.

Người này rốt cuộc, vì sao lại xuất hiện ở trong này...

27. Hồ Ly × thành thân

Ngồi ở PASTA, An đồng học thực rối rắm nhìn người ngồi ở đối diện chậm rãi ăn Ý Phấn, hơn nữa nhìn một bàn đầy thức ăn kia, không cần bàn cũng biết sẽ tốn bao nhiêu tiền, bóp cổ tay thở dài.

Dẫn hắn tới nơi này là vì, khuôn mặt này, cùng dáng người kia nếu đặt ở một nơi như căn tin trường học... Tuyệt đối, tuyệt đối sẽ khiến cho người khác vây lại xem. Cũng sẽ hoàn toàn hủy diệt luôn tác phong dấu mình của cô từ trước tới giờ.

PASTA Ý Phấn hương vị thực không tồi, cách trường học cũng không xa lắm, hơn nữa sinh viên tới nơi này dùng cơm rất ít.

Đã hơn ba giờ, đối với kiểu chiêu đãi loại hình bạn bè mà nói, là tuyệt đối đủ tư cách .

Nhưng An Dĩ Mạch đã bỏ qua những yếu tố quan trọng nhất — Người này trình độ tiêu phí cao đến mức nhất bảng.

Cùng với, nhân tố bên ngoài làm ình phá sản — khẩu vị khách nhân.

Xác thực, này không thể trách cô ngốc. Dù sao, không phải ai cũng có thể vừa nhìn đã đánh giá được một người có vẻ gầy như thế, lại có sức ăn khiến người ta phải trợn mắt mà nhìn như vậy.

“A, ăn no ~” người nào đó tao nhã lau miệng.

“Anh còn tiếp tục ăn nữa, em tính mượn cơ hội đi toilet đi trước một bước, Lam Hồ Xa.” Dĩ Mạch mặt bánh bao.

“Làm Tiểu Mạch, em nên gọi anh là Xa ca ca. Làm Tiểu Sắc Vi, em nên gọi anh là sư phụ đại nhân.” Hấn cười rộ lên, lông mi dưới ánh mặt trời cũng có màu vàng xinh đẹp. “Xem như phần thưởng rút cuộc em cũng đã nhận ra anh, hôm nay anh mời.”

“Phục vụ sinh, bàn này thêm một phần bánh ngọt mộ tư.” Dĩ Mạch đoan trang gọi phục vụ sinh.

“... Như vậy thoát nhìn, quả nhiên do ca ca là anh dẫn dắt, em cũng bắt đầu thích đồ ngọt.”

“Anh còn nói một tiếng ‘Ca ca’ em sẽ đem bánh ngọt trát lên mặt anh.”

“Không phải sao? Em trước đây mỗi ngày đều đuổi theo anh gọi là ‘Xa Xa ca ca’. Hơn nữa năm ấy sáu tuổi em còn nói phải gả...”

“A, em thật sự động thủ...” Đáng thương Hồ Ly quân bị một viên anh đào dính kem rơi chính giữa mặt.

“Ngẩng lại dùng bánh ngọt ném anh quá lãng phí.” Người nào đó cắt một miếng nhỏ bỏ vào miệng.

Trước đây Dĩ Mạch ở tại nhà bà ngoại. Xa là con của Lam Hồ thúc thúc cách vách, so với cô lớn hơn ba tuổi. Thuở nhỏ thông minh nhu thuận, giỏi giang nhiều mặt. Sau khi Dĩ Mạch học sơ trung gia đình Lam Hồ thúc thúc chuyển từ trấn L lên thành phố H, từ đó không gặp lại.

“Anh sao lại xuất hiện ở đại học C?” Cô rốt cục hỏi trọng điểm.

“Khoa Tin học Đại học C mời một đám nhân viên kỹ thuật Lam Diệp đến hỗ trợ thiết kế phần mềm, cho nên anh cũng bị kéo đến đây.”

“Anh công tác ở Lam Diệp khoa học kỹ thuật? !”

“Bộ phận thiết kế phần mềm.” Hồ Ly quân đưa danh thiếp lại, híp mắt cười, “Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Lam Hồ Xa.

Công ty hữu hạn khoa học kỹ thuật Lam Diệp.

Thiết kế sư chủ nhiệm bộ phận thiết kế phần mềm.

Dĩ Mạch lặn qua lộn lại nhìn một hồi, sâu kín thốt ra một câu: “Người năm đó bị chó đuổi phải trèo lên cột điện cũng có thể làm thiết kế sư a.”

Lam Hồ Xa: “...”

“Đợi chút, ‘Cần Khôn’ là Lam Diệp phát hành đi? Anh cứ nhiên...” Trông coi tự đạo? Từ này dường như không thích hợp... Dĩ Mạch nghĩ mãi không tìm được từ nào thích hợp.

“Tài khoản Hồ Ly là anh chính mình luyện đi lên a, hơn nữa anh chưa từng ở trò chơi lạm dụng chức quyền, bảo hộ hoàn cảnh trò chơi điểm này anh làm rất gương mẫu.” Hấn lười biếng tựa vào trên sofa làm sáng tỏ.

“Một lần cũng không có?” Ngừ điệu quý dị, tầm mắt hoài nghi.

“Đương nhiên. Anh chỉ phụ trách phương diện thiết kế, ngay cả hợp khu cũng là hôm đó anh mới biết nha.” Hồ Ly lời thề son sắt.

Hắn lăm dụng chức quyền cũng chỉ giới hạn trong thời gian ngày nào đó chạy tới điều tra tư liệu đăng ký của người nào đó...

Mà thôi.

An Dĩ Mạch. Tên thật của người chơi Mạch Thượng Sắc Vi.

Trong óc hiện ra gương mặt ngơ ngác của cô nhóc ngoại hiệu “Nấm” hấp nước mũi đi theo sau mình.

Bất tri bất giác nhiều năm trôi qua như vậy, dùng phương thức này gặp lại thật đúng là, thú vị nha.

Cho nên, hôm nay trong buổi tọa đàm, sau khi nghe được nữ giáo sư bên cạnh nói địa điểm học của hệ Quảng Cáo năm thứ ba, hắn mỉm cười đề thấp thanh âm cáo từ, “Như vậy, tôi đi trước tìm em gái, trong chốc lát gặp lại.” Hoàn toàn không biết người nhìn hắn đỏ mặt gật đầu chính là sát thủ đạo sư đại nhân hệ Tin học, được sinh viên đại học C xưng tụng “Diệt Tuyệt sư thái”.

Kết quả, cô nhóc kia không đi học. Hứng thú rã rời Hồ Ly quân đang muốn về công ty, lại xảo ngộ một màn như vậy.

“Được rồi, tạm thời tin tưởng anh.” Dĩ Mạch lại điều linh, tươi cười khả ái nói với phục vụ sinh: “Ba phần bánh ngọt dâu tây, đóng gói.”

“... Tiểu Nấm, em một mình ăn còn chưa đủ, cứ nhiên còn muốn đem về.”

“‘Bắt người tuyệt không nhẹ tay’, này là anh dạy em.” Cô nuốt khối bánh ngọt cuối cùng, hỏi, “Vừa rồi anh cùng Cù Diễm Diễm nói gì đó?”

“Cù Diễm Diễm? À ~ cái người cầm cặp lồng cơm kia? Anh nói với cô ta làm ẩm ỉ như vậy sẽ tổn hại khí chất mỹ nữ của cô ta. Vì thế cô ta biết nghe lời phải.”

“Có trời mới tin!”

“Được rồi, anh nói quá trình cô ta ở chỗ rẽ cầu thang tính kế em bị anh lấy điện thoại chụp lại, nếu cô ta lại dây dưa, anh liền phát lên diễn đàn đại học C.”

“Anh chụp được?”

”Làm sao có thể, anh là trùng hợp xuất hiện ở đẳng kia .”

“...”

“Rõ ràng là cái bẫy đi, hộp đồ ăn kia canh đã lạnh, hơn nữa, ai lại chỉ mua một hộp canh làm cơm trưa, lại đầy mỡ như vậy bất lợi cho việc giảm béo gì đó.”

“...” Hậu tri hậu giác An đồng học uể oải. Thật đúng là mắt mù, chính mình nhìn không thấy “Rõ ràng”.

“Hai ngày này em cùng Thanh Quân đều không login, mọi người trong bang hoài nghi hai người bỏ trốn.”

“... Làm sao có thể.”

“Em cảm thấy hắn thế nào?”

“Ai?”

“Người đêm nay cùng em kết hôn.”

“... Đối với một đại thần em không có chỗ nào để oán giận.”

“Anh là nói sự thật.” Hồ Ly quân ôm tay nhìn cô.

“Em và anh ấy chưa từng thấy mặt, đến thanh âm cũng chưa từng nghe được.”

“... Em.” Hắn cứng họng nhìn Dĩ Mạch. “Chưa thấy qua mặt... Sao...”

“Ở trò chơi kết hôn chẳng lẽ còn phải đi cục dân chính đăng ký mới được?” Cô vạ phần khó hiểu.

Lam Hồ Xa nhìn cô nhóc không biết sợ trước mặt, cong lên mặt mày.

Cố Quân Thanh a Cố Quân Thanh.

Tự phụ như người, chỉ sợ hoàn toàn không dự đoán được cô nhóc này trong óc đem sự thật cùng thế giới Internet phân biệt rõ ràng như thế đi. Ở trong thế giới của cô ấy, Thanh Quân cùng Cố tổng tài hoàn toàn là hai người.

Một khi đã như vậy, ta cố tình không nói phá.

Tâm tính đùa dai nổi lên, hần cười đến thần thái bay lên. “Anh thật sự, càng ngày càng chờ mong hôn lễ này.”

Cùng Lam Hồ Xa chia tay, Dĩ Mạch tới buổi học của Trương mặt ngựa, sau đó bị Nguyên Viên kéo đi ăn bữa tối mới vội vàng về phòng ngủ mở máy tính.

Dù sao, kết hôn muộn loại sự tình này, xác định vững chắc sẽ bị đám cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ nháo loạn. Vừa 6 giờ rưỡi, Ma thành dĩ nhiên người ta tấp nập.

Trong thành, dọc theo tường thành treo đèn lồng sắc đỏ thắm, ngã tư đường chủ yếu đều trải thảm hồng, khiến cho khung cảnh Ma thành quanh năm tuyết bay có một tia ấm áp.

Trung tâm quảng trường hoa hồng hợp lại thành hình trái tim thật lớn, những acc nhỏ mới đăng kí chia làm hai đội sắp xếp chỉnh tề, mỗi người ngực đều mang đạo cụ “Áp phích bài”. Toàn bộ đứng lên biến thành hai câu nói.

“Mạch Thượng Sắc Vi cùng Thanh Quân mừng rỡ, Tọa Yên Thiên Hạ chúc trăm năm hảo hợp.”

Trên bầu trời không ngừng rơi xuống ánh sáng ngọc yên hoa, giống như mưa sao băng.

Dĩ Mạch trong lòng cảm kích, cảnh tượng này vừa thực vừa huyền ảo giống như khung cảnh trong mơ, làm cho người ta tình nguyện bất tỉnh.

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Tân nương tử đến .

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Cuối cùng cũng xuất hiện.

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Mau tới mau tới, đến Túy Tuyết Lâu.

Dĩ Mạch xuyên qua đám người chạy đến dưới Túy Tuyết Lầu, toàn bộ thành viên Tọa Yên Thiên Hạ đều tề tựu, bao gồm cả Hồ Ly quân vừa mới login.

Gương mặt quen thuộc phía trước, là Thanh Quân một thân quần áo tân lang hồng bào.

Bạch Ánh Trăng đem tân nương trang giao dịch cho cô, thúc giục cô thay nhanh chút.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: (lệ nóng doanh tròng) Cảm ơn mọi người...

[bang phái] Ăn No Chống Sổ Kiếm Tiền: Khách khí khách khí, các người kết hôn, bang phái buôn bán lời không ít.

[bang phái] Phật Di Lặc: Chúng ta chỉ xuất nhân lực vô giúp vui mà thôi, hết thấy phí dụng từ vị hôn phu của muội tử.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Rốt cuộc thì kẻ lý tính không được tự nhiên nhất bang phái cũng cưới vợ, bản bang chủ cảm thấy thực vui mừng...

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Sắc Vi, vi sư chờ câu “Sự phụ” kia của phu quân muội ~

[bang phái] Bạch Cốt: Sắc Vi, hôm nay có người nào đến cướp cô dâu không? Ta ngựa tay.

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Xương Cốt, người ngựa tay đợi lát nữa có thể cướp cô dâu, thử xem Thanh Quân có thể chặt tay người hay không.

[bang phái] Bạch Cốt: ... Ta xin làm kiện phu.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Gần đây trang bị nữ Ám Ảnh thực dễ bán, Sắc Vi đợi lát nữa tỷ thu lễ có dư cho ta hai bộ, tài khoản phụ không mua được đã sắp trần truồng ...

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ...

Một bụng cảm tạ đã bị những lời nói của đám cầm thú này ghen trở về. Bạn tốt tin tức lóe ra, mở lên, là Thanh Quân.

Thanh Quân: “Thời gian thuê sân kết hôn là một giờ. Ta chọn bảy giờ đến tám giờ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Vâng.”

Thanh Quân: “Bây giờ còn có hai mươi phút nữa là bảy giờ, chúng ta đi tới chỗ Nguyệt lão tiếp nhận nhiệm vụ kết hôn đi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Được.”

Cái gọi là nhiệm vụ Nguyệt lão kỳ thật rất đơn giản, chỉ là an toàn hộ tống tân nương tới một địa điểm nào đó lấy được tín vật, sau đó lại trở lại chỗ Nguyệt lão lĩnh nhiệm vụ. Sau khi hoàn thành sẽ được truyền tống vào khu vực sân hôn lễ chuyên dụng cấm PK. Ở đó sẽ mở tiệc chiêu đãi tân khách, phân phát bánh kẹo cưới hoặc quà tặng, cùng uống rượu mừng. Hơn nữa nghe nói còn có bố trí động phòng thực vui mừng.

Vì gia tăng độ chân thật của trò chơi, người khiêng kiệu cho tân nương là do người chơi đảm nhiệm. Bình thường thời gian cỗ kiệu đi tới đi lui sẽ không vượt qua 20 phút, bởi vậy chờ hân trở lại vừa lúc có thể tiến vào sân kết hôn.

Sau khi lần nữa chọn ra được bốn người, Bạch Cốt cùng Ân No ba huynh đệ làm kiệu phu. Hơn nữa vì gia tăng độ hài hòa, ngay cả Bạch Cốt luôn luôn mặc chiến giáp kỳ nhân cũng đều thay trường bào màu trắng. Dựa theo Ánh Trăng đại tẩu đề nghị, Tọa Yên Thiên Hạ một đám cầm thú chậm rãi đi theo cỗ kiệu của Dĩ Mạch, khí thế không gì sánh kịp, khiến mọi người vây xem.

Mọi người đi tới cửa Ma thành, không hẹn mà cùng ngừng cước bộ.

Dĩ Mạch chuyển hoá thị giác, nhìn lại bên ngoài.

Tịch dương tây tà. Ngoài cửa thành một hàng người cười dị thú đứng đó, giáp trụ trên người phiếm hồng, giống như một bức họa chỉ có hai màu đỏ và đen khiến người ta choáng váng.

Khói báo động rền vang, xơ xác tiêu điều lạnh lạnh.

Giữa hàng ngũ kia, đối diện cửa Tuyết Tập Thành cao lớn, ngồi trên Thao Thiết màu đen, một người mặc trường bào màu trắng phong cách cổ, tay áo lung phong, như vân cuốn vân thư.

20. Chương 28

28. Cướp đoạt × quyết đấu

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Dĩ Quỷ, đây là cái tình huống gì?

[thể giới] Cô Hồn Dĩ Quỷ: ... Hồng Hỏa Anh Túc các vị là tới đưa hạ lễ ... đi?

[thể giới] 1314 Yêu Say Đắm: Người ngu ngốc a, có ai tặng lễ lại bảo trì loại trận hình này sao, còn có Thiên Kỳ theo ở phía sau thêm buff?

[thể giới] Heo Cười Khanh Khách: (tròn mắt) trời ạ, bản khu lần đầu tiên có sự kiện cướp cô dâu! Hơn nữa là đại thần!

[thể giới] Thượng Hải Hai Song: JQ... Hồng quả quả JQ...

[thể giới] Nón Xanh Bay Đầy Trời: Trận thế này... Tân nương nhất định rất được!

...

Bởi vì hai bang giằng co mà đám người hưng phấn đứng chờ người một lời, ta một câu xoát bạo kênh thế giới.

Không khí ngoài Ma thành biến hoá kỳ lạ, theo thời gian trôi qua càng thêm áp lực. Cầm thú đầu lĩnh hạ hiệu lệnh, bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ đều mở chế độ PK lựa chọn. Tức là công kích không có hiệu quả đối với những người cùng bang.

Xét thấy tình thế trước mắt có chiều hướng phát triển khó đoán, luôn luôn trầm ổn Quan Tài dẫn đầu mở miệng.

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Chư vị là tới uống rượu mừng sao?”

Mang theo ba triệu hồi thú thật lớn Họa Vòng Nguyễn Rửa hồi đáp: “... Xem như vậy đi.”

Về ‘Sát thủ mỉm cười’ Họa Vòng Nguyễn Rửa, Tọa Yên thu được tin tức là, người này thái độ ôn hòa, thủ đoạn ác liệt. Trước khi hợp khu, ở Diệc Châu, hắn là sát thủ đệ nhất bảng. Vì hoàn thành nhiệm vụ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Bất quá hắn đối đãi với phụ nữ còn có chút khách khí, cũng không chủ động công kích tài khoản nữ.

Chúng cầm thú bởi vì đối mặt loại tình huống này mà hưng phấn lên, thần kinh lơ lửng bớt, dù sao cũng là ngày vui mừng, chém chém giết giết cũng thật khó coi. Huống hồ nếu người ta là tới uống rượu mừng, cho dù không có giao tình gì, cũng nên chiêu đãi một phen.

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Hoan nghênh. Như vậy các vị trước tiên tiến vào thành chờ bọn hắn đi, hôn lễ bảy giờ bắt đầu.”

Nếu giải trừ cảnh báo, Bạch Cốt cùng Ân No Chống ba huynh đệ liền nâng cổ kiệu đi về phía trước. Thanh Quân cười Kỳ Lân đi cùng ở một bên.

Ngay tại trong khoảnh khắc này, mấy người của Hồng Hỏa Anh Túc đột nhiên di động.

Đóng Băng Ngàn Dặm cùng Họa Vòng Nguyễn Rửa mang theo triệu hồi thú nhanh chóng tiến lên phóng ra kỹ năng cuồng bạo, công kích Bạch Cốt cùng Ân No Chống Sát Giết Người. Hai Âm Ảnh khác dùng kỹ năng di động cao cấp thẳng tắp đánh tới Nước Tương cùng Kiếm Tiền phía sau.

Biến cố phát sinh.

Phản ứng trước hết là những người có thói quen bảo trì cảnh giác PK.

Ánh sáng chói lòa, ba đạo Lôi Hỏa của Thanh Quân giáng trước mặt Nước Tương cùng Kiếm Tiền, nện trên người hai gã Âm Ảnh đánh lén cấp 160 khiến bọn hắn chỉ còn một tầng máu. Hồ Ly lập tức tiến lên giải quyết, một kích đắc thủ liền xoay người lui về phía sau Đóng Băng Ngàn Dặm, Hồ Ly hai tay vung kiếm ‘Trụ Ngục’ cùng cự kiếm ‘Nanh Sói’ của Quan Tài đồng thời bạo kích chém xuống. Đóng Băng Ngàn Dặm cùng thiên kỳ đi theo thêm huyết phía sau hoàn toàn không địch lại lực công kích biến thái của ‘Cuồng Ma Nổi Giận’ cùng ‘Khiêu Thiên Sư Rống’, Đóng Băng tức thì bị chém giết, thiên kỳ cũng chịu chung số phận, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bên kia, ba con triệu hồi ma thú của Họa Vòng Nguyễn Rửa trừ bỏ một con ‘Tu La Khuyển’ máu nhiều còn giữ mệnh, hai con còn lại đã bị Thuận Gió Bội Ngọc cùng Hoàng Sắc Yêu Đồng liên thủ giải quyết. Bản thân hắn cũng mất một nửa huyết, nhưng cuối cùng cũng an toàn trở lại trận doanh của Hồng Hỏa Anh Túc.

Ngàn Sơn Mộ Tuyết cùng Phật Di Lặc đứng giữa đám người Bạch Ánh Trăng, Mộng Hồi Lâu Lan, Thâm Mến Không Phải Tội bảo hộ, bắt đầu ngâm xướng. Mộ Tuyết Thiên Kỳ thần khúc ‘Đầy Trời Thơ Ca Tụng’ khiến mọi người của Tọa Yên Thiên Hạ vây quanh được bao bọc trong một vầng sáng vàng. Ngàn Sơn Mộ Tuyết ở không trung xoay tròn, kim quang giống như bão tuyết từ thân thể của cô tán dạt ra phía ngoài, phạm vi lớn tốc độ hồi máu cùng cường độ kỹ năng chúc phúc cũng tăng lên. Phật Di Lặc hồi sinh Bạch Cốt cùng Giết Người xong, bắt đầu dùng ‘Vô Thượng Vinh Quang’, tăng tỷ lệ bạo kích 15% cho người được chúc phúc.

“Đều dừng tay.” Trước khi nhóm cầm thú toàn bộ rút đao chém giết, Quan Tài hô ngừng.

Hồng Hỏa Anh Túc mấy ngày hôm trước vẫn duy trì bình ổn, thậm chí một giờ trước còn bế thành tu chính. Mà hiện tại lại đột nhiên dùng một đám đông người xuất mã, chặn kiệu hoa của người Tọa Yên Thiên Hạ. Hành động khiêu khích trực tiếp lộ liễu này khiến hắn không thể lý giải được.

Cho nên, hắn cần một lời giải thích.

“Lần đầu tiên thấy đến uống rượu mừng như vậy, các người thật đúng là làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.” Cầm thú đại tỷ Bạch Ánh Trăng nhin không được mở miệng.

“Không có biện pháp nha.” Họa Vòng Nguyên Rửa cần huyết hồi máu, vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười nhất quán, “Ai bảo bang chủ bốc đồng của chúng ta muốn dừng hôn lễ này lại. Cho nên, chúng ta đành phải đến thưởng thức tân nương.”

Cầm thú nhóm lặng im.

Khán giả cũng lặng im.

Lý do này thật sự là rất kinh người, mọi người không tiêu hóa được, đầu óc toàn bộ đều muốn đóng băng.

Bao gồm cả Mạch Thượng Sắc Vi ngồi trên cỗ kiệu hoa lộng lẫy kia.

Kiệu hoa tân nương ngồi, ở “Càn Khôn” căn cứ theo số tiền mà chia làm năm cấp bậc. Dĩ Mạch ngồi là đại kiệu 500WJ, giống như một tòa tiểu lương đình, tứ phía chạm trổ tinh xảo, lấy lụa mỏng làm màn che. Khi đi lụa mỏng giống như bay múa, trông rất đẹp mắt. Mà ngồi ở trong kiệu cô cũng không bị đè nén giống như kiệu nhỏ, hơi dời đi góc độ chút liền có thể xem thấy cảnh sắc chung quanh.

Cô điều chỉnh thị giác, nhìn lại phía trước.

Nắng tiem thu, ánh tịch dương chiếu trên nguyệt sắc cổ bào cùng mái tóc bạch kim của Đế Tu, khiến thân ảnh của hắn đắm chìm trong ánh sáng hồng mơ hồ.

Ánh mắt màu lam lạnh lùng lúc này có vẻ ôn hòa thẳng tắp nhìn về phía cô. Khóe mắt có một ấn ký hoa văn màu vàng, gương mặt mang một chiếc mặt nạ tràn ngập ánh vàng tinh quang, theo gió mà động, đẹp đến quý giá.

Dĩ Mạch giật mình.

Đó là phần thưởng của nhiệm vụ che dấu “Cô Đơn Trắng Rằm” thưởng ặt nạ. Mặt nạ vốn có một đôi, nữ bản [Khuynh thành yêu nhan] cùng nam bản [Khuynh thành hoa nhan].

Dĩ Mạch nhìn mặt nạ trên mặt mình, bị mạng sa màu đỏ của tân nương che khuất, bỗng nhiên ngộ đạo.

Tân thủ cưới Hỏa Phượng.

Đây bao tụ hồn đan.

Nhẹ nhàng băng quơ “Ta thích”.

Còn có, chính thức trả lời thuyết phục “Ta sẽ đến”.

“Nếu người thay đổi chủ ý, ta có thể làm người thứ hai cho người lựa chọn” trong đầu dần dần hiện rõ ràng thân ảnh của người nói câu đó.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường...”

Lúc này, hệ thống hiện ra một loạt chữ.

[hệ thống] Thánh - Vũ Hồi Thành chấm dứt thời gian bế thành, cửa thành đại khai, hoan nghênh các lộ anh hùng vào thành.

[thể giới] Nha Đầu Không Khóc: A a a... Thánh thành bên trong tất cả đều là hoa hồng... Con đường trải đầy hoa hồng trắng, ven đường treo đầy đèn lồng đỏ...

[thể giới] Tiểu Bạch Thân Không Một Xu: ... Điên rồi, Thánh thành cũng làm hôn lễ sao, người của Hồng Hỏa Anh Túc thủ hộ cửa thành không cho tiến vào, ta bị chém...

[thể giới] Quỷ Linh Tinh: Ta ở ngoài cửa thấy được, Thánh thành quả thực thành biển hoa, hồng quả quả thiêu tiền a a a ~

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Thiên a, trăm năm mới gặp một màn cướp cô dâu...

[thể giới] Heo Cười Khanh Khách: Hôm nay trốn học ngoạn Càn Khôn quả nhiên là đúng ! Đại Thần tranh đoạt tình yêu!

[thể giới] Bắp Bênh: Đoán xem, đoán xem, ai có thể ôm mỹ nhân về ~

[thể giới] Không Kém Tiền: Thanh Quân so với Đế Tu kém bảy cấp nha, khẳng định Đế Tu thắng.

[thể giới] Lam Lam: Ai nói, Tọa Yên Thiên Hạ sẽ không thua cấp Hồng Hỏa Anh Túc.

...

Hồngбет.

Từ đầu tới giờ chưa phun một chữ Đế Tu giờ phút này cười Thao Thiết một mình hưởng kiệu hoa đi tới. Quan Tài cùng Hồ Ly đang muốn động thủ, đã thấy Thanh Quân lắc mình che ở trước kiệu.

Hắc bạch hai yêu thú tọa kỵ lại lần nữa đối diện, răng nanh ẩn hiện, hàn khí dày đặc.

“Nhớ rõ lúc trước ta từng cùng ngươi đã nói, lần sau gặp nhau, dùng một thứ để đánh cược sẽ thú vị hơn.” chủ nhân Thao Thiết đã mở miệng.

“Vui phụng bồi.” Thanh Quân vân đạm phong khinh đáp.”Bất quá, xin khuyên các hạ tốt nhất nên hỏi trước tiền đặt cược có nguyện ý đi theo ngươi không.”

Đế Tu trầm mặc một lát, Dĩ Mạch tổng cảm thấy ánh mắt lam lạnh như băng của hắn nhìn về phía cô, không khỏi một trận khản trương.

“Không cần. Ta hôm nay sợ dĩ làm hết thấy chuyện này bất quá vì muốn cho nàng biết, lòng ta hướng về nàng.”

Đối thoại giữa hai người đã vượt ngoài dự kiến của mọi người. Nhóm cảm thú tất cả đều lâm vào tình trạng lo lắng khi thấy Thanh Quân tiếp chiến. Mà Hồng Hỏa Anh Túc vì bang chủ thái độ mờ mịt “Không cần thiết” kia mà ghen hờn nhìn trân trối. Đó lại là lời nói của một người kiêu ngạo tới mức lập ra nguyên tắc trong trò chơi “Không chiếm được thì phá hủy” sao?

Hắn làm cho cả tòa thành như hãm biển hoa, dùng toàn bộ bang phái ngăn đón kiệu hoa. Chính là nói cho cô, hắn vì ái mộ cô.

Thanh Quân làm được, hắn cũng có thể. Mà hắn cũng sẽ đánh bại nam nhân cùng hắn cạnh tranh kia, để cho cô thấy, hắn cũng có năng lực có thể bảo hộ cô.

“Ngươi muốn đánh cược gì?”

“Thời gian. Nếu ngươi thua, ngưng hắn hôn lễ, kéo dài thời hạn tới một tháng sau.” Đế Tu đáp.

Này thoát nhìn là một điều kiện rất đơn giản, lại hiển lộ vẻ kiêu ngạo tự phụ tuyệt đối. Hắn tự phụ chỉ cần một tháng làm hạn định, liền có thể đoạt lấy cô từ bên người Thanh Quân.

“Nếu ngươi thua?” Thanh Quân hỏi.

“San hào, luân bạch, tùy ngươi xử trí.”

“Phương thức?”

“Mang sủng vật, không tọa kỵ, không hạn phạm vi, đơn đấu.”

“Thêm huyết?”

“Cấm.”

“Thời hạn?”

“Quyết sinh tử.”

“Được.” Thanh Quân từ trên Bạch Kỳ Lân nhảy xuống. Đế Tu cũng thu Thao Thiết hướng giữa sân đi đến. Mọi người mặc. Cứ như vậy lưu loát, rõ ràng tiến hành PK sao...

Đại đa số bởi vì Thanh Quân ứng chiến mà lo lắng, dù sao cũng là cao thủ quyết đấu với nhau, hai người bọn họ cấp bậc chênh lệch quá lớn.

Lam Hồ Xa thở dài một hơi. Hắn biết rõ Cố Quân Thanh là nam nhân chòm sao Bọ Cạp, bình tĩnh và quyết đoán, cùng với, đối mặt với đối thủ mạnh hơn vẫn phát ra khí phách cường ngạo. Bởi vậy, hắn có thể im lặng nhìn đối thủ từng bước tới gần, giống như một con sư tử ẩn giữa rừng rậm. Một người như vậy, tất nhiên phải có sự chuẩn bị, nói bốc nói phét cũng không phải phong cách của hắn.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Muội không có hồng hạnh xuất tường.

Cô vội vàng giải thích.

Khi hắn thấy những lời này không khỏi mỉm cười. Xem ra có người trong tiềm thức đã đem chính mình đặt trong tường của hắn.

[mật ngữ] Thanh Quân: Ta biết.

Cô do dự một lát, không biết nói cái gì cho phải. Dù sao Đế Tu vây thành là vì mình, mà Thanh Quân ứng chiến cũng là vì mình.

Dĩ Mạch bỗng nhiên cảm thấy mình về phương diện nào đó cũng là một tiểu cường rất cường đại. Tiến tới lại nghĩ tới câu kia Cù Diễm Diễm so sánh phân chó và ruồi bọ. Tâm tính thỏa mãn của cô gái nhỏ vừa bành trướng cứ như vậy hoàn toàn bị dập tắt.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Cái kia... Ách, huynh có nắm chắc thắng không?

[mật ngữ] Thanh Quân: Muội hy vọng ta thắng sao?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Bằng không muội làm sao gả cho huynh được?

[mật ngữ] Thanh Quân: (mỉm cười) Yên tâm, ta sẽ thắng. Không thể để thê tử chưa vào cửa đã phải thủ tiết, rất đáng thương.

Lúc này rồi thẳng nhai này còn có tâm tư hay nói giỡn. Chính mình căn bản là lo lắng thừa đi... Dĩ Mạch vì bị nhóm đại thần tính cách yêu dị khiến cho rối rắm, nửa ngày mới phản ứng lại một chuyện trọng yếu.

Bọn họ... Tựa hồ căn bản không chờ cô đồng ý đã tự tiện đem cô làm “Tiền đặt cược “đi! ?

Vì sao chính mình lại để mặc cho bọn hắn làm như vậy. Khóc không ra nước mắt...

Người của hai bên hết thấy đều lui về phía sau, hình thành một vòng lớn. Kiệu hoa màu đỏ cô linh dừng ở cửa thành, Dĩ Mạch vừa vặn có thể nhìn thấy hoàn bộ khung cảnh.

Tịch dương biến mất. Gió nhẹ ám tiềm, liễu rủ cành lay động.

Hai người đứng ở trong sân.

Phía bên phải tóc bạc như tuyết, cặp mắt màu lam giống như sao, nguyệt sắc cổ bào, cầm trong tay cự kiếm “Đoạn Tình”.

Bên trái tóc đen như mực, đôi mắt sắc tím thâm như hồ sâu, ngân bạch trường bào, cầm trong tay pháp trượng “Huỳnh Hỏa”.

Ngay tại lúc mấu chốt toàn trường nín thở ngưng thần, đã thấy một người nói chuyện.

“Chờ một lát.”

21. Chương 29

29.

[thể giới] Quên Ưu Thảo: Phóng viên đầu, phóng viên đầu, hiện tại chung quanh Ma Thành tình huống thế nào? Đã đánh nhau tới mức huyết nhục bay tứ tung, không còn người nào sống sót chưa?

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Người suy nghĩ nhiều... Tình huống hiện tại là, trước lúc quyết đấu, Thanh Quân bỗng nhiên hô ngừng...

[thể giới] Heo Cười Khanh Khách: A, vì sao? Lão bà hần bỏ chạy theo người tới cướp cô dâu sao?

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Đứa nhỏ, người không sợ bởi vì câu này mà đưa tới họa sát thân sao?

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Nguyên nhân cụ thể không rõ, chờ quan sát.

Giữa sân.

“Tuy rằng cá nhân ta cảm thấy dùng 173 cấp PK với 180 có vẻ có lạc thú. Nhưng vì tiền đặt cược là nàng, đành phải bỏ qua kích thích chọn lấy ổn thỏa.” Thanh Quân nhìn Đế Tu cười vô hại, “Người không ngại chờ ta một phút đồng hồ đi?”

“Tùy ý.” Kia thực không sao cả. Vô luận làm cái gì, dù sao, người cũng thất bại.

Thanh Quân đứng tại chỗ, trên người đột nhiên có kim quang phá không, thẳng hướng tận trời.

Mọi người một mảnh ngạc nhiên.

Nhưng mà chuyện càng ngạc nhiên hơn đã xảy ra.

Lúc quang hào quang kia tan đi, lại một quang hào quang giống vậy xuất hiện.

Một đạo, hai đạo, ba đạo... Liên tiếp không ngừng.

Khi đạo quang ảnh thứ bảy xuất hiện, hệ thống xuất hiện một thông cáo màu vàng.

[hệ thống] Chúc mừng Thanh Quân vất vả tu luyện vượt qua mọi hiểm trở, tu thành chính quả, đạt tới 180 cấp, trở thành người chơi mãn cấp thứ hai của Càn Khôn.

Dĩ Mạch trừng lớn mắt, cảm giác cảm mình sắp rơi xuống đất.

Nguyệt Thiềm Bảo Hộp.

Đó là loại đạo cụ phải mua bằng nhân dân tệ. Tùy theo khả năng chứa kinh nghiệm mà chia ra làm nhiều loại, tỷ như Thanh Đồng Nguyệt Thiềm Bảo Hộp có giá 50W, Bạch Ngân Bảo Hộp có giá 500W. Hần dùng, hẳn là Kim Cương Bảo Hộp, giá 50000W. Bảo hộp này có tác dụng chứa đựng kinh nghiệm buộc định, nói cách khác, thời điểm có người ác ý sát hại hoặc đánh quái tử vong, kinh nghiệm trong hộp sẽ không giảm bớt, bởi vậy thân gánh vác nợ máu như bọn Bạch Cốt có khi cũng sẽ dùng. Hòm là vật phẩm duy nhất, dùng xong liền biến mất, hơn nữa trong thành bán giá rất cao làm cho người ta chỉ có thể nhìn. Bởi vậy người bình thường thà rằng đi mua Hoàn Hồn Đan hoặc là Tụ Hồn Đan để tự sống lại không mất kinh nghiệm, chứ không ai đốt tiền tới mức đi mua loại Bảo Hộp này.

Thanh Quân thẳng cấp, đám người Quan Tài nhìn có vẻ bình thản. Bởi vì lúc ấy khi hắn đạt tới 170 cấp, Quan Tài chỉ có 158, mà Quan Tài đạt 170, hắn mới 173. Mọi người vẫn tưởng càng lên cấp cao, thăng cấp sẽ tốn rất nhiều kinh nghiệm, hiện tại đáp án đã công bố. Nguyên lai hắn trực tiếp đem kinh nghiệm thừa chứa vào Nguyệt Thiềm Bảo Hộp.

Này xem như thực lực của đại thần sao?

Khẳng định không phải đâu, lấy tính cách hắn... Chỉ sợ là cảm thấy trước khi Trọng Quang hợp khu với Diệc Châu, 173 cấp cũng đủ để trên trời dưới đất không có chỗ nào cố kỵ đi. Dùng cấp bậc chưa mãn cấp để khiêu chiến và cạnh tranh xem ra sẽ có hứng thú hơn.

Cho nên khi đó hắn trực tiếp phát ra khiêu chiến thư đối với Đế Tu. Hiện tại nghĩ lại, chuyện “Mãn cấp” hẳn căn bản không để vào mắt nha...

Bạch Cốt: “... Chết tiệt!”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Giống như trên.”

Ăn No Chống Sát Giết Người: “Lão tử mù. Bị kim quang thẳng cấp làm mù.”

Bạch Ánh Trăng: “Ta hiện tại cảm thấy hần mới là cảm thú điển phạm, các ngươi cũng vẫn chưa tính là gì.”

Một bang cảm thú Tọa Yên dĩ nhiên hận nghiêng răng.

Giờ khắc này Thanh Quân vẫn là một thân ngân bạch trường bào. Nhưng bên dưới trang phục mốt đó, là một thân trang bị khác trước một trời một vực. Tuyệt phẩm sáo trang cấp mười lăm tinh mãn do Hoàng Sắc Yêu Đồng tạo ra. Trượng trên tay cũng đổi thành vũ khí cuối cùng của Lạc Tinh —— “Luyện Trần”.

‘Lưu luyện tương tư ý, vì khanh chiết cánh trụ hồng trần.’

Luyện Trần trong cửa hàng để giá trên trời, cuối cùng đã bị người ta nắm trong tay.

Thực thể hóa của nó, so với hình ảnh vật phẩm trưng bày hoàn toàn bất đồng.

Nó cũng không cố định hình dạng, mà giống như một sợi dây quấn quanh cánh tay phải của Thanh Quân, mang màu tím mờ ảo, phát ra lời quang nhẹ nhẹ.

Trong khi mọi người kinh ngạc, Đế Tu vẫn như cũ bất động thanh sắc.

“Như vậy, bắt đầu đi.” Kỹ năng đã đủ, Thanh Quân bình tĩnh đứng ở chỗ cũ.

Mọi người tận mắt chứng kiến trận quyết đấu này quả là may mắn. Bởi vì đây là trận quyết đấu của hai cao thủ mãn cấp của Càn Khôn.

Mà đồng thời, bọn họ lại là bất hạnh. Bởi vì hai người phạm vi quần công lớn BT khiến cho đa số người vây quanh xem chịu tai ương ngập đầu.

Cái gọi là cao thủ trông cửa nói, tân thủ xem náo nhiệt. Những cao thủ đều tỏ vẻ bái phục về kỹ xảo thành thạo, thân pháp linh hoạt cùng chiến thuật của hai người bọn họ. Mà đám người thường vây xem chỉ cần nhìn thấy ánh sáng hoa lệ từ kỹ năng quang hiệu thể là đủ rồi. Sau này trận quyết đấu này cũng được người ta chọn dùng, trở thành đoạn phim ngắn tuyên truyền kinh điển được đặt tại trang chủ.

Trong nháy mắt khi trọng tài Vong Xuyên Bờ Đối Diện nói tiếng bắt đầu, hai người không có ngoại lệ đồng thời bắt đầu phóng ra kỹ năng hợp thể, mở ra cuồng bạo.

Cánh Ma Chiến Sủng được cuồng hóa của Thanh Quân lơ lửng giữa không trung, cách đó không xa là Thủy Yêu Chiến Sủng được cuồng hóa của Đế Tu.

Trừ bỏ một số ít người của Hồng Hỏa Anh Túc, còn lại tất cả mọi người là lần đầu tiên thấy hình thái cuồng bạo của Đế Tu.

Giống nhau nhẹ nhàng. Bất đồng là, cả người hần tựa hồ như được bao vây trong một luồng nước trong suốt.

Tương phản với Cánh Ma công cao phòng thấp, Thủy Yêu thuộc tính là phòng cao công thấp.

Dựa theo tính toán của Cực Độ Hoàn Mỹ, Đế Tu tuyệt đối đi theo lộ tuyến phòng ngự. Lực công kích đều là dựa vào trang bị. Hoàn toàn tương phản với Thanh Quân công kích cao, phòng ngự thấp. Ở trận so đấu không thêm huyết, thân là Lạc Tinh Thanh Quân tự nhiên không thể đánh đồng cùng Lôi Giáng máu nhiều. Bởi vậy, trận này thắng bại mấu chốt kỳ thật ở chỗ, Thanh Quân công, có thể phá phòng ngự của Đế Tu hay không.

Tiên phát chế nhân. Người động thủ trước là Thanh Quân. Hần bay tới một vị trí cách Đế Tu một khoảng vừa đủ, sau đó dừng lại, ngâm xướng kỹ năng Lạc Tinh 180 cấp——Thí Thân Lôi Liệt.

Đây là kỹ năng công kích cao nhất của chức nghiệp Lạc Tinh. Quần công, ảnh hưởng mục tiêu vô hạn. Dẫn trăm ngàn tia sét đánh xuống mục tiêu, lực công kích 800%, hơn nữa cứ ba giây sẽ tăng 500%——300% lực

công kích liên tục. Có tỉ lệ mang theo hiệu quả “ma túy” nhất định, hiệu quả do kỹ năng cao thấp quyết định.

Chỉ thấy Thanh Quân cánh tay phải giơ lên cao, không trung tức thì mây đen dày đặc. Nổ vang tiếng sấm, như ngàn quân nổi trống. Một đạo điện quang màu bạc như búa lớn phá không lao xuống, giáng trên thân Đế Tu. Ngay sau đó vạn đạo điện quang giống như mũi tên xé gió theo nhau mà đến, lấy Đế Tu làm trung tâm bắn xuống. Một mảnh cuộn cuộn huyền ảo, trong phút chốc toàn bộ thân hình Đế Tu đều bị che khuất.

Mất đi mục tiêu, Thanh Quân nhanh chóng di động sau khi phóng ra kỹ năng, lại bị một sợi dây phóng ra từ đám khói đen kia quấn lấy hai chân.

Mất đi gần một nửa huyết Đế Tu trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt hắn.

Trước máy tính Cổ Quân Thanh nhú mày. Quả nhiên, hắn đi không riêng gì lộ tuyến phòng ngự cao, còn có linh hoạt cao. Tuy rằng không trông cậy vào “Thị Thần Lô Liệt” vừa rồi có thể ma túy hắn năm giây, nhưng cũng không nghĩ tới cơ nhiên căn bản là không có tác dụng.

Lôi Giáng có ưu thế cận chiến tuyệt đối. Khác với Liệt Thiên, hắn công kích giá trị hơi thấp, nhưng có kỹ năng khóa trụ đối phương “Độc Đằng”. Giống như mạng nhện chặt chẽ buộc trụ con mồi, giấy dựa chỉ hao phí tâm lực.

Bị khóa, Thanh Quân phóng ra tầng tầng cột băng chặt đứt dây quấn dưới chân. Đó là kỹ năng “Sương Ngữ Thanh Tâm”, có tỷ lệ nhất định tiêu trừ hiệu quả bất lợi đối với bản thân. Lại chỉ có một nửa dây quấn bị chém đứt, một nửa khác vẫn chặt chẽ giam cầm thân hình hắn.

Theo một tiếng thanh tụng nhỏ, Đế Tu bắt đầu ngâm xướng. Sáu đóa hoa sen màu đen yêu dã bỗng xuất hiện giữa không trung, sáu đóa hoa thiêu đốt giống như ngọn lửa, đem Đế Tu vây quanh ở giữa.

Không trung dần dần tràn ngập thương mang sương mù. Sáu đóa hoa sen đốt cháy thành bụi bậm theo gió giơ lên, lại giống như ngàn vạn con bướm màu đen, tập trung ở cự kiếm “Đoạn Tình” của Đế Tu, khiến thanh kiếm vốn màu bạc trở thành tối đen.

Ám quang lưu chuyển, Đế Tu dương kiếm. Vừa bỏ xuống, núi sông dao động.

Theo kiếm phong, hắc quang kia thẳng đánh vào trước ngực Thanh Quân, đánh rớt hơn phân nửa lượng huyết của hắn.

Quan Tài đứng nhìn một bên tắc lưỡi. Nguyên lai đây mới là kỹ năng cao nhất của Lôi Giáng —— Diệp Vũ m U cấp bậc cao nhất. Khi mình sử dụng, hình thái và khí thế đều không thể bằng hắn, hơn nữa trên đầu Thanh Quân hiện lên một loạt số âm màu đỏ, so với thương tổn mà hắn tạo ra, mình quả thật không bằng.

Đế Tu nhất kích đắc thủ, đang muốn thừa thắng xông lên phóng ra kỹ năng liên tục, lại bị Thanh Quân phóng ra “Phong Lô Ảnh” dẫn đi công kích điểm. Mà giờ phút này, thời gian trói buộc của kỹ năng “Độc Đằng” đã qua, lấy lại được tự do, Thanh Quân lại lần nữa giữ khoảng cách với hắn.

Lôi Long Khiếu Hải. Hắc long của Thanh Quân vươn ngửa hướng Đế Tu đánh tới.

Viêm Diệu Liên Nhật. Hỏa diệu của Đế Tu giống như tên rời cung hướng Thanh Quân phóng đến.

Chạy vị, tránh né, tận lực làm cho giá trị thương tổn duy trì ở mức nhỏ nhất. Truy đuổi, chặn lại, liều lĩnh đem lực công kích điều chỉnh đến mức độ cao nhất.

Dĩ Mạch bị bắt ngồi ngay ngắn phía trên kiệu hoa, nhìn hai người lượng huyết luân phiên giảm bớt, tâm động quá độ, hô hấp không thuận, lại không thể cắn răng nhắm mắt.

Thắng bại khó phân.

Hai thân ảnh khi thì triền đầu khi thì tách ra, chiến tuyến càng kéo càng dài, thậm chí đem quần chúng cuốn cả vào phạm vi tấn công, thấy phơi đầy đất, lại không một người lên tiếng.

Giống như mục kích một trận quyết đấu hoa lệ, phấn khích đến mức làm cho người xem nín thở ngưng thần, bỏ qua tất cả chi tiết khác.

Quyết đấu đã tiến hành sáu phút hai mươi giây.

Đòn công kích cuối cùng, Thanh Quân chỉ còn huyết da cùng Đế Tu còn dư chút ít huyết đều phóng kỹ năng, mang theo tư tưởng đồng quy ư tận.

Phía sau Đế Tu xuất hiện ảo ảnh Minh Vương thật lớn, sáu cánh tay đều nắm minh hỏa. Hỏa diễm màu đen ngập trời bốc lên, lấy Thanh Quân làm trung tâm đốt cháy toàn bộ xung quanh. Thanh âm ngâm xướng rền rĩ bị thương giống như khúc hát cáo biệt, trong giây lát khiến ọi người đều cảm thấy như nhìn thấy lửa Tu La ngục. Hàn ý dày đặc.

Mà giờ phút này, Thanh Quân mang cánh chim màu đen, trăm ngàn đạo lôi quang giáng xuống, hóa thành một lôi thú màu vàng, rống lên một tiếng, nhắm phía Đế Tu xông tới.

Màu vàng cùng màu đen chạm vào nhau, tạo ra tầng tầng hào quang, bao trùm xung quanh.

Đây là một vẻ đẹp đến kinh tâm động phách.

Khi hỏa diễm che phủ hoàn toàn thân ảnh Thanh Quân, Cố Quân Thanh nhẹ thở dài một hơi, khẽ cử động ngón tay có chút tê cứng.

Đối thủ này, quả nhiên thực xuất sắc.

Hắn nắm chắc kỹ năng cuối cùng “Lôi Thú Chi Nộ” có thể làm cho đối phương ngã xuống đất, nhưng nhân vật Thanh Quân của chính mình chỉ e cũng không tránh khỏi đòn công kích của đối phương.

Lưỡng bại câu thương.

Trên màn hình, hiệu ứng ánh sáng dần dần tan hết.

Giữa đồng bụi khói cháy đen.

Hai thân ảnh, một vẫn đứng, một đã ngã xuống.

Hắn nhìn tình cảnh trước mắt, thất thần.

22. Chương 30

30. Ra tay × huyết trượng

Thị giác biến ảo. Tầm mắt hắn dừng ở trên người cô.

Trên kiệu hoa kia, một thân quần áo tân nương màu hồng tiên diễm đã đổi thành ngân bạch trường bào, tay áo phần phật bay lên.

Huyết lượng cũng sắp cạn đáy.

Tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Cố Quân Thanh nhìn cột huyết lượng chỉ còn sót lại một vạch hồng kia, vẻ mặt chợt trở nên nhu hòa.

Cô nhóc lỗ mãng, nếu như lực công kích của Đế Tu cao hơn lượng máu của cả hai người, muội cũng sẽ chết. Hơn nữa nếu như vậy, nhiệm vụ hộ tống tân nương sẽ thất bại. Dựa theo hệ thống hạn định, 24 giờ sau mới có thể tiếp nhận lại nhiệm vụ, hôn lễ của chúng ta hôm nay chỉ có thể ngừng lại.

Cô nhóc kia khi nào thì bồi dưỡng được loại tâm tính của dân cờ bạc này. Tất yếu phải giáo dục một phen mới được.

Nhưng mà... Thực khoái trá. Tâm giống như là phóng ngựa giữa thảo nguyên mùa xuân, vạn vật thức tỉnh, lạc vào khung cảnh ấm áp, thoải mái, gió thổi thanh thanh.

Cô để ý hắn.

Xung quanh vẫn lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều nhìn lại.

Lần đầu tiên bởi vì PK mà ngã xuống đất, Đế Tu vẫn duy trì tư thế nằm ngửa mặt lên trời, hoàn toàn không có động tĩnh. Thậm chí ngay cả khi Thiên Kỳ của Hồng Hỏa Anh Túc chạy tới hồi sinh, hắn cũng không tiếp nhận.

Họa Vòng Nguyên Rửa nhịn không được nhẹ gọi một tiếng, "... Tu."

"Ta thua." Hắn thản nhiên mở miệng, rõ ràng lưu loát." Nếu điều kiện đi, ta sẽ làm theo."

Thanh Quân: "Người đứng lên."

Đế Tu điểm Tụ Hồn Đan, đứng dậy. Đã thấy Thanh Quân xoay người đi về phía kiệu hoa, vẫn chưa nói một lời dư thừa nào.

"Thanh Quân." Hắn khó hiểu.

"Yêu cầu của ta, người đã làm được." Trang phục trên thân đã đổi thành hồng trang tân lang, Bạch Kỳ Lân giương vuốt gầm nhẹ.

Nguyên lai câu kia "Người đứng lên" chính là điều kiện sao? Mọi người hắc tuyến.

"Nếu các vị nguyện ý tham gia hôn lễ, thỉnh vào trong thành đợi một lát." Thanh Quân nói. Cổ kiệu đã được đám người Bạch Cốt nâng lên, người của Hồng Hỏa Anh Túc lại vẫn chắn phía trước như cũ.

"Để cho bọn họ đi." Đế Tu đứng tại chỗ, nhìn kiệu hoa xuyên qua đám người đang tản ra, càng đi càng xa.

[bang phái] Họa Vòng Nguyên Rửa: Mọi người trước tan đi.

Huỳnh đệ trong bang xem lúc này lão đại tâm tình không tốt, đều không có ý rời đi, bị Nguyên Rửa cùng Đổng Băng khuyên lui.

Trên thế giới dĩ nhiên bị trận chiến đấu này khơi mào lại một phen nghị luận, nhưng vì e ngại thế lực cường đại của Đế Tu, đa số mọi người cũng không dám phun ra những câu như "Đế Tu không bản sự bị thảm bại" linh tinh.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Muội... Giống như làm sai cái gì.

Dĩ Mạch trù trừ mở miệng. Thanh Quân trầm mặc làm cho cô cảm thấy có chút không yên.

[mật ngữ] Thanh Quân: Không có.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Lúc ấy thực vội, vì thế, ách, muội đại khái lo lắng...

Cô vội vàng giải thích.

[mật ngữ] Thanh Quân: Xem ra nương tử thực lo lắng vì phu thất bại.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Cái kia, đã sắp đến bảy giờ rồi.

[mật ngữ] Thanh Quân: Dùng cách này dời đề tài không inh lắm.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: -____- Ách, hắn có nhìn ra là muội dùng kỹ năng hay không?

[mật ngữ] Thanh Quân: Nếu hắn ngay cả điểm này cũng nhìn không ra, chỉ sợ không thể làm được bang chủ của Hồng Hỏa Anh Túc.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Nhưng hắn cũng không có nói ra? Vì sao...

Ngốc quá. Thanh Quân cười mà không đáp.

Hắn vì muội mà đến, lại vì muội mà chết. Một kỹ năng đó của muội, bỗng chốc trở thành một kích chí mạng.

Muội dùng phương thức đó để cự tuyệt. Nếu là ta, cũng sẽ bởi vậy mà mất mát rồi đi.

Tắt đi kênh thế giới âm ỉ không ngắt. Đế Tu trầm mặc không lên tiếng cười lên Thao Thiết, hướng đỉnh núi phía xa mà đi.

Phía sau hần, hai người Đổng Băng Ngàn Dặm và Họa Vòng Nguyễn Rửa cùng đi theo.

Một đường bay nhanh.

[mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Nguyễn Rửa, huyết lượng của Thanh Quân lúc cuối cùng thực không bình thường.

[mật ngữ] Họa Vòng Nguyễn Rửa: Nghe nói bộ quần áo kia trên người Thanh Quân có kỹ năng phụ gia.

[mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Ta nhìn thấy Mạch Thượng Sắc Vi cũng thay đổi quần áo kia, kỹ năng chung huyết?

[mật ngữ] Họa Vòng Nguyễn Rửa: Có lẽ.

[mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Nói như vậy Thanh Quân căn bản không thể tính thắng! Đưa ra hạn chế là không thể thêm huyết. Tu hần...

[mật ngữ] Họa Vòng Nguyễn Rửa: Hần biết.

[mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Kia hần vì sao không...

[mật ngữ] Họa Vòng Nguyễn Rửa: Nghiêm khắc mà nói, Thanh Quân cũng không thêm huyết, mà là sử dụng kỹ năng. Hơn nữa máu chốt ở chỗ, người dùng kỹ năng không phải Thanh Quân.

[mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Mạch Thượng Sắc Vi?

[mật ngữ] Họa Vòng Nguyễn Rửa: Đây mới là chỗ Tu khúc mắc...

Có thể hơi hiểu một chút tâm tình của người thanh niên mặc nguyệt sắc cổ bào cười Thao Thiết đen phía trước bọn họ.

Lần đầu tiên, ở trò chơi, ánh mắt hần bắt đầu truy tìm bóng dáng một người. Lần đầu tiên, mất đi sự trầm tâm. Kiêu ngạo như hần, sao lại muốn dây dưa một trận quyết đấu mà chết.

Cuối cùng, hần nhìn đến mật ngữ của nàng. “Cái kia... Thực xin lỗi. Ta gặp hần trước.”

Hần muốn cược thời gian, mà hoàn toàn lại bại bởi thời gian.

Nguyên lai cũng có lúc, người ta không thể thay đổi được mọi chuyện.

Tay trái chống đầu khước miệng người thanh niên ngồi trước màn hình hơi giật giật.

Sắc trời rất cực tối. Thân ảnh chính mình, trong bóng đêm dần dần buông xuống chột cô đơn.

[hệ thống] Thanh Quân cầm trong tay “Vĩnh Hằng Chi Giới” hướng Mạch Thượng Sắc Vi cầu hôn, vọng cộng kết liên bạch đầu giai lão.

[hệ thống] Mạch Thượng Sắc Vi nhận lời cầu hôn của Thanh Quân, hai người chính thức kết làm tân tân chi hảo, mong ước bọn họ tân hôn mừng rỡ trăm năm hảo hợp.

Trong Ma Thành, an toàn trở về, Dĩ Mạch nhìn vật phẩm nhận cầu hôn yết giá RMB 1314, âm thầm oán thầm một câu “Thieu tiên...”

Hôn lễ long trọng chưa từng có, người đến xem lễ tựa hồ muốn đập bằng cửa Tuyết Tập Thành, người ta tấp nập đòi mạng. Tọa Yên Thiên Hạ đơn giản chỉ phát rượu mừng và bánh kẹo cưới. Thậm chí Họa Vòng Nguyễn Rửa cũng đại diện Hồng Hỏa Anh Túc xoát thể giới chúc mừng.

Thời điểm tiến vào sân kết hôn, chỉ còn có năm phút là hết giờ.

Quan Tài chủ hôn, sau khi nghe Thanh Quân nói “Ta nguyện ý”, hần rốt cuộc phát huy tinh thần của một vị đương gia, rất có trách nhiệm còn thật sự hỏi: “Sắc Vi, muội suy nghĩ kỹ càng, thật sự muốn gả ột tên cầm thú sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Không đợi cô trả lời, Thanh Quân vòng tay ôm lấy cô đi về nơi động phòng. Hệ thống ngăn lại toàn bộ những người không liên quan ở bên ngoài, chỉ nghe kênh bang phái một mảnh gào khóc thảm thiết.

Hồ Ly gầm rú “Gọi ta là sư phụ!”, Bạch Cốt oán niệm “TNND, lão tử sớm hay muộn cũng chém chết ngươi”, Quan Tài thở dài “Này SARS hình tính cầm thú”, Bạch Ánh Trăng phẫn uất “Lão nương còn chưa đòi công đạo nhà ngươi đâu, không được khi dễ Sắc Vi muội muội” ...

Cửa phòng đóng lại, hết thấy mọi lời nói đều không còn.

Động phòng tại một phòng nhỏ trang trí rất tinh xảo. Màn che màu đỏ, nền đỏ, lụa đỏ trường ẩm.

Dĩ Mạch bắt giắc đỏ mặt, tìm lời để nói.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Còn thừa hai phút. Hôm nay thực vất vả, cũng may đã gả được...”

Thanh Quân: “Ta tựa hồ đã cưới một lão bà thực phiền toái vào cửa nha.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Huynh hối hận?”

Thanh Quân: “Đúng vậy, ta sợ sau này Đế Tu sẽ tìm ta phiền toái.”

Dĩ Mạch biểu tình cứng đờ, đã thấy hần nói tiếp.

“Ta sợ Tọa Yên Thiên Hạ sẽ bị Hồng Hỏa Anh Túc gây khó dễ.”

“Ta sợ diễn đàn ngày mai sẽ đăng tin Thanh Quân gian lận trong trận quyết đấu.”

“Ta còn sợ lúc ấy muội nhảy xuống khỏi cổ kiệu của ta để đi cùng hần.”

Thấy câu này, Dĩ Mạch trợn tròn mắt.

“Mấy câu trên đều là giả.” Hần đạm cười, “Trừ bỏ một câu cuối cùng.”

“Ta thực may mắn. Muội ở bên người ta.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Coi như vì muội đã xả thân cứu giúp, phu quân đại nhân cũng không nên thay đổi thất thường. Bằng không, muội thân thể yếu đuối, đâu không lại tiểu tam cường hãn.” Dĩ Mạch mỉm cười trên gheo, lại nhìn hần trầm mặc một lát, đánh ra một câu.

Thanh Quân: “Ta nguyện...”

Đã đến giờ, hai người bị hệ thống bắn ra khỏi phòng. Bởi vậy nửa sau câu nói “Ta nguyện” kia, Dĩ Mạch chỉ có thể mơ hồ tự đoán.

Thật lâu về sau, khi cô hỏi về những lời này.

Hần nói.

Ta nguyện ý dùng toàn bộ sinh mệnh còn lại, cùng muội tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Đêm đó, Thanh Quân, trên đầu xuất hiện danh hiệu “Mạch Thượng Sắc Vi phu quân” cùng Mạch Thượng Sắc Vi, trên đỉnh đầu xuất hiện danh hiệu “Thanh Quân nương tử” vừa xuất hiện tại Ma Thành, Hồ Ly quân liền đứng ở xa xa, dùng kỹ năng đổi vị trí của thầy trò đem Mạch Thượng Sắc Vi triệu tới nơi an toàn. Sau đó, nhóm cầm thú “Tam vô” vô quy tắc, vô cấm kỵ, vô trật tự lao lên loạn đánh.

Mục tiêu tự nhiên là “Ngụy 173 cấp” Thanh Quân.

Cầm thú đầu lĩnh bế thành một giờ, mặt âm trầm ra lệnh: “Diệt tiểu tử này cho lão tử, ta nhìn hần không vừa mắt đã rất lâu!”

Trong lúc nhất thời, gà bay chó sủa, phong vân biến sắc, ngay cả lá cờ Sư Thử Thú màu vàng tung bay trên cột cờ Ma Thành cũng ảm đạm đi vài phần.

Thanh Quân mới đầu còn đứng tại chỗ mặc cho bọn hần đánh, chết liền dùng Tự Hồn Đan sống lại. Sau, Hồ Ly vừa đánh vừa ôn ào phát cỡ hò reo lửa cháy đổ thêm dầu: “Người tới nha, đánh cầm thú a ~ có cừu báo cừu, có oán báo oán, muốn đánh thì đánh a ~”. Bạch Cốt ở một bên miệt thị khiêu khích thêm: “Thanh Quân, ngươi bị Đế Tu đánh tới ngu rồi sao, mau đánh trả...” Bạch Ánh Trăng lăm bầm mắt: “Về sau ngươi phải tam tông tứ đức, hảo hảo đối tốt với Sắc Vi muội muội của ta, bằng không ta liền đem bộ

dáng người hôm nay bị đánh chạt vật phát lên diễn đàn cho người ta nhìn!” Quan Tài vừa chém vừa cảm giận: “Cho người 180...”

Hoặc là nhẫn, hoặc là tàn nhẫn.

Vì thế Thanh Quân đại thần không thể nhịn được nữa, một trận vùng lên. Từ người bị đánh chuyển thành người đuổi đánh.

Chỉ thấy có người kêu “A, Hồ Ly, người sao lại giết ta? !” “Xương Cốt, thương của người chọc ta ...” “Đáng chết, Phật Di Lặc, người cư nhiên chém ta!” Vì thế tập đoàn cầm thú vừa rồi nội bộ lục đục, bắt đầu phát sinh hỗn chiến.

Cuối cùng ngay cả Ngàn Sơn Mộ Tuyết cùng Mộng Hồi Lâu Lan cũng gia nhập chiến đoàn.

Bị Hồ Ly đặt ở trên nóc nhà Dĩ Mạch hắc tuyến.

Đây là... Phương thức chúc mừng của nhóm cầm thú sao?

Đánh “Huyết” trận...

Lúc Dĩ Mạch logout, Lý Thiển hấp ta hấp tấp xông vào phòng ngủ, kích động vạn phần lay cô.

“Anh ấy sẽ tới, anh ấy sẽ tới ! Anh ấy sẽ tới a a a ~”

Bị lay, Dĩ Mạch tròn mắt hỏi: “Ai?”

Nguyên đại thần ném tới một ánh mắt hàn băng, cứu Dĩ Mạch khỏi lửa hưng phấn, cũng khiến Lý đồng học đang kích động tìm lại lý trí.

“Tô Viễn Ca a Tô Viễn Ca, anh ấy sẽ tới trường đại học K !” Nói xong đưa cho ba người mỗi người một tờ tuyên truyền.

Trên bì tờ tuyên truyền in hình một thanh niên ngồi bên đàn dương cầm, chỉ thấy hình dáng mơ hồ. Trên người mặc vest màu đen, hợp cùng cây đàn dương cầm cũng màu đen lại càng thêm huyền bí. Ngón tay thon dài đặt trên phím đàn, đôi mắt sụp xuống, càng tăng thêm vài phần u buồn đẹp để quý giá.

Đêm mai. Tại sân vận động của đại học K. Khoa nghệ thuật của tám trường đại học trong thành H đồng tổ chức.

Tiết mục thứ bảy, ca khúc “Huỳnh Hỏa”, biểu diễn: Tuyên Tình. Đàn dương cầm đệm nhạc: Tô Viễn Ca.

Đường Tiểu m kinh ngạc: “Tuyên Tình cư nhiên mời được anh ấy đệm nhạc? ! Trời đất ơi...”

Nguyên Viên nhìn dòng chữ nhỏ “Chỉ dành cho người của khoa Nghệ Thuật đại học C, không truyền ra ngoài”, cười lạnh nói: “Chỉ cho phép người của khoa Nghệ Thuật, không cho người của khoa khác biết, thật quá khô hời?”

“Nói là sợ các sinh viên khác náo loạn, sai lầm.” Lý Thiển nhún nhún vai, “Vé sớm phát xong rồi, tư liệu tuyên truyền là do tao biết từ chỗ Lục Duẩn. Thật muốn xem a ~ thần tượng của tao ~ thực suất ~”

“Tao cũng muốn xem 55555.” Đường Tiểu m cắn khăn tay.

Nguyên Viên từ trong túi lấy ra mấy tờ giấy đưa ra trước mặt Lý Thiển, muốn cô ngừng kêu thảm thiết. Không ngờ Lý Thiển vừa nhìn thấy, lập tức thét chói tai như thiên thạch sắp đâm vào trái đất.

“Mày...mày...mày... Làm sao mà có... Lại còn bốn vé vào...”

“Trầm Hân đưa. Ngày mai cùng đi đi.” Nguyên đại thần khôi phục thần sắc lão Phật gia.

“Không có thiên lý... Vì sao tao không kiếm được...”

“Mày ủy khuất như vậy thì trả lại cho tao.”

“Không cho.” Lý Thiển cười run rẩy cả người lắc lắc cái eo thon nhỏ như rơi vào hạnh phúc YY.

Dĩ Mạch mơ hồ gõ gõ máy tính.

Tô Viễn Ca.

Nhảy ra vô số kết quả tìm kiếm.

Thiên tài sáng tác kiêm ca sĩ. Lấy những bản tình ca u buồn, giọng hát tuyệt vời cùng khí chất quý công tử chinh phục vô số vạn fan hâm mộ..

Dĩ Mạch nhìn chằm chằm tấm ảnh, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt này có chút quen.

Là đã gặp qua ở nơi nào?

23. Chương 31

Trong trò chơi, thời điểm lại gặp Phong Quá Vô Ngân, là ở trên đỉnh Lạc Thiên Phong nơi từng có ước hẹn thành thân.

Nam tử kia giục ngựa đi đến, tà áo xanh bay phấp phật trong gió, dừng lại bên cạnh chính mình, giống như ngày ấy.

Trầm mặc một lát, Phong Quá Vô Ngân hỏi: “Sắc Vi, muội cùng Thanh Quân đã gặp mặt sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Không có.”

Phong Quá Vô Ngân: “Cấp bậc, trang bị trong trò chơi kỳ thật đều là ảo. Huống chi so với Thanh Quân vốn không hề hiểu rõ, ta và muội có quan hệ gần hơn. Lúc ấy cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi kết hôn là bị bức bất đắc dĩ, kỳ thật trong lòng ta vẫn có muội. Sắc Vi, hãy cho ta một cơ hội.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chỉ sợ là đến phiên ta nói ‘Thật có lỗi’ với huynh.”

Cô đang định rời đi, lại nghe thấy hắc ở sau lưng nói ——

“Dĩ Mạch.”

Cô ngẩn ra một chút, đứng ở tại chỗ.

Phong Quá Vô Ngân: “Nếu sớm biết rằng Mạch Thượng Sắc Vi chính là em, anh khẳng định sẽ không cùng Cù Diễm Diễm dây dưa.”

Dĩ Mạch mỉm cười, ngón tay bay nhanh xẹt qua bàn phím.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thanh Quân là người đã giúp đỡ tôi khi tôi lâm vào cảnh khốn cùng, mà anh cũng chính là người đã đẩy tôi vào cảnh đó. Trịnh Phong, tôi cảm thấy ‘Tín nhiệm’ cùng ‘Thích’ những cảm tình đó không phụ thuộc vào khoảng cách xa hay gần, mà là tâm. Luôn theo đuổi những gì mình chưa có, không bằng nắm chắc những thứ mình có thể nắm chắc, anh cảm thấy thế nào?”

Nói xong, một đạo ngân quang, cô biến mất ở trước mắt hắc.

Nếu chàng trai sôcôla chính là Phong Quá Vô Ngân, như vậy Hoàng Hôn Uyển Nhi hắc là chính là Cù Diễm Diễm rồi.

Thế giới này thật đúng là nhỏ nha. Dĩ Mạch thở dài.

Tựa như ai đó đã từng nói, “Ta vĩnh viễn cũng không thể biết, ở trước máy tính có phải một con chó hay không”. Đây cũng chính là luận điểm kiên cố mà người ta dùng để phê phán những người ủng hộ hôn nhân trên mạng. Thật giống như, người bạn kêu thân thiết là “Lão công”, rất có thể lại là một người đàn ông mặc quần đùi in hoa ngồi xổm trên ghế, vừa rung chân, vừa lấy tay quét nước mũi hay phì phèo thuốc lá đến vàng răng. Thời đại internet phát triển như vậy, một hệ thống mạng internet có thể cho người cùng

hàng trăm ngàn người cùng xuất hiện. Đồng thời cũng làm cho càng nhiều người không may mắn trong hiện thực tìm kiếm lấy một chút an ủi tinh thần.

Dĩ Mạch có đôi khi cũng đoán xem Thanh Quân là người như thế nào.

Người ngồi trước máy tính đó liệu có ở cùng một thành phố với mình hay không, có phải khi ngẩng đầu lên cũng có thể nhìn thấy vô số dây điện cùng mái hiên phân chia bầu trời thành nhiều mảnh nhỏ, có phải người đó cũng sẽ ngẫu nhiên nhớ tới cô gái tên Mạch Thượng Sắc Vi trong trò chơi kia.

Khi đó, cô chỉ là im lặng đứng tại chỗ, nhìn nhân vật tên Thanh Quân kia từng chút, từng chút một bước vào thế giới nhỏ bé của mình, sau đó dần dần chiếm đầy toàn bộ cả thế giới đó.

Dĩ Mạch ngồi ở sân vận động đại học K, nhìn chung quanh khí thế hùng hực nhốn nháo ồn ào, dần dần cũng quen được với bầu không khí khí thế ngất trời này.

Người kia một ngày nay đều bảo trì trạng thái gác máy. Một lát nữa cô tới hẳn cũng vẫn kịp... Cô lắc lắc đầu.

“Tuyên Tình làm sao mà mời được Tô đại soái ca ?” Nguyên Viên hỏi.

“Người ta là đại tiểu thư thế gia, những chuyện phía sau của giới nghệ sĩ... Ai mà biết rõ ràng?” Lý Thiển bĩu môi.

Tuyên Tình là hoa hậu giảng đường của đại học K, sở dĩ thanh danh lên cao là vì cô ta có một phú hào lão ba. Tuyên Tình cùng diên sản Tuyên gia ở thành phố H rất nổi tiếng, gặp hắc đạo bạch đạo mọi việc cũng đều thuận lợi.

“Nghe nói xe của Tô Viễn Ca đã đến.” Lý Thiển vừa nghe điện thoại, vừa bấm vào bên tai Nguyên Viên nói nhỏ.

“Cho nên sao?” Nguyên đại thần mặt không đổi sắc hỏi.

“Tao muốn đi xin chữ ký...” Lý Thiển vẽ mặt hưng phấn.

“Nghe nói hậu trường chuẩn bị cho hần khu hóa trang riêng, cửa có vệ sĩ bảo an, còn có vệ sĩ của chính hần theo bên người, mày cảm thấy có hi vọng đột phá vòng vây?” Nguyên Viên liếc cô trắng mắt.

“Tao lấy được cái này ở chỗ Lục Duẩn.” Lý Thiển giơ lên hai thẻ bài plastic. Phía trên viết bốn chữ vàng to ‘Nhân viên công tác’.

“... Có cái đó là có thể nhìn thấy hần?” Dĩ Mạch nghi hoặc.

“Ít nhất chúng ta cũng có thể tới chỗ phòng chuẩn bị của anh ấy.” Lý Thiển tà tâm bắt tử.

“Lười đi.” Nguyên Viên khinh thường bỏ sung, “Tao đối với con trai xinh đẹp không có nhiều hảo cảm.”

“Tiểu m đi toilet sao lại lâu như vậy... Đợi lát nữa sẽ không còn cơ hội.” Lý Thiển vò đầu bứt tai, túm lấy Dĩ Mạch đang ngồi bên cạnh, ánh mắt vụt sáng thả ra tia sáng xanh mơn mớn, “Thân ái, mày theo tao đi thôi!”

Dĩ Mạch: “...”

Hai người đeo thẻ công tác của nhân viên tiến vào khu hậu trường chuẩn bị, một đường thông suốt. Lại thấy bốn bảo vệ đứng trước hành lang. Trong đó hai gã đang nói gì đó với đám nữ sinh vây quanh.

“Hần là nơi đó rồi?” Lý Thiển cầm sẵn giấy bút hưng phấn.

“Ừ.” Dĩ Mạch kéo cô đi qua, lại nghe thấy bảo vệ phụ nữ nói chuyện.

“Các cô vẫn nên trở về chỗ ngồi xem tiết mục đi, nơi này thật sự, thật sự không thể vào.” Xem ra là ngăn cản đã thật lâu, ngay cả câu “Thật sự” cũng phải nói tới hai lần.

“Làm ơn, cho chúng em đứng ở cửa nhìn một chút cũng được rồi~ anh bảo vệ...” Cách này không được thì dùng cách khác, các nữ sinh kia phát huy đầy đủ ưu thế của bản thân, triển khai một thế công mới. Thanh âm kiều mỹ “anh bảo vệ” khiến hai người nghe mà nổi da gà.

Dù sao đối mặt với một ông chú mặt đầy nếp nhăn, ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi, không phải ai ai cũng đều có dũng khí mềm mại phong tình vạn chủng gọi là ‘anh’ được .

“Tuyệt đối không được, các cô đang làm khó cho chúng tôi, giải tán đi.”

Xem ra nơi này không qua được.

Lý Thiến nhìn nhìn về phía cuối hành lang, lôi kéo Dĩ Mạch chạy ra bên ngoài. Trong bóng tối, hai người nhẹ nhàng đi vào một góc bên cửa sân vận động, nhìn con đường trước mặt chất đống rác và các dụng cụ sửa chữa của sân vận động lúc trước còn lưu lại, thở dài.

“Đi được sao?” Dĩ Mạch hỏi.

“Ách... Thử xem xem.” Người nào đó ý chí kiên định, bước lên tấm ván gỗ lung lay, hít sâu một hơi.

Bóng đêm mờ lung. Hai người tận lực bám vào vách tường, vượt qua núi phế liệu kia, dĩ nhiên là mồ hôi đầm đìa. Dĩ Mạch căn cứ tình thần liều thân bồi quân tử, theo sát phía sau Lý Thiến. Mắt thấy sẽ đại công cáo thành, Lý Thiến dưới chân bị trượt, thân thể liền mất cân bằng ngã xuống một bên. Dĩ Mạch đưa tay kéo cô ấy đứng dậy. Trong lúc bối rối, Lý Thiến theo bản năng đưa tay trái chống đỡ, một mũi nhọn của thanh gỗ lướt qua cánh tay cô. May mà trúng chỗ quần áo dày, miệng vết thương cũng không sâu lắm.

Máu từ vết thương chậm rãi chảy ra, đau khiến Lý Thiến nhe răng trợn mắt.

“Có nặng lắm không?” Dĩ Mạch hoảng hồn, luống cuống tay chân lấy giấy ăn từ trong túi ra dè vào miệng vết thương của cô, đau lòng hỏi, “Có đau hay không?”

“Còn đi được.” Lý Thiến bất đắc dĩ thở dài, “Xem ra đường tình yêu của tao cùng Tô đại thiếu giống như Romeo cùng Juliet vậy, thực nhấp nhô nha.”

“Khi nào rồi còn nháo. Hiện tại làm sao bây giờ? Đi tới phòng y tế đi.”

“Thật vất vả mới tới được đây, đương nhiên phải nhìn được tận mắt mới có thể đi. Nói lại, cho dù muốn đi tới phòng y tế cũng phải ra cửa chính đi, chỗ này là ngõ cụt nha.”

“...”

Phòng nghỉ này là một gian phòng học nhỏ bị trưng dụng tạm thời. Trên cửa sổ còn đặt vài bồn hoa, có tác dụng che dấu rất tốt. Cửa sổ thủy tinh có mở hé, có thể nghe thấy thanh âm nói chuyện từ bên trong truyền ra.

Hai người lén lút ghé vào dưới cửa sổ, chậm rãi nhô đầu thò mắt lên nhìn.

Một màn trước mắt, làm cho hai người bối rối che miệng.

Dưới ngọn đèn ấm áp.

Trong căn phòng trống trải có hai người đang đứng.

Người con trai cao to, cánh tay trái chống trên tường, đem nữ sinh tóc quăn màu nắng giam cầm bởi thân thể của chính mình cùng vách tường trắng.

Nữ sinh kia mặc đồng phục đại học K, hàng lông mi thật dài run rẩy, trong mắt như có sương mù ẩm ướt. Khuôn mặt kia chính là hình tượng đại sứ thường xuyên xuất hiện trên áp phích của đại học K —— Tuyên Tình.

Mà người thanh niên cao to phía trước mặt cô ta, một thân tây trang màu trắng, vòng tai bên phải cùng nguyên bộ dây đeo kim cương hình lông vũ trước ngực lóe ra quang mang ám sắc.

Hơi cúi đầu, ánh mắt sắc bén màu hổ phách. Gương mặt anh tuấn, khóe môi hơi hơi giơ lên, tựa hồ xuất hiện một ý cười mơ hồ. Nụ cười kia hoàn toàn tương phản với vẻ mặt thiên sứ của hắn, mang theo tà khí, yêu dã dị thường.

Tô Viễn Ca.

Vẻ mặt này của hắn hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt trên tấm áp phích quảng cáo. Trên sân khấu, Tô Viễn Ca rất ít cười, lạnh lùng mang theo vài phần u buồn, cho nên được nhóm fan xưng là “U buồn vương tử”. Mà giờ phút này... Quá mức không thể tưởng tượng, thế cho nên làm cho Lý Thiển trợn mắt há hốc mồm. Dĩ Mạch bị một màn đó làm cho chấn động, trong lòng mặc niệm phi lễ chớ nhìn, nhưng ánh mắt lại di không ra.

Dù sao, hai người trước mắt này cũng chính là tuấn nam, mỹ nữ. Hai người xinh đẹp, giống như một bức tranh tinh xảo duy mỹ, làm người ta phải ngẩn nhìn.

Kế tiếp hết thấy giống như một pha điện ảnh quay chậm.

Tô Viễn Ca từng chút từng chút đưa tay tới gần, tay trái nâng cằm Tuyên Tình lên, không chút do dự cúi đầu xuống hôn.

Hôn triển miên, cảnh tượng kiều diễm.

Bên ngoài hai người nhìn lên vẫn duy trì tư thế nửa đứng nửa ngồi, trợn tròn mắt, mặt đỏ bừng, chân bắt giắc đã tê dần.

“Tuyên đại tiểu thư vừa lòng chưa?” Cái hôn kia chấm dứt, Tô Viễn Ca như cũ vẫn duy trì tư thế ái muội gần sát, cúi đầu nhìn nữ sinh đang hô hấp khó khăn trong lòng. Thanh âm mềm mại tràn ngập mê hoặc, “Hoặc là, chúng ta tiếp tục sau khi tiết mục biểu diễn kết thúc?”

“Viễn Ca...” Cô ta run rẩy phát ra một tiếng gọi.

“Bất quá.” Hắn hô hấp dừng ở bên tai cô ta, nhẹ giọng nói, “Phí qua đêm với tôi so với phí biểu diễn cao hơn nhiều, mấy trăm vạn kia chỉ sợ không đủ.”

“Rốt cuộc là vì sao? Chúng ta lúc trước rõ ràng...” Giọng nữ khóc nức nở.

“Ngáy.” Hắn buông tay ra, xoay người ngồi bên bàn, chỉ một cái chớp mắt liền đổi thành biểu tình xa cách lạnh như băng.”Tôi chỉ sợ không rảnh cùng cô tiếp tục trò chơi luyến ái này. Đương nhiên, nếu Tuyên gia nguyện ý vung tiền như rác giống như lần này, tôi cũng rất có nhã ý lại vì Tuyên tiểu thư đàn nhạc đệm.”

“Tô Viễn Ca! Anh sao lại có thể làm như vậy...” Tuyên Tình hỏn hỏn khóc thành tiếng.

“Vô sỉ? Hạ lưu?” Hắn đứng dậy, đi về phía cô ta, lấy tay khê mạn trốn khéo mắt của cô, đụng đến nước mắt ấm áp.

“Dù vậy, cô vẫn mê luyến tôi, không phải sao?” Hắn híp mắt lại, giống sương mù che phủ toàn bộ, vĩnh viễn nhìn không thấu thần sắc.

“Nước mắt sẽ làm hỏng lớp trang điểm nha, bảo bối.” Hắn mỉm cười tiếng nói giống như chú ngữ, có ma lực làm cho người ta say đắm, mặc dù lời nói tiếp theo ngữ khí hoàn toàn bất đồng.

“Lau nước mắt, sau đó, cút đi.”

Nữ sinh lệ tràn mi, xoay người đi về phía cửa.

Ngoài cửa sổ hai con chuột vẫn duy trì há miệng kinh ngạc, tựa như có thể nhét vừa một quả trứng, cứng người tại chỗ.

Thần tượng... Nguyên lai... Là như vậy.

Dĩ Mạch đồng tình nhìn bên cạnh Lý Thiển, trong lòng cô ấy, hình tượng thần tượng sáng ngời lấp lánh đã lập tức bị đóng băng.

Đúng lúc này, chỉ thấy cánh cửa sổ bị người ta đẩy ra từ bên trong. Ngay sau đó một cốc nước lớn hắt ra.

Dĩ Mạch vội đẩy Lý Thiển ra, chén nước kia hắt tại chính mặt cô, tưới ướt tóc cùng áo.

Hai người đứng dậy, hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt lạnh lùng của người cầm cốc nước kia.

“Hai vị xem khoái trá không?” Tô Viễn Ca mặt không chút thay đổi đứng ở phía trước cửa sổ.

24. Chương 32

32.

“Chúng tôi... Không phải cố ý nhìn lên, ách... Là tới muốn xin chữ ký.” Lý Thiển luôn luôn bưng hẫ lúc này đầu lưỡi cũng bị đông cứng.

“Ồ? Vậy thực bất hạnh, tôi là cố ý hắt nước.” Hai tay hẫ giao nhau, ôm ở trước ngực, ung dung nhìn hai người.

Bị hắt nước Dĩ Mạch nhủ mi. Tên này tính cách cùng vẻ bề ngoài kém xa vạn dặm, thực sự là khiến cô nổi giận. Cô nhìn người bên cạnh vẻ mặt uể oải bất đắc dĩ, đột nhiên bạo phát.

“Tôi tiên sinh.” Dĩ Mạch dùng một tay chống đỡ, bay qua cửa sổ nhảy vào trong, nhìn thẳng vào nam nhân khuôn mặt lạnh như băng kia nói, “Đồng học của tôi vì muốn tới xin chữ ký của anh, thậm chí tay đã bị thương. Hành vi nghe lên của chúng tôi có lẽ khiến anh không thoải mái, nhưng đó thật sự chỉ là ngẫu nhiên. Anh không thể dằn xếp một chút sao?”

“Không.” Hẫ cư nhiên ngay cả một lý do cũng không đưa ra, trực tiếp cự tuyệt.

Dĩ Mạch thầm hít một hơi, trấn an tâm tính luống cuống của chính mình, gương mặt bình tĩnh nói, “May mắn anh nói không. Theo ý tôi, để cho người như anh ký tên, thật sự sẽ làm bẩn một tờ giấy sạch sẽ.”

Nói xong cô kéo Lý Thiển vừa từ cửa sổ nhảy vào phòng, nhanh chóng đi thẳng ra cửa.

Trùng hợp lúc này vang lên tiếng đập cửa, một nữ trợ lý trẻ tuổi trang điểm cẩn thận tiến vào, thấy Dĩ Mạch ướt sũng đang ôm cánh tay Lý Thiển thì hoảng sợ.

“Cô...các cô...” Cô ta nhìn chằm chằm hai người đánh giá.

“Chuyện gì?” Thanh âm một mỗ ở phía sau bọn họ vang lên.

Trợ lý giống như mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức trấn tĩnh lại, thật cẩn thận cười lạnh nói: “Viễn Ca, vừa rồi Tuyên tiểu thư nói thân thể không khỏe, tiết mục của chúng ta sẽ lui lại một chút...”

Vô thanh vô tức, một chén nước khác hướng thẳng vào mặt trợ lý hắt tới. Lốp trang điểm trên mặt cô ta bị nước làm trôi đi, nước trên mặt từ từ chảy xuống. Tựa như đã biết trước kết quả này, cô ta không hề có thần sắc kinh ngạc hay oán hận, chỉ lấy từ trong túi xách ra khăn tay, lau khô nước trên mặt.

“Chìa khóa xe.” Hẫ đứng trước mặt nữ trợ lý, đưa tay ra.

“Viễn Ca! ... Anh không thể đi, giám đốc đã dặn... Lần này...” Cô ta chân tay luống cuống cầu xin.

“Trong năm giây đem chìa khóa giao cho tôi, nếu không, sa thải. Năm.” Hẫ lãnh nghiêm mặt.

“Viễn Ca, nghe tôi nói...”

“Bốn.”

“Anh không thể đi...”

“Ba.”

“Như vậy là hủy hợp đồng...”

“Hai.”

“Tuyên gia bên kia nhất định sẽ không để yên...”

“Một.”

Trợ lý nhận mệnh đem chìa khóa giao cho hẫ. Hẫ đưa tay cầm lấy áo khoác đang vắt trên lưng ghế dựa, kéo mũ lên, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt.

“Tôi đi trước, những chuyện tiếp theo giao cho cô, cô hẳn là xử lý những vấn đề này rất giỏi, Nam Hi.”

“A ,đúng rồi, gặp lại sau nhé, các tiểu thư rình coi cuồng.” Hắc khê cười một tiếng, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Thực bất hạnh, đó là con đường Dĩ Mạch cùng Lý Thiển đi vào.

Trong suy nghĩ của hắc, nếu các cô có thể theo con đường này tiến vào, hắc tự nhiên cũng có thể theo con đường này đi ra ngoài.

Vì thế, Tô soái ca thực kinh ngạc nhìn trước mắt một núi kiến trúc chồng chất chặn đường đi.

Hắc nhắm mắt nhú mày, xoay người muốn theo cửa sổ trở về, lại phát hiện cửa sổ đã bị người ở bên trong đóng chặt.

Ngón tay vẫn còn đặt trên chốt khóa, đứng ở cửa sổ Dĩ Mạch nhú mày bình tĩnh nhìn hắc.

Cách thủy tinh đối chọi gay gắt.

Một bên, Lý Thiển cùng trợ lý Nam Hi đầu đầy mồ hôi lạnh.

An Dĩ Mạch là cô gái quật cường. Đây là hiểu biết của Lý Thiển đối với cô. Khi phần nộ, cô vô cùng kiên trì cùng chấp nhất. Hiện nay, rõ ràng, cô nổi giận.

Nam Hi là trợ lý kiên trì được lâu nhất trong đám trợ thủ đông như đèn kéo quân của Tô Viễn Ca, cô đi theo hắc đã hơn nửa năm. Cô nhận thấy tính tình của Tô Viễn Ca như một đứa nhỏ sinh hư. Bốc đồng, vô lý, kiêu ngạo, nhưng đồng thời lại là người đem tình cảm chân thật của mình chôn sâu. Đại đa số thời điểm hắc luôn im lặng, khuôn mặt lạnh như băng. Nhưng giờ phút này, bên ngoài cửa sổ, hắc nhắm lại mi, phản xạ này làm cho cô đổ mồ hôi. Hắc, cũng nổi giận.

Hắc híp mắt, nhìn về phía chính mình, ánh mắt giống như loài rắn đánh giá thức ăn. Dĩ Mạch bị so sánh bỗng nhiên xuất hiện trong đầu này làm cho rối rắm, cả người không thoải mái.

“Cái kia...” Lên tiếng trước là Nam Hi, cô vỗ vỗ bả vai Dĩ Mạch nói, “Vị đồng học này, ách, bên ngoài rất lạnh. Anh ấy ở đó sẽ bị cảm lạnh.”

“Sẽ không. Tôi cũng vừa bị tưới một đầu nước đứng ngoài đó, không phải là rất lạnh.” Cô ngoảnh mặt làm ngơ.

“... Anh ấy cần chuẩn bị tiết mục, để anh ấy vào đi.” Nam Hi lại liếc mắt nhìn người thanh niên ngoài cửa sổ ánh mắt lạnh lùng, khi nói chuyện không khỏi cong lưng, giống như có mũi nhọn chĩa vào.

“Không phải mới vừa nói tiết mục lui lại sao? Hơn nữa để anh ta vào anh ta sẽ chạy, không bằng cứ thế này mới là an toàn.” Dĩ Mạch mỉm cười.

Kỳ thật tôi cũng không muốn để anh ta tiến vào a... Nội tâm Nam Hi đối với cô gái dũng cảm này vạn phần đồng ý. Nhưng mà...

Nếu không để anh ta vào tôi sẽ chết thực thảm nha... Nam Hi khóc không ra nước mắt, cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo kia xuyên qua thủy tinh, nện trên lưng chính mình. “Đồng học, vô luận như thế nào, cô vẫn nên mở cửa sổ ra trước...”

Di động bỗng nhiên rung lên, Nam Hi nhanh chóng nhận điện thoại.

Bên trong truyền đến tiếng gầm của người thanh niên kia. “Nhanh chóng mở cửa sổ. Kêu bảo tiêu vào, lời hai kẻ không biết từ chỗ nào xuất hiện kia ra ngoài cho tôi!”

Quả nhiên, bạo phát...

“Đồng học, cô nếu không buông tay, tôi sẽ bị đuối việc ...” Nam Hi vẻ mặt xót thương nhìn cô.

“...” Dĩ Mạch hoàn toàn chịu không nổi loại ánh mắt diêm dâm đáng yêu này, đành buông tay ra.

Lý Thiển nhắm đúng thời cơ kéo cô chạy ra phía ngoài, xuyên qua hành lang, chạy như điên giữa ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ cùng đám nữ sinh vây quanh.

Hai người thở hổn hển tiến vào buồng vệ sinh, hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy chuyện vừa gặp được thật sự khó tưởng tượng. Dĩ Mạch nhìn Lý Thiển không biết là nên khóc hay cười, Lý Thiển nhìn đầu cô ướm sừng, hai người nhớ tới Tô đại soái ca tư thế tiêu sái thả người nhảy qua cửa sổ, cuối cùng bị nhốt bên ngoài tiến thoái lưỡng nan, rốt cục nhịn không được cười lớn ra tiếng.

“Hiện tại tao mới phát hiện, sùng bái thần tượng cũng có thể hại chết người nha.” Lý Thiển còn thật sự tổng kết.

“Đứa ngốc, tay mày có còn đau hay không?”

“Đau.”

“Vừa không phải nói không đau sao?”

“Nhìn thấy soái ca nhất thời quên đau.”

“...” Tao thật muốn đá bay mày. Đây là tiếng lòng Dĩ Mạch.

Cùng Lý Thiển tới phòng y tế băng bó, hai người sau đó mới trở lại sân thể dục xem tiết mục.

Nguyên Viên cùng Đường Tiểu m tức giận là không tránh được.

“Hắt xì...” Ngồi ở trên khán đài Dĩ Mạch ngứa mũi.

“Cảm lạnh rồi?” Lý Thiển có chút lo lắng.

“Đại khái là vậy đi.” Rùng mình một cái, cô nhu nhu cái mũi, oán thầm. Có lẽ nguyên nhân là thằng cha BT nào đó đang mắng mình...

Chương trình biểu diễn bị điều chỉnh đột xuất, tiết mục của Tuyên Tình cùng Tô Viễn Ca ở cuối cùng. Vì thế, đêm đó khi tới tiết mục cuối cùng, sân thể dục không còn chỗ ngồi, quần chúng vô cùng kích động đứng lên.

“Tiếp theo là ca khúc “Huỳnh Hổ”, là bản tình ca mới do Vương tử Tô Viễn Ca sáng tác. Biểu diễn cùng anh là sinh viên khoa Nghệ thuật chúng ta...”

Thét chói tai cùng tiếng vỗ tay hoàn toàn áp đi những lời cuối của người dẫn chương trình, trong nháy mắt Tô Viễn Ca nắm tay Tuyên Tình xuất hiện, quần chúng kích động vạn phần đứng lên vỗ tay, giơ đèn cổ vũ màu, hoàn toàn ném hết bộ dạng rụt rè yếu điệu ra phía sau. Trường hợp mất khống chế thứ nhất.

Ánh đèn chiếu xuống, Tô Viễn Ca vô cùng hoàn mỹ. Tuấn mỹ dung nhan. Dáng người thẳng tắp, tao nhã cúi đầu. Giơ tay nhắc chân đều đủ để làm người ta điên cuồng.

Nguyên Viên kinh ngạc nhìn Lý Thiển vẫn duy trì tư thế ngồi ngay ngắn của phu nhân tổng thống trên ghế, thầm nghĩ: con nhóc kia bị trúng tà gì, lúc chạy đi xin chữ ký còn vui sướng hoa chân múa tay, hiện tại vì sao một chút kích động cũng không có ?

Khi Tô Viễn Ca ngồi bên đàn dương cầm ấn phím đàn đầu tiên, cả sân vận động dần dần an tĩnh lại.

Tuyên Tình thanh âm thực ôn nhu, đem ca khúc này suy diễn ra một loại tâm trạng thần nhiên đau thương đúng mức.

“Cảnh vật giống như trong mơ.

Em mỉm cười hôn khẽ gương mặt anh.

Khi tỉnh mộng vẫn thật lưu luyến.

Giống như một khắc trước vẫn còn bên người.

Tình yêu say đắm, giống như huỳnh hỏa.

Biến mất giữa đêm hè.”

Khi điệp khúc lặp lại lần thứ hai, tiếng đàn của Tô Viễn Ca bỗng nhiên chậm lại. Tuyên Tình đứng tại chỗ không biết phải làm sao, lại thấy ngón tay thon dài của hắn ở lướt trên phím đàn, tiếp tục đàn lên một giai điệu khác. Giai điệu này cùng “Huỳnh Hỏa” phong cách tương tự, nhưng lại có sự biến hóa.

Thong thả, ưu thương, lại rung động lòng người.

Hắn đưa microphone lại gần, cất giọng hát.

“Tình yêu say đắm, giống như huỳnh hỏa.

Anh đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh em càng ngày càng xa.

Cuối cùng, cuối cùng, đã không còn trong tầm mắt.

Không thể giữ lại tâm của em.

Vẫn như trước, quyến luyến ánh mắt của em.

Tình yêu say đắm, giống như huỳnh hỏa.

Nguyên lai anh bại là bởi thời gian.”

Ca khúc kết thúc. Vỗ tay như sấm dậy.

Bảo vệ gian nan ngăn cản đám người từ bốn phương tám hướng cố gắng tiến vào trong. Trợ lý cùng bảo tiêu dẫn Tô Viễn Ca từ trên sân khấu tiến thẳng vào trong phòng.

Dĩ Mạch từ trong đám người chật chội chui ra khỏi sân vận động, tìm kiếm chung quanh chẳng biết ba người kia đã đi đâu.

Rất không có thiên lý. Cô căm giận. Người như thế có gì đáng giá mà hâm mộ ?

Chẳng qua, tuy rằng cô có tâm miệt thị, lại không có can đảm hô lên tiếng như vậy. Nếu không cô nhất định sẽ bị đám nữ sinh hâm mộ cuồng nhiệt kia đạp nát dưới chân.

Trong tình huống này mà tìm người, quả thật không khác gì mò kim đáy bể. Dĩ Mạch sờ di động định gọi điện thoại, lại phát hiện di động trong túi đã không cánh mà bay.

Lúc đến đại học K vẫn còn. Cô lo lắng nhớ lại.

Như vậy, chẳng lẽ là lúc mình nhảy qua cửa sổ... Cô tựa hồ nghe thấy một thanh âm rất nhỏ, nhưng bởi tình cảnh lúc ấy, lại không kiểm tra lại...

Dĩ Mạch xoay người chạy về phía sân vận động.

“Anh vì sao lại đột nhiên thay đổi giai điệu?” Tuyên Tình đi theo phía sau Tô Viễn Ca chất vấn.

“Tôi thích thế.” Hắn cầm lấy chìa khóa xe, mở cửa xe ngồi vào, nói với Nam Hi ở phía sau Tuyên Tình: “Tôi ra ngoài.” Nói xong, một cước nhấc chân ga rời đi. Từ đầu tới cuối không hề liếc mắt nhìn Tuyên đại tiểu thư một lần, khiến cô ta tức giận giận chân.

An đồng học tìm di động không được, lại vừa vặn gặp Nam Hi đang thu dọn đồ dùng.

“Chị trợ lý, chị có thấy một cái di động NXXX7 màu đỏ hay không?” Cô hoang mang vội vàng hỏi.

“A? Tôi hình như thấy... Viễn Ca nhặt lên một vật màu đỏ ở bên cửa sổ... Chẳng lẽ là điện thoại của cô?” Cô ta hỏi lại.

“Anh ta... Cầm đi?”

“Phải...” Ánh mắt vô cùng đồng tình.

Dĩ Mạch phát điên. Tuy rằng không trông cậy hắn có thể trả lại nguyên chủ, nhưng sao hắn có thể chiếm lấy làm của mình?

Thằng cha BT chết tiệt!

“Điện thoại, có thể cho tôi mượn dùng chút không?” Cô vô kể khả thi. “Tôi phải lấy lại di động.”

Nam Hi gọi điện thoại cho Tô Viễn Ca, nhanh chóng quăng cho Dĩ Mạch, dặn: “Trong vòng mười giây nói rõ ràng chuyện của cô. Bằng không anh ta sẽ treo điện thoại không tiếp ~ “

Dĩ Mạch hít sâu một hơi, chờ điện thoại bên kia truyền đến một câu: “Nam Hi, cô thật sự muốn bị sa thải sao?” Đồng thời, cô trung khí mười phần hét ra một câu: “Tô Viễn Ca, trả lại di động cho tôi!”

Khí thế ngất trời.

“Rình coi cuồng?” Đối phương hiển nhiên cũng bị thanh âm hùng tráng kia làm ngẩn người, nửa ngày mới hỏi.

“Anh mới là rình coi cuồng, cả nhà anh đều là rình coi cuồng.” Cô thuận miệng mắng lại, vừa liếc mắt, thấy Nam Hi mặt xám như tro tàn, nhất thời ủ rũ. “Ách... Cái kia, điện thoại của tôi...”

“Muốn lấy, đến ‘Thủy Sắc Thời Gian’ đường Thanh Đằng, tôi chờ cô ở đó. Mười phút.” Nói xong, đối phương treo điện thoại.

25. Chương 33 - 34

33. Tìm về × không về

Mất điện thoại là xui xẻo. Điện thoại bị người ta nhặt được lại là vô cùng xui xẻo.

Điện thoại bị một tên nhân cách BT nhặt được là cực kỳ xui xẻo.

Dĩ Mạch mang tâm tình bi thương chạy tới “Thủy Sắc Thời Gian”.

Đại học K và đại học C đều là những trường nổi danh, lại cách nhau khá xa. Đại học C bởi vì quy hoạch năm năm trước sửa chữa toàn bộ, di dời khỏi khu vực trung tâm các trường đại học, ra khu vực bên ngoài, ngồi giao thông công cộng ước chừng mất một giờ.

Mà đại học K, bởi vì đã xây dựng trăm năm, từng nhánh cây, ngọn cỏ đều là cổ xưa, cho nên thủy chung sừng sững trong nội thành, cùng với nó là mấy trường đại học hình thành trong thời gian quy hoạch các học viện.

Đường Thanh Đằng chạy song song với con đường phía cửa sau của đại học K. Dĩ Mạch chạy như bay, nhìn thấy bốn chữ to màu hồng “Thủy Sắc Thời Gian” lóe lên trong màn đêm mới dừng lại thở dốc.

Đối diện với cửa lớn, một chiếc SLK200K màu xanh ngọc ngừng trên đường, Tô Viễn Ca một tay chống đỡ đầu, liên tục mặt đen nhìn cô.

“Đưa... di động...” Yết hầu giống như bị hỏa thiêu, mở ra bàn tay.

Hắn ngẩng mặt giương mắt: “Lên xe.”

“Gì cơ?” Cô kinh ngạc.

“Tôi không có thói quen dùng tư thái ngưỡng mộ cùng người khác nói.” Hắn ngồi thẳng, đem cửa kính xe dâng lên. Hoàn toàn không cho Dĩ Mạch cơ hội nói chuyện.

An đồng học muốn phun hỏa. Cô thực AQ lâm vào ảo tưởng chính mình một quyền đập vỡ cửa kính xe sau đó lòi cái gương mặt không biểu tình như cương thi kia ra, giống như Ultraman đại chiến Godzilla.

Nhưng mà, này dù sao cũng là ảo tưởng mà thôi. Nếu đập vỡ thật, cô bồi thường không nổi...

Cô thực bất đắc dĩ đi tới mở cửa xe bên ghế phụ, thăm dò đi vào. “Tô đại minh tinh, không nhặt của rơi là mỹ đức.”

Tô Viễn Ca ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, vừa lúc thoáng nhìn thấy mấy người đàn ông ôm máy chụp ảnh ở góc đường qua kính chiếu hậu. Đưa tay túm lấy vai trái nữ sinh, đem cô kéo vào bên trong xe.

“Làm gì? ! ...” Ngã vào trong xe Dĩ Mạch còn chưa ngồi vững, Tô Viễn Ca đã nhấn mạnh ga về phía trước chạy trốn, thiếu chút nữa đạp đầu vào thành xe.

“Anh điên rồi? !” Cô đóng cửa xe, kính hồn chưa định.

Tốc độ siêu tốc, hơn nữa cũng không đếm xỉa gì tới đèn giao thông. Mặc dù là đêm khuya gần 12 giờ, tốc độ như vậy vẫn là quá nhanh.

“Thắt dây an toàn, sau đó, cầm miệng.” Hấn nhìn qua kính phản quang ba chiếc xe theo đuôi mình, phát ra một giọng mũi khinh miệt.

Dĩ Mạch nhân sinh hai mươi một năm, cũng không nghĩ mình sẽ làm một cuộc đại mạo hiểm chạy như bay quanh thành phố H như vậy.

Thời điểm Tô Viễn Ca ở ngã tư đèn đỏ nhấn ga lao qua, cô gắt gao cầm lấy tay vịn ở cửa xe, hoảng sợ nhắm mắt lại.

Từ sau khi gặp hấn vốn không có chuyện gì tốt. Cô trong óc gần như trống rỗng hiện lên một ý niệm như vậy.

Dần dần đã có khoảng cách với đám phóng viên đi theo, Tô Viễn Ca bắt đầu giảm tốc độ. Dĩ Mạch tâm kinh hoảng rất cực dần dần khôi phục tần suất bình thường. Mở mắt ra, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa trắng bệch mặt.

Chuyển qua một góc đường, trên đường kẻ vạch cho người đi bộ, một phụ nữ có thai đang qua đường.

Tô Viễn Ca nhấn mạnh phanh xe nhưng cũng không kịp. Hấn nhanh chóng quay ngược trở lại phương hướng tránh đi, dọa người phụ nữ có thai kia hoảng sợ, thân xe xông lên lối đi bộ, đâm vào một hàng rào gỗ.

May mà không nghiêm trọng lắm, đầu xe bên trái chỉ hơi hư hỏng nhẹ.

“Thật có lỗi.” Lúc Tô Viễn Ca mở cửa sổ xin lỗi người phụ nữ kia, Dĩ Mạch ở một bên giống như thấy gà trống đẻ trứng, tròn tròn mắt.

Với tính cách của hấn, trong tình huống này, không phải hấn sẽ nói “Cô không dài mắt?” hay gì đó tương tự sao?

Hấn đem xe xuống đường, phía sau ba chiếc xe đuổi theo cũng đã sắp tới, ánh đèn loang loáng không ngừng.

“Anh cứ nhiên lại xin lỗi?” Cô tin tưởng vững chắc chính mình xuyên qua đến năm 2012.

(2012: ngày tận thế 20/12/2012 theo truyền thuyết của người Maya)

Đối phương không nói. Dĩ Mạch nghiêng mặt nhìn lại, tựa hồ, bên tai hấn hơi ửng hồng.

Là thấy sai... Ngày nhất định là ảo giác... Đây là do ánh đèn...

Cô lâm vào thôi miên chính mình.

“Góc đường kế tiếp, cô xuống xe, tìm chỗ trốn đi.” Hấn cầm điện thoại quảng trả cô, vừa lái xe vừa nói.

“Sao cơ?” Cô hoàn toàn không lường trước hấn lại trả điện thoại cho cô như vậy, hơi giật mình phát ra một tiếng.

“Nếu cô muốn bị viết thành bạn gái của tôi, đương nhiên, cô cũng có thể tiếp tục ngồi, bày ra một dáng vẻ đẹp để chờ bọn họ đến chụp.” Ngữ điệu khinh miệt.

“Có ma mới nguyện ý! ...”

“A.” Hấn tựa hồ là nở nụ cười, “Trên đời này, ma còn nhiều hơn người.”

Nói xong, đột ngột dừng sát ở ven đường.

Dĩ Mạch rất nhanh xuống xe, khi đóng cửa không khỏi nhìn về phía ánh mắt hần.

Con người màu ngọc lưu ly bình thường xinh đẹp, tựa hồ có một lớp sương mù tán đi. Hần im lặng nhìn chính mình. Tầm mắt kia làm cho đáy lòng người ta nổi lên một cảm giác khó tả.

Cô chỉ liếc nhìn một chút liền xoay người chạy về chỗ bóng tối dưới tòa nhà lớn. Chiếc SLK200K xanh ngọc trên đường cũng đồng thời lao về phía trước, giống như chưa bao giờ dừng lại, mang theo ba chiếc xe theo đuôi chạy như bay mà đi.

Dĩ Mạch nắm di động đứng từ một nơi gần đó, trên di động dán một tấm plastic hình một nữ Ám Ảnh trong “Càn Khôn”. Cô không khỏi hồi tưởng lại một màn vừa rồi.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, môi hần tựa hồ động .

Rất nhỏ bé, thế cho nên làm cho cô cảm thấy kia bất quá chỉ là ảo giác.

Khi đó, cô cũng không có nghe thấy hần nói bốn chữ.

“Mạch Thượng Sắc Vi.”

Nắm di động An Dĩ Mạch vô cùng bi thương đứng ở ngã tư đường xa lạ trống trải, bốn phía toàn những kiến trúc to lớn ở trong bóng đêm giống như quái thú âm trầm cười lạnh, làm cho người ta cảm thấy nguy cơ tứ phía.

Trên thực tế, trên người cô không có mang theo ví tiền.

Cô bèn gọi điện thoại cho Nguyên Viên.

Đối phương nhận điện thoại chính là một câu ngữ điệu quỷ dị “Làm sao vậy? Kịch tình như vậy còn muốn tìm đến chị đây sao?” Chọc cô muốn phun máu.

“Nói vớ vẩn cái gì ...”

“Vừa gọi điện thoại ày, người thanh niên nhận điện thoại là ai?”

“Ôi chào? Con trai?” Dĩ Mạch bạo hần. Tô Viễn Ca, người cư nhiên còn nhận điện thoại của ta...

“Đúng vậy, người thanh niên nói ‘Đêm nay cô ấy cùng tôi cùng một chỗ, xin chờ quấy rầy’, mà không tính hướng chúng tao, một đám bạn cùng phòng hỏi hỏi tìm kiếm mà khắp nơi, giải thích một chút sao?”

“... Không phải, này... Thực ra có rất nhiều chi tiết...” Cô bắt đầu cà lăm.

“Một khi đã như vậy, chờ mà trở về chúng ta lại cẩn thận nói chuyện ‘Chi tiết’. Nói lại, cổng trường đã đóng, chuyển giao thông công cộng cuối cùng cũng không có, mà trong chốc lát như thế nào trở về?”

“Thôi tao tới ở nhờ một nhà người quen...” Cô than nhẹ một tiếng. Chạy về cũng tới rạng sáng, còn phải đánh thức bảo vệ cùng bác gái quản lý kí túc, nhận tất cả kỉ luật. Cô thà rằng không quay về.

“Mày ở thành phố H có thân thích sao?” Nguyên Viên lúc trước vẫn không có nghe cô đề cập qua.

“Có một nhà thúc thúc là hàng xóm của bà ngoại lúc trước đã chuyển đến thành phố H, tao đi tá túc một đêm.”

“Như vậy, chú ý an toàn.” Nguyên đại thần không quên dặn một câu.

“Ừ.”

Treo điện thoại, Dĩ Mạch bấm số điện thoại của Hồ Ly.

“Lam Hồ Xa, em lạc đường không mang một xu, mau tới cứu em.” Cô kêu rên.

“... Nấm, sao lại thế này? Anh đi công tác ở thành phố L.” Hồ Ly thanh âm có chút vội vàng. Một kẻ trạch thần từ nhỏ lúc này lại lạc đường...

“A a a... Trời muốn diệt em...” Cô đau khổ rên lên.

“Chung quanh chỗ em có biển chỉ đường không?”

“Phố Phong Hà.”

“Có kiến trúc gì làm dấu hiệu?”

“Ách... Nơi này có một ngân hàng Giao Thông.”

“Đứng ở cửa ngân hàng không nên cử động.”

“Nhưng mà, anh không phải ở thành phố L sao?”

“Ừ, Nấm, cứ chờ ở đó, anh tìm người tới đón em.”

“Được.” Nghe thấy thanh âm hần tựa hồ cảm thấy an tâm rất nhiều.

Gián đoạn ước chừng một phút đồng hồ, Hồ Ly lại lần nữa đánh điện thoại tới.

“Tiểu Nấm, em vì sao lại lạc đường ?”

“Ách... Chuyện này nói ra rất dài.”

“Lạc đường đầu tiên lại gọi điện cho anh sao, xem ra em đối với ca ca cảm tình rất sâu nha ~” khẩu khí tiêu chuẩn hồ ly.

“Ca cái đầu anh... Ai biết anh lại không ở đây.”

“Anh bỗng nhiên nhớ tới trước đây, chúng ta một đám trẻ con đi công viên chơi, em cũng lạc đường.”

“... Không được nhắc lại lần đó!” Cô đỏ mặt.

“A a, đúng rồi, sau đó em ngồi dưới tàng cây vừa gạt nước mắt vừa nói, ‘Không bao giờ đến công viên này nữa.’” Người nào đó tiếp tục.

“Anh đáng đánh đòn nha... Từ Hồ Ly...”

“A ha ha ha, lần đó cũng là anh tìm thấy em. Em lại còn bắt anh công về, lý do cư nhiên là khóc mệt rồi...”

“Anh còn nói nữa, em sớm hay muộn gì cũng chém anh!”

“... Em cho em là Bạch Cốt sao?”

...

Hai người đối thoại, thời gian một chút một chút trôi qua. Dĩ Mạch cảm thấy lồng ngực ấm áp lên, ngoài miệng dấu khẩu, trong lòng cũng rất hiểu được dụng ý của Hồ Ly.

Sợ chính mình cảm thấy thời gian chờ đợi rất lâu, nên mới nói chuyện để phân tán lực chú ý của mình.

Thời điểm chiếc Audi R8 màu bạc tinh chuẩn dừng trước mặt cô, Dĩ Mạch trong nháy mắt kinh ngạc.

“Cố tổng?” Cô nhìn người đàn ông bước từ trên xe xuống, đang đi về phía mình, sau đó đem một chiếc áo khoác, khoác lên người mình.

“Hồ Ly nói em ở chỗ này.” Hần mỉm cười.

“Ngạch.” Phục hồi tinh thần lại Dĩ Mạch nghe thấy di động truyền đến thanh âm Hồ Ly tru lên “Nấm Nấm, kêu tên kia nghe điện thoại.”

Cố Quân Thanh nghe xong hai giây, sau đó đối với điện thoại nói: “Vốn ta cũng không muốn làm gì, bắt quá, nếu người còn nói cường điệu lần nữa, ta khả năng sẽ nhịn không được.” Trong giọng nói hàm xúc tràn ngập ý tứ uy hiếp, điện thoại đầu kia nháy mắt không có tiếng động.

Một hồi lâu mới nghe thấy Hồ Ly kêu: “Tiểu Nấm, em phải cẩn thận sắc lang này!” Hoàn toàn quên sắc lang này tựa hồ là hần đưa tới.

“Không gọi.” Cố Quân Thanh trực tiếp không nhìn hần, thực nhanh nhẹn cắt đứt, sau đó với Dĩ Mạch đang há hốc miệng không hiểu ra sao nói, “Lên xe đi, đêm nay tôi tiếp quản em về.”

Lúc chiếc Audi R8 rời khỏi ngã tư, chiếc SLK200K từ một góc phố khác rẽ vào, dừng ngay tại nơi ngã tư đó.

Rốt cục đá rơi đám theo đuôi, Tô Viễn Ca xuống xe nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy màn đêm cô tịch, tìm không thấy bóng dáng ai.

“Đi rồi sao...” Hần tựa hồ là nói cho chính mình nghe, trong thanh âm dễ nghe tràn đầy cô đơn.

Dưới đèn đường, bóng dáng kéo dài của hần thật cô đơn, giống như một bức họa hiu quạnh.

34. Tá túc × thổ lộ

Xe tiến vào một khu biệt thự lộng lẫy.

Tọa lạc phía nam hồ nước thiên nhiên thành phố H —— Lưu Vân Đình Viện.

Khu biệt thự này lấy phong cảnh tuyệt mỹ, kiến trúc mới mẻ độc đáo, nổi tiếng đều là những ngôi biệt thự độc nhất vô nhị với giá cả trên trời làm người ta cứng lưỡi.

Đối với đại đa số người mà nói, được sống tại nơi quy tụ những người giàu có này là giấc mộng xa vời không thể với tới. Dĩ Mạch đương nhiên là một trong số những người đó.

Thời điểm chiếc Audi R8 dừng lại trước cửa ngôi biệt thự ba tầng kiểu Bắc u tràn ngập phong tình, cô trong nháy mắt cảm thấy, mình giống như nhân vật cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, lầm lạc vào một tòa thành phồn hoa như mộng.

Màn đêm buông xuống, trước cổng, hai trụ đèn kiểu u tản mát ra thứ ánh sáng nhu hòa.

“Đến.” Cố Quân Thanh mở cửa xe giúp cô.

“Thật đẹp.” Tiến vào khu vườn lộng lẫy, giống như lạc vào mộng ảo, An đồng học muốn chảy nước miếng.

Đèn trong phòng lần lượt sáng lên. Một người phụ nữ trung niên mập mạp từ trong nhà đi ra, miệng nói : “Cố tiên sinh, như thế nào lại trở về trễ như vậy...”

Người phụ nữ nhìn đến Dĩ Mạch đi theo phía sau Cố Quân Thanh, rõ ràng lấp bắp kinh hãi, đôi mắt nhỏ cười thành một đường, vỗ tay nói: “Ai nha nha, thảo nào hôm nay mắt trái tôi nháy liên tục, đúng là có đại sự... A, đúng rồi, hai người có đói bụng không, tôi đi làm đồ ăn?”

Cố Quân Thanh liếc mắt nhìn thiếu nữ phía sau gương mặt đã hồng rực, mỉm cười: “Lấy nhiều điểm tâm đến đây đi, tôi đói bụng.”

“Buổi tối ăn đồ ngọt không tốt. Các thiếu nữ cũng muốn giảm béo, không ăn cái đó. Tôi đi nấu mỳ vằn thắn, lập tức xong.” Dứt lời, vô cùng cao hứng tự quyết định đi.

“Tôi thường xuyên không ở nhà, việc vặt trong nhà đều giao cho cô ấy lo liệu, em cứ gọi cô ấy là Chu thẩm là được.” Hần nhìn ra cô xấu hổ, chuyển hướng đề tài. “Em là người khách nữ đầu tiên tôi đưa về, cho nên, chỉ sợ cô ấy hiểu lầm .”

“Ách... Không có việc gì, làm khách lúc này xác thực...” Cô cười gượng hai tiếng, uể oải nhận mệnh. Chính mình quả nhiên không có thiên phú giải vây.

“Bởi vì không có quần áo phụ nữ, cho nên chỉ có thể ủy khuất em mặc cái này.” Hần mang cô lên lầu hai, vào phòng chính mình, sau đó lấy ra một bộ đồ ngủ màu xám đưa cô.” Dụng cụ rửa mặt cùng nước tắm tôi sẽ kêu Chu thẩm chuẩn bị tốt. Nếu có gì cần có thể nói cho Chu thẩm.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

“Ngày mai sáng sớm tôi sẽ trở về.”

“Anh không ở lại?” Cô hỏi.

“Còn có chút công tác phải làm.” Hần chột khê cười một tiếng “Câu hỏi như vậy rất giống một lời mời. An đồng học.”

Dĩ Mạch triệt để xấu hổ, hồng tựa như một quả táo chín sắp rụng. Nửa ngày, cô mới run rẩy nghẹn ra một câu. “Anh đi thôi, không tiễn...”

Cố Quân Thanh nhin cười. “Như vậy, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon...”

Hắn xuống lầu rời đi. Dĩ Mạch đứng ở cửa sổ sát đất nhìn xe hắn biến mất trong tầm mắt.

Cách đó không xa là hồ nước mênh mông yên tĩnh gợi khói sương, trong bóng đêm gợi sóng bình thản.

Phòng Cố Quân Thanh, có một ban công cực kỳ rộng. Gió đêm phơ phất, theo rèm cửa sổ bằng lụa mỏng chấm dứt từ ngoài tiến vào. Điều hòa xa hoa, đèn tường màu vàng tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trên vách tường phòng ngủ có treo huân y thảo, mỗi một chỗ đều nhai tỉ mỉ.

Một chiếc giường king-size.

Thảm màu xám lông dê, đi chân trần lên thật mềm mại làm cho người ta say lòng.

Động hồ treo tường kiểu u. Đèn thủy tinh hoa lệ.

Phía trên tủ đầu giường có đặt một khung ảnh màu trắng. Ảnh chụp ba đứa bé trai, cao thấp khác nhau nhưng đều mặc áo sơ mi, quần yếm giống nhau, mang theo mỉm cười nhìn về phía màn ảnh. Phía sau, là một phụ nữ gương mặt hòa nhã.

Người đứng giữa chắc hẳn là hắn. Dĩ Mạch nhìn khung ảnh phỏng đoán.

Nguyên lai hắn trước đây trông đáng yêu như vậy, thực không có thiên lý.

“An tiểu thư.” Tiếng đập cửa vang lên, Chu thẩm thăm dò tiến vào, cười tủm tỉm nói, “Xuống dưới ăn mỳ vằn thắn đi.”

“Ôi chào? Vâng.” Dĩ Mạch dưới ánh mắt nhìn tò mò của Chu thẩm, vừa ăn mỳ vừa bất an không yên.

Dù sao, muốn giải thích vì sao cô lại xuất hiện ở đây vào lúc này thực là một chuyện khó khăn. Cũng may tựa hồ Cố Quân Thanh trước khi đi có dặn lại, Chu thẩm thủy chung chưa từng hỏi, chỉ nhắc đi nhắc lại mấy chuyện “Cố tiên sinh rất tốt, công việc bận rộn, cũng chưa lo lắng chung thân đại sự” linh tinh, Dĩ Mạch nghe vài lần thiếu chút nữa bị nghẹn.

Lang thôn hổ yết nuốt vào một chén nhỏ, liền chạy đi tắm rửa.

Dĩ Mạch nhìn trong phòng tắm khảm một cái bồn tắm mát xa lớn màu đen, không khỏi hít vào một hơi.

“Quần áo tôi giặt cho cô, hong khô. Ngày mai có thể mặc.” Chu thẩm thấy cô nhảy vội vào trong nước thì giặt mình, không khỏi phẫn trần cầm quần áo của cô đi, làm cho Dĩ Mạch lại một trận đỏ mặt.

Cô vừa đùa nghịch, vừa ngâm mình trong nước trầm tĩnh lại.

Nhân sinh nguyên lai sẽ trải qua những chuyện quái đản như vậy.

Hoàn toàn không biết gì về hắn. Chỉ biết là hắn họ Cố. Là bằng hữu của Hồ Ly. Liền thực an tâm tới đây.

Thật kỳ diệu.

Áo ngủ của hắn rất dài, mặc ở trên người dài qua đầu gối cô. Gối đầu của hắn thực mềm, giống như rơi vào một cây kẹo bông đường. Chăn của hắn thực ấm, đắp ở trên người giống như một cái kén tắm ấm áp.

Huân y thảo nha... Dĩ Mạch trầm trầm ngủ, rơi vào một giấc mơ tươi đẹp, khôi hài, quý dị, khủng bố, đủ cả.

Trong mộng, cô trúng xổ số 500 vạn, sau đó mua thảm lông dê trải ở phòng ngủ. Cùng Nguyên Viên, Lý Thiển, Đường Tiểu m ba người ngồi ở trên cần hạt dưa... Sau, Tống Úc Bạch xuất hiện ở trước mặt cô, vẻ mặt ưu thương nói “Dĩ Mạch, anh rất nhớ em”, đột nhiên Tô Viễn Ca không biết từ đâu xuất hiện, kéo tay cô nói “Cầm miệng, đi theo tôi” ... Sau lại là mùa hè thơ ấu, Hồ Ly công cô xuyên qua đường nhỏ về nhà bà ngoại, có tiếng chim kêu riu rít, cô còn lạng lẽ đeo một mảnh lá cây trên cổ hắn. Mặt trên xiêu xiêu vẹo vẹo

viết “Chú rể Lam Hồ Xa; cô dâu An Dĩ Mạch” ... Cuối cùng bỗng nhiên cảnh tượng biến ảo, Thanh Quân cười Bạch Kỳ Lân ôm cô nhảy xuống thác nước...

Thời điểm Dĩ Mạch mở mắt ra, ánh sáng nhạt theo rèm cửa sổ xanh biển dày tiến vào.

Cô đứng dậy, kéo rèm cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, lơ lửng trên mặt hồ, mặt nước giống như phát ánh sáng bàng bạc.

Quần áo đã giặt sạch sẽ, đặt chỉnh tề bên ngoài phòng. Cô thay đồ đi xuống dưới lầu, đã thấy trên bàn cơm thật dài đã được đặt sẵn mấy món ăn sáng.

Chu thẩm ý cười ngâm ngâm múc một chén cháo đưa cô, nói: “Cố tiên sinh còn chưa trở về. Tôi cố ý nấu, cháo trứng thịt nạc, ném thử xem có hợp khẩu vị hay không.”

Dĩ Mạch uống một ngụm, khen: “Thực thơm.”

“A, đúng rồi, ngày hôm qua ở túi quần của cô phát hiện cái này. Tôi sợ cô cần dùng tới, cho nên không vứt đi.” Chu thẩm đưa qua một tờ giấy nhỏ.

Cô tiếp nhận, nhận thấy đó là tờ danh thiếp còn chưa kịp nhìn đã nhét vào túi.

Cố Quân Thanh.

Nguyên lai tên hần là như vậy nha...

Quân Thanh? ... Đợi chút, hần tên là Quân Thanh...

Cô sửng sốt, nháy mắt mấy cái.

“Mặt sau hình như còn viết gì đó.” Chu thẩm thấy cô bé này sắc mặt ngày càng ngưng trọng, không hiểu cho nên mở miệng.

Dĩ Mạch lật lại danh thiếp, thấy một hàng chữ nét bút tiêu sái hùng hồn như nước chảy mây trôi.

“Mạch Thượng Sắc Vi đã ngàn tìm, nề hà gặp lại không nhìn được quân.”

Dĩ Mạch ngơ ngác nhìn tấm danh thiếp được cố ý sắp xếp, lẽ ra ngày trước đã phải nhận thấy, vậy mà tới giờ mới phát hiện ra, trong lòng có một loại cảm giác bị đùa giỡn, lại bị thương.

Trách không được, Hồ Ly khi đó biểu tình lại quỷ dị như thế. Trách không được, Cố Quân Thanh lúc nghe mình gọi hần là “Cố tổng” lại cười bất đắc dĩ muốn nói lại thôi. Từ đầu đến cuối, chỉ có một mình cô là người qua đường Giáp không rõ chân tướng mà thôi...

Cô cảm giận bất bình nắm chặt tay, trong lòng tru lên: “Thần a, thật đáng ghét...”

“Ai nha nha, mới trở về nha, lại thức đêm đi.” Chu thẩm vô cùng đau lòng đứng dậy, đón lấy túi giấy trong tay Cố Quân Thanh.

“Tôi mua bữa sáng trở về.” Hần đạm cười nhìn Dĩ Mạch ngồi ở bàn ăn.

“Sáng sớm đã ăn Fastfood sao được, ngồi, tôi múc cho cậu chén cháo.” Chu thẩm không khỏi phân trần tịch thu.

Không biết vì sao, thời điểm thấy hần trong nháy mắt tim đập thật nhanh. Rõ ràng ở trò chơi có thể bình thần gọi hần là “Phu quân”.

Ta quả nhiên vẫn là da mặt mỏng nha... Dĩ Mạch lâm vào xấu hổ.

“Cái kia...”

“Ngày hôm qua...”

Chỉ có hai người trên bàn cơm, không khí lại trầm mặc tới quỷ dị, có lẽ là muốn đi không khí, không ngờ hai người lại cùng mở miệng.

“Em trước.” Cố Quân Thanh thực thân sĩ lễ nhượng.

“Vẫn là... Anh trước đi.” Dĩ Mạch thực vô năng rút lui. Dũng khí vừa mới tích lũy được một chút đã hóa thành hư ảo.

“Ngày hôm qua ngủ được không?” Hần hỏi.

“Uhm, mộng rất nhiều.” Ta rốt cuộc vì sao nhắc tới cái... “Anh một đêm không ngủ sao?” Cô bổ cứu.

“Có nằm 40 phút trên sofa ở công ty. Gần đây có một dự án lớn, càng ngày càng nhiều việc.” Hần múc một thìa cháo bỏ vào trong miệng.

“Ôi chào? Trách không được luôn luôn treo máy.” Cô nói ra miệng mới phát hiện... Vì sao mình dễ dàng như vậy đã thốt ra...

“Khụ...” Cố Quân Thanh rõ ràng là bị sặc.

“Khi nào thì phát hiện ?” Hần trấn định lại hỏi.

“Ách, vừa mới...” Người nào đó giống con muỗi.

“Sớm hơn so với anh dự tính.” Cố đại thần mỉm cười.

“Nếu em không phát hiện?” Tiểu cường ghen khuất , “Anh định vẫn không nói cho em biết?”

Hần giương mắt cùng cô nhìn nhau, đôi mắt đen huyền lộ ra nhiều điểm ám sắc lưu quang, phảng phất hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của cô.

Nghe thấy hần chậm rãi nói từng lời.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã rất muốn nói với em. Anh chính là Thanh Quân.”

“Bất quá thực đáng tiếc, em tựa hồ cũng không phát hiện ra những lời nhắn anh viết sau danh thiếp. Nhưng sau đó, anh lại cảm thấy như vậy cũng tốt.”

“Mạch Thượng Sắc Vi cùng Thanh Quân ở bên nhau, cũng không có nghĩa là An Dĩ Mạch sẽ cùng Cố Quân Thanh yêu nhau, không phải sao?”

“Cho nên, anh nghĩ, có lẽ cứ để em nhận thức Cố Quân Thanh trong hiện thực thì tốt hơn.”

“Anh nhận thấy thời gian của chúng ta vẫn còn rất dài. Cho nên, cho dù em không phát hiện, cũng không quan hệ.”

“Anh đang đợi, chờ em yêu thương anh.”

Dĩ Mạch trong óc giống như có tiếng nổ vang sáng lạn. Cô kinh ngạc nhìn người thanh niên trước mặt, không nói lên lời.

Hư ảo cùng sự thật trùng hợp cùng một chỗ, Lạc Tinh áo trắng đứng trước mặt cô, gọi cô là “Phu nhân”, nói lời yêu thương với cô.

“Cái kia... Em ăn no .” Cô giống như lính bại trận vội vàng tháo chạy, ngay cả dũng khí liếc mắt nhìn lại cũng không có.

26. Chương 35

35. Đà điều × gặp lại

Nếu dùng một loại động vật để hình dung chính mình. Dĩ Mạch cảm thấy, chuẩn xác nhất hẳn là đà điều.

Sở dĩ người bên ngoài nhìn vào thấy cô gặp chuyện thủy chung vẫn duy trì một loại tư thái bình tĩnh, trên thực tế bất quá là do suy nghĩ gốc gác cộng thêm tự mình thôi miên chính mình “Đang nằm mơ thôi”.

An Dĩ Mạch hai mươi hai tuổi, nhân sinh gặp được rất nhiều lời thổ lộ, thí dụ như có nam sinh đợi ở bên đường đưa cho cô một bó hoa hồng lớn, khi tự học có người cố ý đem cho cô một ly nước ấm hoặc là ngồi đàn ghi-ta hát tình ca vì cô.

Có rung động, có chút ngưỡng ngừng, cũng sẽ có chút đặc ý, tự mãn.

Ở thời điểm gặp Tống Úc Bạch, cô từng nghĩ rằng, hành động làm cho cô cảm động nhất chính là cùng ngồi bên bờ biển đợi mặt trời mọc.

Thời gian trôi qua, khi nhớ lại, vẫn có thể mơ hồ nhớ rõ sự hưng phấn cùng khẩn trương lúc đó. Hắn cúi đầu hôn lên má cô. Lòng cô giống như sóng biển đánh vào đá ngầm, nhộn nhạo lại cảm thấy ôn nhu.

Mà hôm nay nhận được lời thổ lộ trên bàn ăn, lại khiến cô khẩn trương chưa từng có. Giống như thân thể rơi vào một chiến trường tràn ngập mùi thuốc súng, không thể lui lại, nhìn phía trước địch nhân từng bước tới gần, chân tay luống cuống, tim đập nhanh, đầu óc thiếu đường khí.

Nếu có thể, An Dĩ Mạch thật muốn cứ như vậy ngã rầm xuống đất, giả chết.

Đối mặt với người thanh niên tên Cố Quân Thanh này, muốn giả vờ trấn định, thật là lời nói vô căn cứ.

Vì thế, cô chạy trốn chết, thậm chí quên rằng bản thân không một xu dính túi, còn đang ở hang sói, còn cần Quân Thanh đại nhân đem cô đuổi về trường. Ngồi ở lầu hai bên cửa sổ Dĩ Mạch đỏ mặt nhìn trên mặt hồ một loại thủy diều không biết tên vỗ cánh lướt qua, thở nhẹ một hơi.

So với cô, dưới lầu, Cố mỗ thần sắc có vẻ bình tĩnh rất nhiều. Hắn chậm rãi ăn hết bát cháo, sau đó dường như không có việc gì đón lấy ly cà phê Chu thẩm đưa tới, cầm một tờ báo vừa uống vừa xem.

Thẳng đến khi Chu thẩm vừa thu thập bàn ăn vừa nhỏ giọng nhắc nhở: “Cố tiên sinh, cậu đã xem trang báo đó ba mươi phút rồi...”

Hắn ngẩng ra, bên miệng hiện lên một tia cười khổ.

Cố Quân Thanh a Cố Quân Thanh, người lại có một ngày vì một cô gái mà rối loạn tâm trí.

Thẳng thắn mà nói, cũng không phải bởi vì hắn không có tính nhẫn nại. Thậm chí nói xong hắn mới phát hiện thời gian như vậy, địa điểm như vậy, phương thức như vậy thật không phải lúc thích hợp để nói lời thổ lộ.

Nhưng mà lời nói đã nói ra miệng.

Nếu hôm nay không mạnh mẽ bức người nào đó quyết định, cô ấy tuyệt đối sẽ tránh nặng tìm nhẹ, tiếp tục giả trang người qua đường giáp.

Lo lắng đến điểm này, Cố Quân Thanh buông chén đứng dậy lên lầu. Vì thế lại gặp An đồng học đang cố lấy hết dũng khí xuống lầu.

Hai người, cách nhau ba bậc cầu thang.

Dĩ Mạch ánh mắt sáng ngời mà động lòng người, như là nai con đang kinh ngạc. Về mặt quần bách, cố ý tỏ ra bình thản. Làm cho hắn không tự giác cong lên khóe miệng.

“Sáng sớm có giờ học?” Hắn mở miệng trước.

“Vâng.”

“Như vậy, anh đưa em về trường.”

“Ồi chào? Kỳ thật, em thường xuyên trốn học... Cái kia, anh không cần nghỉ ngơi sao?”

“Anh có thể xem như em đang lo lắng cho anh?” Hắn cười.

“... Kỳ thật em là lo cho an toàn sinh mệnh của chính mình.” cô Cố gắng giả vờ.

“Nếu không vội, ăn xong cơm trưa, anh đưa em về.”

“Em có thể tự trở về ...”

“Em chẳng lẽ nhẫn tâm cự tuyệt một người liên tục công tác 36 giờ đại công vô tư kính dâng giường của mình cho em sao?”

“...” An đồng học nhìn gương mặt vẫn bảo trì mỉm cười trước mặt, nội tâm như bị đánh một quyền, rơi lệ 45° nhìn trời.

Cô bi thương nghĩ, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn nha.

“Bất quá, trước đó.” Hắn bước lên, hai người gần sát đến tựa hồ có thể cảm giác được độ ẩm trên người lẫn nhau. “Anh muốn nghe một câu trả lời.”

Dĩ Mạch quần bách lui về phía sau, lại quên là đang đứng ở cầu thang. Gót chân bị bậc thang ngăn trở, thân thể không vững đổ về phía sau, lại được Cố Quân Thanh kéo tay giữ lại.

Hắn khí lực rất lớn, cô liền như vậy thẳng tắp nhào vào trong lòng hắn.

Xa xa trên mặt hồ ánh nắng lấp lánh.

Ánh sáng mềm nhẹ từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Nam tử cao lớn toàn thân toát ra một vẻ thản nhiên.

Mơ hồ hết thảy có thể làm bối cảnh.

Có thể cảm thấy gương mặt mình hồng đến nóng rực.

Tim đập giống như chim tước cất cánh, mạnh mẽ vỗ cánh bay lên.

Cô mở to mắt, như lâm vào khung cảnh hoa mỹ trong mơ. Chỉ nghe thấy bên tai thanh âm trầm trầm.

Hắn nói.

“Nếu em chưa chuẩn bị tốt, anh có thể chờ. Nhưng anh muốn có một cơ hội.”

“Chúng ta... Thử một lần. Được không?”

Thử một lần.

Được không.

Thiên toàn địa chuyển. Cô mơ hồ gạt đầu, vì thế thấy gương mặt anh tuần tươi cười kia không ngừng phóng đại trước mắt mình.

Cố Quân Thanh ôn nhu dùng hôn môi trên trán cô, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại. Trong lòng một nơi nào đó như có một mạch nước ngầm mãnh liệt chảy. Băng tuyết tan rã vạn vật sống lại.

“Cố Quân Thanh —— người lăn ra đây cho lão tử!”

Lúc này, cùng với tiếng rít gào mơ hồ truyền đến, dưới lầu vang lên tiếng đập cửa cấp tốc. Không, xác thực nói, phải là vang lên tiếng phá cửa... Hoàn toàn mang vẻ càn quét của thổ phỉ.

Chu thẩm không hổ là thế hệ trước phong cách quý phái, thực trấn định mở cửa.

Chỉ thấy một bím tóc màu nâu yêu nghiệt lắc mình vào cửa lao thẳng lên lầu, tốc độ cực mau chỉ nhìn thấy vành tai phải xẹt qua một đạo đường cong màu bạc. Một đôi mắt bồ câu màu đồng nhìn chằm chằm người thanh niên vừa mới buông Dĩ Mạch ra tạm dừng ba giây, tiến lên từng bước kéo tay phải của cô muốn đi xuống lầu.

Dĩ Mạch một tiếng “Ồ Ly! ?” Còn chưa nói xong đã thấy tay trái cũng bị người ta giữ chặt.

Hai người thanh niên nhìn nhau tóe lửa, một trái một phải giữ chặt hai tay cô, giằng co trên cầu thang.

“Tiểu Thanh Thanh, buông ma trảo của người ra!” Giơ lên âm cuối, cặp mắt hoa đào có chút phiếm hồng kia lộ thành độ cong nguy hiểm.

“Xâm nhập bất hợp pháp cộng thêm cường thường dân nữ, Lam Hồ Xa người lá gan càng lúc càng lớn.” Biểu tình bên này càng làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh.

“Thành thật khai mau, người làm gì Tiểu Nấm nhà ta, vì sao cô ấy hồng giống cái đèn lồng?”

Anh mới giống cái đèn lồng... Dĩ Mạch phục hồi tinh thần lại đang muốn phản bác, lại nghe bên kia chỉ bí hiểm từ từ thốt ra một câu.

“Đêm qua ngày tốt cảnh đẹp đoàn tụ sum vầy, ta làm cái gì, người thử phát huy sức tưởng tượng nghèo nàn của người đoán xem.”

“... Người là kẻ cầm thú, gia muốn đem người chém thành tám mảnh vứt cho heo ăn!” Hồ Ly thét gào.

“Xem ra suốt đêm bốn ba, người đói bụng.”

“... Tiểu Nấm, ca ca thực xin lỗi em a a a!” Hồ Ly vô cùng đau đớn.

Dĩ Mạch bình tĩnh đem hai người kéo gần, sau đó đem móng vuốt Hồ Ly khoát lên trên tay Cổ mỗ, mỉm cười: “Nhị vị tình chàng ý thiếp đúng lúc vừa ra ‘Sói Sơn Bá cùng Trư Anh Đài’, tại hạ chuyển xuống dưới ngồi cùng Chu thẩm xem diễn kịch, chúc nhị vị diễn xuất thành công.”

“...”

“...”

Hai người nhanh chóng buông tay. Hồ Ly tru lên “Ta muốn trở lại đường ngay, Chu thẩm, chỗ nào có dịch tiêu độc...” Lũ tiến toilet. Cổ Quân Thanh rút ra khăn tay trên bàn dùng sức sát mu bàn tay.

Nồi cháo Chu thẩm làm bị Hồ Ly quét sạch chỉ còn đáy, sau đó ba người chen chúc tại sô pha rộng thùng thình xem tivi.

Cụ thể nói, Dĩ Mạch ngồi xuống trước. Chỉ chốc lát, Cổ Quân Thanh ngồi ở bên trái. Hồ Ly đang muốn đặt mông ngồi ở giữa hai người, lại bị Cổ đại thần một cước ngang trời, vì thế hắn đành phải cầm giận ngồi ở bên phải Dĩ Mạch.

Cùng ngồi xem một bộ phim, chính đến chỗ phiến tình, đã thấy người bên trái nhẹ nhàng dựa vào mình, đầu gác trên vai trái của mình.

Hiển nhiên là đang ngủ.

Dĩ Mạch cắn cắn môi, lại không dám cử động, ánh mắt liếc nhìn bên phải, lại thấy người bên phải cũng chậm chậm đổ về phía mình. Bím tóc màu nâu cọ bên tai ngứa ngứa.

Hai người này... Lấy mình làm gối đầu sao?

Bên trái là công tác cuồng nghe nói chỉ ngủ 40 phút, bên phải là biến thái cuồng nghe nói suốt đêm từ thành phố L vội vã trở về tróc J.

Dĩ Mạch mặt bánh bao, bảo trì tư thế vẫn không nhúc nhích, bả vai thực tê nha...

Trong óc vẫn còn một màn dây dưa trên cầu thang ban nãy.

Đã vậy còn quá dễ dàng đáp ứng.

Đến tốt cùng là nên, hay là không nên nha...

Nghĩ tới nghĩ lui, nhưng lại cũng chậm rãi nhắm mắt ngủ. Trong mộng lung hiện lên hình ảnh Nguyên Viên cúi đầu trên lưng mình ưu thương nói “Phải làm sao bây giờ?” Lại đổi thành Tống Úc Bạch mặc đồng phục, đứng ở xa xa mỉm cười với cô, lộ ra hàm răng tuyết trắng chói tề.

Trong lòng vang lên một thanh âm nhẹ nhàng lại kiên định.

—— Tống Úc Bạch. Tái kiến.

Trong lúc mơ màng Dĩ Mạch cũng không phát hiện Cố Quân Thanh lặng yên đứng dậy, đem Hồ Ly đang ngủ say vừa lôi vừa kéo đẩy sang bên tay vịn sofa. Sau đó một lần nữa ngồi trở lại đi, đem đầu của cô tựa vào trên vai chính mình, mỉm cười nhắm mắt lại.

Thời điểm di động Cố Quân Thanh vang lên đã gần đến giữa trưa.

Dĩ Mạch dần dần mở mắt, chính thấy Hồ Ly chỉ vào mình “A a! Nắm, em cứ nhiên tựa vào trên vai tôi!” Biểu tình khoa trương. Cô nghiêng đầu, thấy người khởi xướng ôn hòa mỉm cười, giống như bị điện giật nhảy dựng lên, lấy lý do “Ai kêu anh đỡ sang bên kia, bây giờ còn kêu gì” chất vấn đuổi theo Hồ Ly đánh hắt nhe răng trợn mắt.

Có lẽ là trong công ty gọi điện thoại, bị Cố Quân Thanh một câu “Nếu cái gì cũng cần tôi đến xử lý, không bằng tháng sau tôi giúp cậu lĩnh tiền lương luôn” dọa trực tiếp ngừng.

“Cơm trưa muốn ăn cái gì?” Treo điện thoại lên, phó tổng tài tốt đẹp giống như thiên sứ.

“Ta muốn ăn cơm Tây.” Hồ Ly đem móng vuốt khoát lên trên vai Dĩ Mạch, diêm dâm đáng yêu nhìn hắt.

Cố Quân Thanh tiến sát vào, vuốt ve móng vuốt Hồ Ly, hỏi Dĩ Mạch: “Anh biết có một nhà hàng không tôi, chúng ta thử một lần đồ ăn Nhật, được không?”

Lời này nói rất nhẹ nhàng, ở ‘Thử một lần’ cùng ‘Được không’ đặc biệt nhấn mạnh. Vì thế, An đồng học mặt ngây ngốc hồng thành một đoàn.

“Tùy... Tùy tiện.” Cô xoay người trốn vào toilet, còn lại Cố mỗ tâm tình khoái trá cùng Hồ mỗ không rõ chân tướng.

Nhà hàng này xác thực thật chính tông Nhật Bản, phong cách cũng thuần Nhật. Nước ao trong suốt, hàng trúc nhẹ lay động, khung cảnh thập phần thanh u.

Bởi vì nhà hàng này chỉ chiêu đãi khách VIP, hơn nữa một bữa cơm có giá bằng mấy tháng lương của người bình thường, cho nên, nơi này trở thành nơi một số ngôi sao hay người tai to mắt lớn thường xuyên xuất hiện.

Dĩ Mạch dựa vào một lan can gỗ thấp ngắm cảnh, ngồi ở vị trí bên cạnh ao cá chép là một nữ diễn viên nổi tiếng cô vẫn thích —— Trì Tuyết.

“Là người thật nha...” Cô đề thấp thanh âm hướng Hồ Ly nháy mắt.

Hồ Ly nắm một nắm mồ hôi, quăng vào hồ nước, nhìn không chớp mắt than thở: “Cô ta miệng quá lớn, khó coi.”

“Có anh miệng lớn thì có.” Cô liếc mắt xem thường, “Cô ấy thoát nhìn hình như là đang đợi người?”

“Em cũng ham thích bát quái sao?” Cố Quân Thanh đậm cười.

“Ách...”

“Phụ nữ đều thích vậy.” Hồ Ly ra vẻ cao thâm thở dài, bị Dĩ Mạch véo mạnh một cái.

Đang khi ba người châu đầu ghé tai, Trì Tuyết dáng vẻ tao nhã đi một đôi giày cao gót dài nhỏ hướng ba người đi tới, mỉm cười: “Cố tổng, thật khéo.”

“Ừ. Tân Diễn tiến độ ra sao?” Hắt nhẹ gật đầu, hỏi.

“Rất thuận lợi, tháng sau có thể bắt đầu.” Cô ta cười say lòng người. “Cố tổng vừa tới?”

“Phải, cô thì sao?”

“Chúng tôi vừa cơm nước xong, anh ấy đi toilet... A, đến đây.” Cô ta chuyển hướng vẫy vẫy tay với một người cách đó không xa.

Dĩ Mạch ngẩng đầu lên nhìn theo Hồ Ly bên cạnh.

Trang phục bình dị, quần bò, một đôi giày chơi bóng. Dưới vành mũ là một khuôn mặt trẻ tuổi tuổi tuần mỷ.

Tô Viễn Ca.

27. Chương 36

36. Cổ gia × khiêu khích

Thời điểm Lam Hồ Xa nhìn về phía bên đó, Dĩ Mạch rõ ràng cảm giác được trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc, theo tầm mắt hắn dừng ở người bên cạnh mình, màu quang kia trầm xuống một chút, sau đó trở nên lạnh lùng như sương.

Trì Tuyết cười giới thiệu: “Cố tổng, đây là Tô Viễn Ca của công ty giải trí Thiên Duyệt.” Chuyển hướng người thanh niên bên cạnh nói, “Viễn Ca, đây là Cố tổng tài công ty tôi, rất tuần tú đi.”

“Xác thực, rất tuần tú.” Tô đại thiếu gọi môi, hắn cười như vậy luôn luôn có một cảm giác trào phúng từ trên cao nhìn xuống. “May mắn tôi đã cơm nước xong, bằng không thật đúng là không muốn ăn.”

Hắn vừa nói ra lời này, Trì Tuyết dĩ nhiên thay đổi sắc mặt. Cô xấu hổ đứng tại chỗ, ghen hòng nhìn trần trối.

Dĩ Mạch cũng rất là kinh ngạc, tuy nói mỗi Tô tính cách quý dị cô đã nhận thức một phen, nhưng không nghĩ tới tại đây, tại hoàn cảnh này, thẳng nhai này cư nhiên cũng không để cho người ta nửa phần mặt mũi. Trái lại Lam Hồ Xa lại giống như đã sớm đoán trước được chuyện này, bình thần nhún nhún vai.

Cố Quân Thanh cười nhẹ đáp lại: “So với cậu, vận khí của tôi thật kém một chút, hiện tại quả thực không muốn ăn.”

“Khuôn mặt của tôi cư nhiên có thể làm cho Cố đại tổng tài không nuốt nổi, thật đúng là vinh hạnh.” Tô Viễn Ca nhúu mày cười, yêu dãi dượng.” Chỉ tiếc, gương mặt khiến người ta chán ghét này, Cố thị cũng có một phần công lao.” Dứt lời đeo cặp kính thời trang lớn lên, xoay người liền đi, ngay cả Trì Tuyết bên cạnh cũng không buồn liếc mắt nhìn.

“Viễn Ca...” Trì mỹ nữ vội gọi một tiếng mà không được đáp lại, chỉ đành phải xin lỗi với Cố Quân Thanh, “Thực xin lỗi...”

“Không có việc gì.” Hắn trầm mặc nhìn bóng dáng Tô Viễn Ca, ngược lại nói với Trì Tuyết, “Nếu có chuyện gì xấu, tuyển một người khác thích hợp hơn.”

Trì Tuyết trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cúi đầu nói nhanh: “Tôi đã biết.” Liền vội vàng rời đi.

Dĩ Mạch lúc này bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh Tô Viễn Ca cúi đầu đánh đàn trên tờ quảng cáo bài hát của Tuyên Tình lúc trước, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, trong đầu như có một tia chớp, hiện lên một suy nghĩ. Cô đang muốn mở miệng, đã thấy Hồ Ly đem ngón trỏ đặt ở môi biểu lộ “Suyt”, vì thế đành nuốt lại câu nói kia.

Lại thấy Cố Quân Thanh bắt đầu dĩ cười khê: “Đây đã không có gì là bí mật nữa. Em đoán đúng, cậu ta là em trai anh.”

Chuyện xưa của Cổ gia kỳ thật không coi là phần khích.

Cha của Cố Quân Thanh là Cố Cửu Thành- tổng tài của Phi Ngã Viêm Dương, ông làm việc cẩn thận, nắm chắc cơ hội, rất nổi tiếng trong giới kinh doanh. Cố Cửu Thành hai mươi tám tuổi tiếp quản đại bộ phận tài sản Cố thị từ cha ông ta, cũng đem Phi Ngã Viêm Dương phát triển thành đế quốc truyền thông lớn nhất. Ba mươi hai tuổi, vợ của ông là Đỗ Mỹ Gia mang thai, sinh ra một con trai, gọi là Cố Tĩnh Hàn.

Lần đó sinh sản tuy không nguy hiểm, nhưng bác sỹ báo cho bà biết, thân thể của bà tuyệt đối không nên lại tiếp tục mang thai.

Đối với Cố Cửu Thành mà nói, một gia đình hạnh phúc, một đứa con đáng yêu, sự nghiệp phát triển, tất cả đều gần như hoàn mỹ.

Nhưng mà trời không ngừng mưa gió, Cố Tĩnh Hàn khi ba tuổi sau một trận sốt cao không dứt, bị chẩn đoán mắc bệnh suy tim.

Đỗ Mỹ Gia ngăn cản việc dùng các loại phẫu thuật đối với đứa trẻ đáng thương đó.

Bà nói, nếu đứa nhỏ này dù có phẫu thuật cũng có thể ra đi bất cứ lúc nào, như vậy trước khi nó rời đi, là một người mẹ, bà không muốn để cho nó phải chịu nhiều thống khổ hơn.

Đứa nhỏ đó đã làm mất rất nhiều tâm sức của bà. Bà mỗi ngày đều dốc lòng chiếu cố nó thực chu đáo, vô cùng chuyên tâm. Có lẽ là thần cảm động sự kiên trì của bà. Đứa nhỏ còn sống như một kỳ tích, hơn nữa từng ngày, từng ngày ổn định trưởng thành.

Thời gian đó, Đỗ Mỹ Gia phát hiện cha mẹ chồng tựa hồ đặc biệt vui vẻ, mà ngay cả chồng mình xưa nay vẫn bất cần ngôn tiếu (nghiêm túc, không cười đùa) khỏe mạnh cũng thường xuyên ôn hòa ý cười hơn. Bà cho rằng bọn họ vì đứa nhỏ thân thể khỏe mạnh hơn nên vui mừng. Cho tới khi Cố Tĩnh Hàn ngây thơ không hiểu chuyện chạy đến trước mặt bà hỏi: “Mẹ, bà nội nói con sẽ có thêm một em trai, có phải là thật sự hay không?” Bà đột nhiên nhìn về phía Cố Cửu Thành, lại đón nhận ánh mắt xấu hổ xin lỗi của ông.

Ông nói, thực xin lỗi. Anh cần một đứa con khỏe mạnh có thể thừa kế sự nghiệp.

Ông nói, vì cha mẹ tuổi già, anh không thể không làm như vậy.

Ông nói, anh thề, anh cùng cô ta không có cảm tình. Anh cho cô ta tiền, cô ta sinh cho anh một đứa con, chỉ thế thôi.

Ông nói, đứa nhỏ kia trên danh nghĩa sẽ là con của em, nó sẽ gọi em là ‘Mẹ’.

Ông nói, anh không muốn gạt em, nhưng anh không muốn thương tổn em.

Ông nói, Mỹ Gia, anh thật sự, thực yêu em.

Nói tới đây, giọng nói của người đàn ông cực ít khi biểu lộ tình cảm đó, lại có chút nghẹn ngào.

Trời đất quay cuồng.

Đỗ Mỹ Gia gắt gao nắm chặt tay vịn sofa, giống như nếu bà buông tay, bản thân mình sẽ biến mất.

Sau một lúc lâu, bà cúi đầu nói, nếu anh thật sự muốn một đứa con khỏe mạnh...

Bà bỗng nhiên ngẩng mặt mỉm cười, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Cố Cửu Thành chưa bao giờ thấy vợ mình như vậy, ông ta có chút kích động nắm lấy tay bà, bàn tay lạnh lẽo.

Bà nói, em không thể tha thứ cho anh. Chúng ta ly thân một thời gian, Tĩnh Hàn giao cho anh chiếu cố. Ở trong khoảng thời gian này, em không muốn liên hệ với anh, em muốn ở một mình, yên lặng một thời gian. Đây là yêu cầu duy nhất của em đối với anh sau bao nhiêu năm.

Dưới sự kiên trì của bà, Cố Cửu Thành gật đầu đồng ý.

Bà rời đi vào một buổi sáng sớm khi trời còn mờ sương, cũng không để cho cha mẹ chồng biết.

Sau lại tra vé máy bay, chỉ biết bà tới California, về sau, hoàn toàn không có tin tức. Bà giống như thật sự bốc hơi khỏi nhân gian không còn dấu vết, ngay cả bạn thân nhất của bà cũng không biết tin tức.

Cố Cửu Thành cho đến nay vẫn nhớ rõ khi đó trên xe bà muốn nói gì đó lại thôi. Bà cười thực đậm, nói.

Cửu Thành, anh nhất định phải chiếu cố Tĩnh Hàn cho tốt.

Khi đó, ông cũng không biết, sẽ xa nhau mãi mãi.

Tám tháng sau, một cô gái mặc bộ đồ đen, mang kính râm, xuất hiện tại bệnh viện Mary thành phố H. Cô ôm trong tay một đứa trẻ mới sinh còn đang say ngủ, giao cho Cố Cửu Thành về mặt kính ngọc đang ngồi chờ ngoài phòng sản.

Trên cổ đứa nhỏ lộ ra một sợi dây chuyền khi kết hôn Đỗ Mỹ Gia đã đeo.

“Nó là con trai ông, Mỹ Gia đặt tên cho nó là Cố Quân Thanh.” Đôi môi đỏ tươi của cô chậm rãi nở một nụ cười châm chọc, “Đương nhiên, nếu ông hoài nghi, có thể làm xét nghiệm. Trong tã lót là địa chỉ hiện tại của Mỹ Gia, ông có thể đi gặp cô ấy.” Nói xong, cô xoay người rời đi.

Cố Cửu Thành tâm bất an càng lúc càng lớn, ông cơ hồ là run run lấy ra tờ giấy nhỏ trong ngực đứa nhỏ.

Mặt trên viết một hàng chữ.

“Nghĩa trang Thánh An Á Châu mộ số 034 khu 73.”

Trước mặt ông bất giác tối sầm, lui lại hai bước.

Lúc này, từ phòng sinh bác sỹ ôm một đứa nhỏ mới sinh đi ra, cách cửa thủy tinh, hướng về phía ông chúc mừng.

Ông ngẩng đầu nhìn đứa trẻ mới sinh đang gào khóc trên tay bác sỹ, lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang yên lặng ngủ say trên tay mình, xoay người rời đi.

Một tháng sau, dưới sự an bài của những trưởng bối trong Cố thị, sản phụ Tô Ngưng lấy thân phận bảo mẫu tới Cố gia. Mà đứa nhỏ bà sinh, thủy chung chưa hề được mang họ Cố.

Với sức ảnh hưởng của Cố gia đối với giới truyền thông, chuyện này hoàn toàn bị giữ kín. Những người biết nội tình lại càng nói năng thận trọng.

Tám năm sau, khi Cố lão thái gia mất, mẹ con Tô thị phải rời khỏi Cố gia.

Cố Cửu Thành thủy chung không tái hôn. Ông luôn hồi tưởng lại câu nói mà Đỗ Mỹ Gia muốn nói lại ngừng kia.

“Nếu anh thật sự muốn một đứa con khỏe mạnh, như vậy, em nguyện ý, lại sinh cho anh một đứa.”

Bà biết rõ chính mình không thể tiếp tục sinh, vẫn kiên trì.

Chuyện này cần bao nhiêu dũng khí?

Người phụ nữ cả đời ôn hòa, lại dùng phương thức này nhẹ nhàng đâm một vết thương trong lòng ông.

Mà vết thương này, mỗi khi ông nhìn thấy đứa nhỏ tên Cố Quân Thanh kia, lại lần nữa xé mở, đau đớn.

Cho nên ông không bao giờ có thể đi nhận đứa nhỏ của Tô Ngưng. Mặc dù ông rõ ràng biết nó vô tội.

Đứa nhỏ của Tô Ngưng, đó là Tô Viễn Ca.

Hắn cúi đầu, nghiêng mặt, có vài phần giống Cố Quân Thanh. Cho nên khi Dĩ Mạch nhìn thấy tấm hình của hắn trên quảng cáo bài hát của Tuyên Tình, đã cảm thấy có nét quen từng gặp.

Anh em.

Hai chữ này, đối với hai người bọn họ mà nói, là một loại xưng hô châm chọc.

Dĩ Mạch nhớ lại tấm ảnh chụp đặt trên đầu giường trong phòng ngủ của Cố Quân Thanh.

Ba thiếu niên mỉm cười dưới ánh mặt trời, còn có một người phụ nữ xinh đẹp phía sau.

Kia hẳn là được chụp trong thời gian bọn họ hòa hợp ở chung, Cố Tĩnh Hàn, Cố Quân Thanh, Tô Viễn Ca, còn có Tô Ngưng.

Bọn họ dù sao cũng đã ở chung tám năm.

Sau khi ăn xong Hồ Ly xưng phong nhận việc đưa Dĩ Mạch về trường học. Ngồi trên chiếc Volvo C70 màu đỏ sẫm của Hồ Ly, cô nghe được toàn bộ chuyện xưa.

“Khi tám tuổi, là Cổ Cửu Thành bắt buộc bọn họ chuyển đi sao?” Cô hỏi.

“Dù sao thời điểm Đỗ Mỹ Gia qua đời, Cổ Tĩnh Hàn cũng đã khoảng năm tuổi. Hẳn tìm hiểu rồi cuối cùng cũng biết được chân tướng. Quân Thanh cảm thấy việc mẹ đẻ hắt chết cùng Tô Ngưng có quan hệ rất lớn. Mà Tô Viễn Ca biết chân tướng mọi chuyện thì cảm thấy Cổ gia phụ mẹ hắt rất nhiều. Quan hệ vì thế trở nên xấu. Cổ Cửu Thành trong lúc tức giận đánh Tô Ngưng một tát, sau đó Tô Ngưng mang theo hắt rời đi.” Hồ Ly đáp.

Cô nhú mào: “Sau đó hai người bọn họ có còn gặp lại không?”

“Trên cơ bản đều lẩn tránh lẫn nhau, gặp nhau cũng coi như không biết. Xung đột giống như hôm nay rất ít.” Hồ Ly xoa xoa đầu nàng đầu cười: “Đừng nghĩ. Hai người bọn họ đã có mâu thuẫn từ rất lâu, bất quá anh thật rất ngạc nhiên, em lại biết thẳng nhóc họ Tô kia.”

“Chỉ do ngẫu nhiên.” Cô lại nghĩ tới tối hôm đó hắt phóng xe như bay trên đường, không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Tên tiểu tử đó có được ngày hôm nay, cũng không đơn giản. Năm, em nên cách hắt xa một chút.” Hồ Ly đại thẩm dặn dò.

“Muốn gặp ngôi sao cũng phải có cơ hội, em chỉ là quần chúng nhân dân nhỏ bé.” Dĩ Mạch xem thường.

“Đến, Tiểu Năm, em không định Goodbye kiss với anh sao?” Hồ Ly híp mắt lộ ra hàm răng trắng, cười thực đáng đánh đòn.

“K cái đầu anh.” Hung hăng gõ đầu hắt, cô nhanh chóng trốn chạy, vừa chạy vừa vẫy tay.

“Vong ân phụ nghĩa...” Hồ Ly vô tội vuốt vuốt mấy sợi tóc rũ xuống, khiến một đám nữ sinh đứng từ xa phải nhìn lại.

Chạy về phòng ngủ Dĩ Mạch vừa lên trò chơi liền thấy trên thế giới hiện ra một hàng chữ.

[thế giới] Hương Vị Chanh: Mạch Thượng Sắc Vi, mọi người đều là trên dưới cấp 115, có can đảm đến so đầu một trận.

Kênh thế giới hỗn loạn tận lực bồi tiếp.

[thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Hắt, đầu năm nay, các cô nương đều mạnh như vậy...

[thế giới] Người Yêu Tình Mịch: Chanh mm, đem cái gì Sắc Vi kia ngược chết đi.

[thế giới] Hoàng Hôn Đậu Đậu: A, con chuột rút cục dám đi lên, mặt mày rạn rở.

[thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Nam nhân nhà nàng không online, nàng cũng không dám tiếp khiêu chiến thư của người ta.

[thế giới] Lười Dương Dương: Hoàng Hôn lại bắt đầu kêu to.

[thế giới] Bạch Ánh Trăng: Hoàng Hôn ai lại JJYY một câu, lão nương gặp một lần giết một lần.

Cầm thú đại tỷ vừa nói lập tức khiến những kẻ mượn cơ hội nổi gió chờ châm lửa ngừng lời.

Dĩ Mạch còn chưa hiểu tình hình, mọi người trong bang phái đã người một câu,ta một câu làm rõ.

[bang phái] Phật Di Lạc: Sắc Vi đừng để ý nàng. Muội mới 114, nàng ta đã 119. Cái gì mà trên dưới 115 cấp chứ.

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Hương Vị Chanh, 119 cấp, Linh Vũ. Bang phái Hồng Hỏa Anh Túc. Nghe đồn là tình nhân Đế Tu.

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Ừ, xem ra là ghen tị. Trách không được kêu Hương Vị Chanh, dầm chua thối ~ Sắc Vi, không cần để ý tới nàng ta~

[bang phái] Ăn No Chống Đánh Nước Tương: Cùng nàng đánh, dù sao muội mới 114 cấp, thua cũng không dọa người.

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Đánh cái đầu người, 114 Âm Ảnh cùng 119 Linh Vũ có thể so sánh sao? Âm Ảnh kỹ năng công kích cao đều là sau cấp 140 mới có, Linh Vũ máu nhiều hơn Âm Ảnh, hơn nữa nàng ta có thể đồng thời gọi ra ba linh thú triệu hồi. Sắc Vi cấp thấp, đi lên tương đương chịu chết.

[bang phái] Ăn No Chống Sát Giết Người: Nhưng Linh Vũ không thể mang chiến sủng, Sắc Vi còn có hi vọng.

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Loại tỷ thí này thực không có ý nghĩa, nàng ta mà thua lần sau còn làm phiền nhiều.

Dĩ Mạch hiện tại đại khái hiểu được đây là chuyện gì xảy ra.

Nói đơn giản, đại khái, khả năng, có lẽ chính là người ái mộ Đế Tu đến tìm mình trả thù...

[thế giới] Màu Lam Yêu Cơ: Hoàng Hôn không phải đã về Huyền Thế sao, nếu thích chỗ mồm vào như vậy, không bằng bảo bang chủ các người gia nhập Tọa Yên Thiên Hạ thì hơn.

[thế giới] Heo Cười Khanh Khách: Oa, phải trợ chiến!

[thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Phóng viên đến đây, ai với ai đánh?

[thế giới] Đóng Băng Ngàn Dặm: Chanh muốn một mình đấu là chuyện của Chanh, những người không liên quan không cho phép lên tiếng.

[thế giới] Họa Vòng Nguyên Rửa: Hồng Hỏa Anh Túc tuyên bố, Hương Vị Chanh khiêu chiến là hành vi cá nhân, cùng bang phái không quan hệ.

[thế giới] Hương Vị Chanh: Mạch Thượng Sắc Vi, nếu login, tôi đánh một hồi đi. Ta muốn nhìn xem người mà Đế Tu phải huy động toàn bang tới cướp cô dâu là người thế nào.

28. Chương 37 - 38

37. Đột biến × Tuyên Tình

Đánh, hay không đánh, đó là một vấn đề.

Dĩ Mạch nhìn trên thế giới vô số quần chúng kiễng chân chờ đợi, cùng một đám cầm thú khinh thường không thèm để ý, lại nhìn lại Chanh tuyển thủ lửa chiến đấu hùng lực như được đổ thêm dầu, thổ dài.

Mọi người chỉ thấy ở bên cạnh kho hàng trong Ma Thành, Mạch Thượng Sắc Vi ngồi xuống, quanh thân xuất hiện một quang sáng.

Cô... bắt đầu chế được ...

Vì thế, Hương Vị Chanh đã đuổi tới cửa Ma Thành hoa hoa lệ lệ bị phốt lờ.

Một đám quần chúng từ bốn phương tám hướng đổ đến xem náo nhiệt bỗng chốc cảm thấy uể oải. Nhưng cũng chẳng kẻ nào có gan ở Ma Thành khiêu khích, bởi vì có hai cầm thú Bạch Cốt một thân hồng quang khiêng trường thương chắn ở cửa thành cùng Ăn No Chống Sát Giết Người công cụ kiếm đang dựa vào tường thành.

Khiêu chiến kỳ thật là một hoạt động cần có sự kết hợp giữa trí lực và thể lực.

Đầu tiên, bên khiêu chiến không thể làm càn, từ ngữ phải chọn lọc. Đối với người chơi nữ giống như Hương Vị Chanh mà nói, những lời nói thô tục sẽ là nguyên nhân trực tiếp phá hỏng hình tượng dịu dàng hiền thực, sẽ khiến mọi người cảm thấy phản cảm. Đường nhiên, ngoại trừ loại nữ tử hào sảng như Bạch Ánh Trăng, nàng là đại biểu của kẻ mạnh, hơn nữa không ai dám phản cảm nàng...

Tiếp theo, bên khiêu chiến phải chú ý tình huống xung quanh, nếu không sẽ bị người chơi khác công kích. Cấp 119 không được coi là cao, hơn nữa địa điểm đang khiêu chiến lại là cửa Ma Thành của đám cầm thú. Phương pháp xử sự của đám cầm thú kia cũng ăn khớp với sự tùy tính, tùy hứng của bọn họ. Đường nhiên, với một đám cầm thú, người cũng không thể yêu cầu bọn họ hiền lành đứng một bên nhìn. Tùy tiện một kẻ từ cửa thành đi ra cũng có thể tiện tay giết người, lý do thôi... không hỏi có lẽ tốt hơn, nếu không rất dễ khiến người ta bị rút gân mặt.

Tiếp nữa, đánh chữ phải nhanh, như thế mới có thể kích thích sự tích cực của quần chúng. Chuyện PK này hai bên đều phải đồng ý mới được. Nếu khiêu chiến, tất nhiên không thể trực tiếp xông vào thành chém ngã đối phương. Bởi vậy, dụ địch ra ứng chiến mới là mục đích cuối cùng. Đó là một trận tâm lý chiến, cộng thêm dư luận chiến có quần chúng tham dự. Mục đích cuối cùng là, nếu đối phương vẫn co đầu rút cổ, có thể sẽ khiến đa số đám quần chúng khinh bỉ phỉ nhổ.

Hương Vị Chanh am hiểu sâu sắc những nguyên tắc này, không ngừng lên tiếng trên kênh thể giới, từng chút, từng chút cường bức tiểu cường ra ứng chiến.

Mà tiểu cường đồng học căn cứ vào phương châm chỉ đạo ‘mặc cho gió táp mưa sa, ta cứ lù lù bất động’ ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục chế độc.

Nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

[thể giới] Hương Vị Chanh: Mạch Thượng Sắc Vi, ta mặc trang bị cấp 110, chỉ triệu hồi một huyền thú đánh cùng người, người còn không chịu sao?

Rộng lượng như thế. Lại có một đám phụ họa.

Mạch Thượng Sắc Vi dùng hết giá trị tinh lực, cô vỗ vỗ mông đứng dậy, đi về phía ngoài thành.

Ngoài Ma Thành đều là người. Trong đó có thể thấy được một bộ phận bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc, một số khác chính là đám cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ.

Bạch Cốt cùng Họa Vòng Nguyễn Rửa đã đánh xong hai trận. Xương Cốt toàn bại. Vì thế đuổi theo Nguyễn Rửa đòi đấu vô lần thứ ba.

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

[thể giới] Thượng Hải Hai Song: A a, đi ra, đi ra ...

Khán giả bị Bạch Cốt cùng Nguyễn Rửa hấp dẫn tầm mắt vừa thấy cô ra khỏi thành, lập tức tinh thần hưng phấn trở lại.

Quả nhiên, bất quá so với xem trực tiếp vẫn hấp dẫn hơn nha.

Hương Vị Chanh: “Mạch Thượng Sắc Vi, quy tắc người định.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Không cần. Ta không có lý do để đánh với người.”

Hương Vị Chanh: “PK không cần lý do.”

Ăn No Chống Sở Kiếm Tiền: “... Xương Cốt, đây hình như là lời thoại của người.”

Bạch Cốt: “Con bà nó, lại thua, Nguyễn Rửa, lại đến đây...”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “...”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ta hoàn toàn không muốn đánh nhau với người.”

Hương Vị Chanh: “Người sợ thua?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Xem như vậy đi.”

Hương Vị Chanh: “Người cho là người làm như vậy là khoan dung với ta sao? Ngay cả đường đường chính chính PK cũng không dám, chỉ biết một chân đạp hai thuyền.”

Ngàn Sơn Mộ Tuyết: “Chú ý cách dùng từ của người đi.”

Diên Vĩ: “Vốn là như vậy. Câu ba dẫn bốn, người cảm thấy có người tới cướp cô dâu là rất có mặt mũi sao? Ngay thơ.”

Có người hát đệm.

Đóng Băng Ngàn Dặm: “Còn để ta thấy có người lên tiếng công kích, giết.”

Nhất thời lặng im.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Người tìm ta đánh nhau, là vì Đế Tu?”

Hương Vị Chanh: “Thì sao?”

“May mắn. Nếu là người ái mộ Thanh Quân đánh tới cửa, trận này ta không tiếp chiến không được.” Dĩ Mạch đậm cười, “Nếu nhiều người vây xem như vậy, ta cũng không ngại đem mọi chuyện nói rõ ràng một lần. Về chuyện cướp cô dâu, ta cũng không cảm kích, còn vì sao hấn đến, nên hỏi bản thân hấn thì hơn.”

Cô lại nói tiếp: “Vốn ta cũng không muốn nói, nhưng ta cũng không muốn mang ác danh ‘chân đạp hai thuyền’. Hôm nay người lên tiếng trên kênh thế giới lâu như vậy, đơn giản chỉ vì hai chuyện. Thứ nhất, khiến cho Đế Tu chú ý. Thứ hai, chứng thực quan hệ của chúng ta khi đó. Hiện tại hai chuyện người đều đã làm được, mời trở về đi.”

Tâm sự bỗng bị vạch trần, Chanh cứng người đứng tại chỗ. Đã không còn dũng khí chuyển hoá thị giác nhìn về phía sau.

Mặc dù nàng ta không quay đầu, cũng biết, người đó đã đến đây.

Thao Thiết màu đen nuốt vân phun vụ đứng lặng ở cách đó không xa, nhìn bọn họ đối đáp.

Xác thực, Mạch Thượng Sắc Vi cuối cùng cũng làm nương tử của Thanh Quân, hơn nữa nghe nói thì Đế Tu giống trống khua chiêng thổ lộ là do hấn tình nguyện. Như vậy, nàng ta tức giận cái gì được chứ?

Nghe được chuyện đó. Thất vọng cùng khổ sở trong lòng cứ như vậy dâng lên.

Muốn nhìn nữ tử kia, muốn làm chút gì để bản thân mình cảm thấy cân bằng trở lại. Mới có thể tâm bình khí hòa đối diện hấn, nhưng vẫn không thể bỏ đi chuyện vẫn đang mang nặng trong lòng.

“Nếu lúc ấy Thanh Quân thua, người sẽ đi với ai?”

Nàng rút cục vẫn lên tiếng hỏi, mang theo một tia ác ý oán độc.

Họa Vòng Nguyên Rửa: “Chanh, loại giả thiết nhằm chán này không có ý nghĩa.”

Hấn lên tiếng có ý muốn nàng câm miệng. Đặt vấn đề như vậy rất đả thương người. Ngay tại khi nàng muốn quyết đấu, Nguyên Rửa đã nói với nàng “Tốt nhất là người đừng làm như vậy, bởi vì kết quả người thua cũng chỉ có thể là người.”

Nhưng nàng không cam lòng.

Từ khi nàng gặp Tu, đã một mực thích hấn. Lâu như vậy. Lâu đến mức mọi người ở Diệc Châu đều biết nàng thích hấn. Chuẩn bị, trang trí Thánh Thành, cả cướp cô dâu. Bọn họ đều gặt nàng.

Như vậy, vì sao chỉ có một mình nàng đau lòng?

Mạch Thượng Sắc Vi: “Bất luận Thanh Quân thắng hay thua, danh hiệu trên đầu ta đều sẽ không thay đổi.”

Nàng ta lại trả lời kiên quyết như vậy.

Danh hiệu “Thanh Quân nương tử” kia sáng ngời có chút chói mắt.

Nàng ta không chấp nhận huynh, cũng giống như huynh không chấp nhận ta. Nếu trong lòng đã có miệng vết thương, như vậy huynh hãy đau cùng ta đi.

Mọi người ở đây đều chú ý tới lúc tình thế phát triển. Trong sân Hương Vị Chanh phút chốc liên tiếp triệu hồi ra ba con huyền thú, hướng về Mạch Thượng Sắc Vi công kích.

Nếu không tìm được lý do. Như vậy cũng chỉ có thể là vì huynh.

Mạch Thượng Sắc Vi, là người làm anh ấy thương tâm.

Triệu hồi ba con huyệt thú đều là loại công kích cao, phòng thủ thấp. Đào Quỷ, Hỏa Diễm Ma, Cự Đường Lang.

Dĩ Mạch không ngờ nàng ta bỗng nhiên động thủ, lập tức trúng một chiêu, nhanh chóng ẩn thân, lại phát hiện lượng máu lại không có biến đổi gì. Cô nhìn lại lượng máu của mình, mỉm cười.

Hắn đến đây.

Trước cửa Ma Thành, nam tử cười Bạch Kỳ Lân tao nhã đứng nhìn.

Ám Ảnh tốc độ cực nhanh. Cô tránh ba con triệu hồi thú, áp sát sau lưng Hương Vị Chanh. Đối với chức nghiệp Ám Ảnh mà nói, công kích ở góc chết của con mồi nhất định sẽ là bạo kích. Cô thả ra Lôi Thú cấp 114 hấp dẫn sự chú ý của ba con huyệt thú, một chiêu “Điệp Ảnh Tàn Huyết” đâm thẳng hậu tâm đối phương.

Trong mười phút “Tương cứu trong lúc hoạn nạn”, cô tự tin có thể giết chết đối phương.

Lúc này Hương Vị Chanh vẫn còn kinh ngạc vì đòn công kích vừa rồi của mình không có hiệu quả. Rõ ràng ba con huyệt thú đều đánh trúng, nhưng vì sao nàng ta lại chỉ mất một chút máu. Phòng ngự của nàng ta cao tới mức nào?

Chờ tới khi Chanh cô nương lấy lại tinh thần chiến đấu, giữa sân đột nhiên xuất hiện thêm một người.

Trong phút chốc ánh sáng hiệu ứng bùng nổ hoa lệ, khói mù mịt bốn phía.

Khi huyền não tán đi, mọi người đều kinh ngạc vạn phần tròn tròn mắt.

Hương Vị Chanh đã ngã xuống đất.

Mà giết nàng, lại là Đế Tu.

Bị tình huống này làm ngây ngốc, Dĩ Mạch nhìn Lôi Giáng mãn cấp từng bước rời đi, đánh ra một câu.

“Người... Có phải giết nhầm người hay không?”

Mọi người hắc tuyến.

Thanh Quân vẫn đứng ở cửa thành như cũ, không cử động.

Xem ra Họa Vòng Nguyên Rửa nói đúng. Cuối cùng, thua, chính là nàng mà thôi. Quỳ rạp trên mặt đất, Hương Vị Chanh thảm đạm cười: “Tu, nói thế nào, ta cũng là bang chủ của huynh, không phải sao?”

“Ta nhớ rõ ta nói rồi. Đừng động tới nàng.” Đôi mắt lam trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng.

“Huynh không thấy nàng ta vừa trả lời sao? Nàng ta lựa chọn, thủy chung cũng không là huynh!” Nàng có chút điên cuồng.

“Cho người hai lời khuyên. Một, không cần tự cho là thông minh. Hai, không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta.” Hắn nói xong, một đạo lam quang logout.

Vài giây sau, Hương Vị Chanh cũng biến mất vô tung.

Tại một gian nhà trọ độc lập cách đại học K không xa, Tuyên Tình một cước đá rơi nguồn điện xuống, cầm lấy bức ảnh chụp, xé tan thành từng mảnh.

Trên những mảnh vụn, có thể thấy được sườn mặt của người thanh niên ngồi bên đèn dương cầm.

Cô chậm rãi ngồi xuống, nghiêng răng nói nhỏ: “Tô Viễn Ca, anh thà rằng đuổi theo một kẻ khinh thường mình cũng muốn vứt bỏ tôi...”

“Viễn Ca, còn mười phút nữa là tới lượt anh xuất hiện.” Nam Hi hấp tấp giúp hắn lấy nước, “Muốn uống nước hay không?”

Tô Viễn Ca không kiên nhẫn gấp laptop lại: “Cô đi nói với giám đốc, từ hôm nay trở đi, chỉ cần là những hoạt động có liên quan tới Tuyên gia, tôi sẽ không tham gia.”

Nam Hi le lưỡi, xem ra Tuyên đại tiểu thư lại quần lấy hần.

38. Bạn cùng phòng × mời khách

Trong Càn Khôn.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, dường như muội vừa tìm lại được mạng mình.”

Bạch Ánh Trăng: “Thanh Quân, nhìn lão bà của mình cùng một mỹ nữ khác đánh nhau, cảm giác thế nào?”

Thanh Quân: “Cũng không tệ lắm. Đương nhiên, nếu đánh nhau là vì ta, ta sẽ càng cao hứng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Vậy ư, như vậy xem ra huynh cũng có không ít hoa đào?”

Thanh Quân: “Tạm thời không có, bất quá nếu phu nhân có nhã hứng vì ta động thủ, vi phu không ngại chịu khổ một chút, thay phu nhân tìm vài đối thủ luận bàn.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ánh Trăng tỷ, muội cảm thấy dường như đã chọn lựa sai lầm rồi.”

Bạch Ánh Trăng: “Phải, ta giúp muội nói với bên Hồng Hỏa Anh Túc, muội tái giá qua bên đó đi.”

Thanh Quân: “Nàng qua bên kia, khi đánh nhau nhất định phải báo cho ta biết, nếu không ta sẽ không kịp login cùng nàng ‘Tương cứu trong lúc hoạn nạn.’”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Thanh Quân: “Coi như vì ta bận trăm việc vẫn có chút công sức cứu nàng khỏi nước sôi lửa bỏng, tối mai có thể đi ăn tối với ta được chứ?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Được.”

Dĩ Mạch nhìn màn hình máy tính mỉm cười, chỉ cảm thấy phía sau có cái gì đang tới gần, vừa quay đầu lại, ba gương mặt biểu tình quỷ dị xuất hiện ngay trước mắt, dọa cô thiếu chút nữa ngã tư trên ghế xuống.

“Ách, bọn mày đã trở lại ~” cô bảo trì tươi cười.

“Hừ hừ...” Lý Thiển vẫn duy trì ngữ điệu của vu bà trong kịch một cách nhịp điệu, khoe mắt hiện lên một tia đen tối, hỏi, “Nói, tối hôm qua đi đâu vậy?”

“Người thanh niên nghe điện thoại kia là ai?” Đường Tiểu m ngây thơ chớp mắt.

Nguyên Viên mặt không chút thay đổi lấy ngón trỏ chấm một chút nước trong chén của Dĩ Mạch, sau đó viết trên mặt bàn hai chữ ——JQ. Ánh mắt sắc bén kia nhìn chằm chằm tựa hồ có thể đục lỗ trên người An đồng học.

Dĩ Mạch bị sáu, à không, tám đôi mắt (Nguyên đại thần mang kính mắt) nhìn chằm chằm không chớp, mồ hôi như mưa.

Ánh mắt kia rõ ràng chính là: nếu không có lời giải thích hợp lý, mày sẽ bị chết thực phẩm...

Vì thế, trong lòng cô nổi lên cảm giác giống như bị người ta bắt gian tại giường.

“Cái kia... Ngày hôm qua... Tao ở tại nhà một người bạn...”

“Giới tính ?” Lý Thiển ngoài cười nhưng trong không cười tới gần.

“Ách... Nam.” Cô lo lắng một lát, quyết định ăn ngay nói thật.

“Mày thất thân ?” Nguyên Viên hỏi trắng ra.

“Không có...” Thật sự là, đám bại hoại này. Dĩ Mạch thác nước hần.

“Thật đúng là, tiếc nuôi nha.” Ba người trên mặt rõ ràng hiện lên biểu tình tiếc hận.

“Chúng mày...” Bị bao vây tra hỏi Dĩ Mạch ghen khuất.

“Nói, người kia bao nhiêu tuổi, chiều cao, cân nặng, nghề nghiệp, tình trạng gia đình thế nào?” Đường Tiểu m hỏi một loạt.

“Tao chỉ là tới ở nhờ nhà hấn mà thôi...”

Lý Thiến: “Chúng tao chỉ muốn biết cụ thể người cho ở nhờ thế nào thôi.”

Đường Tiểu m: “Đêm qua trăng sáng mờ lung, hấn nói “Đêm nay cô ấy ở cùng chỗ với tôi, xin chờ quấy rầy”, vậy mà lại không thừa cơ xuống tay sao...”

Dĩ Mạch: “Câu nói kia không phải hấn nói ...”

Nguyên Viên: “Ồ, hình như tao nghĩ được hương vị của không chỉ một đoạn gian tình?”

Lý Thiến: “A a a, còn có một người con trai thần bí, An Dĩ Mạch, mày thành thật khai báo cho tao!”

Đường Tiểu m: “Thằng thần khai ra, kháng cự càng bị nghiêm bức!”

Dĩ Mạch: “... Các vị lão gia, cho tiểu nữ uống miếng nước đi.”

Phòng ngủ 512 Khoa Quảng Cáo năm thứ ba, ở đại học C cũng coi như nổi danh. Được bình luận là, một phòng bốn cô gái xinh đẹp, phong cách đặc biệt, nhưng chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không nên chọc vào.

Về kết luận này, phải nhắc lại sự kiện “Bàn tay” vào mùa đông năm thứ nhất. Khi đó vừa mới vào học không lâu, có một nam sinh đáng khinh học năm thứ ba, dùng cặp mắt tam giác không thể phân biệt được là nhắm hay mở to của hấn nhìn trúng Đường Tiểu m dịu dàng như nước. Hấn gia cảnh giàu có, tiêu tiền như nước, cả ngày tìm cách bồi dưỡng sói tâm.

Đường Tiểu m tính tình dịu dàng, trải qua uẩn chuyển cực tuyệt lại bị làm cho rằng lạt mềm buộc chặt. Học trưởng mắt tam giác thuê cả một dàn nhạc, ở dưới cửa phòng ngủ đánh tình ca bày tỏ, khiến cô sợ tới mức không dám đặt chân xuống lầu.

Lý Thiến một cuộc điện thoại gọi tới bảo vệ, lấy danh nghĩa “Quấy rầy nghỉ ngơi” mạnh mẽ đuổi dàn nhạc đi. Sau đó xuống lầu nói với học trưởng mắt tam giác “Tiểu m ngủ, anh muốn chờ thì đứng chờ đi. Bất quá trời lạnh, anh tốt nhất mặc nhiều quần áo vào.”

Người con trai căm giận bỏ đi. Sau hấn then quá thành giận truyền ra tin đồn phỉ báng Tiểu m là người dâm dăng câu dẫn hấn, khiến Tiểu m ghen khuấy đổ hốc mắt hai ngày liền.

Ngay sau đó một hôm ở căn tin, một đám nữ sinh năm ba vây quanh Đường Tiểu m đang xếp hàng chờ mua cơm, người cầm đầu xông lên tát cô một cái, lăm lăm trong miệng “Cho mày câu dẫn Tôn Hải...”

Tiểu m lập tức sững sờ, đầu vẫn còn vang lên ông ông, nửa ngày mới phản ứng lại Tôn Hải chính là tên nam sinh mắt tam giác, vừa định cãi lại, chỉ thấy Nguyên Viên bên cạnh nhanh nhẹn kéo mình lại phía sau, sau đó vung tay cho nữ nhân hung hăng kia một bạt tai.

Chung quanh một mảnh hỗn loạn.

Đám nữ sinh năm thứ ba kia kêu gào tiến lên, bị tô canh nóng trong tay Lý Thiến vẽ lên một đường cong hoàn mỹ trong không trung bức lui. Lý Thiến cầm hũ dấm trên bàn cạnh Tiểu m hất thẳng vào nữ sinh vừa đánh người, cắn răng nói: “Cô không phải thích ăn dấm chua sao, hôm nay tôi mời khách.”

“Các cô đang làm gì!” nam sinh kêu Tôn Hải kia đang ở căn tin ăn cơm, thấy tình cảnh như vậy, không khỏi đứng dậy kêu ngừng.

Dĩ Mạch đi về phía hấn, đứng trước mặt hấn. Tôn Hải cao lớn, vóc dáng cô quá mức thấp bé, cho nên cô phải hơi hơi ngẩng đầu lên.

“Anh là Tôn Hải?” Cô hỏi.

“Phải, làm sao vậy?” Hấn cảm thấy không hiểu.

“Tôi là bạn cùng phòng của Đường Tiểu m, An Dĩ Mạch.” Đôi mắt đen huyền của cô chợt lóe lên lưu quang, “Hôm nay người bày ra trò khôi hài này là anh phải không? Đương nhiên, anh có thể phủ nhận. Bất quá tôi vừa thấy cô ta không ngừng nhìn về phía này nháy mắt. Theo lý thuyết tôi nên gọi anh một tiếng học

trưởng, chỉ tiếc, anh không xứng. Từ hôm nay trở đi, anh cách xa Tiểu m một chút.” Nói xong, cô xoay người bước đi.

Tôn Hải nổi trợn lời đình vung tay kéo cô lại, cánh tay lại trầm xuống, bị một bàn tay khác bắt lấy. Hắn ngẩng đầu, người nọ chính là đàn em của Hội trưởng — Tổng Úc Bạch.

Thấy cô nhóc này có chút kinh ngạc nhìn mình, Tổng Úc Bạch trong lòng thở dài một hơi.

Chính mình quả nhiên vẫn không đủ lý trí nha, rõ ràng muốn khéo léo, hôm nay lại phá hỏng, nhịn không được vẫn nhúng tay vào chuyện này.

“Nơi này là trường học, làm loạn như vậy không khỏi quá khó nhìn đi.” Trên tay hắn dùng sức vài phần, mạnh mẽ kéo tay Tôn Hải xuống khỏi vai Dĩ Mạch. “Mọi người đều là đồng học, khiêm nhượng một chút không được sao? Huống hồ sinh viên năm thứ ba là học trưởng, học tỷ, không tạo tầm gương được, ít nhất cũng phải cẩn thận lời nói cùng hành động. Việc này nếu ồn ào lên, tới tai lãnh đạo trường thì sao, hội trưởng cũng không thể nói giúp, huống hồ ngoài ra, phong cách của sinh viên đại học C cũng sẽ chịu nghi ngờ. Coi như nể mặt tôi, mọi người nhịn một chút, tan đi.”

Lời nói này thực linh hoạt. Sắc mặt Tôn Hải trở nên có chút khó coi. Việc này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, mà ý Tổng Úc Bạch cũng rất rõ ràng, nếu để hắn nhúng tay vào việc này, nếu mình động thủ lần nữa, hắn sẽ đem việc này báo cho giáo viên, lại nói với hội trưởng, chính là muốn ép buộc. Tất cả chuyện này nguyên nhân đều do mình, nếu làm lớn chuyện... Hắn chớp chớp cặp mắt tam giác, nói: “Nếu không phải nể mặt cậu, tôi sẽ không dễ dàng tha cho con bé chết tiệt kia.” Nói xong, liền vỗ vỗ mông rồi đi.

Bị một cái tát lại bị hất một hũ dấm chua, nữ sinh thấy Tôn Hải đi rồi, mất hết mặt mũi, lại càng không nhịn được, còn muốn phát tác, bị Nguyên Viên ném thẳng một nắm tiền vào trước mặt, sững sờ.

“Hắn cho cô bao nhiêu tiền để diễn trò? Một ngàn đủ chưa?” Nguyên đại thần thanh âm thật lớn, Lý Thiển ở phía sau cô không khỏi rung mình một cái. Ngữ khí Nguyên Viên lạnh lẽo như đóng băng “Cầm tiền, sau đó, rút.”

Ước chừng là ánh mắt của cô làm cho người ta sợ hãi, nữ sinh kia cứ như vậy rồi đi.

Căn tin rơi vào im lặng thật lâu, mọi người cố gắng thích ứng với không khí này.

“Cám ơn.” An Dĩ Mạch hướng nam sinh giúp cô mỉm cười.

Tổng Úc Bạch khom người nhặt tiền lên, giao cho cô, cười nói: “Mấy người các cô... Có khi xung đột không phải phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề nha.”

Dĩ Mạch: “Học trưởng biết cái người kêu Tôn Hải kia sao?”

“Phải, coi như biết đi.”

“Có thể làm cho anh ta không thể tiếp tục nói xấu Tiểu m được chứ, dù sao đối với nữ sinh, danh dự rất quan trọng.”

“Tôi thử xem.”

“Cám ơn.”

“Vì sao cô biết Tôn Hải chính là kẻ chủ mưu?”

“Ách, đáng vẻ nữ sinh kia nhìn hắn giống như lúc Lý Thiển diễn kịch quên lời thoại chờ người ta nhắc cho.”

“Cô thực thông minh.”

“... Đúng dịp mà thôi, tôi rất ngốc.”

“Ha ha.”

Đó là lần đầu tiên Dĩ Mạch gặp Tổng Úc Bạch. Khi đó cô cũng không biết, hắn sẽ trở thành một phần đáng kể trong ký ức của cô.

Mà Tống Úc Bạch cũng không biết, nữ sinh linh hoạt động lòng người này sẽ từng chút từng chút đi vào tâm mắt hắn, tiến vào cuộc đời hắn, trở thành bận tâm của cả đời hắn.

Về sự kiện tại căn tin này, trở lại phòng ngủ, bốn người triển khai thảo luận nhiệt liệt.

Lý Thiến: “Cô ta nên thấy may mắn trong tay tao là hũ dấm chua, không phải nước sôi, nếu không cô ta hẳn sẽ bị hủy dung.”

Nguyên Viên: “Cái loại như cô ta, hủy dung tương đương với chính dung.”

Đường Tiểu m: “Cám ơn chúng mày.”

Lý Thiến: “Cảm ơn cái gì, lúc đấy mày nên cho cô ta một cái tát lại a.”

Đường Tiểu m: “Tao cũng định thế ... Nhưng Nguyên Viên còn nhanh hơn tao...”

Lý Thiến: “Kỳ thật tao cũng muốn xông lên tát, nhưng không nhanh bằng.”

Dĩ Mạch: “... Đây này.”

Nguyên Viên: “Vây thật đúng là may mắn, tay chân tao luôn luôn rất nhanh, lần sau chúng mày cố gắng hơn đi.”

...

Từ đó về sau sau, phòng ngủ 512 một trận chiến thành danh, trở thành một truyền thuyết.

Có lẽ cảm tình giữa người với người là như vậy. Các cô đã trải qua khó khăn, mới có thể đoàn kết cùng bao dung lẫn nhau như hôm nay.

Dựa theo cách nói của Lý Thiến, bốn người các cô hợp cùng một chỗ, chính là một chiếc xe tăng không gì ngăn nổi.

Giữa bốn người đều không hề giấu giếm bí mật gì, các cô chia sẻ với nhau tất cả quan điểm cùng cái nhìn đối với thế giới chung quanh, bao gồm cả những oán giận nhỏ nhất lẫn những suy nghĩ ác ý. Khi thì bình phẩm cô gái A phóng đảng, anh chàng B nói dối, khi thì nguyên rủa Trương mã diện trí nội trí ngoại hỗn hợp tri, Diệt Tuyệt sư thái đi giày cao gót bị ngã dập mặt...

“Cho nên là, mày cùng nam nhân trong trò chơi gặp mặt ngoài hiện thực sinh ra lửa tình ?” Nghe xong Dĩ Mạch kể toàn bộ chuyện, Lý Thiến tròn mắt hỏi.

“Còn chưa xem như đốt lửa tình, hắn nói thử một lần...” Cô nhớ lại cái ôm thành linh trên cầu thang, hai má ửng đỏ.

“Hắn nói hắn chú ý tới mày đã lâu sao?” Nguyên Viên lo lắng mãi, “Tao cảm thấy Dĩ Mạch, mày vẫn chưa đủ hiểu biết về hắn.”

“Ừ. Xác thực.” Cô thừa nhận.

“Mày ngàn vạn không cần vì quên đi kẻ nào mà miễn cưỡng ép mình yêu đương.” Tiểu m nhún mi.

“Sẽ không. Tống Úc Bạch cùng hắn là hai việc hoàn toàn khác nhau. Không có gì quan hệ gì.” cô cười.

“Tao quyết định.” Nguyên Viên khép lại quyển từ điển Tiếng Anh, “Dẫn hắn tới cho chúng tao thẩm tra một lần đi.”

Dĩ Mạch: “Gì cơ?”

Lý Thiến: “Chúng ta mời hắn ăn cơm, oa ha ha “

Đường Tiểu m: “Tán thành!”

Nguyên Viên: “Ngày mai buổi tối hắn có rảnh không?”

Dĩ Mạch: “...”

Bật đèn lên. Dĩ Mạch rời rầm ngồi xổm trong toilet gửi tin nhắn.

“Ngày mai, ách, bạn cùng phòng em nói, mời anh ăn cơm chiều...” Cô bất đắc dĩ cắn cắn môi, gửi tin đi.
Một lát sau, thu được hồi âm lời ít mà ý nhiều.
“Anh mời. Ngày mai anh tới đón mọi người.”

29. Chương 39

39. Hối lộ × lễ vật

Tô Hi cảm thấy hôm nay là một ngày cực không bình thường.

Biểu hiện là, thứ nhất, phó tổng tài luôn luôn yêu cầu hoàn mỹ hôm nay nhìn đến báo cáo có sai sót cũng chỉ nhúu mày, sau đó triệu trưởng phòng kế hoạch lên, thái độ hòa ái, ngôn ngữ ôn hòa nói “Xem lại báo cáo”. Thái độ này so với lúc trước “Còn để cho tôi nhìn thấy những sai sót như vậy, chuẩn bị danh sách giảm biên chế của phòng kế hoạch nộp lên.” quả thực là một trời một vực. Thái độ ầm áp như vậy lại làm cho trưởng phòng kế hoạch nơm nớp lo sợ nói bóng nói gió nên đến hỏi thăm ban thư kí, không biết mình có phải đã tới mức bất trị rồi hay không.

Thứ hai, khi đưa cà phê vào, Tô Hi đã ba lượt trộm ngấm thấy Cố tổng bình thường bắt cầu ngôn tiểu, giờ đây lại đang bắt tri bắt giác bảo trì trạng thái khỏe miệng giờ lên với tập tài liệu dày. Điều này làm cho cô nghi hoặc vạn phần, chẳng lẽ này tài vụ quý này của công ty tốt đến mức làm cho hẩn tâm tình khoái trá như vậy? Khi Cố Quân Thanh nhận cà phê, ngẩng đầu nhìn cô ,thậm chí còn mỉm cười khen kiểu tóc mới của cô, khiến cô phải đỏ mặt, tim đập gia tốc.

Thứ ba, thời gian nghỉ giữa trưa, Cố tổng triệu riêng cô vào văn phòng, tiếp theo lại hỏi cô, các cô gái thường thích thứ gì, thích dùng cơm ở đâu.

Thứ tư, khi thông báo buổi chiều có lời mời họp ban Giám Đốc, cô nhìn thấy rõ ràng trên mặt phó tổng tài có biểu tình bài xích. Trong vài phút, toàn bộ văn phòng đều rơi vào trạng thái hạ áp suất. Sau đó, hẩn yêu cầu toàn bộ ban thư ký tạm dừng công việc hiện tại, chờ hẩn an bài thời gian buổi chiều.

Cho nên, khi Tô Hi nhận được danh sách này từ tay phó tổng tài, cô hoàn toàn, hoàn toàn tin tưởng.

Đối tượng ái mộ của toàn bộ phụ nữ trong công ty này, đang yêu.

Nhưng mà, danh sách vật phẩm này...

Tô Hi mê mang nhìn tờ giấy A4 trước mặt, phía trên viết một hàng dài địa chỉ và đồ vật. Trong đó bao gồm, đi tới nhà một vị tác giả, nhận một quyển viết tay phiên dịch bản tiếng Anh của một tác phẩm nổi tiếng. Đi tới nhà một nhạc sĩ nhận một đĩa nhạc thuộc loại nhạc jazz đã không còn phát hành trên thị trường nữa. Đi tới cửa hàng CA quầy chuyên dụng, mua một bộ váy lễ phục màu đen thuộc loại ngực nhỏ. Số đo đặc biệt đánh dấu ngực cỡ 70A. Đi tới phòng làm việc của một nghệ nhân nổi tiếng nhận một bộ trà cụ cổ điển. Cuối cùng phải tới chỗ một vị học giả tôn giáo nhận một quyển Bách Khoa Toàn Thư Về Tôn Giáo.

Tô Hi lâm vào ảo tưởng về một cô gái mặc váy đen ngực nhỏ, nghe nhạc jazz, xem Bách Khoa Tôn Giáo, dùng trà cụ làm một chén trà u nhả... A, bên cạnh còn một quyển sách tiếng Anh chưa đọc.

Cô gái hẩn thích, nguyên lai là như vậy, ách, thiên mã hành không sao...(thiên mã hành không : ngựa trời ruổi vó trên không trung,ý chỉ sự ung dung tự tại,không gì ngăn cản được.)

Cô run rẩy.

Đó là một buổi chiều vất vả như đi đánh trận, thời điểm Tô Hi lấy được tất cả đồ vật, phóng xe tới ký túc xá đại học C cũng đã là bốn giờ chiều. Cô ôm bao lớn bao nhỏ thở hổn hển gõ cửa phòng ngủ 512.

Mở cửa là Đường Tiểu m, cô có chút kinh ngạc hỏi: “Chị tìm ai?”

“Xin hỏi, nơi này có người tên An Dĩ Mạch phải không?” Tô Hi hỏi.

Dĩ Mạch thăm dò nói: “Mời vào, là em.”

“Xin chào, chị là trợ lý của Cố tổng, tên là Tô Hi.” Cô đem các thứ đặt lên bàn, hít một hơi, tức khắc khôi phục dáng vẻ, mỉm cười, “Bởi vì buổi chiều phải dự cuộc họp ban Giám Đốc đột xuất, Cố tổng mời mọi người đi ăn trước, anh ấy sẽ tới sau.” “Đây là quà tặng anh ấy nhờ chị chuyển tới.”

“Ôi chào? ! ... Làm phiền chị.” Dĩ Mạch ngượng ngùng, “Mời ngồi, phòng ngủ có hơi loạn, không cần để ý.”

Lý Thiển đang muốn pha trà, bị Tô Hi mỉm cười ngăn lại. “Chị phải đi trước. Năm giờ sẽ quay lại đón mọi người.”

Đi xuống lầu, Tô Hi hồi tưởng lại dáng vẻ nữ sinh tên An Dĩ Mạch kia, lại nghĩ nghĩ về một đồng đồ kia, rùng mình một cái.

Người không thể xem tướng mạo a...

Dĩ Mạch ngây người nhìn một đồng đồ trước mặt. Nguyên lai tối hôm qua hẳn hỏi cô về tính cách và sở thích của ba người còn lại trong phòng, là để chọn quà tặng sao?

Đường Tiểu m có chút kích động cầm cuốn Bách Khoa Toàn Thư nằm im lặng trong hộp gấm màu vàng, nói: “Thật đẹp... Trà cụ cũng vậy...”

Lý Thiển mặc cái váy kia ở trước gương xoay mấy vòng, lệ nóng doanh tròng nắm tay Dĩ Mạch nói: “Oa oa, hẳn làm sao có thể biết tao thích bộ lễ phục kiểu này, hẳn là hồ tiên sao?” Hoàn toàn quên lúc này đã gần đến mùa đông.

Lật xem tiểu thuyết tiếng Anh cùng đĩa nhạc, Nguyên Viên trả lời: “Xác thực, hẳn còn đoán chắc ngực mày là một mảnh bằng phẳng.”

Dĩ Mạch: “Hắc hắc, thích là tốt rồi...”

“Xem ra nam nhân này đã phải bỏ vốn khá nhiều, mấy thứ này đều có giá trị xa xỉ.” Nguyên Viên từ trong vui mừng tỉnh táo lại, “Này xem như viên đạn bọc đường sao?”

“Thu nhận, thu nhận a, tao không đành lòng làm khó dễ hẳn.” Đường Tiểu m thực là thiện lương.

“Nguyên lai đứa nhỏ Dĩ Mạch này lại có giá trị nhiều như vậy nha, biết vậy nên bán từ sớm thì tốt hơn ~” Lý Thiển liên tục hai mắt tỏa ánh sáng.

Dĩ Mạch: “...”

Đúng năm giờ, hai chiếc Audi A6 màu trắng dừng tại ký túc xá đại học C, đón bốn người đi Amour dùng cơm.

Amour là một nhà ăn kiểu xoay tròn tiêu chuẩn, ở tầng 30. Ngồi ở cửa sổ, có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố H. Nhà ăn rất lớn, ở giữa là sân khấu hợp xướng du dương của dàn dương cầm và violon, một thiếu nữ tóc vàng thanh âm trầm thấp đang hát tình ca bằng tiếng Pháp.

Bồi bàn đưa bốn người tới bàn, sau đó đưa thực đơn cho các cô.

Đường Tiểu m thấp giọng: “Giá cả ở đây thật đúng là cắt cổ.”

Lý Thiển tắc lưỡi: “Nhìn qua cũng có thể khẳng định đây là hắc điểm.”

Nguyên Viên bình tĩnh: “Không cần lo lắng, tao thấy hai chiếc Audi kia vẫn còn ở dưới lầu, nếu lúc thanh toán hẳn còn chưa xuất hiện, chúng ta có thể gắn nợ hai chiếc xe đó cho nhà hàng.”

Dĩ Mạch: “... Hẳn nói sẽ tới ngay .”

Thời điểm vừa nhìn thấy Cố Quân Thanh, ba cô gái đều có cùng một suy nghĩ.

Người đàn ông này, không đơn giản.

Trên người hẳn có một loại khí chất thâm trầm mà lặng lẽ, làm cho tầm mắt không tự giác bị hắn hấp dẫn.

Cố Quân Thanh khoác một áo gió màu tối, bên trong là áo sơ mi màu xám. Hắn nhìn bốn người mỉm cười: “Thật có lỗi, đến muộn.” Nói xong, ngồi ở bên người Dĩ Mạch.

Dĩ Mạch: “Giới thiệu một chút, đây là bạn cùng phòng của em, Nguyên Viên, Lý Thiến, Đường Tiểu m. Đây là Cố Quân Thanh, ách...” Cô nhất thời không thể nghĩ được nên giới thiệu thân phận của hắn như thế nào, “Phó tổng tài Phi Ngã Viêm Dương” ? “Phu quân trong trò chơi” ? Cô lâm vào hỗn độn.

“Chào các em.” Hắn đúng lúc cắt đứt xấu hổ của cô.” Thường nghe Dĩ Mạch nhắc đến các em.”

“Cám ơn những món quà anh tặng cho chúng em.” Nguyên Viên nói xong bí hiểm liếc mắt nhìn Lý Thiến một cái, ánh mắt mỉm cười, ý nghĩa là: Dĩ Mạch thường nhắc tới chúng ta, bao gồm ngực của mày.

Lý Thiến liếc mắt xem thường, tiếp nhận đề tài: “Nó bình thường nói về chúng em như thế nào?”

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Hắn ngoắc tay gọi phục vụ.

Cơm ở Amour theo phong cách chính Pháp, móm ăn hẳn đề cử cho bốn người cũng thực thỏa đáng. Gan ngỗng béo,thịt bò Bourguignon, canh hải sản, tiên tôm hầm thịt... lại mời bốn người một chai CHATEAU PAPE CLEMENT PESSAC-LEOGNAN 2004 hương vị thơm thuần.

Lý Thiến gương mặt đỏ bừng tươi cười, dĩ nhiên bắt đầu lớn mật truy vấn chi tiết. Chiều cao, chòm sao, nhóm máu, sở thích, gia đình, anh chị em, vân vân. Cố Quân Thanh mỉm cười nhất nhất đáp lại. Ngay tại thời điểm cô muốn hỏi tới số đo ba vòng, Dĩ Mạch cầm một cái bánh nhét vào miệng cô.

Đường Tiểu m chiến đấu hăng hái với miếng thịt bò, thỉnh thoảng chen vào hai ba câu.

Nguyên Viên tửu lượng thực thấp, cũng là người không có vẻ say nhất. Cô vẫn như trước thực trấn định ngồi ăn canh, sau đó nói với Lý Thiến ngồi đối diện mình: “Tiểu m, đợi lát nữa trở về nhớ nhắc tao đem gửi bài tập ngày mai.”

Dĩ Mạch: “... Nguyên Viên, đó là Lý Thiến.”

Nguyên Viên: “Tao biết, tao đang nói với mày đấy.”

Đường Tiểu m: “... Nó say rồi.”

Dĩ Mạch mặt cũng nóng lên, cô nghiêng đầu cười yếu ớt nhìn người nào đó, căn bản không có một chút dấu hiệu say. Không khỏi thầm than, con heo Lý Thiến này, âm ỹ muốn chuốc rượu cho hắn say. Nói cái gì mà “Anh tới muộn,cho nên anh uống một chai, bốn người chúng em uống một chai.”, kết quả người ta vững như Thái Sơn, chính mình ngược lại choáng váng hồ hồ.

Lúc gần kết thúc, Lý Thiến đầu óc choáng váng lại lần nữa phun ra những lời kinh người: “Dĩ Mạch nói nó không nói cho anh, anh làm sao mà biết ngực em ?”

Dĩ Mạch nghệt mặt.

Hắn cười: “Căn cứ vào chiều cao, cân nặng cùng ảnh chụp của các em mà đoán thôi.”

Lý Thiến thở dài một hơi: “May mắn, may mắn, bằng không ai gia đêm nay liền thừa cơ nguyệt hắc phong cao đem Dĩ Mạch của anh giải quyết ...”

Dĩ Mạch hắc tuyến: “Giải quyết cái đầu mày...”

Lý Thiến nghiêm túc: “So với đầu tao muốn giải quyết ngực tao hơn.”

Đường Tiểu m phụ họa: “Đầu xác thực có vẻ còn có giá trị lợi dụng.”

Nguyên Viên ăn xong miếng cuối cùng, tìm được mặt Cố Quân Thanh, nói: “Cám ơn chiêu đãi. Tuy rằng em khả năng say, bất quá cũng có chút chuyện muốn nói.”

“Dĩ Mạch đại đa số thời điểm có điểm ngốc, thuộc loại phản ứng trì độn.”

“Ngẫu nhiên còn thực mơ hồ, vứt bữa bãi, hay vội vàng. Gặp chuyện cần người khác nhắc nhở.”

“Nó tính tình quá mức nhường nhịn, không đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không phát hỏa. Là người hiền lành, cho nên thường bị khinh khi.”

Dĩ Mạch uể oải, tao cũng không cần mày nói xấu nha...

“Nhưng nó tâm địa thực thiện lương, thành khẩn có thể tín nhiệm. Cũng không bởi việc nhỏ mà tính toán chi li.”

“Nó rất chấp nhất. Đối đãi với mọi người đều thật lòng. Thị phi rõ ràng, sẽ không ở sau lưng tính kế người khác.”

“Nó là một đứa tốt. Trước nay vẫn vậy. Nó chưa gặp được người con trai biết quý trọng mình, cho nên...”

“Em hy vọng anh có thể đối xử với nó thật tốt. Đừng khiến nó thương tâm.”

Dĩ Mạch nhìn Nguyên Viên ngồi đối diện, muốn nói lại thôi, trong lòng tràn đầy cảm tình, mệnh mệnh, giống như nguồn suối ấm áp trong lòng.

“Anh sẽ.” Cố Quân Thanh trầm mặc một lát mới trả lời. Dưới mặt bàn, hần vươn tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽo của người bên cạnh.

Cô ngẩng mặt nhìn hần, đối diện với đôi mắt đen thẳm của hần. Hơi mỉm cười.

“Nhớ rõ lời anh đã nói, bằng không, tôi tuyệt không buông tha anh.” Nguyên Viên hí mắt, mềm nhũn dựa vào người Lý Thiển.

Đường Tiểu m cũng có chút choáng váng, bổ sung nói: “Anh đối xử không tốt với Dĩ Mạch, phòng ngủ 512 sẽ phát lệnh truy nã đuổi giết anh, uhm, chém làm tám mảnh...”

Miễn cưỡng duy trì tư thế ngồi bình thường, Lý Thiển sâu não: “A ~ ai gia có cảm giác bị thương khi gả con gái đi...”

Dĩ Mạch khóc không ra nước mắt: “... Về phòng ngủ đi!”

Một hồi Hồng Môn Yến sung sướng xong việc. Xét thấy ba người kia đều sắp rơi vào hôn mê, say rượu trở về lại rất dễ bị bác gái quản lý ký túc phát hiện, Cố Quân Thanh trực tiếp triệu Tô Hi đến, đưa ba người các cô tới khách sạn nghỉ.

Cửa tiệm ăn.

Dĩ Mạch cũng có chút choáng váng, đi lảo đảo. Cô đang muốn đuổi kịp bước chân Tô Hi lại bị người nào đó kéo tay lại.

“Anh cũng say, làm sao bây giờ?” Hần hí mắt cười.

“... Anh đi vững vàng như vậy, nào có bộ dáng say rượu.” Cô nhìn từ trên xuống đánh giá.

Hần ghé sát bên tai cô, nhỏ giọng: “Có câu là, rượu không làm người say mà người tự say nha.”

Hơi rượu nóng truyền tới cổ, hơi ngứa, mặt cô vốn hồng lại càng hồng thêm.

“Nương tử, nàng để các nàng ấy khi dễ ta, vi phu thực thương tâm...” Hần chơi xấu.

“Ai bảo phu quân đại nhân huynh đưa một đồng quà tặng, lại không có phần uội?” Cô vội vã tìm lý do.

Hần ý cười dần dần dày, kéo tay cô, động tác nhanh chóng đeo một chuỗi hạt vào cổ tay cô.

Một chuỗi ngọc nhiều màu. Hồng, lam, lục ba màu giao hòa lẫn nhau xinh đẹp, hài hòa.

“Đây là quà anh tặng em.” Hần nhu nhu đầu cô, “Không được từ chối.”

Cô ngẩn người, gật đầu, đang muốn nói lời cảm ơn, khéo mắt đảo qua một bên, lại thấy một người cách đó không xa đang kinh ngạc nhìn về phía mình.

Tổng Úc Bạch.

30. Chương 40

40. Xảo ngộ × quán bar

Thời điểm lần đầu nhìn thấy An Dĩ Mạch, đã cảm thấy cô bé này có một điều gì đó hấp dẫn mình.

Cô đứng trước mặt Tôn Hải nói lý, thông dong, trấn định, đôi mắt sáng ngời như sao. Vì thế nhìn không được ra tay giúp cô, từ đó về sau liền không tự giác từng bước tới gần cô.

Cô giận dữ cũng có khí thế bức người, cô thiện lương, hiểu ý lại xinh đẹp đáng yêu. Dù cười hay nhăn mày, cũng khiến người mê say.

Có được tâm của cô, như lấy được bảo vật.

Lúc đó, hai người đơn thuần luyện ái, tốt đẹp tựa như giọt sương rơi trên đoá hoa lúc sáng sớm.

Lúc đó, hần hôn lên môi cô, mang theo hương thơm ngọt ngào say lòng người, làm cho người ta đã nghĩ muốn mãi trầm luân như vậy.

Lúc đó, hần nắm tay cô đi qua con đường đầy lá vàng rơi, gặt gao, giống như có thể nắm chặt cả đời.

Nhớ lại, lại cảm thấy tàn nhẫn.

Bắt đầu từ khi nào, hần chỉ có thể đứng xa xa yên lặng nhìn cô mà thôi? Giống như nhìn một đoá hoa bên kia đường, không còn có quyền tới gần.

Một năm đã qua. Thời gian rất dài, tựa hồ đã quên, chính mình là người buông tay trước.

Dĩ Mạch. Khi nhắc tới cái tên này, tựa hồ vẫn có thể ngửi được mùi hương thơm thuần thanh thoát.

Hần đứng bên cạnh tòa nhà cao lớn, yên lặng nhìn cô, cho tới khi tầm mắt của cô dừng trên người hần.

Đột nhiên tỉnh mộng.

Hần có chút kích động muốn rời đi tức khắc, lại thấy người đàn ông bên cạnh cô theo ánh mắt của cô nhìn về phía mình. Tránh cũng không thể tránh được.

Hần miễn cưỡng nở một nụ cười, tiến lên có lệ. “Cố tổng.”

“Thực khéo.” Người đàn ông cười nhẹ, “Tổng trợ lý đến ăn cơm trễ như vậy?”

“Tôi đến... Tìm người.” tầm mắt hần nhanh chóng xẹt qua trên người cô, dừng lại ngẩn ngui.

“Tổng học trưởng đến tìm vị tiểu thư lần trước đi cùng sao? Ở nhà ăn tựa hồ không thấy cô ấy.” Người nói chuyện là Dĩ Mạch. Cô nho nhả lễ độ xưng hô, ngẩng mặt đậm cười, thậm chí thân thể còn hơi nghiêng một góc rất nhỏ về phía Cố Quân Thanh.

Đó là động tác nhỏ của Dĩ Mạch mà Tổng Úc Bạch rất quen thuộc.

Mà động tác nhỏ này lại rõ ràng nói cho hần, sự thân sơ như thế nào.

Thời gian một năm.

Người mà hần từng quen thuộc nhất lại trở thành người xa lạ.

“Xem ra Tổng trợ lý không gặp được cô ấy rồi.” Cố Quân Thanh khéo môi giờ lên vân đạm phong khinh mở miệng.

Tổng Úc Bạch hạ mi: “... Có lẽ vậy.” Thanh âm rất nhẹ, mang theo vẻ cô đơn. Mà ngay sau đó lại giương mắt khôi phục thần sắc tự nhiên, lễ phép nói lời từ biệt. “Như vậy, tôi đi trước, tạm biệt hai vị.”

Nhìn theo hần đi ra cửa, Dĩ Mạch tựa hồ chậm rãi trầm tĩnh lại.

Một bàn tay lớn đặt trên vai cô, kéo cô vào lòng. Từ trên lưng truyền đến cảm giác ấm áp, làm cho cô nhẹ nhàng chậm chạp dựa vào.

“Thực xin lỗi, khi em thấy anh ta sẽ có chút khấn trương.” Cô có chút uể oải cúi đầu.

“ ‘Thực xin lỗi’ ” hần vừa lặp lại, vừa thu tay ôm lấy cô. “Nếu không phải những chuyện đại sự như ‘hồng hạnh xuất tường’, nường tử về sau không nên nói với ta ba chữ này thì hơn. Bằng không khiến vi phu kích động, sẽ nhịn không được cho hần một thông báo nghỉ việc.”

“Vậy ‘Thật có lỗi’ ?” Cô nháy mắt, vẻ nghịch ngợm.

“Vấn đề hần làm việc ở công ty cũng được, vẫn còn có chỗ dùng.”

Hần giả bộ trầm tư.

“...” Hần chính là một cảm thú hàng thật giá thật đi. An đồng học ngẩng đầu nhìn Thái Sơn.

“Kế tiếp, đi tới nơi này với anh.” Hần gọi lái xe, kéo cô lên xe.

“Đi đâu?” Cô hỏi.

“Một nơi tụ hội.” Hần ra vẻ thần bí, không nói rõ ràng.

“Anh bắt cóc em.” Cô hỏi không được, một bộ mặt bánh bao.

“Bắt cóc rất phiền toái, không bằng cướp thì tiện hơn.” Hần trêu chọc.

“Cường đạo đại nhân, tiểu nhân thân không một xu.”

“Đừng lo, ta cướp sắc.”

“...”

‘Thiếu Miên’ là tên một quán bar. Nằm tại một góc trung tâm thành phố H.

Đây là lần đầu tiên An Dĩ Mạch tới những nơi vui chơi ban đêm này. Đối với cô mà nói, tất cả đều rất mới mẻ. Vốn nghĩ rằng đây sẽ là một nơi xa hoa, náo nhiệt, trụy lạc, lại nhận thấy bên trong là âm nhạc nhẹ nhàng, ngọn đèn nhu hòa, không khí im lặng.

Có lẽ, là do bên ngoài quán đã treo biển CLOSE.

Đối với những quán bar, dường như càng lúc đèn rực rỡ lại càng là thời điểm buôn bán tốt? Cô khó hiểu.

Tại một góc đại sảnh, có tiếng mấy người cười nói.

Không biết là ai nói một câu “Đến đây”, vài người ngồi trên sofa vây quanh một bàn thủy tinh tròn màu đỏ lần lượt đứng lên.

Trước hết đứng dậy là Hồ Ly, hướng Cố Quân Thanh ồn ào: “Đến muộn, đến muộn, phạt rượu...” Lời còn chưa dứt, thấy Dĩ Mạch bên cạnh hần, trong nháy mắt trợn mắt nhìn, há to miệng, kêu to hai tiếng “A a ~”.

“Lam Hồ Xa!” Cô cũng thực kinh ngạc.

“Tiểu Nấm!” Hần nghiêng người, trực tiếp từ sofa nhảy tới trước mặt cô, trên tai phải, ngân quang chói mắt.

“Oa, nếu em không nhầm, đây chính là Mạch Thượng Sắc Vi trong truyền thuyết?” Một cô gái tuổi còn trẻ cười nói, “Xin chào, chị là Ngân Sơn Mộ Tuyết.”

Dĩ Mạch nửa ngày mới hoàn hồn. Trách không được vừa rồi tiếng nói chuyện nghe qua có chút quen thuộc, chẳng lẽ... Đây chẳng lẽ là buổi tụ họp của các thành viên Tọa Yên Thiên Hạ sao...

Cô không thể tin gương mặt hướng người bên cạnh nhìn lại, rõ ràng thấy Cố Quân Thanh mỉm cười gật đầu.

Quan Tài chỉ hơn ba mươi, trông thực khôi ngô, mà lão bà hần Bạch Ánh Trăng so với Dĩ Mạch còn nhỏ người hơn. Nhưng Ánh Trăng đại tẩu nhỏ nhắn xinh đẹp lại hoàn toàn không thể che dấu tính cách còn bư hần hơn cả Quan Tài cơ bắp cường tráng. Một câu “Tiểu Sắc Vi, Thanh Quân dám khi dễ muội, ta sẽ bảo Quan Tài đập chết hần” lời nói hùng hồn, khiến toàn bộ những người đàn ông ở đó đều phải đổ mồ hôi

lạnh. Bạch Ánh Trăng là người phiên dịch tiếng Pháp, Quan Tài là nhà thiết kế, hai người đều là trạch giới, cả ngày ngồi ở nhà kiếm tiền. Đôi vợ chồng này cùng một chỗ, rất có hiệu quả hài kịch.

Nghe nói hai người học cùng đại học, kết hôn hôm đó, Ánh Trăng hỏi: “Về sau em chủ nội, hay là anh chủ nội?”

Quan Tài suy tư một lúc, đáp: “Anh là đàn ông, đương nhiên chủ ngoại.”

Ánh Trăng mỉm cười: “Được, như vậy, chúng ta lấy nhà làm giới hạn. Chuyện bên ngoài thì nghe theo anh, chuyện trong nhà sẽ do em.”

Quan Tài gặp lão bà thông tình đạt lý như vậy, lúc này vui vẻ nhướng mày: “Tốt.”

Ánh Trăng cười ôn nhu: “Như vậy, chỉ cần anh bước vào cửa nhà là phải nghe em. Giặt quần áo, nấu cơm, quét tước những việc trong nhà đều phải nghe em an bài ~ “

Quan Tài phun máu, chưa từ bỏ ý định nói: “... Như vậy, chỉ cần ra ngoài em phải nghe anh .”

Ánh Trăng mỉa mai như tơ: “Đương nhiên. Bất quá thân ái, ra ngoài thì cũng phải về nhà, em ở bên ngoài mà tâm tình không thoải mái, về nhà có lẽ công việc sẽ nhiều gấp bội, anh cũng sẽ không thoải mái.”

Quan Tài: “...”

Ăn No Chống Sở Kiếm Tiền cùng anh em sinh đôi Ăn No Chống Sát Giết Người là chủ nhân của ‘Thiên Miên’. Hai người chiều cao, thể trọng, tướng mạo đều giống nhau như đúc. Dĩ Mạch nhìn nửa ngày cũng không nhận ra ai là ai.

Tuy rằng hai người tiếng nói tương tự, nhưng chỉ cần nói chuyện liền có thể phát hiện thấy tính cách trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Anh trai Kiếm Tiền trầm ổn ôn nhã. Em trai Giết Người đang hoàng tráng thần.

Nghe nói trước đây, em trai Giết Người đánh nhau trốn học bị bắt được liền báo tên của anh trai Kiếm Tiền, liền lụy Kiếm Tiền bị thầy giáo răn dạy oan uổng một chút. Sau lại bởi vì Kiếm Tiền thành tích nổi trội xuất sắc, lễ độ với mọi người, nữ sinh thầm mến hẳn không ít. Mỗi lần lễ Tình Nhân, Giết Người thường thay anh trai thu sôcôla, cuối cùng khiến đám nữ sinh khóc lóc chạy tới trước mặt Kiếm Tiền, nói hẳn hoa tâm lạng lạng, rõ ràng nói muốn cùng cô ta yêu đương hiện tại lại làm bộ như không biết, làm cho Kiếm Tiền không biết nên khóc hay cười.

Ngàn Sơn Mộ Tuyết là bạn gái Giết Người, là người viết phần mềm tự do. Dĩ Mạch tò mò hỏi: “Chị làm sao mà phân biệt được hai người bọn họ ?”

Ngàn Sơn Mộ Tuyết: “Rất đơn giản a, Kiếm Tiền mẫn cảm với mùi nước hoa. Chị chỉ cần luôn mang theo một lọ nước hoa là có thể phân biệt được ai với ai.” Cô lại vui vẻ cười, “Bất quá sau khi thử vài lần, Kiếm Tiền vừa thấy chị liền ôm mũi trốn rất xa.”

Dĩ Mạch: “...”

Ăn No Chống Đánh Nước Tương là bạn của anh em sinh đôi kia, thiết kế nội thất. Nghe nói trang hoàng bên trong biệt thự của Cố Quân Thanh đều là do hắn thiết kế. Đánh Nước Tương là một người rất thú vị, nghe nói hắn đã trang hoàng sân vườn nhà một phú hào thành rừng mưa nhiệt đới, khiến phú hào kia vừa thấy, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh. Nước Tương tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Theo yêu cầu của ông, muốn thoáng mát, muốn tự nhiên, muốn không gian nhiều màu xanh, muốn lãng mạn lại không mất đi sự trầm ổn... Tôi hết thấy đều thỏa mãn, ông còn muốn gì nữa?”

Thời điểm mới nghe tên Phật Di Lặc, Dĩ Mạch trước hết nhớ tới là sắc hòa thượng trong Khuyển Dạ Xoa *. Sau lại nhìn thấy nhân vật của hắn trong trò chơi, thở dài nói, quả nhiên không thể đánh giá cao thẩm mỹ của nhóm cầm thú. Một người gọi Lôi Thú là “Vượng Tài”, đầu trọc sáng loáng, râu rạo khắp nơi. (*Sắc hòa thượng tức pháp sư Miroku, phiên âm Hán Việt là ‘Di Lặc’ một nhân vật trong truyện tranh Inuyasha tức Khuyển Dạ Xoa)

Mà Phật Di Lặc im lặng ngồi trong góc cũng một thân áo xám, mang mắt kính viền vàng, lại là một người thanh niên anh tuấn. Ánh mắt mang theo ý cười ôn hòa. Không nói không biết, vừa nói dọa nhảy dựng.

Hắn lại là một nhạc sĩ. Đĩa nhạc đưa cho Đường Tiểu m kia, chính là tác phẩm của hắn. Dựa theo giá cả các bản lậu tác phẩm của hắn trên thị trường cũng có thể chứng minh, chính phẩm giá trị vô cùng xa xỉ. Hắn thực ít lời, đại đa số thời điểm đều ngồi im lặng, ngón tay thon dài lần lượt thay đổi thành độ cong đẹp mắt.

Cùng Phật Di Lặc hoàn toàn tương phản, đó là Bạch Cốt. Nếu nói Phật Di Lặc ấm áp như mùa xuân, thì Bạch Cốt lại là mùa thu xơ xác tiêu điều.

Hắn so với Phật Di Lặc trẻ hơn, cao lại gầy, làn da thực trắng. Hắn tựa hồ sinh ra đã mang một khí chất u buồn tang thương, điều này làm cho Dĩ Mạch lần đầu tiên tận mắt thấy hắn cảm thấy, đó là một loại khí chất giống như ma cà rồng.

Nhưng, đây là thời điểm hắn không mở miệng.

Dĩ Mạch nghe thấy hắn nói với Cố Quân Thanh câu đầu tiên là: “Chết tiệt, lần trước ta mua kem lại để hết ở nhà người, thực lãng phí.”

Cô có một loại cảm giác bị dẫm kích giống như đang từ mùa thu bị người ta một cước đá đến trời đông giá rét.

“Anh ta là một kẻ hảo ngọt. Thích nhất là sôcôla.” Một cậu bé ở bên bổ sung.

Ước chừng chỉ mười bốn, mười lăm tuổi, quan trọng là...

Dĩ Mạch chuyển hướng hắn, nhìn hắn một đầu tóc màu vàng quật cường sinh trưởng, cùng cặp mắt to màu lam, nhìn không được muốn xoa xoa mặt hắn.

“Alex là con lai, lớn lên ở Trung Quốc.” Hồ Ly quân giới thiệu, “Nó chính là Hoàng Sắc Yêu Đồng.”

“A a, không được nhu đầu em.” Alex giãy dụa dưới ma trảo của Hồ Ly, tức giận ồn ào.

Con út của tổng tài một công ty đa quốc gia, lại có hứng thú với giới nghệ sĩ. Tám tuổi bắt đầu làm ngôi sao nhỏ tuổi, ký hợp đồng làm việc với Phi Ngã Viêm Dương.

Hắn vốn ngồi xếp bằng trên sô pha, thấy Dĩ Mạch trước mặt liền đứng trên sô pha hai tay ôm cô, đang muốn dí mặt qua, lại bị Cố Quân Thanh một phen túm cổ, đẩy ngã xuống sô pha.

“Tiểu A, cậu không muốn sống chẳng?” Quan Tài cười, “Cậu nếu dám thẹn cô ấy, anh đoán Cố Quân Thanh có thể cho cậu một chết ở phòng chụp ảnh.”

“Chết tiệt ~” Tiểu A không nhìn hắn, than thở bỏ lên, “Em thích bà chị này, theo em a.”

Cố Quân Thanh: “Nghe nói kể tiếp cậu có ba ngày nghỉ ngơi, thần tượng nên chú trọng công ích, không bằng tôi an bài cậu đi diễn để quyên góp từ thiện?”

Alex: “... A a, quan báo tư thù*, trách không được trong công ty mọi người gọi anh là Cẩm Thú Thanh...”
(* quan báo tư thù : mượn việc công trả thù riêng)

Cố Quân Thanh: “Thật không? Những ai gọi như thế, cậu liệt một danh sách cho tôi, tôi liền miễn cho cậu ba ngày đi diễn.”

Alex: “...”

Mọi người đổ mồ hôi lạnh.

Dĩ Mạch cười ngửa tới ngửa lui. Nhóm cầm thú ở trò chơi bắt người cướp của, nguyên lai là như vậy.

Ra khỏi trò chơi, vẫn cảm thấy thân thiết.

Chậm rãi, hòa nhập với bọn họ.

Cố Quân Thanh nhìn cô gái bên cạnh trên mặt càng lúc càng tươi cười, chậm rãi cong lên khóe miệng.

Cô ở tại bên người, thật tốt.

Dưới màn đêm, ngồi ở công viên, người thanh niên lại đốt một điếu thuốc.

Hắn mở di động, nhìn màn hình, mặt không chút thay đổi.

Một tin nhắn mới hiện lên trên màn hình.

“Tôi chỉ nói, cô ấy sẽ xuất hiện ở đó, cũng không có nói cô ấy sẽ đi cùng ai. Như thế nào, thấy người anh yêu, lòng chua xót?”

31. Chương 41 - 42

41. Phá thai × chân tướng

Thời gian tan buổi tụ họp đã là nửa đêm.

Do Hồ Ly tìm mọi cách ngăn cản, Cố Quân Thanh bị bắt buộc tha, để cho hắn đưa Dĩ Mạch về khách sạn nơi ba người phòng 512 đang ở.

Trên đường, ngồi trên chiếc Volvo C70 màu đỏ sẫm lóa mắt, Hồ Ly hỏi: “Cảm thấy hắn như thế nào?”

“Sao cơ? Cái gì như thế nào?” Cô mơ hồ.

“Đừng giả ngu, càng giả bộ càng ngốc.” Hắn theo thói quen đưa tay nhu đầu cô.

Cô liếc mắt xem thường, suy nghĩ một chút: “Rất tốt nha, em không nhìn thấy có khuyết điểm gì.”

“Cho nên, hiện tại Tiểu Nấm là hạnh phúc đi?” Hồ Ly sắm vai cánh nhà báo săn tin, hỏi không ngừng.

Cô nhìn ngoài cửa sổ xe, cảnh đêm dần dần lui qua khỏi tầm mắt, bất tri bất giác lại nghĩ tới gương mặt hắn.

Hắn mỉm cười sùng nịch. Hắn bao dung không nói gì. Thanh âm hắn vẫn như quanh quẩn bên tai.

— Anh hy vọng em sẽ bước vào thế giới của anh, cũng hy vọng sẽ trở thành người để em dựa vào.

Cô mím môi. Phát ra một giọng mũi ngắn gọn. “Ừm.”

Lam Hồ Xa nheo lại mắt, chậm rãi mỉm cười. Nụ cười rất mơ hồ, dưới ánh đèn trong màn đêm phẳng phất như không.

“Vậy là tốt rồi.”

Một mảnh yên lặng.

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người bị đuổi về trường học. Xét thấy hai chiếc Audi A6 quá mức khoa trương, bốn người lựa chọn dùng xe ở cách xa cổng trường, sau đó đi bộ về phòng ngủ.

“Lúc tao tỉnh lại, thấy mày ngủ ngay bên cạnh, thực hoảng sợ.” Nguyên Viên lắc lắc đầu, “Ngày hôm qua thật sự uống quá nhiều.”

Dĩ Mạch âm thầm may mắn: “May mà mày nửa tỉnh nửa mê vẫn nhận được ra tao, nếu không chắc tao sẽ bị mày một cước đá lăn xuống đất.”

Lý Thiến: “Hôm qua không phải mày đi theo Cố Thanh Thanh sao? Sao nửa đêm đã trở lại?”

Đường Tiểu m: “Phải nha, phải nha, hắn thoát nhìn đã biết là kim quý tể, bắt được hắn, mày liền làm giàu, làm giàu.”

“... Hắn gọi là Cố Quân Thanh. Còn có, vì sao tao trở về, chúng mày dường như đều có oán niệm?”

“Đó là một loại hành động vì dân trừ hại. Bất quá, trừ hại như thế nào còn phải tùy vào tâm tình chúng tao.” Nguyên Viên nhìn không chớp mắt.

A, thế giới bị thương này... Cô suy sụp.

Vừa nhắc mắt, thấy trên tường dán hàng loạt áp phích sắc sỡ cực đại.

Mùng tám tháng sau “Giải thưởng Viêm Dương cup dành cho ca sĩ đại học C lần thứ ba” long trọng khai mạc.

Phía dưới ghi rõ tư cách tham dự, phương thức báo danh, nội dung dự thi, phần thưởng... Dĩ Mạch nhìn chăm chăm hàng chữ “Ba người đứng đầu sẽ có tư cách trực tiếp gia nhập tổ chức ca sĩ vĩ đại “Cho tiếng ca cất cánh” mà cả nước chọn lựa ra năm mươi người”, chảy nước miếng.

“Tiểu m” cô tiến lên hai bước, dùng ánh mắt soi sáng quắc nhìn chăm chăm Đường Tiểu m, “Đến đây đi, làm cho giấc mộng thành danh của chúng tao trong một đêm thành hiện thực đi ~ “

Thời gian dự thi còn cách một tháng.

Đối với Đường Tiểu m mà nói, nhiệm vụ hàng đầu cũng không phải chuẩn bị dự thi. Ngón tay cô lạnh như băng, mơn trớn bụng, trên mặt một mảnh đau thương.

Đối với An Dĩ Mạch mà nói, ngồi chờ trước cửa phòng phụ sản là một quá trình chờ đợi lo âu bất an. Cô không ngừng xem đồng hồ, đứng ngồi không yên.

Cô nhớ lại dáng vẻ Đường Tiểu m trước khi đi vào phòng giải phẫu.

Cô gái dịu dàng gắt gao nắm chặt tay mình, do dự một lát, cúi đầu.

— Tao thực yêu anh ấy. Nhưng tao không muốn lưu lại nó, bởi vì nó nhất định sẽ là một đứa nhỏ thiếu tình yêu thương.

— Dĩ Mạch, có khi tao rất hận chính mình. Biết rõ là sai, còn muốn lần nữa kiên trì.

— Tao nghĩ đây là cái gọi là yêu đi. Không chiếm được, mới là tốt nhất.

— Xin mày, đừng nói cho bất kỳ ai, chuyện của tao.

Cô ấy đã dặn mình như vậy.

Dĩ Mạch ngón tay lạnh lẽo đan vào nhau, ngồi yên lặng. Cô không biết cô gái nhu nhược kia có phải rất đau hay không. Có phải đang khóc hay không.

Dĩ Mạch cân nhắc mãi, mâu thuẫn rối rắm, cuối cùng cầm lấy di động ấn một dãy số.

“Điện thoại đã kết nối” thông báo qua đi, thanh âm tút tút nghe càng thêm chói tai. Cô nhúm mày.

Thời điểm di động Cố Quân Thanh vang lên, hần nhìn trên màn hình hiện lên một chữ ‘Mạch’ ánh mắt trở nên nhu hòa.

Hần cơ hồ là lập tức cầm lấy di động, nhận điện thoại, sau đó đi ra khỏi phòng họp.

Biểu tình như vậy làm cho đám người phụ trách các ngành đang họp báo hai mặt nhìn nhau, từ trong mắt nhau có thể thấy được sự mê mang.

“Anh ta... vừa nở nụ cười?”

“Không có, anh hoa mắt. Anh ta chỉ có lúc giảm biên chế mới có thể cười.”

“Tôi có một loại dự cảm bất hảo. Viêm Dương sắp thay đổi thời tiết...”

“Tôi nghe nói... Ngài ấy dường như đang yêu đương.”

“Khụ khụ khụ khụ...”

“Ai nha, Lý chủ quản, cậu xem cậu dọa cậu Vương sợ rồi, bị sắc trà.”

“Cho dù anh ta tìm phụ nữ, cũng sẽ tìm một người có thực lực tài chính hùng hậu đi?”

“Tôi lại nghe nói cậu ta không thích phụ nữ. Nghe nói mấy lần người làm mỗi đều bị cự tuyệt từ ngoài cửa, Chương đồng sự không phải đã là minh chứng đó sao...”

“Chẳng lẽ anh ta là... Ừm?”

“Suyt... Cậu ta đã trở lại.”

Xung quanh nháy mắt một mảnh yên tĩnh.

Tiếp điện thoại trở về, Cố Quân Thanh dĩ nhiên khôi phục mặt lạnh, lại còn lạnh hơn so với vừa rồi vài phần.

“Trưởng phòng thiết kế, thông báo cho Hứa Thú trong vòng năm phút đồng hồ đến văn phòng tôi.” Hứa lạnh lùng nói, “Tạm thời tạm ngưng họp, mười phút sau mở lại.” Dứt lời lưu lại mọi người đang kinh dị mà rời đi.

Hứa Thú đứng trước cửa văn phòng phó tổng tài có chút không yên.

Nghe nói là phó tổng có chuyện quan trọng muốn tìm hắn, nhưng đến tột cùng là chuyện quan trọng gì, trưởng phòng cũng không biết nguyên nhân. Chỉ một mực thúc giục hắn nhanh đi.

Hắn nuốt nước miếng, gõ cửa.

“Tiến vào.” Người đàn ông kia khoanh tay đứng bên cửa sổ, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn, phân phó, “Đóng cửa lại.”

“Cố tổng ngài tìm tôi?” Hắn có chút bất an, dù sao đây cũng là đối diện với một người nổi tiếng nghiêm khắc.

“Cậu có biết Đường Tiểu m sao?” Nói thẳng câu hỏi.

Hắn nhất thời giật mình.

“Cho cậu nghỉ một ngày, tới bệnh viện thăm cô ấy.”

Hứa Thú há mồm, lại thủy chung không nói được một chữ.

“Hoặc là... để thẻ bài trên ngực cậu lại, sau đó rời đi.” Ngữ khí kết băng

Hứa Thú hiểu được, đây là tối hậu thư. Hắn cúi đầu nhìn thẻ bài trên ngực trái in rõ mấy chữ màu vàng “Trợ lý thiết kế sư Phi Ngã Viêm Dương”, nắm tay lại.

Đó là giấc mộng trở thành thiết kế sư của hắn từ khi còn nhỏ.

Giấc mộng của hắn.

“Tôi... Lập tức đi bệnh viện.” Hắn vội rời đi, ở cửa chính lại gặp Tổng Úc Bạch đang ôm tài liệu đi lên.

“Hứa Thú? Vội như vậy, đi chỗ nào?”

Hắn hỏi.

“Bệnh viện.”

“Cậu có chỗ nào không thoải mái?”

“Là Tiểu m.”

“Cô ấy bị bệnh?”

“Sanh non.”

“Cái gì? Hai người...” Tổng Úc Bạch dừng sờ tại chỗ.

Hứa Thú nhẹ thở dài một hơi, không hề dừng lại, bước nhanh đi về phía bên ngoài.

Khi hắn tới bệnh viện, Đường Tiểu m còn chưa giải phẫu xong. Bởi vì xuất hiện một số tình huống, khiến cho thời gian giải phẫu bị kéo dài.

Dĩ Mạch ngồi trên băng ghế dài, tư thế đã trở nên có chút cứng ngắc.

“Dĩ Mạch.” Hắn vội gọi cô một tiếng.

Cô gái ngẩng đầu nhìn về phía hắn, tầm mắt mông lung dần dần rõ ràng. “Hứa Thú.”

Hắn ngồi xuống bên cạnh cô. Hai người một trận trầm mặc.

“Thật có lỗi, tôi không thể không dùng phương thức này tìm anh.” Cô áy náy cắn cắn môi, “Trước đó tôi đã nhắn tin cho anh, nhưng anh vẫn không trả lời. Nhưng tôi cảm thấy, chuyện này, anh cần ở đây.”

“Tuy rằng em thiếu chút nữa làm cho anh mất việc, bất quá.” Hắn nhếch nhếch khóe miệng, “Thấy em, anh bỗng nhiên cảm thấy, anh đến là đúng rồi.”

“Anh tới nơi này, hẳn là không phải để gặp tôi, mà là để gặp người đang ở phía sau cửa kia mới đúng.” Cô nhú mi.

“Có lẽ vậy.” Hắn nở một nụ cười khổ, “Anh thiếu Tiểu m rất nhiều. Lúc ban đầu, anh đã nghĩ chỉ cần ở chung cùng một chỗ, chậm rãi có thể sinh ra cảm tình. Cho tới khi anh phát hiện, anh vĩnh viễn cũng không có khả năng yêu cô ấy giống như yêu em. Anh không thể thẳng thắn với cô ấy, những lời này tích dưới đáy lòng, không cách nào nói ra. Cho nên khi bọn anh chia tay, anh cũng không níu kéo lại.”

Cô từ lúc kinh ngạc ban đầu đến thần sắc lạnh như băng, cuối cùng nắm chặt tay.

“Nếu có thể, tôi thật muốn cho anh một cái tát. Nhưng nơi này là bệnh viện.”

“Xem ra Tiểu m nói câu kia là đúng, ‘Không chiếm được, mới là tốt nhất’. Sở dĩ anh liên tục lặp lại yêu tôi, đơn giản là lúc ấy tôi và anh chưa hề có thời gian yêu đương.”

“Tôi vốn tưởng rằng anh tới đây có thể an ủi Tiểu m một chút. Hiện tại phát hiện, nguyên lai anh cũng không thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, bất quá cũng chỉ là bỏ đá xuống giếng.”

“Anh đi đi.”

Nói xong, cô quay người không liếc hắn một cái.

“Chỉ có hôm nay, những lời này anh sẽ không nhắc lại.” Hắn im lặng một lát, mở miệng, “Chi phí giải phẫu của Tiểu m, phí bồi bổ, anh đều thanh toán. Nhưng mà, hôm nay anh tới nơi này, là vì muốn làm sáng tỏ một chuyện.”

Đúng lúc này, cửa phòng giải phẫu mở ra, một hộ sĩ kêu lên: “Người nhà Đường Tiểu m, giải phẫu đã xong.”

Dĩ Mạch đứng dậy đi đến cửa, bỗng nhiên nghe thấy phía sau vang lên thanh âm vội vàng.

“Cô ấy ở tại chỗ anh một thời gian dài, nhưng anh chưa hề chạm tới cô ấy.”

Cô dừng lại cước bộ.

“Bất luận người bên ngoài thấy thế nào, anh chỉ muốn nói ột mình em.” Chỉ nghe Hứa Thú từng chữ, từng chữ nói rõ ràng, “Đứa nhỏ này, không phải là của anh.”

42. Rửa chén × một đêm

Dĩ Mạch không biết lúc đó mình đã phản ứng như thế nào.

Tin tức này quá mức rung động thế cho nên khi nghe được, đầu óc cô cứ như vậy trống rỗng.

Đường Tiểu m sắc mặt tái nhợt, run rẩy dựa vào người cô. Dĩ Mạch nắm bàn tay lạnh lẽo của cô ấy, tầm mắt dừng trên người Hứa Thú.

Bác sỹ đang dặn hắn sau khi sanh non phải chú ý giữ ấm, ít vận động, hắn còn thật sự trầm mặc nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

“Đi về chỗ anh đi, em cần có người chiếu cố.” Hắn đem một ly nước ấm đưa cho Đường Tiểu m nói.

Dĩ Mạch dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến Đường Tiểu m, thấy cô ấy chần chờ một lát, chậm rãi gật gật đầu.

Tiểu m liên tục dặn dò, cô cũng không nói cho Nguyên Viên cùng Lý Thiển chân tướng, chỉ nói trong nhà Tiểu m tựa hồ có chút việc, xin phép trở về vài hôm.

Bác sỹ nói Tiểu m sức khỏe yếu, lần này bị như vậy, cần tắm bổ nhiều.

Vì thế Dĩ Mạch chỉ cần nhàn rỗi liền chạy tới nhà trọ của Hứa Thú, trứng, thịt gà, thịt bò, rau xanh... làm nhiều món đa dạng cho Tiểu m thay đổi khẩu vị. Cô nấu nướng không tồi, Hứa Thú nhân đó ăn theo, ngay cả căn tin ở công ty cũng không đi, cơm trưa cơm chiều hết thấy đều chạy về nhà ăn.

Kết quả buổi tối ngày thứ ba, trên bàn cơm liền nhiều thêm một người.

Đường Tiểu m cúi đầu dùng bữa, hai tai như không nghe thấy người bên cạnh nói chuyện.

Hứa Thú một lưng mồ hôi lạnh, giữ yên lặng.

An Dĩ Mạch ngửa đầu nhìn trời, cố ý không nhìn người bên cạnh tư thế tao nhã chậm rãi nhai nuốt... Cầm thú.

“Vị không tồi.” Người nào đó múc một chén canh trứng, “So với Chu thẩm làm có vẻ ngon hơn.”

“Nói...” Không thể nhịn được nữa, An đồng học run rẩy khóe miệng, “Vì sao anh không trở về nhà ăn cơm?”

Cố Quân Thanh ăn thực khoái trá: “Sao vậy? Chẳng lẽ anh làm ảnh hưởng khẩu vị của mọi người?”

“Kia ...cũng không phải... Chẳng qua, anh xuất hiện ở đây có hơi...” Cô vắt hết óc muốn tìm từ ngữ thích hợp.

“Chủ nhà không chào đón sao?” âm cuối câu hỏi hơi nâng cao lên.

Hứa Thú ngẩng đầu lên, dưới ánh mắt mang theo ba phần chất vấn bảy phần uy hiếp của Cố Quân Thanh, bàn tay run lên, một khối thịt rơi trên bàn. Chiếc đĩa của hắn dừng giữa không trung, cười vô cùng thành kính: “Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh...”

Dĩ Mạch không nói gì ghen lại, nghĩ nghĩ, lật bàn: “Anh đường đường là một phó tổng tài, sao có thể tới ăn ở nhà nhân viên?”

“Như vậy bắt đầu từ ngày mai, tiền đồ ăn cứ tính lại rồi bảo anh.”

“Vậy phí nhân công của em đâu?” Cô cầm giận.

Hắn cười nhu tình như nước: “Anh không trả nổi, đành phải đem chính mình gán cho em.”

Dĩ Mạch một ngụm cơm thiếu chút nữa phun ra, ho nửa ngày. Cố cầm thú vỗ lưng của cô nói: “Em xem, muốn đuổi anh đi nên bị báo ứng đấy.”

Cô liếc mắt xem thường, lực sát thương bắt đắ dĩ không thể vượt qua da mặt cầm thú.

Đường Tiểu m vừa ngồi xem kịch vừa cười, hướng Dĩ Mạch tỏ vẻ ‘Mày gặp hạn’ biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Hứa Thú chưa từng thấy Cố Quân Thanh cười, lúc này giống như thấy quỷ, đơn giản ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút. Huống hồ hai người này ở nhà mình, trên bàn cơm lại thân mật như vậy, đối với người từng thâm mến An Dĩ Mạch rất nhiều năm như hắn, vô luận thế nào cũng giống như một loại tra tấn. Đành nhắm mắt làm ngơ.

Thật vất vả mới chấm dứt bữa cơm. Ăn no nê xong tâm tình thư sướng, Cố cầm thú theo thói quen để người khác thu thập bàn ăn, lại bị Dĩ Mạch túm tay áo kéo lại.

“Em thấy ở lầu một của Phi Ngã Viêm Dương có treo nội quy, yêu cầu mọi người làm tốt phần việc của mình. Cho nên, bát của ai, người đấy rửa.” An đồng học căn cứ nguyên tắc tuyệt không nuông chiều, thực hiện đầy đủ chức trách giám sát.

Tầm mắt Cố cầm thú nhìn về phía nha đầu đang kéo tay mình, lại nhìn tới bát trên bàn, cuối cùng dừng trên người Hứa Thú.

Chỉ thấy Hứa Thú vô tội giật mình một cái, nhanh chóng xắn tay áo bưng cái bát trước mặt hẳn lên, vừa nói “Để tôi, để tôi”, vừa chạy vào bếp.

Cổ cầm thú mỉm cười sờ sờ đầu cô: “Em xem, có người xung phong nhận việc. Chúng ta nên để cho người trẻ tuổi có cơ hội thể hiện mình.”

“...” Rõ ràng là anh bức bách ! Ác bá bóc lột bá tánh a ~ cô oán thầm tiến vào phòng bếp, đoạt lấy miếng rửa chén trong tay Hứa Thú, bắt đầu rửa chén.

Cổ Quân Thanh thấy bóng dáng có chút nhỏ gầy của Dĩ Mạch bận rộn trong phòng bếp, quét mắt liếc Hứa Thú một cái. Khiến đối phương luống cuống tay chân giải thích một trận “Vốn tôi muốn rửa, cô ấy lại giành trước ... Cái kia...”. Hắn đứng bên cạnh cô, thấy cô oán trách vầy vầy bọt nước trên tay: “Không giúp thì đứng xa một chút, dơ quần áo của anh, em không đền nổi nha ~ “

Hắn cởi áo khoác đặt ở một bên, xắn tay áo lên.

Mùa đông nước lạnh lẽo, hẳn nhú nhú mảy, cầm tay cô. “Để anh rửa, em nói cho anh biết rửa thế nào là được.”

“...” Dĩ Mạch đỏ mặt, đem móng vuốt lùi về. “Ngay cả rửa chén cũng không biết, con người anh vẫn còn khuyết điểm.”

“May mà gặp phu nhân, bằng không chỉ sợ không có cách nào viên mãn được.” Hắn trêu chọc.

“Một khi đã như vậy, về sau giao cho anh rửa bát.” Cô được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Được.” Hắn lưu loát đồng ý.

Dĩ Mạch thấy hắn thoải mái đồng ý đang kinh ngạc, chỉ nghe hắn khom người ghé sát vào cô, dùng một loại ngữ điệu nhu hoãn tà mị bổ sung: “Chờ tới khi em nấu cơm ột mình anh ăn thôi.”

Răng rắc, An đồng học trượt tay, một chiếc đĩa vừa được rửa sạch rơi xuống suýt vỡ.

Đúng lúc này, một đồng sự ở cùng khu nhà trọ mở cửa phòng vào.

Anh chàng trẻ tuổi nhếch miệng cười nói: “Anh Hứa, nhà còn nước tương không, cho em một ít.”

Hứa Thú gật đầu đi lấy.

Người kia đột nhiên nhớ tới bình nhỏ cầm trên tay, liền đi theo vào phòng bếp.

Tập trung nhìn vào.

Một từ “Hứa” vừa thốt ra, câu nói kế tiếp lập tức nuốt vào bụng.

Người đang rửa chén kia nghiễm nhiên lại là phó tổng tài ngày thường khiến mọi người có tật giật mình——Cổ Quân Thanh, hướng hồ, trên người anh ta còn bị người ta bắt một chiếc tạp dề màu vàng nhạt, vẻ mặt ôn hoà đang cùng cô gái bên cạnh nói gì đó.

Hắn dụi mắt, tin tưởng mình không phải nhìn thấy ảo giác, nhìn Hứa Thú tỏ vẻ “Có một số việc cứ xem như không thấy thì tốt hơn”, đỉnh đầu đầy hắc tuyến, vội vàng cướp đường mà chạy.

Dù sao, “Cố tổng rửa chén” là một chuyện rất khó tin. Hắn nói ra cũng chưa chắc có người tin.

Mà “Cố tổng rửa chén ở nhà tôi” lại càng là một chuyện khó tin đầu bảng.

“Dĩ Mạch, hôm nay mảy có ở lại cùng tao nữa không?” Tiểu m tựa vào sô pha, nháy mắt. Ngày hôm qua nói chuyện phiếm đến khuya, Dĩ Mạch đơn giản lưu tại trong nhà Hứa Thú ngủ cùng Tiểu m, cho nên hôm nay cô mới hỏi vậy.

“Được.” Dĩ Mạch gật đầu.

“Không được.” Mỗ cầm thú chém đinh chặt sắt.

“Em là người tự do.” Cô ồn ào.

“Anh sẽ đưa em về trường, muộn thế nào cũng được.” Hấn kiêu chân ngồi trên sô pha đùa nghịch điều khiển từ xa của tivi, hoàn toàn tỏ vẻ “Em tán gẫu tới khi nào, anh chờ em tới khi đó”.

“...” Dĩ Mạch muốn đập đầu .

Ngồi một bên góc tường Hứa Thú bị thương thở dài. Tối hôm qua lúc Dĩ Mạch nói muốn lưu lại, hấn liền có một loại dự cảm cực bất hảo. Quả nhiên, một đêm ngủ lại liền khiến cầm thú vào cửa. Ánh mắt kia giống như hận không thể đem mình ăn sống nuốt tươi vậy. Tục ngữ nói ‘Mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó’. Cố Quân Thanh lại là loại đại thần, hấn thật sự là không thể trêu vào cũng trốn không xong. Vì thế, hấn nhìn bàn trà, đồng bệnh tương liên.

Ba ngày bốn ba làm cho Dĩ Mạch rất mệt mỏi. Hơn nữa, câu kia của Hứa Thú “Không là đứa nhỏ của anh” làm cho cô nghi ngờ thật nhiều, ở trước mặt Tiểu m lại không biết nên nói như thế nào mới tốt. Cô không nói tới, Hứa Thú không nói tới, cũng không có nghĩa là bọn họ đều quên đi chuyện này. Nó thủy chung vẫn canh cánh trong lòng, nhức nhối khiến trong lòng phiền giang đảo hải. (phiên giang đảo hải : sông cuộn biển gầm, ý chỉ sự mạnh mẽ)

Mặc kệ là đứa nhỏ của ai, nó đều đã mất.

Sinh mệnh, nguyên lai là yếu ớt như vậy.

Dĩ Mạch nhìn bên ngoài cây cối biến mất sau màn đêm, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Ánh sáng từ bên ngoài cửa xe chiếu lên khuôn mặt say ngủ của cô, khiến cho người ta tâm động.

Cố Quân Thanh liếc mắt nhìn người bên cạnh rơi vào giấc ngủ, đánh tay lái, quay đầu xe, chạy về một hướng khác.

Hấn đem xe dừng trước cửa nhà, đưa tay ôm lấy Dĩ Mạch đi vào phòng. Chu thẩm mở cửa thấy thế, cũng yên lặng, cười tủm tỉm làm thủ thế “Cố lên”, chọc Cố Quân Thanh khẽ cười một tiếng.

Cô nhóc này xem ra thật sự mệt mỏi, nằm trong lòng hấn vẫn ngủ, tới tận khi ôm cô đến trên giường vẫn chưa tỉnh.

Không bật đèn phòng. Ngoài cửa sổ một vòng Minh Nguyệt nhô lên thản nhiên chiếu sáng.

Hấn đứng bên cửa sổ, im lặng nhìn cô gái làm cho hấn lúc nào cũng vương bận này.

Một lát, xoay người rời đi, lại phát hiện, cửa phòng bị người ta không biết dùng cách gì, khóa lại từ bên ngoài.

Tóm lại, mở không ra...

Hấn không muốn gây tiếng động lớn, trong lòng hiểu được này tuyệt đối là Chu thẩm giở trò quỷ. Nhất thời không biết nên khóc hay cười, đơn giản bỏ qua.

Một đêm này, phải như thế nào?

Luôn luôn thông minh tự phụ, Cố cầm thú nhìn kia cái giường cực lớn, trên mặt lộ ra một chút cười khổ.

Sáng sớm hôm sau, Chu thẩm rón ra rón rén mở cửa thẩm dò tiến vào, lại thấy Dĩ Mạch vẫn ngủ trên giường như trước... Cố Quân Thanh quần thẩm, bảo trì tư thế ngồi ngủ cứng ngắc trên ghế.

“Đứa nhỏ này...” Bà tiếc hận thở dài, thay hấn dịch góc chăn.

Động tác rất nhỏ này liền đánh thức hấn.

Cố Quân Thanh gian nan hoạt động thất lưng cùng cánh tay, đứng dậy. Trên mặt biểu tình rất là bất đắc dĩ, khiến Chu thẩm một trận sợ hãi. Vội vàng rời đi làm việc.

Hấn nhẹ bước đến bên giường. Rèm cửa sổ màu tím sậm ngăn cách ánh sáng, huân y thảo trên tường thoỉ nhẹ, mùi hương bay bốn phía, quang ảnh di động biến ảo thành một mảnh sương khói màu tím.

Trong biển sương tím kia, cô nhắm mắt ngủ say.

Hấn đứng ở tại chỗ, hồi lâu.

Chậm rãi cúi người.

Giống như trong truyện cổ tích ngọt ngào, kỳ sĩ vùng trộm, ôn nhu, thật cẩn thận, khẽ hôn vị cô nương xinh đẹp như đóa hoa.

Nhưng mà vị kỳ sĩ này rời đi có chút vội vàng, hắn không nhận thấy, vị cô nương làm bộ chưa tỉnh lại kia đang lặng lẽ mở to mắt, nhìn bóng dáng chính mình, mỉm cười hai gò má phi thường hồng.

32. Chương 43 - 44

43. Trêu đùa × thanh tràng

Sáng sớm Chu thắm đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Trên bàn cơm, Dĩ Mạch ăn thấy ngon. Cố Quân Thanh nhìn Dĩ Mạch thấy ngon.

Cô rất cuộc bị nhìn phát ngược, không được tự nhiên, liếc nhìn người nọ một cái, vùi đầu uống sữa.

“Đợi lát nữa anh đưa em về trường học.” Hắn một tay chống đầu, một tay đùa giỡn bát trứng chần nước sôi trên bàn.

“Em muốn tới chỗ Tiểu m.” Có người bắt măn.

“Anh sẽ bảo Chu thắm chuẩn bị đồ ăn đưa tới đó. Em ngoan ngoãn về trường học đi.” Bị trấn áp.

“Em tới đó có thể nói chuyện phiếm với cô ấy.” Có áp bức sẽ có đấu tranh.

“Ngốc quá.” Hắn bắt đắc dĩ cười, “Có một số việc cần chính bọn họ tự giải quyết, em xen vào có thể sẽ phản tác dụng, biết không?”

“Nhưng mà...” Cô giãy dụa.

“Quyết định như vậy đi. Còn để anh thấy em chạy tới chỗ Hứa Thú, anh sẽ ép chết hắn.” Cường quyền vương đạo, hắn với tay lấy bảo lặt xem.

“...” Dĩ Mạch nghiêng răng nghiêng lợi tựa vào ghế, quay về phía phòng bếp hô, “Chu thắm, lần trước Cố Quân Thanh nói cô làm canh trứng không ngon đây.”

“Ôi chào?” Chu thắm gõ gõ trán, “Vậy để cô làm canh trứng cả tháng, nâng cao trình độ vậy.”

Bị sặc sữa, Cố Quân Thanh ho khan hung mãnh.

“Nghe Quan Tài nói ngày hôm qua người của Hồng Hỏa Anh Túc lại bắt đầu không an phận, giết hại chung quanh. Gần đây anh bận nhiều việc, không có thời gian online cùng em, em bảo mấy người Hồ Ly đưa đi luyện cấp.” Trên đường, Cố Quân Thanh dặn Dĩ Mạch.

“Uhm, em biết rồi.”

Mắt thấy cổng trường gần ngay trước mắt, hắn dường như bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, nói: “Ồ trò chơi, cách xa Đế Tu một chút.”

“Sao cơ?” Cô có chút kinh ngạc, chế nhạo ngược lại, “Phu quân là đang ghen?”

Hắn ngừng xe, cười mà không nói.

Cô đang muốn mở cửa xe chui ra, lại bị hắn đè lại góc áo.

“Làm sao...” Cô nhìn hắn cởi bỏ dây an toàn, ghé sát vào bên mình, muốn lui lại mà không được.

Trong không gian nhỏ hẹp của chiếc Audi R8, cô chỉ nhìn thấy gương mặt hấn phóng đại ngay trước mắt, lập tức vành tai đỏ rực.

“Nương tử hy vọng ta ghen sao?” Hấn hơi nheo lại mắt, ngữ điệu nhẹ nhàng mà ái muội.

“...” Cô không biết nên nhìn về phía nào mới tốt nữa.

Đây là cửa trường học, cửa trường học người đến người đi!

Bị kéo lại, người nào đó mặt đỏ hồng, đưa tay ngăn thân hình đang tiến sát tới lại.

“Cố ý dẫn em cách xa hấn một chút, xem ra anh cùng Đế Tu có gian tình!” Dưới tình thế cấp bách, cô thầm nghĩ tìm cách dẫn dắt sự chú ý của hấn đi.

“Như vậy, xem ra, vi phu cần chứng minh khuynh hướng của mình một chút.” Hấn ghé môi gần sát mặt cô.

Cô quắp trong không gian nhỏ hẹp. Ngón tay chạm được vào ngực hấn, qua quần áo vẫn truyền tới độ ấm. Trong mắt hấn có thể nhìn được bộ dáng của chính cô.

Gần sát, hai người trong lúc đó chỉ cách nhau một chút xíu.

Dĩ Mạch lâm vào một loại cảm giác mê ly ngắn ngủi. Lông mi dài khẽ run, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lại nghe hấn cười khẽ một tiếng, ngồi ngay ngắn lại.

“Anh...” Cô nhất thời đại quẫn.

“Hiện tại tâm lý cân bằng.” Trả thù thành công, Cố cảm thú tâm tình thật tốt, “Một tháng canh trứng cũng không phải quá khó nuốt.”

Thẹn quá thành giận, Dĩ Mạch nghiêng răng nghiêng lợi lao lên, bị hấn bắt lấy hai móng vuốt.

“Đây là cửa trường học, An đồng học không sợ bị người khác nhìn thấy sao?”

“Đối phó địch nhân tuyệt không nương tay.” Một bộ mặt bánh bao.

“Trong xe quá nhỏ.” Hấn cong khóe miệng, dáng người cực yêu nghiệt mềm mại dựa vào lưng ghế, “Không bằng đổi nơi khác, vi phu để nàng muốn làm gì thì làm.”

“...” Cô lùi móng vuốt về, nhanh chóng trốn đi. Đã thấy Cố Quân Thanh mở cửa kính xe ra, nói: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc thêm nhiều quần áo một chút.”

Cô đỏ mặt trước sự kinh ngạc của mọi người, hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, vẫy vẫy tay, một đường chạy thẳng về phòng ngủ.

Không có Tiểu m, căn phòng có vẻ hơi trống rỗng. Lý Thiển nằm úp sấp trên bàn đùa nghịch một bộ váy dài không tay màu lam hoa lệ trên có gắn lông chim.

Nguyên Viên: “Cái váy này tham gia cuộc thi thiết kế trang phục quốc tế, có khi cũng giành được giải ý tưởng độc đáo đấy.”

Lý Thiển nhặt một sợi lông chim rơi lên, than: “Đừng châm chọc tao, cũng không phải tao nghĩ ra ý tưởng mặc cái này. Ai bảo trang phục trong kịch bản như vậy chứ. Thiết kế trang phục nói mặc bộ này vào có thể dấu ngực, dấu hông, xinh đẹp khiến đám nam sinh phải chảy nước miếng.”

Dĩ Mạch phun trào: “Tốt xấu gì cũng là đồ chế tác thủ công, nói lại ,mày lộ ngực cũng không có gì để xem đâu. Lần này diễn cái gì?”

Lý Thiển hất mặt: “Ai gia lần này diễn Kiều Hân Và Định Kiến vai Elizabeth Bennet.”

Nguyên Viên: “A, thấy mày mặc váy này, tao còn tưởng mày muốn diễn vai con gà chứ.”

“... Nhân danh ánh trăng, ta sẽ tiêu diệt các ngươi!” Lý Thiển làm bộ dạng như nữ chiến sĩ xinh đẹp, “Nói, mấy ngày nay đều ở tại nhà vị đại thẩm hàng xóm kia hả, hôm nay thoát nhìn nét mặt mày tựa hồ như phát sáng được.”

Nguyên Viên: “Xem ra chỗ vị đại thẩm này điều tiết nội tiết tố rất công hiệu, còn giúp dưỡng nhan nữa nha.”

Dĩ Mạch biết bọn họ chế nhạo mình, cũng không giải thích, chỉ hắc hắc cười hai tiếng.

Đăng nhập trò chơi, chỉ thấy trong Ma Thành số lượng người ngồi bày bán nhiều đến dọa người.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Vài ngày không online, cư nhiên có nhiều người bước trên con đường làm gian thương như vậy sao?

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Có thể thấy được tầm ảnh hưởng của vi sư. Tiểu Sắc Vi, đến, sư phụ uội một cái vòng cổ tốt.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Tiểu mỹ nhân, tỷ đã đến rồi, lại đây cho ta ôm một cái!

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Di, số điện thoại Thanh Quân là bao nhiêu?

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Muội biết, Tiểu Yêu Đồng chờ bị Thanh Quân xử lý đi!

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: 5555 nhóm bà cô khi dễ người nhỏ.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: (không để ý) Nhiều người bày bán như vậy, chẳng lẽ Ma Thành hạ thuế sao?

[bang phái] Ân No Chống Đánh Nước Tương: Còn không phải do tên Đế Tu làm.

[bang phái] Phật Di Lặc: Luyện cấp là bị giết, hiện tại những nhân vật hơn cấp 140 đều không đi luyện cấp nữa, bằng không khi bị giết, điểm kinh nghiệm bị trừ còn nhiều hơn so với điểm kinh nghiệm luyện cấp kiếm được.

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Hơn nửa ngày hôm qua Thần Thành bị cướp sạch. Đại đa số người làm ăn đều chuyển tới Ma Thành bày bán.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Cướp sạch là khái niệm gì? Trực tiếp đánh vào thành ? Thần Thành là của Chư Thần Hoàng Hôn nha...

[bang phái] Thuận Gió Bội Ngọc: Tối hôm qua có người của Chư Thần Hoàng Hôn kêu trên kênh thế giới : “Hong Hỏa Anh Túc không phải đã nói muốn tới cướp thành sao ?”, Đế Tu trả lời một câu “Không hứng”, kết quả người kia nói lại một câu “Không có bản lĩnh thì có”, liền cướp thành.

[bang phái] Ân No Chống Sát Giết Người: Ngày hôm qua Vong Xuyên không online, Khuynh Thành lại treo máy. Đế Tu dẫn mười mấy người đồ Thần Thành. Chiếm thành suốt hai giờ. Dù là ủy thác bày bán hay ở trong thành, toàn bộ đều nằm ngay đơ.

[bang phái] Ân No Chống Sổ Kiếm Tiên: Người ta còn bỏ lại một câu “Chỉ cần ta thích, lúc nào cũng có thể chiếm.”.

[bang phái] Bạch Cốt: Đầu lĩnh đồ tể kiêu ngạo.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Đừng dùng ngữ điệu khinh bỉ như vậy, đó chẳng phải là hình tượng huynh vẫn luôn muốn vươn tới sao, Xương Cốt?

[bang phái] Bạch Cốt: Ai nói , ta so với hắn còn có nhân tính hơn, ta tốt xấu gì cũng sẽ lưu lại hai người sống sót.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ——— Người khiêu khích kia thật là người của Chư Thần Hoàng Hôn sao?

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Ta tra xét rồi, là một tài khoản cấp 40 ở Chu Thần Hoàng Hôn. Đế Tu nâng thuê Thánh Thành, đồ Thần Thành, hiện tại thành cao cấp duy nhất còn chưa nhưng chậm chỉ có Ma Thành. Ta tạm thời còn chưa nhận được chiến báo, bất quá vẫn phải cẩn thận.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta xem ra tài khoản kia hẳn là gián điệp đến để ly gián. Về phần có phải người của Hong Hỏa Anh Túc tự biên tự diễn hay không cũng chưa thể kết luận được.

[bang phái] Phật Di Lặc: Chỉ cần không trà trộn vào chúng ta, còn lại chẳng sao cả.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Muốn trà trộn vào Tọa Yên Thiên Hạ, cũng phải xem hần có bản lĩnh đó hay không.

Cầm thú đầu lĩnh nói một câu rất có khí phách, mọi người đều phụ họa. Trong lúc nhất thời tình cảm quần chúng trào dâng. Dưới sự kêu gọi “Luyện cấp đi” của cầm thú đại tỷ, Dĩ Mạch đi theo Hồ Ly, Bạch Cốt, Ánh Trăng, Quan Tài cùng Phật Di Lặc tới Thương Tuyệt tiếp tục luyện cấp. Vài ngày không gặp, Quan Tài chỉ cách mãi cấp một chút. Mấy người còn lại, cấp bậc cũng đã tăng lên. Mỗ Âm Ảnh nhỏ yếu liền có cảm giác về sự ưu việt khi dựa vào đại thần, đứng một bên nhân nhả tự đắc rất là thích ý.

Thương Tuyệt là nơi tương đối an toàn. Nơi này quái vật cấp bậc hơi cao, bởi vậy đến luyện cấp phần lớn đều là cao thủ sắp mãn cấp, tự nhiên cũng sẽ lễ nhượng lẫn nhau vài phần. Huống hồ, Hồng Hỏa Anh Túc cũng chưa từng động thủ tại bản đồ này. Quan Tài cùng Ánh Trăng liền treo máy đi ra ngoài mua sắm.

Ngay tại lúc mọi người đang thảo luận Đế Tu tính cách quý dị, Phật Di Lặc nhìn trên bản đồ nhỏ ở góc phải màn hình, thấy có ba điểm đỏ di động rất nhanh tới đây.

Hồng danh. Ba người. Không phải thành viên của bản bang. Như thế cũng đủ khiến mấy người thần kinh căng thẳng.

Phật Di Lặc lập tức thêm buff cho Hồ Ly cùng Bạch Cốt, ba người dựa sát lại gần.

Trong gió tuyết thê lương, vài thân ảnh từ xa tiến lại dần dần rõ ràng.

Đám người vừa đến chính là những cái tên vừa được nhắc tới.

Họa Vòng Nguyễn Rửa. Đổng Băng Ngàn Dặm. Cùng với, Đế Tu.

Bạch Cốt: “Họa Vòng Nguyễn Rửa.”

Họa Vòng Nguyễn Rửa hiển nhiên là lúc trước bị Bạch Cốt bám riết không tha bắt luyện PK, bởi vậy sinh ra miễn cảm, lập tức giải thích: “Hôm nay ta không tới để luyện PK với người a.” Tiếp theo mỉm cười bổ sung, “Thực không khéo, chúng ta là tới thanh tràng nha.”

Nghe thế Dĩ Mạch trong lòng trầm xuống.

Quan Tài cùng Ánh Trăng không ở đây. Phật Di Lặc là Thiên Kỳ, mà cấp bậc đó căn bản cũng không giúp được gì. Thương Tuyệt cách Ma Thành khá xa, hơn nữa bản đồ này không có phi hành phù tới, gọi người đến hỗ trợ chỉ sợ không kịp.

Thực lực kém xa. Chỉ có hai người Hồ Ly cùng Bạch Cốt, tất nhiên không phải là đối thủ.

Lúc này chỉ thấy hai người Hồ Ly quân cùng Bạch Cốt tiến lên từng bước, chắn trước mặt Phật Di Lặc cùng hai vợ chồng đang gác máy kia.

Đổng Băng Ngàn Dặm: “Thắng thua rõ ràng như vậy, các người còn muốn đánh?”

Một thân ngân quang áo giáp, Hồ Ly quân cười khê: “Chạy trốn trước mặt con gái, không khỏi quá mất điểm. Về phần thắng thua, chỉ sợ phải đánh mới biết được.”

Họa Vòng Nguyễn Rửa bắt đắc dĩ mặt nhăn nhu mày: “Bạch Cốt, đánh với ta, người không có phần thắng đâu.”

“Muốn giết người phía sau ta, chỉ có một cách, đó là bước qua thi thể ta.” Trường thương màu đỏ của Bạch Cốt hạ xuống, mang theo một trận sát khí mãnh liệt.

Dĩ Mạch có chút kích động muốn kêu giúp đỡ ở kênh bang phái. Đã thấy Hồ Ly quân mặt ngữ.

[mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Thanh Quân không ở đây, không ngăn được Đế Tu. Bọn họ đến đây cũng là chịu chết. Tiểu Năm, chúng ta cùng chết một lần nha ~

44. Báo đáp ân tình × phong ba

Động thủ trước là Đổng Băng Ngàn Dặm, Khai Sơn Liệt Thạch Tiễn của Thú Hồn hướng bên này bay tới. Tiếp theo là hai triệu hồi thú của Họa Vòng Nguyên Rửa rít gào mà đến.

Không ngoài dự đoán, mục tiêu công kích tập trung tại trên người Thiên Kỳ Phạt Di Lạc.

Phạt Di Lạc đơn giản bỏ qua phòng ngự, dùng Biến Dịch Bạch Hổ của mình để đón đỡ công kích của hai người. Bạch Hổ quanh thân có một vàng sáng bổ huyết không ngừng. Nó gắt gao bám trụ hai triệu hồi thú của Họa Vòng Nguyên Rửa. Mà bản thân Phạt Di Lạc lại cùng Hồ Ly, Bạch Cốt đánh thẳng về phía Họa Vòng Nguyên Rửa.

Họa Vòng là Linh Vũ, dựa vào triệu hồi thú để tác chiến, lực phòng ngự thấp. Lúc này bên người chỉ còn lại một Tuyết Nữ để phòng ngự, bị Hồ Ly quân thả Tiểu Bạch Hồ Ly ra cuốn lấy. Họa Vòng thấy thế phải lui về phía sau, Đổng Băng Ngàn Dặm phóng ngựa tiến lên, lúc này Phạt Di Lạc nghênh đón hấn, phóng Sương Tuyết Ngưng. Đây là kỹ năng trói buộc của Thiên Kỳ, bởi vì phải áp sát người mới dùng được, cho nên bị đa số Thiên Kỳ phỉ nhổ.

Đổng Băng Ngàn Dặm trúng kỹ năng đứng im tám giây, đồng thời, Xạ Nhật Chỉ Thiên của hấn cũng vừa lúc công kích trên người Phạt Di Lạc, sáu đạo mũi tên mang theo hỏa diễm phá không mà đến.

Dĩ Mạch hiểu được, trong tình huống không thể nắm được phần thắng nào như hiện nay, những người của Tọa Yên Thiên Hạ chỉ làm một việc.

Trước khi chết, dùng tất cả kỹ năng tập trung công kích một người.

Đây cũng chính là điều thứ hai trong bang quy do Quan Tài viết: “Đánh được phải đánh cho thắng, đánh không thắng thì chạy, chạy không thoát cũng phải xử lý được một tên.”

Nhóm cầm thú tập trung xử lý, là Họa Vòng yếu nhất trong ba người kia.

Bị Đổng Băng Ngàn Dặm mượn cơ hội bắn lén xóa sạch hơn một nửa cột máu, ba người vội vàng uống đan dược, sử dụng tất cả các kỹ năng công kích nhằm vào Họa Vòng, bao gồm Thiên Kỳ Phạt Di Lạc, hoàn toàn bỏ qua phòng ngự.

Dĩ Mạch nhìn ba người trước mắt đem hết toàn lực bảo hộ mình cùng vợ chồng Quan Tài, cảm thấy có chút áy náy.

Nếu, cô có thể mạnh hơn một chút...

Quanh thân ngân quang lưu chuyển, ba cầm thú không ngừng sử dụng đan dược bổ huyết cao cấp, ngay cả Họa Vòng cùng Đổng Băng cũng như thế.

Không giống như là giết cùng bị giết, mà là hai bên đều liều mạng.

Đứng trên vách đá Dĩ Mạch phát hiện, ba người họ đã hoàn toàn nằm trong phạm vi công kích của Đế Tu.

Phong vân biến sắc, trong không trung xuất hiện nhiều đóa hoa sen màu đen.

Tu La lập thể, vạn cốt kêu rên.

Đế Tu đang ngâm xướng “Minh Vương Chi Nộ”.

Hết thấy đều chỉ trong giây lát.

Giống như một pha quay chậm. Trong gió tuyết phiêu linh của Càn Khôn, hết thấy đều giống như đã biết trước kết cục.

Họa Vòng Nguyên Rửa ngã xuống trước, người ngồi trước máy tính thấy Bạch Cốt cả người đầm máu đang bị Đổng Băng nhắm tới, khẽ cười một tiếng, ngón tay trên bàn phím tức thì gõ tới một hàng chữ. “Lần này ta chết trước, người cao hứng ...”

Chậm một giây, bị Lưu Quang Vũ Tiễn bắn trúng ngã xuống đất, Bạch Cốt chỉ phát ra một tiếng “Hắc” ngắn gọn. Ý nghĩa không rõ.

Mà lúc này, Hồ Ly cũng chỉ còn tàn huyết. Hấn đơn giản không hề thêm máu, nhảy đến trước mặt Đế Tu giờ kiếm chém tới.

Đóng Băng Ngàn Dặm ngừng động tác, để một đòn công kích cuối cùng cho người đang đứng trong địa ngục kia.

Hắn đã sắp ngâm xương xong, cự kiếm “Đoạn Tình” biến hoá kỳ lạ hắc quang tràn ngập. Minh hỏa xinh đẹp trải ra, Minh Vương sáu tay, cặp mắt như bốc lửa xuất hiện.

Đột nhiên, bên người Hồ Ly, một vòng kim quang lưu chuyển, sợi tơ như quần quanh thành quả cầu vàng, mở rộng ra.

Trong ánh sáng hoa lệ, tà váy bay lên.

Nữ tử áo trắng kia cứ như vậy xuất hiện trước mắt hắn.

Bất ngờ không kịp đề phòng.

Mà ngay tại khoảnh khắc nàng xuất hiện, cảnh tượng giống như địa ngục A Tì khi nãy đều tan thành mây khói.

Một giây trước khi kỹ năng phát động, hết thảy đều ngừng lại.

[mật ngữ] Đóng Băng Ngàn Dặm: ... Hắn cứ nhiên hủy bỏ kỹ năng.

[mật ngữ] Họa Vòng Nguyên Rửa: Từ hắn đi đi.

[mật ngữ] Đóng Băng Ngàn Dặm: Tu không lẽ đã hãm sâu vào rồi sao, vì cô gái này mà nổi điên.

[mật ngữ] Họa Vòng Nguyên Rửa: Nếu là cô gái khác cũng không sao cả, nhưng nàng ta là của tên kia.

[mật ngữ] Đóng Băng Ngàn Dặm: Tu thật quá hiếu thắng.

Chỉ sợ không phải chỉ vì lòng hiếu thắng. Họa Vòng Nguyên Rửa nghĩ trong lòng, nhưng không nói ra miệng.

Loại chuyện này, ai có thể khẳng định được gì?

Cô cứ như vậy im lặng đứng trước mặt hắn.

Giống như ngày ấy từ cửa sổ nhảy vào, không siểm nịnh, không kiêu ngạo. Hắn vẫn có thể nhớ lần lái xe điên cuồng đêm đó cùng lần gặp nhau ngắn ngủi ở nhà hàng.

Đôi mắt sáng ngời thản nhiên nhìn mình, giống như viên ngọc trai đen ôn nhuận, ánh lên vẻ linh động xinh đẹp tuyệt trần.

Vì sao, mỗi khi nhìn thấy cô, tâm lại do dự.

Tô Viễn Ca vừa hung hăng gõ bàn phím, vừa bỏ một kiếm chém chết Hồ Ly bên cạnh cô.

Đế Tu: “Tránh ra.”

Hắn không muốn lại nhìn thấy cô như vậy. Cô làm cho hắn tâm phiền ý loạn.

Cô là người đầu tiên dám cự tuyệt hắn. Mặc dù chỉ là một trò chơi, nhưng cũng làm cho hắn ghen trong cổ.

Nhìn thấy cô, nhận ra cô, cuối cùng xác nhận sự thật. Hắn như gia tăng hứng thú đối với cô. Mà cô lại lựa chọn đứng bên cạnh người đàn ông kia, làm cho trong lòng hắn như xuất hiện một vết rách. Khi cô nói “Danh hiệu trên đầu ta sẽ vẫn không thay đổi”, vết rách kia giống như sụp đổ thành một thâm cốc. Đá vụn cuộn cuộn, rơi xuống ngàn thước.

“Người có thể chém ta, sau đó bước qua.” Cô đứng tại chỗ, không mấy may di chuyển.

Nam tử cười trên Thao Thiết màu đen trầm mặc một lát, đôi mắt màu lam lạnh lùng như băng. “Người cho là người ngàn được ta?”

“Ta không ngăn được, chẳng qua, điều thứ nhất trong bang quy của Tọa Yên Thiên Hạ là ‘Tuyệt không bỏ rơi’, cho nên, người muốn giết Quan Tài cùng Ánh Trăng, ta chỉ đành chạy tới cùng chết.”

“Người có biết điều thứ nhất trong bang quy của Hồng Hỏa Anh Túc là gì không?” Hấn từ trên tọa kỵ nhảy xuống, đứng trước mặt cô.

“... Không biết.”

“Điều thứ nhất, phạm là thành viên của Hồng Hỏa Anh Túc, dưới bất kỳ tình huống nào, cũng không cho phép động thủ với một người. Người đó, người đoán xem là ai?” Hấn hỏi.

Dĩ Mạch trong lòng như có một thứ ánh sáng, lúc chớp lúc tắt. Giống như đã đoán được một nửa câu đó.

“... Không biết” cô đáp chần chờ.

“Đó là một nữ Âm Ảnh, mặc Phượng Linh Lưu Quang sáo trang màu ngân bạch, mang mặt nạ Khuynh Thanh Yêu Nhan màu vàng kim. Tên là Mạch Thượng Sắc Vi.”

Hào quang màu vàng như cơn mưa kia càng mở rộng, có chút chói mắt.

“... Vì sao?” Tuy có dự cảm, nhưng xác thực nghe được đáp án như vậy, trong lòng Dĩ Mạch vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

“Người đã không rõ, như vậy người cứ coi như đó là báo đáp cho lần người tương trợ Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ.” Cặp mắt màu lam kia buông xuống, u tĩnh như hồ nước không nhìn ra buồn vui. “Đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Dứt lời hấn gọi Thao Thiết xoay người mà đi. Đóng Băng Ngàn Dặm dừng lại một lát, cũng biến mất trong gió tuyết.

Không nhìn thấy cô, có lẽ sẽ không còn mất bình tĩnh nữa.

Chỉ cần không thấy...

An đồng học vẫn không thể hiểu được.

Bị hấn nói như vậy, giống như cô cố ý xuất hiện trước mặt để gặp hấn vậy. Rõ ràng là tên đồ tể đầu lĩnh này dẫn người tới gây sự, cô cảm giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm về hướng hai người kia biến mất.

“Tiểu Nấm, tuy rằng ta ngã xuống đất, nhưng ta vẫn thấy được manh mối JQ trong ánh mắt lưu luyến không rời của muội đó nha.” Hồ Ly Quân nằm chết bên cạnh lưỡi biếng thốt ra một câu.

“Tuy rằng hành động vì nghĩa rất dũng cảm, nhưng lần sau gặp loại tình huống này muội nên chấp hành nguyên tắc ‘Đánh không lại bỏ chạy’ thì hơn.” Phất Di Lặc còn thật sự chỉ điểm.

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Các huynh có thể đứng lên trước được không? Chết trên mặt đất thật khó xem.”

Nuốt hoàn hồn đan, Họa Vòng Nguyên Rửa đang định rời đi, lại thấy Bạch Cốt động thân một cái nhảy dựng lên: “Đừng chạy!”

“Làm sao, còn chưa đánh đã nghiêng?” Họa Vòng nghe tiếng kêu này khiến một đầu mồ hôi lạnh.

“Kỳ thật Tọa Yên Thiên Hạ không tồi, người có hứng thú gia nhập không?” Xương Cốt thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng.

Mọi người tập thể hắc tuyến bao gồm cả Họa Vòng.

Hấn... đang ảo giác sao?

Này này, nói thế nào đi nữa thì Họa Vòng Nguyên Rửa cũng là phó bang chủ của Hồng Hỏa Anh Túc nha, thành phần nòng cốt như vậy, muốn lấy là lấy được sao... Cho dù là có ý dụ dỗ thì cũng nên đặt vấn đề chính thức một chút... Đề nghị trực tiếp trước công chúng như vậy là rất qua loa a...

Bất quá, lấy năng lực tư duy của Xương Cốt mà nói...

Được rồi, hấn làm chuyện như vậy cũng có thể tha thứ, hơn nữa có lẽ còn nên được mọi người cổ vũ? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hấn hành động xuất phát vì lợi ích của bang phái a...

Nhóm cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ chỉ trong khoảng nửa khắc đã có thể hoàn thành việc chuyển biến tư tưởng, nhất thời tâm bình khí hòa.

Nhưng mà Họa Vòng Nguyễn Rửa bị sét đánh ngây người, hiển nhiên không có tố chất tâm lý cường đại như nhóm cầm thú, lại không thể nghĩ được phương thức nào để uyển chuyển từ chối, vì thế trầm mặc.

Bạch Cốt: “Người không thích đánh với ta?”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “Xác thực.”

Bạch Cốt: “Như vậy gia nhập bang phái của chúng ta là không cần đánh, bang quy không cho phép bang chúng giết lẫn nhau.”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “...”

Bạch Cốt: “Nhưng mà, vì sao người không thích đánh với ta?”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “Người muốn nghe lời nói thật sao?”

Bạch Cốt: “Đương nhiên.”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “Nếu nói PK, ta thích đối thủ mạnh hơn mình.”

Bạch Cốt: “Tuy rằng ta không phải là một đối thủ tốt, nhưng người cũng chưa từng cự tuyệt quyết đấu với ta. Như vậy xem ra, người đối với ta cũng không tệ.”

Cửu vĩ hồ công tử: “... A a, đầu năm nay JQ bay toán loạn! Đồ đệ, mau bật mắt lại, phi lễ chớ nhìn.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sư phụ, chúng ta gả Xương Cốt đi, hay là cưới Họa Vòng vào?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Gả. Như vậy chúng ta có thể làm nhà mẹ đẻ nhân đó đòi Đế Tu sinh lễ.”

Họa Vòng Nguyễn Rửa hỗn loạn, quả nhiên, vừa rồi đã quá lơ là, sai lầm một bước thành mối hận thiên cổ. Cự nhiên lại rơi vào bẫy của đám cầm thú kia.

Bạch Cốt: “Họa Vòng, người dám đánh cược với ta không?”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “Cái gì?”

Bạch Cốt: “Nếu có một ngày ta PK thắng người, người đi ra cho ta nhìn mặt.”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “... Ta thực có trách nhiệm nói cho người biết, ta là đàn ông.”

Bạch Cốt: “Lão tử cũng là đàn ông, người có ta cũng có, ta chỉ là muốn nhìn người một chút mà thôi.”

Phật Di Lặc: “Này xem như thổ lộ sao?”

Họa Vòng Nguyễn Rửa: “...”

Dĩ Mạch: “...”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Không tính, đây là sắc dụ.”

“Ta không chấp nhận loại hình đánh bạc này. Đồng thời, ta cũng không có hứng thú với chuyện gặp người.” Những phương thức uyển chuyển, dùng với loại cầm thú này thực không thích hợp, vì thế Họa Vòng nhanh gọn cự tuyệt dứt khoát.

“Người sợ ta?” Xương Cốt khí thế bức người.

“Được, ta đáp ứng người.” Suy nghĩ một lát, hắn bỗng nhiên đồng ý, “Có điều, từ hôm nay trở đi, người không được đuổi theo ta khiêu chiến nữa. Thời gian quyết đấu là ba ngày một lần, cụ thể lúc nào sẽ do ta quyết định.”

Hắn dùng phương pháp này để tránh né chuyện Bạch Cốt mặt dày mày dạn đòi quyết đấu. Cho dù có cự tuyệt, hắn cũng sẽ quần lấy mình mỗi ngày đòi đánh nhau, vậy thì không bằng quy định thời gian cho thoải mái...

“Tốt.” Phép khích tướng thành công, Xương Cốt hé ra khuôn mặt tươi cười, “Thực chờ mong a, ngày chúng ta gặp mặt.”

Đúng lúc này, chỉ nghe thanh âm sắc nhọn của Lý Thiên vang lên: “Trời ạ, cái gì thế này? !” Dĩ Mạch quay đầu nhìn, thấy cô một tay chỉ vào màn hình, một tay vỗ bàn, gương mặt tức giận đến đỏ bừng.

Nguyên Viên tới gần máy tính của cô, lập tức sắc mặt trầm xuống, khẩu khí ngưng trọng kêu: “Dĩ Mạch, mày qua đây xem.”

Cô có chút kinh ngạc tò mò đi qua. Thấy trên diễn đàn của trường học có một bài viết số lượng lượt xem rất cao.

Tiêu đề là:

“Nữ sinh hệ Quảng Cáo làm gái bao, tiếp khách mang thai tới bệnh viện nạo.”

33. Chương 45 - 46

45. Chụp ảnh × chứng thực

Có những thời điểm, đối mặt với những tình huống xảy ra bất ngờ, phản ứng bản năng của con người thường là, trốn tránh.

Khi sự thật đã xảy ra trước mắt, trong óc lại không ngừng tự ám thị mình “Chuyện đó cùng mình không có liên quan gì”.

An Dĩ Mạch theo quán tính duy trì tâm tính dè dặt trước những chuyện chấn động đang xảy ra trước mắt, biểu tình đờ đẫn nhìn bài viết ghê người kia.

Mạng của trường. Người viết nặc danh.

Hàng chữ màu hồng chói mắt. Trong bài viết còn dùng những từ ngữ mẫn cảm “Tiếp khách”, “Mang thai”, “Nạo thai” gây sự chú ý.

Bài viết cũng không dài, chỉ biểu đạt ý tứ giống như tiêu đề. Tiêu điểm chính là năm tấm ảnh chụp cực kỳ rõ ràng trong bài.

Tấm thứ nhất là trong đại sảnh lầu một nhà ăn Amour của Hoàng Triều Đại Hạ, chỗ gần cửa. Cố Quân Thanh kéo tay cô, cúi người nói nhỏ bên tai cô.

Tấm ảnh này chụp vừa vặn ở một góc độ xảo quyệt, gương mặt Dĩ Mạch đã che đi khuôn mặt người đàn ông kia, động tác giống như hôn môi, có thể thấy rõ ràng vẻ mặt cô đang mỉm cười.

Tấm thứ hai là cô cùng Cố Quân Thanh đang đi ra cửa, hất khoác áo khoác cho cô.

Tấm thứ ba là trước khi cô ngồi vào trong xe. Ảnh chụp trọng điểm đặt ở bốn chữ to “Hoàng Triều khách sạn” màu vàng sáng lóa.

Tấm thứ tư là cô xuống khỏi xe Audi R8 đứng trước cửa trường học.

Tấm thứ năm là cô ngồi trên ghế trước cửa phòng phụ sản. Cô cúi lưng, khuôn mặt u sầu.

Những bức ảnh này đều bị PS qua, gương mặt Cố Quân Thanh cùng những người chung quanh đều trở nên mơ hồ, chỉ có Dĩ Mạch là có thể trông thấy rõ ràng. (PS: photoshop)

Bên dưới bài viết có rất nhiều phản hồi, nhục mạ hèn mọn chiếm đa số, còn có những câu như ‘không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài’ linh tinh. Cũng có người đăng ảnh chụp của Dĩ Mạch lên so sánh, sau đó đem tên cùng lớp nhất nhất viết ra.

Lý Thiến nổi trợn lồi đình: “Ai làm, chuyện xấu xa như vậy! Lão nương muốn đi tra IP này.”

Nguyên Viên trầm mặc một lát, nhìn Dĩ Mạch bên cạnh hỏi: “Tấm ảnh cuối cùng này, là PS ra, hay là có thực?”

Cô nghĩ nghĩ, đáp: “Có.”

Hai người đều cả kinh.

“Chuyện khi nào?”

“Ai ?”

Hai người đồng thời lên tiếng.

Dĩ Mạch nhìn ánh mắt các cô mang theo vẻ lo âu rõ ràng, muốn nói lại nói không nên lời. Cô đã đáp ứng Tiểu m, không đem chuyện này nói cho bọn họ, hiện tại lúc này, nên làm thế nào mới tốt?

Công kích như vậy với một nữ sinh như An Dĩ Mạch mà nói, là trí mạng không thể nghi ngờ. Ở một hoàn cảnh khép kín như trường học, dư luận truyền bá rất nhanh, có thể rất dễ dàng hủy diệt một người.

Chỉ chỉ trở trở, khe khẽ nói nhỏ, sau lưng chệch bai. Tất cả những điều đó đều như mũi nhọn sắc bén, đâm vào nơi mỏng manh nhất trong tâm hồn.

Cứ như vậy lặp lại, huyết nhục mơ hồ.

Cô còn nhớ rõ năm trước có một nữ sinh năm nhất đã nhảy từ lầu sáu xuống. Khi đó cô cùng mọi người đứng cách đó không xa, đã nhìn thấy một màn đó.

Trong nháy mắt, gió thổi bay tà áo trắng đơn bạc của nữ sinh kia, giống như một đôi cánh.

Tiếng vang làm cho người ta run run qua đi, bộ quần áo trắng kia cũng bị nhuộm thành màu đỏ. Tựa như một đóa hoa nở rộ.

Cô nghe thấy câu nói kèm theo tiếng nước nở của nữ sinh kia trước khi rơi xuống.

—— Tôi không phải gái bao.

Biện bạch. Làm sáng tỏ. Bằng chính sinh mệnh.

Về sau, những kẻ từng không ngừng tung tin vịt nói nữ sinh kia làm gái bao ở quán bar, bắt đầu vội vàng giải thích bọn họ chưa từng nói những lời gây tổn thương người khác như vậy, dưới sự điều tra của cảnh sát, bọn họ liên tục lặp lại mình tin tưởng nữ sinh kia trong sạch, hoàn toàn bỏ qua chuyện mình nghe nhầm đồn bậy mới tạo thành thảm kịch như vậy.

Nhưng mà, mỗi người bọn họ đều là hung thủ.

Bởi vì bọn họ đã phạm phải một sai lầm vĩnh viễn không thể bù đắp được.

Bọn họ dùng cái gọi là quyền ngôn luận gián tiếp giết chết một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Ở độ tuổi tốt đẹp nhất của cô ấy.

Đó là sức mạnh của dư luận.

Nó có thể ngược dòng chảy phá hủy hết thảy.

Tim cô đập rất nhanh, nhanh tới mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô liên tục tự hỏi mình.

Nếu đối tượng bị công kích là Đường Tiểu m nhu nhược, như vậy, kết quả sẽ như thế nào?

Cô không ngừng nhớ lại bộ dáng Tiểu m cả người run run đi ra từ phòng giải phẫu, chậm rãi, xiết chặt tay.

Nếu cô nói ra...

Ngẩng mặt lên, thấy Lý Thiến cùng Nguyên Viên nhú mi lo lắng. Dĩ Mạch bỗng nhiên thản nhiên nở nụ cười.

Ba người bọn họ đều là những cô gái đáng để cô bảo hộ nha. Tình cảm thân thiết như chị em.

“Tao đi bệnh viện bắt quá chỉ là để kiểm tra cơ thể.” Cô vân đạm phong khinh nói, “Những hình ảnh loạn thất bát tao đó, cứ mặc kệ nó.”

“Mặc kệ là thế nào, trước tiên phải liên hệ với quản lý viên của trang web trường, xóa bài viết này đi trước khi ảnh hưởng của nó lan rộng.” Nguyên Viên đầy gọng kính. Lý Thiển vội gọi điện cho Lục Duẫn xin giúp đỡ.

Buổi chiều bốn giờ, bài viết kia đã bị quản lý viên xóa bỏ. Lục Duẫn gọi điện thoại nói bài viết này được gửi từ mạng bên ngoài trường, người đăng kí sử dụng là một sinh viên khoa Tin, nhưng vị đồng học năm thứ tư này, năm ngày trước đã vội về nhà chịu tang, căn bản không có thời gian gửi bài viết.

“Dĩ Mạch, người chụp ảnh này là đứng từ bên ngoài khách sạn chụp vào. Hơn nữa hần còn theo dõi mày đến tận trường học.” Lý Thiển cẩn thận quan sát năm tấm ảnh chụp kia, sau đó kết luận. “Dĩ Mạch, ngày đó sau khi chúng tao bị đưa đi, mày có nhìn thấy người nào hành động kỳ quái không? Giống như kiểu mặc bộ đồ đen, tay cầm nhánh cây ngồi trong góc vậy?” Cô hận nghiêng răng ngứa lợi.

“Mày nghĩ đây là phim hoạt hình sao, còn cầm nhánh cây... Sợ người khác không biết hần rình coi chắc?” Dĩ Mạch đại hần.

“Nhìn thủ pháp chụp thực lão luyện, tao đoán có khả năng là kẻ này đã từng học chụp ảnh.” Nguyên Viên bình tĩnh phân tích, “Hơn nữa, theo hần biết rõ tài khoản cùng địa chỉ mạng của sinh viên đại học C, xem ra, chỉ sợ tám phần là người quen gây nên.” Cô giương mắt nhìn An đồng học trấn định trước mắt, nhúu mày, “Thời gian chụp ảnh là sau khi chúng tao rời khỏi đó, khi đó mày có gặp ai quen mặt không?”

Chụp ảnh. Diễn đàn đại học C. Người quen.

An Dĩ Mạch túm lấy quần áo chạy ra ngoài.

Vội vàng nhảy xuống khỏi xe taxi, Dĩ Mạch đứng ở góc đường quen thuộc kia, ánh mắt dừng ở logo mặt trời màu vàng của Phi Ngã Viêm Dương.

Đây là nơi cô từng đứng lặng lẽ vô số lần. Hết thấy giống như quay lại lúc trước.

Trong kẽ hở mơ hồ của thời gian, đèn xanh đèn đỏ biến ảo không ngừng, trên đường xe cộ đi lại như nước chảy, đám người trên đường rộn ràng nhộn nháo, quán ăn bên đường nấu Quan Đông nóng hằm hấp cũng vẫn như lúc trước.

Giờ phút này, đứng ở nơi này cô vẫn giống như cô bé ôm ấp niềm vui sướng cùng lo lắng, đơn độc đứng nơi đây chờ đợi, tựa như chưa từng chịu bất cứ đau thương nào.

Từng bước, từng bước chậm lại.

Cuối cùng dừng lại ở góc đường.

Tất cả giống như một bức ảnh chụp đã phai màu. Toàn bộ khung cảnh xung quanh như mơ hồ, chỉ còn lại hình ảnh một cô bé quần khăn như bánh trưng, tay cầm ly cà phê nóng đứng đợi.

Trải qua đau thương, không chỉ là cảm tình, còn có tâm.

Bỗng nhiên bắt đầu không biết làm sao.

Vì sao tới nơi này.

Khi cô nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia từ trong tòa nhà đi ra, yết hầu nghẹn lại, lồng ngực đau nhói.

Hần cầm theo một chiếc túi xách tinh xảo của nữ, đẩy cửa thủy tinh ra giúp Lý Yên Như. Phong độ phiêu phiêu nói cười yên yên.

Cô chậm rãi đến gần.

Lý Yên Như thả chìa khóa vào tay hần, làm nũng nói: “Hôm nay em không muốn lái xe, anh lái đi.”

“Em a...” Hần bất đắc dĩ giả bộ nhúu mày.

Quen thuộc như vậy.

Dĩ Mạch đứng trước mặt hắn. “Tổng học trưởng.”

Trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc rõ ràng, còn có một tia bối rối không dễ phát hiện.

“Có thể xin anh chút thời gian không? Tôi có chút việc muốn tìm anh nói chuyện.” Cô nói thực vững vàng cũng rất nhanh, dùng ngữ khí không một tia gợn sóng.

Hắn do dự một lát, tầm mắt chuyển tới Lý Yên Như bên cạnh, lại thấy trên gương mặt được trang điểm cẩn thận của cô ta hơi châm chọc ý cười.

“Có học muội tìm còn không mau đi? Em đi trước.” Lý Yên Như khoát tay không sao cả, cầm lấy túi xách trong tay hắn.

“Chúng ta tới KFC ngồi đi.” Dĩ Mạch tựa hồ không muốn cho hắn đường cụt tuyệt.

“Được rồi.” Hắn gật đầu.

Bước đi thong thả. Một trước một sau. Nhưng mà tần suất cũng tương tự như thế.

“Muốn ăn gì không, anh đi mua.” Hắn hỏi.

“Không cần.” Cô lắc đầu.

“Như vậy, như cũ, hương dữu mật trà đi.” Hắn đi xếp hàng.

Chỗ ngồi bên cửa sổ. Dưới ánh hoàng hôn.

Hắn còn mua bánh trứng đưa cho cô. “Nhân viên cửa hàng nói không có nguyên vị, ăn tạm vậy.”

Hắn vẫn nhớ rõ như trước.

Trong một chớp mắt, cô cảm thấy có chút giật mình.

“Tôi tới đây tìm anh, là muốn hỏi một chuyện.” Có chuyện phải nói, vẫn muốn nói.

“Nói đi.” Người thanh niên ngồi đối diện im lặng nhìn cô.

“Tối hôm đó, anh tới khách sạn Hoàng Triều, là trùng hợp sao?”

Tầm mắt chạm vào nhau, trong không khí, tràn ngập một loại đau thương nói không rõ.

“A, Có tổng.” Đứng ở cửa thanh âm Lý Yên Như mềm mại có thể nặn ra nước.

Cổ Quân Thanh thản nhiên gật đầu, đang định rời đi lại nghe thấy người phía sau lên tiếng có vẻ kinh ngạc: “Ồ, cô bé lần trước mua bánh trứng khi này vẫn còn chờ ở góc đường đâu rồi, sao giờ đã không thấy?”

Hắn có chút kinh ngạc quay đầu.

Thanh âm cô gái ngọt ngào người. “Nghe Tổng Úc Bạch nói là học muội của anh ấy, hai người ấy thoát nhìn quan hệ thật tốt.”

“Cô ấy đi về phía kia?” Ngữ điệu hắn lạnh như băng.

“Vì sao hỏi như vậy?” Tổng Úc Bạch cầm chén cà phê, trong lòng bàn tay hơi hơi ra mồ hôi.

“Tôi muốn chứng thực một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tổng học trưởng còn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

“Anh đi tìm người, gặp nhau chỉ là ngẫu nhiên.” Hắn đáp.

Dĩ Mạch trầm mặc một lát, nói: “Cám ơn. Thời gian không còn sớm, tôi phải đi.”

“Đợi chút.” Hắn mở miệng giữ lại, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Có người theo dõi tôi, chụp ảnh phát lên diễn đàn của đại học C.”

“Em... nghi ngờ là anh làm ?” Sắc mặt hần hơi trắng bệch.

Cô không nói. Đôi mắt đen sâu thẳm lạnh nhạt nhìn hần.

Tổng Úc Bạch cười khỏ một chút: “Như vậy, hiện tại thì sao, không tìm được chứng cứ nên bỏ đi?”

“Anh nói , đó là trùng hợp.”

“Em tin anh?”

“Tin cũng được, không tin cũng được, đó là chuyện của tôi. Cám ơn anh.” Cô đứng dậy rời đi, bước qua chỗ hần ngồi, lại nghe hần nghe giọng nói.

“Anh vĩnh viễn, sẽ không lại làm chuyện thương tổn em.”

Cô ngừng lại một chút, nhếch miệng tự giễu. “Phải rồi, những chuyện thương tâm đó, một lần là đủ rồi.”

Lúc cô đẩy cửa thủy tinh bước ra, lại thấy một người đàn ông đang ôm tay đứng bên cửa xe, hơi ngẩn ra, tiện đà cười rộ lên.

Cố Quân Thanh nhìn cô mỉm cười bước nhanh về phía mình, giống như thấy một đóa Sắc vi nở rộ, xinh đẹp thơm mát xiêu lòng người.

“Sao anh tìm được em?” Cô vui vẻ.

“Anh lấy ba nén hương vái thổ địa công công, ông ấy nói cho anh biết.” Hần xoa xoa hai má của cô, mỉm cười.

46. Phân biệt × nhiệm vụ

Tha thứ cũng không phải là cầu người khác tha thứ ình, mà là tự đạt được sự tha thứ từ nội tâm.

Cách cửa sổ, Tổng Úc Bạch thấy Dĩ Mạch mỉm cười với Cố Quân Thanh. Ánh mắt hạ xuống một chút. Hần miễn cưỡng dời tầm mắt, than nhẹ một tiếng.

Cô bé này rốt cục đã ra khỏi bi thương, tìm được một người thực lòng yêu mình.

Nên cao hứng đi.

Hần bấm một hàng chữ trên điện thoại di động, sau đó ấn gửi đi.

Chỉ chốc lát, liền thu được tin nhắn đáp lại.

“Không có chứng cứ, không thể nói lung tung đâu. Tổng học trưởng.”

Chiếc Audi R8 dừng lại trước một đèn đỏ.

“Sao anh không hỏi em đến đây làm gì?” Dĩ Mạch nhìn người đàn ông ngồi phía sau tay lái hỏi.

“Nương tử đến cửa công ty cũng không tìm ta, vì phu đang thương tâm.”

Cô im lặng một lát.” Em đến tìm Tổng Úc Bạch hỏi vài chuyện.”

“Cậu ta thành thật trả lời?”

“Có một số việc có vẻ phức tạp hơn nhiều so với em nghĩ.”

“Cần anh hỗ trợ không?”

Cô nghĩ nghĩ, lắc đầu.”Để em tự giải quyết.”

Hần một tay lái xe, một tay nắm lấy tay cô, ôm trong lòng bàn tay, nói: “Nếu không giải quyết được, nói cho anh biết.”

“Ừm.” Dĩ Mạch gật gật đầu.

Bàn tay Cố Quân Thanh luôn ấm áp, có cảm giác làm cho người ta thấy yên ổn. Hấn không truy vấn “Rốt cuộc có chuyện gì” giống những người đàn ông dong dài, cũng không ồn ào “Giao cho anh” giống những người đàn ông cường quyền, thích đảm nhận nhiều việc. Hấn thậm chí cũng không hỏi “Em đến làm gì”, để cho cô đủ không gian và đường sống, đến lúc này cũng chưa từng qua lại nói rõ hay có khúc mắc.

Hấn luôn đem lại cảm giác khoan dung cùng tín nhiệm cho người khác. Luôn khoanh tay đứng phía sau, chỉ cần quay đầu lại, là có thể nhìn thấy hấn mỉm cười khích lệ.

Dĩ Mạch cảm thấy, người như vậy hẳn là một ông chủ tốt...

Lúc này, Cố Quân Thanh bỗng nhiên gọi điện thoại, chỉ nghe hấn nói ngữ điệu nhẹ nhàng: “Sáng sớm ngày mai giao trang bìa tờ tạp chí mới cho tôi.” Nói xong, cúp máy.

“Là tờ tạp chí mới S. L. sao?” Cô không nhận được tò mò. Kia tựa hồ... là do bộ phận thiết kế chỗ Tổng Úc Bạch phụ trách?

“Ừ.”

“Tờ tạp chí đó, em nhớ là... Hinh như là đầu tháng mới phát hành mà? Đã thẩm định sớm như vậy sao ?” Hiện tại, còn hơn nửa tháng nữa, Dĩ Mạch thẩm bái phục phương thức làm việc của người này.

“Chọn thời cơ để tăng cường hiệu suất làm việc của nhân viên, cũng là một phương thức để thúc đẩy sự phát triển của tập đoàn. Nhất là đối với một số nhân viên thích gây phiền toái.” Hấn cười phong hoa tuyết đại.

“...” Nói như vậy, rõ ràng là anh muốn ép buộc Tổng Úc Bạch tăng ca, lại hại luôn toàn bộ những người của phòng thiết kế...

Người như thế tuyệt đối tuyệt đối không phải là một ông chủ tốt!

Dĩ Mạch tự khinh bỉ suy nghĩ vừa rồi của mình.

Lúc Hứa Thú về nhà, từ phòng bếp truyền đến từng đợt hương thơm.

Hấn có chút vui sướng vội vàng đi vào phòng bếp, thấy Đường Tiểu m đeo tạp dề, một tay cầm thìa, một tay giơ nắp nồi, giống như tấm chắn để chắn những giọt dầu bắn ra ngoài.

Cô nhìn hấn, nháy mắt mấy cái vẻ hối lỗi, giống như đứa nhỏ phạm sai lầm bị nắm bím tóc: “Thực xin lỗi, em chưa từng nấu cơm.”

Hấn bớt lo lắng, chậm rãi cười rộ lên đi qua, cầm lấy dụng cụ trong tay cô. “Nóng không? Em đi nghỉ đi. Để anh làm, một lát là xong thôi.”

Một lát sau, bụng thức ăn lên bàn, Hứa Thú thấy Đường Tiểu m ngồi bên cạnh bàn chờ hấn. Trong tay còn cầm một chai vang đỏ, cùng hai cái ly cao.

“Thân thể em hiện tại không nên uống rượu.” Lúc cô rót rượu, hấn đưa tay ngăn lại.

“Không có việc gì, em chỉ uống một chút thôi.” Khuôn mặt Tiểu m ôn nhu, dưới ánh đèn lại càng dịu dàng.

Hấn buông tay, đầu ngón tay vẫn còn độ ấm của sự tiếp xúc khi này chưa tiêu tan.

“Ngụm thứ nhất, cảm ơn anh đã cho em ở đây.” Cô nâng chén, nhẹ nhấp một ngụm. “Nhiều thụ tam tấp, hà chi khả y(*). Khi em khó khăn nhất, anh đã giúp đỡ em mà không cần biết lý do, em nên cảm ơn anh.” (* Hai câu thơ trong bài Đoàn Ca Hành Kỳ của Tào Tháo, nghĩa là ‘Lượn quanh cây ba vòng, mà không tìm được chốn nương thân’.)

Hấn có chút vô thổ, trong cuộc sống, bất luận là khi ngọt ngào, hay lúc khắc khổ rơi lệ, trong trí nhớ của hấn, Đường Tiểu m luôn luôn là nhu hòa như nước. Mà giờ phút này, trong ánh mắt cô, hấn bỗng nhận thấy một chút khác biệt. Điều này làm cho hấn bỗng cảm thấy xa lạ.

“Tiểu m...” Hấn nhẹ gọi tên cô.

“Ngụm thứ hai, nhớ lại tình cảm của chúng ta.” Cô lại lần nữa nâng chén, “Bất luận những năm gần đây anh có yêu em hay không, nhưng lần này anh cho em ở lại đây, chỉ cần như thế em cũng đã cảm thấy, anh

là người đáng để em yêu thương. Em chỉ muốn nói với anh, em yêu anh đã rất lâu, cho tới giờ vẫn chưa từng hối hận.”

“Không phải như em nghĩ...” Hấn còn chưa nói xong liền bị ngắt lời.

“Ngủm thứ ba, mời anh.” Cô vươn tay, chạm vào chiếc ly trong tay hấn, phát ra thanh âm ‘leng keng’ dễ nghe. “Có đôi khi hạ quyết tâm là một chuyện thật khó. Đi tới bước hôm nay, là chấm dứt, cũng là bắt đầu. Qua hôm nay, chúng ta đều có cuộc sống mới. Hứa Thú, tái kiến.”

Dứt lời, cô ngửa mặt, uống cạn ly rượu.

Hấn giờ phút này tựa hồ thấy rõ, trong đôi mắt đỏ hồng của cô có gì xa lạ.

Là kiên định, cùng quyết tuyệt.

“Em muốn đi đâu ăn tối?” Cố Quân Thanh thực dân chủ trưng cầu ý kiến của cô.

Dĩ Mạch đảo mắt, hỏi: “Cái kia... có khách sạn nào có cả chỗ ở, không cần quá lớn, vị trí hẻo lánh chút, từ trên lầu nhìn xuống có thể thấy hết mọi việc bên dưới ...”

Hấn ngần ra một chút một chút, cười thực ản nhần: “Ăn ngủ tại chỗ sao, xem ra vì sự an toàn của nương tử, tối nay vi phu nên ngủ lại cùng mới phải.”

“...” Cô đỏ mặt, ghen khuất không giải thích nổi.

Lúc ăn cơm, cô quả thực giống như con khỉ, nhảy lên nhảy xuống, quay trái quay phải nhìn xung quanh.

Cố Quân Thanh an ổn ngồi, xem cô nhìn chung quanh, hơn nữa phụ trách giải thích với phục vụ sinh “Cô ấy không có việc gì, là đang đợi người” .

“Ngồi xuống ăn cơm.” Cố cầm thú cảm thấy vui vẻ, một tay chống trán, nói, “Bụng rỗng không thể vận động sau khi ăn.”

Tìm kiếm không có kết quả Dĩ Mạch uể oải cầm lấy dưa, nhỏ giọng nói thầm: “Em vận động đủ rồi, sau khi ăn xong anh tự vận động đi...”

“Động tác của em như vậy thực là đả thảo kinh xà.” Hấn thì thầm vài câu với người phục vụ, chỉ chốc lát, trưởng ca mặc đồng phục màu đen xuất hiện bên cạnh bàn hai người.

“Cố tiên sinh.” Người đàn ông trung niên mập mạp mỉm cười.

“Có gì khác thường không?” Hấn hỏi.

“Từ sau khi ngài tiến vào khách sạn tới giờ, không có dấu vết của bất kì kẻ nào theo dõi.”

“Tốt, cảm ơn.”

Người đàn ông trung niên đi rồi, Dĩ Mạch có chút kinh ngạc hỏi: “Làm sao anh biết có người theo dõi em?”

“Từ hành động của em hôm nay có thể đoán được vài phần, khi nãy nhần tin chứng thực, quả đúng vậy.” Hấn giờ di động lên, có thể thấy rõ tin nhắn Lý Thiển gửi đến.

“...” Con heo này, cô căm giận. “Rõ ràng em đã bảo nó không được nói với người khác ...”

“Ở trong lòng phu nhân, ta xem như ‘Người khác’ ?” Cố ý nhấn mạnh trọng âm, ngữ điệu giơ lên, nguy hiểm mười phần.

“Ách... Không phải...” Cô nhỏ giọng đáp lại.

“Ăn no ?” Hấn nhận được câu trả lời vừa ý, hỏi tiếp, “Phu nhân muốn ở lại đây hay là...”

“Không được không được!” Cô giống như bị người ta nắm đuôi. “Em về trường học...”

Xe dần dần chạy lệch khỏi lộ tuyến.

Trò chuyện câu được câu không, tới lúc Dĩ Mạch ý thức được đây không phải đường về trường thì từ xa đã có thể nhìn thấy Lưu Vân Đình Viện.

“Cái kia... Đây hình như là nhà anh...”

“Không sai, có tiền bộ, lần này đã nhận ra được.”

Cô nghệt mặt. “Sao lại đưa em về nhà anh?”

Hắn dừng xe ở cửa, xuống xe mở cửa giúp cô, hai tay còn chống tai cửa xe.

“Đêm nay, ở lại được chứ?”

Dĩ Mạch hoảng hốt muốn sung huyết não, chân tay luống cuống cứng ngắc. “Không... Không tốt...” Cô bị hóa thạch lấp bắp đáp.

Hắn cúi người ghé sát vào, gần tới mức có thể ngửi hương khí thân nhiên trên người. Đó là hương vị hắn quen dùng.

“Vì sao?” Hắn hỏi. Mỗi khi thấy cô mặt đỏ tai hồng, hắn đều không nhịn được muốn hôn cô.

“Cái kia... Anh không biết là quá sớm sao... Em...” Thanh âm của cô nhỏ xíu nghe không rõ.

“Quá sớm sao? Ta vốn định cùng nương tử chơi Càn Khôn, xem ra nương tử thích luyện cấp nửa đêm?” Trong lòng hắn ghen cười, trên mặt vẫn bình tĩnh.

“...Là... chơi trò chơi sao?” cô hắc tuyến.

“Nếu nương tử cảm thấy không đủ phong phú, ta không ngại phát tán tư duy, suy nghĩ chuyện khác.”

“Đủ...”

Chu thẩm thực thích cô bé hiền hòa này. Mỗi khi thấy cô đến, nhất định phải xuống bếp làm đồ ăn. Trong lòng bà, sớm đêm Dĩ Mạch cùng Cố Quân Thanh buộc định cùng một chỗ, phối hợp giống như loại đồ khuyến mãi mua một tặng một. Nhưng mà thái độ thuận theo tự nhiên của Cố Quân Thanh làm cho bà hiện tại thực sốt ruột. Lần này cũng vậy, hai người ngồi trước hai máy tính chơi trò chơi, ngay cả nói cũng không nói một câu, khiến bà nhìn xem mà thấy chán ốm.

Than một câu, hiện tại bọn trẻ thực là... Liền tắm rửa đi ngủ.

Trong bang phái, mọi người đối với việc Thanh Quân cùng Mạch Thượng Sắc Vi đồng thời đăng nhập tỏ vẻ khinh miệt bất đồng trình độ.

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Tiểu Sắc Vi ~ đàn ông tốt có rất nhiều, mười trăm ngàn đừng thất cổ chết ở một thân cây, nhất định phải thất thêm vài mảnh vải ở mấy thân cây bên cạnh!

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Nấm, mười trăm ngàn đừng để cảm thú kia sắc dụ. Mười xem, Phật Di Lặc chỉ là nhất thời nổi sắc tâm, vậy mà mất một con Biển Dị Lôi Thú ~

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Đúng thế, đúng thế, tỷ xem, ta chính là điển hình của một thế hệ thanh niên trẻ tuổi nam tính a...

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Sang tuần nhiệm vụ kia sẽ hết hạn, Thanh Quân người đã làm chưa?

[bang phái] Thanh Quân: Vẫn chưa làm, hôm nay online cũng là để làm nhiệm vụ.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ta cùng Ánh Trăng làm, nhưng nhiệm vụ nhận được thực BT, lại rất mất thời gian, cho nên bỏ qua.

[bang phái] Ăn No Chống Sở Kiếm Tiên: Đến nay đã có ai được phần thưởng của nhiệm vụ đó chưa?

[bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Chưa có. Nhưng ta nghe nói Đế Tu cũng đang làm.

[bang phái] Thanh Quân: Phu nhân, đi, chúng ta cùng đi hoàn thành nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”.

34. Chương 47 - 48

47. Khắc khẩu × hậu tuyển

Dĩ Mạch trong lòng không yên, cảm thấy cấp bậc thấp tất nhiên sẽ gây cản trở, vì thế trước tiên lên diễn đàn xem miêu tả nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”.

Diễn đàn giới thiệu đơn giản đến cực điểm. Nhân vật có được quyền trực nhiệm vụ sẽ tổ đội cùng người khác phái, cấp bậc không hạn chế, đội trưởng sẽ tiếp nhận nhiệm vụ ở chỗ NPC Kính Vũ của Thánh Thành, sau đó làm theo yêu cầu, trong vòng 72 giờ phải hoàn thành nhiệm vụ, người chơi thuộc ba tổ đội đầu tiên của mỗi khu hoàn thành nhiệm vụ sẽ được nhận phần thưởng tương ứng. Phần thưởng cũng không giống nhau, tùy theo thời gian hoàn thành nhiệm vụ.

Về phần yêu cầu nhiệm vụ, cùng phần thưởng, một chữ cũng không thấy nhắc tới.

Dĩ Mạch linh cơ vừa động tính đi cường bức lợi dụ Lam Hồ Xa, muốn từ trong miệng hắn đào lấy chút thông tin, không ngờ thẳng nhai này quảng đi bộ dạng mềm mỏng thường ngày, bày ra một tư thế uy vũ không chịu khuất phục, không tiết lộ nửa câu.

Lúc này ở kênh bang phái, thấy Cực Độ Hoàn Mỹ nói: “Trên thế giới vẫn còn âm ỹ.”

Mở kênh thế giới ra, quả nhiên một mảnh phồn hoa.

Dĩ Mạch liếc nhanh, liền thấy có ít nhất mười người đang chửi rửa nhau. Hơn nữa khác một trời một vực so với những trận khắc khẩu thường ngày.

Bình thường nguyên nhân cãi nhau có rất nhiều, tỷ như “Người đoạt quái của ta”, “Người đoạt nam nhân của ta”, “Người lấy tiền của ta” linh tinh, còn có những kiểu gọn gàng dứt khoát như “Ta nhìn người không vừa mắt nhưng ta đánh không lại người”. Trong những tình huống đó, hai người cãi nhau, càng âm ỹ càng hung hăng. Có người vây xem, có người hỗ trợ, có người châm ngòi thổi gió, có người hảo ý khuyên giải. Cuối cùng nếu không phải là trở thành một đám kéo bè kéo lũ đánh lẫn nhau cũng là quay sang chửi mắng lẫn nhau.

Nhưng lần này quy cách cãi nhau hiển nhiên cao hơn vài bậc. Những người tham gia đều chỉ có một mình, không có người hỗ trợ. Bọn họ đều là lấy một địch toàn bộ, hơn nữa đối tượng mắng chửi cũng không phải chỉ có một, mở miệng đều là nhả đạn, nhắm vào tất cả mọi người.

Còn có một điểm trọng yếu, lần này đấu tranh anh dũng, tất cả đều là nữ nhân.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Tiểu Kiều kia cùng Tuyết Cơ lúc trước quan hệ rất tốt, sao giờ lại âm ỹ vậy?

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Nữ nhân với nữ nhân, quan hệ chỉ như gió thoảng mây bay, chính bởi miếng xương ông Đế Tu, khiến một đám chó cắn loạn lẫn nhau.

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Đại tẩu, ngài rất sắc bén ...

[bang phái] Ăn No Chống Sở Kiếm Tiền: A a, nhiều nữ nhân như vậy đều dẫn thân vào cùng hấn JQ, hạnh phúc của ta phải làm sao bây giờ...

[bang phái] Thanh Quân: Là do Đế Tu ?

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Đúng vậy, hắn nói “Tìm một nữ nhân, tới Thánh Thành nhận ‘Ngàn năm chờ đợi’” vì thế, thế giới hỗn loạn .

[bang phái] Phật Di Lặc: Ta vừa liếc qua Thánh Thành một cái, thật sự là hoa cả mắt, hầu như nữ nhân toàn khu đều ở đó. A di đà phật.

[bang phái] Bạch Cốt: Hòa thượng nổi sắc tâm.

[bang phái] Phật Di Lặc: Không phải vậy, các cô nương đều tới đó vì hân, ta chỉ là nhất thời ghen tị nổi sát niệm mà thôi.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Giết ai, Đế Tu?

[bang phái] Phật Di Lặc: đương nhiên là giết các cô nương đó. Ta đánh không lại đồ tể đầu linh.

[bang phái] Ân No Chống Sát Giết Người: Đó là đàn cạp mẹ. Người xem kênh thể giới mắng nhau thành cái dạng gì rồi .

[bang phái] Ân No Chống Đánh Nước Tương: Ta hiện tại buồn vui lẫn lộn.

[bang phái] Ngàn Sơn Mộ Tuyết: Vì sao?

[bang phái] Ân No Chống Đánh Nước Tương: Buồn là, cả đám lão hồ đồ đó không có lấy một người là của ta. Vui là, may mắn là không có, chứ nếu không, ta nhìn thấy nàng ta cũng tới vì Đế Tu, chắc chắn sẽ cao huyết áp.

Thì ra là thế.

Tất cả nữ nhân đó đều là vì hân nha. Dĩ Mạch than nhẹ một tiếng.

Cần Khôn xây dựng một thế giới hư ảo mà lại chân thật như vậy, làm cho những người chơi đặt mình trong đó có cơ hội đạt được tất cả những thứ mà hiện thực không có được. Hoặc khinh xe cầu mã tung hoành thiên hạ, hoặc ôm mỹ nhân trước hoa dưới trăng, hoặc quyền thế khuynh thiên, phú khả địch quốc. Cho nên trò chơi chẳng những có chính kịch, anh hùng mỹ nhân, thần tiên quyến lữ, oan gia hải kịch, còn có bi kịch ‘tâm hướng minh nguyệt, nguyệt chiếu mương’*. (* ‘Ngã bốn tương tâm bỉ minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ’ : ý nghĩa tương tự như câu ‘Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’ ,nói đối phương không hiểu được tâm ý của mình.)

Giống như tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của động vật hoang dã —— kẻ mạnh làm vua. Trong thế giới hư ảo này, người chơi nữ lựa chọn bạn lữ cũng cân nhắc tới cấp bậc, thực lực, tài phú, địa vị, lực ảnh hưởng cùng với lời nói cử chỉ ,hành vi để làm tiêu chuẩn đánh giá một người.

Đế Tu là đại thần của toàn khu, sớm trở thành đối tượng tốt nhất trong mắt các cô nương. Có thể cùng hân so sánh, hiện nay có lẽ cũng chỉ có một mình Thanh Quân.

Đáng tiếc Thanh Quân không thể trở thành thần tượng của bọn họ, bởi lẽ hân lại coi trọng một kẻ tầm thường bị coi là gay, muốn thực lực không có thực lực, muốn phong tình không có phong tình, muốn gì cũng không có. Hơn nữa hai người bọn họ mỗi ngày đều dính cùng một chỗ, ngay cả cơ hội chen chân vào cũng không có. Vì thế sự kiêu ngạo ương ngạnh cùng tùy tâm sở dục của Đế Tu hoàn toàn được bỏ qua. Lại còn được tán dương là ‘có cá tính, có mị lực’.

Hoàn mỹ đại thần thực hiếm có, ra tay được thì phải ra tay ngay.

Đế Tu ở kênh thể giới vừa nói xong câu kia, chỉ trong ba giây, các cô nương độc thân đều người trước ngã xuống, người sau tiến lên xuất hiện ở cửa Thánh Thành. Trong ba phút, cửa thành đã chật như nêm cối. Trong ba mươi phút, khóc lóc om sòm chữ đồng liên tiếp, tình cảm quần chúng mãnh liệt, ra tay quá nặng.

Mà hiện tại đã là ba giờ sau câu nói gây phong ba kia.

Dĩ Mạch ngồi trên Kỳ Lân của Thanh Quân chạy vào Thánh Thành, từ rất xa đã trông thấy một mảnh đủ mọi màu sắc quần áo, đông như kiến. Lại nhìn lại một loạt câu chữ trên kênh thể giới rất nhanh đã lướt qua trước mắt, hắc tuyến. Ngôn ngữ, thật là một môn nghệ thuật nha...

Chẳng qua, đã lâu như vậy, người khởi xướng đâu rồi ?

[bang phái] Ân No Chống Sát Giết Người: Đồ tể đầu linh gây oanh động xong lặn xuống nước, rốt cuộc hân định làm gì?

[bang phái] Thuận Gió Bội Ngọc: Nhiệm vụ này nếu không nhận sẽ không kịp nữa, thời hạn 72 giờ, ít nhất phải làm 5 ngày đi. Lấy năng lực của hân, làm gì mà đến tận bây giờ?

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Vì hấp dẫn sự chú ý của người khác đi, thật đúng là hợp với cá tính của hân, thích gióng trống khua chiêng.

[bang phái] Ân No Chống Sở Kiếm Tiền: Ôi chao, nghiệt duyên...

— Như vậy, trước khi người tiếp nhận nhiệm vụ, nếu thay đổi chủ ý, ta có thể làm người thứ hai để người chọn.

Dĩ Mạch bỗng nhiên lại nghĩ tới những lời khi đó Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ nói. Cô liếc mắt nhìn Cố Quân Thanh, chỉ thấy hân bình thản tựa lưng vào ghế ngồi, tựa hồ, là đang cười...

Lúc này, Kỳ Lân xuyên qua đám người, tới tượng đá trước cửa thành thì ngừng lại.

Đế Tu đứng bên tượng đá, chung quanh là đám nữ nhân vòng trong vòng ngoài.

Một lát, trên hệ thống xuất hiện một hàng chữ vàng.

[hệ thống] Thanh Quân cùng Mạch Thượng Sắc Vi khiêu chiến nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”, mong hai vị hỗ trợ lẫn nhau để vượt mọi chông gai hoàn thành viên mãn nhiệm vụ.

Lúc này, Dĩ Mạch thấy Lười Dương Dương cười một con cừ trắng giống như cây kẹo đường xuyên qua đám người, đang muốn chào hỏi, lại thấy hệ thống đột nhiên lại hiện ra một hàng chữ vàng.

[hệ thống] Đế Tu cùng Lười Dương Dương khiêu chiến nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”, mong hai vị hỗ trợ lẫn nhau để vượt mọi chông gai hoàn thành viên mãn nhiệm vụ.

[thể giới] Lười Dương Dương: ... Ta... chỉ là đi ngang qua, người tổ đội với ta làm gì...

[thể giới] Đế Tu: Ta tùy tiện click .

Thể giới lặng yên không một tiếng động gần ba mươi giây. Tiếp theo, khắc khẩu cùng bát quái bộc phát quy mô còn lớn hơn khi trước. Cũng có người đàn bà đánh đá chỉ tên nói “Lười Dương Dương, ta thấy người một lần giết một lần” vân vân.

“Ê ê, đừng có không phân rõ phải trái. Ta vô tội.” Lười Dương Dương rốt cục không còn sức tranh cãi buồn bực, vừa nhắc mắt, thấy Mạch Thượng Sắc Vi, kích động , “Nha, Sắc Vi, người ở đây a. Thanh Quân cũng vậy.”

Thanh Quân: “Xin chào.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Dương Dương, đã lâu không thấy người online.”

“Ừ, lúc trước công việc đòi mạng, kết quả hôm nay vừa login đã bị người ta tổ đội.” Cô nhảy từ cây kẹo đường xuống, “Đây là nhiệm vụ gì? Phải làm thế nào? Sao chúng ta lại phải phân là hai đội, hợp cùng một đội làm cho nhanh.”

Dĩ Mạch học máu. Trong lòng âm thầm may mắn, hoàn hảo nhiệm vụ này không thể một đội bốn người làm, bằng không trong một đội có một đồ tể cùng một cầm thú, cô có thể chết không toàn thây.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nhiệm vụ này dường như chỉ có thể hai người một đội làm...”

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Giờ mới thấy rõ, nguyên lai là người lần trước cướp dâu trong hôn lễ của người...

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Rốt cục thì người cũng thấy rõ.

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Đây có lẽ là nhiệm vụ bản sao, phỏng chừng lát nữa có thể cùng gặp trong một bản đồ nha.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Tới đâu hay tới đó đi.

Hai người nói chuyện xong, đổi sang kênh phụ cận.

Lười Dương Dương: “Ách. Ta hoàn toàn không hiểu làm như thế nào.”

Đế Tu: “Đi theo ta là được.”

Lười Dương Dương: “Được...” Dứt lời thu cừu nhảy lên Thao Thiết của Đế Tu, hai người tuyệt trần mà đi. Dĩ Mạch quay đầu nhìn lại phía Cổ Quân Thanh, nghĩ nghĩ, nói: “Hay là... nhiệm vụ này ngày mai chúng ta hãy làm?”

“Em sợ hấn sẽ đánh nhau với anh sao?” ngón tay thon dài của hấn nắm chén cà phê, cười hỏi.

“... Em sợ lát nữa sẽ phát sinh chuyện tranh đoạt quái linh tinh thôi.”

“Nếu nương tử muốn tránh xung đột, vì phu nhường hấn vậy.” Hấn trêu chọc.

Nghệt mặt. Ta không có gian tình, vì sao lại phải lo lắng ...

Dĩ Mạch lại tập trung chú ý vào trò chơi, xem nội dung nhiệm vụ.

Nhiệm vụ nhận được từ NPC Kính Vũ tên là [Tư cách thử luyện].

Nhiệm vụ yêu cầu rất đơn giản. Thu thập ba loại vật phẩm đánh quái rơi ra. Quái vật cấp bậc cũng không cao, đều là khoảng cấp 130. Tài khoản Mạch Thượng Sắc Vi này, nếu dùng được, cũng miễn cưỡng đánh được.

Chẳng qua, những vật phẩm đó thuộc loại vật phẩm buộc định, nói cách khác hai người phải tự mình đánh.

Hơn nữa, biến thái nhất là —— mỗi loại cần 999 cái...

“Vì sao lại phải nhiều như vậy...” cô oán giận.

Thanh Quân đưa cho cô mười bao bồ huyết đan được mua bằng nhân dân tệ, an ủi nói: “Treo máy đi, thuận tiện có thể giúp em thăng cấp.”

Đúng lúc này, di động Dĩ Mạch vang lên, số máy báo là số máy của phòng ngủ.

Cô nhấn phím nghe, nghe thấy thanh âm Lý Thiển có chút lo lắng.

“Dĩ Mạch, khi nào thì mày về?”

Cô nâng tay nhìn nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ.”Ách, có lẽ phải muộn chút nữa...”

“Mau trở lại, các ban phụ trách sinh viên đột nhiên đến kiểm tra phòng.” Lý Thiển vội vàng nói.

“Kiểm tra phòng? !” Dĩ Mạch ngẩn ra. Bất an trong lòng bỗng nhiên nổi lên.

Cô lo lắng kéo tay áo Cổ Quân Thanh.

“Làm phiền anh, đưa em về.”

48. Kiểm tra phòng × mê cục

Người ta luôn thấy đại học C tác phong cùng kỉ luật rất tốt, bởi vậy chuyện nửa đêm còn kiểm tra phòng, ở đại học C là rất hiếm khi xảy ra.

Mười một giờ mười phút, giáo vụ chủ nhiệm Hạ Hải biệt danh Hạ Mập Mập bụng tròn vo đứng ở cửa phòng kí túc xá nữ 512. Hé ra một bộ mặt âm trầm hỏi: “Ai là trưởng phòng?”

Nguyên Viên mặt không đổi sắc từ trên giường nhô đầu ra, lạnh lùng đáp một tiếng: “Là em.”

“Phòng ngủ thiếu một người, đi đâu vậy?”

“Đâu có thiếu người ?” Lý Thiển nhú mày, “Cô ấy đang tắm, thầy không nghe thấy tiếng nước sao?”

Giáo vụ phụ trách hệ Quảng Cáo năm thứ ba Dương Xu là là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, luôn luôn hiền lành khoan dung với sinh viên, lúc này gấp một cái liễn bổ sung: “An Dĩ Mạch đang tắm sao? Lần sau nên tắm rửa sớm một chút, đừng để trễ như vậy. Hạ chủ nhiệm, chúng ta đi kiểm tra phòng khác, sau đó về nghỉ ngơi sớm chút, kiểm tra muộn quá sẽ ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của sinh viên.”

“Tắm rửa?” Hân híp mắt, tiến lên vài bước, đưa tay muốn đẩy cửa ra, đột nhiên Đường Tiểu m hét lên một tiếng, dọa mọi người nhảy dựng.

Hạ mập mập bị tiếng hét sắc nhọn kia dọa tay run lên. Cả giận nói: “Kêu cái gì?”

“Có... Có con gián...” Cô run run nói, tung chăn lên, một vật nhỏ nhỏ đen tuyền bay theo hình vòng cung, vô cùng chuẩn xác hạ trên đầu Hạ mập mập. Chỉ thấy hân oái một tiếng nhảy lên cao tới ba thước, vội lùi khỏi cửa phòng vệ sinh. Nhất thời khiến ọi người một mảnh thốn thức.

Cái loại dáng người hình cầu này dưới tình huống đặc thù cư nhiên cũng có thể bộc phát khả năng nhảy cao như tuyển thủ... Thật đúng là, tất cả đều có thể xảy ra a.

Vật nhỏ màu đen kia im lặng phơi bày dưới ngọn đèn, nhìn cẩn thận, thì ra chỉ là một cuộn chỉ màu đen quần hình chữ thập.

“Làm cái trò gì vậy!” Hạ mập mập vì vừa rồi thất thố thẹn quá thành giận, trách mắng.

“Vì em tưởng là con gián nha...” Tiểu m yếu ớt nỉ non.

Dương Xu tiến lên, cầm tay nắm cửa phòng vệ sinh, dùng sức đẩy đẩy. Cửa khóa trái bên trong, hiển nhiên, bên trong có người.

Hạ mập mập thấy thế, gương mặt hơi tái, ngượng ngùng rời đi, lúc gần đi không quên trách cứ một câu: “Đêm không về kí túc sẽ bị phạt, bao che cũng vậy. Gần đây tác phong và kỷ luật xuống dốc, các cô đều phải chú ý một chút.”

Dương Xu ở phía sau lại nói thêm: “Đúng vậy, sinh viên gần đây ngày càng thiếu kỉ luật.” Chờ thân hình to béo kia ra khỏi cửa liền quay đầu không tiếng động lắc lắc ngón tay với Nguyên Viên.

Nguyên Viên ngồi trên giường nhún vai buông tay.

Dương Xu nhúu mày lắc lắc ngón trỏ.

Nguyên Viên vươn hai ngón tay thành hình chữ V.

Dương Xu bắt đắc dĩ lắc đầu đóng cửa mà đi. Ba người phòng ngủ 512 như trút được gánh nặng thở dài một hơi.

Mà trong nháy mắt khi cửa phòng vừa đóng lại, cửa buồng vệ sinh bị luồng gió thổi bật mở...

Lý Thiến: “Vừa rồi đúng thật là chỉ mảnh treo chuông, Hạ mập mập đã đụng tới cửa rồi.”

Nguyên Viên: “Tiểu m, diễn xuất của mày thật đúng là chỉ thiếu một chút là có thể đạt giải Oscar đấy, tiếng thét chói tai kia rất là đúng lúc.”

Đường Tiểu m: “... Lúc đấy tao đang cuống, nếu lão ta đẩy cửa ra thì lộ hết mất. Nếu nói diễn xuất, Dương giáo vụ mới là cao thủ ấy.”

Lý Thiến: “Tao cũng phục cô ấy, ‘kéo’ mà diễn như ‘đẩy’, cao thủ a...”

Đường Tiểu m: “Tóm lại, tránh được một kiếp.”

Lý Thiến: “Ai gia diễn kịch cũng chưa từng khấn trương như vậy, thật sự là...”

Nguyên Viên lấy điện thoại gọi cho Dĩ Mạch. “Giải quyết xong rồi, mày không cần về đâu.”

Dĩ Mạch đầu kia điện thoại: “... Tao đã ở dưới lầu rồi.”

Nguyên Viên cả kinh, ngồi thẳng dậy, hạ giọng nói: “Ngu ngốc! Hạ mập mập đang xuống lầu, chúng tao đã thật vất vả mới dấu giếm giúp mày được!”

Thấy vẻ mặt của cô, Lý Thiến cùng Tiểu m cũng kích động đứng lên.

“Tránh lão đi, dùng mọi cách, mày...” Cô còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm của Hạ mập mập —— “Ai trẻ như vậy mới về kí túc? !”

Điện thoại bị ngắt, bên tai vang lên tiếng ‘u u’ trống không. Nguyên Viên nhăn mày, vội vàng mặc thêm quần áo, xuống giường, mở cửa chạy xuống dưới lầu.

Dưới lầu, ngoại trừ Hạ mập mập cùng mấy người trong ban phụ trách sinh viên, còn có ba người.

Một người là Dĩ Mạch, vì chạy vội mà sắc mặt đỏ ửng. Đứng bên cạnh cô, là Cố Quân Thanh. Người còn lại là một ông già miệng cười rất vui vẻ, đang nói gì đó với Cố Quân Thanh.

Nguyên Viên tròn tròn mắt. Ông lão kia chính là viện trưởng trường đại học C, thần long thấy đầu mà không thấy đuôi —— Vương Nho Tân.

Ông ta vì sao lại xuất hiện ở đây? Vào lúc này?

Hạ mập mập vừa rồi còn hung thần ác sát lúc này hoàn toàn thay đổi cười như chó vẫy đuôi, vừa gật đầu vừa phụ họa viện trưởng. Hơi có chút kích động bắt tay với Cố Quân Thanh, còn quay sang mỉm cười với Dĩ Mạch bên cạnh.

Nụ cười kia giống như Mona Lysa mập mập, khiến Nguyên Viên nhìn mà nổi da gà một trận.

Ông Vương lời ít mà ý nhiều, Cố Quân Thanh thần nhiên cười khẽ, Hạ mập mập cúi đầu khom lưng, An Dĩ Mạch không lên tiếng một lời, chúng giáo vụ sống chết mặc bây. Chỉ chốc lát sau, hội đàm chấm dứt trong bầu không khí hữu hảo, những giáo vụ liên quan đã sớm mệt mỏi, lần lượt cáo lui.

Dĩ Mạch vẫy vẫy tay từ biệt với Cố Quân Thanh, vội vàng chạy tới, lao lên ôm lấy Nguyên Viên.

“Lần sau lựa lúc mà về.” ngữ khí oán trách. “Giải quyết xong rồi à?”

“Ừ, anh ấy biết viện trưởng, nên nhờ ông ấy tới nói đỡ giúp tao.”

Gần nửa đêm còn chạy tới nói đỡ cho? Nhìn ông già kia cùng Cố cầm thú kê vai sát cánh như đôi bạn vong niên, quan hệ giữa hai người bọn họ hẳn không phải chỉ đơn giản là ‘biết’.

“Như vậy, mày lấy lý do gì để được nói đỡ?” Đi theo phía sau Nguyên Viên, Lý Thiển hỏi, “Giả mạo bà con xa thân thích của hiệu trưởng đại nhân?”

“Ách?” Bỗng nhiên, An đồng học đỏ mặt.

“Phải đó, tao cũng rất tò mò ~” Tiểu m ghé sát vào.

“Tiểu m, mày đã về?” Dĩ Mạch không dấu nổi sự kinh ngạc, cao hứng ôm cổ cô.

“Nhớ tao sao, hắc hắc.” Đường Tiểu m vô cùng thân thiết xoa xoa mặt cô.

Nguyên Viên: “Nghĩ lại chỉ sợ là kiểu lý do thoái thác như ‘Cô ấy là bạn gái của Cố Quân Thanh tôi, xin chiếu cố nhiều hơn’. Lấy loại mắt híp chỉ biết nhìn món lợi như Hạ mập mập, tất nhiên đi vào khuôn khổ.”

Dĩ Mạch: “...”

Nguyên đại thần quả nhiên thực sắc bén. Chẳng qua người nọ nói không phải ‘bạn gái của tôi’, mà là...

—— Đây là vị hôn thê của tôi. Phải phiền Hạ chủ nhiệm chiếu cố nhiều hơn.

—— Nhất định nhất định... Kỳ thật ngủ lại bên ngoài cũng không phải không được, chỉ cần báo trước là được mà.

—— Là tôi nhờ bạn cùng phòng của cô ấy dấu giếm giúp, mong Hạ chủ nhiệm không lấy làm phiền lòng.

—— Làm sao có thể... Ha ha ha ha. Mấy cô bé này tình cảm thật tốt a.

Vị hôn thê.

Trong bóng đêm, vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, ôn nhu mà còn thật sự.

Cô đỏ mặt, cùng ba người trở lại phòng ngủ, trèo lên giường, tim vẫn còn đập loạn. Nhớ tới hai người nói chuyện lúc trở về.

Cố Quân Thanh: “Kiểm tra phòng hắn là không phải ngẫu nhiên.”

Dĩ Mạch: “Phải.”

Cố Quân Thanh: “Quen biết em, thời gian học giống em, từng học chụp ảnh, sinh viên đại học C. Có nghĩ được người không?”

Dĩ Mạch: “Tạm thời còn chưa nghĩ ra.”

Cố Quân Thanh: “Việc kiểm tra phòng này, hẳn người đó cũng nhúng tay vào.”

Dĩ Mạch: “Có chút nghi ngờ, cần chứng thực.”

Cố Quân Thanh: “Vẫn là không cần anh giúp sao?”

...

Dĩ mạch nằm ngửa mặt, mở to mắt nhìn xung quanh tối đen.

Muốn ý lại hẳn. Trong óc biết rõ không nên có suy nghĩ như vậy, lại luôn không tự chủ được nghĩ tới.

—— Em muốn tự mình thử xem.

—— Được rồi, tiểu thư Sherlock Holmes của tôi.

Miệng hẳn đầy ý cười, nhìn về phía chính mình. Ba phần sủng nịch, bảy phần ôn nhu.

Đối với đại bộ phận sinh viên của đại học C mà nói, một ngày mới bắt đầu không có gì khác biệt so với bình thường.

Sáng sớm khoảng 5 giờ, di động của Lý Thiển vang không ngừng. Một câu “Ai gia” còn chưa nói ra miệng, đã nghe Lục Duẫn ở đầu kia la lớn “Ảnh chụp của An Dĩ Mạch lại bị người ta phát lên diễn đàn.”

Bốn người vội vàng bỏ xuống giường mở máy, vừa vào diễn đàn lại thấy màn hình tối thui.

Chỉ chốc lát hiện ra một con hồ ly híp mắt nằm úp sấp. Xoã tung cái đuôi, chân ngắn có túm lông trắng, trên đỉnh đầu lại có một cây nấm nhỏ. Dùng chuột kích vào nó, nó lại lười biếng nâng móng vuốt cọ cọ đầu, ưỡn lưng lặn qua tiếp tục ngủ. Cây nấm trên đầu nó dần dần to lên, rồi ngã nhào rầm một tiếng, lúc này con hồ ly lật người lại, ôm lấy cây nấm, để lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, vừa cắn vừa kêu một hàng chữ.

—— Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy Hồ Ly nào suất như vậy cắn nấm sao ~

Bốn người nghệt mặt.

Đây là cái gì?

Lý Thiển: “Lục Duẫn, đầu anh bị lừa đá sao? Ảnh nào, diễn đàn có vào được đâu.”

Lục Duẫn oan uổng nói: “Vừa quản lý viên phát tin tức đã nói lại có ảnh bị phát lên, nhưng xem ra...toàn bộ trang web đã bị người ta hack.”

Loại thủ đoạn này... Cộng thêm loại tình thú này...

Dĩ Mạch mở điện thoại, quát: “Lam Hồ Xa!”

“Ôi chào? Ta không làm gì cả nha ~” đối phương dùng giọng mũi, “Tiểu Nấm, đừng quấy rầy vì sự ngủ, buồn ngủ quá nha.”

Điện hình không đánh đã khai.

Dĩ Mạch cầm điện thoại, dở khóc dở cười.

Sáng sớm trong radio, thông báo kết quả kiểm tra kỷ luật đêm qua. Hạ mập mập cầm microphone nước miếng bay tứ tung, điểm danh phê bình những phòng ngủ không tắt đèn đi ngủ đúng hạn. Về phần sinh viên không về, một chữ cũng không nhắc tới.

Sáng sớm có tiết học của Trương mặt ngựa, không đi không được. Dĩ Mạch đã thông hoàn toàn tinh thần, ra khỏi cửa.

Dọc theo đường đi có không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng ngại khí thế mạnh mẽ của phòng ngủ 512, cũng không dám quá mức làm càn.

Tiểu m gắt gao kéo tay cô, thấp giọng nói vô số lần “Thực xin lỗi” .

Thật vất vả mới chờ tới lúc tan học. Dĩ Mạch liền nói muốn về phòng ngủ, lại tới tận sau giờ cơm chiều vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Tiểu m kỳ quái nói: “Dĩ Mạch đâu? Không phải nói về phòng ngủ sao, máy tính cũng không tắt lại chạy ra ngoài?”

Lý Thiển lắc đầu: “Sẽ không phải bị Cố đại tổng tài đưa đi rồi chứ. Nha đầu kia, di động cũng tắt.”

Nguyên Viên đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, trong mắt một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đêm... đã tới .

Cùng thời khắc đó, tại một trường đại học khác cách đó nửa thành phố.

Dưới bóng cây yên tĩnh, một nam sinh anh tuấn mặc đồng phục đại học K đưa tay ôm nữ sinh bên cạnh vào lòng.

Dĩ Mạch ngẩng mặt, trong nụ cười lộ ra vài phần quyền rũ khó gặp.

Đôi môi của cô mềm mại như đoá hoa còn đọng sương sớm.

Cô nhẹ giọng gọi.

“Trầm Hân.”

35. Chương 49

49. Phá giải × mời

Thu Ý hồ là nơi hẹn hò được công nhận là lãng mạn nhất đại học K. Bởi vì đã từng có người chết trong hồ đó.

Hai câu trên tựa hồ không thể nhận thấy quan hệ nhân quả ở đó.

Như vậy, nói theo một cách khác. Nghe đồn mấy trăm năm trước, đã có một cặp tình nhân cùng tự sát trong Thu Ý hồ, hóa thành bướm bướm, triền triền miên miên đến thiên nai.

Vì thế các nhà văn, nhà thơ ăn no rảnh rỗi đã làm những bài thơ, điền từ khiến hồ thiên nhiên này thành danh. Trường đại học K xây dựng, đã bao nó lại bên trong. Cho đến ngày nay, làm cho ngôi trường cũ hơn trăm năm này có thêm vài phần ôn nhu đồng thời, cũng cung cấp địa điểm hẹn hò thiên nhiên cho phần đông đám sinh viên rơi vào bể tình.

Mặt hồ trong như gương động lòng người. Ban đêm hàn khí khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Dĩ Mạch bị Trầm Hân ôm vào trong ngực vòng quanh bên hồ vài vòng, hai người đi qua vô số đôi tình lữ. Trầm Hân ở đại học K tựa hồ nhân duyên không tồi, đã có mấy người chào hỏi cùng hân.

“Đã tới sao?” Nam sinh hỏi.

“Không...” Cô thành thật lắc đầu.

Trầm Hân đi chậm lại cho phù hợp với tốc độ của cô gái bên cạnh, nhìn về phía trước: “Hôm nay cô ấy không đến sao?”

Dĩ Mạch hơi nhú mảy, lại buông ra, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Này này, nói thế nào cũng đang là một đoạn gian tình nha, tốt xấu gì thì cũng không cần nhắc tới tình nhân cũ trước mặt em đi.”

Hai người bất tri bất giác đã đi tới chỗ sâu trong bóng cây, nam sinh tựa hồ là nở nụ cười, chói mắt nhưng thân thiết.

“Xác thực. Nhắc tới cô ấy rất không thích hợp.” Hắn chậm rãi ghé đến, đem Dĩ Mạch vòng giữa thân cây cùng hai cánh tay. Trong ánh mắt mang theo mười phần nguy hiểm, “Nguyệt hắc phong cao, mỹ nhân trước mặt, không làm gì thì không khỏi quá bất nhã. Không phải sao?”

Gương mặt anh tuấn mà xa lạ không ngừng tới gần. Dĩ Mạch cả người cứng lại dính sát trên thân cây, ánh mắt mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác, lại bị nam sinh nhẹ tay nắm cằm dưới.

Cô ngạc nhiên mở to hai mắt, chỉ nghe hắn nhẹ giọng nói bên tai: “Nhắm mắt lại, không cần lo lắng, giao cho anh.”

Thanh âm này bao hàm từ tính, như là hương khí ngọt ngào mê người của cổ độc.

Cô hơi thả lỏng. Hắn nghiêng má của cô đi một chút, cúi xuống hôn.

Gió thổi trên hồ, mặt hồ gợn sóng. Ánh trăng che phủ. Bóng cây lay động, chạc cây rung động phát ra tiếng vang nhỏ vụn.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến vài tiếng trầm đục. Nữ sinh tận lực bồi tiếp đã bị kinh hách muốn thét chói tai, cũng rất nhanh chóng bị đè nén xuống.

Dưới tàng cây hai người vẫn như trước duy trì tư thế thân mật kia.

Dĩ Mạch mở mắt ra, một bộ mặt bánh bao phát ra tiếng “Ừm Ừm” kháng nghị.

Thằng nhãi này cứ nhiên lấy tay bịt miệng mình, sau đó hôn lên chính mu bàn tay hắn.

Tuy rằng người là đội trưởng đội kịch trường K, cúp với giấy khen một đồng lớn, nhưng cũng không cần nhập diễn như vậy đi? Bất quá chỉ là dụ răn xuất động mà thôi...

Ồi chào? ! Rắn đầu?

Trầm Hân nhìn cô bé này vẻ mặt đối tới đối lui, không khỏi cười ra tiếng: “Dù sao cũng là hoạt động xuất động toàn bộ thành viên đội kịch trường K, sẽ không tay không mà về, yên tâm.” Tự tin tràn đầy, mang theo vài phần quyền cường.

“Trầm Hân! Người này!” Vài nam sinh cao lớn ở trong đám cây cách đó không xa ngoắc ngoắc hai người.

Dĩ Mạch theo hắn đi đến, không khỏi hắc tuyến. Đây là mấy đôi tình lữ vừa chào hỏi khi gặp thoáng qua họ đấy thôi. Các nam sinh đại học K vây quanh một nam sinh khác. Mà những nữ sinh sắm vai tình lữ cùng bọn họ đứng một bên, giữ chặt một nữ sinh mặc quần áo tối màu khác.

Lúc ấy cùng Nguyên Viên vạch ra kế hoạch, cô ấy bảo mình đến đại học K tìm Trầm Hân, hoàn toàn thật không ngờ có thể tốc chiến tốc thắng như vậy.

Ở bên hồ hứng gió lạnh thổi nửa ngày, quả nhiên cũng đáng giá nha...

Nam sinh bị vây lại có chút phần nộ hô: “Các cậu làm gì, chúng tôi bất quá chỉ là tới chụp phong cảnh mà thôi !”

“Chụp phong cảnh? Không nghĩ tới đại học C còn có sinh viên lãng mạn như vậy.” Trầm Hân cười đến muốn bao nhiêu châm chọc có bấy nhiêu châm chọc. Một nam sinh đáng người khời ngơ đưa một cái máy chụp ảnh qua, nói: “Lấy từ tay cậu ta, bên trong đều là ảnh thân mật của hai người vừa rồi, trình độ hương diễm... Ừm, hai sao.”

Trầm Hân giơ tay gõ gõ đầu hắn, nghiêng người, làm tư thế ‘mời’ với Dĩ Mạch đứng bên cạnh, nói: “Đến đây đi, nữ nhân vật chính tiểu thư, tới gặp đám người tùy tùng của em đi.”

Nghe nói như thế, nam sinh kia đồng tử mạnh mẽ co rụt lại, cố tránh ánh mắt của cô.

Nam sinh từng đưa tặng cô một thùng sôcôla.

Trịnh Phong.

Còn có nữ sinh từng thiếu chút nữa hất cả cặp lồng cơm vào người cô.

Cù Diễm Diễm.

Ba người đối mặt.

Xấu hổ. Dày vò. Nghi kỵ. Oán hận. Kinh ngạc. Nghi ngờ.

Không ai biết cảm giác của ba người này trong lòng như thế nào. Chỉ có gió không tiếng động, nhẹ nhàng thổi qua.

“Xóa hết ảnh chụp trong máy chưa?” Lặng im đứng lặng một lát An Dĩ Mạch hỏi Trần Hân.

“Rồi.” Hân gật đầu, “Tuy rằng được cô ấy cho phép, nhưng mà nếu để cô ấy thấy, anh đoán hân mình sẽ chết không toàn thây...”

“Nói vậy quả nhiên anh đã bị Nguyễn Viên hàng phục nha.”

“... Tôn trọng phụ nữ là một loại mỹ đức.” Trần Hân hành động cao siêu cũng có lúc đỏ mặt, vì thế hân nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Hai người kia, em định làm thế nào?”

“Để bọn họ đi thôi.”

“Sao cơ?” Hân có chút kinh ngạc.

Dĩ Mạch đứng trước mặt Trịnh Phong, nhìn hân lạnh nhạt cười: “Nhưng mà trước khi đi, tôi muốn hỏi một chút, lý do.”

Nam sinh có chút quần bách cúi đầu, há mồm định nói gì, lại nghe thấy Cù Diễm Diễm bên cạnh kêu lên, “An Dĩ Mạch, cô muốn lý do? Tôi nói cho cô biết, tôi nhìn cô không vừa mắt! Có câu dẫn đàn ông, một người lại một người, còn giả bộ thanh thuần nổi gì? Tôi muốn cô bị người ta gièm pha, cho cô thân bại danh liệt!”

Trịnh Phong chậm rãi nắm chặt tay nghe những lời chói tai đó, vừa nhấc mắt lại thấy nữ sinh trước mặt vẫn như cũ không nhúc nhích nhìn chính mình, trong lòng chấn động, buông lỏng tay.

Hân nghe thấy cô nói: “Trịnh Phong. Tôi muốn hỏi anh một lý do.”

“Ngày đó, anh đưa Diễm Diễm đi bệnh viện, ngẫu nhiên ... thấy em.” Hân dờ dẫm nói, thanh âm dường như không phải của mình.”Lúc ấy câu lạc bộ chụp ảnh có hoạt động, anh trùng hợp mang theo máy ảnh, vì thế, chụp lại. Máy ảnh ở chỗ Đại Hạ kia là do một học muội cùng câu lạc bộ chụp được, anh lấy từ chỗ cô ấy ...”

Cù Diễm Diễm ngắt lời hân: “Ảnh chụp là tôi tìm được trong máy tính của anh ấy, là tôi post lên diễn đàn, đêm qua kiểm tra phòng cũng là do tôi báo tin mà có. Cô còn muốn biết cái gì?” hốc mắt cô ta có chút hồng.

“Lý do.” Dĩ Mạch vẫn chấp nhứt như cũ.

“Bởi vì...” Hân cơ hồ dùng hết sức lực để trả lời, “Em sẽ không thích anh.”

“May mà tôi chưa từng thích anh.” ánh mắt cô sáng ngời, trong sáng như hắc thủy tinh.”Hai người đi đi. Nếu lần sau còn có chuyện này, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Nghi phạm tìm được rồi?” Cố Quân Thanh tựa vào ghế xoay rộng thùng thình, vừa nghe điện thoại, vừa đưa tay đùa nghịch tập tư liệu dày.

Nhận được câu trả lời khẳng định, trên mặt hân hiện lên ý cười âm áp, để tập tư liệu kia lại trên mặt bàn.

“Anh đi đón em nhé?”

“Nếu vậy, đi về cẩn thận.”

Góc phải phía dưới màn hình máy tính nhảy ra một cửa sổ nhỏ, tựa hồ lại là sự cố giao thông. Vì thế dẫn một câu.

Nằm phía trên tập tư liệu trên bàn là một bức thư viết tay không kí tên. Trên bức thư viết mấy hàng chữ. Từ bệnh viện điều tra ra danh sách những người bệnh ngày hôm đó. Cái tên Cù Diễm Diễm được viết rõ ràng, có khoanh một vòng tròn đỏ. Thám tử lại gửi đến những thông tin liên quan, tư liệu của Trịnh Phong cũng không sót thứ gì, bao gồm sở thích, sở trường, chiều cao, nhóm máu.dòng chữ ‘thành viên câu lạc bộ chụp ảnh’ cũng bị gạch vài gạch màu đỏ.

Xem ra, có đôi khi, nói bóng nói gió không hữu hiệu bằng nói thẳng nha.

Hắn bắt đắc dĩ cười lắc đầu, đem đồng tư liệu này quăng vào máy hủy tài liệu.

Trên xe giao thông công cộng hành khách ít ỏi, nam sinh cùng nữ sinh phân biệt ngồi ở hai chỗ khác nhau gần cửa sổ.

Một trước một sau.

“Diễm Diễm, thực xin lỗi.” Ngồi ghế sau, nam sinh cúi đầu, dùng thanh âm không thể nghe thấy xin lỗi, vài phần bi thương.”Cuối cùng... vẫn khiến em bị quẩn vào.”

“Anh vừa rồi nói với cô ta câu đó, là thật sao?” Nữ sinh mang theo một chút giọng mũi khóc nức nở, rốt cục vẫn lại lần nữa đỏ hốc mắt.

“Không phải.” Nam sinh mười ngón giao nhau “Anh...không phải vì cô ấy mới làm vậy .”

“Em biết.” Cù Diễm Diễm đáy mắt trào ra một giọt nước mắt, nhẹ nhàng theo khóe mắt chảy xuống, rơi trên mu bàn tay. Ấm áp.”Cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta đều cùng một chỗ, được không?”

Trịnh Phong đưa tay sắp chạm đến bả vai cô, lại dừng lại giữa không trung, thủy chung không tiến lên nữa. Hắn nhìn màn đêm dần dần dày đặc, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Được.”

Trở lại phòng ngủ Dĩ Mạch đẩy cửa ra, sững sờ.

Dương Xu đang ngồi ở chính chỗ của cô, bên cạnh trầm mặc còn có Nguyên Viên, Lý Thiển cùng Đường Tiểu m. Bản năng cảm giác được không khí tựa hồ có chút dị thường, vì thế cô kêu một tiếng “Cô Dương” liền im lặng.

Dương Xu vuốt cằm: “Tuy rằng đại học tự do yêu đương, nhưng có những hành vi tự mình vẫn phải kiểm điểm. Tiểu m vừa rồi đi tìm tôi, nói rõ chuyện ảnh chụp kia. Dĩ Mạch, chuyện Tiểu m sanh non sao em có thể không nói một tiếng? Vạn nhất xảy ra chuyện gì nguy hiểm, một mình em sao có thể ứng phó được?” Cô dừng một chút tiếp tục nói, “Nếu các em tin tưởng tôi, lẽ ra nên nói trước cho tôi một tiếng. Nếu không cũng phải nói với những người lớn đáng tin cậy hơn. Hiểu không?”

Bốn người gật đầu.

“Làm một người giáo vụ, tôi hy vọng các em có thể an toàn, khỏe mạnh vượt qua thời gian đại học. Cũng là một phụ nữ, tôi đề nghị các em không nên có những hành động như vậy quá sớm. Bởi vì các em tư tưởng còn chưa đủ thành thực, còn chưa thể gánh vác hậu quả cùng trách nhiệm. Đối với các cô gái mà nói, nếu lỡ có những hành vi này, cũng nhất định đảm bảo an toàn cho tốt. Nếu không, sẽ có nguy hại tới chính thân thể các em, có thể sẽ khiến cho người ta tiếc nuối cả đời.” Dương Xu vỗ vỗ lưng Đường Tiểu m, nói, “Chuyện gì đã qua thì để nó qua đi, hiện tại nhà trường đã điều tra chuyện ảnh chụp, những chuyện thế này hẳn sẽ không xảy ra nữa. Nếu Dĩ Mạch muốn, tôi sẽ không đem chuyện này lộ ra ngoài. Dù sao, chuyện này với nữ sinh mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt. Tôi hi vọng các em đều có thể tìm được người chân chính đáng giá để phó thác bản thân. Hôm nay tôi tới để nói chuyện này, tôi đi đây.” Cô đứng dậy, nói lời tạm biệt với bốn người rồi đi xuống lầu.

“Đứa ngốc. Sao mà lại nói ra chuyện này?” Dĩ Mạch thở dài.

“Nếu là người khác, tao sẽ không nói, nhưng đối tượng lại là mày. Tao sao có thể để mày gánh tiếng sanh non thay tao.” Tiểu m cười khổ.

Lý Thiên cả giận nói: “Chuyện lớn như vậy, hai đứa chúng mày lại không nói cho chúng tao biết, a a ~ ai gia thực bị thương!”

“Được rồi. Chúng mày đều đi ngủ sớm chút đi. Vất vả cả ngày rồi.” Nguyên Viên trực tiếp đem Thái Hậu đại nhân đá vào buồng vệ sinh.

Dĩ Mạch đang muốn rửa mặt, lại nhận được một tin nhắn.

Người gửi là một số lạ. Nội dung tin nhắn như sau.

“Bản nhân trịnh trọng mời nàng tới tham gia tiệc rượu đêm mai. Cô bé, không cho phép nàng không đến, bằng không ta sẽ không để nàng yên.”

Cô buồn bực ầm xuống, nhìn đến kí tên phía sau, ghệt mặt.

“Vũ trụ siêu cấp vô địch tỏa sáng mỹ nam thiếu niên thế hệ mới——ALEX.”

36. Chương 50

50. Tiệc rượu × gặp lại

Sáng sớm hôm sau Dĩ Mạch đăng nhập trò chơi, ai ngờ Cố Quân Thanh vẫn bảo trì trạng thái gác máy, gửi tin nhắn lại nói giữa trưa mới có thời gian. Vì thế Mạch Thượng Sắc Vi độc thủ không khuê (1), không chịu nổi tịch tịch, vượt tường. Đối tượng chính là Thu Hương ngày hôm qua bị Đường Bá Hổ chọn trúng (2)—— Lười Dương Dương.

(1: độc thủ không khuê: một mình một phòng trong ngày tân hôn, được coi là đại sỉ nhục đối với nữ nhân thời xưa)

(2: Đường Bá Hổ (1470 – 1524) tên thật là Đường Dần, tự Bá Hổ. Ông vốn người ở huyện Ngô, Tô Châu (Giang Tô) nổi tiếng tài hoa và tính cách phong lưu, ngạo nghễ, là người đứng đầu nhóm Giang Nam Tứ Đại Tài Tử thời Minh, đặc biệt nổi trội về tranh sơn thủy. Đạo diễn Châu Tinh Trì từng lấy ông làm hình tượng chính xây dựng bộ phim “Đường Bá Hổ điểm Thu Hương”. “điểm” nghĩa là “chọn trúng”, “để ý”.)

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa chém quái, cũng là thích ý.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Dương Dương, sao ngươi không đi làm nhiệm vụ?”

Lười Dương Dương: “Đề Tu nói lát nữa sẽ lên bảo ta, đến bây giờ cũng không thấy nhúc nhích. Nhiệm vụ này đặt ra cũng quá quỵ dĩ, tư cách thử luyện cũng đòi 999 vật phẩm nhiệm vụ, về sau không biết sẽ còn BT thành cái loại gì nữa.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nghe mấy người trong bang đã đi làm nhiệm vụ này nói lại, có thể đi vào bản sao trở lại thế giới Càn Khôn ngàn năm trước, nhìn lại kí ức ba nhân vật chính.”

Lười Dương Dương: “Đúng vậy, nghe nói bản sao hình ảnh đẹp đến rối tinh rối mù. Đáng tiếc chưa có người nào làm xong.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ta lo cấp bậc thấp sẽ làm vương chân hắc.”

Lười Dương Dương: “Nếu đụng quái cao cấp, ta cũng không giúp được việc, nói lại, vị đại thần kia có lẽ cũng không cần tiểu Thiên Kỳ như ta thêm máu cho, nghe nói đan dược của hắn đều là loại lớn nhất.” Cô đánh ra cái icon bắt đắc dĩ buông tay, hỏi tiếp, “Nhưng mà, có một chuyện, lúc ngươi kết hôn ta đã muốn hỏi, nhưng tới tận hôm nay vẫn chưa nói ra miệng được.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sao? Cái gì?”

Lười Dương Dương: “Nếu... ừm, ta nói là ‘nếu’... người gặp Đế Tu trước, kết quả có giống bây giờ hay không?”

Dĩ Mạch ngăn ra. Về vấn đề này, tựa hồ, cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Cuộc sống giống như một dây quân bài dominô, từ khi bắt đầu đẩy ngã khối thứ nhất, những khối tiếp theo sẽ từng khối, từng khối một ngã xuống, tất cả đều đổ về đến điểm cuối cùng, không có tạm dừng. Mà Dương Dương lại đứng một bên nhìn cô, rõ ràng là nhất định muốn có một đáp án.

—— Thực xin lỗi, ta gặp hấn trước.

Lúc ấy cô trả lời hấn như vậy. Khi hấn vì cô mà đến, khuynh thành tướng hậu.

Nếu.

Chữ này giống như sóng thần mãnh liệt đánh vào đá, phủ định tất cả mọi chuyện.

Tới khi thủy triều rút hết, trở lại như trước, Càn Khôn trong đáy mắt ta, sẽ biến thành thế nào nữa?

“Sẽ không.” Cô đáp chắc chắn, “Bởi vì ta cùng Thanh Quân, đã gặp mặt trong hiện thực. Cho nên, đối với ta mà nói, hấn chỉ là hình ảnh hư ảo trong trò chơi.”

Lười Dương Dương: “Nếu... người gặp Đế Tu trong hiện thực trước thì sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Dương Dương, không có nhiều ‘nếu’ như vậy.”

Lười Dương Dương: “Ta rất ngạc nhiên nha, mộng ảo JQ như vậy ~ “

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

Đang lúc hai người rối rắm như vậy, chung quanh bỗng nhiên có vài người vây lại.

Tập trung nhìn vào, là mấy nữ nhân vật chưa bao giờ có giao tình gì, trong đó có ba người là hồng danh. Mấy người bọn họ vây quanh hai cô, mắt thấy lai giả bất thiện. (Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: Người tốt thì không đến, người đến thì chẳng tốt lành gì.)

Dĩ Mạch vắt hết óc nhớ lại chuyện mấy ngày qua, nghĩ tới nghĩ lui không biết mình có chỗ nào đắc tội với người ta. Không khỏi nhìn ra xa thở dài: Đây là trùng tà gì, luôn có người không vừa mắt với mình...

Chỉ tiếc lần này An đồng học khổng tước một phen, người ta tới đây cũng không phải vì không vừa mắt với cô. (khổng tước: ý chỉ sự cao ngạo)

Đối tượng của các nàng kia là người bên cạnh cô, Lười Dương Dương.

Giận Con Thỏ: “Lười Dương Dương, ta nói rồi, gặp một lần giết một lần, người còn dám không kiêng nể gì chạy loạn sao?”

Thu Thủy: “Chạy đến tức là muốn chết.”

Yêu Như Không Khí: “Cô nãi nãi đã lâu không luân bạch người, hôm nay người thật có phúc.”

...

Mấy cô gái này người một câu ta một câu diều võ dương oai. Làm cho Lười Dương Dương sau khi hiểu được lý do các nàng tới đây thực kinh ngạc, vừa thở dài nói hóa ra lực ảnh hưởng của mình lớn đến vậy, vừa vô cùng thống hận đầu lĩnh đồ tể đã khiến mình bị hãm sâu vào như vậy. Mà Dĩ Mạch vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi cũng đã phản ứng lại, mấy cô gái này tuy không đến gây phiền toái với cô, nhưng đối tượng công kích của bọn họ lại tỷ muội tốt nhất của cô ở Càn Khôn—— Lười Dương Dương.

Trong tình huống này mà coi như không liên quan tới mình thì đúng là vi phạm nguyên tắc xử sự của cô.

Bởi vì bọn họ đồng người, lại thấy Dĩ Mạch cùng Lười Dương Dương đứng ở gần, cho nên mấy cô gái kia tạm thời còn ở giai đoạn chửi rửa, chưa có ai động thủ trước.

Đây là điển hình chuyện xưa ba vị hòa thượng. Đồng người, khó tránh khỏi không hiểu ý nhau. Đều muốn giành được thống khoái, nhưng chẳng ai muốn gặm phải con cua. Dù sao, tính tình của Đế Tu cũng phải

làm cho người ta cân nhắc. Vạn nhất hẳn không tán thưởng hành vi công kích lẫn nhau của mấy người ái mộ, phun một câu ra lệnh “Diệt bang phái của nữ nhân kia” linh tinh, thì không phải chỉ có mình mình gánh lấy tai ương. Huống hồ, bên cạnh Lười Dương Dương chết tiệt kia còn có nữ nhân của Thanh Quân. Ngộ thương một cái, cũng có thể lớn chuyện.

Lười Dương Dương cũng không phải quả hồng mềm, thấy mọi người mắng mánh liệt, đáp một câu: “A, sao vậy, nhóm hâm mộ chó điên? Chuyện đó phải trách các người vạn khí không tốt, đứng góc ba giờ còn để ta chiếm tiện nghi mất.”

Một viên đá dấy lên ngàn tầng sóng. Các cô nương phần nộ rồi.

Thu Thủy: “Mạch Thượng Sắc Vi người đứng xa ra, ở đây không có chuyện của người.”

Xích Quả Quả: “Lười Dương Dương, người còn không biết xấu hổ giả bộ . Muốn chết.”

Điền Điền Lá Sen: “Giết.”

...

Quần chúng phần nộ. Hai người bỏ chạy.

Mạch Thượng Sắc Vi có thể ẩn thân, so với cô Lười Dương Dương thê thảm hơn rất nhiều. Cô vừa chạy vừa không ngừng nuốt bổ huyết đan được. Nếu không phải vừa rồi cô mở phòng hộ Quang Thuần của Thiên Kỳ tiêu hao cùng phản đòn sát thương không ít, chắc chắn không chịu nổi giá trị công kích của đám nữ nhân vừa rồi. Dĩ Mạch chạy rất là hoài niệm, khi đó đại đào vong cũng là như vậy, phía sau là một đám sát thủ theo đuổi mà đến.

Vài ba ngày lại gặp chuyện như vậy, tập mãi cũng thành thói quen.

Ôi chao, này thật đúng là rất có cảm giác vui vẻ nha.

Nhưng mà Lười Dương Dương hiển nhiên chưa thích ứng với loại cuộc sống chạy trốn thể này, chạy rất gian nan.

Cứ như vậy mãi cũng không phải biện pháp, Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, mật ngữ nói : “Trước logout đi.”

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Bọn họ sẽ đợi.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Người cứ out trước đi, ta tìm người đến hỗ trợ. Lát nữa gọi người trên QQ.

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Được.

Nói xong, lưu lại một dãy số QQ liền nháy mắt biến mất.

Mấy cô gái kia mất đi mục tiêu, vây quanh tại chỗ, tuyên bố “Có bản lĩnh người đừng online xem”, ôm cây đợi thỏ.

Dĩ Mạch cảm thấy mặc dù gọi nhóm cảm thú tới cũng chỉ tạm thời giải cứu Dương Dương khỏi vòng vây, không thể giải quyết tận gốc vấn đề. Tục ngữ nói muốn gỡ nút phải tìm người thắt, cô nghĩ nghĩ, liền mật ngữ cho Đế Tu.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách... Cái kia... người có ở đây chứ?

Thật cẩn thận thử xem.

[mật ngữ] Đế Tu: Ừ.

Cách thật lâu đối phương phát đến một chữ “Ừ”.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Lười Dương Dương bị người ta đuổi giết , nguyên nhân có lẽ là do người.

[mật ngữ] Đế Tu: Cho nên?

Dĩ Mạch hận chết kiểu nói chuyện đem quyền nói giao cho người khác. Bất đắc dĩ, cô đành phải tiếp tục.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Người không tính tới cứu nàng sao?

[mật ngữ] Đế Tu: Người bình thường đều quan tâm tới người khác như vậy sao?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Sao cơ?

[mật ngữ] Đế Tu: Quan tâm tới người không quen biết, sau đó, thương tổn người muốn tới gần người.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Dương Dương không phải là người không quen biết.

Trầm mặc một lát.

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Người không đến là vì ta sao? Người lần trước đã nói, không muốn nhìn thấy ta.

Như trước không có trả lời.

Ngay lúc Dĩ Mạch định bỏ qua hẳn, cầu cứu nhóm cầm thú, bỗng nhiên nhìn thấy hắn đáp lại.

[mật ngữ] Đế Tu: Các người ở đâu?

Khi Thao Thiết màu đen nuốt vân phun vụ xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô cảm thấy một chút an tâm.

Hắn ra mặt, nhất định sẽ giải quyết được vấn đề đi.

Tuy rằng, phương thức có lẽ hơi kịch liệt chút...

Dĩ Mạch nhìn trên màn hình chỉ trong khoảnh khắc xuất hiện một đồng bầy tám thi thể, thở dài một hơi.

Gọi hắn đến, rốt cuộc là đúng hay sai đây?

[thể giới] Đế Tu: Chỉ nói một lần, đừng động tới Lười Dương Dương. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Bỏ lại một câu như vậy, một đạo hồi thành phù, hắn biến mất trong tầm mắt hai người.

Dương Dương vừa online, nghệt mặt nhìn tất cả mọi chuyện này: “Làm sao bây giờ, giấc mộng tìm mười bảy, mười tám nam nhân trong trò chơi của ta đã tan biến ...”

Giữa trưa, Thanh Quân login. Hai người đi trả nhiệm vụ “Tư cách thử luyện”, bị Kính Vũ chỉ đến Thần Thành tìm kiếm Thần Quân Hạo Phong, chỉ có lấy được chìa khóa thần trong tay hắn mới có thể mở được thông đạo đi vào “Luân Hồi Chi Kính” .

Dĩ Mạch hiện tại biết vì sao rất nhiều người bỏ qua nhiệm vụ này .

Hạo Phong ra nhiệm vụ là, đi tìm ba vật. Phân biệt là kim chúc cấp tám “Tranh Thiết”, độc dược cấp tám “Bất Thuyết” cùng với tài liệu cấp tám “Tổ Cẩm”, mỗi loại mười cái.

Mấy thứ này vốn rất khó tìm, chế tác phức tạp. Giá thị trường rất cao còn chưa tính, vừa có đã bị tranh mua không còn gì, căn bản mua không được.

Thanh Quân cướp sạch kho hàng của Hồ Ly, số lượng đồ trong kho còn chưa đủ, liền dùng tiền của Hồ Ly mua với giá cao, Hồ Ly quân đau lòng tru lên “Tiểu Thanh Thanh, ngươi là bại gia tử, cướp hết tiền vốn tán gái, cưới lão bà của ta rồi ~ “

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, hình như hôm nay không thấy tiểu A đâu.”

Thanh Quân: “Nó đi thông báo. Tiệc rượu tối nay có lẽ anh sẽ tới muộn một chút, em cứ đi theo Alex là được.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Em đang định từ chối.”

Thanh Quân: “Anh sẽ cố gắng về sớm.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Ừm.”

Trong óc có một chút tò mò. Tiệc rượu của giới nghệ sĩ, sẽ như thế nào?

Đàn ông mặc âu phục, phụ nữ mặc váy, nho nhã lễ độ mỉm cười nói chuyện, lần lượt thay đổi chúc rượu nhau.

Đây là một buổi tiệc cỡ vừa, do một nhà tài phiệt nổi tiếng tổ chức, địa điểm tại biệt thự xa hoa của ông ta, yêu cầu khách mời phải mang theo bạn khác phái cùng tới.

Rất nhiều gương mặt Dĩ Mạch thấy quen thuộc, có thể thấy trên tivi.

MC nổi tiếng, nam, nữ diễn viên ngôi sao, ca sĩ đang được hâm mộ.

Trong tình huống này, làm cho Dĩ Mạch có chút quần bách.

Cảm giác quần bách không phải bởi vì đang ở một hoàn cảnh xa lạ, mà còn bởi bộ váy màu tím mà theo cách nói của cô là hoàn toàn lộ liễu, tuy rằng chỉ là hơi hở ngực một chút mà thôi. Còn mang một đôi giày cao gót màu tím bạc vừa cao vừa nhỏ, váy cùng giày là buổi chiều Tô Hi đặc biệt đưa tới. Kích cỡ thích hợp, màu tím làm nổi bật nước da trắng nõn của Dĩ Mạch, thiết kế cổ điển lại không mất vẻ hoa mỹ, khiến Lý Thiên hâm mộ muốn chết, tru lên nói muốn mang cho tổ trang phục của đội kịch làm mẫu, sửa lại ngực A để mình mặc.

Nhân sinh hai mươi năm của Dĩ Mạch, kinh nghiệm xã giao có thể đếm được trên đầu ngón tay, chính thức cũng chỉ có một lần hội sinh viên đại học C tổ chức tiệc hữu nghị. Khi đó cô mặc một chiếc váy màu xanh lam, đi theo phía sau Tống Úc Bạch, giống như người hầu nhỏ. Mà những nam sinh muốn biểu lộ tình cảm với cô cũng bị Tống Úc Bạch chặn lại, rất có tư thế sở hữu.

Khi đó. Ôi chào...

Cô thở dài, liếc mắt nhìn Alex bên cạnh đang cầm ly thủy tinh chân cao trong tay, áo sơ mi màu lam sẫm, âu phục màu trắng, nhu thuận có lẽ mỉm cười chào hỏi mấy người phụ nữ, cảm thán: thăng nhóc này... Hiện tại đã yêu nghiệt như vậy, lớn lên sẽ còn ra sao a?

“Chị không vui? Bởi vì Cố lão hồ chưa tới sao?” Alex liếc cặp mắt lam nhìn cô hỏi.

“Chị rất cao hứng a, lần đầu tiên đến những nơi thế này, có chút khuôn trương thôi.” Cô cười, “Mọi người gọi anh ấy là Cố lão hồ sao...”

“Ai bảo anh ta ở công ty cả ngày làm một bộ mặt than, cứ như ai thiếu anh ta mấy trăm vạn vậy, hơn nữa yêu cầu hà khắc lại hay tính kế. Mọi người sau lưng đều gọi anh ta là Cố lão hồ.” Tiểu A buông tay.” Nhưng mà anh ta còn rất nhiều biệt hiệu a, như là Sát thủ Cố, ừm, bọn họ còn gọi anh ta là Sát thủ thiếu phụ, còn có, Băng sơn Cố, linh tinh.”

“... Không sợ chị nói cho anh ấy sao?” Thì ra người này lúc làm việc lại như vậy. Dĩ Mạch bỗng nhiên cảm thấy sự hiểu biết của mình về hắn, chỉ như một góc tảng băng, là một bộ phận rất nhỏ.

Có một chút uể oải.

Hắn thích cái gì, ghét cái gì, hoàn toàn không biết. Ngược lại hắn tựa hồ hiểu rõ tất cả sở thích của cô.

Hắn luôn mỉm cười nhân nhượng, khiến mình vui vẻ.

Có phải nên phỏng vấn hắn một chút, sau đó ghi lại vào vở hay không. Cô phần chấn.

“Chị sẽ không nói cho anh ta đi...” Cậu bé trừng lớn mắt, màu tóc vàng phát ra rất là chói mắt.

Cô vỗ vỗ vai hắn.”Ồ, có tính phí.”

“Tốt, em cho chị thân một chút là được.” Hắn cười, lộ ra răng nanh nhỏ.

“À, số di động của Cố lão hồ là...”

“A! ! Đây là xảo trá trắng trợn a! Quả nhiên, ở cạnh Cố lão hồ, chị cũng gần mực thì đen.”

“Phúc hắc là một loại mỹ đức nha ~ vũ trụ vô địch siêu cấp mỹ nam tiên sinh.” Cô thản nhiên tự đắc, ánh mắt liếc qua phía cửa sổ. Ngừng lại.

Cô không khỏi dụi dụi mắt.

Đúng thật, không nhìn lầm.

Người đàn ông đang đứng bên cửa sổ trò chuyện chính là người cô vừa nghĩ tới, Tống Úc Bạch. Lý Yên Như đứng bên cạnh hắn, cười tươi như hoa.

“Thế giới thực nhỏ nha.” Cô cúi đầu nói thào một câu.

“Đúng vậy.” Phía sau có người đồng ý.

“Tiểu A, cậu giả bộ thâm trầm nỗi gì, đây là đặc quyền của chị...” Cô vừa quay đầu lại, giật mình.

Đứng ở phía sau cô, không phải Alex.

Dáng người hơi gầy, so với cô cao hơn rất nhiều. u phục màu nâu nhạt mở rộng, nút áo trên ngực cùng cổ tay phản xạ ánh bạc. Trên áo sơ mi màu lam sẫm dùng chỉ bạc thêu những hoa văn uốn lượn. Tóc mái hơi dài, che khuất mi. Gương mặt anh tuấn giống như điêu khắc. Cặp mắt màu hổ phách khiến người ta say mê.

“Thế giới này thực nhỏ.” Hắn lặp lại.

“Tô... tiên sinh.”

37. Chương 51

51. Ước hội × thoát xác

Mỗi khi gặp hắn nhất định sẽ không có chuyện tốt. Trong óc An Dĩ Mạch đã cảm rã suy nghĩ thâm căn cố đế này, cho nên, tất cả các tế bào trong cơ thể cô dường như cũng đều khẩn trương lên. Alex đã bị một đám phụ nữ quần lấy, cậu nhóc đứng cách đó không xa nhìn về phía mình, rõ ràng có chút không kiên nhẫn, lại không thể lập tức bứt ra.

Dĩ Mạch nhìn Tô Viễn Ca trước mắt, không biết làm sao.

Nhân vật nguy hiểm có tính cách quỷ dị như vậy hắn là phải tránh xa. Đây là kết luận được chuyển ra từ dung lượng não ít ỏi đáng thương của cô.

Nhưng mà, hắn là em trai người ấy.

Như vậy, ít nhất, vẫn nên hài hòa ở chung đi...

“Xin chào.” Cô có chút không yên mở lời chào hỏi.

Hắn trầm mặc, thấy cô cầm một chiếc ly cao, nói: “Xem ra tửu lượng của cô cũng không tệ.”

Cô chẳng qua chỉ giả vờ giả vịt cầm cái ly, cũng không uống thật. Lúc này đưa lại gần ngửi, một mùi rượu cay độc đến choáng váng nhuộm vào không khí. Hiển nhiên, rượu này rất mạnh.

“... Tôi chỉ tùy tay lấy.” Cô buông cái ly, giải thích.

Lại là một trận trầm mặc. Tô Viễn Ca đưa tay cầm lấy một miếng bánh ngọt nhỏ, cắn một miếng, nhúu mào, quăng vào thùng rác.

“Anh cũng không ăn lam môi?” Có lẽ là do bệnh gốc phát tác, cô lại thốt lên, “Hai người thật giống nhau.”

Động tác của Tô Viễn Ca đột nhiên cứng đờ, ngừng lại, ánh mắt nhìn cô tựa như mũi dao sắc bén.

Bỗng nhiên ý thức được mình vừa lỡ lời, Dĩ Mạch im lặng nhìn trời.

Cố Quân Thanh không thích hương vị lam môi, đây là ấn tượng duy nhất trong cô về thứ mà hắn không bao giờ chạm vào. Vừa vắn, Tô Viễn Ca cũng không thích.

Dưới ánh mắt giết người kia, cô hoang mang, bỏ lại một câu “A, Alex chạy đi đâu...” liền xám xịt bỏ chạy.

Vừa vội vàng chạy được hai bước, chưa bao giờ mang giày cao gót nhỏ tới vậy, Dĩ Mạch cảm thấy chân loạn choạng. May mà cô đứng cách bàn không xa, theo bản năng dựa vào bàn, lảo đảo một cái, miễn cưỡng đứng vững. Lại nghe “Ba” một tiếng, bát canh thủy tinh trên bàn vì khăn trải bàn bị xô lệch, rơi xuống đất vỡ toang.

Tầm mắt của mọi người đều hướng về phía này.

Dĩ Mạch kinh hồn chưa định ngẩng đầu, trong đáy mắt, là thân ảnh Alex kinh hoàng chạy tới, còn có ánh mắt kinh ngạc của Tổng Úc Bạch.

Có lẽ đối với giới thượng lưu mà nói, những hành động sai sót như vậy sẽ bị xem thường, vì thế xung quanh bắt đầu vang lên những tiếng xôn xao nhỏ.

Trong nháy mắt này, Dĩ Mạch chột vạt không yên, lo sợ thất thố.

Từ phía sau lại truyền đến một giọng nói giải nguy.

“Thật có lỗi, tôi đụng phải cô, tiểu thư.”

Tiếng nói không lớn, nhưng trong không khí yên lặng lại đặc biệt rõ ràng.

Dĩ Mạch quay đầu.

Dưới ánh đèn thủy tinh hoa lệ sáng ngời, Tô Viễn Ca đứng cách cô vài bước, khuôn mặt anh tuần có vẻ có chút mơ hồ.

Anh ta nói đỡ giải vây cho cô.

Hai má vì quẫn bách mà đỏ hồng cùng tim đập kịch liệt cũng dần dần dịu đi.

Đáy mắt hần không chút sợ hãi, lại có chút gì đó không thể nói rõ thoáng gợn sóng như nước.

Alex đi đến bên người cô, vội vàng hỏi: “Dĩ Mạch, chị không sao chứ?”

Cô lắc đầu, lại quay đầu, người kia chẳng biết đã đi đâu.

“Đi vào toilet lau đi, trên váy kia.” Alex chỉ vào chỗ váy bị nước canh bắn bắn nói.

Dĩ Mạch gật đầu, hơi thu thập một chút liền đi ra khỏi biệt thự.

Ánh trăng nhẹ, chiếu vào mặt cỏ im lặng cùng suối phun tạo hình tinh xảo. Có vài phần yên tĩnh. Lại có vài phần u nhiên.

Đi tới nơi như vậy, áp lực cùng sự khẩn trương vừa rồi đều tiêu tán. Cô hít sâu không khí thanh tân, trầm tĩnh lại.

Biệt thự đèn đuốc sáng trưng ngay tại trước mắt.

Một nơi chứa đựng sự phồn hoa, gần trong gang tấc, lại xa không thể với.

“Vì sao cô luôn muốn quấy nhiễu sự thanh tĩnh của người khác?”

Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, dọa Dĩ Mạch nhảy dựng. Định thần lại mới phát hiện Tô Viễn Ca ngồi trên bờ đá cẩm thạch vây xung quanh suối phun, tầm mắt hần cũng dừng trên tòa kiến trúc trắng lệ kia.

“Tô tiên sinh...”

Đối với câu phê phán “quấy nhiễu sự thanh tĩnh của người khác”, cô có chút ủy khuất. Nhưng quả thật là người ta đến sớm hơn, lại là người vừa giải vây ینh, câu cãi lại cũng không thể nói lên lời.

“Cảm thấy hay sao?” Hần vắt hai chân, chống tay về phía sau, hơi ngả người.

“Gì cơ?” Cô không rõ ý của hần.

” Trường hợp như vậy.”

“Hắn là... không thấy hay ho. Nói thật, tôi không quen...” cô đáp thành thực.

“Nghe được câu trả lời này, hắn là Cố Quân Thanh sẽ thực thất vọng đi.” Tô Viễn Ca nhếch miệng cười châm chọc, ánh mắt nhìn mông lung. “Nhưng cô gái mà anh ta cần để đứng bên mình, ít nhất trong hoàn cảnh này nên như cá gặp nước mới đúng.”

Một trận trầm mặc.

Nụ cười của chàng trai dần dần biến mất, giống như bỗng nhiên nổi gió, có vài phần lạnh như băng.”Nhưng thời gian vẫn còn dài, anh ta hẳn sẽ sắp xếp cho cô nhiều cơ hội để một mình đối diện với hoàn cảnh như vậy, cho đến một ngày nào đó, cô cũng giống như đám phụ nữ được đóng gói tinh mỹ kia, học được sự đối trả cao quý.”

“Không phải như anh nghĩ đâu.” Dĩ Mạch nhíu mi.

“Có lẽ vậy.” Hắn đứng dậy liền đi.

“Đợi chút.” “Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh.” Lời cảm tạ xuất phát từ đáy lòng.

Ai ngờ người nọ bỗng nhiên dừng bước xoay người, đứng trước mặt cô, hỏi: “Cô định dùng cái gì để cảm ơn tôi?”

“...” Dĩ Mạch bị bất ngờ có hơi choáng váng.”Tô tiên sinh muốn...”

“Gọi tôi là Tô Viễn Ca.” Hắn ngắt lời, “Nếu muốn cảm tạ, mời tôi ăn khuya đi.”

Trong lúc Dĩ Mạch còn do dự, chỉ nghe hắn tiếp tục nói.

“Hôm nay là sinh nhật tôi.”

Dĩ Mạch nói vài câu với Alex, cậu nhóc đang bị mấy cô bé quần lầy đã không kiên nhẫn. Thấy Dĩ Mạch nói muốn đi, tưởng Cố Quân Thanh tới đón cô, vẻ mặt ghen ghét nghiêm mặt bỏ lại một câu “Đi đi, đi đi, chị thấy sắc quên nghĩa” rồi không hề để ý đến cô nữa.

Cô khoác chiếc áo khoác dày ngồi trên chiếc SLK200K của Tô Viễn Ca, nhìn cảnh vật trên đường lướt qua cực nhanh.

Gửi tin nhắn cho Cố Quân Thanh, nhưng không thấy trả lời.

Kim đồng hồ cùng kim phút vừa lúc trùng hợp ở vị trí chín giờ.

“Trên mạng hình như nói anh là chòm sao Song Nam nha.” Dĩ Mạch kinh ngạc.

“Đó là giả.” Hắn nhìn không chớp mắt lái xe.”Gia đình, sinh nhật, giáo dục còn có sở thích âm nhạc cổ điển linh tinh, đều là giả.”

Nhìn nghiêng bên mặt, trong lúc hắn nói chuyện, gương mặt dường như có một vẻ cô đơn, nhưng lại nhanh chóng bị che đi như thủy triều rút xuống, chỉ còn một vẻ bình tĩnh.

“Muốn ăn gì đây?” Cô nghĩ nghĩ, “Sinh nhật ăn mì đi, tôi biết một quán mì không tồi, có muốn đi ăn thử không?”

Nhìn vẻ mặt người thanh niên kia hơi kinh ngạc lại có chút buồn cười, cô đột nhiên tỉnh ngộ.

Bên cạnh cô, không phải là bạn học có thể ôm vai bá cổ đi tới tiệm mì ăn khuya, mà là thần tượng ngôi sao hình ảnh được treo khắp nơi từ trang web, áp phích tới biển quảng cáo ở nhà ga.

Bọn họ, bởi vì lần Lí Thiển xin chữ kí đen đũi mà gặp nhau, bởi vì quan hệ phức tạp với Cố Quân Thanh mà có sự quen biết quái dị như vậy. Trên thực tế, bọn họ, hắn là còn chưa được xem là bạn bè đi...

Nghĩ đến đây, cô có chút xấu hổ mở miệng: “Tôi chỉ là, tùy tiện nói thôi...”

“Tiệm mì kia ở đâu?” Hắn ngắt lời cô hỏi.

“Sao cơ? ! Anh... Muốn đi?”

“Ừ.”

“Nhưng mà, nếu mà...anh đi...”

“Cô không muốn mời khách sao?”

“... Hai bát mì sao tôi không mời được.” Anh tưởng tôi nghe không hiểu anh đang chèn ép tôi sao...

“Vậy đừng vô nghĩa, nói cho tôi biết phương hướng.” Làm bộ không kiên nhẫn.

“Ồ gần trường tôi nha. Anh tới kí túc xá đại học C, tôi mới biết đi thế nào.” Dĩ Mạch ngẩng đầu, thấy Tô Viễn Ca nhú mày nhìn mình, không khỏi đỏ mặt, thấp giọng ồn ào, “Làm sao, mù đường phạm pháp à?”

Hắn khẽ cười một tiếng, ấn chân ga.

Cửa hàng mặt tiền nhỏ hẹp.

Chỗ ngồi dựa vào cạnh cửa.

“Di ơi, một bát thả thêm một quả trứng chần nước sôi nha!” Cô đột nhiên nhớ tới vẫy tay kêu với bên trong.

“Biết.” Bà chủ quán dáng người mập mạp cười gật đầu.

Đeo kính đen, đội mũ cùng cổ quàng khăn, Tô Viễn Ca đưa mắt nhìn chung quanh, ngọn đèn mờ nhạt, thông gió chậm nên trong không khí đầy mùi mì phở. Sinh viên tốp năm tốp ba nói chuyện với nhau, có chút ồn ào.

Cố ý dừng xe ở rất xa, cố ý để cho hắn ngồi chỗ trong góc, bản thân mình ngồi đối diện hắn.

Cô để bát mì có thả trứng chần kia trước mặt hắn, sau đó đưa đũa qua.

“Ném thử đi.” Cô vui vẻ cười, “Cam đoan anh còn muốn đến lần thứ hai.”

Hắn kéo khăn quàng cổ xuống dưới một chút, thử một miếng. Sợi mì mềm lại dai, nước canh hương vị nồng đậm.

“Ăn ngon không?” Cô ở đối diện nhìn hắn, ánh mắt sáng long lanh.

“Ừm.” Hắn gật đầu.

“Vậy ăn nhiều một chút đi.” Có chút đắc ý không che dấu.

Thì ra cô là như vậy.

Tính tình có chút trẻ con, lúc cười lộ lên thực ôn hòa, thường xuyên thực ngốc, biểu tình thực phong phú.

Tô Viễn Ca nhìn Dĩ Mạch vui đầu ăn, dưới làn hơi nóng bốc lên, khuôn mặt lại càng thêm nhu hòa, nhạc nhiên không biết từ khi nào, mình cũng có thể ôn hòa cười lộ lên như vậy.

Hắn đẩy lại kính, cúi đầu. Nghe thấy nữ sinh đối diện hàm hồ cảm thán: “Quả nhiên ăn ở những chỗ thế này vẫn thoải mái hơn nha...”

“Không thích hơn sao?” Hắn hỏi.

“Vậy anh thích những chỗ như này sao?” Cô chỉ chỉ cửa tiệm nhỏ hỏi lại, trong mắt lóe lên ý cười giảo hoạt, không đợi hắn trả lời lại nói sang chuyện khác, “Nghe đồn phía sau giới nghệ sĩ có rất nhiều bí mật, là thật sao?”

“Cô muốn kiêm chức làm cầu tử sao?”

“Đúng vậy nha, tôi muốn đào móc vài tin tức bí mật về tình cảm của anh, có thể kiếm được một món lớn.” Cô nhìn trời.

Tô Viễn Ca chăm chú nhìn cô vài giây: “Những chuyện này, nghe đồn cũng chỉ là một góc nhỏ. Nếu cô muốn nhìn thấy tất cả, không bằng...”

Chính vào lúc này, cửa bị đẩy ra, một đám nam sinh cãi nhau đi vào, vừa bình luận về trận bóng rổ vừa chầm dứt, vừa kêu la “Chết đói, chết đói, mì gì cũng được, năm bát a...”

Nửa câu nói sau lẫn trong tiếng ồn ào, cô không nghe được.

Không bằng? Cái gì đây? Bằng cái đầu của cô, không thể nghĩ được ra.

Hắn nhẹ thở dài một hơi, bắt đắ dĩ lại lần nữa cúi đầu ăn canh.

Rất nhiều người đi qua, không ai chú ý tới góc ngồi cạnh cửa, chàng trai không được tự nhiên, nhìn cô gái ngồi đối diện cách chiếc bàn vuông, thần nhiên ôn nhu.

— không bằng, đến bên cạnh tôi.

Nửa câu nói sau kia, chưa được nghe thấy.

Làm cho hắn nhiều năm sau vẫn thường xuyên nhớ tới, có một đêm như vậy, cô ngồi đối diện hắn, nói cười oanh yến, thần thái bay lên.

Đúng vậy, không ai nghĩ rằng lại có ngày cô ở bên cạnh hắn.

Gió thổi mây bay, thần đứng trên đám mây của bầu trời đêm mỉm cười.

Lúc Tô Viễn Ca đứng dậy định trả tiền, lại bị Dĩ Mạch giữ chặt cánh tay. Hắn nhăn mặt nhú mày, đang muốn nói chuyện, đã thấy cô đưa tay quấn lại khăn quàng cổ giúp hắn, che đi gương mặt.

Vài nữ sinh líu ríu đi qua bên người bọn họ.

Trên gương mặt, lưu lại sự tiếp xúc nho nhỏ.

Trong lúc nhất thời, có chút giật mình.

“Mời ngôi sao ăn cơm, xem như vinh hạnh nha, để tôi mời đi.” Cô giành trước đi tính tiền.

Hai người đi bộ về chỗ đỗ xe, dọc theo đường đi, Dĩ Mạch cầm di động, thỉnh thoảng lại liếc nhìn, nhưng màn hình vẫn tối đen .

“Nhớ tới anh ta?” Chú ý tới động tác nhỏ của cô, người thanh niên mặt không chút thay đổi.

Cô không đáp, chui vào cửa hàng ven đường.

Đó là cửa hàng bánh ngọt. Đã qua thời gian đóng cửa, nhân viên cửa hàng là một học muội Dĩ Mạch biết, liền tự tay làm vài cái bánh ngọt nho nhỏ đưa cho cô. Trên hộp giấy còn thắt một dải lụa nhỏ, cũng khá tinh xảo.

“Quà sinh nhật.” Ngồi trong xe, cô đưa cho hắn.

Tô Viễn Ca yên lặng nhìn tất cả, nhưng không đưa tay nhận.

“Tôi... Không thích ăn đồ ngọt.” Hắn hạ mắt từ chối.

“Tô đại minh tinh không vừa mắt với món quà nhỏ của tôi sao.” Cô nhú mày.

“Không phải.”

Hắn lập tức đáp, lại lâm vào trầm mặc.”Tôi ăn không hết, sẽ lãng phí.” Giải thích cứng ngắc, thần sắc Tô Viễn Ca càng thêm mất tự nhiên, mơ hồ có chút xấu hổ cùng quẫn bách.

“... Hóa ra ngôi sao cũng đỏ mặt ?” Cô giống như phát hiện châu lục mới.

“Tóm lại tôi không cần!” Hắn bỗng thẹn quá thành giận.

Thế này mới đúng. Thảo nào hôm nay cô cứ cảm thấy có chỗ nào rất quái dị. Dĩ Mạch bình tĩnh gạt đầu, tùy tiện nổi bão mới đúng là tính cách của Tô đại minh tinh đi.

“Nhưng mà, ai bắt anh ăn đâu ?” Cô coi lão hổ như mèo Hello kitty mà khiêu khích, “Anh chỉ cần nhận lấy là được rồi.”

“...” Tô Viễn Ca kinh ngạc , đây mới là tin tức trọng đại đi. Nếu có người nghe được những lời này, tuyệt đối có thể đăng lên trang nhất tờ báo. Hắn nhỏ giọng nói thầm gì đó, Dĩ Mạch không nghe rõ. Nhưng hắn nhận lấy hộp bánh trên tay cô, đặt phía sau.

Bởi vì là em tặng, cho nên không muốn để nó bị lãng phí bị vứt bỏ.

Món quà em tặng tôi.

“Sinht nhật hôm nay là thuộc chòm sao Thiên Xứng, chòm sao theo đuổi công bằng...” cô đột nhiên dừng lại.

Hồ Ly từng nói qua chuyện xưa của Cố gia, Cố Quân Thanh hơn Tô Viễn Ca mấy ngày. Cố Quân Thanh là chòm sao Bọ Cạp, như vậy, Tô Viễn Ca hẳn là Xạ Thủ hoặc là Ma Kết, làm sao có thể...

“Tôi lừa cô thôi.” Tô Viễn Ca nhếch miệng, “Không nghĩ cô lại dễ dàng tin mấy chuyện như sinh nhật này.”

“Trêu đùa tôi rất thú vị sao?”

“Tôi cũng không có ý trêu đùa cô.”

“Anh tiếp cận tôi, là vì Cố Quân Thanh sao” cô hỏi.

“Cô cảm thấy sao?” Hần hỏi lại.

Dĩ Mạch nhíu mi, trầm mặc một lát, đứng dậy định xuống xe, lại bị hần túm lấy cổ tay.

“Phía sau có phóng viên, đừng đi xuống.” Hần khởi động xe.

“Nghĩ tôi sẽ bị một người lừa liên tiếp hai lần sao.” Cô giãy ra, mở cửa xe, lúc chui ra chỉ thấy ánh đèn loang loáng chói mắt làm cho cô vội đưa tay che mắt theo bản năng.

Tô Viễn Ca nhanh chóng mở cửa xe vòng qua bên cạnh cô, đẩy mạnh cô vào trong xe, lái xe rời đi.

Ba chiếc Honda đuổi theo sau. Có người ló ra khỏi cửa kính xe để chụp ảnh.

“Cúi đầu xuống! Thất dây an toàn vào!” Tô Viễn Ca nhíu mày tăng tốc.

Dĩ Mạch có chút kích động cúi người xuống.

Ba chiếc xe phía sau đuổi theo không ngừng, mà trong nội thành tuyệt không thích hợp để đua xe, căn bản không thể đá rớt được.

Tô Viễn Ca thấp rủa một câu “Mẹ nó”, liền lấy điện thoại ra.

Dĩ Mạch không biết hần nói chuyện với ai, chỉ cảm thấy nói như ra lệnh, ngữ điệu làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. “Mặc một chiếc áo khoác màu xám, xuống lầu, đứng ở chỗ rẽ đi. Lập tức.” Nói xong, liền ngắt điện thoại.

Áo màu xám?

Cô cúi đầu nhìn chiếc áo khoác màu xám trên người chính mình, khó hiểu.

Năm phút đồng hồ sau, khi chiếc SLK200K đi ngang qua chỗ rẽ một ngã tư bị ngăn trở tầm mắt, đội cầu thủ đuổi theo phát hiện một cô gái mặc áo khoác xám vừa bước ra, liền lập tức vây lại.

Trên đường chiếc SLK200K tuyệt trần mà đi.

Tuyên Tình khoác chiếc áo khoác màu xám, thấy các phóng viên trong nháy mắt đã xúm lại phía mình, có một tia tức giận cùng phần hận.

Tô Viễn Ca, rốt cuộc người trong xe kia là ai, mới có thể khiến anh hạ mình gọi điện thoại nhờ tôi giúp đỡ...

Xe ngừng lại bên đường, chỗ ít người qua lại.

Dĩ Mạch ngẩng đầu, thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi đoán, cô hẳn đã nghe kể về chuyện cũ giữa tôi và Cố Quân Thanh.” Xa xa ngẫu nhiên có vài chiếc xe lướt qua, người thanh niên mở miệng nói.

“Ngoại trừ Tô Viễn Ca, tôi còn từng có một cái tên khác.”

“Cố Quân Tu.”

38. Chương 52 - 53

52. Qua lại × thương tâm

—— Cố Quân Tu. Tu trong Đế Tu.

—— Tên này từng viết trên giấy khai sinh của tôi, viết ở gia phả của Cố gia. Cuối cùng bị xóa đi.

—— đối với Cố gia mà nói, tôi là đứa con bị vứt bỏ.

Hắn vẫn chưa nhắc tới chuyện xưa này, khi nói chuyện, khẩu khí rất nhẹ, giống như không hề liên quan tới mình.

Dĩ Mạch nhìn hắn, khuôn mặt lúc nhìn nghiêng có vài phần rất giống Cố Quân Thanh, nhất thời không biết phải nói thế nào mới tốt.

Người như hắn hẳn là không chấp nhận sự thương hại. Hắn đủ cao ngạo, lại luôn mang một vẻ cô đơn như vậy.

Vì thế, một đường trầm mặc.

Thời điểm xe dừng trước cửa chính tòa nhà Phi Ngã Viêm Dương, cô rốt cục không nhịn được hỏi: “Ồ Càn Khôn , anh là vì muốn thắng anh ấy nên mới đến cướp đầu sao?”

Hắn cũng không trả lời, lặng im nhìn cô.

Dĩ Mạch luôn luôn có một loại ảo giác, cặp mắt kia giống như biển sâu yên tĩnh, khi nhìn thẳng vào sẽ không ngừng trầm xuống.

Cô xuống xe, nhìn hắn rời đi.

Di động vang lên không ngừng. Tô Viễn Ca thấy trên màn hình thông báo là “Tuyên Tình” , nhú mày ấn nghe.

Thanh âm Tuyên Tình mang theo sự chất vấn: “Rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Lúc trước không nghe điện thoại của tôi, hôm nay lại nhờ tôi giúp anh...”

“Tuyên tiểu thư, cô lầm rồi.” Hắn cười tà mị, “Tôi chưa bao giờ mở miệng ‘Nhờ’ cô, cô xuống lầu theo yêu cầu của tôi, hoàn toàn là do cô tự nguyện, tôi không bắt buộc cô làm gì cả. Về chuyện cô giúp tôi giải vây sẽ thế nào, trong lòng cô tự biết rõ. Vừa vặn có thể giúp cô nổi tiếng trên tạp chí số mới nhất.”

“Tô Viễn Ca!” Thanh âm cô gái sắc nhọn.”Cô gái ngồi trong xe anh rốt cuộc là ai? !”

“Cô không cần biết.” Hắn cứ như vậy ngắt điện thoại.

Trong lòng không hiểu sao lại phiền chán.

Tay lái quay ngược trở lại, đi về một hướng khác.

Trong một ngõ nhỏ đã cũ kĩ ở nội thành.

Gian nhà nhỏ sơn xanh ngói bụi.

Chân bước lên, cầu thang gỗ phát ra tiếng vang kéo kẹt.

Hắn không dừng lại, lập tức đi lên tầng năm, lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa, mở cánh cửa sắt màu đỏ đã hoen gỉ kia ra.

Gian phòng nhỏ hẹp không một bóng người.

Đóng cửa lại, cũng không bật đèn.

Ánh trăng mờ xuyên qua rèm cửa bạc chiếu vào phòng.

Sô pha kiểu cũ, bàn gỗ, bàn trà nhỏ, trong góc còn có một giá sách nhỏ chất đầy sách.

Chén tráng men, dán tường bằng giấy các-tông cứng rắn, còn có một bức tường treo đầy giấy khen.

Hắn ngồi trên sô pha, hơi ngả đầu.

Trên tường đối diện là một tấm ảnh đen trắng.

Trong ảnh là một người phụ nữ trung niên thật gầy, cười ôn hòa. Gương mặt có nhiều nét tương tự hắn.

“Thật lâu chưa trở lại.” Hắn cúi xuống, nói nhỏ.”Vốn con đã muốn đưa cô ấy tới đây, chỉ tiếc...”

Hắn cười. Mà nụ cười kia biến mất trong bóng tối, lông mi dài che đi, không nhìn rõ ánh mắt.

“Dường như con cũng đã bước trên con đường của mẹ. Người mẹ yêu vĩnh viễn sẽ không thực lòng yêu mẹ. Mà con, con của mẹ, cũng yêu một người cần bản không nên yêu. Thế này có tính là trăm sông đổ về một biển hay không?”

Vẫn có thể nhớ tới câu hỏi của cô khi ấy.

— Anh là vì muốn thắng anh ấy nên mới đến cướp dâu sao?

Hắn nhắm mắt lại, ngả mặt. Tựa vào sô pha, không biết là thức hay ngủ.

Kí ức khi còn nhỏ hỗn loạn như mưa xuân, tí tách từng hạt rung động.

Đứa bé trai kia mỉm cười đặt lên tay hắn miếng bánh ngọt mới trộm được từ dưới bếp.

— Viễn Ca, gọi anh. Anh lớn hơn em mấy ngày nha.

Khi còn bé, đứa nhỏ kia đã che mình ở sau lưng, hét đến khản giọng.

— Đó là em trai tôi!

Trong đôi mắt đen của đứa nhỏ đó hiện lên vẻ kinh ngạc, nghi hoặc, vẻ mặt không biết làm sao.

— Tu? Cậu... Thật sự là em trai tôi?

...

Cuối cùng là khi hắn theo mẹ rời khỏi Cố gia, hắn quay đầu nhìn lại. Đứa bé trai kia đứng bên cửa sổ lầu hai. Nhìn xuống, bốn mắt nhìn nhau cùng hắn. Hắn đi theo mẹ, rời đi từng bước, không quay đầu lại nữa.

Kí ức âm ỉ sụp đổ, phá thành mảnh nhỏ.

Kí ức thời thơ ấu, bị ngọn lửa đốt cháy hầu như không còn gì, chỉ là một mảnh đất khô cằn.

Nếu không có mình thì tốt rồi.

Từng có ý nghĩ như vậy. Lúc Cố Tĩnh Hàn nhìn Tô Ngưng hét to “Bà là hung thủ”, hai tay hắn lạnh như băng đứng thẳng bất động một góc, trong óc không ngừng hiện lên suy nghĩ phủ nhận “Đây là giả, gạt người”.

Nếu không có mình.

Như vậy có phải mẹ của Cố Quân Thanh sẽ không phải chết?

Khi hắn hỏi Tô Ngưng như vậy, người phụ nữ vẫn luôn kiên cường kia lại ngồi xuống, ôm lấy hắn, không ngừng rơi lệ.

Thực xin lỗi, Viễn Ca. Bà khóc nói, một lần, lại một lần.

Nếu con là con của Cố tiên sinh, vì sao ca ca họ Cố, mà con lại họ Tô?

Bởi vì con bị vứt bỏ sao?

Hắn tự nhốt mình trong phòng, khóc một mình, ngủ.

Lại bị tiếng nói chuyện của hai người đánh thức.

Hắn nhìn ra bên ngoài theo khe cửa mở hé . Là Tô Ngưng cùng Cố Cửu Thành.

“Cố tiên sinh, nếu bọn nhỏ đã biết mọi chuyện, mà anh lại vĩnh viễn không có khả năng cho Viễn Ca một thân phận, vậy thì tôi sẽ đưa nó đi.” Sắc mặt bà tái nhợt, đôi mắt đỏ hồng.

Trầm mặc một lát. Cố Cửu Thành rốt cục mở miệng.”Tôi sẽ cấp tiền sinh hoạt cho hai người, cũng sẽ sắp xếp cho hai người một cuộc sống tốt.”

“Tiền tôi sẽ nhận lấy, nhưng chúng tôi không cần sự sắp xếp của anh.” Tô Ngưng ngẩng đầu, thân hình đơn bạc đứng thẳng.”Tôi nên cảm ơn anh, bởi vì lúc tôi khó khăn nhất, anh đã giúp tôi. Số tiền anh đưa khi sinh con cho anh đã giúp cha tôi phẫu thuật thay thận thành công. Tuy rằng cuối cùng ông ấy vẫn không thể sống được thêm nữa, nhưng là một người con, tôi cũng đã cố gắng làm tròn chữ hiếu.” Bà cố gắng mỉm cười, lại vẫn là không thể kiềm chế được nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt chảy xuống.”Tôi còn muốn cảm ơn anh đã ngầm đồng ý cho tôi ở Cố gia nhiều năm như vậy, hơn nữa đã cho Viễn Ca cuộc sống và điều kiện học tập giống như Quân Thanh bọn họ. Nay hai ông bà đều đã mất, lời hứa chiếu cố ba đứa nhỏ của tôi với họ lúc trước, cũng nên ngừng lại. Về phần tôi đi thể nào, đi làm gì, anh cũng không cần biết.”

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, bóng dáng Cố Cửu Thành giống như một thân cây, im lặng đứng tại chỗ, lại có vẻ vô cùng thê lương. Tiếng nói trầm thấp của ông có một sự dao động hỗn loạn rất nhỏ.” Tám năm Tĩnh Hàn cùng Quân Thanh được hưởng tình thương của mẹ, là em cho bọn nó, có lẽ em nên ở...”

“Cố tiên sinh.” Bà ngắt lời ông, “Tôi đến Cố gia, chiếu cố bọn nhỏ cũng chỉ là vì tiền. Cũng giống như khi đó ngủ với anh. Hiện tại anh đã hứa hẹn cho tôi phần mà tôi đáng được nhận, tôi tin rằng anh nhất định sẽ không từ chối thực hiện. Như vậy, giao dịch của chúng ta hoàn thành .”

“Tô Ngưng, em vì sao phải hạ thấp chính mình như vậy, trong lòng tôi rất hiểu em là người thế nào, nếu không tôi cũng sẽ không...” Ông nói đến đây liền ngừng lại, giống như cây đại thụ bị đốn ngã, chỉ còn những vòng tròn trống không, không đếm nổi năm tháng.

“Anh thấy sao, anh cần gì phải giữ lại?” Bà cười mà rưng rưng, “Nửa câu sau anh muốn nói là gì? Là ‘Nếu không tôi cũng sẽ không để cho cô ở lại Cố gia nhiều năm như vậy’ hay là ‘Nếu không tôi cũng sẽ không yên tâm đem đứa nhỏ giao cho cô chiếu cố’, hay là, ‘Nếu không tôi cũng sẽ không yêu thương cô’ ?”

Tô Viễn Ca không nhìn thấy vẻ mặt của Cố Cửu Thành, chỉ nhìn thấy thân hình ông hơi hơi giật mình.

“Cố tiên sinh, trong nhà anh treo đầy ảnh chụp Đỗ Mỹ Gia, đến tốt cùng là nhớ lại cô ấy, hay là để liên tục nhắc nhở bản thân mình, kia mới là người phụ nữ anh yêu?” Tô Ngưng dùng mu bàn tay lau đi nước mắt sắp rơi xuống, hấp hấp mũi, “Tôi sai khi nghe lời Cố lão tiên sinh chuyển đến đây. Mà tôi đúng khi tôi đã không nghe lời ông kết hôn với anh để khỏi mắc thêm sai lầm nữa. Tuy rằng, tôi yêu anh. Nhưng anh vĩnh viễn sẽ không thuộc về tôi. Cho nên, trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, tôi phải đi.”

Trước khi bà rời đi, đã thẳng thắn nói rõ tất cả.

Mà ông, lại không hề mở miệng giữ lại.

Lần nói chuyện cuối cùng này, giống như một vết thương dữ tợn, ngăn cách giữa hai người, chảy xuôi thành sông.

Trước khi bà đi đã âm thầm dặn quản gia, để ông ta nói với hai đứa nhỏ kia, bà là một người phụ nữ tham tài vô sỉ, bị cha bọn họ đuổi ra khỏi cửa. Như vậy Cố Tĩnh Hàn sau này lớn lên sẽ không cảm thấy có lỗi khi lúc nhỏ đã nói những lời xúc phạm bà, cũng sẽ không làm cho Cố Quân Thanh thường xuyên mong nhớ.

Số tiền Cố Cửu Thành cấp cho bà, bà vẫn luôn để tại ngân hàng, lấy tên Tô Viễn Ca. Lúc bà bị bệnh cấp tính cũng vẫn không chịu lấy ra dùng. Bà đưa theo hắn, chịu đủ vất vả, đã làm nhân viên vệ sinh, đã làm nhân viên văn phòng, cũng từng bán hàng 24h ở cửa hàng tạp hóa .

Trước khi lâm chung, bà vẫn ghi nhớ .

Viễn Ca, số tiền kia, nhất định phải trả lại cho Cố gia.

Con là con của mẹ, cùng Cố gia không có quan hệ gì.

Sau đó, bà cũng mắc bệnh thận giống như cha mình.

Bà không muốn thay thận, từ chối điều trị. Thân thể bà gầy gò, ban đêm thường co người im lặng, cổ nén sự đau đớn, sắc mặt xám trắng, trên mặt đầy mồ hôi.

Bà mất mẹ từ nhỏ, tuổi thanh niên lại mất cha, đơn độc dốc hết sức nuôi dưỡng đứa nhỏ. Khi bà nhắm mắt, hần mười sáu tuổi, quỳ gối trước giường xiết chặt nắm tay không tiếng động.

Sáu năm sau, hần ra mắt, nhất thời nổi tiếng. Cho đến hôm nay, danh tiếng vẫn không giảm.

Hần được đánh giá là có gương mặt tuyệt mỹ lãnh huyết yêu nghiệt. Hần chèn ép người mới, lung lạc quyền quý, hần quái đản thô bạo, không từ thủ đoạn. Hần chỉ nhớ rõ bàn tay mẹ khô gầy kéo tay hần, nói với hần.

—— Viễn Ca, cố gắng, bảo hộ chính mình.

Gian phòng cũ này, chính là nơi hần đã từng sống rất nhiều năm.

Tô Viễn Ca bảo trì tư thế ngồi như vậy suốt một buổi tối.

Có một số việc, cần phải quyết đoán.

Lúc Dĩ Mạch gọi cho Cố Quân Thanh, hần có chút kinh ngạc hỏi “Tiệc rượu đã kết thúc nhanh vậy sao? Trên thiệp mời nói có rất nhiều tiết mục ...” Lập tức cười nói, “Nếu vậy, chờ anh một chút, anh tới đón em.”

Cô cười nói vâng. Mua cà phê nóng chờ trước cửa vào gara.

Nhảy ra chặn đường có khiến hần kinh hỉ hay không? Hay lát nữa dọa sẽ bị khinh bỉ?

Có lẽ, đợi lát nữa hần là nên nói với hần chuyện Tô Viễn Ca. Hần từng nói với mình, cách xa Đế Tu một chút. Như vậy, hần là khi đó hần đã biết thân phận thật của Đế Tu đi. Nhưng vì sao hần không nói với mình, là sợ mình biết sự thật sẽ có gánh nặng tâm lý?

Có điều, hỏi thăm về chuyện nhiều năm trước như vậy, sẽ không bị coi là bát quái chứ...

Nói lại, loại cà phê này, không biết hần có thích hay không nha...

Bộ váy mình đang mặc, không biết có đẹp hay không...

Trong óc tràn ngập những suy nghĩ vụn vặt. Nếu nói cho Lý Thiển, Nguyên Viên bọn họ, hần sẽ bị cười nhạo “con bé ngốc” đi.

Dĩ Mạch nhức đầu.

Vừa ngẩng lên, thấy thân ảnh Cố Quân Thanh đi ra từ thang máy, cô liếc mắt mỉm cười.

Lại thấy một thân ảnh cao gầy đi theo phía sau hần. Giày cao gót, tóc ngắn sát tai, cũng không phải Tô Hi.

Hai người cười nói.

Đột nhiên, cô gái kia ghé sát hần, vòng tay qua gáy hần, ghé vào tai hần nói nhỏ.

Cố Quân Thanh cười rộ lên, mặt mày ôn hòa mà quen thuộc.

Lòng cô đau nhói.

Màn trời tối đen.

Đêm, dường như vĩnh viễn cũng sẽ không sáng lên.

53. Hồ Ly × chờ đợi

Bên tai chỉ có thanh âm trái tim ở trong lồng ngực thông thả nhảy lên. Đáy mắt chỉ có nụ cười trên gương mặt người kia được phóng đại.

Nguyên lai bị thương là chuyện không thể quen được.

Trong nháy mắt này, cô không thể đè nén ghen tị, bàng hoàng, phẫn nộ, bất lực cùng nghi kỵ trong lòng.

Chúng nó giống như là quỷ quái bay ra từ chiếc hộp của Pandora, từ trong lòng không ngừng dừng mãi mãi tiến ra, chảy ngược thành sông.

Cô ta là ai?

Cô ta là gì của anh?

Trong óc tràn đầy đủ loại nghi vấn, mũi chân nhích về phía kia từng bước, cuối cùng lại lùi vào bóng tối.

Cố Quân Thanh.

Chúng ta quen biết chỉ ngắn ngủn có một tháng mà thôi. Vì sao, lại khổ sở đến mức hít thở không thông.

An Dĩ Mạch đứng trong bóng tối, nhìn chiếc Audi TT kia tuyệt trần mà đi, ngẩng đầu lên nhu nhu ánh mắt.

Giờ đêm hiu quạnh, kéo lại chiếc váy quá mức đơn bạc, ngón tay cô lạnh lẽo, bấm một dãy số.

Thời điểm chiếc Volvo C70 màu đỏ rượu xuất hiện trước mặt cô, cô khụy chân ngồi dưới đất, dựa lưng vào cây cột.

“Dĩ Mạch!” Lam Hồ Xa nhảy xuống xe chạy đến, nhanh chóng cởi áo khoác, khoác cho cô.”Em làm sao vậy? Có chuyện gì?

Dĩ Mạch lần đầu tiên thấy trên mặt Lam Hồ Xa có vẻ bối rối như vậy, sống mũi cay cay, “Có thể...đừng hỏi hay không...” Cố gắng cười cười, “Coi như anh nhặt được một con mèo hoang trên đường đi.”

Cô ngồi lâu, chân có chút tê. Hắn đỡ cô gian nan đứng dậy.

“Cố Quân Thanh đâu?” Hắn sắc mặt âm trầm.

“Có thể đưa em về trường học không?” Cô ngẩng mặt, ánh mắt ở màn đêm mang theo lưu quang tối nghĩa.

Xe thông thả chạy trên đường. Trong màn đêm, dưới ánh đèn rực rỡ đầy màu sắc, người đi đường giống như những con cá bơi lội trong biển.

Đèn đỏ.

Lam Hồ Xa đạp phanh lại, ánh mắt liếc nhìn người bên cạnh.

Cô vẫn im lặng nhìn ra cửa, trong tay cầm chiếc di động đã tắt nguồn.

An Dĩ Mạch trong trí nhớ vẫn một đứa nhỏ, chân ngắn, tay ngắn, chạy theo phía sau hắn mà thở hồng hộc.

Cứng cổ hơn so với những đứa bé khác, nhưng cũng sẽ bởi những chuyện như “Phan Tiểu Hắc giạt bút màu rực rỡ của em” mà khóc nhè.

Lúc cô bé thút tha thút thít, nước mắt lem nhem đứng trước mặt mình, Lam Hồ Xa tổng cảm thấy đặc biệt phiền lòng. Vì thế vỗ bàn rống: “Khóc cái gì mà khóc, khóc thành mắt con thỏ, không gả đi được!”

Ai biết vừa nói xong, Dĩ Mạch liền giương miệng rộng gào khóc toáng lên, dọa thiếu niên Hồ Ly quân thiếu chút nữa ngã nhào từ trên ghế xuống.

Trong lòng hắn liền sinh ra nhận biết, hóa ra con nhóc này cũng có thể khóc đến kinh đào hải lãng (1) như vậy.

(1. kinh đào hải lãng : sóng gió kinh hoàng)

Hắn vặn vẹo đầu, đưa bút màu của mình cho cô, nhíu mày nói: “Đừng kêu nữa, anh đi cướp về cho em.” Sau đó xắn tay áo lên ra ngoài đi đánh nhau.

Ai biết một hành vi anh dũng này lại tạo thành hậu quả bất lương chính là —— phàm là Dĩ Mạch bị ủy khuất, ở trước mặt người khác đều giả bộ cứng cổ như xe tăng, vừa thấy mặt hắn liền chảy nước mắt. Sau đó, thấy cô bé khóc, hắn lại xắn tay áo lao ra ngoài, thường xuyên qua lại đã thành thói quen. Mấy đứa nhỏ khác liền bảo nhau, đừng khi dễ An Dĩ Mạch, bằng không Lam Hồ Xa sẽ gây phiền toái.

Là từ khi nào? Em đã có thói quen giấu đi cảm xúc, không còn muốn rơi lệ trước mặt anh nữa?

Hắn không rõ trong những năm tháng xa cách đã xảy ra chuyện gì, chỉ ngẫu nhiên nghe Cố Quân Thanh đề cập qua hai câu. Tựa hồ cô từng có người trong lòng, mà người nọ lại bỏ cô mà đi. Bởi vậy mà cô thương tâm muốn chết.

— Hồ Ly, ta nghĩ mình có khả năng làm cho cô ấy được vui vẻ.

Gương mặt nghiêm túc của Cố Quân Thanh ngày đó nói chuyện, hẳn vẫn nhớ rõ.

Nhưng hiện tại, cô bé này lại vì người mà thương tâm.

Lam Hồ Xa một cước đạp chân ga, bỏ qua đèn xanh trong chốc lát sẽ hiện. Chuyển hướng.

Tư thế ngồi cứng ngắc Dĩ Mạch duy trì hồi lâu cuối cùng cũng có biến hóa, nhìn về phía hần.”Đây là...đi đâu?”

“Nhà anh.”

Tiếng ồn ào rầm rĩ trong lòng hần bâng trướng đến cực điểm, oành một tiếng qua đi, trở lại yên tĩnh.

“Nhìn sắc mặt em hiện tại, trở về nhất định sẽ bị ba nha đầu kia kéo lại hỏi đông hỏi tây, đêm nay anh phải tới văn phòng tăng ca, em ngủ ở nhà anh đi.” Hần nheo mắt lại.

Cố Quân Thanh, nếu người không giữ được lời hứa kia...

Lam Hồ Xa độc thân, nhà trọ bố trí thật sự thoải mái.

Hần vợ vét từ trong tủ lạnh ra một hộp kem đưa cho cô, cười: “Chỉ có hương trái cây, hôm kia Bạch Cốt đến để lại. Hần nói, ăn nó tâm tình sẽ rất tốt nha ~ “

Dĩ Mạch không nhịn được cười yếu ớt: “Anh nghĩ rằng em và anh vẫn là mấy đứa nhóc năm, sáu tuổi sao, lấy cái này dụ liền ngừng khóc.”

“Thật ra anh lại hy vọng em có thể khóc trước mặt anh giống như lúc nhỏ...” Hần nói những lời này, có một vẻ hiu quạnh.”Nếu như vậy, anh mới có thể giúp em cướp lại những gì đã mất.”

“Có vài thứ, bị mất rồi, khi tìm lại, cũng sẽ không đầy đủ.” Nguyên lai tươi cười cũng có thể bị thương như vậy.

Lam Hồ Xa nhin không được muốn đưa tay xoa xoa hai má của cô, giống như trước đây đã làm. Mà cuối cùng, lại dừng trên trán cô.”Nấm, kỳ thật...”

“Cái kia, Xa...” Dĩ Mạch khép chân, lấy tay ôm bụng, “Có thể, giúp em xuống dưới lầu mua vài thứ không. Đường như em, đến cái kia ...”

Bị ngắt lời Lam Hồ Xa hơi ngẩn ra, gật gật đầu, cầm hộp kem trong tay cô đặt lên bàn, xoay người xuống lầu.

Ở trong toilet, Dĩ Mạch nhìn vài điểm đỏ trên vạt váy phía sau, nhẹ thở dài một hơi.

Đường như là bị lạnh, bụng mơ hồ có chút đau.

Cảm nhận sâu sắc giống như tâm tình giờ phút này, rối rắm mà lại ảm đạm, một trận lại một trận lo lắng.

Sau khi tắt di động, hẳn là hẳn sẽ không tìm được mình đi.

Sẽ lo lắng sao? Hay là, căn bản không sao cả?

Lam Hồ Xa trở về, đưa cho cô một cái túi lớn. Trên mặt hơi có chút mất tự nhiên.”Anh chưa từng mua thứ này bao giờ, không biết em thích dùng loại nào...”

Dĩ Mạch sắc mặt tái nhợt nghẹn cười hỏi: “Cho nên loại nào anh cũng mua sao?”

“Anh nói với bác ấy, anh mua để điều tra thị trường.” Hồ Ly quân đối mặt khôn cảnh vẫn mặt không đổi sắc.

“Anh cho là người ta sẽ tin sao...”

Hần cười hắc hắc, híp mắt nói: “Bác ấy còn ột gói đường đỏ, nghe nói có thể giúp bớt đau bụng ... Anh đi nấu.”

Điều tra thị trường, đương nhiên không có người nào tin. Chẳng qua lúc ấy obasan (2) nhân viên cửa hàng nói “Cậu nhóc thật thương bạn gái.” hấn thực mặt dày gặt đầu mà thôi, hơn nữa thực lưu loát bịa đặt “Cô ấy thích dùng nhiều loại.”

(2. obasan: một từ tiếng Nhật, có nghĩa là cô, bác, thím... dùng để chỉ những người phụ nữ trung niên)

Nắm nếu biết chắc chắn sẽ học máu đi. Hấn nhếch miệng.

“Uống xong đi tắm rồi ngủ đi.” Hấn để một bộ quần áo ngủ bên cạnh cô.

Dĩ Mạch đưa tay nhận, lại dừng lại giữa không trung.

Kiểu áo ngủ nam.

Đêm.

Không chỗ đi.

Nhớ lại giống như cỏ xuân, sống lại sau thời kì lụi tàn. Từ một nơi sâu thẳm trong lòng truyền đến, là cái gì, làm cho người ta run sợ.

“Đi ngủ đi.” Lam Hồ Xa nhu tóc cô, mềm nhẹ ôn hòa.

Dĩ Mạch gặt gặt đầu, trước lúc đóng cửa phòng còn nhìn hấn mỉm cười.”Nếu có ca ca giống anh thì thực tốt.”

Động tác của người thanh niên hơi cứng lại. Giống như muốn nói gì, cuối cùng nheo mắt lại, lộ ra một nụ cười.”Cho nên, em ngoan ngoãn bảo anh một tiếng ‘Xa ca ca thật tốt’ giống như trước đây đi...”

Cô gái hé miệng, đóng cửa lại.

Trong phòng khách nhỏ, Lam Hồ Xa đứng tại chỗ, hộp kem kia ở trong nhiệt độ ẩm áp đã dần tan chảy, từ rắn đã trở thành lỏng, lại vẫn có mùi hương mê người như trước.

“Ca ca sao...” Hấn dùng muỗng nhỏ xúc một thìa hương vị ngọt ngào kia bỏ vào miệng, nhìn màn đêm dày đặc ngoài cửa sổ, thì thào tự nói, “Quả nhiên là gặt người, ăn nó tâm tình cũng sẽ không trở nên tốt nha.”

Di động vang lên. Là Alex.

Thanh âm thiếu niên vội vàng mà kích động.”Hồ Ly, An Dĩ Mạch mất tích, Cố Quân Thanh quả thực muốn phá tan chỗ này.” Hấn có chút áy náy thở dài, “Em xem camera theo dõi của biệt thự, hình như là Tô Viễn Ca mang chị ấy đi. Thanh đã đi tìm hấn, em nghĩ hai người đó chạm mặt nhất định sẽ xung đột...”

“Ta biết rồi. Không cần lo lắng.” Lam Hồ Xa đơn giản đáp lại, liếc nhìn cửa phòng ngủ một cái, khoác thêm áo ra ngoài.

Đã là đêm dài, trong phòng khách của tổng tài công ty giải trí Thiên Duyệt, ngọn đèn hoa kiểu u tỏa ra ánh sáng như ngọc.

Phòng khách to như vậy chỉ có hai người ngồi.

Người đàn ông ngồi dựa vào ghế da đen ước chừng khoảng bốn mươi lăm tuổi, tuy rằng hoa phục ung dung, lại có vẻ có chút già yếu, nhất là khi Cố Quân Thanh ngồi đối diện ông ta.

“Cố tổng trẻ như vậy đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.” Chủ tịch công ty giải trí Thiên Duyệt, Đỗ Văn Trạch có vẻ rất có lễ với vị khách không mời mà đến này. Thực lực của Thiên Duyệt giải trí, so ra kém hơn Phi Ngã Viêm Dương, nhưng Đỗ Văn Trạch cũng là một thương nhân cực có tâm cơ, sản nghiệp rất lớn, thậm chí bao gồm than đá cùng công nghiệp nặng. Ông ta một tay đào tạo Tô Viễn Ca, cũng bồi dưỡng rất nhiều nghệ sĩ có thực lực. Gần đây, thậm chí một số nghệ sĩ vốn kí hợp đồng với Viêm Dương cũng bị ông ta lôi kéo.

Các loại tuần san tạp chí đều phỏng đoán liệu Đỗ Văn Trạch có tâm cơ nảy sinh tranh đoạt giữa hai công ty hay không. Cũng có người hiểu chuyện nói Tô Viễn Ca từng nhận ông ta làm cha nuôi, có tâm muốn cùng Cố gia đối địch.

Loại tin đồn phổ xá này càng khiến cho không khí giữa hai người trên khấn trương.

Giờ phút này ngồi ở đối diện Đỗ Vân Trạch, Cố Quân Thanh chỉ hơi hơi mỉm cười, nói: “Đỗ tiên sinh, Cố mỗ hôm nay đến là vì việc tư. Hy vọng không quấy nhiễu đến ông nghỉ ngơi.”

“Tuổi đã cao, thời gian nghỉ ngơi càng ngày càng ít, thực kém hơn so với những người trẻ tuổi nha.” Ông ta làm như thở dài, hoặc như là trào phúng, làm cho người ta không thấy rõ chân ý.

Ông ta không nói tiếp, Cố Quân Thanh đành phải nói thẳng: “Tôi muốn nhờ Đỗ tiên sinh tìm giúp một người.”

“Ồ?” Ông ta ra vẻ kinh ngạc, “Chuyện tìm người này, nên báo cảnh sát mới đúng...”

“Cố mỗ nghĩ, Đỗ tiên sinh tất nhiên không hy vọng tiền đồ sáng lạn của con nuôi mình bị hủy trong lúc còn đang hào hoa phong nhã.” Cố Quân Thanh ý nghĩa lời nói lạnh lẽo.

Người đàn ông cười lạnh nói: “Nếu cậu muốn hủy, nó làm gì có thành tựu hôm nay. Sao phải chờ tới tận bây giờ mới ra tay?”

Hắn câu môi đậm cười, trong nụ cười ẩn chứa bảy phần sắc bén: “Đây là chuyện gia đình Cố mỗ, không cần tiên sinh lo lắng. Chẳng qua, đêm nay Tô Viễn Ca không xuất hiện, hắn sẽ trở thành Hàn Kiệt kế tiếp.”

Đỗ Vân Trạch nhíu mi. Ông nhìn ra nam tử trẻ tuổi trứ danh thủ đoạn này không phải đang nói giỡn.

Hàn Kiệt là diễn viên của Tinh Cầu Kỳ Hạ, thời điểm nổi tiếng khó tránh khỏi tự cao. Bởi vì cùng Cố Tĩnh Hàn có chút va chạm nhỏ mà không giữ miệng mắng một câu “Có bệnh a, muốn chết sao”, bị Cố Quân Thanh bắt kẻ đại giới sử dụng các loại thủ đoạn trong tối ngoài sáng gây bất lợi, cuối cùng bị mất hết danh tiếng. Nghe nói sau lại mắc chứng trầm cảm, tự sát không thành, phải đưa đi bệnh viện tâm thần điều trị.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Đỗ Vân Trạch áp chế phần uất trong lòng hỏi.

“Lúc cậu ta rời khỏi tiệc rượu hôm nay, đã mang vị hôn thê của tôi đi.”

39. Chương 54

54. Hiểu lầm × tình biến

Cố Quân Thanh vừa nói ra lời này, Đỗ Vân Trạch không khỏi mi tâm nhảy dựng.

Thằng nhóc này, làm cái trò gì! Trong lòng ông ta thâm mắng một câu.

Rõ ràng nói muốn rời xa Cố gia, lại cố tình gây ra chuyện kinh động đó trong lúc này.

Ông nhấn điện thoại nội tuyến, nói vài câu. Chỉ chốc lát, Nam Hi một thân thường phục xuất hiện ở phòng khách.

“Viễn Ca đâu?” Đỗ Vân Trạch hỏi.

“Anh ta... Nói là muốn đi dạo giải sầu, khoảng hơn chín giờ thì không liên lạc được nữa.” Nam Hi cúi đầu.

“Tôi nhớ rõ đã từng dặn cô, phải luôn theo sát cậu ta. Tiểu tử này gây phiền toái còn ít sao? Cô làm trợ lý kiểu gì vậy!” Đỗ Vân Trạch tức giận chất vấn.

“Tôi xin lỗi...” Nam Hi cúi đầu, thanh âm thật nhỏ.

“Cô tìm ngay cậu ta tới cho tôi, bằng không, ngày mai về nhà ăn cơm.” Tối hậu thư.

Nam Hi ủy khuất đỏ hốc mắt, đang muốn đi ra, lại thiếu chút nữa đụng phải một người.

Ngoài cửa hai người đang đứng, một là thư ký của Đỗ Vân Trạch, người còn lại là một thanh niên có để bím tóc phía sau. Nam Hi ngẩng đầu, thấy trên tai phải hắn có một chiếc khuyên tai lóe sáng.

“Cô không sao chứ, tiểu thư.” Hấn nho nhả lễ độ mỉm cười, ngữ điệu bình thản giọng mũi rất nhỏ.

Nam Hi gật gật đầu, mới phát hiện chính mình chắn cửa, vì thế vội vàng nghiêng người nhường lối.

Người nọ theo thư ký đi vào phòng. Cô mới hít một hơi, nháy mắt mấy cái.

Không có thiên lý, người thanh niên kia thực đẹp trai.

So với Tô Viễn Ca còn yêu nghiệt hơn nha...

Cố Quân Thanh thấy hấn xuất hiện có chút ngoài ý muốn.

Mà ánh mắt Lam Hồ Xa vẫn dừng ở người thanh niên gương mặt lo âu cùng mệt mỏi này. Hấn bất động thanh sắc đứng đó một lúc lâu, hơi hạ ánh mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Trong đầu.

Ánh tịch dương buổi chiều loang lổ.

Tiểu nha đầu nằm trên lưng hấn khóc mệt, hơi cọ cọ đầu vào hõm vai hấn. Thỉnh thoảng dùng cánh tay nho nhỏ tròn mập đang bám vào cổ hấn dụi dụi mắt.

—— Hồ ly Xa, mắt em hình như rất đỏ, làm sao bây giờ?

—— Làm sao là làm sao, không gả được đi, anh đành vì dân trừ hại, nhận lấy em nha.

Thiếu niên âm thanh trong trẻo, mang theo nụ cười sủng nịch, giống như đang ở trước mắt.

Hấn lại lần nữa giương mắt, đón nhận ánh mắt dò xét của Cố Quân Thanh, trầm ngâm một lát, nói: “Dĩ Mạch, ở chỗ ta.”

Khi hấn thấy cô bé kia cuộn mình ở một góc, ngẩng đầu nhìn mình.

Tâm mạnh chìm xuống, không còn sức lực nổi lên.

Đau thương, bất lực trong mắt cô cứ luôn hiện ra trước mặt hấn. Cô lại nở một nụ cười như trước, làm bộ như không sao cả trêu chọc: “Anh tới đón em...”

Cô nhóc làm cho người ta đau lòng, trong những năm tháng xa cách hấn, đã trở nên động lòng người như vậy.

Nếu không nói cho hấn ta thì tốt hơn.

Chút hối hận này, nảy ra trong lòng, không có căn cứ.

Chẳng qua, thấy vẻ lo lắng của hấn ta, nghe thấy những lời này xong hơi sợ sệt một chút, lập tức tông cửa chạy ra, bởi vì không biết nguyên do sự việc cho nên trong tâm vẫn cảm thấy có sự yên ổn.

Lam Hồ Xa thở dài.

Cố Quân Thanh, ta giao sự tin tưởng lớn nhất của mình cho người, chỉ hy vọng, người không phụ ta.

Lam Hồ Xa lái xe về nhà, lại thấy Audi R8 dừng ở dưới lầu. Cố Quân Thanh tựa vào bên cạnh xe, hút một điếu thuốc.

“Sao không đi lên?” Hồ Ly cũng lấy ra một điếu thuốc, châm lửa.

“Cô ấy ngủ.” Trả lời thực ngắn gọn.

“Cô ấy thức.” Phản bác cũng thực ngắn gọn.

“Không có chìa khóa.”

“Lúc người ra khỏi phòng khách, ta đã nhét vào tay người.”

“Ta quên người ở lâu mấy rồi.”

“Người đã tới vô số lần, lần nào cũng tìm được nhà ta, không nhầm lẫn bao giờ.”

“Làm sao mà người cứ phải truy hỏi tới tận gốc rễ vậy?” Cố Quân Thanh rốt cục không thể nhịn được nữa.

“Ta chỉ là, chưa từng thấy cầm thú rụt rè.” Hồ Ly hí hóp mắt nhún vai.

“Ta không đủ tự tin để gõ cửa.” Hắc trầm mặc một hồi, nói, “Ta không rõ vì sao cô ấy lại ở nhà của người, nhưng hình như nguyên nhân có liên quan tới ta.”

“Đừng nhìn ta, cô ấy cũng không nói cho ta biết.”

“Người tìm thấy cô ấy ở đâu?”

“Bên ngoài bãi đỗ xe dưới lầu công ty người.”

Cố Quân Thanh nhíu mi, dường như nhớ tới điều gì, thở dài một hơi.

“Đoán ra không?” Hồ Ly hỏi.

“Ừm. Đại khái đoán được là chuyện gì xảy ra.”

“Ta mặc kệ là vì sao, có điều...” Lam Hồ Xa hít một hơi, ném tàn thuốc vào thùng rác, “Nếu lần sau lại để ta gặp được chuyện này, ta sẽ cho người một trận.” Một lát, hắc bổ sung, “Bởi vì cô ấy là em gái của ta.”

Trầm mặc một lát.

Hắc đáp: “Không có lần sau.”

Chiếc Volvo màu đỏ rượu chậm rãi chạy về phía trước. Trong kính sau, thân ảnh Cố Quân Thanh càng ngày càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất sau một góc cua.

Quả nhiên, không nói cho hắc ta thì tốt hơn nha...

Để cho hắc lo âu đến mức đá bay Thiên Duyệt giải trí, quật ba thước đất đào Tô Viễn Ca ra, sau đó triển khai một hồi cầm thú đại chiến dã thú máu me khủng bố bạo lực...

A a ~ quả nhiên ta vẫn còn rất thiện lương nha ~

Hồ Ly chọn mi nhìn nhìn đồng hồ. Rạng sáng ba giờ.

Rõ ràng là một ngày thoải mái không cần tăng ca, lại bị hai vị kia ép buộc tới mức buồn ngủ mà không có nhà để về. Ánh mắt đảo qua mấy chữ to cứng cáp Lưu Vân đình viện, hắc ngáp một cái, xuống xe.

Không ấn chuông, vươn móng vuốt đập rầm rầm vào cửa.

Chu thắm còn đang buồn ngủ đi ra mở cửa, thấy một tên yêu nghiệt đứng trước cửa hí hóp mắt, cười cực kỳ vô sỉ.

“A ~ bên ngoài lạnh lắm nha, Cố Quân Thanh đoạt nhà của cháu, cháu đi tới đây đã lạnh cứng người.” Bỗng nhiên thay về mặt tội nghiệp, “Chu thắm hòa ái dễ gần, làm cho cháu cái gì ăn khuya để lấp đầy bụng đi ~”

Chu thắm mặt không chút thay đổi ‘ba’ một tiếng đóng cửa lại.

Bị từ chối, Hồ Ly quân đứng ngoài cửa thở dài, nhìn trời.”Xem ra, chiêu giả bộ đáng thương này không thích hợp a.” Tiện đà sờ soạng nửa ngày trong túi, lấy ra một cái chìa khóa.

“Nếu muốn ăn no mặc ấm vẫn phải dựa vào trí tuệ nha, đánh thêm một cái chìa khóa, quả nhiên là thực được bảo hiểm ~”

Dứt lời, dùng chìa khóa mở cửa.

Nhưng mà, cắm vào lại không xoay được...

Vì thế, ở phòng bếp nấu bữa ăn khuya, Chu thắm nghe thấy bên ngoài lại truyền đến tiếng tru gõ cửa, cười đến gập lưng.

Trí tuệ, cùng tuổi tác cũng có quan hệ trực tiếp.

Trên thế giới, còn có một chiêu khóa trái cửa nha.

Không ngủ được, đêm tựa hồ đặc biệt dài.

Dĩ Mạch khi thì bình tĩnh nhìn trần nhà, khi thì từ từ nhắm hai mắt lặn qua lộn lại, cuối cùng nhịn không được ngồi dậy.

Xuất tường là Cố Quân Thanh cầm thú đáng chết.

Chứ không phải ta.

Vì sao ta lại phải rối rắm như vậy.

Lúc ấy nếu tiến lên ưỡn ngực chất vấn cho rõ ràng, sẽ không bị thương đến mất ngủ như thế này.

Người đàn ông của ta cũng phải thích ta. Ở giữa không thể có kẻ khác chen vào.

Nếu hắn không làm được, như vậy, ít nhất người thông dong nói ‘tạm biệt’ cũng phải là ta mới đúng.

Nghĩ đến đây, cô càng cố lấy mặt bánh bao, cầm di động, ấn khởi động máy.

Vừa khởi động máy, liền nhảy ra rất nhiều tin nhắn đến. Di động đáng thương rung ầm ầm, nửa ngày mới ngừng lại.

Cư nhiên có gần sáu mươi cuộc gọi nhỡ, là của Quan Tài, Bạch Ánh Trăng, Alex, các cầm thú khác, cùng ba con nhóc cùng phòng.

Cố Quân Thanh nhiều nhất, ước chừng chiếm một nửa.

Sau đó là tin nhắn. Dĩ Mạch xem từng cái, hốc mắt dần dần ẩm ướt.

Bỗng nhiên biến mất thật là một hành động vô trách nhiệm.

Từng dòng, từng dòng chữ chứa đựng sự quan tâm lo lắng, làm cho cô cảm thấy áy náy.

Có tin nhắn đến từ Alex.

— Dĩ Mạch, chị rút cuộc đi đâu vậy? Em đưa chị đi, chị lại mất tích, nếu chị không xuất hiện, Cố cầm thú sẽ đánh chết em. Lần đầu tiên em thấy hắn như vậy, tất cả mọi người đều rất sợ hãi.

Quan Tài :

— Tiểu Sắc Vi, nhìn thấy tin nhắn cần phải liên lạc lại cho chúng ta. Chúng ta đang đi tìm muối khắp nơi.

Bạch Ánh Trăng :

— Mạch Mạch, Cố Quân Thanh sắp điên rồi. Nếu để cho hắn nhìn thấy Tô Viễn Ca, nhất định sẽ xảy ra bạo loạn. Nếu muối ở cùng một chỗ với tên họ Tô đó, mau bảo hắn tránh đi.

...

Còn có ba con nhóc cùng phòng :

— Con nhóc kia, mày đi đâu vậy, muộn như vậy còn chưa về, muốn dọa chết chúng tao sao? Nhìn thấy mau gọi lại.

— Nghe nói mày mất tích ? Cổng trường đóng rồi, nếu giờ chúng tao ra ngoài tìm nhất định sẽ lớn chuyện. Mày rút cuộc chết ở cái xó nào vậy?

— Nếu mày chưa chết thì mau trả lời đi.

Những tin nhắn phía sau là từ Cố Quân Thanh.

— Không biết đã xảy ra chuyện gì, tìm khắp nơi mà không thấy em. Anh rất lo lắng, thật sự rất lo lắng.

— Mạch, trả lời anh đi. Được không?

— Mạch, em ở đâu? Chỉ cần em nói cho anh biết hiện tại em vẫn an toàn là được rồi.

—— Lái xe chung quanh tìm kiếm trên đường, lòng thực hoảng loạn. Anh không nên để một mình em tới tiệc rượu, anh thực hối hận.

—— Báo tin cho anh, xin em...

Xem đến đây, nước mắt cô rốt cuộc không nhịn được rơi xuống.

Chân tình, hay là giả ý.

Nếu tất cả đều là giả, tự phụ như anh, vì sao lại phải bỏ qua tự tôn của mình vì cô.

Cô chỉ là một món điểm tâm trước bữa chính, không phải sao?

Tin nhắn cuối cùng. Thời gian gửi là ba giờ sáng. Đến từ Cố Quân Thanh.

—— Biết được em bình yên, anh rốt cuộc có thể yên lòng. Anh ở dưới lầu chờ em. Chờ em cho anh một cơ hội giải thích.

Dĩ Mạch có chút kinh ngạc, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ qua năm giờ. Cô đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Bên đường, chiếc Audi R8 đang đậu ở đó.

Trên đường vẫn còn đầy sương mù. Một thân ảnh quen thuộc dựa vào xe, bên môi sáng lên điểm đỏ nhỏ bé.

Hắn đang hút thuốc.

Theo thời gian gửi tin nhắn thì thấy, hắn đã đợi hơn hai giờ trong đêm lạnh.

Cầm thú này.

Dĩ Mạch hấp hấp mũi.

Hắn cứ như vậy đem quyền chủ động hoàn toàn giao ình, lại dùng phương thức như vậy làm ình muốn cũng không thể tránh.

Cô trầm ngâm một lát, mặc thêm áo, ra khỏi cửa.

Thời điểm Dĩ Mạch đứng trước mặt Cố Quân Thanh, những dũng khí quyết tuyệt trong lòng tựa hồ đều bị ánh mắt của người kia đánh tan trong chớp mắt.

Hắn thoạt nhìn thực mỗi mệ. Trong mắt mang theo một tia mờ mịt, lại bắt buộc chính mình phải tỉnh táo.

“Anh đã nghĩ em sẽ không xuống gặp anh.” Bên môi hắn tràn ra một chút cười.

“Anh muốn em cố thủ trong nhà Hồ ly Xa sao?” Cô ngẩng mặt, “Em xuống là để nghe lý do.”

“Lên xe đi.” Hắn mở cửa xe giúp cô, “Anh dẫn em đi xem lý do.”

Xe dừng lại ở một khu dân cư cao tầng.

Cố Quân Thanh cùng Dĩ Mạch đi lên tầng mười hai.

Phòng số 1216. Hắn ấn chuông cửa.

Chuông vang lên tới lần thứ sáu, Bạch Cốt chỉ khoác một chiếc áo ngủ, đi dép lê, nửa tỉnh nửa ngủ, đi ra mở cửa, thấy rõ trước mắt là Cố Quân Thanh, mặt âm trầm nói: “Con bà nó, không để cho người ta sống à. Tối hôm qua thức thâu đêm tìm kiếm tới tận ba giờ sáng, hiện tại sáng sớm đến gõ cửa, người điên rồi sao?”

Tầm mắt hắn dừng ở Dĩ Mạch đứng bên cạnh Cố Quân Thanh, ‘ủa’ một tiếng, hỏi: “Nha đầu, muội không phải bỏ trốn cùng Tô Viên Ca sao, sao lại bị tóm về?”

Dĩ Mạch không nói gì nhìn trời.

“Đỗ Họa Nhiễm, cô lăn ra đây cho tôi.” Cố Quân Thanh đứng ở cửa nhìn vào trong phòng kêu.

Chỉ chốc lát, một cô gái đầu tóc rối bù đứng bên cạnh Bạch Cốt. Cô gái này cứ nhiên không mặc gì, chỉ quấn một chiếc khăn. Cô ta ngáp một cái dụi dụi mắt, thốt ra một câu: “A, anh, sớm ~ “

“...” Cố Quân Thanh vẫn luôn luôn cầm thú, lúc này hết chỗ nói.

Dĩ Mạch bị cảnh tượng trước mặt làm cho run người, đó đúng là một cô gái xinh đẹp, có điều, có điều... Thân thể của cô ta dường như vẫn là thiếu niên. So với Lý Thiển 70A còn bị thương hơn, cô ta cơ hồ, ách, không nhìn ra có dấu vết phát dục...

Hơn nữa, rạng sáng, ở trong nhà đàn ông. Hai người, tình huống này.

Dĩ Mạch đỏ mặt, ánh mắt mơ hồ.

“Tuy rằng em không có gì để lộ, nhưng mà, tốt xấu cũng nên che lấp một chút.” Bạch Cốt vòng tay, ôm cô nàng vào lòng.

Cố Quân Thanh nghiêm mặt: “Tối hôm qua anh đã nói với em, nếu cha em hỏi đến, anh sẽ không che dấu giúp em chuyện ở chung này đâu.”

Đỗ Họa Nhiễm không sao cả liếc trắng mắt: “Sớm biết vậy đã không đi nhờ anh. Có điều, nếu Cố Tĩnh Hàn biết anh giống trống khua chiêng tìm một nha đầu cả đêm, anh ấy hẳn sẽ tức giận tới hôn mê nha ~ “

“Họa Vòng Nguyễn Rửa là một nhân yêu, cộng thêm cùng Bạch Cốt của Tọa Yên Thiên Hạ cấu kết làm việc xấu với nhau. Chuyện này để cho đám con nhóc Hồng Hỏa Anh Túc bị em lừa tài lừa sắc biết, sẽ thế nào đây?”

“Cầm thú Thanh, anh...anh...” Cô ta giống như một con sư tử nhỏ, ở trong lòng Bạch Cốt giương nanh múa vuốt.

“Này này, ‘cấu kết làm việc xấu với nhau’ từ này cũng...” Bạch Cốt rối rắm.

“Trước lúc tới đây ta đã gọi điện cho cha nó, nếu không lầm, hiện giờ ông ấy đang ở trên máy bay từ Úc về. Hai người tự lo đi.” Hại hẳn mất cả đêm tìm người, đầu sỏ gây nên đều là cô em đáng đánh đòn này. Sớm biết vậy đã không để nó vào văn phòng Phi Ngã Viêm Dương, trực tiếp cho bảo vệ đá ra khỏi cửa thì tốt hơn, lại còn có lòng tốt đưa nó về nhà. Kết quả hơn nửa đêm, con nhãi này cứ nhiên lại chạy đến chỗ Bạch Cốt. Không hung hăng trả thù sao có thể nuốt trôi tức giận này.

Nữ sinh phía sau hẳn nhìn cô bé họ Đỗ tru lên “Cầm thú Thanh, ta muốn chém người”, cùng với Bạch Cốt trực tiếp vác cô nhóc trên lưng quay về phòng ngủ, nhện không được cười rộ lên.

“Đêm qua, người em nhìn thấy, là nó.” Cố cầm thú giải thích.

“Ừm.” Dĩ Mạch gật đầu.

“Cho nên, không tức giận, được chứ?”

“Ừm.”

Hắn vươn tay ôm cô vào lòng. Lại nghe nữ sinh gần từng tiếng rõ ràng.

“Nhưng mà, em nhận thấy, em thích Tô Viễn Ca nhiều hơn anh.”

40. Chương 55

55. Khảo nghiệm × quấy rầy

Lời này vừa nói ra. Dĩ Mạch rõ ràng cảm giác được động tác của người đàn ông trước mặt trở nên cứng đờ.

Tay hắn, từ trên eo cô buông xuống, vẻ mặt xuất hiện một tia mê mang, không thể tin nhìn cô gái trước mặt. Trầm mặc rất lâu, ánh mắt hắn dần dần hạ xuống.

“Dù vậy, anh vẫn sẽ không buông tay.” Cố Quân Thanh thản nhiên nhìn cô, “Nếu em thích Tô Viễn Ca, em vẫn có thể đi về phía cậu ấy, nhưng anh sẽ luôn luôn ở phía sau, chờ em quay đầu.”

“Như vậy, phải thế nào anh mới buông tay?” Cô hỏi còn thực nghiêm túc.

“Khi nào chấp nhất của anh đối với em đã trở thành vết thương. Khi đó, anh sẽ rời đi.”

“Nếu hiện tại em nói anh hãy đi đi.” Cô dừng một chút, ngữ điệu chuyển biến, “Anh sẽ thương tâm sao?”

Hắn ngẩn ra, cười khổ, “Đương nhiên.”

“Thương tâm tới mức nào?”

“Không lời nào có thể diễn tả được.”

Nghe vậy, cô bỗng nhiên mỉm cười, vươn tay nắm lấy bàn tay to của hắn, trịnh trọng nói.

“Cố Quân Thanh. Em chính thức tuyên bố, lại cho anh một cơ hội nắm lấy em, nếu không em liền hồng hạnh xuất tường.”

Hắn nhìn sự chuyển biến của cô, lại nhìn vào đôi mắt đen huyền của cô, không biết làm thế nào cho phải.

Luôn luôn tính trước kỹ càng, nắm trong tay toàn cục, Cố cầm thú hiếm khi có lúc quẩn bách như vậy. Dĩ Mạch nhìn vẻ mặt cứng ngắc của hắn, cười ra tiếng.

“Ai bảo anh làm em thương tâm.” Cô le lưỡi. “Câu vừa rồi là gạt anh thôi...”

Hắn rốt cục thả lỏng, nhẹ thở dài một hơi, một lát lại nhíu mi: “Vừa rồi câu ‘cho cơ hội’ kia là gạt anh ? Ý của em là em thật sự thích Tô Viễn Ca?”

Dĩ Mạch nghệt mặt, đây là khả năng lí giải kiểu gì. Vì thế cô giải thích: “Ai nói, em rõ ràng là nói thích anh mà.”

“Ồ ~” Cố cầm thú lần này thở dài rất là có nhịp điệu, mỉm cười, “Hóa ra người trong lòng phu nhân, là ta.”

“...” Rõ ràng là tính kế hắn, lại bị hắn cố tình tính kế lại. Dĩ Mạch không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Hai người đi vào thang máy, một khắc trước khi cửa thang máy đóng lại, một người hoang mang vội vàng chạy lại, ấn mạnh nút dừng thang máy.

“Đợi chút... A, ngưng ngưng...” Hắn vừa khoác áo, vừa chen chân vào thang máy, gương mặt thấy băng sơn Cố Quân Thanh, kinh hách sợ tới xô nhầm tay áo. “Cố tổng, ách, ngài sao lại...” Tầm mắt di động giữa Dĩ Mạch cùng Cố Quân Thanh.

Là viên chức trong công ty.

Cố Quân Thanh nhíu nhíu mày, đưa tay ôm lấy nữ sinh bên cạnh, sau đó dùng tay kia chỉ về bên ngoài cửa thang máy.

Người kia giống như bị điện giật, rụt đầu, xoay người ra khỏi thang máy, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Cố cầm thú ấn nút đóng cửa lại.

“Sao lại...” Dĩ Mạch nghiêng mặt kinh ngạc nhìn hắn, lại bị tay hắn nâng má lên.

Hắn ôm cô trong ngực, không chút do dự cúi người hôn xuống.

Dĩ Mạch giãy dụa tượng trưng không có kết quả, đơn giản bỏ qua. Để hắn tùy ý hôn.

Lưu luyến, triền miên. Hơi thở của hắn, vây quanh làm cho người ta yên ổn.

Tim đập rất nhanh, tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong đầu giống như một tờ giấy trắng, nét bút nhẹ nhàng đưa, mở ra một không gian rộng lớn. Gió xuân thổi nhẹ, cỏ xanh mơn mẫm. Những đóa hoa nở rộ, nhiều như một biển lớn, hương thơm ngào ngạt, lan tỏa khắp khu rừng.

Ánh sáng rực rỡ trải ra trước mắt. Lấp lánh như cánh bướm.

Thanh âm của hắn, quanh quẩn ở bên tai không ngừng.

“Dĩ Mạch, anh thực yêu em.”

Ở chỗ chờ thang máy dưới lầu một, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, một người thanh niên cười như gió xuân, cùng một cô gái gương mặt đỏ hồng như bị thiêu cùng đi ra từ thang máy.

Người thanh niên hiển nhiên tâm tình rất tốt, lúc gần đi không quên quay đầu liếc mắt nhìn một cái, hỏi, “Thang máy này có gắn camera quan sát không?”

Cô gái hung hăng đá hắn một cước, lại bị tránh thoát. Cô vẻ mặt như bánh bao bị nướng, tức giận kêu lên, “Em muốn hồng hạnh xuất tường!”

Mọi người: ...

Sau khi Dĩ Mạch trở lại phòng ngủ, không khỏi đưa tới một trận phỉ nhổ. Phỉ nhổ qua đi, ba người có thái độ đánh giá không đồng nhất đối với sự việc xui xẻo này.

Đường Tiểu m nói: “Kỳ thật Tô Viễn Ca cũng không tồi nha, có khi mà thử nghĩ lại xem!”

Lý Thiến nói: “Em gái Cố Quân Thanh ngực còn nhỏ hơn tao? Ha ha ha ha ha ha...”

Nguyên Viên nói: “Lần sau còn có chuyện tốt này, nhớ rõ phải cho chúng tao biết, chúng tao sẽ hung hăng cho Cố Quân Thanh một trận, nhân tiện xem náo nhiệt.”

An Dĩ Mạch: ...

Ngày hôm sau giữa trưa, Cố Quân Thanh vốn thường online vào giờ nghỉ trưa, lại mãi vẫn không xuất hiện.

Hồ Ly ở trong điện thoại cười rất là vui mừng, nhấn lại một tin.

Cố tổng tài, sau ba giờ đứng chịu lạnh dưới lầu nhà hắn, hoa lệ lệ bị cảm.

Gọi điện thoại tới, lại phát hiện hắn như vậy còn gắng đi làm.

Dĩ Mạch bó tay. Xét thấy lần này hắn cảm mạo, bản thân mình không thể trốn tránh trách nhiệm, vì thế đành cầm giỏ hoa quả chạy tới Phi Ngã Viêm Dương.

Có lẽ là do đã được dặn trước, nhân viên tiếp tân ở lầu một rất lễ phép mời cô lên lầu.

“Tôi có thể tự lên được.” Cô còn nhớ rõ văn phòng Cố Quân Thanh.

Đi tới cửa, đang muốn gõ cửa, lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói có chút khàn khàn của hắn. “Tô tiên sinh, ngày hôm qua Cố tổng có chút nóng nảy, tất cả cũng chỉ là do hiểu lầm.”

Trong văn phòng.

“Cố tiên sinh đêm hôm khuya khoắt tìm tôi khắp nơi, chỉ e không chỉ một câu hiểu lầm là có thể giải thích được đi.” Tô Viễn Ca mở miệng, có chút ngông cuồng.” ‘Đêm nay Tô Viễn Ca không xuất hiện, hắn sẽ trở thành Hàn Kiệt kế tiếp’, lời này Cố tiên sinh có còn ấn tượng gì không?’”

“Tôi nói rồi.” Cố Quân Thanh tựa vào ghế, ung dung nhìn hắn. Tổ về ‘tôi nói như vậy đấy, thì làm sao ?’.

“Cố Quân Thanh.” Hắn nheo mắt lại, “Anh thật sự nghĩ rằng, tôi là quân cờ không có sức phản kháng trên tay anh sao?”

Cố tổng ho nhẹ vài tiếng, cũng không trả lời, chỉ hơi lộ ra một chút cười.”Nghe nói cậu cũng không thích vị lam môi?”

Đồng tử Tô Viễn Ca mạnh mẽ co lại, ‘ba’ một tiếng, quăng một quyển sổ tiết kiệm lên mặt bàn.”Đây là tiền mà Cố gia cấp ẹ tôi, bà vẫn giữ trong ngân hàng. Bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ động tới.”

“Nếu muốn trả lại, sao lại phải chờ tới tận hôm nay?” Cố Quân Thanh chống tay lên mặt bàn, mười ngón tay giao nhau.

“Vốn tôi không muốn trả lại anh, bởi vì đây là Cổ gia nợ tôi. Chẳng qua đây là nguyện vọng của mẹ tôi. Hôm nay tôi tới đây, là muốn nói cho anh biết, tôi thích An Dĩ Mạch, tôi sẽ dùng chính phương thức của mình đoạt lấy cô ấy từ tay anh.”

“Tùy ý.” Cổ Quân Thanh nhếch miệng, “Nếu cậu muốn cứ việc thử xem. Chẳng qua, một khi thua, san hào trong hiện thực sẽ thống khổ hơn rất nhiều trong trò chơi đấy.” Trong lời nói ý tứ uy hiếp thực rõ ràng. Thanh danh, địa vị, tiền bạc, tất cả đều trở thành vật đánh cược trong trò chơi này.

“Tôi có khả năng.” Hần cười lạnh một tiếng, quay người đang muốn đi ra, lại nghe Cổ Quân Thanh ở phía sau hần bình thản nói.

“Tô Viễn Ca, có chuyện tôi nên nhắc nhở cậu. Người Cổ gia nợ, là mẹ cậu, không phải cậu.”

Thân hình hần hơi run một chút, mở cửa mà đi.

Dĩ Mạch tránh ở chỗ rẽ, cũng không dám bước ra.

Đoạn đối thoại này lọt vào tai cô không thiếu một chữ. Khi Tô Viễn Ca nói ‘tôi thích An Dĩ Mạch’, đương sự là cô thực không bình tĩnh bị sét đánh lập tức.

Đế Tu trong « Càn Khôn » , Tô Viễn Ca trong hiện thực.

Đến nay, cô vẫn không thể xem hai người này là một được.

Rõ ràng số lần gặp người này có thể đếm được trên đầu ngón tay, vì sao lại...

Đến tột cùng là vì muốn khiêu khích Cổ Quân Thanh, hay là...

Cô không thể nào hiểu rõ được.

Nếu giờ đi vào, hần là sẽ bị nghi ngờ đi. Cô đang do dự, lại thấy một người từ thang máy đi ra.

Tổng Úc Bạch.

Đối phương cũng hơi ngẩn ra.

“Tổng học trưởng.” Dĩ Mạch công thức hoá cười cười.

“Em... là tới tìm Cổ tổng ?” Giọng nói của hần vẫn ôn hòa trước sau như một.

“Ừm.” Cô không e dè gạt đầu, giơ giỏ hoa quả trong tay “Đến thăm bệnh.”

Hiện tại là là tình huống không còn đường lui, cô nói xong liền quay người muốn gõ cửa vào.

“Đợi chút...” Tổng Úc Bạch ở phía sau cô mở miệng, “Dĩ Mạch, có thể xin em chút thời gian hay không, anh có chuyện muốn nói với em...”

Cô quay đầu, mỉm cười: “Thật xin lỗi, Tổng học trưởng. Sợ là cho dù chúng ta có nói gì đi nữa, cũng rất không thích hợp.”

Thấy cô đến, Cổ Quân Thanh lại có vẻ một chút cũng không ngoài ý muốn.

“Tốt xấu gì cũng giả bộ kinh ngạc chứ...” An đồng học ghen khuất oán giận.

“A, phu nhân đã tới, về vang cho kẻ hèn này.” Người nào đó thành thành thật thật phối hợp.

“Xem ra cũng chẳng có gì nghiêm trọng, Hồ ly Xa còn nói anh bệnh nguy kịch, quả nhiên là nói dối quân tình trắng trợn!” Phần uất thẳng cấp.

“Khụ khụ khụ khụ...” Hần ho khan liên tục, bộ dạng ủ rũ, “Phu nhân cứu mạng ~ “

“...” Ngày này, anh cũng nên giả bộ giống hơn chút đi.

“Yết hầu rất đau, còn phải mắng chửi người, vi phu rất là vất vả.” Xét thấy là văn phòng, người nào đó rất là thu liễm hành vi, chỉ ghé vào trên mặt bàn ngẩng mặt nhìn Dĩ Mạch, cười: “Làm phiền phu nhân cho ta một liều thuốc.”

“Thuốc gì, có hiệu quả không?”

Hắn nói gì đó, thanh âm rất nhỏ, Dĩ Mạch nhíu mi, ghé sát vào. Hắn hôn nhanh lên mặt cô một cái, sau đó tâm tình tốt: “Thuốc tốt lại không khó uống.”

Dĩ Mạch cầm lấy văn kiện trên bàn đập hắn. Hắn tránh, bắt lấy hai móng vuốt của cô.

Vui đùa âm ỉ, Dĩ Mạch mất đi thăng bằng, ngã ở trên người hắn.

Đúng lúc này, Tô Hi nhẹ gõ cửa hai tiếng rồi đẩy cửa đi vào. Thấy tình cảnh này, sợ sệt hai giây, nhanh chóng phản ứng.

“Thật có lỗi, quý rầy hai vị. Cố tổng, vừa rồi có thông báo chiều nay hai giờ có cuộc họp. Xin cứ tiếp tục.” Nói xong liền bình tĩnh quay đầu đi ra.

Dĩ Mạch cứng đờ ngẩng đầu lên, thấy Cố Quân Thanh ghen cười, cảm tức nổi lên, hung hăng đập hắn một cước.

“A... Phu nhân sao có thể nhẫn tâm ngược đãi bệnh nhân...” Vô tội hò hét.

“Hình tượng trong sáng của em a, đã bị hủy toàn bộ.” An đồng học vô cùng đau lòng khóc không ra nước mắt.

“Em bị hủy còn chưa tính, hình tượng anh minh của anh cũng bị hủy hoại, thực làm cho người ta sầu não.” Mổ cầm thú trên mặt một mảnh vui mừng, căn bản không có bóng dáng nửa điểm sầu não.

“Anh có gì hay mà hủy, tư thế vừa rồi cứ như là em đang phi lễ anh...” Cô canh cánh trong lòng.

“Vấn đề là ở chỗ đây. Không bằng đợi lát nữa cô ấy vào, để anh phi lễ em. Để cho anh cân bằng một chút.” Cố cầm thú đề nghị.

“...”

A, nhân sinh bi thương...

Dĩ Mạch vì thẹn thùng, ăn xong cơm trưa do Tô Hi đưa vào, cô kiên trì muốn tự ngồi xe công cộng về trường. Cố Quân Thanh đành phải đồng ý.

Lúc Dĩ Mạch định đi ra khỏi cổng Phi Ngã Viêm Dương, thấy Tống Úc Bạch đứng bên cạnh.

Hắn tiến lên từng bước, có chút buồn thương mở miệng: “Dĩ Mạch, xin em một chút thời gian có được không?”

41. Chương 56 - 57

56. Mê ly × lựa chọn

Bên trong phòng nghỉ chuyên dụng dành cho nhân viên của Phi Ngã Viêm Dương.

Tống Úc Bạch đưa cho cô ly cà phê, ngồi ở đối diện, do dự một lát.

“Anh muốn nói với em chuyện của Tiểu m.” Hắn đi thẳng vào vấn đề.

Dĩ Mạch có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy hắn nhanh chóng rời đi ánh mắt.

“Hai ngày trước Hứa Thú có đến tìm anh. Cậu ta đến để làm rõ chuyện đứa nhỏ mà Tiểu m bỏ đi kia, có phải của anh hay không.”

Dĩ Mạch không biết mình phản ứng thế nào, cô có chút mê hoặc nhìn người thanh niên ngồi đối diện, chỉ cảm thấy dường như hắn ở cách mình vô cùng xa.

“Là anh sao?” cô hỏi.

“Không phải.”

“Hai người trong lúc đó... từng có?”

Tầm mắt người thanh niên dừng trên nóc một tòa nhà cao tầng bên ngoài cửa sổ, trầm mặc một lát.

“Quan hệ giữa cô ấy cùng Hứa Thú cũng không hài hòa như vẻ bề ngoài. Thời gian nghỉ, cô ấy tới ở cùng Hứa Thú. Khi đó anh bởi vì... đủ loại nguyên nhân mà thường xuyên tâm tình phiền muộn, cô ấy bởi vì hoài nghi tình cảm giữa hai người bọn họ nên thường xuyên khóc kể với anh, sau lại có vài lần bọn anh cùng tới quán bar. Có mấy lần cô ấy say, anh gọi điện cho Hứa Thú, để cậu ta tới đón Tiểu m về. Cậu ta lại bạn xã giao bên ngoài, cũng không đến, anh chỉ có thể đưa cô ấy về. Buổi tối trước khi kết thúc kì nghỉ, anh nhận được điện thoại của cô ấy, khi đó cô ấy đã say, nói là muốn chia tay. Khi đó di động của Hứa Thú vẫn tắt. Anh sợ cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đưa cô ấy tới dưới lầu nhà Hứa Thú. Cô ấy nhất định đòi tự mình đi lên, anh đồng ý, làm bộ rời đi, đứng ở một chỗ rẽ có thể quan sát rõ cô ấy, nhìn rất lâu. Cô ấy cũng không lên lầu mà ngồi ở bậc cầu thang, gọi điện thoại.” Hần dừng một chút, “Một lát sau, một chiếc BMW Z4 dừng trước mặt, cô ấy lên xe.”

Dĩ Mạch như lạc vào mây mù.

Mang thai. Sanh non. Cùng Tống Úc Bạch quan hệ. Chiếc BMW nửa đêm tới đón cô ấy.

Về mặt đau thương của Đường Tiểu m luẩn quẩn trong đầu không đi. Những câu hỏi liên tục nảy ra trong đầu. Là bắt đầu từ khi nào, cô ấy cùng bản thân mình lại có sự xa cách tới vậy, giống như cách nhau cả thế giới.

“Người lái chiếc xe kia, là ai?” Trong lòng cô đầy nghi vấn, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hần trầm ngâm một lát: “Em còn nhớ Tôn Hải không?”

Dĩ Mạch suy tư nửa ngày mới mơ hồ nhớ lại cái tên đáng khinh kia, nhất thời trong lòng trầm xuống.

“Hứa Thú thích em. Mỗi lần say rượu, anh đều nghe được cậu ấy gọi tên em.” Tống Úc Bạch tiếp tục nói, “Cậu ấy thậm chí hiểu lầm Đường Tiểu m thích anh. Cậu ấy biết rõ đứa nhỏ không phải của mình nhưng vẫn không nói ra, là vì thủy chung vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Tiểu m. Ngày đó cố ý đến chỗ anh hỏi cho rõ ràng, vốn định dặn anh phải đối xử tốt với cô ấy, nhưng kỳ thật...”

” Đứa nhỏ kia, có phải của Tôn Hải hay không ?” cô đoán.

“Không rõ ràng lắm.”

“Tống học trưởng, chuyện của Tiểu m cùng Tôn Hải, anh đã nói cho Hứa Thú biết hay chưa?”

“Chưa. Bọn họ đã chia tay, hiện tại không cần phải nhắc lại loại chuyện này.”

Cô gật gật đầu, lâm vào trầm tư. Trong óc vô số nút thắt, không biết phải gỡ thế nào.

“Gần đây em vẫn tốt chứ?” Hần hỏi.

Cô lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Hoàn hảo.”

“Vậy là tốt rồi.”

Đoạn đối thoại tẻ nhạt vô vị. Người thanh niên muốn nói lại thôi. Hần im lặng ngồi ở đối diện cô, nhìn cô gái thanh tú uyển chuyển trước mắt.

Nhìn thấy cô, những gì đã bị chôn sâu tầng tầng lớp lớp đều dậy lại. Giống như những bức ảnh chụp đã ố vàng, từng cái, từng cái ăm ắp hiện lên.

Lần cuối cùng, ở góc đường kia, hắn thấy cô.

Hần quay đầu thì thầm vô cùng thân thiết với một cô gái mình không hề yêu thích.

Tầm mắt hắn, không dám nhìn về góc đường kia

Về tươi cười cứng ngắc trên khuôn mặt tái nhợt như thi thể.

Dùng một cây mộc còn đau khổ chống đỡ thế giới, rốt cục trong nháy mắt hấn nhắm mắt lại, đã hoàn toàn sụp đổ.

Oán hận anh đi. Như vậy mới có thể kết thúc rõ ràng. Như vậy mới có thể không nhớ nhung. Như vậy mới có thể rời khỏi thế giới của hai người, không quay đầu lại.

Dĩ Mạch.

Mỗi lần nhắc tới cái tên này, trái tim đều đau như bị đâm thủng.

Mỗi lần nghĩ tới em vì anh mà rơi lệ, anh lại đỏ hốc mắt một lần lại một lần.

Anh đã nghĩ sẽ đem tới cho em một thế giới như trong truyện cổ tích, nơi đó sẽ không có bi thương, không có ngờ vực vô căn cứ, không có phản bội, không nước mắt, trọn vẹn, tựa như một câu chuyện viên mãn.

Nhưng anh không làm được.

Như vậy, hãy quên anh đi. Tìm một người sẽ luôn bảo vệ em, không làm em bị tổn thương.

Cô gái yêu mến.

Người con gái mà anh yêu thương.

Ngón tay Tống Úc Bạch nắm chặt chén cà phê, giống như túm vào sợi dây cứu mạng.

“Tổng học trưởng, nếu không có chuyện gì khác, tôi xin phép về trường.” Cô lễ phép nói lời từ biệt.

“Tạm biệt.” Hấn đem hết toàn lực mỉm cười, một khắc trong lúc cô xoay người, hấn không nhận được hô : “Đợi chút”. Nhìn cô có vẻ khó hiểu, cười khổ, “Dĩ Mạch, gặp chuyện phải thực chú ý, học cách bảo vệ chính mình.”

Cô không biết cho nên gật gật đầu. Rồi đi.

Tống Úc Bạch gục đầu xuống, nhắm mắt lại.

Nghe nói người kia thực lòng thích em. Anh ta sẽ bảo hộ cho em thật tốt, sẽ đem tới hạnh phúc cho em.

Kết cục như vậy, cũng tốt lắm.

Chỉ là trong cái happy end này không có bản thân mình.

Hấn rút từ trong ví một trang giấy đã cũ, nhẹ nhàng mở ra.

Mặt trên, hai loại chữ khác nhau viết xen kẽ. Một hàng xinh đẹp, một hàng phóng khoáng.

—— Úc Bạch, chờ em tốt nghiệp, chúng ta sẽ đi đăng kí kết hôn, sau đó chúng ta sẽ cố gắng làm việc để kiếm tiền, mua một căn phòng nhỏ, một chiếc xe, lại nuôi một con chó nhỏ. Thế nào?

—— Được. Sau đó chúng ta sẽ sinh một đứa nhỏ. Chờ tới khi em trở thành bà lão, anh trở thành ông lão, hai chúng ta đi du lịch chung quanh, đi tới nơi nào mà em thích.

...

Chữ viết trước mắt dần dần trở nên mơ hồ từng chút, từng chút, cuối cùng, không còn nhìn thấy gì.

Người thanh niên cúi đầu, im lặng duy trì tư thế cứng ngắc.

Thực xin lỗi. Anh đã không có tư cách yêu em nữa.

Khi trở lại phòng ngủ, ba con nhóc kia không có ở đó. Dĩ Mạch đăng nhập vào trò chơi, phát hiện mọi người trong bang phái đều có vẻ hối hả, lại không biết vì chuyện gì.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Ánh Trăng tỷ, mọi người đây là đang làm gì?

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Thu thập tài liệu. Hồng Hỏa Anh Túc phát động bang chiến với chúng ta. Thời gian định ở bảy giờ tối nay.

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Sao đột nhiên lại như vậy?

[bang phái] Phạt Di Lạc: Tên Đế Tu đó, muốn cướp tiên cơ, tự nhiên phải tìm cách chặn đường lui của hai người.

Dĩ Mạch lúc này mới hiểu được. Tuy rằng phát động bang chiến, nhưng Đế Tu cùng Lười Dương Dương đang làm nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”, hai ngày nay có lẽ đã tiến vào bản sao, cho nên đương nhiên sẽ không tham gia bang chiến. Nhưng trừ bỏ Đế Tu ra, Hồng Hỏa Anh Túc còn có rất nhiều cao thủ, nếu Thanh Quân không tham gia, thực lực của Tọa Yên Thiên Hạ sẽ suy yếu rất nhiều, xét theo thực lực, trận bang chiến này khó phân thắng bại. Thời gian để làm nhiệm vụ của Dĩ Mạch cùng Thanh Quân còn lại không nhiều lắm, nếu Thanh Quân tham gia bang chiến, tự nhiên sẽ mất cơ hội đạt được phần thưởng nhiệm vụ.

Tô Viễn Ca này... Cự nhiên dùng loại thủ đoạn này tính kế người khác.

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, lại mở ra một cửa sổ trò chơi, đăng nhập tài khoản Thanh Quân.

Vì thế, một máy hai cửa sổ, lag không gì sánh kịp. Cô bất đắc dĩ gọi điện cho Nguyên Viên, mượn laptop của cô ấy.

Đây là lần đầu tiên cô dùng tài khoản Thanh Quân. Mặc dù hần đã sớm đem tài khoản cùng mật mã nói cho cô biết.

Không xem không biết, vừa thấy đã muốn chết.

Vì sao tài khoản của đại thần luôn lờ lờ tỏa sáng như vậy...

Bộ trang phục Hoàng Sắc Yêu Đồng chế tạo cho hần có một số thuộc tính gần như là biến thái, thật không biết làm thế nào mà bạo kích lại cao như vậy. Mở ruộng chứa đồ, được phẩm, trang bị cùng đạo cụ được sắp xếp thực chỉnh tề. Dĩ Mạch cực bất bình nghĩ rằng, nếu đem mấy thứ này bán đi, hần là có thể kiếm được một khoản không nhỏ.

Không ngoài sở liệu, ba loại vật phẩm đạo cụ của nhiệm vụ “Tìm kiếm chìa khóa thần” đã an ổn đặt trong ruộng của hần.

Dĩ Mạch một mình khổng chế hai máy tính, hai nhân vật. Trước tiên chạy tới Thần Thành tìm Hạo Phong Thần Quân trả nhiệm vụ.

Lúc Thanh Quân lấy được chìa khóa, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, màn hình hai máy tính đều biến thành một mảnh hỗn độn.

Một giọng nữ dễ nghe vang lên trong không trung, hát lên một bài ca nghe không rõ nghĩa. Làn điệu kia da diết uyển chuyển, làm cho người ta bi thương.

Những đốm sáng dần dần hội tụ lại tại giữa màn hình, hình thành hai bóng người mơ hồ, dần dần rõ ràng.

Đó là hai nữ đồng còn nhỏ, giống nhau như đúc, đều tết hai bím tóc, mắt to tròn ngập lưu quang trong suốt.

Phía sau nữ đồng xuất hiện một cánh cửa cao ngất ẩn trong mây mù. Cánh cửa mang vẻ cổ xưa, trên khung cửa khắc hai con yêu thú màu đen sống động, đôi cánh lớn vươn ra, bộ mặt dữ tợn.

Nữ đồng bên trái tiến lên từng bước, trên màn hình liền nhảy ra một khung đối thoại.

“Hai vị nếu thông qua thử luyện, tức là những người siêu phàm có đủ dũng khí cùng thực lực. Cánh cửa phía sau ta là Cánh cửa luân hồi, thông tới ngàn năm trước, mời hai vị.”

Lúc này, nữ đồng bên phải tiến lên vài bước, màn hình nhảy ra khung đối thoại kế tiếp.

“Trước khi hai vị đi, ta còn có mấy câu muốn dặn. Thứ nhất, trong bản sao không thể sử dụng đạo cụ phi hành cùng hồi sinh. Một khi một người trong đội tử vong, nhiệm vụ lập tức thất bại. Thứ hai, sau khi tiến vào bản sao nếu nhấn vào biểu tượng “Rời khỏi bản sao” ở phía trên bên phải màn hình, sẽ rời khỏi bản sao, một khi rời khỏi bản sao, nhiệm vụ liền thất bại. Thứ ba, trong bản sao thiết lập hình thức tự do công kích, xin chú ý người chơi khác công kích. Phải nhớ kỹ ba điểm này. Như vậy, mời hai vị.”

Hai nàng đồng thời lui xuống hai bên, cách cửa ở chính giữa kia chậm rãi mở ra.

57. Hứa nguyện × đối sách

Tiến vào, hay là không.

Dĩ Mạch do dự.

Trận bang chiến tối nay đối với Tọa Yên Thiên Hạ mà nói chính là một sự khảo nghiệm gian khổ. Chịu ít tổn thất nhất mà vẫn bảo trụ được Ma Thành, là hy vọng của mọi người trong bang.

Dù sao đi nữa, chuyện nhận thua cũng ảnh hưởng tới vấn đề mặt mũi của đám cầm thú này, “Tuyệt không thoái nhượng” là nguyên tắc cần thủ vững.

Nếu Cố Quân Thanh ở đây...

Dĩ Mạch suy nghĩ một lát, rời khỏi tài khoản Thanh Quân, đóng máy tính của Nguyên Viên lại. Điều khiển Mạch Thượng Sắc Vi rời khỏi bản sao, vác một cái cuốc chạy ra khỏi thành.

Lần đầu tiên chân chính tham gia thành chiến, đối thủ lại là bang phái có thực lực mạnh nhất.

Hắn khẳng định sẽ rất muốn đánh trận này đi, thậm chí chính bản thân cô cũng vậy, vừa nghĩ đến chuyện đó đã nhin không được nhiệt huyết sôi trào.

Cấp bậc hiện tại của Dĩ Mạch là cấp 120, trong một trận quyết đấu mà những người tham gia đều có cấp bậc hơn 140, tự nhiên sẽ trở thành vật hy sinh nhỏ bé không giúp được gì, bởi vậy, trước khi khai chiến, tăng số lượng độc được còn lại trong kho hàng của bang phái là chuyện tất yếu cô nên làm.

Tại lúc Dĩ Mạch ra sức cuốc đất đào thảo dược, phá hư cân bằng sinh thái, một con Hỏa Phượng xuất hiện ở bên cạnh cô.

“Xem ra người bạn rộn nhiều việc.” Người ngồi trên lưng Hỏa Phượng mở miệng nói.

“Đúng vậy, tài khoản chính của ta bận làm “Ngàn năm chờ đợi”, đành phải dùng tài khoản phụ chuẩn bị thành chiến.” Dĩ Mạch đáp lễ.

Tô Viễn Ca biết cô đang trào phúng chuyện hắn tuyên chiến với Tọa Yên, mỉm cười.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng từ trên lưng Hỏa Phượng nhảy xuống, đứng ở một bên, giúp cô giết quái xung quanh. Dĩ Mạch lúc này mới phát hiện, tài khoản phụ của thằng nhãi này cấp bậc tự nhiên còn cao hơn cô, cấp 140... Rõ ràng mấy ngày hôm trước còn chỉ có cấp 80. Cô lâm vào tâm lý bất bình.

“Có lẽ qua đêm nay, các người sẽ không còn cơ hội lấy được phần thưởng cao nhất mà hệ thống thưởng cho.” Hắn không coi ai ra gì dùng kênh lân cận nói chuyện phiếm cùng cô, “Như vậy vẫn muốn đánh sao?”

“Ta chưa từng tham gia thành chiến, hẳn là sẽ rất thú vị, hướng chi đối thủ là Hồng Hỏa Anh Túc. Về chuyện phần thưởng là cái gì cũng đều không sao cả.”

“Nếu biết phần thưởng là cái gì, chỉ sợ người sẽ không nhẹ nhàng như vậy.” Mỉm cười.

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Là cái gì?” Hỏi xong Dĩ Mạch cảm thấy chính mình có chút liều lĩnh, phần thưởng kia chỉ sợ Hồ Ly cùng Thanh Quân đều biết, Tô Viễn Ca cũng không ngoại lệ, nếu bọn họ đều không mở miệng nói cho cô biết, hiện tại hỏi cũng bằng thừa.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Muốn biết?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ừ...”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Để cho ta ôm một cái.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Đi tìm chết.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ha ha ha ha.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Này này, tốt xấu gì người cũng là thần tượng trong lòng mọi người, có thể đừng cười không có khí chất như thế được không?”

Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ: “Thần tượng gì đó, bắt quá cũng chỉ là chiếc mặt nạ mê hoặc mọi người. Lộ ra, bên trong đều là rác.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ừa, hóa ra Mặt nạ là người biểu diễn sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ trầm mặc một lát, hiển nhiên là bị những lời này của Dĩ Mạch làm ghen.

Tô Viễn Ca cười nhẹ trước máy tính, nụ cười này làm cho trợ lý Nam Hi đang vội vàng thu thập đồ đạc trước mặt hắn toàn thân lâm vào khẩn trương cao độ.

Rất không thích ứng. “Nụ cười ôn nhu ấm áp” này vốn chỉ tồn tại trong lúc hắn tập trung biểu diễn.

Nam Hi mất từng thấy vô số cô gái bởi vì nụ cười này của hắn và điên cuồng không khống chế được. Các cô giống như bạch tuộc thích chỗ chật chội, chen về phía sân khấu, cho dù bị bảo vệ liên tục vô tình đẩy ra, vẫn không chùn bước thét chói tai nhào về phía trước. Mỗi lần nhìn thấy cảnh này, cô rất muốn cướp lấy micro sau đó hét lên với đám người bên dưới sân khấu “Kể mà các cô sùng bái muốn chết này, kì thực là một tên hỗn đản xấu tính, chanh chua, giả dối!” Cô cũng ảo tưởng rất nhiều lần có thể trong nháy mắt, một hơi hét hết những lời vĩ đại này kèm theo ba cái dấu chấm than, cũng dùng phép thắng lợi tinh thần của AQ để tự an ủi mình trong những lần bị Tô Viễn Ca sai bảo cùng ức hiếp. Đương nhiên, cảnh tượng đồ sộ này thủy chung vẫn không xuất hiện, nguyên nhân chính là, một khi cô làm như vậy, sẽ chỉ xuất hiện ba loại kết quả có thể đoán được.

Một là cô sẽ bị các cô gái dưới sân khấu quăng giấy lên ném chết. Một là cô sẽ bị Tô Viễn Ca đùa chết như một con chuột bạch. Còn có một chính là cô thức thời tự xử trước.

Trong lúc Nam Hi đang mỉm cười lâm vào YY không thể tự thoát ra được, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng một trận lạnh toát, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Tô Viễn Ca, không khỏi rung mình một cái. Lúc này, thấy Tô đại minh tinh mặt không chút thay đổi mở miệng.”Lần trước ăn sushi, mùi vị không tồi, cô đi mua một hộp về đây đi.”

Nam Hi vô cùng thuận theo đáp lại: “Được.” Chân thành ra khỏi cửa, nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại, khóe miệng run rẩy hưng hăng đập một cước lên hộp giấy đặt ngoài hành lang. Hưng thần ác sát giờ ngón giữa làm thủ thế với cánh cửa.

Cửa hàng sushi kia nằm ở ngoại ô, trong một khu nghỉ dưỡng, lái xe đi ít nhất cũng phải hơn hai tiếng, hẳn rõ ràng là đang ép người mà... Tô Viễn Ca, sớm hay muộn cũng có một ngày, tôi sẽ đá anh xuống sân khấu trong buổi biểu diễn của anh, để cho đám nha đầu có mắt không trông dưới đó XXOO anh một trăm lần a một trăm lần...

Mất lóe hung quang, Nam Hi cứ thế hấp tấp đi ra ngoài, làm kinh sợ vô số người mới.

Tô Viễn Ca đuổi Nam Hi đi xong, lại lần nữa dấn thân vào trò chơi. Nhìn Mạch Thượng Sắc Vi vẫn đứng đợi đáp án bên cạnh như trước, nghĩ nghĩ, quyết định không chọc ghẹo cô nữa.

Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ: ” Phần thưởng cao nhất mà ‘Ngàn năm chờ đợi’ thưởng cho là một nguyện vọng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Nguyện vọng? Thế giới hòa bình... Linh tinh sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ: “Phạm vi tồn tại nguyện vọng là toàn bộ trò chơi, vật dẫn phải là ảo tưởng, thời hạn là một giờ. Nói cách khác, người có thể yêu cầu trở thành chủ nhân một tòa thành, có thể nô dịch người chơi, có thể yêu cầu có được một chiến súng vô địch, thậm chí có thể yêu cầu trò chơi đóng cửa, nhưng những điều đó chỉ có thể duy trì trong một giờ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “ORZ. Ta phục rồi... Cưng nhiên có phần thưởng biến thái như vậy. Nhưng mà, trên thực tế, này căn bản không phải là phần thưởng, cuối cùng cũng không được gì hết.”

Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ: “Có lẽ đối với một số người mà nói, thứ mà họ theo đuổi trong trò chơi, chính là giấc mơ đứng trên đỉnh cao. Mà một giờ này chính là thời khắc thực hiện giấc mơ.”

Dĩ Mạch không thể không thừa nhận, hắn nói là sự thật. Mong muốn của những kẻ mỗi ngày đều luyện cấp như một cái máy kia, đơn giản là cái danh hiệu “Cao thủ đệ nhất” kia, bọn họ đầu tư một lượng lớn thời

gian cùng tiền bạc vào trò chơi, lại thủy chung không thể trở thành những nhân vật tỏa sáng như Thanh Quân cùng Đế Tu, chính là tiếc nuối của bọn họ. Mà nguyện vọng này, có thể bù lại tiếc nuối đó. Làm cho bọn họ trở thành thống lĩnh một bang phái, trở thành sát thủ vô địch, trở thành bá chủ độc bộ thiên hạ.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nhưng mà, nguyện vọng của ngươi, là cái gì?” Tô Viễn Ca, người tranh đoạt phần thưởng này nhằm mục đích gì? Ở Càn Khôn, không thể nghi ngờ, người chính là người đứng trên đỉnh cao, tất cả những gì ngươi muốn đều có được.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Cùng ngươi có liên quan.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Ngươi sẽ không bắt ta cầm tấm biển ‘Ta là heo’ chạy vòng quanh thành suốt một giờ đấy chứ?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Đề nghị này không tệ nha, nếu đem những chữ trên tấm biển đó đổi thành ‘Ta yêu Đế Tu’ sẽ rất thú vị.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “... Ngươi bị đục đầu vào cửa rồi sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Trước khi ta hứa nguyện, tất cả đều có thể. Mà nguyện vọng này, thủy chung sẽ có liên quan tới ngươi. Đêm nay công thành chiến ta sẽ dùng tài khoản này tham gia, đến lúc đó gặp lại.”

Bỗng nhiên, hần chuyển kênh mật.

[mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: An Dĩ Mạch, một ngày nào đó, em sẽ đứng bên cạnh tôi.

Dứt lời, trong chớp mắt Dĩ Mạch giật mình, một đạo hồi thành phù biến mất trước mắt cô.

Cô ngơ ngác biến thành mặt bánh bao. Võ án, lật bàn.

Có ma mới muốn đứng bên cạnh ngươi... Thằng nhãi này mắc bệnh vương tử quá mức nguy kịch rồi.

Phần nộ qua đi không khỏi có chút lo lắng. Tô Viễn Ca yêu nghiệt này, chỉ sợ sau khi lấy được quyền hứa nguyện kia sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội đả kích Cố Quân Thanh. Nguyện vọng kia có thể là lấy mình làm vũ khí, làm cho Thanh Quân không thể công kích. Nói ví dụ, cường chế chính mình cùng Thanh Quân ly hôn... Cô lắc lắc đầu. Với tính tình của Cố Quân Thanh, những chuyện thế này tuyệt đối sẽ không muốn xảy ra, bởi vậy khi biết Tô Viễn Ca làm “Ngàn năm chờ đợi”, hần mới đến tranh cao thấp một trận. Có điều mấy ngày nay hần lại bề bộn nhiều việc, hơn nữa còn bị cảm mạo...

Tô Viễn Ca chết tiệt này tính cách đúng là ác liệt rồi tinh rồi mù nha... Dĩ Mạch cảm giận nghĩ.

Như thế nào cho phải.

Rốt cuộc là ai nghĩ ra phần thưởng quỷ dị như vậy a a a ~

Dưới sự kêu gọi của cầm thú đầu lĩnh, những bang chúng đang online đều mở hệ thống sử dụng giọng nói DS.

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Chuẩn bị chiến đấu cơ bản đã tốt rồi, gia cố tường thành cơ bản cũng hoàn thành. Kế tiếp chúng ta phải làm là bố trí chiến lược.”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Đế Tu làm nhiệm vụ không thể tham chiến, hiện tại Hồng Hỏa Anh Túc đã có 13 người cấp hơn 170, 28 người cấp hơn 150, 51 người cấp hơn 135. Chiến lực gần gấp đôi chúng ta. Cho dù phối hợp tốt, phần thắng của chúng ta cũng sẽ không vượt qua 40%.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Chỗ khó là Họa Vòng Nguyên Rửa cùng Đóng Băng Ngàn Dặm. Xương Cốt, Họa Vòng giao cho ngươi, có vấn đề gì không?”

Bạch Cốt: “Không có.”

Thuận Gió Bội Ngọc: Họa Vòng cấp bậc cao hơn ngươi, muốn ngăn cản hần cũng không dễ, Xương Cốt ngươi đừng liều lĩnh.

Bạch Cốt thực trấn định đáp lại: “Không có việc gì, trong trò chơi đánh không lại, ở hiện thực có thể áp đảo...”

Lúc này liền nghe thấy một tiếng kêu chói tai, tiếp theo liền mơ hồ truyền đến giọng nữ tức giận “Ai cho anh nói ra, xem em có bóp chết anh không...”

Chỉ chốc lát liền một mảnh yên lặng, tiếp theo là giọng nữ nhỏ bé xin tha: “Được rồi, em không chơi, mau buông tay...”

Thanh âm Bạch Cốt: “Bỗng nhiên nhớ đến, trước đây em vẫn gạt anh em là nam nhân?”

“Năm xưa nợ cũ, anh còn lôi ra nói, lòng dạ hẹp hòi... A, em không nói, anh...”

Hai người nhiệt tình không bị cản trở, chúng cầm thú nghiêng tai lắng nghe. Dĩ Mạch đỏ mặt che miệng cười.

Chỉ nghe Quan Tài tắt microphone, khụ khụ hai tiếng, tiếp tục bố chiến: “Như vậy, trọng điểm là ở Đổng Băng Ngàn Dặm. Người này đã mẫn cấp, ta cùng Giết Người chủ công hắc, hơn nữa Mộ Tuyết buff hắc là cũng không có vấn đề. Phiên toái là thời hạn. Hệ thống quy định phe thủ thành phải thủ đủ một giờ. Bọn họ nhân số đông, cấp bậc cũng không thấp, muốn thủ thành hết thời gian, rất khó.”

“Trong thành chiến không thể sử dụng tụ hồn đan, nhân số chênh lệch là vấn đề lớn nhất của chúng ta.” Nói chuyện là Bạch Ánh Trăng.

Hồ Ly lười biếng mở miệng: “Quả nhiên có đôi khi vẫn phải dựa vào lòng người cùng chỉ số thông minh nha ~ sớm biết sẽ xảy ra vấn đề như vậy, ta đã cùng Vong Xuyên, Ma Cà Rồng đàm phán tốt rồi, hợp bang.”

Ngàn Sơn Mộ Tuyết: “Không thể nào... Trước đây từng nghe nói có lần Vong Xuyên cùng Ma Cà Rồng cũng đàm phán hợp bang, sau lại bởi vì chuyện ai làm bang chủ mà ngưng lại. Sao bây giờ lại giải quyết ăn ý vậy?”

Ẩn No Chống Sổ Kiểm Tiền: “Này em phải hỏi Hồ Ly, nó đã làm một chuyện thực đáng khinh.”

Hồ Ly: “... Làm sao đáng khinh, ta đã tác thành một đoạn nhân duyên mỹ mãn như vậy mà.”

Mộng Hồi Lâu Lan: “Rõ ràng là nghiệt duyên thì có...”

Bạch Ánh Trăng: “Hắn làm cái gì?”

Mộng Hồi Lâu Lan: “Hắn dùng tài khoản của em đi câu dẫn Ma Cà Rồng... Còn gửi ảnh chụp của em, làm hại em bây giờ chỉ có thể trốn tránh hắn ta mỗi ngày, giải thích thế nào cũng không được. Hồ Ly đáng chết, ta muốn lột da của ngươi làm áo khoác! ! !”

Hồ Ly quân vô tội biện giải: “A a ~ này hoàn toàn không phải là chủ ý của ta, là Quan Tài bảo ta không từ thủ đoạn mượn sức Ma Cà Rồng thôi ~ “

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “... Ngươi là tên cầm thú vô trách nhiệm!”

Hồ Ly quân: “Kỳ thật ta chỉ bày kế, cụ thể là ba anh em Ẩn No kia thực hành a ~ bao gồm cả việc giả làm nữ nhân gì đó ~ “

Kiểm Tiền: “Giết Người, đừng lôi kéo ta, ta muốn xử lý nó.”

Giết Người: “Được, tốc chiến tốc thắng, lưu lại toàn thi.”

Nước Tương: “Vì sao muốn lưu toàn thi? Băm cho chó ăn đi.”

Giết Người: “Ta muốn đánh chết cho hả giận.”

42. Chương 58 - 59

58. Hợp bang × khí thế

Nếu nói Càn Khôn là một thế giới hư ảo, như vậy, việc “Thánh Chiến Cuối Cùng ” cùng “Chư Thần Hoàng Hôn” hai bang phái đồng thời lặng yên không một tiếng động biến mất khỏi vũ đài lịch sử trong buổi

chiều nay, đã trở thành sự chuyển biến máu chốt giữa các thế lực. Từng ở sever Trọng Quang oai phong một cõi, hai đại bang phái đều có sở trường riêng, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của bang chủ, lực lượng chủ chốt đều gia nhập vào Tọa Yên Thiên Hạ, trở thành một vấn đề oanh động cả Càn Khôn . Mà thay đổi này khiến cho sự chênh lệch thế lực vốn nghiêng hẳn về một phía sau khi hợp khu biến thành cân bằng ngang sức.

Từ xưa anh hùng hai hàng lệ, một hàng vì thương sinh, một hàng vì mỹ nhân.

Giang hồ đồn đại, bang chủ Vong Xuyên Bờ Đối Diện của Chư Thần Hoàng Hôn đồng ý hợp bang là vì thương sinh, còn bang chủ Hấp Huyết Quý Tộc của Thánh Chiến Cuối Cùng lại là vì mỹ nhân. Mà kỳ thật... Đồn đại luôn xuất phát từ sự thật, lại còn thổi phồng hơn cả sự thật .

Vì thương sinh, Vong Xuyên đại nhân nói: TNND, một người đánh không lại, một đám người đánh. Một đám người đánh không lại, lại kéo một đám đến đánh. Vì xử lý đồ tể đầu lĩnh, hợp bang!

Vì mỹ nhân, Ma Cà Rồng đại nhân nói: Mộng Hồi Lâu Lan, muội là nữ nhân đầu tiên câu dẫn ta thành công, ta nếu đã mắc câu, sẽ không nhả ra. Cho dù muội đã đánh mất mỗi câu, ta cũng phải kéo người câu xuống nước.

Bởi vậy có thể thấy được, những lời đồn đại kia, đã có sự tô vẽ cho đẹp thêm ...

Công thần thúc đẩy hợp bang lần này là Cửu Vĩ Hồ Công Tử. Nhưng người này sau khi hợp bang lại lọt vào sự truy sát của rất nhiều bang chúng cả mới lẫn cũ, thậm chí cầm thú đầu lĩnh Quan Tài cũng không buồn nhìn tới bang quy “Không cho phép bang chúng trong bang tùy ý ác đấu ẩu đả”, bỏ mặc vị công thần đại nhân này bị truy sát đến gào khóc thảm thiết.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vong Xuyên, người chém ta là sao?

[bang phái] Vong Xuyên Bờ Đối Diện: Người còn có mặt mũi hỏi? Trộm kho hàng của ta còn dám bày bán ở acc phụ của người...

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Làm sao có thể, ta là nhất đẳng lương dân, chưa bao giờ làm chuyện trộm acc.

[bang phái] Vong Xuyên Bờ Đối Diện: Thật không? Phiền toái người giải thích một chút acc “Diêu Vỹ” đang ngồi bày bán tại quảng trường Ma Thành kia, vì sao trong danh sách thành viên bang phái lại ghi danh hiệu là “acc thứ 9 của Hồ Ly” ? Còn có, “Cuồng phong chi giới” +11 nó đang bày bán kia làm sao mà có?

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ... Ôi chao? ! Đã quên đá cái acc phụ đó ra khỏi bang, thất sách nha thất sách.

[bang phái] Vong Xuyên Bờ Đối Diện: NND, người có giỏi đừng chạy!

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ma Cà Rồng, người ám toán ta...

[bang phái] Hấp Huyết Quý Tộc: Hồ Ly đáng chết, người tính kế ta còn ít sao?

[bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Còn phải xin chư vị trăm ngàn đừng hạ thủ lưu tình.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Lâu Lan, muội sao có thể nhẫn tâm để bọn họ chà đạp ta ~

[bang phái] Ẩn No Chống Sát Giết Người: Hồ Ly, sự tồn tại của người đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới tình đoàn kết trong bang .

[bang phái] Ẩn No Chống Sổ Kiểm Tiền: Cho nên...

[bang phái] Ẩn No Chống Đánh Nước Tương: Chết đi!

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ... Bọn cầm thú các người! Đồ đệ cứu mạng nha ~ bọn họ sắc đảm che trời, ý đồ khinh bạc sư phụ như hoa như ngọc của muội~

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Sư phụ a, nhiều người tức giận khó yên bình, huynh chịu hy sinh một chút đi. A men.

...

Trong lúc nhất thời bang phái gà bay chó sủa, cầm thú đầu lĩnh Quan Tài phù ngạch đau lòng nói: “Vốn đang nghĩ dựa vào đám người mới để chinh đồn tác phong, không nghĩ tới a không nghĩ tới, nhập bang xong đều bị đồng hóa hết...”

Tuy là như thế, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng. Vong Xuyên cùng Ma Cà Rồng hai người giải tán bang phái đồng thời cũng có nghĩa là hai bang phái từng tâm tâm khổ khổ phấn đấu dốc sức xây dựng lên, hết thấy đều hóa thành hư ảo. Từng chiếm lĩnh chủ thành, từng tích lũy bang cố, đều thành mây khói.

Hấp Huyết Quý Tộc từng nghĩ tới việc giữ lại danh hào bang phái, bởi vì cũng không biết có thể hoàn toàn dung nhập vào một hoàn cảnh mới hay không, những huynh đệ từng đi theo mình từ trước tới giờ có lẽ sẽ vì sự thay đổi này mà thất vọng đau khổ, có lẽ, hẳn chính là muốn để lại một con đường lui. Bởi vì trước mắt tất cả đều chưa rõ ràng, mà “Thánh Chiến Cuối Cùng” lại giống như một ngôi nhà khiến người ta cảm thấy an tâm. Tựa hồ chỉ cần nhìn thấy hàng chữ màu lam đó trên đầu các nhân vật, là có thể làm cho người ta ấm áp, tràn ngập sức mạnh.

Khi đó, Vong Xuyên Bờ Đối Diện nói, Ma Cà Rồng, tan đi. So với việc nhìn bang phái ngày càng u ám vì suy yếu thực lực sau khi chúng ta rời đi, không bằng để cho nó biến mất trong lúc huy hoàng cường thịnh nhất.

Sau đó hai người đồng thời ấn chọn “Giải tán bang phái”, hệ thống nhảy ra hai hàng thông báo.

[hệ thống] bang chủ Vong Xuyên Bờ Đối Diện hạ lệnh giải tán bang phái Chư Thần Hoàng Hôn, từ nay thiên hạ không còn bang phái này nữa.

[hệ thống] bang chủ Hấp Huyết Quý Tộc hạ lệnh giải tán bang phái Thánh Chiến Cuối Cùng, từ nay thiên hạ không còn bang phái này nữa.

Thông báo bất thành linh này lập tức khiến thế giới dấy lên một mảnh ồn ào rầm rĩ. Lại bị vùi lấp bởi những dòng cáo biệt của bang chúng hai bang. Nhất thời trên thế giới tràn ngập sầu não.

Sự thương cảm này giằng co ước chừng khoảng tám phút, lại bị những hàng chữ giống nhau liên tục nhảy lên bao trùm.

[thế giới] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Tọa Yên Thiên Hạ, từ giờ phút này trở đi, sẽ vì Chư Thần Hoàng Hôn cùng Thánh Chiến Cuối Cùng mà huy hoàng!

[thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tọa Yên Thiên Hạ, từ giờ phút này trở đi, sẽ vì Chư Thần Hoàng Hôn cùng Thánh Chiến Cuối Cùng mà huy hoàng!

[thế giới] Bạch Ánh Trăng: Tọa Yên Thiên Hạ, từ giờ phút này trở đi, sẽ vì Chư Thần Hoàng Hôn cùng Thánh Chiến Cuối Cùng mà huy hoàng!

...

Lên tiếng là đám người cầm thú. Từng người, từng người lặp lại.

Một hàng, lại một hàng. Cuồn cuộn không ngừng.

Liên tục hồi lâu.

Bọn họ dùng phương thức của chính mình tiếp nhận những người đã buông tay với quá khứ, nói ọi người, bọn họ nhớ rõ quá khứ đó.

Từ nay về sau, bọn họ chính là huynh đệ có thể kề vai chiến đấu, chung lưng gấn bó.

Hấp thu tinh anh của hai bang phái, thực lực của Tọa Yên Thiên Hạ lại hùng mạnh thêm, đứng đầu bảng xếp hạng thực lực bang phái toàn sever. Quan Tài vẫn được công nhận là cầm thú đầu lĩnh như trước, bên dưới là hai phó bang chủ Vong Xuyên Bờ Đối Diện cùng Hấp Huyết Quý Tộc, Thanh Quân, Cửu Vĩ Hồ Công Tử, Khuynh Thành Chi Luyến đều là trưởng lão. Chiến lực ngang hàng với Hồng Hỏa Anh Túc.

Một giờ trước khi bang chiến, Thanh Quân login.

Trong kênh hội thoại DS.

Bạch Ánh Trăng: “Thanh Quân, người cùng Sắc Vi đi làm nhiệm vụ đi, nơi này giao cho chúng ta, không cần lo lắng.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Tình huống hiện giờ như vậy, chúng ta là phe thủ thành, còn có Ma Tôn thêm công kích cùng bạo kích, chiếm được địa lợi nhân hòa, hẳn là sẽ không thua.”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Theo tin tức tin cậy, thành chiến đêm nay Đế Tu sẽ dùng acc phụ chỉ huy. Không thể khinh địch.”

Cổ Quân Thanh bởi vì cảm mạo, tiếng nói trầm thấp khàn khàn: “Người nếu phạm ta, ta tất phạm người. Đây không phải khẩu hiệu bang phái sao?”

Hồ Ly cười gian nịnh: “Hắc, người là muốn đánh ngược lại?”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Trên lý thuyết là có thể. Hệ thống quy định, phe thủ thành nếu muốn công chiếm tòa thành thứ hai có thể bị phản công tức thời. Chẳng qua, trên thực tế, khả năng thành công của phương án này là rất thấp. Đại đa số bang phái thủ thành đều lựa chọn thủ thành hơn ba mươi phút cho tới kết thúc thành chiến.”

Dĩ Mạch lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của Vong Xuyên, giọng nam nhu hòa, mang theo vẻ phong độ của người trí thức.”Hiện tại bố cục trận thế là toàn lực phòng thủ, chúng ta còn có bao nhiêu lực lượng dự thừa dùng để tiến công?”

Hấp Huyết Quý Tộc thanh âm rất đặc biệt, lạnh lùng cứng nhắc: “Bọn họ phân bố binh lực như thế nào, Hoàn Mỹ, người có thể điều tra được không?”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Rất khó. Cũng giống như chúng ta lần này nghiêm khắc chọn lựa thành viên gia nhập bang. Hồng Hỏa Anh Túc cũng chỉnh lý rất nhanh, bọn họ đuổi toàn bộ thành viên dưới cấp 120, hơn nữa còn dùng DS nói chuyện để chứng thực thân phận, phòng ngừa gián điệp xâm nhập. Ta không trà trộn vào được.”

Phật Di Lặc cảm thán: “Thật là tuyệt .”

Kiểm Tiền nghĩ nghĩ nói: “Công kích ngược lại đúng là một chiến lược tốt.”

Thanh âm Khuynh Thành Chi Luyến thực không phù hợp với hình tượng mạnh mẽ của nàng, dịu dàng đến ngạc nhiên: “Bởi vì chưa từng có tiền lệ thành công, cho nên đám người đến công thành đều là thành phần chủ lực. Tiêu diệt toàn bộ là không có khả năng. Cho nên chúng ta muốn đoạt thành, phương pháp tốt nhất chính là chỉ dùng một bộ phận cầm chân đám người công thành, còn lại sẽ đánh bất ngờ.”

Nước Tương đồng ý nói tiếp: “Đó là một ý kiến hay, trong thành chiến không cho phép sử dụng hồi thành phù, bọn họ không kịp trở về thành cứu viện. Chẳng qua Đế Tu không phải hạng người hời hợt, muốn cầm chân hẳn rất khó. Họa Vòng Nguyên Rửa cùng Đổng Băng Ngân Dậm mẫn cấp cũng không là nhân vật dễ đối phó.”

Bạch Cốt thanh âm rất là gợi cảm: “Họa Vòng Nguyên Rửa không cần xếp vào phạm vi lo lắng. Cô ấy đang ngủ, có lẽ trong ba giờ nữa cũng chưa tỉnh lại được. Ta thuộc phái hành động, hơn nữa ta muốn làm đội tiên phong.”

Alex thanh thúy miệt thị hân: “Này này, ở đây còn có người vị thành niên, Xương Cốt huynh đừng có như vậy. Ta cũng không thích bị đánh...”

Bạch Ánh Trăng tản ra sóng âm độc đáo của cảm thú đại tỷ: “Loại chuyện đánh lén này, nghe qua cũng rất có cảm giác nha ~ “

Vong Xuyên cùng Ma Cà Rồng hiển nhiên bị nhiệt tình của đám cảm thú này khiến run rẩy, liên phát ra n cái icon đổ mồ hôi.

Dĩ Mạch bất đắc dĩ, không có biện pháp, bí quá hoá liều là thiên tính của đám người này đi. Vì thế an ủi nói: Quen rồi thì tốt, quen rồi thì tốt...

Cố Quân Thanh mang theo ý cười mở miệng, “Thắng, hai tòa thành, lập tức chấm dứt chiến đấu; thua, vứt bỏ tòa thành duy nhất trên tay, từ nay về sau không chốn nương thân. Như vậy, ý các vị thế nào?”

59. Chiến đấu × mưu kế

Có qua có lại mới toại lòng nhau.

Chúng cầm thú rất ăn ý nhất trí thông qua chương trình nghị sự “Đánh thẳng vào nhà đồ tể”, trở thành quyết định đầu tiên của cuộc họp cán bộ mở rộng kể từ khi hợp bang lớn mạnh tới nay. Mà nhóm cầm thú này cũng nghiêm chỉnh chấp hành kế hoạch độc đáo mà lớn mật này, trở thành một phương thức thành chiến hoàn toàn có khả năng chiến thắng.

Buổi tối đúng bảy giờ, thành chiến chính thức bắt đầu. Hai tòa thành lâm vào trạng thái bế thành một giờ. Nhóm quân chúng trông mòn con mắt lại chỉ có thể đứng xung quanh xem, mấy tên phóng viên vọt vào nội tuyến, lừng lẩy thành vật hi sinh, đơn giản nằm rạp trên mặt đất tường thuật trực tiếp tình hình chiến đấu.

[thể giới] Gió Thổi PP Lạnh: Khai chiến khai chiến. Hồng Hỏa Anh Túc bắt đầu vây thành phá cửa, người của Tọa Yên Thiên Hạ không ra được, bọn họ tạm thời cũng không vào được...

[thể giới] Thượng Hải Hai Song: Trước mắt là trạng thái giằng co... Oa oa, ta nhìn thấy tượng đá Ma Tôn sống lại !

Dĩ Mạch giờ phút này đứng cách tượng đá không xa, vừa lúc thấy rõ ràng phiến đá trên người nó bong ra từng mảng, lộ ra nhân vật NPC.

Đó là một gương mặt anh khí bức người, bên khóe mắt phải có một ấn kí hoa văn kì lạ. Ngân kiếm trong tay lóe ra mũi nhọn màu bạc lạnh lẽo.

Gió nổi mây bay, trên bầu trời xuất hiện lốc xoáy mây sét màu đen thật lớn. Tuyết bay hỗn độn xinh đẹp bao phủ cả trời đất.

Trong nền nhạc violon trầm thấp, hần chậm rãi mở mắt. Mi mắt khẽ run, con ngươi màu tím lóe ra ánh sáng tối đen yêu dã. Kiếm kia dựng thẳng giữa không trung, ngân quang quanh thân kiếm sáng lóa, giống như trăm ngàn sương tuyết ngưng tụ lại.

Đột nhiên, mái tóc đen như mực của Minh Tuyết bay lên trong cơn cuồng phong, thiên ti vạn lữ hóa thành màu trắng từng chút từng chút. Mà lúc này, lấy hần làm trung tâm, tuyết trắng lượn lờ bay lượn, xoay tròn xung quanh vũ khí của bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ. Thanh âm Minh Tuyết quanh quẩn trong Ma Thành, trầm thấp lặp lại ngậm xướng, giống như cầu nguyện, lại giống như rì rầm không ngớt.

“Gia tăng lực công kích 580 điểm”, “Gia tăng bạo kích 5%”, Dĩ Mạch nhìn mình đột nhiên được gia tăng hai trạng thái phụ, không khỏi bạo hân. Chỉ số trạng thái Ma Quân gia tăng, thật đúng là cao hết mức...

[mật ngữ] Thanh Quân: Khẩn trương sao?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Phi thường. Loại nhiệm vụ này chỉ có thể thành công không thể thất bại, làm cho người ta áp lực rất lớn. Nhưng mà so với chuyện này... Để Tu bên kia dùng hai tài khoản liên, có thể giành được “Nguyên vọng” trước hay không?

[mật ngữ] Thanh Quân: Cho dù hần có thắng hay không, anh cũng đều ở bên cạnh em.

Nhìn đến câu này, khóe môi An đồng học không chịu thua kém, cười giống như một đóa cầu vĩ thảo.

“Toàn bộ công kích!”

Trong lúc cô thập phần tự tin, DS truyền đến hiệu lệnh của Quan Tài.

Dĩ Mạch hơi vươn người về phía trước, ngón tay đặt lên bàn phím cùng con chuột, hít sâu.

Ba.

Quan Tài, Bạch Cốt cùng Thuận Gió Bội Ngọc nhóm cầm thú nuốt đan dược tăng công kích chuẩn bị sẵn sàng tấn công trực diện. Ngàn Sơn Mộ Tuyết cùng Phật Di Lặc hai người đứng ở phía sau, luân phiên phóng

kỹ năng chúc phúc cùng hồi máu không ngừng. Bên phía Hồng Hỏa Anh Túc, bốn gã Lôi Giáng đã hơn 175 cấp trấn ngoài cửa thành. Mà Đổng Bằng Ngàn Dặm ở cách đó không xa phóng ra vô số phi tiễn. Kim quang chớp chờn, lưu tinh phá không. Vô số kỹ năng đồng thời bùng nổ, núi sông dao động.

Hai.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng ngồi trên Hỏa Phượng chỉ huy trận hình biến ảo. Đánh giáp lá cà, một mảnh đao quang kiếm ảnh. Sử dụng những vũ khí có khả năng cường kích cao như trường thương để đánh cận chiến, áp chế trận tuyến ở bên cạnh sông đào bảo vệ thành.

Hai bên không ngừng có người ngã xuống, thi thể nháy mắt hóa thành một đạo quang hoa, phân biệt trọng sinh trong hai tòa thành. Trống trận vang trời, những nhân vật mới phục sinh nhanh chóng triệu hồi tọa kỵ bay về phía chiến trường. Khi Quan Tài trọng sinh ở điểm hồi sinh Ma Thành, hạ đạo chỉ lệnh thứ hai: “Lui về phía sau!”

Một.

Toàn bộ Hồng Hỏa Anh Túc đánh vào, đội tiên phong vừa tiến vào đường biên cổng thành nhỏ hẹp. Đúng lúc này, câu “Dừng lại” của Đế Tu vang lên, Quan Tài cũng vung tay hô to “Giết”!

Cát vàng đầy trời, Hấp Huyết Quý Tộc cùng Vong Xuyên Bờ Đối Diện chia binh làm hai đường, phân biệt theo hai sườn trái phải lao tới. Như một gọng kìm, vây người của Hồng Hỏa Anh Túc bên trong đường biên.

Không.

‘Tương cứu trong lúc hoạn nạn’. Dĩ Mạch phát động kỹ năng nháy mắt ẩn nấp thân hình, tập trung toàn bộ tinh thần chui vào trong đường biên cổng thành.

Chính là giờ khắc này. Toàn bộ hỏa lực của Tọa Yên Thiên Hạ đều tập trung ở đây. Trong lúc nhất thời trong đường biên, quang hoa tàn sát bừa bãi bốc lên như giao long quá hải.

Thanh Quân không ngừng sử dụng bổ huyết đan dược loại lớn nhất, toàn thân bao phủ trong quang sáng bạc. Mặc dù là như thế, cột máu của Mạch Thượng Sắc Vi vẫn thay đổi cực kỳ mạo hiểm, khiến người ta phải tim đập chân run.

Chậm một bước, hiểm một phần.

Dĩ Mạch đem hết khả năng tránh né quần công trí mạng, tả xung hữu đột xuyên qua bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc. Trong trạng thái ẩn thân, tốc độ di chuyển rất chậm, chỉ trong chốc lát, người cô đã đầy mồ hôi lạnh.

Lao ra khỏi vòng vây, Mạch Thượng Sắc Vi chọn một con đường nhỏ, hủy trạng thái ẩn thân, tránh khỏi một đám quái mà chạy, cuối cùng dừng lại dưới tàng cây trước cửa Thánh Thành.

[bang phái] Thanh Quân: Đến?

[bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Vâng.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Hắc. Kế tiếp, là thời gian biểu diễn của chúng ta ~

[bang phái] Bạch Cốt: NND, lão tử thế nhưng lại làm đồ đệ của một tên cầm thú...

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Ta còn làm đồ đệ của một đồng xương cốt thì sao, đến nói lí đi...

[bang phái] Thanh Quân: Đi thôi, tốc chiến tốc thắng.

Một phạm vi lớn bên người Mạch Thượng Sắc Vi đột nhiên ngân quang lưu chuyển, nguyệt hoa tràn đầy.

Ngồi trước máy tính, Dĩ Mạch mỉm cười.

Nhiệm vụ bang phái giao cho, cuối cùng cũng đã hoàn thành nha.

Hào quang tan dần. Xuất hiện ở bên người Mạch Thượng Sắc Vi là chúng cầm thú.

Dĩ Mạch nhìn một đồng chữ hồng lông lánh “đồ đệ của xx” trên đỉnh đầu nhóm đại thần, không khỏi cười ra tiếng.

Này thật đúng là...rất thú vị.

Vì gia tăng độ phối hợp cùng gắn bó của các thành viên trong bang phái, trò chơi thiết trí khi thành chiến bắt đầu, ngoại trừ những thành viên làm nhiệm vụ bản sao, những thành viên còn lại một khi tử vong sẽ bị hệ thống truyền tống về phục sinh tại thành. Bởi vậy phe thủ thành rất khó thoát khỏi vòng vây, cũng không thể thực hiện phản công.

Theo kế hoạch của Thanh Quân, dùng kỹ năng ‘Tương cứu trong lúc hoạn nạn’ gia tăng lượng máu cho Mạch Thượng Sắc Vi, sau đó để cô ẩn thân chạy ra khỏi thành, ẩn nấp gần Thánh Thành. Tiếp theo là trọng điểm, nhóm cầm thú phải sử dụng kỹ năng thầy trò xâu chuỗi truyền tống tới bên ngoài Thánh Thành, thực thi phản công.

Vì thế, giống như xâu kẹo hồ lô, Phật Di Lặc thành đồ đệ Thanh Quân, Bạch Cốt thành đồ đệ Phật Di Lặc, Hoàng Sắc Yêu Đồng thành đồ đệ Bạch Cốt...

Mà nguyên nhân khiến đám người kia không đồng thời bá một sư phụ là...

“Ai lại muốn thu nhiều cầm thú như vậy làm đồ đệ? Sét đánh chết thì sao.” Thanh Quân nói như thế.

“Nếu muốn dọa người, vậy xâu hết lại đi, không bỏ sót tên nào” . Giết Người nói như thế.

“Như vậy có vẻ thực đoàn kết nha~ hơn nữa thực mạnh~” cầm thú đại tỷ Bạch Ánh Trăng nói như thế.

Vốn tưởng rằng Đế Tu sẽ sắp xếp một bộ phận nhỏ người thủ thành. Không nghĩ tới thăng nhĩ này căn bản không ngờ đến khả năng sẽ bị phản công. Dù sao, khả năng phe thủ thành có thể thoát khỏi vòng vây là cực kì nhỏ.

Nhóm cầm thú vọt vào mở rộng cửa thành, chém ngã mấy thành viên Hồng Hỏa Anh Túc vừa hồi sinh, tiến thẳng đến trung tâm quảng trường, công kích cột cờ bang phái.

Trong lúc nhất thời, trên màn hình của người chơi đều hiện lên hai hàng chữ vàng rất bắt mắt.

[hệ thống] Bang phái Tọa Yên Thiên Hạ trong lúc thủ thành phản công thành trì do Hồng Hỏa Anh Túc chiếm giữ, khiến cho Thánh Nữ- Kính Vũ trọng sinh!

[hệ thống] Bang phái Tọa Yên Thiên Hạ là bang phái đầu tiên phát động phản công trong khi thủ thành, khiến cho Ma Tôn- Minh Tuyết thức tỉnh nguyên thần!

[thể giới] Thượng Hải Hai Song: ... Thức tỉnh nguyên thần là sao? !

[thể giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Ta nhìn thấy... Ma Tôn biến hình , sau lưng mở ra sáu đôi cánh đen!!!

[thể giới] Đã Chết Lại Gắt Gao Không Xong : Hơn nữa dường như nó tăng cường thêm trạng thái phụ gia cùng phạm vi ảnh hưởng, là ảo giác của ta sao?

...

Tựa hồ cũng không phải ảo giác nha. Dĩ Mạch cũng có chút kinh ngạc.

Phạm vi gia tăng trạng thái phụ vốn chỉ tồn tại ở quanh thân nhân vật NPC, hiện tại, ngay cả nhân vật Mạch Thượng Sắc Vi ở Thánh Thành cũng được gia tăng 1000 điểm công kích cùng 10% tỉ lệ bạo kích.

Chẳng qua, Thánh Nữ- Kính Vũ trọng sinh sẽ tăng trạng thái phòng ngự cho toàn Thánh Thành, hơn nữa không ngừng hồi máu và nội lực, điều này làm cho tốc độ công kích của nhóm cầm thú không cao.

Trong DS bang phái.

Vong Xuyên Bờ Đối Diện: “Người của Hồng Hỏa Anh Túc đang rời khỏi cửa thành.”

Hấp Huyết Quý Tộc: “Quan Tài, 50% chiến lực của bọn họ quay lại, cẩn thận.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Thanh Quân, Giết Người, Thuận Gió, Phật Di Lặc thủ vệ, tiến vào một chém chết một, có thể giữ bao lâu thì giữ. Tiểu A, Kiểm Tiền, Nước Tương, Xương Cốt, lão bà cùng ta chém cột cờ, dùng kỹ năng càng nhanh càng tốt.”

Nhiệm vụ an bài xong, chỉ thấy Hồ Ly lười biếng thốt ra một câu —— “Ồi chao, quả nhiên chuyện tốt đều không có phần của ta a ~ “

Dĩ Mạch đưa mắt nhìn, phát hiện Hồng Hồ Ly đang ngồi xổm tại điểm thiết lập hồi sinh ở quảng trường giữa thành, thỉnh thoảng lắc lắc xoay tung mấy cái đuôi to. Điểm phục sinh quang hoa lượn lờ, rất nhiều bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc chết trận sa trường vừa mới sống lại, còn chưa thấy rõ màn hình đã bị Hồ Ly quân đại đao theo tay vung lên, lại thành oan hồn.

Trong Càn Khôn, chuyện bị thương nhất không phải là bị một tên cầm thú chém chết, mà là bị một tên cầm thú không ngừng chém chết.

Hệ thống thiết lập, tử vong trong thành chiến sẽ chỉ hồi sinh tại điểm hồi sinh của bang phái.

Vì thế, mỗi vô lương đứng một chỗ chém giết quân địch gây yếu mới hồi sinh- Hồ Ly quân- bị nhân mã song phương nhất trí thóa mạ.

Dĩ Mạch rất là nghi hoặc. Dù sao, người của Hồng Hỏa Anh Túc mắng hấn “Đồ không biết xấu hổ” thì cũng có thể hiểu được , nhưng mà... Vì sao ngay cả đám người Tọa Yên Thiên Hạ cũng mắng hấn? ...

Hoàng Sắc Yêu Đồng: “Tử Hồ Ly, chuyện gì tốt huynh cũng đoạt mất!”

Bạch Cốt: “Lão tử muốn xử lý ngươi! Giá trị thiện ác của ngươi còn cao hơn lão tử!”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Hồ Ly, ngươi giết sạch sẽ một chút cho ta, sao lại còn hai thằng chạy tới thế kia!”

Dĩ Mạch: “...”

Quả nhiên, không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải bọn họ...

Đoạn đối thoại này khiến Dĩ Mạch nhìn muốn cao huyết áp, đưa mắt nhìn cửa thành, nhóm bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc đầu tiên đã vội vàng chạy về đến nơi, cùng đám người Thanh Quân, Giết Người canh giữ cửa đánh thành một đoàn. Nhóm cầm thú lấy ít địch nhiều, hiển nhiên có chút lực bất tòng tâm.

Giá trị chắc chắn của cột cờ còn một nửa, một khi nó đổ xuống, trận chiến tranh này sẽ tuyên cáo chấm dứt.

Lúc này, Quan Tài hạ một mệnh lệnh cuối cùng.

“Buông bỏ thủ thành! Toàn bộ phản công!”

Hồ Ly quân vui mừng mở miệng: “Chắc chắc ~ Tiểu Sắc Vi a, các sư đệ của muội sẽ tới hỗ trợ~ “

Dĩ Mạch đang nghi hoặc, đã thấy Vong Xuyên Bờ Đối Diện cùng Hấp Huyết Quý Tộc giấy lát xuất hiện ở bên cạnh Hồ Ly quân. Cô thấy hàng chữ đỏ “Đồ đệ của Cửu Vĩ Hồ Công Tử” trên đầu bọn họ, vô cùng đồng tình thở dài.

Hai người này, hiển nhiên là lại đánh cược với Hồ Ly bị thua đi...

Tọa Yên Thiên Hạ giờ phút này hoàn toàn buông bỏ phòng thủ thành mình, triệu tập toàn bộ chiến lực ngăn chặn ở cửa thành, tập trung công kích cột cờ Thánh Thành.

Hồng Hỏa Anh Túc lúc này cơ hồ hoàn toàn bị ngăn ngoài cửa thành của chính mình, muốn quay lại chém cột cờ của Tọa Yên Thiên Hạ thì cũng không thể chém đổ trước được.

Trên Hỏa Phượng, Lặng Yên Đi Vào Giấc Mộng lúc này cũng hạ quyết định.

“Toàn bộ đột kích! Tiêu diệt bọn họ trước khi cột cờ đổ!”

43. Chương 60

60. Thắng bại × cảnh ngộ

Trong nháy mắt, Dĩ Mạch thậm chí có một loại ảo giác, giống như, đây thật sự là một cuộc chém giết liều chết.

Trống trận sấm dậy, kèn thê lương. Vô số kỹ năng đồng thời nổ rộ, nổ vang lên tai.

Tọa kỵ cùng chiến sủng yêu thú tê rống rít gào đánh về phía chiến trường.

Cát bay đá chạy, thiên hôn địa ám.

Có người ngã xuống bên cạnh, hóa thành tro bụi hoặc ánh sáng tan biến. Có người đâm máu hăng hái chiến đấu, đao thương kiếm kích va chạm leng keng. Khôi giáp lóe ra hồng quang yêu dị, như màu máu tràn ngập, trong khung cảnh tường thành màu sáng trong treo nhưng lạnh lùng càng tăng thêm vài phần bi tráng.

Ngựa hí, gió rít, bóng dáng hiu quạnh.

Hồng Hỏa Anh Túc tăng cường công kích, trận tuyến của Tọa Yên Thiên Hạ dần dần thu hẹp lại, cuối cùng lấy cột cờ làm trung tâm, làm thành một vòng tròn, bảo hộ những người đang chém cột cờ trong một phạm vi ngoài tầm công kích.

Thủ vững. Chém giết. Giằng co. Áp đến.

Thời gian phục hồi kỹ năng triệu hồi thầy trò là 60 phút, xem tình hình trước mắt, một khi tử vong ở Thánh Thành, nhóm cầm thú sẽ không có khả năng thuận lợi truyền tống trở lại tham chiến. Phật Di Lặc cùng Ngân Sơn Mộ Tuyết vì mau chóng buff hồi máu cho cả nhóm mà hoàn toàn buông bỏ phòng ngự chính bản thân mình, bị Đóng Băng Ngân Dặm lợi dụng ưu thế công kích cự ly xa đánh chết. Mất đi Thiên Kỳ bảo hộ, trận hình nhóm cầm thú trong nháy mắt xuất hiện nao núng, không ngừng có người ngã xuống.

“Cố kiên trì thêm một phút!!!” thanh âm Quan Tài bởi vì kích động mà có chút khàn khàn.

Độ bền cột cờ của Hồng Hỏa Anh Túc chỉ còn lại một chút nhỏ. Chỉ cần bên ngoài có thể ngăn cản được công kích, để nhóm chém cột cờ tranh thủ được thêm một phút cũng đủ rồi...

Mà bên kia, mắt thấy cột cờ sắp ngã xuống, người của Hồng Hỏa Anh Túc bất chấp tất cả điên cuồng lao lên...

m thanh ngâm xương réo rắt.

Dĩ Mạch ở trong vòng phòng thủ tương đối an toàn nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng dáng này.

Đôi cánh Ma hóa màu đen, ngọn lửa đen hùng hực, quang sáng màu đỏ bao quanh một thân ảnh mặc khôi giáp tím sẫm đang di động. Đó là Thanh Quân.

Tay cầm cự kiếm, thân kiếm như lửa cháy. Hợp thể với Huyền Vũ chiến sủng, áo giáp lấp lánh vảy bạc. Đó là Quan Tài.

Trường thương ngân lam mang theo điện quang lập lòe, bởi vì hợp thể mà mọc ra một cốt vĩ cực lớn. Đó là Bạch Cốt.

Ngồi trên lưng Cửu Vĩ Hồ Ly màu đỏ như lửa, sau khi hợp thể xuất hiện đôi tai hồ ly màu trắng cùng cái đuôi dài xòa tung cũng màu trắng ...

Dĩ Mạch nghệt mặt. Người kia... Có thể giả như không biết sao?

Bọn họ vây thành một vòng, ngăn chặn nguy hiểm cho những người phía sau.

“Chém nhanh lên. NND, lão tử sắp không trụ được !” Cột máu giảm cực nhanh, Ăn No Chống Đánh Nước Tương quát.

“Người đứng là phế vật.” Giết Người ở một bên vừa phản kích vừa ồn ào.

“Bỉ thượng bất túc bỉ hạ hữu dư (*), kia còn có kẻ so với ta còn phế vật hơn.” Nước Tương ngăn ba tên Lôi Giáng hơn 150 cấp vẫn duy trì vẻ thong dong.

(Bỉ thượng bất túc bỉ hạ hữu dư: Tuy không bằng khi so với trên nhưng so với dưới lại có thừa, giống như câu nói ‘trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống thì cũng chẳng ai bằng mình’.)

Cách đó không xa, Kiếm Tiền cùng bốn đối thủ đồng quy vu tận thở dài một hơi, đơn giản nằm trên mặt đất không đứng dậy.

Chiến hỏa càng ngày càng nghiêm trọng.

Dưới sự chỉ huy của Lăng Yên Đi Vào Giấc Mộng, càng nhiều thành viên Hồng Hỏa Anh Túc hướng về phạm vi phòng thủ tập trung công kích Giết Người cùng Nước Tương. Tốc độ của Hồ Ly trong phòng thủ không phát huy được ưu thế, Tu La Khuyển mà Bạch Ánh Trăng triệu hồi ra bị đánh chết ngã xuống đất, vòng vây dần dần thu nhỏ lại.

“Không chống đỡ được ...” Hoàng Sắc Yêu Đồng không ngừng lùi lại phạm vi phòng thủ, chân tay đã bắt đầu luống cuống.

Đúng lúc này, Thuận Gió Bội Ngọc cùng Vong Xuyên Bờ Đối Diện đang công kích cột cờ, trên người bỗng hiện một vầng kim quang, tay áo bay phần phật. Dĩ Mạch chỉ cảm thấy bên tai truyền đến vài tiếng tiếng đàn cao chót vót đỉnh tai nhức óc. Lấy hai người làm trung tâm phân biệt phát ra sóng âm, rung trời lở đất.

Đó là kỹ năng cao nhất của Nhạc Công —— Khúc Chung Nhân Tán. Tăng lực công kích 300%, tăng bạo kích 5%, công kích quần công.

Nhưng mà, kỹ năng này giống như tên gọi, một khi sử dụng kỹ năng này—— mất máu 100%.

Cùng lúc khi đám người Hồng Hỏa Anh Túc ngã xuống đất, hai người bọn họ cũng rơi xuống bên cạnh Dĩ Mạch.

“Hắc. Hợp tác khoái trá.” Vong Xuyên cười khê.

“Ừ, quả nhiên, hai tầng công kích, lực sát thương rất lớn nha.” Thuận Gió Bội Ngọc nói xong, hóa thành một đạo ánh sáng đi trọng sinh.

Nhờ hai người họ liều mình hy sinh, đám người vây công đã giảm bớt.

Dĩ Mạch cùng những người khác ra sức chém cột cờ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm độ bền cột cờ thông thả giảm bớt, trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

—— Ngã xuống. Mau ngã xuống!!!

Đúng lúc này, trên thế giới hiện ra một câu.

[thế giới] Đế Tu: Hôm nay sau khi bang chiến thắng lợi, 10 người giết nhiều kẻ địch nhất, thưởng ột sủng vật cực phẩm. 20 người tiếp theo, thưởng cho 3000 vạn kim.

Nhất thời, vô số bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc sau khi sống lại, lại lần nữa xông lên kêu gào “Xử lý bọn họ”, phấn khích như gà chọi.

Chiến tranh khốc liệt, dĩ nhiên giết đổ cả mất rồi.

Dưới sự tấn công cuộn cuộn mạnh mẽ không ngừng của Hồng Hỏa Anh Túc, chiến tuyến của Tọa Yên Thiên Hạ cuối cùng bị đánh tan.

Mà cột cờ kia, độ bền cũng chỉ còn lại một chút.

Nôn nóng, sốt ruột. Dĩ Mạch ngồi thẳng lưng, cảm nhận được cái gì gọi là một giây như một năm.

Bạch Cốt, Giết Người cùng Đóng Băng Ngàn Dặm triển đấu cùng một chỗ, chỉ thấy ngân quang do phát động kỹ năng cùng căn nuốt hồi huyết đan được sinh ra liên tiếp không ngừng vờn quanh.

Cột máu của Hồ Ly giảm mạnh. Hần đơn giản sử dụng Thuần Bước di chuyển tới trước mặt cột cờ, vung đao chém mạnh.

“Toàn bộ công kích cột cờ!” Quan Tài rống to.

Chỉ thấy vòng chống cự đột nhiên thu nhỏ lại, mọi người Tọa Yên Thiên Hạ rút khỏi chiến cuộc, quay đầu nhằm vào cây gỗ quyết định thắng bại kia mà đánh.

Bỏ mặc địch nhân, lại không phòng bị. Toàn bộ hy vọng kí thác vào một chớp mắt chém ngã cột cờ kia.

Bên cạnh không ngừng có người ngã xuống.

Vì vinh quang của mình, cả người đâm máu.

Nhóm cầm thú chết trận cũng không ly khai, chỉ im lặng nằm dưới đất, nhìn huynh đệ bọn họ vì đi tới thắng lợi mà chém giết.

Mười. Tám. Năm.

Dĩ Mạch nhìn trên bản đồ trận doanh, số người bang mình càng lúc càng ít.

Thời điểm Quan Tài cùng Bạch Ánh Trăng trước sau ngã xuống.

Lòng Dĩ Mạch trầm xuống.

Quả nhiên vẫn là... Không thắng được sao?

Đóng Băng Ngàn Dặm không biết đã trọng sinh lần thứ mấy, phóng một kĩ năng tuyệt sát về phía Thanh Quân. Trong một khắc đó, Thanh Quân hủy bỏ kỹ năng “Tương cứu trong lúc hoạn nạn”.

Đồng thời, thanh âm Cổ Quân Thanh vang lên trong kênh DS bang phái.

“Dĩ Mạch, ẩn thân.”

Vẫn là ngữ điệu bình thản như trước.

Tại một kích kia, đôi cánh lớn màu đen của Thanh Quân đột nhiên tiêu tán, thành những đốm sáng thưa thớt. Thân hình từ không trung rơi xuống trước mặt cô, sau đó nhanh chóng hóa thành ngân quang biến mất tại chỗ.

Hắn...trọng sinh trở về thành.

Dĩ Mạch cơ hồ là theo bản năng phục tùng mệnh lệnh.

Ẩn thân.

Toàn bộ biểu tượng của Tọa Yên Thiên Hạ biến mất trên bản đồ.

Tương đương với toàn diệt.

Độ bền của cột cờ kia chỉ còn 10 điểm, bằng công kích của cô, nhiều nhất chỉ có thể giảm 2 điểm, không thể chém ngã.

Mà ngay sau đó, Hồng Hỏa Anh Túc sẽ chữa trị cho nó.

Trận này, lại trở lại điểm xuất phát.

Không còn một chút cơ hội nào sao? Cảm giác không cam lòng không ngừng lớn dần.

Đã làm được đến mức này, chỉ còn thiếu một chút nữa...

Trong kênh DS, không có người nào nói chuyện, nhóm cầm thú trầm mặc yên tĩnh.

Quan Tài ho nhẹ một tiếng, nói: “Toàn thành phòng thủ đi, bọn họ hẳn là sẽ rất nhanh công kích trở lại...”

“Dĩ Mạch.” thanh âm Cổ Quân Thanh vang lên ngắt lời hắn. Trong sự kinh ngạc của mọi người, hắn nói, “Đứng ở bên cạnh cột cờ đi.”

Dĩ Mạch vốn định chạy về thành có chút mê mang “Vâng” một tiếng, ẩn thân đi đến bên cột cờ.

“Mười giây sau, công kích cột cờ.” Thanh âm hần vẫn trầm ổn như trước, làm cho người ta có một cảm giác yên lòng.

“Được.” Cô đáp.

Tựa hồ là theo thói quen tin tưởng hần. Trong lúc không còn chỗ dựa, sẽ y lại hần theo bản năng. Giống như chạy theo từng bước, vừa nhìn lên, có thể thấy bóng dáng làm cho người ta kiên định đó.

Có phải sẽ có cơ hội thành công. Có phải sẽ không hy sinh vô ích. Có phải sẽ không phí công. Có phải sẽ bị người ta cười nhạo hay không.

Đều không cần nghĩ tới.

Chỉ cần, tin tưởng là được rồi.

Mười, chín, tám...

Ở trong lòng âm thầm đếm.

Ba, hai, một...

Cô hít sâu, lao lên công kích cột cờ. Mà lúc này bởi vì chủ động công kích, thân ảnh Mạch Thượng Sắc Vi hiện ra trước mắt người của Hồng Hỏa Anh Túc.

Trong phút chốc, bên cạnh thân cô bỗng nhiên ngân quang lưu chuyển, trên Bạch Kỳ Lân, một thân ảnh trường bào màu trắng, đứng là Thanh Quân.

Dĩ Mạch lúc này mới phản ứng lại, Thanh Quân dùng là kĩ năng truyền tống phu thê không có thời gian phục hồi. Hệ thống quy định, phu thê có thể truyền tống tới chỗ đối phương bất kì lúc nào, mỗi ngày hạn dùng ba lượt.

Bất thành linh xảy ra biến hóa, bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc chưa kịp chuẩn bị, tập thể ngã ra ba giây.

Trong nháy mắt khi lần thứ hai Dĩ Mạch công kích cột cờ, vô số kĩ năng đánh vào người cô.

Mà đồng thời, Thanh Quân ở trên không phát động Cuồng Lôi. Đây là một kỹ năng có lực công kích không cao, nhưng liên tục, lặp lại năm lần.

Ngay lập tức trong lúc đó, cột cờ cao lớn kia ầm ầm đổ xuống.

Lá cờ thêu hoa hoa lệ của Hồng Hỏa Anh Túc đã đổ xuống đất.

Hệ thống hiện lên hai dòng thông báo màu vàng chói lọi.

[thế giới] Cờ xí của Hồng Hỏa Anh Túc đã mất, thành chiến chấm dứt, Tọa Yên Thiên Hạ đoạt được chủ quyền Thánh- Vũ Hồi Thành.

[thế giới] Trong chiến dịch tranh đoạt Ma- Tuyệt Tập thành, Tọa Yên Thiên Hạ là bang phái đầu tiên phản kích thành công, thưởng ột khối lệnh bài “Khuyng Thành”.

Trên thế giới một mảnh ồ lên.

Ngay cả nhóm cầm thú đều không nhận được mồm năm miệng mười, “Khuyng thành” này là cái gì?

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Lệnh bài này có hai thuộc tính.”Qua lại tự do”, “Tuyệt đối an toàn”. Nói cách khác người cầm lệnh bài trong tay có thể tự do qua lại các thành, không chịu hạn chế của bề thành, ở trong mười tòa thành trì tuyệt đối an toàn, toàn bộ công kích đều không có hiệu quả.

[bang phái] Ân No Chống Sát Giết Người: Dựa vào, đây là cái thuộc tính BT gì?

[bang phái] Bạch Cốt: MD, không được cho Thanh Quân, bằng không về sau không có cách nào giết hần.

[bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Quan Tài ~ cho ta, có thứ này đi lừa tiền sẽ không sợ bị thiên hạ loạn côn đánh chết ~

[bang phái] Phật Di Lặc: Thí chủ, ngài nhất định không có duyên với lệnh bài kia, a di đà phật.

[bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: Hẳn là nên để cho Hoàn Mỹ, hẳn tìm hiểu tin tức có thể dùng.

[bang phái] Vong Xuyên Bờ Đồi Diện: Lệnh bài này không thể lên vào bên trong bang phái, chỉ trong thành mà thôi...

[bang phái] Hấp Huyết Quý Tộc: Cầm bán cho Đế Tu đi, người ta mất thành lại thiệt bình, quá đáng thương.

[bang phái] Ân No Chống Sở Kiếm Tiên: Ý kiến hay, đem lệnh bài cùng Thánh Thành bán cho hẳn, mười tám triệu kim thể nào?

[bang phái] Bạch Ánh Trăng: Được đấy, phái người đi đàm phán cùng hẳn.

[bang phái] Ân No Chống Sở Kiếm Tiên: A ~ ta còn trẻ, còn chưa thành gia, tẩu tử sao người có thể bắt ta đi chịu chết~

Cuối cùng vẫn là cầm thú đầu linh ra mặt trấn áp đám cầm thú vì thắng lợi mà ‘phờn’ quá mức này.

[bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Sắc Vi, hôm nay có thể thắng, công lao của muội lớn nhất, lệnh bài này uội. Mọi người có ý kiến không?

Mọi người nhất trí thông qua.

Lại thấy Mạch Thượng Sắc Vi hoàn toàn cự tuyệt.”Muội không cần.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Sao thế?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Lệnh bài này trang bị lên sẽ cố định trên lưng, khó nhìn lắm.”

Mọi người: ...

Dĩ Mạch nhân nhả nằm ở Thánh Thành nhìn trời xanh mây trắng.

Hòa bình, thật tốt nha ~

Đúng lúc này, hệ thống lại hiện ra một hàng thông báo.

[hệ thống] Người chơi Đế Tu cùng Lười Dương Dương hợp lực hoàn thành bản sao khiêu chiến nhiệm vụ “Ngàn Năm Chờ Đợi”, đạt được phần thưởng “Mộng đẹp trở thành sự thật” !

44. Chương 61

61. Nguyên vọng × ly hôn

Nếu có một nguyên vọng, bạn muốn cái gì?

Tiền tài, quyền thế, năng lực hay là tình yêu.

Quá khứ, tương lai, thay đổi hay là khai thác.

Tất cả những điều đó, tại thế giới hư ảo này, đều có thể được thực hiện.

Tô Viễn Ca trong đời thực là thần tượng ngôi sao được vạn người hâm mộ, trong trò chơi là đại thần sáng chói hô phong hoán vũ Đế Tu.

Mà hẳn, lại muốn cái gì?

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Sắc Vi a, ta cũng có một phần quyền hứa nguyện nha ~ không biết nên ước nguyện cái gì mới tốt đây, ta muốn điên rồi...

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Bình tĩnh, Dương Dương...

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Ta nên ngồi ôm ba ngàn mỹ nam thì tốt, hay chiếm lấy mười tòa thành làm áp trại tiểu nương tử như hoa như ngọc thì tốt đây, hay là đem đám nhóc lần trước đuổi giết ta đi làm nô tì thì hay?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Mấy nguyện vọng đó, ta nhìn đã thấy không ổn...

[mật ngữ] Lười Dương Dương: A, đúng rồi, xem bộ dạng Đế Tu liều mạng chém Boss ở bản sao, thật sự là rất máu me bạo lực, trái tim nhỏ bé yếu ớt của ta bị đả kích nặng nề. Vẫn nên tìm đám nha đầu đuổi giết ta kia để trả thù, cho cân bằng một chút thì hay hơn ~

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách, cái kia...Dương Dương, có phải người đã quên một chuyện...

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Cái gì?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thời hạn một giờ nha. Sau một giờ người vô địch, kiếp sống của người trong trò chơi thực khiến người ta lo lắng a.

[mật ngữ] Lười Dương Dương: ! ... Cự nhiên, chỉ có một giờ! ?

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thiện tai thiện tai, thí chủ cứ tiếp tục lo lắng đi nhé.

[mật ngữ] Lười Dương Dương: Mặc kệ, chém xong tính sau. Đúng rồi, nguyện vọng của Đế Tu hình như có liên quan tới người, nhưng cụ thể là gì thì ta không hỏi được ~

[mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ... Thế giới này thực bị thương.

Tồn tâm tư suy đoán, không bằng ngồi chờ kết quả có vẻ tốt hơn.

Dĩ Mạch mở điện thoại, nghe được đầu bên kia truyền đến tiếng nói có phần mỗi mết.

“Anh đang bị cảm, sao không đi nghỉ sớm chút đi.” Giọng nói có phần trách cứ.

“Ừ, anh đi nghỉ đây.” nghe lời ngoài dự đoán.

“Ngoan ~” Dĩ Mạch buông di động, ngồi nhìn chằm chằm màn hình một hồi, thở dài.

Cổ Quân Thanh rời khỏi trò chơi, thản nhiên cười.

Cô nhóc này, là sợ ‘nguyện vọng’ của Đế Tu đưa ra khiến mình mất mặt, cho nên mới vội vàng kiếm chuyện đuổi mình logout.

Kỳ thật những chuyện đó chỉ là râu ria.

Bất quá, chính bản thân mình cũng rất tò mò.

Tô Viễn Ca, cậu muốn làm thế nào đây?

Lười Dương Dương ước nguyện đầu tiên, làm cho toàn sever nghệt mặt.

[thế giới] người chơi Lười Dương Dương ước nguyện “Biến thành cô gái xinh đẹp vô địch đao thương bất nhập lực công kích siêu cường.” giấc mộng trở thành sự thật, thời hạn 60 phút.

Ngay sau đó, nguyện vọng của Đế Tu xuất hiện trên màn hình của mọi người. Còn chưa thấy rõ, trong nháy mắt, Dĩ Mạch bỗng nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện ở tại nơi khác.

Trong một gian phòng nhỏ.

Sắc màn đỏ thẫm che rủ xuống đất, ánh nền đỏ lay động chằng chịt. Chũ Hỷ dán trên cao khiến bầu không khí thêm vài phần ngọt ngào ái muội.

Nơi này, cô từng đã tới. Ngày ấy khi kết hôn cùng Thanh Quân... Động phòng.

An Dĩ Mạch rốt cục thấy rõ thông cáo của hệ thống.

[thế giới] người chơi Đế Tu ước nguyện “Cùng người chơi Mạch Thượng Sắc Vi kết làm vợ chồng” giấc mộng trở thành sự thật, thời hạn 60 phút.

Hệ thống còn phát ra hai hàng chữ nhỏ màu xám, đại ý là Mạch Thượng Sắc Vi đã bị trưng dụng, quan hệ hôn nhân vốn có tạm thời bị ngưng hẳn, một giờ sau sẽ khôi phục lại. Cô có thể mạnh mẽ logout, nhưng tài khoản Mạch Thượng Sắc Vi vẫn sẽ ở trong phòng động phòng, cho đến hết một giờ.

“Thực ngoài ý muốn?”

Nhìn thấy những lời này, cô chuyển mắt nhìn, thấy Đế Tu đứng ở phía sau.

Mà danh hiệu trên đầu hắn hiện lên một hàng chữ đỏ rõ ràng —— “Phu quân của Mạch Thượng Sắc Vi ” .

Quả nhiên, danh hiệu trên đầu mình biến thành “Nương tử của Đế Tu”.

Hơn nữa, trên người hai người đều thay hỉ phục màu đỏ.

... Ngày này, đây là bắt ép trùng hôn nha! Là phạm tội trắng trợn! Còn có nhân quyền hay không nha!

Dĩ Mạch phát thông báo lên án GM. Ai biết đối phương rất nhanh trả lời lại.

“Người chơi thân mến, chúc mừng bạn trở thành người chơi nữ duy nhất ở Càn Khôn có đồng thời hai vị phu quân hợp pháp, đặc biệt thưởng cho giá trị mị lực 200 điểm.”

Dĩ Mạch cắn chặt răng để không rít lên, đám quản lý viên vô trách nhiệm, dùng cái này để xoa dịu ta sao... Ta hận các người, ngao ~

Gặp mặt Tô Viễn Ca, trong lòng luôn có cảm giác kích động không hiểu rõ. Cảm giác này không giống với sự trấn định tự nhiên khi gặp Trịnh Phong, cũng không giống với sự đau buồn thương xót khi gặp Tống Úc Bạch. Nó rất khác, giống như tình cảm một thiếu nữ ôm ấp, muốn nói lại thôi.

“Kỳ thật, người...” Đã mở miệng, lại không biết nên nói cái gì, bàn tay Dĩ Mạch vẫn dừng trên bàn phím.

Đế Tu: “Cô không phải nói gì, im lặng, hoặc là logout cũng được. Tôi bắt quá chỉ là trả thù Cố Quân Thanh.” Vẫn là khẩu khí lạnh như băng, không có một chút ôn nhu như trước.

Chỉ là trả thù mà thôi.

Hắn cố ý nói rõ.

Cho nên, cô hắn sẽ không có gánh nặng gì đi.

Dĩ Mạch đơn giản không thèm nhắc lại, chỉ lặng im đứng ở một bên.

Ánh mắt liếc qua tờ tạp chí đặt trên bàn, tạp chí giải trí, có đăng gương mặt Tô Viễn Ca đeo kính râm. Hắn đang cười, kí tên cho người hâm mộ, nụ cười kia thoát nhìn ôn hòa như mặt trời, thật là thân thiết.

Hắn không trầm ổn cẩn thận như Cố Quân Thanh, ngược lại lại tùy ý giống như ngọn lửa, tổn thương đôi mắt của trăm ngàn người. Trong đám đông, hắn là tiêu điểm duy nhất, giống như ngôi sao Bắc Cực sáng ngời trong bầu trời đêm.

Mà trong hình ảnh trò chơi, Đế Tu nhắm đôi mắt màu lam lạnh lẽo lại, ngồi trong căn phòng màu hồng, ba đạo lôi ấn màu hoàng kim trên trán nhú lại, làm cho gương mặt thanh tú thoát nhìn có vài phần lạnh lùng. Giống như băng tuyết vạn năm không tan, làm cho người ta muốn đưa tay sờ ầm cho cặp mắt lạnh lẽo đó.

Người nào, mới là thật ?

Trong một chớp mắt, cô có chút nghi hoặc.

Câu nói “Tôi thích An Dĩ Mạch, tôi sẽ dùng phương thức của mình để đoạt lấy cô ấy từ tay anh”, thì ra “Bắt quá cũng chỉ là trả thù Cố Quân Thanh”, nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Thì ra là thế.

Bất tri bất giác, trong lúc hai người trầm mặc, thời gian cứ như vậy trôi qua.

Cảnh tượng vui mừng như thế. Hai người trầm mặc như vậy. Không khí xấu hổ như thế.

Dĩ Mạch đơn giản mở web, nhìn những tin tức bất quá trong làng giải trí.

Lại nghe thấy tai nghe truyền đến tiếng nói của con trai.

“An Dĩ Mạch...”

Cô có chút ngây ngốc, mở cửa sổ trò chơi lên, phát hiện người gọi mình quả thật là kẻ vừa bảo mình cầm miệng ngồi ngốc Tô đại minh tinh.

Trong động phòng có đặt ra hệ thống đối thoại DS, lúc ấy khi kết hôn cùng Thanh Quân, vì thấy thời gian động phòng rất ngắn, hai người đều không mở DS. Cô trả lời một câu “Tôi đây”, lại nghe thấy thanh âm Tô Viễn Ca không hờn giận “Vì sao cô vẫn còn ở lại”.

Cô dè nén. Thằng nhãi này rốt cuộc tính tình thế nào vậy?”Rốt cuộc anh muốn tôi ngồi ngốc hay là logout?”

“Ngốc.”

“Thế anh định để tôi ngồi ngốc nhìn chằm chằm màn hình bất động sao?”

“Ừ.”

An đồng học muốn cào tường. Tên tiểu tử này ngày thường tác oai tác quái đã quen, muốn coi mình như trợ lý của hần mà ức hiếp sao? Đang muốn phát uy HELLO KITTY một hồi, lại nghe hần nói “Nhàm chán, nói cái gì đi”.

“Tôi cos thì thể có vẻ chuyên nghiệp hơn.”

“Nói chuyện. Mỗi phút 100 vạn kim tệ.”

“Như vậy... chúng ta nói về chuyện ca khúc mới sáng tác bị nghi ngờ là sao chép đi ~” tinh thần cô bỗng nhiên chấn hưng, ánh mắt liếc xuống bên dưới trang web. Thấy dòng tin tức đậm —— Một ca sĩ mới nổi của Tân Duệ giải thích về ca khúc mình mới sáng tác bị nghi ngờ đạo nhạc của Tô Viễn Ca, sự kiện xấu hổ và bất bình.

“Loại ca từ đó không phải do tôi viết.” Hần thuận miệng đáp, dường như không thêm để ý.

Dĩ Mạch trừng lớn mắt.”Vậy vì sao...”

“Xử lý đối thủ, là một trong những phương thức sinh tồn trong vòng giải trí.”

“Anh ta căn bản là không có thực lực để cạnh tranh cùng anh!” Không khỏi lòng đầy căm phẫn, “Làm như vậy quả thực vô si.”

Trầm mặc một lát.

Dường như vì kích động mà đã quá lời. Cô nghiêng nghiêng đầu, kích động quả nhiên là ma quỷ nha...

“Ca khúc đó là trợ lý của hần ta viết, bị hần đoạt mất. Tôi chẳng qua chỉ là mượn cơ hội để chèn ép thôi, cho nên, cũng không phải oan uổng.” khẩu khí vẫn đậm phong khinh, “Cũng giống như trước khi tôi nổi tiếng, từng viết rất nhiều ca khúc, bị người khác đoạt mất. Không có gì để oán giận, bởi vì kẻ yếu chưa bao giờ có thể dựa vào sự đồng tình và sự công bằng để sống.” Hần dừng một chút, “Đằng sau hào quang của tôi là sự dơ bẩn, Cố Quân Thanh cũng thế. Cho dù tôi thủy chung không muốn thừa nhận, nhưng cả tôi và anh ta cũng đều là một loại người.”

“Các người đã đứng ở vị trí đủ cao, vì sao không thể đổi một cách thức sống khác?” cô nhú mi.

Hần khẽ cười một tiếng: “An Dĩ Mạch, cô có biết cô có chỗ nào hấp dẫn người ta nhất không?” “Là sự ngây thơ của cô.”

“Cho nên, anh đang châm chọc một người bình thường, sinh hoạt bình thường trong thế giới của những người bình dân sao?” Ngữ khí của Dĩ Mạch không khỏi trở nên chanh chua.

“Tôi chỉ là rất tò mò, dưới cái gọi là ‘bảo hộ’ của Cố Quân Thanh, cô sẽ giữ được sự ngây thơ của mình bao lâu.”

“Đề tài kế tiếp... A, ‘Tuần san XX đưa tin độc nhất vô nhị, nữ nghệ sĩ Tô Viễn Ca thăm mền ba năm đã lộ diện’ ...” Cô hợp thời chặn đứng, chuyển đề tài.

“Bịa đặt.” Hấn rất là khinh thường.

“Tô Đại Minh tinh đã từng thăm mền ai chưa?”

Hấn trầm mặc một lát, đáp, “Có.”

“Thật sự? !” Mỗ bà tám Mạch thực chuyên nghiệp vênh tai.”Chuyện khi nào?”

Nhưng mà, loại chuyện thăm mền này, cùng với loại tính cách quý dị như Tô Viễn Ca, dường như không thích hợp đi.

“... Thật lâu trước kia.”

“Sau thì sao, thổ lộ sao?”

“Không có.”

“... Vì sao?”

“Không có cơ hội thích hợp.”

“... Làm ơn đi, không có cơ hội thì tự mình tạo ra cơ hội chứ.”

“Lúc ấy viết một ca khúc tặng cô ấy, chỉ là thủy chung vẫn không có cơ hội hát cho cô ấy nghe.”

“Là ‘Huỳnh Hỏa’?”

“‘Thân Văn’.”

“Ách... Đợi lát nữa nhất định phải tìm nghe một chút.”

“Muốn nghe, tôi có thể hát miễn phí một đoạn.” Hấn bổ sung tiếp, “Coi như trả phí nói chuyện phiếm vừa rồi.”

“...” Tô gà trống, người thật đúng là vắt chày ra nước nha. Cô oán thầm.

m nhạc nhẹ nhàng chậm rãi, trong DS nghe có chút mơ hồ.

Giọng hát của Tô Viễn Ca, giống như ngàn sợi tơ mềm mại quấn quanh tầng tầng lớp lớp, ôn hòa khúc chiết.

“...

Ánh mắt của em, lướt qua anh,

Ngắm nhìn phong cảnh phía xa xa.

Thanh âm của anh, đơn bạc,

Giống như tiếng ve cuối cùng trong ngày hè.

Khi ánh sao đã rơi xuống khỏi bầu trời.

Khi cánh chim đã theo mây đi xa.

Anh vẫn đứng tại nơi này như xưa,

Viết những lời em chưa từng thấy.

Hát bài tình ca buồn em chưa từng được nghe.

Tình yêu này muốn nói lại thôi,

Đưa người rời đi trong màn đêm đó,

Trong lòng anh,

Đã khắc sâu một đóa hoa nở rộ.

...”

Thì ra, khi hân ca hát, lại thật lòng mà đầy cảm xúc như thế.

Làm cho người ta bất giác cảm thấy ưu sầu.

Một khúc hát chưa xong, mà thời hạn đã đến. Mạch Thượng Sắc Vi lại lần nữa xuất hiện ở quảng trường Thánh Thành, mau, giống như tỉnh lại sau một giấc mộng.

Hết thấy trở lại như cũ.

Dĩ Mạch rời khỏi trò chơi, lên mạng tìm ca khúc đó, lại không thấy chỗ nào có.

Cô có chút nghi hoặc mở trang web tìm tòi, nhìn thấy rất nhiều tin tức.

“Tài tử âm nhạc Tô Viễn Ca sắp tung album mới, sau tìm hiểu, được biết ca khúc chủ đạo mang tên “Thân Văn”.

—sau thì sao, thổ lộ sao?

— không có.

—vì sao?

— không có cơ hội thích hợp.

—làm ơn đi, không có cơ hội thì tự mình tạo ra cơ hội chứ.

—lúc ấy viết một ca khúc tặng cô ấy, chỉ là thủy chung vẫn không có cơ hội hát cho cô ấy nghe.

45. Chương 62

62. Đến sau × uy hiếp

Trong Càn Khôn, sau sự phát triển của sự kiện ‘sử dụng phương pháp trâu bò nhất để cướp cô dâu’, ‘hứa nguyện’ của Đế Tu tạo ra sức ảnh hưởng tựa như sao chổi va phải địa cầu. Trong lúc nhất thời, tiêu điểm chú ý của mọi người đều tập trung vào mối quan hệ giữa ba người, do đó dẫn vô số phán đoán cùng tranh luận. Kênh Thế giới hoa cả mắt, nhân sĩ ở diễn đàn trò chơi tăng đột biến.

Bởi một câu triệu hồi của Lười Dương Dương “Tiểu Sắc Vi, đi xem đi, người lại phát hỏa lần nữa”, An đồng học lại ẩn thân vào diễn đàn.

Không xem không biết, thế giới thực kỳ diệu.

Topic đã vượt qua bốn trăm topic khác để đứng đầu là: “Thanh Quân, Mạch Thượng Sắc Vi, Đế Tu, ai là tình yêu đích thực của ai?”.

Các ý kiến trong topic không đồng nhất.

Có thóa mạ cô câu dẫn châm ngòi, khiến hai nam nhân đánh nhau tranh giành tình nhân. Trích dẫn một đoạn trong chủ đề “Bắt cá hai tay” cũ làm bằng chứng.

Có phỏng đoán cô bé nguyệt tu hoa, phong tình vạn chủng, khiến cho hai nam nhân kia xuân tâm nhộn nhạo. Lấy ảnh chụp một nữ ngôi sao AV photoshop thành hư hư thực thực, tạo chứng cứ giả.

Có cắn khắn khóc lóc, thảm oán hai vị đại thần mất mủ, không nhìn trúng mình. Lấy hình ảnh trái tim hồng với những câu tình ý triền miên ‘đại thần, đại thần, em yêu chàng.’ để thổ lộ.

Có vung tay vẩy khăn, kích tình hò hét “Là nam nhân thì đánh nhau mà giành lấy.”. Lấy một đoạn nhạc “Nam nhân đánh đi đánh đi không phải tội” làm hàng mẫu kích động Thanh Quân và Đế Tu tiếp tục PK.

Với tố chất tâm lý của An đồng học, mấy chuyện linh tinh đó đều có thể chịu được. Chẳng qua...

Rốt cuộc bọn nha đầu kia đổ mắt gầm rú “Mạch Thượng Sắc Vi chặn ngang một cước, chia rẽ Thanh-Tu, tội ác tày trời.” là chuyện gì xảy ra?

Dĩ Mạch kích liên tiếp vào đoạn YY ——“Tình cảm Thanh-Tu——gian tình ngọt ngào đầy màu hồng mà đại thần không muốn để người ta biết.”, yên lặng nhìn ba mươi giây, lúc nhìn tới câu “... Để Tu nhìn Thanh Quân hét lớn: ‘Người kết hôn cùng nàng, như vậy ta thì sao, ở trong lòng người, ta có vị trí gì đây?’ “, một ngụm nước phun thẳng lên màn hình.

Trong óc hiện ra hình ảnh thế này ——

Tô Viễn Ca cùng Cố Quân Thanh, đứng đối diện, chậm rãi đến gần, sát cạnh nhau... Sau đó...

Cô chảy máu mũi.

Thế giới vụn vụn .

Đêm hôm đó, diễn đàn xuất hiện hơn mười cái tên cùng một dãy.

“Diêu Vỹ Chân Tướng Quân” phát biểu: Đến đến đến, quan hệ CP công thụ giữa Thanh-Tu mọi người thảo luận đi.

“Khô Lâu Chân Tướng Quân” trả lời: Thanh ở trên. Bởi vì hắn là cầm thú.

“Cos Thi Thể Chân Tướng Quân” trả lời: Tu ở trên. Thanh chính là cầm thú, mà Tu là đồ tể. Cho nên... Thực rõ ràng đi.

“Không Gần Nữ Sắc Chân Tướng Quân” trả lời: Ở trên cũng như ở dưới, ở dưới cũng như ở trên. A di đà phật.

“Cướp Ngân Hàng Chân Tướng Quân” trả lời: Từ trên xuống dưới, hai người bọn họ ngồi thang máy sao?

“Ngồi Ngực Giam Chân Tướng Quân” trả lời: Trong đầu ta hiện tại chỉ có một hình ảnh ——hai người kia, xích lô ôm nhau, lăn trên nền gạch.

“Đạo Siêu Thị Chân Tướng Quân” trả lời: Công là vương đạo! Thanh, lên đi, nhân danh ánh trăng, công hắn!

...

Đêm hôm đó, kích tình thiêu đốt diễn đàn Càn Khôn, lại bởi hai trả lời bỗng nhiên lâm vào yên lặng đến kỳ diệu, nhóm Chân Tướng Quân vô lương cùng tập thể quần chúng YY vô tội chó có lên tiếng.

Trả lời thứ nhất từ “Tính Tò Mò Hại Chết Con Mèo” tuyên bố. Nội dung chỉ có một câu —— “Ta rất ngạc nhiên, các vị công bố ‘Chân tướng’ đại giới”.

Trả lời thứ hai từ “Để Tu” tuyên bố. Càng đơn giản, chỉ có bảy chữ —— “Muốn bị luân bạch cứ tiếp tục” .

Đêm hôm đó, bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc nhận được một nhiệm vụ bang phái treo giải thưởng rất là quý dị—— bang chủ ra lệnh: Càn quét, chỉ cần giết những kẻ tên có chữ ‘Thanh’ sẽ được thưởng 100 vạn kim.

Bang chúng Hồng Hỏa Anh Túc đàm luận như sau:

[bang phái] Diên: Tu đã hận đến mức, thấy chữ ‘Thanh’ đã cảm thấy mất cảm sao?

[bang phái] Đổng Băng Ngân Dặm: Không phải ai nhìn đến đoạn chuyện tình ‘Hắn cùng y thâm tình ôm hôn’, cũng đều có thể bình tĩnh được.

[bang phái] Hoa Bách Hợp: Cho nên sao giờ, chúng ta đang vì bang chủ đại nhân “Báo thù” hay là “Tình sát” ?

[bang phái] Một Thương Sau Lưng: Hoa tỷ, tỷ rất sắc bén ...

[bang phái] Vô Tàng Tiểu Thứ Lang: Sao những kẻ tên ‘Thanh’ lại ít vậy, đầu năm nay kiếm tiền thật không dễ dàng.

[bang phái] Màu Thiên Thanh Chờ Mưa Bụi: KAO, đồ chết tiệt, ngươi cư nhiên ngay cả lão tử cũng giết!

[bang phái] Đại Thúc Như Hoa: ... Ta nhìn thấy chữ ‘Thanh’ cho nên kích động, quên mất ngươi chẳng đáng một xu.

[bang phái] Hoa Bách Hợp: Đề nghị đổi lại tên bang phái đi, gọi là Sát Thanh Anh Túc đi.

...

Đêm hôm đó, Cố Quân Thanh tổng thấy sau lưng phát lạnh, cảm mạo vì thế lại nặng thêm, cau mày nhấc điện thoại gọi cho Hồ Ly, “Tra ngay cho ta xem topic kia là ai lập”, bị Hồ Ly thành công gạt lấy một số tranh ảnh bản D số lượng hiếm của hội họa sĩ.

Đêm hôm đó, Tô Viễn Ca nằm mơ thấy toàn bộ quần áo trong phòng đều biến thành màu hồng thêu ren, giật mình tỉnh lại, lập tức đánh thức Nam Hi ở cách xa năm dặm, kêu cô mang tới một lọ thuốc ngủ.

Đêm hôm đó, bốn người phòng 512 quay quanh chủ đề “Bị người ta mơ hồ thổ lộ, nên làm thế nào”, thảo luận đến quá nửa đêm.

Lý Thiến: “Kỳ thật Tô Viễn Ca cũng không tệ, bắt cá hai tay đi, để cho chúng tao được chứng kiến tình yêu giữa thần tượng cùng cô bé bán diêm ~ “

Nguyên Viên: “Mày thử đoán xem, nếu tao nói cho Cố Quân Thanh nghe câu vừa rồi, liệu mày có giữ được nửa cái mạng hay không?”

Lý Thiến: “... Bằng không tiếp tục giả như không biết, mặc hần đi.”

Đường Tiểu m: “Hay là tìm tên họ Tô đó nói cho rõ ràng?”

Dĩ Mạch: “Nên nói rõ ràng. Nếu không sẽ không tốt cho cả mình lẫn người.”

Nguyên Viên: “Cũng đúng. Nếu tâm mày đã định thì từ chối hần đi.”

Đường Tiểu m: “Hình như mày trời sinh có lực hấp dẫn với đàn ông nhà họ Cố, hai anh em này đều bị mày nắm trong tay.”

Lý Thiến: “Ách, kỳ thật tao vẫn còn băn khoăn. Tên Tô Viễn Ca kia rốt cuộc là thật tâm hay chỉ là muốn tranh cao thấp với Cố Quân Thanh?”

Nguyên Viên: “Lòng người, vĩnh viễn là thứ khó nắm bắt nhất.”

Nhưng mà sau đó một thời gian, Đế Tu lại không login.

Quảng cáo ùn ùn xuất hiện trên Internet, màn hình lớn, quảng cáo tại sân ga giao thông công cộng.

Tô Viễn Ca sẽ tổ chức nhạc hội tại thành phố H.

Sắc trời đã tối, dường như sắp mưa, có chút u ám. Trong sân vận động có sức chứa hàng vạn người tại thành phố H, nhân viên của công ty giải trí Thiên Duyệt đang bận rộn chuẩn bị những khâu cuối cùng cho buổi biểu diễn sắp tới.

Khán đài giữa sân cơ bản đã dựng xong, giống như một tòa thành bồng bênh giữa những đám mây. Trợ lý Nam Hi đứng dưới đài, gương mặt có chút mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn Tô Viễn Ca trên sân khấu.

Khi hát, Tô Viễn Ca thường khép mắt, vẻ mặt ôn hòa mà say mê, giống như đại thiên sứ khuynh đảo chúng sinh.

Nền nhạc du dương. Hần chậm rãi vùng tay phải lên, cửa tòa thành từ từ mở ra, một thiếu nữ tóc dài bước ra, nắm lấy tay hắn, cùng hát bài tình ca say lòng người.

Tà váy của thiếu nữ rủ xuống đất, nửa trên thuần trắng giao hòa cùng những nếp váy phấn hồng, giống như một đóa hoa hồng nở rộ.

Đột nhiên, tiếng ca ngừng lại.

Lúc Tô Viễn Ca ném chai nước khoáng vào mặt người chơi bass, Nam Hi tỏ vẻ ‘không ngoài dự đoán’, theo bản năng sờ sờ mũi. May mắn kia là chai không, nếu không nhất định sẽ rất đau...

“Lần thứ ba.” Hắn đi đến trước mặt người chơi bass, vươn ba ngón tay, “Cậu cảm thấy tôi nên kiên nhẫn đếm lỗi sai của cậu, hay là nên đối người trước khi biểu diễn?”

Một hồi yên tĩnh. Giọng nói của người chơi bass hơi run run, “Thực xin lỗi... Lần sau...”

“Anh nên chú ý đi ~” thiếu nữ trẻ vừa hát nhắc váy đi tới, nhìn Tô Viễn Ca cười duyên, “Không cần tức giận, sư huynh ~” tiếng gọi ‘sư huynh’ kia cực kì quyến rũ, khiến người nghe phải mềm lòng. Cô ta cũng là nghệ sĩ dưới cờ Thiên Duyệt, muốn đạt được vinh quang tột đỉnh, ngày thường luôn có ý mượn sức vị sư huynh danh tiếng lẫy lừng này, muốn tìm cơ hội nhờ hắn viết ột ca khúc, lần này công ty an bài hai người hợp xướng, cơ hội vất vả lắm mới bắt được, lẽ nào lại dễ dàng buông bỏ.

Dưới sân khấu, Nam Hi kín đáo che miệng, nhẹ nhàng nhếch môi.

“Ai cho cô mặc cái này lên sân khấu?” Cặp mắt màu xám lạnh như băng của Tô Viễn Ca nhìn chằm chằm lại cô ta, nhưng lại giống như chỉ lướt qua, hướng về nơi xa xăm nào đó.

“Em thấy bộ trang phục này rất đẹp, cho nên mặc vào thử xem, cũng để thích ứng một chút ~” nghe đồn chiếc váy này là Tô Viễn Ca đặt riêng để tặng hiệu quả ca khúc, dùng danh nghĩa cá nhân đặt một nhà thiết kế người Pháp thiết kế riêng, may thủ công, hơn nữa có lẽ là dựa theo số đo của cô để làm, mặc vào thập phần vừa vặn. Lúc nhìn thấy nó trong tủ trang phục, cô đã thấy mừng như điên, không nhận được phải lấy ra mặc thử.

“Cởi ra, sau đó cắt.” Giọng nói lạnh lẽo, giống như có thể đông kết thành đóa sương hoa.

Nữ ca sĩ sững sờ tại chỗ, mờ mịt nhìn hắn, lại nhìn nhìn đám người xung quanh yên lặng không tiếng động.

Quả nhiên, vẫn là quá non a... Nam Hi ghen cười, bắt đầu dĩ nhiên mảy. Đối với loại yêu nghiệt như Tô Viễn Ca mà nói, những kẻ yêu thương nhưng nhớ hắn, hắn không thêm để vào mắt, hướng hồ, tự làm bậy chắc chắn không thể sống được. Bộ trang phục kia, còn có người kia...

Đi theo hắn chừng đó thời gian, tuy rằng không thể hoàn toàn đoán được tính tình biến hóa quỷ dị của hắn, nhưng ít ra, cũng có thể nhìn thấu một chút tâm tư bị che giấu.

Ví dụ như, nguyên nhân hắn thường xuyên dừng xe tại gần khuôn viên đại học C.

Nguyên nhân hắn bỗng nhiên mua rất nhiều hoa hồng chuyển về biệt thự.

Nguyên nhân mỗi khi hắn đăng nhập vào trò chơi lại chỉ im lặng ngồi nhìn màn hình.

Nguyên nhân hắn vẫn chưa từng rõ ràng...

“Thu lại ca khúc, xóa hết giọng nữ đi.” Trên khán đài, Tô Viễn Ca nhìn gương mặt vặn vẹo do bị chuyện bất ngờ xảy ra này đả kích của tổng đạo diễn, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Nam Hi nhìn cô ca sĩ khóc nức nở chạy xuống sân khấu, than nhẹ một tiếng, đưa một ly nước cùng di động cho Tô đại minh tinh: “Vừa rồi điện thoại của anh kêu liên tục.”

Tô Viễn Ca liếc mắt nhìn thoáng qua màn hình, động tác uống nước lập tức dừng lại. Nửa ngày, bỏ lại một câu “Tôi mệt, buổi diễn tập tối hủy bỏ” liền lái xe rời đi, bỏ lại mọi người hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhã Lam là một khu khách sạn.

So với những khách sạn năm sao ở thành phố H mà nói, nó cũ kĩ hơn rất nhiều.

Chiếc Maserati GT màu trắng vọt qua cửa, sau đó lại quay đầu lại. Tô Viễn Ca kéo lại áo gió, nhìn cánh cửa nhỏ thấp thoáng dưới ánh đèn, mặt nhăn mày nhíu, kéo sụp mũ đi vào.

Cửa phòng 407 khép hờ. Đẩy cửa mà vào, bên trong là màu vàng ảm áp.

Một nữ sinh tóc xoăn vàng đứng bên cửa sổ.

Hắn hơi ngẩn ra.

“Không thể ngờ được người quên ăn quên ngủ vì buổi biểu diễn như Tô Viễn Ca lại có thể dành thời gian tới khách sạn nhỏ bé này để gặp gỡ.” Cô gái ôm cánh tay xoay người, nhìn Tô Viễn Ca, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười châm chọc.

“Tuyên gia đại tiểu thư xem ra thực rảnh rỗi.” kinh ngạc trong chốc lát qua đi, gương mặt hần nhanh chóng hiện lên vẻ lạnh lùng, “Nhàn rỗi nhàn chán cho nên bắt đầu thích chơi những trò hề này.”

Tuyên Tình giận dữ ngưng cười, lắc lắc di động trong tay. Một tin nhắn cũng có thể gọi anh tới chỗ này, xem ra anh thật sự rất thật lòng với cô ta.

Đó là một chiếc di động màu đỏ, phía trên còn có một cái móc đeo hình nhân vật nữ Ám Ảnh trong Càn Khôn.

“An Dĩ Mạch ở đâu?” Hần cau mày, cặp mắt mông lung lại có vài phần sắc bén.

Tuyên gia cùng diễn sản Tuyên Thịnh rất có thực lực trong giới hắc đạo, thậm chí nghe đồn có liên hệ rất lớn với bang Hồ Sa ở khu Nam thành phố H. Cho nên lão già Đỗ Vân Trạch vì ngại mặt mũi Tuyên Thịnh, tận tình khuyên bảo hần chiều ý Tuyên đại tiểu thư không biết bao nhiêu lần.

Giờ phút này sắc mặt Tuyên Tình tái nhợt, nhìn qua trông như u hồn: “Anh yêu cô ta, phải không?”

“Đừng tự cho là thông minh.” Hần chậm rãi tới gần, trong con ngươi màu xám phảng phất dâng lên gió tuyết. “Cô ta là con cờ tôi đối phó với Cố Quân Thanh. Nếu cô dám động thủ với cô ta...”

Nói đoạn hơi ngừng lại.

Hần nheo mắt, bàn tay đặt lên bả vai cô, đầy uy hiếp cùng áp bách.

“Đỗ Vân Trạch làm chỗ dựa cho anh, sẽ không vì một cô gái mà xung đột với Tuyên gia, cho dù tôi có làm gì cô ta, anh cũng chẳng làm gì được tôi, không phải sao?” Cô cười cứng ngắc.

“Cũng phải. Nhưng nếu người gặp chuyện không may là bản thân tôi, đối với Tuyên gia lại rất bất lợi...” Khóe môi hần hơi nhếch lên, “Cô đoán xem, ông ta có thể hành động hay không?”

Nụ cười này, đầy yêu khí.

Tuyên Tình đã từng nhìn thấy nụ cười này. Trong mắt hần toát lên vẻ nguy hiểm, giống như con rắn nhìn thẳng vào con mồi, làm cho người ta cảm thấy run rẩy.

“Vì một quân cờ mà anh dùng chính bản thân mình để uy hiếp tôi?” Cô rút cuộc không nhịn được, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, cơ hồ là rít lên, “Tô Viễn Ca, tôi dùng cả tấm lòng để yêu anh, so với người khác sâu đậm hơn cả trăm lần, cả ngàn lần! Tôi có thể dễ dàng chấp nhận chuyện anh không ngừng có những scandal tình ái, nhưng tôi không thể chấp nhận được chuyện anh dành hết tâm tư của mình ột người phụ nữ nào đó! Huống chi cô ta có thể sẽ có ngày trở thành Cố phu nhân, là người của Cố gia mà anh hận nhất!”

Áp lực tích tụ đã lâu tuôn ra, giống như mũi dao sắc nhọn, đâm thủng trái tim người ta, lại còn càn quấy, xé rách.

“Câm miệng!” Hần tựa như một con sư tử bị chọc giận, hung hăng đẩy cô vào tường. Sức ép rất lớn, cơ hồ muốn bóp nát vai cô. “Tôi đã từng nói với cô, quen hệ giữa chúng ta bất quá chỉ là gặp dịp thì chơi. Cô muốn scandal, tôi cho cô, cô đừng có được một tắc lại muốn một thước.”

Không khí trầm mặc làm cho người ta hít thở không thông.

“Anh chưa từng yêu tôi, đúng không?” Cặp mắt đen vô thần của cô nhìn thẳng vào hần.

Vẫn không nhịn được muốn hỏi.

Hần từ trên cao nhìn xuống cô, trong ánh mắt lạnh lẽo tựa hồ có một chút thương hại.

Tuyên Tình bỗng nhiên nở nụ cười, một mảnh lạnh lẽo: “Không có cũng tốt. Tô Viễn Ca, tôi có thể đưa An Dĩ Mạch trở về bình yên vô sự, hơn nữa không bao giờ quấy rầy cuộc sống của cô ta nữa. Chỉ cần anh đáp ứng tôi một chuyện.” “Cùng tôi đính hôn.”

Dưới ánh đèn vàng, gương mặt hần trầm mặc không chút thay đổi.

Giọng nói của cô hết sức bình thản: “Thực lực của Tuyên gia sẽ giúp Thiên Duyệt giải trí phát triển, có thể cạnh tranh vị trí đứng đầu với Phi Ngã Viêm Dương. Chỉ là đính hôn mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì lớn tới tiền đồ của anh.”

“Lý do?”

“Tôi đã cố gắng nhiều như vậy, phải có được kết quả. Tôi muốn cho tất cả mọi người đều biết Tô Viễn Ca từng thuộc về Tuyên Tình, cho dù anh có yêu tôi hay không.”

“Cô điên rồi.”

“Cho dù là điên.” Cô nâng cằm.

“Đề nghị này nghe qua cũng không tệ. Đáng tiếc, tôi sẽ không đồng ý.” Tô Viễn Ca lui về phía sau hai bước, nụ cười kia mang theo tà khí, dưới ánh đèn thoát nhìn hết sức yêu dã.”Tôi không thích bị người khác uy hiếp. Cô có thể dùng những trò hề của cô để hủy hoại cô ấy, không sao cả.” Hắn giơ bàn tay phải thon dài lên, “Chẳng qua, nếu cô làm cô ấy bị thương, tôi sẽ đem tiền bảo hiểm cánh tay này làm lễ vật tặng cho cô.”

46. Chương 63 - 64

63. Tiền đặt cược × đính hôn

Có người từng nói, bàn tay của Tô Viễn Ca, là món quà đẹp nhất mà Thượng Đế ban tặng.

Cho dù đàn dương cầm hay là đàn violon, những ngón tay thon dài, động tác tay duyên dáng, đều làm cho vô số tấm poster đặc tả bị săn đuổi mua sạch.

Đôi bàn tay được Đỗ Văn Trạch mua bảo hiểm với số tiền rất lớn, đối với kẻ si mê âm nhạc như Tô Viễn Ca mà nói, đó là vật trung gian liên kết.

Liên kết thế giới này, cùng âm nhạc của hắn.

Trong cuộc phỏng vấn, đã có lần hắn mỉm cười nói, đây là một phần thân thể tôi, có lẽ cũng là thứ đáng giá nhất cả cuộc đời tôi.

Đó là thứ hắn vô cùng quý trọng.

Phải là hoàn cảnh tuyệt vọng, không còn đường lui nào, mới khiến hắn dùng nó làm tiền đặt cược?

Thì ra cho dù tôi có làm gì đi nữa, cũng không thể có được anh.

Tuyên Tình im lặng dựa vào vách tường, giống như không còn một chút sức lực nào.

Mặc dù biết hắn tiếp cận mình là vì thế lực của Tuyên gia, mặc dù hắn luôn cự tuyệt cùng lảng tránh, nhưng trong lòng lại vẫn luôn có một sự mong chờ nhỏ bé.

Nụ cười từng gần gũi của hắn. Cái ôm hôn từng ngọt ngào khiến trái tim cô loạn nhịp. Từng kéo cô bước trên thảm hồng trong lễ trao giải.

Ký ức giống như thủy tinh, bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Chỉ vào căn phòng đóng chặt cửa bên phải, cô gian nan thốt ra vài chữ: “Cô ta ở đằng kia.”

Lúc này Tô Viễn Ca mới phát hiện, bên kia còn có một căn phòng xép nhỏ.

Hắn chậm rãi tiến lên, xoay tay nắm cửa.

Trên giường lớn mềm mại, cô gái ngủ rất say.

Hai mắt nhắm chặt, sống mũi thẳng thẳng, đôi môi xinh đẹp như đóa hoa, tóc dài mềm mại uốn lượn bên gối.

Giống như, thời gian yên lặng.

Ngón tay thon dài của hắn xẹt qua sợi tóc của cô, theo khuôn mặt, nhẹ nhàng thăm dò hơi thở.

Cô vẫn bình an.

Thần kinh căng thẳng của hắn cuối cùng cũng thả lỏng xuống. Đang muốn cúi người ôm lấy cô, lại nghe thấy ngoài cửa phòng có tiếng động rất nhỏ.

Một người đàn ông mặc đồ đen, dáng người khôi ngô đi vào, hơi cúi đầu nhìn Tuyên Tình nói: “Tiểu thư, dưới lầu bỗng nhiên có rất nhiều phóng viên cùng tới đây. Cửa trước, cửa sau cũng có.”

Tô Viễn Ca nhíu mày, nghiêng người nhìn từ cửa sổ xuống dưới.

Dọc theo khách sạn, các phóng viên phân bố rải rác, đang cầm chặt máy ảnh nhìn xung quanh rất ăn ý, tựa hồ đều đang chờ đợi điều gì.

Lúc hắn sắp sửa thu hồi tầm mắt, một chiếc Audi R8 màu bạc dừng ngay bên đường đối diện với khách sạn. Dường như vì thấy phóng viên, cho nên không thấy ai xuống xe.

Hắn đứng im lặng trước giường một lúc lâu, quay người đi về phía cửa.

“Bắt đầu từ khi nào, ngay cả cơ hội trả thù Cố Quân Thanh anh cũng cam tâm bỏ qua?” thanh âm Tuyên Tình vang lên từ phía sau, đầy ý cười châm chọc, “Ôm người anh ta yêu xuất hiện trước mặt các phóng viên, xem họ Cố thất thố, đó không phải tác dụng của quân cờ kia sao?” Hiển nhiên, cô ta cũng thấy chiếc xe kia.

Hắn đi lại một chút.

“Cô ta sẽ không biết anh dùng cách này để bảo vệ cô ta, sau khi cô ta tỉnh dậy, vẫn sẽ lao vào vòng tay Cố Quân Thanh thôi.” Tuyên Tình nghiêng răng nghiêng lợi.

Đây thật là thời cơ tốt.

Ôm lấy cô trước mặt phóng viên cùng máy ảnh, cao giọng tuyên bố cô chính là người mình yêu. Như vậy, cô sẽ không thể cãi lại, mà Cố Quân Thanh cũng sẽ không kịp trở tay. Mà cho dù hắn không nói lời nào, đám chó săn này cũng sẽ đem ảnh chụp hôm nay tung lên trang nhất các tạp chí ngày mai, làm cho chúng đúng giờ xuất hiện trong tay người dân.

Chỉ là, bắt đầu từ lúc đó, cô sẽ không thể có được cuộc sống an ổn nữa, những ánh mắt giống như rắn rết sẽ gắt gao theo đuôi. Bọn họ sẽ đào móc ra những tấm ảnh cô chụp chung với Cố Quân Thanh, dùng những lời lẽ ác độc để đánh giá, phê phán. Bọn họ sẽ dùng những bức ảnh đó, bịa đặt tất cả về cô. Bọn họ sẽ điều tra những người xung quanh cô, chế tạo cái gọi là “Chân tướng”. Dư luận sẽ phóng đại mâu thuẫn giữa mình với Cố gia, mà cô, chính là mối lửa châm ngòi cho tất cả những điều đó.

Từ đó về sau, thế giới của cô sẽ bị xoay chuyển, không có một khắc an bình.

——An Dĩ Mạch, em có biết em có chỗ nào hấp dẫn người ta nhất không?

—— Là sự ngây thơ của em.

Trốn trong phòng ngủ chơi game, hay cầm sách giáo khoa đọc trong vườn trường, hay ở trong quán mì kêu đến dúi cổ họng “Bà chủ, cho bát mì”, sau đó cầm đầu ăn đến đổ mồ hôi. Sẽ bởi gặp chuyện bất bình mà đứng ra lên tiếng “Có chừng có mực đi”, lại bởi vì hoàn toàn không phải là đối thủ mà hốt hoảng bỏ chạy.

Nếu mất đi sự ngây thơ, cũng chỉ giống như một món đồ chơi xinh đẹp bày trong tủ kính, làm cho người ta tìm đập thành thịch đứng xem, lại bởi vì trong tủ không có tiền mà buồn phiền. Cho tới một ngày, món đồ chơi bị người khác mua mất, chỉ còn lại một vị trí trống trơn.

Giống như đã bị lấy mất trái tim.

Hắn hạ ánh mắt, trong đôi mắt màu xám lạnh như băng tựa hồ bởi ngọn đèn mà nhiễm một chút lo lắng. Lông mi run rẩy, giống như cánh bướm.

“Cho dù thân ở trong địa ngục, cũng sẽ vì một chút ánh sáng mà vui sướng.”

Tuyên Tình ngẩn ra, lại phát hiện, hắn đã rời đi.

——Cho dù thân ở trong địa ngục, cũng sẽ vì một chút ánh sáng mà vui sướng.

Đó là lời thoại của sát thủ Dạ mà Tô Viễn Ca thủ vai trong bộ phim “Thế giới kia”.

Dạ thay đổi từ khi gặp cô gái bán hàng đơn thuần thiện lương trong cửa hàng tiện lợi 24h, cuối cùng vì bảo vệ cô mà chết.

Tuyên Tình đã xem qua rất nhiều lần, thậm chí cô có thể thuộc lời thoại tiếp theo của hắn.

—— Tôi bảo vệ không phải là em, mà là thế giới kia của em, những thứ mà tôi đã đánh mất. Tôi ngắm nhìn nó, giống như một sự cứu rỗi.

“Chỉ là quân cờ...” Cô thì thào lặp lại, lệ rơi đầy mặt, “Đến tận cùng là anh đang gạt tôi, hay là lừa gạt chính bản thân anh?”

“Tiểu thư...” Người vệ sĩ mặc bộ đồ đen bên cạnh có chút bất an nhìn cô.

Đây là kết quả của tình yêu tôi dành cho anh sao?

Phẫn nộ, đau buồn, tuyệt vọng, bức bách tới tận đỉnh.

Tuyên Tình đẩy người vệ sĩ bên cạnh ra, chạy xuống dưới lầu.

Lúc cô lao ra khỏi cửa khách sạn, Tô Viễn Ca vẫn duy trì phong độ bình thản đi về phía cửa xe trong vòng vây của đám phóng viên.

Không biết là ai hô lớn một tiếng “Xem! Tiểu thư Tuyên gia cũng ở đây!”

Vì thế, tất cả ánh mắt cùng ánh đèn loang loáng đều chĩa thẳng vào cô, những tiếng ‘tách tách’ không ngừng vang lên bên tai.

“Tuyên tiểu thư, cô cùng Tô Viễn Ca đồng thời xuất hiện ở đây, cô giải thích thế nào về chuyện trùng hợp này?”

“Nghe nói Tuyên gia muốn đầu tư vào các ca sĩ của Thiên Duyệt giải trí, đây có phải là sự thật hay không?”

“Tô Viễn Ca đã nhiều lần khẳng định quan hệ giữa hai người chỉ là bạn bè bình thường, hiện giờ vì sao hai người lại đồng thời xuất hiện ở khách sạn?”

...

Cách đó vài bước.

Ánh mắt lạnh như băng của Tô Viễn Ca nhìn thẳng vào cô.

Cô nở một nụ cười hoàn hảo trước ống kính. Trong lòng dường như một đóa hoa đẹp dễ ngọt ngào nhưng đầy chất độc vừa nở rộ.

Cô nghe thấy tiếng nói của mình đầy khoái ý trả thù, trong tiếng chụp ảnh, lần lượt trả lời từng câu hỏi.

“Tôi xuất hiện ở đây chỉ là một chuyện ngẫu nhiên, nhưng cũng chính bởi vì tôi xuất hiện ở đây, mới có cơ hội nói ọi người điều bí mật thú vị này. Mọi người nhất định đều muốn biết, ai mới là người mà Tô Viễn Ca yêu thật sự ...”

Lúc cô sắp sửa muốn thoát ra, cánh tay lại bị người ta kéo mạnh, làm cô mất cân bằng, lao thẳng vào lòng người kia.

Cô ngẩng đầu, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hơi thở ấm áp cùng bờ môi mềm mại trong nháy mắt áp xuống.

Trước mắt, là gương mặt Tô Viễn Ca gần sát.

Trong sự kinh ngạc của mọi người.

Hắn.

Hôn cô.

Bất thành linh, ngoài suy nghĩ của cô, trong nháy mắt, đầu óc cô trở nên mơ hồ trống rỗng.

“Lần này là anh sai, không nên bỏ em lại mà đi trước. Đừng giận nữa, được không?”

Hắn giống như một người yêu cực kỳ săn sóc, thừa nhận lỗi của mình, dỗ dành cô người yêu nhỏ.

“Anh yêu em.”

Hắn dùng thanh âm ôn nhu khiến mọi thiếu nữ đều mê say nói với cô.

“Chúng ta đính hôn đi.”

Ánh sáng không ngừng lóe lên, cơ hồ chiếu sáng cả đêm đen. Các phóng viên tình cảm quần chúng xúc động chen chúc tiến lên, sợ bỏ qua dù chỉ là một chi tiết vụn vặt.

Hắn nhìn cô ôn hòa, tao nhã, giống như diễn một màn tình cảm trong vở kịch.

Chỉ có cô nhìn thấy, ánh mắt hắn lạnh như băng. Lạnh làm cho người ta phải phát run.

Chỉ có cô biết rõ, bàn tay đang nắm lấy tay mình siết mạnh thế nào. Đau làm cho người ta không thể chịu đựng được.

Một giọt nước mắt, mang theo độ ẩm nóng bỏng, rơi xuống.

Giống như lòng của cô.

Cô ghé vào bên tai hắn cười, cười tuyệt vọng mà bi thương.

Cô nhẹ giọng nói: “Tô Viễn Ca, anh vì cô ta mà đi tới bước này. Nhưng cuối cùng, anh cũng chỉ có hai bàn tay trắng.”

Nụ cười này, rơi vào mắt hắn, tổn thương mà đau xót.

Hắn nhắm mắt.

Một chút giai điệu, đàn violoncelle trầm thấp, đàn dương cầm réo rắt, đàn violon bén nhọn, triền miên đan xen, ngưng tụ thành một giai điệu bi thương.

Tên là Biệt Ly.

Chỉ lát sau, nhân viên của công ty giải trí Thiên Duyệt vội vàng tới, nhanh chóng khống chế hiện trường, ngăn phóng viên lại.

Tầm mắt Tô Viễn Ca lướt qua đám người, dừng trên người thanh niên vừa bước xuống từ chiếc Audi R8.

Hai người đối diện. Cách một con đường.

Hắn thản nhiên thu hồi ánh mắt, đi theo Nam Hi tiến vào trong xe, rời đi.

64. Truy tra × chân tướng

“Tôi đang nằm mơ sao? ...” Tỉnh lại Dĩ Mạch có chút mê mang nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ của Cố Quân Thanh. Trên sofa bên cạnh, ngoại trừ Cố Quân Thanh, còn có tiểu thư Họa Vòng Nguyên Rửa —— Đỗ Họa Nhiễm.

“Đau đầu sao? Có chỗ nào không thoải mái?” Đỗ nha đầu hỏi.

“Hình như tôi đã ngủ rất lâu.” Cô dụi dụi mắt.

“Quả thực đã rất lâu.” Cố cầm thú giúp nàng lót gối đầu phía sau, “Đã qua ba ngày ba đêm.”

Dĩ Mạch kinh hãi: “Sao cơ! ?”

“Bác sĩ thúc thủ vô sách, đành phải bảo anh đến hôn em thử xem. Kết quả cư nhiên tỉnh.” Mỗ cầm thú thực bình tĩnh mở miệng.

“Nôn ——” Đỗ Họa Nhiễm làm bộ nôn mửa, “Anh, anh còn có thể ghê tởm hơn không?”

Dĩ Mạch nghệt mặt. Oán thâm, anh có thể dừng vừa cười vừa nói những lời như vậy y như thật được không... Cô liếc mắt xem thường: “Bất chước ‘Nàng Bạch Tuyết’ sao, chuyện cổ tích không thể tin được nha.”

“Xem ra nương tử đọc rất nhiều sách.” Hắn lấy từ trong giỏ trái cây ra một quả táo, giơ lên trước mặt cô.”Truyện cổ tích cũng có một số cái có thể tin, ví dụ như...không được ăn đồ ăn linh tinh.”

Cô nhìn thần sắc hắn, bỗng nhiên ý thức được điều gì. Cúi đầu suy tư một hồi, hỏi, “Tìm được bình nước giữ nhiệt em mang vào rạp hát rồi sao?”

Cố Quân Thanh lắc đầu, đón lấy chén cháo trong tay Chu thẩm đưa cho cô.”Ăn chút cháo đi đã. Họa Nhiễm sẽ nói cho em mọi việc.”

Dĩ Mạch nhận lấy, ăn gió cuốn mây tan.

Đỗ Họa Nhiễm là Tô Viễn Ca phái tới, phát huy đầy đủ tác dụng của một cái loa. Cô ấy giải thích đại khái mọi việc đã xảy ra, đơn giản cởi giày ngồi xếp bằng trên giường, hỏi: “Dĩ Mạch biết Viễn Ca?”

Cô gật gật đầu.”Cách đây không lâu mới biết, anh ta là Đế Tu trong trò chơi.”

“Như vậy Tuyên Tình thì sao?”

Cô suy nghĩ một hồi: “Đã từng nhìn thấy cô ấy trong một chương trình biểu diễn nghệ thuật tại đại học K.”

Đỗ Họa Nhiễm nói: “Em biết Tuyên Tình đã vài năm, tuy rằng không thân thiết, nhưng cũng hiểu tính tình của cô ấy. Cô ấy có vẻ yếu ớt và bá đạo của một tiểu thư nhà giàu, nhưng là một người thẳng thắn. Vừa rồi em gọi điện hỏi cô ấy, cô ấy đã nói không phải cô ấy bắt cóc Dĩ Mạch, hơn nữa phóng viên cũng không phải cô ấy gọi tới. Em nghĩ tám phần là thật.”

“Lúc này, cô ta ngoại trừ chống chế, còn có thể có cách nào khác sao?” Cố Quân Thanh mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Như vậy xem ra, quả nhiên vẻ mặt ôn hoà vừa rồi là giả nha... Với tính cách của hắn, e là sẽ có phiền toái lớn với Tuyên gia.

Đỗ Họa Nhiễm bị hắn nhìn tới phát sợ.”Này này, em chỉ là tới phát ngôn thay...” Trong lòng cô còn ghen một câu —— nếu hai anh em nhà người hài hòa một chút thì cần gì nửa đêm đào tẩu. Nhưng cũng chỉ là ngấm lại trong lòng mà thôi, nếu nói ra, kết cục sẽ thực bi thảm đi.”Tuyên Tình nói cô ấy nhận được một tin nhắn gọi tới khách sạn, khi đó Dĩ Mạch đã ở trong phòng. Vì thế cô ấy mới thử một lần, dùng chiếc điện thoại bỏ trên bàn gửi tin nhắn cho Tô Viễn Ca, không nghĩ Tô Viễn Ca thật sự tới thật. Nhưng mà, sao anh lại cũng xuất hiện ở khách sạn đấy?”

“Anh cũng nhận được tin nhắn của Dĩ Mạch, hẹn anh gặp mặt lúc 8h tại phòng 407.” Hắn nhíu mi, “Di động đã được đưa đi kiểm tra dấu vân tay, nhưng với một kế hoạch chu toàn như vậy, khả năng lưu lại dấu vân tay không lớn. Phóng viên quen biết cũng nói, bọn họ nhận được tin báo, mới có thể tụ tập ở đó chờ Tô Viễn Ca xuất hiện.”

“Nếu Tuyên Tình nói thật, người đứng phía sau tâm cơ sâu không lường được. Kẻ đó muốn lợi dụng Dĩ Mạch khiến cho Viễn Ca cùng Tuyên Tình tranh chấp, chỉ sợ cũng là kẻ đó gọi phóng viên tới, làm cho tình thế mở rộng thêm một bước. Một khi Viễn Ca đưa Dĩ Mạch đi, anh tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quan tâm tới, không phải sao?”

Hắn cũng không trả lời, đưa khăn tay cho Dĩ Mạch, “Cẩn thận nhớ lại một chút trước lúc em mê man đã xảy ra chuyện gì, dù là một chi tiết nhỏ.”

“Bởi vì Lý Thiển có tham gia diễn kịch trong hội diễn văn nghệ lần này, cho nên bốn giờ chiều hôm đó, em cùng Nguyên Viên tới rạp hát cổ vũ cô ấy. Chúng em tới muộn, chỉ có thể ngồi ở bên cạnh, chỗ em ngồi ngay sát cửa ra vào của diễn viên.” Cô nhức đầu, “Em dùng bình giữ nhiệt mang nước theo. Trong lúc đó, em và Nguyên Viên có rời khỏi chỗ một lần, hai người cùng đi toilet. Lát sau Nguyên Viên bị Trầm Hân gọi đi, em ngồi xem một mình, rồi bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu, sau đó không biết gì nữa.”

“Khẳng định là lúc đó có người bỏ thuốc vào bình nước của cô rồi!” Họa Nhiễm nói chắc chắn, “Kẻ đó hẳn muốn lợi dụng cô, khiến âu thuẫn giữa Cố gia và Viễn Ca thêm sâu sắc.”

Cố Quân Thanh gõ đầu cô ấy.”Thứ nhất, mâu thuẫn giữa Tô Viễn Ca cùng Cố gia đã tồn tại từ lâu. Cái gọi là ‘thêm sâu sắc’ căn bản chỉ là chuyện thừa. Tiếp theo, em nên thấy rõ ràng, trong việc này, ai mới là người bị hại nhất.” Hân nhìn hai cô gái trợn to mắt mê mang nhìn mình, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói tiếp.”Nếu Tuyên Tình bị thái độ của Tô Viễn Ca chọc giận, cô ta sẽ làm gì? Nếu Tô Viễn Ca thấy anh xuất hiện mà nhất thời xúc động, cậu ta sẽ làm gì? Nếu anh nhìn thấy Tô Viễn Ca ôm cô ấy ra khỏi khách sạn, anh sẽ làm gì?”

“... Dĩ Mạch! Mục tiêu của kẻ đó là Dĩ Mạch!” Họa Nhiễm cơ hồ là hét lên.

“Đúng vậy.” Dĩ Mạch còn thật sự nói, “Có khả năng Tuyên Tình sẽ làm hại em, Tô Viễn Ca có thể sẽ lợi dụng em, mà anh có lẽ sẽ hận em. Ba mục đích.”

“Gần đây cô đắc tội với người nào sao?” Họa Nhiễm chớp chớp mắt, tò mò như trẻ con.

“Không có...” Cô lắc đầu.

Hội diễn văn nghệ. Thuốc ngủ. Bị đưa ra khỏi trường học. Tin nhắn di động. Phóng viên.

Vô số việc nhỏ không đáng kể chẳng chịt đan xen, hình thành một sự mạch lạc mơ hồ.

Điểm đáng ngờ lớn nhất, lại thủy chung vẫn bị sương mù che lấp, không thể nhận rõ.

Đằng sau những chuyện này, rốt cuộc là ai sắp đặt tất cả?

Cô mất phương hướng.

“Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý.” Cố Quân Thanh xoa đầu cô, mỉm cười.

“Giao cho anh ấy là được rồi, cái mà anh ấy am hiểu nhất, chính là làm cho đối phương chết đi sống lại.” Họa Nhiễm cầm một cái bánh ngọt, thanh thúy cắn một miếng.

“Cám ơn khách lệ.” Cố Quân Thanh quay lại phía Dĩ Mạch, “Hai ngày tiếp em tạm thời ở lại chỗ anh. Phong tỏa tất cả tin tức với người ngoài, bao gồm cả bạn cùng phòng của em.”

Đỗ Họa Nhiễm nhất tâm kiến huyết: “Kỳ thật đây là anh nhân cơ hội để ép buộc cô ấy đi?”

“Lần trước Đỗ lão gia hình như không tới đây?”

Họa Nhiễm nhìn trời: “... Hai người là hai vợ chồng già, không tính ép buộc, nhiều lắm là tán tỉnh.”

Cầm thú mỉm cười: “Em nhầm rồi, em với Bạch Cốt lúc đó mới là tán tỉnh. Anh cùng Dĩ Mạch lúc đó, là tư tưởng.”

Đỗ Họa Nhiễm: “...”

Dĩ Mạch: “...”

Cố Quân Thanh chẳng những giam lỏng Dĩ Mạch, lại còn cầm lên mạng, điện thoại cũng tịch thu. An đồng học mặt bánh bao, mất liên lạc với thế giới bên ngoài, ba ngày liên tục sống cuộc sống của heo, chỉ có ăn với ngủ, đối với những chuyện đã xảy ra bên ngoài, hoàn toàn không hay biết gì.

Trong ba ngày này.

Tuyên Tình bị cầm tù ở nhà. Tuyên Thịnh vốn thu liễm, lần này cũng xuất hiện trước các phương tiện truyền thông, công khai giải thích chuyện đính hôn bất quá chỉ là trò đùa của những người trẻ tuổi.

Thiên Duyệt giải trí tạm thời hoãn các hoạt động của Tô Viễn Ca, họp báo tuyên bố tin tức đính hôn chỉ là hư cấu.

Phi Ngã Viêm Dương lần này lại không đối chọi gay gắt với Thiên Duyệt mà hợp lực áp chế các tin tức về việc “Tô Viễn Ca đính hôn”.

Mà trong trường học.

Bởi vì làm thế nào cũng không thể liên lạc được với Dĩ Mạch, ba cô gái phòng 512 vô cùng lo lắng. Sau khi phụ đạo viên Dương Xu thông báo tin tức hiện Dĩ Mạch vẫn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, Lý Thiển không nhịn được khóc thành tiếng.

Tiểu m bị dọa sắc mặt tái nhợt, túm tay Dương Xu hỏi là bệnh viện nào.

Chỉ có Nguyên Viên mạnh mẽ tự trấn định mình, ngồi cau mày trầm mặc.”Cảnh sát sẽ tham gia điều tra sao?” Cô hỏi.

“Hai ngày nay cảnh sát đã tới trường hỏi về một số chuyện.” Dương Xu thở dài, “Đứa nhỏ Dĩ Mạch này, bình thường đối xử không tệ với mọi người, vì sao lại bị người ta làm hại chứ?”

Thời gian trôi qua từng chút từng chút. Dường như tất cả đều bị bao trùm bởi không khí u ám, nhưng bên ngoài lại bị ép xuống hết sức bình yên không chút gợn sóng.

Sáng sớm ngày thứ ba, một người thanh niên đội mũ lưỡi trai màu đen đặt một túi văn kiện lên bàn Cố Quân Thanh, sau đó xoay người rời đi.

Hắn mở túi ra, nhìn bản điều tra báo cáo có con dấu của ‘Văn phòng thám tử tư nhân Hoàn Mỹ’, ánh mắt dần dần nghiêm túc.

Giữa trưa, tại thư viện của đại học C.

Nguyên Viên đi qua tầng tầng giá sách, đến bên cửa sổ, ngồi xuống bàn.

Nữ sinh ngồi đối diện với cô nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy cô đã cứng đờ người, chột cùi đầu.

“Mình có chút việc, về phòng trước nhé.” Nữ sinh nói với cô bạn bên cạnh, liền bắt đầu thu thập sách vở trên bàn.

“Tiểu Diễm về sớm vậy?” Cô bạn nghi hoặc khó hiểu.

Cù Diễm Diễm hàm hồ đáp ứng, đang muốn đứng dậy, cánh tay lại bị người ta kéo lại.

“Trong sách này có chút vấn đề mình không hiểu. Có thể chậm trễ Cù đồng học chút thời gian, giải thích ỉnh một chút được không?” Nguyên Viên kéo tay cô ta, mỉm cười giơ lên một quyển sách.

Nữ sinh chung quanh có chút tò mò nhìn lại, đó là quyển ‘Vấn đáp tri thức pháp luật’.

Mà Cù Diễm Diễm lúc này sắc mặt đã thay đổi, mồ hôi chảy ròng ròng trên lưng.

Trang sách mở ra kia, có một chỗ được dùng bút máy nhẹ nhàng khoanh một vòng.

Đề số 78.

“Định nghĩa tội đầu độc.”

47. Chương 65

65. Hữu nghị × âm mưu

Ngày thứ năm An Dĩ Mạch biến mất.

Trong đại học C truyền đến một tin.

Trịnh Phong, bởi vì gây tai nạn mà chạy, bị bắt.

Tin tức thật giả còn chưa xác định, bạn gái hắn là Cù Diễm Diễm tựa hồ cũng đã mất tích, không xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều bàn tán.

Phòng ngủ 512.

Lý Thiển túm tóc mình: “Tao sắp điên rồi. Dĩ Mạch chưa rõ thế nào, hai đứa chúng mày, một đứa chỉ yên lặng, một đứa chỉ lo đọc sách. Chả có đứa nào nói một câu. Tao sắp nghẹn chết rồi!”

Nguyên Viên rời mắt khỏi cuốn ‘Từ điển pháp luật’, liếc nhìn cô một chút, lại quay đi, tiếp tục xem sách.

Đường Tiểu m nhìn di động đang rung, đậm cười nói: “Tôn Hải mời tao ra ngoài ăn cơm, chờ tao về rồi cùng đi tự học.”

“Ừ.” Lý Thiển gật gật đầu.

Tiểu m đi ra ngoài, Nguyên Viên gấp sách lại, đứng dậy thu thập túi xách.

“Mày cũng ra ngoài à?” Lý Thiển có chút kinh ngạc hỏi.

“Ừ.”

“... Chúng mày sao có thể bỏ một mình ai gia lại cái phòng ngủ vạn phần nguy hiểm này chứ?” Cô liếc mắt xem thường.

“Đúng rồi.” Nguyên Viên đi tới cửa bỗng nhiên quay lại, “Ngày mai có cuộc thi, lát nữa mày đi tự học trước đi.”

“Vừa hứa với Tiểu m chờ nó về sẽ cùng đi mà.”

“Sẽ rất lâu đấy.” Nguyên Viên thản nhiên nhìn cô một cái, đóng cửa rồi đi.

Ánh mắt kia, trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa hồ nhìn thấu tình đời.

Lý Thiển không khỏi ngẩn ra.

“Ngày mai còn có cuộc thi, chúng ta tùy tiện chút không được sao, không nên đến những nơi thế này.” Đường Tiểu m bước xuống từ chiếc BMW Z4, giọng nói mang chút giận dỗi.

Tôn Hải hí hóp mặt tam giác nhìn nhìn đồng hồ.”Gấp cái gì. Ăn cơm cũng là để thoải mái tư tưởng.”

Chạng vạng sáu giờ là thời điểm Amour bận rộn nhất, bụng đói kêu vang, những khách nhân nhăm nháp đại tiệc đồ Pháp tại nhà ăn khổng lồ mà hoa lệ này.

Cô đi theo Tôn Hải xuyên qua đại sảnh cùng hành lang, ngừng lại trước một phòng riêng. Người phục vụ dẫn đường gõ vài cái lên cánh cửa.

“Có người sao?” Tiểu m nhú nhú mày, hỏi.

Tôn Hải đặt tay bên môi, thở dài một chút, đưa tay đẩy cửa, lập tức đi vào.

“Tiên sinh, ngài...” Người phục vụ trẻ tuổi cuống quýt muốn ngăn lại, lại nghe thấy tiếng nói từ bên trong vang lên.

“Để cho bọn họ vào đi.”

Phục vụ sinh thoảng cúi người, xoay người lui ra ngoài cửa.

Phòng riêng ở Amour rất lớn. Đứng từ cửa sổ sát đất tầng ba mươi nhìn xuống, thành phố H mới lên đèn đẹp rực rỡ, ánh đèn sắp xếp chằng chịt, tựa như ngân hà.

Đứng từ trên cao nhìn xuống, người ta sẽ có một loại cảm giác xa cách.

Giống như rời xa thế giới chân thật, cũng rời xa mọi thăng trầm này.

Đường Tiểu m giương mắt nhìn lại, ngồi giữa bàn ăn là một người thanh niên tao nhã đang dùng món cá tuyết. Chỉ thấy hắn buông dao nĩa, dùng khăn lau miệng, tựa lưng vào ghế ngồi phía sau, thản nhiên mở miệng: “Ngồi.”

Chỉ một chữ này, lại làm cho người ta không khỏi cảm thấy áp bách.

Hay là nói, đây là khí phách trời sinh của người thanh niên kia. Hắn trầm tĩnh lại giống như đại dương thần bí khó lường, cất dấu bão tố cùng lốc xoáy.

Khi hắn bắt động thanh sắc nhìn mình, sẽ có cảm giác khẩn trương, khó thở, hệt như có người kề dao giải phẫu vào cổ.

Lần đầu tiên cô gặp hắn, liền biết, hắn không đơn giản.

Người đàn ông tên Cố Quân Thanh này.

Tôn Hải ôm tay đứng ở một bên, cười gượng hai tiếng.”Cố tổng, quấy rầy ngài ăn cơm, thực ngượng ngùng. Chẳng qua...”

Người đàn ông liếc hắn một cái, nói: “Tôn tiên sinh chắc hẳn có chuyện quan trọng.”

“Sản nghiệp Tôn gia, năm gần đây cũng chỉ có thể máy móc kiếm chút ít, hiện tại... Nếu cứ như vậy, chỉ có nước hít gió Tây Bắc. Mong rằng Cố tổng giờ cao đánh khẽ...” Tôn Hải cười rất là nịnh nọt, đôi mắt tam giác híp lại không còn nhìn thấy. Hắn dừng một chút, bổ sung: “Nếu sớm biết rằng An tiểu thư là vị hôn thê của ngài, tôi làm sao dám chạm vào cô ấy nha? Tất cả đều là chủ ý của cô ta.”

Đường Tiểu m nhìn đầu ngón tay hắn, tựa hồ đoán trước được, cười nhẹ.

“Không tính cãi lại sao?” Ánh mắt Cố Quân Thanh thâm trầm nhìn nữ sinh ngồi ngay ngắn trước mặt.

“Anh đã có bản lĩnh buộc anh ta nói ra, tự nhiên cũng có bản lĩnh tra được chứng cứ xác thực. Tôi cần gì phải phủ nhận.” Nữ sinh thẳng lưng, ánh mắt một mảnh thanh tịch.

Cô cũng không biết hắn làm thế nào. Nhưng có thể chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, khiến cho Tôn Hải gian trá xảo hoạt không còn đường lui, chấp tay khai ra bản thân, thấp giọng cầu hòa.

Chỉ riêng kết quả này, đã đủ khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ.

“Chuyện thâm tóm sản nghiệp Tôn gia, lần sau lại nói tới. Hiện tại tôi có chút việc muốn nói với cô Đường đây.” Hắn chính thức trực khách.

“Được, được...” Tôn Hải đã hoàn toàn mất quyền chủ động, cúi đầu khiến Đường Tiểu m nhìn thấy mà phát buồn nôn. Trước khi đi hắn quay đầu nhìn cô gái, vẻ mặt hèn mọn, cười mỉa mà đi.

Bóng đêm dần lạnh.

Trầm mặc giống như một loại vũ khí, áp bách lồng ngực.

“Những ảnh chụp lúc trước cũng là cô tung lên mạng sao?” Cố Quân Thanh uống một ngụm cà phê.

“Đúng.”

“Dự đồ Dĩ Mạch đi bệnh viện là cố ý ?”

“Phải.”

“Cô hạ thuốc vào bình nước?”

“Củ Điem Điem làm.”

“Là cô đưa thuốc cho cô ta ?”

“Phải.”

“Trình độ diễn xuất của cô không tồi. Biết lấy lùi làm tiến, nói thật với phụ đạo viên để tránh thoát hiềm nghi, cũng biết dùng kế kim thiền thoát xác tìm Cù Diễm Diễm, Trịnh Phong làm kẻ chết thay. Chỉ tiếc, cô đánh giá quá cao nhân phẩm Tôn Hải, cũng đã quá xem nhẹ dũng khí của Trịnh Phong. Buổi tối hôm kia, cậu ta đã đi tự thú.”

“Thật không, gây tai nạn mà chạy, đủ lĩnh án vài năm?” Đường Tiểu m vẫn mỉm cười dịu dàng như hòa như trước, giống như một đóa hoa kiêu mỹ nở rộ. Lúc này cô không còn nửa điểm tương tự với vẻ nhút nhát, nhu nhược bình thường, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn khó hiểu.

“Cho dù là kết quả thế nào, sự cố kia, cậu ta nên gánh vác trách nhiệm, chứ không phải thủ đoạn để cô áp chế cậu ta.” Giọng nói của Cố Quân Thanh trong trẻo mà lạnh lùng.”Tuy rằng tôi không có hứng thú muốn biết vì sao cô lại làm thế, nhưng lại có người muốn hỏi lý do.”

Sau tấm kính phía sau bàn, là một gian nhỏ khác, không bật đèn.

Nữ sinh mặc áo lông màu đen ngồi tựa lưng vào tấm kính, trong căn phòng tối đen, không nhìn rõ vẻ mặt.

Cô dùng hết toàn lực, nắm chặt bàn tay nam sinh bên cạnh, giống như người sắp chết đuối bắt được cọc.

Nam sinh không biết nên an ủi như thế nào, hắn chưa bao giờ thấy cô gái kiên cường như xe tăng này yếu đuối tới vậy. Tâm hắc đau nhói. Hắn đứng dậy, ôm cô vào lòng, nhẹ giọng gọi tên cô.

“Nguyên Viên...”

Đúng vậy. Bọn họ có thể thấy rõ ràng những gì đang xảy ra trong phòng, cũng nghe được tất cả mọi chuyện.

Mỗi lần Trần Hân nghe thấy Đường Tiểu m thừa nhận, thân là người ngoài cuộc, hân cũng cảm thấy buồn phiền mà áp lực, huống chi là Nguyên Viên bên cạnh hân, người đã ở cùng Đường Tiểu m sớm chiều suốt ba năm.

Tình bạn, tin tưởng, yêu thương lẫn nhau.

Tình cảm của các cô, đan xen tựa như một mạng nhện, lại bị mưa to phá tan thành từng mảnh.

Ở trong bóng tối, hân không thấy rõ vẻ mặt của cô, chỉ có thể nắm chặt tay cô.

Đường Tiểu m mỉm cười, nụ cười vẫn quen thuộc như thế. Ôn hòa, lạnh nhạt, tốt đẹp, lại có vẻ thân thiết.

Cô nói, lúc Hứa Thú say rượu gọi mãi một cái tên, tôi mới biết được, chuyện An Dĩ Mạch tác hợp là buồn cười đến mức nào. Mà tôi lại tin là thật, toàn tâm toàn ý yêu cái người vẫn luôn yêu cô ta.

Cô nói, tôi từng cố gắng như thế nào, các người biết không? Các người đương nhiên sẽ không biết. Nhưng mà cho dù tôi có làm thế nào đi chăng nữa, trong mắt anh ấy vẫn chỉ có bóng dáng cô ta, không có chỗ cho tôi dung thân.

Cô nói, nếu không vì cô ta, tôi sẽ không uống say không biết gì ở quán bar, sẽ không phát sinh một đêm tình với gã Tôn Hải ghê tởm kia. Cũng sẽ không có đứa nhỏ kia. Cho nên tôi mới tìm cách đưa cô ta tới bệnh viện cùng, để cho cô ta nhìn thấy nỗi đau đớn của tôi. Cũng để cho bản thân mình trong khoảng khắc như sống lại đó, nhớ kỹ kẻ đã khiến mình đau đớn tới vậy.

Cô nói, tất cả đều là vì cô ta. Cô ta đem tới bất hạnh, gây ra đau khổ cho tôi. Mà cô ta lại bắt được anh, Cố Quân Thanh. Cô ta từng bước một bước lên vị trí phu nhân, tôi lại càng muốn kéo cô ta xuống, làm cho cô ta cũng nếm thử cảm giác thân bại danh liệt, bị người ta vứt bỏ. Tôi lợi dụng Tôn Hải. Khéo là hân nhìn thấy cảnh Trịnh Phong gây tai nạn rồi bỏ chạy. Vì thế Trịnh Phong cùng con cóc Cù Diễm Diễm kia trở thành quân cờ trong tay tôi.

Cô nói, tôi hận cô ta. Hận không thể dùng tất cả sức lực của tôi để trả thù cô ta.

Cô vẫn mỉm cười như cũ, dung nhan xinh đẹp có vài phần tái nhợt.

Nguyên Viên chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô vẫn nhớ rõ những lời nói kia.

Lúc đó Cù Diễm Diễm hồng mắt quát “Tôi nói, thuốc ngủ là tôi bỏ, người cũng là tôi chuyển ra ngoài! Tất cả đều là tôi làm, cô còn muốn thế nào?”

Lại thấy Trịnh Phong kéo cô ta, gắt gao ôm vào ngực.

“Đủ. Diễm Diễm. Em đã vì anh mà làm rất nhiều. Cảm ơn em.” Hấn nói, “Tất cả đều là do anh. Anh không cần thận trọng vào người khác, cho nên bị người ta nắm được nhược điểm.”

Ánh mắt Cù Diễm Diễm, trống rỗng bi thương. Cô bình tĩnh nhìn Trịnh Phong, cúi đầu khóc nức nở.

“Diễm Diễm, nếu... Em sẽ chờ anh trở lại chứ?”

Cô cười gật đầu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Một khắc kia, bọn họ nói lời yêu nhau.

Trước khi đi, Trịnh Phong đã nói, Nguyên Viên, giúp tôi nói tiếng xin lỗi với Dĩ Mạch, ảnh chụp cùng thuốc ngủ cũng không phải là chủ ý của tôi.

Bóng đêm dần dần dày.

Đáy mắt Nguyên Viên nổi lên một trận sương mù ẩm ướt.

Lời nói của Đường Tiểu m giống như con dao mà các thực khách nắm trong tay, mà lòng của cô lại giống như miếng bít tết đặt trên đĩa, bị người ta hung hăng cắt xuống, miếng thịt vẫn còn máu, từng dao, từng dao, bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới, thậm chí không có chút hoài nghi.

Cái người có thể chia sẻ hết mọi bí mật, không chút cổ kị kia.

Cái người có thể ôm nhau trong đêm để sưởi ấm kia.

Cái người có thể dùng hai chữ ‘chị em’ để hình dung kia.

Nước mắt không ngừng, nóng bỏng tổn thương hai má.

“Đây là chi phiếu.” Cố Quân Thanh đặt tờ giấy bạc trước mặt Đường Tiểu m, “Ba ngày sau, sẽ có người đưa cô tới một thành phố khác.”

“Này xem như một giao dịch, để tôi tránh xa An Dĩ Mạch?” Cô trào phúng hỏi.

“Đây là tặng cho người đã từng là bạn bè với Dĩ Mạch. Cô ấy sẽ không biết tất cả những chuyện này, nếu đi xa, cô vẫn sẽ là chị em tốt của cô ấy.” Ánh mắt hấn tràn ngập sương tuyết, lạnh lẽo. “Nếu cô không phải người bạn thân thiết của cô ấy, tôi có rất nhiều cách khiến cho cô sống không bằng chết. Cho nên đây cũng chính là báo cho cô biết, cô không có quyền lựa chọn hay cự tuyệt.”

Vạch trần cô ta, lại chỉ bắt cô ta rời đi. Hấn dùng cách này, để bảo hộ sự thiên chân kia.

Đường Tiểu m nhắm mắt, ngón tay chạm vào góc áo mềm mại. “Nếu tôi nói tất cả những chuyện này cho cô ta biết thì sao?”

Người thanh niên ngồi vắt chân, khóe miệng tựa hồ nở nụ cười. Nụ cười kia mang theo áp lực sắc bén, đập thẳng vào mặt, mang theo miệt thị cùng giễu cợt, làm cho cô không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Cô không có cơ hội.” Hấn nói.

Cô cắn môi, trầm mặc một lát, cầm lấy chi phiếu đứng dậy.

Đường Tiểu m rời đi, Nguyên Viên đẩy cánh cửa bước ra.

Cặp mắt cô phiếm hồng, thần sắc vẫn nghiêm nghị.

“Kỳ thật em không cần đến.” Cố Quân Thanh nói.

“Có những việc phải chính tai nghe được mới có thể thừa nhận. Có những việc phải tận mắt nhìn thấy mới có thể quyết định tin hay không. Em muốn tìm ra chân tướng, là vì bảo hộ Dĩ Mạch, lại không biết, thì ra

chân tướng này cũng sẽ làm chính mình bị tổn thương.” Cô nỗ lực mỉm cười, “Hiện tại hối hận, hoàn toàn không biết gì cả mới là hạnh phúc nha.”

Trầm Hân xoa xoa đầu cô, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Ngốc quá...”

Cô bỗng nhiên nhớ tới vẻ mặt kia.

Ba ngày trước, tin nhắn nhận được lúc giữa trưa.

Tổng Úc Bạch ngồi trước mặt cô, vẻ mặt ưu thương cười.

Những chuyện chưa từng được nói, sau buổi trưa kia, lại giống như từ dưới đất chui ra.

Sáng sớm sau hôm say rượu, Tổng Úc Bạch tỉnh lại, lại phát hiện cô gái nằm bên cạnh mình là Đường Tiểu m, hân thất kinh.

Cô ta cười nói, phải làm thế nào mới được đây, Tổng Úc Bạch? Anh muốn đi xin cô ấy tha thứ, hay rời xa cô ấy?

Vì thế hân lựa chọn rời đi, qua lại với Lý Yên Như, để cho cô quên đi chính mình.

Hân nói, đây là sai lầm quá lớn, anh thậm chí không dám xin được tha thứ. Nếu nhất định phải thương tổn cô ấy, anh tình nguyện rời đi.

Hân nói, cẩn thận Đường Tiểu m. Còn có, xin em đừng nói với cô ấy.

Nguyên Viên cùng Trầm Hân chậm rãi bước trong bóng đêm của thành phố H. Chung quanh vẫn là cảnh đêm xinh đẹp như trước.

“Kỳ thật cô ấy có rất nhiều cơ hội tính kế Dĩ Mạch, hơn nữa, còn có thể làm cho Dĩ Mạch bị thương nặng.” Cô thì thào nói.

“Lòng người, luôn luôn có chỗ thiện lương.” Trầm Hân ôm cô vào lòng. “Cố Quân Thanh chắc chắn cũng nhìn ra điểm này. Cho nên, mới có thể khinh địch như vậy để cho cô ấy rời đi.”

Cô gật gật đầu, không mở miệng nữa.

Trong buổi đêm ngắn ngủi này.

Có thứ gì đó đã thay đổi, sẽ không bao giờ trở lại như trước nữa.

Bên tai, vang lên một thanh âm, cách cửa nặng nề mang theo bụi bặm đã chậm rãi đóng lại.

Tái kiến.

“Cái gì? Tiểu m chuyển trường?” Sau khi nghỉ ngơi, trở lại phòng ngủ, An Dĩ Mạch trợn trừng mắt.

“Ừ. Nó thuộc diện sinh viên trao đổi học tập, tới đại học L thành phố Y.” Nguyên Viên đang đọc cuốn ‘Vận trù học’ ngẩng đầu, nói.

“Làm sao có thể... Nhanh như vậy...” Dĩ Mạch mắt mát mát vịn phần nhìn bàn học trống không kia, tức giận dậm chân.

“Đúng vậy, ngày đó bỗng nhiên chuyển đi, hơn nữa thành phố Y xa như vậy...” Lý Thiển than thở, “Di động của Tiểu m dường như cũng đổi số, không thể liên lạc được.”

“Đại học L cũng là một trường nổi tiếng, có thể tới đó học cũng là một cơ hội tốt.” Nguyên Viên thần nhiên nói.

“Cố Quân Thanh đáng chết nhất tao ở nhà! Làm tao không kịp nói lời từ biệt với nó!” Dĩ Mạch đập bàn.

“So với chuyện này, chuyện Cù Diễm Diễm bỏ thuốc mày, mày cứ thế mà bỏ qua sao?” Lý Thiển hỏi.

“Ừ. Dù sao cũng không xảy ra chuyện, hơn nữa Trịnh Phong lại... Cũng là đả kích rất lớn với cô ta rồi.”

“Mày ấy à, sớm muộn gì mày cũng có ngày chết vì lòng thương người đấy.” Lý Thiển phỉ nhổ vịn phần.

“Được rồi được rồi, đến giờ cơm trưa rồi.” Nguyên Viên kéo hai người xuống lầu, lại nhìn thấy chiếc Audi màu bạc đậu dưới đó.

Người thanh niên cao lớn đang dựa vào xe, lấy di động nhắn tin.

Ánh mặt trời ngày đầu đông xuyên qua tầng mây, chiếu trên người hắn, hình thành một vầng sáng nho nhỏ.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu, nhìn cô mỉm cười.

Dĩ Mạch tim đập rộn. Cô hơi đỏ mặt, không được tự nhiên, giả bộ không nhìn thấy, đi qua bên người hắn, lại bị hắn giữ chặt.

“Quả nhiên, tức giận...” đã đoán được chuyện này từ sớm, bất đắc dĩ cười.

Cô liếc mắt xem thường, vừa muốn phát giận, lại bị hắn nhẹ nhàng hôn lên trán.

Dưới lầu, người đến người đi, rất nhiều ánh mắt nhìn về phía này.

Nguyên Viên mặt không chút thay đổi ho nhẹ hai tiếng.

Lý Thiển thực nhanh chóng lấy di động ra định chụp ảnh lưu niệm.

Dĩ Mạch mặt đỏ lên, những lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng.

“Như vậy, anh đưa người đi nhé.” Cố cầm thú vẫn dương dương tự đắc, nhét An đồng học đang hóa đá vào trong xe.

“Không cần.” Lý Thiển vung vẩy tờ giấy ăn giả bộ đưa tiễn, “Tối nay trở về a ~ “

Nguyên Viên oán thầm: thằng nhãi này quả thực cầm thú, ngay cả mỹ nam kế cũng đều dùng tới.

Lúc này bốn người đều không chú ý tới, trong một chiếc xe hơi đỗ cách bọn họ không xa, có người ẩn hạ cửa kính nhìn ra.

Mấy ngày sau, chạng vạng, Cố Quân Thanh đã hẹn cô đi ăn tối, lại mãi vẫn không thấy xuất hiện. Dĩ Mạch đang nghi hoặc, lại nhận được điện thoại của hắn.

Đó là một tin tức xấu.

Cố Cửu Thành nghẹn động mạch tim, đang hôn mê.

Suốt ba ngày, vẫn chưa thấy tỉnh lại.

Trong điện thoại, Cố Quân Thanh có vẻ thập phần mệt mỏi. Dĩ Mạch biết rõ lúc này mỗi một phút đồng hồ đối với hắn mà nói đều là một loại dày vò, chỉ có thể không ngừng an ủi.

Giữa trưa ngày thứ tư, một chiếc S60 màu đen dừng bên cạnh Dĩ Mạch khi đang tới căn tin.

Một cô gái trang điểm cẩn thận bước xuống xe, rất lễ phép hơi cúi đầu, nói: “An Dĩ Mạch tiểu thư phải không? Tôi là Lam, Cố tiên sinh phái tôi tới mời tiểu thư tới phủ một chuyến.” Dứt lời, mỉm cười thay cô mở cửa xe.

Dĩ Mạch mê mang nháy mắt mấy cái, cuối cùng lên xe.

Trên đường gọi điện thoại cho Cố Quân Thanh, nhưng lại không ai nhắc máy.

Cô nghi hoặc hỏi: “Cố Quân Thanh có chuyện gì tìm tôi sao?”

Lam ngồi sau tay lái, mỉm cười nói: “Mời cô tới, là Cố gia đại thiếu gia, Cố Tĩnh Hàn tiên sinh.”

48. Chương 66 - 01

66. Thử × nhớ lại.

Cố gia rất lớn.

Cô gái dẫn đường phía trước tựa hồ là vì cố ý chờ cô mà đi rất chậm, sau đó nho nhã lễ độ đứng trước cửa một gian phòng, nhẹ nhàng gõ ba tiếng rồi đẩy cửa ra, vươn tay mời.”An tiểu thư, mời vào.”

“Ách, cảm ơn.” Cô có chút không yên tiến vào.

Luồng khí ấm áp ập tới, đối với người đang mặc áo lông như Dĩ Mạch mà nói, có chút nóng bức.

Căn phòng bài trí theo phong cách cổ điển, lấy màu trắng làm màu sắc chủ đạo, điểm thêm màu vàng cùng vài gam màu tối. Đèn thủy tinh trong suốt sáng rực, rèm cửa sổ màu tím sẫm viền vàng rủ xuống đất, tăng thêm vài phần đẹp đẽ quý giá.

“An tiểu thư, mời tới đây.” Một giọng nam trầm thấp từ sofa truyền tới.

Dĩ Mạch đến gần vài bước, nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên xe lăn. Anh ta có vài phần giống Cố Quân Thanh, chỉ là lớn tuổi hơn, có chút gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, khiến cho dung mạo vốn tuấn lãng lại có vẻ bệnh trạng mỹ cảm. Hắn mỉm cười, lại khiến người ta cảm thấy áp lực khó hiểu. Nếu nói Cố Quân Thanh khiến người ta cảm thấy áp bách như một cơn lốc xoáy, thì hắn, lại giống như đầm lầy khổng lồ yên tĩnh.

“Cố tiên sinh, xin chào.” Cô đoán rằng anh ta hẳn là anh trai của Cố Quân Thanh, bị hắn gọi là “Cố đại”, Cố Tĩnh Hàn.

Ở trong mắt rất nhiều người, sự tồn tại của Cố Đại là thần bí mà đặc thù. Thực ít có người biết một người bệnh sống ở nơi thâm cư u thất này từ rất sớm đã đảm đương vị trí đầu não, lên kế hoạch phát triển cho Phi Ngã Viêm Dương. Hắn có sự mưu trí, giúp đỡ cho Cố Quân Thanh thủ đoạn tàn nhẫn. Bị hắn nhìn chằm chằm, mỗi một lỗ chân lông trên người Dĩ Mạch đều cảm thấy khẩn trương, giống như con chuột đồng bị rắn nhắm phải.

“Mời ngồi.” Người đàn ông nhẹ nhàng nâng tay, mỉm cười.”Hôm nay tôi mời An tiểu thư đến nhà, là muốn nói với cô một việc. Về Quân Thanh, cùng Phi Ngã Viêm Dương.”

Dĩ Mạch có chút câu nệ ngồi ngay ngắn. Cô cũng không biết hắn muốn nói gì với mình, nhưng dựa vào sự nhạy cảm của một cô gái, trong lòng không ngừng cảm thấy bất an, vì thế, càng lúc càng cảm thấy có chuyện không tốt.

“Như cô chứng kiến, sức khỏe của tôi rất tệ. Bởi vậy Quân Thanh từ nhỏ đã được định trước là người thừa kế duy nhất của Phi Ngã Viêm Dương. Đó cũng là hy vọng của cha tôi. An tiểu thư là người trong lòng Quân Thanh, này vốn là chuyện tốt, hưởng hồ An tiểu thư chính trực thiện lương, gia thế trong sạch, không có chỗ nào khiến người ta phải chê trách.” Hắn dừng một chút, đơn giản thừa nhận, “An tiểu thư hẳn không biết, tôi từng cho người điều tra về cô, đây xuất phát từ lòng lo lắng cho em trai tôi, hy vọng cô không lấy làm phiền lòng.”

Dĩ Mạch nhìn người đàn ông trước mắt, không biết nên nói gì mới được, vì thế vẫn tiếp tục duy trì trầm mặc.

Chỉ nghe Cố Tĩnh Hàn tiếp tục nói: “Quân Thanh có thể ở bên cạnh người mà nó yêu cả đời, là hy vọng của tôi. Nhưng làm con cháu Cố gia, trên vai nó còn gánh vác cả tương lai của Phi Ngã Viêm Dương. Nếu như gia phụ có thể qua được một kiếp này, mấy vị thành viên của ban giám đốc đang rục rịch kia có lẽ sẽ yên ổn lại vài phần, nhưng trước mắt tình huống của ông cũng không lạc quan. Lúc này di chúc chưa lập, cổ phần trong tay Quân Thanh còn ít, Tô Viễn Ca tất nhiên sẽ tranh đoạt quyền lợi... Như vậy từ nay về sau, Phi Ngã Viêm Dương có còn Cố gia nhỏ nhoi này hay không, đều rất khó nói.”

“Ý của Cố tiên sinh là, Cố gia cần hy sinh hôn nhân của Cố Quân Thanh để lấy chỗ dựa?” Cặp mắt đen huyền của cô lạng lẽ nhìn hắn.

Tầm mắt hần dao động, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, “An tiểu thư giống như ngọc trai, mà giờ phút này Quân Thanh cần, chỉ sợ là một viên kim cương.” Hần đơn giản lại bổ sung một câu, “Trong tay Lý Lan nắm gần 20% cổ phần của Phi Ngã Viêm Dương, con gái duy nhất của ông ta dường như có tình ý với nó.”

Nói đến thế này, đơn giản sáng tỏ.

Ánh mắt hần gắt gao nhìn chăm chăm cô gái ngồi phía đối diện. Giống như con nhện kết võng, nhìn chăm chăm con con trùng lằm lạp lưới, đầy vẻ tự tin cùng đùa cợt. Cho dù tiếp theo cô phản ứng như thế nào, coi như một trò đùa khôi hài, hay là một màn kịch tình bi đát, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hần, có thể dễ dàng đối phó.

“Cái kia...” Trên mặt cô gái hiện lên một tia do dự, nhỏ giọng nói, “Không phải là nên có ‘phí chia tay’ hay điều kiện gì đó sao?”

Người đàn ông ngẩn ra.

Phí chia tay?

Cố Quân Thanh, mắt nhìn của cậu cũng chỉ như thế.

Cố Đại nhú mày, giọng nói kiêu căng lạnh như băng: “Những gì An tiểu thư muốn, chỉ cần không quá phận, tôi đều có thể đáp ứng.”

Lúc này trên mặt nữ sinh hiện ra nụ cười đầu tiên kể từ khi gặp mặt. Vẻ mặt kia giống như thổi phào nhẹ nhõm một hơi “Thì ra là thế”. Chỉ là, vì sao nụ cười này có chút bất đồng so với dự đoán của hần?

“Xem ra An tiểu thư có điểm hoài nghi về lời hứa của Cố mã?” Hần không hờn giận.

“Sao cơ?! Dương nhiên không phải.” Cô cuống quýt giải thích, “Bởi vì bình thường theo như tình tiết trong phim truyền hình, đôi bên sẽ cò kè mặc cả, mà Cố tiên sinh vừa rồi lại không hề nhắc tới, tôi còn nghĩ Cố Quân Thanh không đáng giá, may mà...” Hần vẫn có giá trị, hơn nữa còn là giá trị xa xỉ, điểm này làm cho cô thực vui mừng.

“...” Cố Đại vốn duy trì vẻ băng sơn, lúc này lại thành băng liệt.

Cô mỉm cười lạnh nhạt, “Cố Quân Thanh mà tôi biết cho tới bây giờ đều là người lý tính kiên cường, bởi vậy, tôi mới có thể đem toàn bộ tình cảm của mình giao cho anh ấy.”

“Cố tiên sinh, tôi không muốn làm người rời đi trước, bởi vì để làm được việc đó cần dũng khí rất lớn. Nếu lựa chọn giữa Phi Ngã Viêm Dương cùng tôi sẽ dẫn đến hai tương lai khác nhau, vậy thì quyền lựa chọn này hẳn là phải thuộc về em trai của ngài, vì đó chính là con đường anh ấy sẽ bước đi. Điều tôi có thể làm, chỉ là im lặng đứng trước con đường của mình và chờ đợi.”

“Nếu nó chọn bên kia thì sao?” Hần hỏi.

“Chỉ cần anh ấy lựa chọn bên kia, tôi sẽ dứt khoát rời đi.” Lòng mi cô run rẩy, giống như cánh bướm, “Đó là việc cuối cùng tôi có thể làm cho anh ấy.”

“Khi đó cô sẽ chỉ có hai bàn tay trắng.” Lời nói của hần mang ý cảnh cáo.

“Nếu đã rời đi, cần gì lưu lại cái gì?” Cô cười nhẹ.

Cố Đại còn đang định mở miệng, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào xôn xao, đảo mắt đã tới trước cửa.

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia đã dặn ngài đang có chuyện quan trọng, không cho phép ai bước vào...” Thanh âm khuyên can, nghe qua hình như là Lam.

“Cút ngay.” Lời ít mà ý nhiều. “Cô dám khóa cửa?”

“Hiện tại ngài đi vào cũng đã muộn...”

“Chuẩn bị thuốc trợ tim cho Cố Đại đi.”

“Sao cơ? Cái gì?” Người nọ hình như không nghe rõ “A! Cậu không thể...” Trong lúc cấp bách, ngay cả “Ngài” cũng đổi thành “Cậu”.

Chỉ nghe “Oành” một tiếng, cửa gỗ màu trắng khắc hoa kiểu châu u cứ như vậy ầm ầm đổ xuống.

“Đau quá...” Cố Quân Thanh rút chân lại, oán giận.

Cố Đại vỗ ngực, sắc mặt tái xanh.

“Đại thiếu gia... Các cô còn không mau đi lấy thuốc! ” Lam gấp đến độ dậm chân, mắt hết vẻ tao nhã.

Cố Quân Thanh đi đến trước mặt Cố Đại, kéo Dĩ Mạch, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Ách... Cái kia...Cố tiên sinh, tôi cáo từ trước, cảm ơn chiêu đãi...” Người nào đó lắc lắc đầu, sau đó nói lời chào Cố Đại, chỉ thấy sắc mặt của hắn lại xanh thêm vài phần.

“Cứ đi như vậy sao, không cần lo sao?” An đồng học bị kéo đi có chút lo lắng hỏi, “Sức khỏe của anh trai anh...”

“Hắn là yêu nghiệt chuyển thế, còn sống dai lắm, không phải lo cho hắn.” Cố cầm thú vân đạm phong khinh đáp.

“Nhưng vừa rồi sắc mặt anh ấy rất xanh.”

“Cánh cửa vừa nãy anh đã là do hắn đặt thiết kế theo kiểu La Mã, tên vát cổ chày ra nước đó vì xót tiền nên mới tái xanh như vậy.”

“...” Đây là người một nhà kiểu gì a. Dĩ Mạch không nói gì. “Bác Cố sao rồi?”

Hắn kéo tay cô, dừng lại bên ngoài một căn phòng ở lầu bốn. Cánh cửa thủy tinh rất nặng, Dĩ Mạch ghé sát mắt nhìn lại, bên trong toàn là màu trắng. Bốn phía đầy dụng cụ y tế sáng lạnh như băng. Hai nữ y tá mặc váy hồng nhạt đứng một bên nhìn điện tâm đồ, thỉnh thoảng ghi lại gì đó vào bệnh án đang cầm trên tay.

Nằm trên giường lớn màu trắng là một người đàn ông tuổi gần 50, vẻ mặt bình yên giống như đang ngủ. Những chiếc ống dài nhỏ uốn lượn chui vào bên trong chiếc chăn ông ta đang đắp, gắn liền ông với những máy móc lạnh như băng.

“Đó là cha anh.” Cố Quân Thanh ở bên cạnh cô mở miệng. “Năm ngày trước bị nghẽn động mạch tim, tới giờ vẫn không tỉnh lại.”

“Cái kia... Không cần đưa bác ấy đi bệnh viện sao?” Dĩ Mạch có chút lo lắng hỏi.

“Thân thể Cố Đại từ nhỏ cũng rất kém, thường thường vẫn bị sốc. Vì bảo hộ cho hắn sống sót được, cha anh đã dùng một số tiền lớn xây một phòng bệnh ở trong nhà. Bác sĩ cùng các dụng cụ cũng là hạng nhất, nếu bọn họ đều thúc thủ vô sách, đi bệnh viện cũng chỉ vô ích.” Hắn nhú mi, trên mặt không che giấu được đau thương. “Nhìn ông nằm ở đó, mà anh lại không giúp được gì.”

Dĩ Mạch ngẩng đầu, thấy gương mặt hắn mệt mỏi, làm cho người ta đau lòng.

Hắn yếu ớt cùng lo âu, hắn bất đắc dĩ cùng bàng hoàng, cứ như vậy hiện rõ trước mặt cô.

Bởi vì ỷ lại hắn đã quen, cho nên đã quên rằng thân ảnh luôn đứng trên cao khiến người ta phải nhìn lên kia cũng có lúc cần có người an ủi, cũng sẽ sợ hãi khi sắp mất đi thứ gì đó.

Cô nắm lấy bàn tay hắn, nắm chặt, kiễng mũi chân, sau đó ôm lấy hắn.

Giống như muốn dùng tất cả độ ấm trong cơ thể mình để sưởi ấm hắn.

“Bác Cố nhất định sẽ tỉnh lại.” Cô thì thầm nói nhỏ.

Cố Quân Thanh bị cái ôm bất thành hình này làm cho giật mình, trong chốc lát, trong mắt hiện lên một mảnh ấm áp.

Cô nhóc này dùng phương thức vừa ngốc vừa chất phác an ủi hắn.

Ngón tay thon dài của hắn mơn trớn lưng cô, chậm rãi ôm lại.

Người thanh niên cao lớn, cô gái nhỏ nhắn. Im lặng ôm nhau.

Ngoài cửa sổ là trời xanh gió thổi mây bay. Xanh thắm mà cao xa.

Hắn nghe thấy tiếng cô mềm nhẹ bên tai như tiếng chim vỗ cánh.

“Em vẫn không thích tên của chính mình, Dĩ Mạch, tương cứu trong lúc hoạn nạn. Bởi vì em cảm thấy, nếu có một ngày đi đến bước đường hoạn nạn phải chọn lựa, em thà rằng để người kia quên em.” Cô ngẩng đầu, đôi mắt long lanh. “Lúc mới gặp gỡ chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày yêu nhau, lúc nói tiếng yêu chưa từng nghĩ sẽ là cả đời. Cố Quân Thanh, anh khiến em mong muốn sẽ cùng anh tương cứu trong lúc hoạn nạn, lại không có dũng khí chấp nhận anh quên em. Cho nên, em ích kỷ giao quyền lựa chọn cho anh. Trước khi anh rời đi, em vẫn sẽ ở lại bên cạnh anh, cùng anh.”

Cô ngẩng đầu cố gắng mỉm cười, lại vẫn có giọt lệ không chịu khống chế chảy xuống.

Tay hắn mơn trớn hai má của cô, lau đi nước mắt, lưu lại độ ẩm do tiếp xúc.

“Cô bé ngốc, cái gọi là ‘quên đi’ bất quá là một lời nói dối để lừa mình dối người.” Trong đôi mắt như ngọc trai đen của Cố Quân Thanh lấp lánh ánh sáng, “Nếu anh mất đi em, tất cả thời gian còn lại cũng chỉ có thể sống trong hồi ức.”

Cô vùi đầu vào ngực hắn, “Có câu, em vẫn chưa nói với anh.”

“Cố Quân Thanh, em thực yêu anh.”

Đúng lúc này, tựa hồ truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Dĩ Mạch ngẩng đầu, thấy Cố Tĩnh Hàn cùng Đỗ Vân Trạch xuất hiện ở chỗ rẽ cuối hành lang.

Mà phía sau bọn họ, là Tô Viễn Ca mặc một bộ quần áo màu đen.

Đôi mắt màu xám của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng như bóng đêm, im lặng nhìn bọn họ. Chìm trong bóng tối nồng đậm, đã che giấu tất cả.

Hắn cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn cô, một lát, nhẹ nhàng dời ánh mắt.

Thấy người tới, Cố Quân Thanh hơi nhíu mày.

Quan hệ giữa Thiên Duyệt giải trí cùng Phi Ngã Viêm Dương luôn căng thẳng, mà thân phận của Tô Viễn Ca lại càng khó nói. Cố Cửu Thành hôn mê chưa tỉnh, lúc này hai người kia lại đến ...

“Nghe nói kiểm tra tài vụ ở công ty xảy ra vấn đề, Quân Thanh, cậu tới công ty một chuyến đi.” Mở miệng là Cố Tĩnh Hàn.

Cố Quân Thanh thần nhiên quét mắt nhìn Tô Viễn Ca, kéo Dĩ Mạch, xoay người rời đi.

Cửa thủy tinh bị Đỗ Vân Trạch đẩy ra.

“Cố Cửu Thành, mau tỉnh lại cho ông!” Người đàn ông trung niên thấp bé đơn giản vọt vào phòng bệnh, nhìn người đang hôn mê trên giường bệnh lớn tiếng quát, hoàn toàn không có nửa điểm lễ nghi của một người có vai vế trong thương trường.

Hai bác sĩ thấy thế kinh hãi, đang muốn ngăn trở, lại bị Cố Tĩnh Hàn xua tay ngăn lại. “Không có việc gì, hai người lui ra đi.”

Hai người trao đổi một ánh mắt, gật đầu rời đi.

Tô Viễn Ca thấy cử chỉ của ông ta có chút không khống chế được, đang muốn đưa tay kéo ông ta lại, lại bị ông ta túm lấy cánh tay, kéo đến trước giường.

“Giả bộ làm thi thể thú vị lắm sao?” Đỗ Vân Trạch khé mắt phiếm hồng, thanh âm có chút run rẩy, “Ông đây nuôi con cho lâu lâu như vậy, một phen tiền lão cũng chưa trả, đã muốn đuổi chân?”

Tô Viễn Ca cứng đờ tại chỗ, coi như chưa nghe thấy gì nhìn người bên cạnh.

Thanh âm kích động của Đỗ Văn Trạch bao trùm trong căn phòng màu trắng, tựa như sóng to vỗ vào bờ đá, bắn ra trăm ngàn bọt nước.

“Ông có biết thằng nhóc này tính tình khó chịu, khó hầu hạ thế nào không?”

“Ông có biết tôi đã tốn biết bao tâm sức cho nó hay không?”

“Ông lợi dụng, ỷ vào trước kia từng giúp tôi giải quyết mấy chuyện, liền cột thằng nhóc này cho tôi. Ông cho là có thể trốn một bên nhìn cả đời sao? Tôi không để cho ông được toại nguyện! Ông...” Đang mắng không ngừng, ông ta dường như hơi trở mắt nhìn Cố Cửu Thành đang hôn mê bất tỉnh, vẻ mặt có chút quái dị.

“Đỗ tổng xem ra có chuyện cần nói với gia phụ, không bằng Tô tiên sinh dời bước xuống dưới lầu, chúng ta tự ôn chuyện vậy.” Cố Tĩnh Hàn phá vỡ cục diện bế tắc, nhìn Tô Viễn Ca vẻ mặt lạnh như băng nói.

“Giữa chúng ta, không có chuyện gì để nói.” Hắc lãnh đạm đáp lại.

“Thật không?” Người đàn ông ngồi trên xe lăn mỉm cười, “Tôi nghĩ Tô tiên sinh sẽ có hứng thú với vụ bắt cóc mười ba năm trước trước cổng trường tiểu học Tinh Dương chứ.”

Tô Viễn Ca đột nhiên nhìn về phía hắc, trong nháy mắt, ánh mắt có chút mê mang.

Cố Đại điều khiển xe lăn ra cửa, một lát, Tô Viễn Ca đi theo phía sau hắc.

Trong phòng khách ấm áp như xuân, một con chó lông vàng lớn phe phẩy đuôi đứng bên cạnh xe lăn, một đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm Tô Viễn Ca ngồi ở sofa. Nó đi về phía trước vài bước, rồi dừng lại, lặp lại vài lần, cuối cùng đứng ở bên cạnh người thanh niên.

Tô Viễn Ca vươn tay, sờ sờ đầu nó. Giống như được khích lệ, nó nhẹ kêu một tiếng, cọ cọ vào đôi chân thon dài của hắc.

“Shirley còn nhớ cậu. Nó cũng đã lớn tuổi, thật lâu không có tinh thần như vậy.” Cố Tĩnh Hàn cầm một cái chén, có vẻ là chén thuốc, chất lỏng màu nâu, hơi hơi sủi sủi.

“Anh bảo tôi đi ra, muốn nói gì?”

Cố Tĩnh Hàn cầm cái chén uống một hơi cạn sạch, mặt nhẵn mày nhíu, đưa tay lấy một miếng bánh ngọt trên bàn ăn. Nhìn thoáng qua vẻ mặt không kiên nhẫn của Tô Viễn Ca, hắc cười nói, “Bánh ngọt, không nếm thử sao?”

Trên bàn trà, trong chiếc đĩa trắng khắc hoa là mấy phần bánh ngọt bình thường. Bên ngoài lớp bơ màu tím có thể thấy chữ S được viết hoa bằng sôcôla đen.

Đồng tử Tô Viễn Ca mạnh mẽ co rụt lại.

Dấu hiệu chữ “S” đặc thù này, chỉ xuất hiện ở một cửa hàng bánh ngọt có giá trên trời duy nhất tại H thành tên là “SWEET”, trên một số loại bánh điểm tâm hàng ngày.

Đứa nhỏ trong ngôi biệt thự sang trọng, dùng “S” làm điểm tâm, sớm đã biến mất trong trí nhớ từ khi hắc rời đi.

Mà giờ phút này, trước mặt bọn họ, là bánh ngọt lam môi.

Hương vị ngọt ngào, mềm nhẹ mà quyến rũ.

Lại giống như mang theo chất độc, gợi lại kí ức.

Ở chỗ rẽ trước cổng lớn trường tiểu học Tinh Dương.

Thời tiết nóng bức.

Hai thiếu niên không hẹn mà gặp.

Đeo cặp sách rất nặng chậm rãi trở về nhà của mình, vừa ngẩng đầu, thấy hắc.

Bộ dạng vẫn trong sáng như trước, mặc bộ đồng phục màu lam phẳng phiu của học viện quý tộc, cầm theo một hộp giấy được đóng gói đẹp đẽ, mặt trên có một chữ “S” thật to.

Tô Viễn Ca cúi đầu nhìn bộ đồng phục tiểu học Tinh Dương màu xám đã có nhiều nếp nhăn trên người mình, bỗng nhiên cảm thấy có chút tự ti.

Nhưng mà đáy lòng lại rộn ràng vui sướng.

Dường như hắn đã từng nói. Hắn sẽ đến thăm mình, không lâu sau khi rời khỏi Cố gia.

“Anh...” Mặt hắn giãn ra mỉm cười.

“Tô Viễn Ca.” Ánh mắt thiếu niên như ngọc trai đen thâm thúy thản nhiên nhìn hắn. “Bộ đồ màu lông chuột xám này là đồng phục mới của cậu sao?”

Giống như chậu nước lạnh giội thẳng vào đầu, hắn giật mình đứng tại chỗ, tiếng ‘anh’ kia rót cuộc ghen trong cổ họng.

“Thực thích hợp với cậu. Hiện tại xem ra, sau khi cậu rời đi, không khí trong nhà cũng thoải mái hơn nhiều.” Bên môi thiếu niên có ý cười châm chọc.

“Cố Quân Thanh!” bị chọc giận, nam sinh cắn răng phun ra ba chữ này. Nắm chặt bàn tay đang run rẩy, nhưng bàn tay cũng đã phát lạnh.

“Hôm nay tôi cố ý đến thăm cậu. Đây là bánh ngọt làm môi cậu thích nhất.” Cố Quân Thanh hí mắt, mở hộp giấy đang cầm trong tay, lấy ra một chiếc bánh ngọt lớn màu tím, đưa ra giống như triển lãm cho hắn xem.

Tô Viễn Ca bị thái độ của hắn làm hồ đồ, không biết làm sao đứng ở tại chỗ.

Thiếu niên chậm rãi đến gần, sau đó giơ tay lên.

Miếng bánh ngọt đó nện trên mặt hắn, dính trên tóc. Lốp bơ mềm mại theo cổ chảy xuống vai, trên vạt áo.

Hắn đỏ mắt túm lấy vạt áo Cố Quân Thanh, tay kia nắm chặt thành quyền giơ lên lại đột ngột dừng ở cách mặt cậu ta có mấy ly.

Người kia từng chắn trước mặt hắn bảo vệ, nói ‘Đây là em trai tôi’.

Người kia từng kéo tay hắn vào phòng bếp ăn vụng đồ ăn vặt.

Người kia từng vì hắn đánh vỡ bình hoa cổ mà gánh tội chịu đòn thay.

Hắn mở to hai mắt, không cho nước chảy ra khỏi hốc mắt. Nhưng sương mù ẩm ướt mãnh liệt tràn tới, mờ hồ toàn bộ thế giới.

Khuất nhục, miệt thị. Đều là có thể chịu được.

Duy nhất không thể chịu được, là vì người đem tới những điều đó cho tôi, lại là anh.

“Ăn ngon chứ?” Thiếu niên cười rất lớn, thậm chí có chút khoa trương, “Cậu nên trở về cầu xin mẹ cậu, nếu tiếp tục ở lại Cố gia làm bảo mẫu, ít nhất cũng có thể được ăn điểm tâm ‘SWEET’ ”.

Hung hăng một quyền, dùng hết tất cả sức lực mà mình có.

Vì thế, nước mắt cứ như vậy tràn mi mà ra. Nóng bỏng, như lửa đốt.

Cố Quân Thanh bởi vì một quyền này mà lão đảo lui về phía sau hai bước, khóe mắt bị rách, nhưng lại vẫn cười, làm cho người ta nhìn không hiểu.

Câu cuối cùng mà hắn nói với mình là.

Tô Viễn Ca, cậu nhớ kỹ, sớm hay muộn cũng có một ngày, tôi sẽ đánh lại.

Một khắc đó, chính mình dùng tay áo quẹt nước mắt, xoay người chạy đi, nhanh như là muốn quăng tất cả lại phía sau

49. Chương 66 - 02

Thời gian xóa nhòa tất cả.

Hắn chỉ nhớ rõ, mùi vị ngọt ngào của miếng bánh lam môi đó.

Còn có thứ đã bị thiêu đốt trong ngày hè đó, tất cả tình thân mà bọn họ đã từng có.

“Anh rốt cuộc muốn nói gì?” Ngữ khí lạnh lẽo như băng.

Dưới sự ra lệnh của Cố Tĩnh Hàn, Lam đem mấy tấm ảnh chụp đưa đến trong tay hắn

Tô Viễn Ca tiếp nhận.

Tất cả ảnh chụp đó, đều là thiếu niên mà mình oán hận.

Trên cổ tay hắn quấn một miếng băng vải, một mình ngồi trên giường, nhìn vào màn hình đậm cười, phía sau là một mảnh thuần trắng.

Mà ngực của hắn, có một vết sẹo dài mà dữ tợn, đáng sợ giống như chân rết, uốn lượn khắp ngực.

Những tấm ảnh kia, đều là gương mặt của hắn.

Cặp mắt tối đen như mực, trong đáy mắt lại như bốc hỏa.

Tô Viễn Ca trầm mặc mà thông thả lật xem từng tấm, trong lòng tựa như có những tiếng động ồn ào từ nơi xa xôi vọng về, lại có vẻ mơ hồ.

“Không thấy kỳ quái sao, ngày đó Quân Thanh vì sao lại xuất hiện ở trước cổng trường học của cậu.” Không đợi hắn trả lời, Cố Tĩnh Hàn tiếp tục nói, “Tôi không biết làm thế nào mà nó tìm được cậu, khi đó phụ thân phong tỏa tất cả những tin tức có liên quan đến mẹ con cậu. Nó vụng trộm đi tìm cậu, không mang theo vệ sĩ bên người. Kết quả ngày đó, đã xảy ra chuyện. Nó bị người ta bắt cóc, hơn ba giờ sau chỗ ở của nghi phạm bị cảnh sát tìm được. Trong lúc giằng co một tên động sát ý, đâm một dao trúng ngực nó. Bất quá may mắn, không trúng chỗ yếu hại. Nó phải phẫu thuật hai lần, nhưng bình phục cũng rất mau, những tấm ảnh này là tôi chụp lúc nó nằm viện.”

“Bởi vì anh ta bị bắt cóc lúc tới tìm tôi, cho nên anh đang hỏi tội tôi đấy à?” Tô Viễn Ca ném tập ảnh lên bàn, cười lạnh.

“Tôi nhớ rõ, chạng vạng trước hôm xảy ra chuyện một ngày, Quân Thanh cố ý mua một hộp bánh ngọt lam môi. Để trên bàn lại bị Shirley ăn mất, lần đầu tiên nó nổi giận, nhốt Shirley vào ổ bỏ đói cả đêm. Sau đó bảo quản gia đi mua bơ và lam môi về, suốt đêm làm một cái khác. Nhưng từ đó về sau, nó không bao giờ chạm vào bánh ngọt lam môi nữa.”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Cặp mắt màu xám của Tô Viễn Ca lạnh lẽo như tuyết.

“Ba kẻ bắt cóc nó, một kẻ bị bắn chết, một kẻ khi chạy trốn ngã từ lầu năm xuống ngã chết, chỉ có một người còn sống. Muốn nhìn lời khai của hắn một chút không?” Cố Tĩnh Hàn mỉm cười, đưa một tệp hồ sơ màu xám cho cô gái đứng sau. “Lam, đợi lát nữa giúp tôi đưa cho Tô tiên sinh. Sắp đến giờ kiểm tra sức khỏe, tôi không bồi được nữa.” Dứt lời, tự điều khiển xe lăn rời khỏi phòng khách.

“... Ba người chúng tôi đánh bạc thua hết tiền, không có thu nhập cố định. Sau đó lại nghe người ta nói người phụ nữ tên Tô Ngưng mới chuyển đến ngõ nhỏ kia không lâu là tình nhân của kẻ có tiền, đứa con trai cô ta mang theo là con trai của phú thương Cố Cửu Thành, ba chúng tôi bàn nhau, nghĩ bắt cóc nó kiếm một khoản tiền lớn...”

— sau khi cậu rời đi, không khí trong nhà cũng thoải mái hơn nhiều.

“... Chúng tôi mất một tuần nghiên cứu địa hình, biết nó học ở trường tiểu học Tỉnh Dương, thường xuyên ở trường làm hết bài tập xong mới về nhà, muộn hơn so với những đứa khác, hơn nữa đường về nhà nó lại rất hẻo lánh, không có người...”

— Cậu nên trở về cầu xin mẹ cậu, nếu tiếp tục ở lại Cố gia làm bảo mẫu, ít nhất cũng có thể được ăn điểm tâm ‘SWEET’.

“...Quyết định ra tay chiều hôm đó là ngoài ý muốn. Lão tam cùng tôi canh trên đường chờ nó đến, lão đại ở trong xe tiếp ứng. Kết quả lúc này chạy tới một đứa bé trai mặc đồng phục màu xanh lam, ngăn nó lại trên đường. Chúng tôi nhất thời thay đổi chủ ý. Một là sợ hai đứa nhỏ kia không dễ bắt, vạn nhất có một đứa chạy được thì chúng tôi sẽ bị nhận mặt...”

— Tô Viễn Ca, Cố Quân Thanh này không nợ cậu cái gì.

“... Không nghĩ tới, đứa mới đến này cư nhiên là “chính phẩm”. Ngạo mạn vô lễ, vừa thấy đã biết là con nhà giàu. Đứa lúc trước chúng tôi định bắt hóa ra là con của bảo mẫu. Chờ thằng nhóc kia chạy đi, chúng tôi liền ra tay...”

“...Nó rất phối hợp, còn nói với chúng tôi nó là con trai Cố gia, tên là Cố Quân Thanh, ngay cả thư bắt cóc cũng đồng ý viết. Nhưng không biết vì sao, cảnh sát đến rất nhanh. Lão đại nói, bức thư thằng nhóc này gửi đi có vấn đề, liền đâm nó một dao. Tôi nhìn thấy máu chảy rất nhiều...”

— Tô Viễn Ca, nhớ rõ, sớm hay muộn cũng có một ngày, tôi sẽ đánh lại.

...

Hắn vẫn còn nhớ rõ ràng vẻ mặt của Cố Quân Thanh khi đó.

Ánh mắt thiếu niên cao ngạo mà khinh miệt, đã khiến hắn oán hận nhiều năm qua.

Oán hận tích tụ lâu nay điên cuồng sinh trưởng trở thành một cây đại thụ che trời, lại trong khoảng khắc ầm ầm đổ xuống.

Hiện giờ, rốt cục hắn cũng hiểu được ý nghĩa câu nói cuối cùng của y, rốt cục đã hiểu được nụ cười của y khi đó.

— Tô Viễn Ca, nhớ kỹ anh. Nếu anh có thể sống sót, chúng ta sẽ gặp lại.

Hắn phanh gấp ở bên đường quốc lộ.

Mở cửa kính, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào trong xe.

Hắn há to miệng hô hấp, giống như đang bị ngạt.

Tòa cao ốc Phi Ngã Viêm Dương tầng hai mươi tám.

“Tiên sinh, ngài không có hẹn trước, không thể đi vào.” Bảo vệ đang muốn ngăn trở, lại bị người thanh niên đẩy ra.

“Tiểu Dương, không có việc gì. Cậu ta là khách của Cố tổng.” Trợ lý phó tổng tài Tô Hi lên tiếng.

“Cố Quân Thanh ở đâu?” Hắn hỏi.

“Cố tổng ở văn phòng, Tô tiên sinh ngài tìm ngài ấy là...”

Lời còn chưa dứt, người đã đi xa. Tô Hi bất đắc dĩ thở dài.

Cửa phòng phó tổng tài bị người ta đẩy mạnh ra, lại sập lại.

Đang tìm tư liệu trên giá sách, Cố Quân Thanh có chút kinh ngạc quay đầu, Tô Viễn Ca giống như một con báo đứng trước mặt hắn.

“Tô tiên sinh, hôm nay tới đây...” Khẩu khí vẫn vẫn đậm phong khinh như trước, lời vừa ra khỏi miệng đã bị Tô Viễn Ca gạt gao dè vào giá sách.

Cố Quân Thanh híp mắt nhú mày.

Những người quen thuộc với hắn đều biết, lúc hắn có vẻ mặt này, có nghĩa là tâm tình hắn không tốt lắm.

“Bỏ tay cậu ra.” Ngữ khí mệnh lệnh.

Nhưng mà Tô Viễn Ca lại ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí còn túm chặt lấy vạt áo của hắn.

Dùng sức quá mạnh, cổ áo lỏng dẽ bị xé toạc, mà ba cái nút áo sơ mi cũng đồng loạt lặn xuống sàn đá cẩm thạch, phát ra tiếng vang réo rắt.

Tầm mắt của hắn, dừng trên làn da hở ra dưới phần cổ của người thanh niên đang bị áp chế. Vết sẹo màu hồng nhạt kia có thể thấy được rõ ràng.

Tự nhiên bị người ta áp vào giá sách xé quần áo, trong hoàn cảnh này, cho dù là người hàm dưỡng tốt cũng không bảo trì được bình tĩnh.

Cố Quân Thanh túm lấy hai tay hắn, xoay người lại, đẩy hắn xuống bàn làm việc.

Văn kiện chất đống trên bàn cùng cái chén bị gạt bay xuống đất, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Cậu muốn ăn đòn.” Câu nghi vấn đổi thành câu khẳng định, Cố Quân Thanh dùng sức nặng thân thể đè chặt Tô Viễn Ca.

“Tôi đến đánh anh.” Người dưới thân đột nhiên phát lực, đẩy ngược hắn về phía giá sách. Sau cú va chạm, có một ít sách vở rơi xuống đất.

“Nhìn cái gì vậy, đều không muốn sống nữa sao?” Đại tỷ tử thư ký Tô Hi thấp giọng đuổi mấy kẻ đang lén lút nhìn xung quanh, có chút lo lắng nhìn thoáng qua cánh cửa có tấm biển ‘phòng phó tổng tài’, khẽ thở dài.

Hai người bất tri bất giác biến thành một hồi đấu sức. Áp chế cùng áp chế ngược lại, khuất phục và phản kháng, không ai muốn mở miệng nhận thua. Mà toàn bộ văn phòng lại biến thành một sân thi đấu thể thao, giấy tờ bay lên, một đồng hồ dồn dập.

“Đủ, cậu dừng tay cho tôi!” Lần thứ ba áp hắn trên bàn, Cố Quân Thanh không nhịn được kêu lên. Lời còn chưa dứt đã bị vỗ đến, bị Tô Viễn Ca đè vào tường.

“Làm anh hùng rất thú vị đi?” Hắn gầm nhẹ, trong mắt lộ ra vẻ nguy hiểm.”Thực đáng tiếc, nhát dao kia vì sao lại không đâm trúng tim anh. Nếu vậy tôi còn có thể đứng trước mộ anh biểu diễn một màn bóp cổ tay thở dài.”

Giờ phút này, đối mặt với giọng điệu châm chọc của hắn, Cố Quân Thanh đại khái có thể đoán được lý do hắn đến đây.

Cố Tĩnh Hàn, tên quỷ bệnh thích chõ mõm vào chuyện của người khác. Hắn âm thầm mắng trong lòng.

“Quả thực đáng tiếc, tâm của tôi bị chó tha mất rồi.” Hắn ngấm ngầm hại người.

Đúng lúc này, cửa lại bị đẩy ra.

An Dĩ Mạch ôm một túi nước quả xuất hiện ở cửa.

Cố Quân Thanh bị Tô Viễn Ca áp lên tường.

Cố Quân Thanh vạt áo mở rộng bị Tô Viễn Ca áp lên tường.

Cố Quân Thanh vạt áo mở rộng hơi thở gấp gáp bị Tô Viễn Ca áp lên tường.

Trong óc nhanh chóng hiện lên ba câu này, gương mặt An Dĩ Mạch đồng học lập tức đỏ bừng, trong óc tràn đầy màu hồng phấn.

“Em...Đã quên gõ cửa.” Cô lắp bắp thốt ra một câu, “Hai người tiếp tục...” Sau đó nhanh chóng xoay người ra ngoài, đóng cửa.

Cô nhóc này, lại nghĩ đầu đầu rồi...

Hai người thanh niên không hẹn mà cùng buông đối phương ra, phân biệt lui về hai góc văn phòng, một bên cau mày sửa sang lại quần áo, một bên trên lưng phát lạnh.

“Tôi sẽ không cảm ơn anh.” Trước khi đi Tô Viễn Ca mặt không chút thay đổi bỏ lại một câu như vậy.

“Kia thật đúng là vạn hạnh.” Cố Quân Thanh mỉm cười đáp lễ.

Hai vị đại thần cường đại xung đột, An đồng học nhỏ bé yên lặng nhìn trời.

Ở một số phương diện, hai người kia thật đúng là tương tự a...

Chạng vạng, lúc Cố Quân Thanh cùng Dĩ Mạch trở lại Cố gia, cảnh tượng trước mắt làm cho hai người đồng thời lâm vào trầm mặc.

“Cố Đại, giải thích.” Cố Quân Thanh vắt chân ngồi trên sô pha.

“Như cậu nhìn thấy, ba tỉnh.” Cố Tĩnh Hàn mặt không đổi sắc mỉm cười trả lời.

“Cháu là Tiểu Mạch đi, bác là phụ thân Quân Thanh.” Cố Cửu Thành ôn hòa chào hỏi cô.

“Chào bác... Ách, sức khỏe của bác tốt chứ...” Cô khấn trương, tay chân không biết để đâu mới được.

Này xem như ra mắt sao? Tốt xấu gì cũng cho ta thời gian chuẩn bị một chút a...

“Ba, ba tỉnh khi nào?” Cố cầm thú nheo mắt lại.

“Buổi chiều, khoảng tầm năm giờ.” Cố Tĩnh Hàn đáp thay.

“Thì ra là thế, nghe nói những người hôn mê sâu khi tỉnh lại sẽ rất suy yếu, mới qua mấy giờ, ba đã có thể sắc mặt hồng nhuận ngồi bên bàn ăn bánh trứng xoài, thật sự là kỳ tích.”

“A, thế giới to lớn không gì là không thể.” Cố Tĩnh Hàn có vẻ thực thông dong.

Cố Quân Thanh chậm rãi đứng dậy, khoát tay lên xe lăn của hắn, mỉm cười. “Anh à, xem ra chúng ta nên nói chuyện với nhau.”

Sắc mặt Cố Tĩnh Hàn vốn tái nhợt nhất thời lại trắng thêm vài phần.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Quân Thanh bình thường gọi hắn là “Cố Đại”, mỗi lần gọi hắn là “anh” là nhất định không hay ho.

“Chúng ta tới thư phòng nói chuyện đi, nghe nói anh mới mua được một đám đồ cổ?” Cố Quân Thanh cười như mặt trời.

“Đừng đừng đừng... Lần này ta mua đều là chính phẩm thời Nam Tống, không chịu nổi cậu phá...” Cố Tĩnh Hàn dấm dỏ.

“Nên giáo huấn cậu ta một chút.” Đỗ Vân Trạch cười nói, “Ngay cả tôi cũng bị lừa, nếu không phải ba cậu kéo tôi dưới chân, tôi thực nghĩ rằng lần này là sinh ly tử biệt đấy.”

“Mấy hôm trước là phát bệnh tim thật, nhưng cứu chữa kịp thời, có thể mới phát hiện hóa ra tôi đã già như vậy.” Cố Cửu Thành đạm cười, “Màn kịch này là chủ ý của Tĩnh Hàn. Sau khi nghe được tin tôi hôn mê, trong công ty liền có dị động, cho nên đơn giản tương kế tựu kế để tra ra kẻ nào âm thầm gian lận.”

Cố Tĩnh Hàn nói tiếp: “Chủ yếu là do gần đây không có việc gì vui, cuộc sống thực không thể thiếu niềm vui nha.”

“Cho nên, màn kịch này, là anh bày ra?” Cố Quân Thanh ngữ khí ôn hòa.

“Tôi chỉ là người qua đường Giáp...” Cố Đại buông tay, “Là Chu thẩm nói hai đứa tiến triển chậm chạp, bảo tôi tác động bên ngoài một chút giúp hai đứa một phen. Nói lại, câu kia “Cố Quân Thanh, em thực yêu anh” thật sự làm cho người ta vui vẻ thoải mái nha.”

Câu này khiến Dĩ Mạch hoàn toàn đổ mắt.

Cố Quân Thanh kéo cô lại, cười nói: “Trên lầu không hiểu mấy thứ đồ cổ mà Cố Đại cất giữ, có hứng thú không?”

Dĩ Mạch: “Có. Nhưng em sợ không cẩn thận, vạn nhất làm vỡ thì không tốt lắm.”

Cổ Quân Thanh: “Không có việc gì, Lam sẽ tìm người quét tước sạch sẽ.”

Dĩ Mạch: “Thật tốt quá, chúng ta đi.”

Cổ Tĩnh Hàn kinh hãi: “...Cô nhóc An, sao em có thể cấu kết với nó làm chuyện xấu! “

Mọi người cười to, ngay cả Lam luôn luôn điềm tĩnh cũng nhịn không được che miệng.

Đỗ Vân Trạch như là nhớ tới cái gì, ghé tai Cổ Cửu Thành nhỏ giọng nói: “Hình như tôi nghe nói Quân Thanh cùng Viễn ca cùng thích một cô gái?”

Cổ Cửu Thành nhìn Dĩ Mạch cười, cũng đè thấp thanh âm: “Chuyện bọn trẻ, để chúng nó tự giải quyết đi.”

Nhận được vé mời đến xem Tô Viễn Ca biểu diễn, Dĩ Mạch có chút ngoài ý muốn.

Vé là Nam Hi đặc biệt đưa tới, cũng lấy “Nếu em không đi, chị chắc chắn sẽ bị sa thải” mà uy hiếp, ngàn cân vạn dặm bảo cô đúng giờ phải có mặt.

Tám giờ tối, Cổ Quân Thanh lái xe đưa cô đến cửa sân vận động, nhìn nhìn tấm vé trên tay cô, lại nhìn nhìn tấm áp phích cực đại, cười đến quỷ dị, khiến Dĩ Mạch không hiểu ra sao.

Một cô gái trẻ tuổi mặc quần áo lao động sau khi dẫn cô vào trong liền biến mất vô tung.

Sân vận động to như vậy, nhưng lại không có một bóng người.

Ánh sáng mờ ảo, chỉ có thể mơ hồ thấy sân khấu trang trí cao thấp chằng chịt.

Cô có chút mờ mịt nhìn nhìn tấm vé trong tay, thời gian không sai.

Ngẩng đầu cẩn thận so sánh với áp phích, lại phát hiện, vé của mình sớm hơn một ngày.

Dĩ Mạch ngệt mặt nhìn trời.

Này rốt cuộc, là chuyện gì xảy ra...

Tại lúc cô đang định rời đi, âm nhạc mềm nhẹ giống như nước chảy vang lên.

Đột nhiên, tất cả đèn đều bật sáng, làm cho toàn bộ khung cảnh khán đài xuất hiện trước mặt cô.

Mây mù lượn lờ, ánh sáng biến ảo, một tòa thành như ẩn như hiện ở đám mây, như một bức bích họa huyền ảo từ thời xa xưa.

Cách cửa lớn nặng nề chậm rãi mở ra, cầu thang xoắn ốc dẫn lên, giống như đang lơ lửng di động trong không trung.

Trên cầu thang đang di động, Tô Viễn Ca mặc quần áo bào màu trắng, khoác một chiếc áo choàng nguyệt sắc có đường viền màu đen dài chấm đất, hoa mỹ dị thường.

Ngọn đèn dừng ở trên người hắn, vỡ thành những viên kim cương sáng lấp lánh.

Tóc bạc như thác, giữa chân mày là ba đạo lỗ ấn màu vàng. Hai tròng mắt mang kính sát tròng đổi thành màu lam, thản nhiên nhìn chính mình.

Dĩ Mạch bị cảnh tượng như vậy làm rung động không nói được câu nào, chỉ ngây ngốc đứng ở tại chỗ. Nửa ngày, mới thốt được một câu: “Àch, tôi tưởng đến xem biểu diễn, không nghĩ tới còn có cosplay...”

Tô Viễn Ca: “...”

Hai người đứng ở trung tâm sân khấu.

“Vừa rồi tôi có một loại ảo giác, thật muốn xuyên qua đến Càn Khôn.” Cô nói thật.

“Tôi cùng Càn Khôn ký hợp đồng, hơn nữa lần này biểu diễn, sẽ hát ca khúc chủ đề của trò chơi.” Tô Viễn Ca kéo kéo mái tóc giả màu trắng nói.

“Thật sự?! Bài hát đó là anh viết sao?”

“Ừ, khi làm nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”, bỗng nhiên có cảm hứng.”

Dĩ Mạch liếc mắt xem thường, “Khi đó vốn có cơ hội tiến vào bản sao xem chuyện xưa của nhân vật chính, bị người ta phá hủy, thực đáng tiếc.”

“Bây giờ còn muốn nhìn không?” Hần cười nhẹ.

“Đương nhiên.”

“Tôi có thể cho cô xem đoạn hồi ức đó, nhưng có điều kiện trao đổi... cô theo tôi đến đây.” Hần đứng dậy.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ váy được treo trong tủ thủy tinh, Dĩ Mạch thực không thể không nuốt nước miếng hai lần.

Lụa mỏng thuần trắng, từ trên xuống dưới xen lẫn chút phấn hồng, chỗ đuôi váy hơi xòe ra, màu sắc đậm nhạt không đồng nhất, giống như một đóa hoa hồng nở rộ. Trên váy có đính một đóa hoa hồng nhỏ may thủ công bằng vải mịn, màu sắc lại đậm hơn.

“Mặc nó vào.” Người thanh niên phía sau nói.

Cô cuống quýt lắc đầu, “Đây là quần áo của người khác, xem ra rất quý giá, vạn nhất làm hư thì nguy.”

“Đạo cụ mà thôi. Tôi chỉ muốn nhìn hiệu quả sân khấu một chút.” Hần mở tủ kính, tháo chiếc váy đưa cho cô. “Tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Dĩ Mạch nắm váy, một đầu hắc tuyến.

Nhưng mà, thật sự rất đẹp.

Thịnh tình không thể chối từ, Dĩ Mạch thật cẩn thận mặc nó vào, cực kì ngạc nhiên là rất vừa vặn. Cô cúi đầu nhìn nhìn đôi giày có chút vết bẩn trên chân.

Này... sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả sân khấu đi...

Chỉ mặc váy thực lạnh a...

Quả nhiên, vẻ đẹp nghệ thuật không phải dễ mà theo đuổi được...

Những ý tưởng hỗn loạn không ngừng hiện ra trong đầu. Cô nhắc váy chuẩn bị đi ra, thấy Tô Viễn Ca đang đứng dưới ánh đèn ở trung tâm sân khấu.

Một khắc kia khi hắn nhìn về phía mình, nao nao.

“Rất đẹp.” Hần nói.

“Thật sự sao?” Ánh mắt của cô lấp lánh, “Trước đây vẫn hâm mộ cái váy công chúa mà Lí Thiển mặc trên sân khấu, nếu cô ấy thấy cái này nhất định sẽ hâm mộ chết mất.”

Hần mỉm cười đứng dậy, đem một chiếc áo choàng dày khoác lên người cô. Ông già người Pháp kia nếu biết quần áo mình thiết kế bị dùng làm trang phục để diễn kịch trong trường học, vẻ mặt nhất định sẽ rất khó coi.

“Không phải muốn xem hiệu quả sân khấu sao?” Cô có chút kinh ngạc.

Hần nhìn chỗ tạo hình ban công nhỏ lóng lánh ánh sáng ở trên một chỗ cao nói, “Ngày mai váy này sẽ xuất hiện ở chỗ đó, chờ tôi hát xong bài này, nó sẽ bị ngọn lửa đẩy lên thiêu hủy.”

“Vì sao?! ” Cô tròn tròn mắt. Chỉ triển lãm một lần liền thiêu hủy, không khỏi rất đáng tiếc.

“Bởi vì không đành lòng phá hư vẻ đẹp của nó, cho nên chỉ có thể buông tay.” Tầm mắt tương giao, cặp mắt màu lam kia giống như màn trời mặt biển, sâu thẳm mà cao xa. Giống như đôi mắt Đế Tu trong Càn Khôn, nhìn thấu vạn vật. “Đối với nó mà nói, cuối cùng có thể được cô mặc vào, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.”

“Tô Viễn Ca...” Cô mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

“Xem kìa.” Hấn cười nhẹ.

Trên màn hình lớn, khung cảnh thủy mặc huyền ảo trong trò chơi chậm rãi hiện lên.

Lúc đó còn trẻ, dáng vẻ hoa lệ, cười tuấn mã hăng hái.

Hai thiếu niên thần tộc có thể tựa lưng vào nhau gấn bó chiến đấu, Hạo Phong, Minh Tuyết. Giống như huynh đệ. Cho đến một ngày, Minh Tuyết vì bảo vệ mạng sống ột tiểu hài đồng bị đưa đi hiến tế, phản kháng thần ý, Thần Quân lấy tội đại nghịch đuổi giết. Vì thế thần tộc sinh ra phân liệt, tùy tùng Minh Tuyết thực lực không ngừng cường thịnh. Hai phái chiến trận nhiều năm.

Sau khi Hạo Phong kế thừa đế vị Thần Quân, ra lệnh ột nữ tử nhân tộc tên là “Kính Vũ” tiếp cận Minh Tuyết, giành lấy sự tín nhiệm của hấn. Ba năm sau, trong lúc Thần Quân cùng hấn giằng co chiến đấu, Kính Vũ từ phía sau đâm thủng trái tim hấn. Minh Tuyết từ trên đám mây rơi vào địa ngục, trọng sinh trong diệt thiên chi hỏa, trở thành Ma Tôn.

Từ đó, mở ra Tam giới chi chiến.

Trên màn hình, trong chớp mắt khi Kính Vũ vùng kiếm đâm tới, thần sắc bi thương trên mặt làm cho người ta chua xót.

Gió lạnh thấu xương, mũi kiếm trong trẻo nhưng lạnh lùng, máu nhuộm đỏ sẫm.

Trường kiếm xuyên qua thân thể Minh Tuyết, những giọt máu từ mũi kiếm rơi xuống, nở rộ như những đóa hoa bỉ ngạn yêu dị.

Về mặt hấn bình tĩnh không chút thay đổi, nhìn nàng cầm trường kiếm mà mỉm cười, trong mắt lại lưu luyến thâm thúy đau thương.

Hình ảnh tĩnh lặng phóng đại, chỉ có tiếng kèn xa xa vọng lại, ám ảnh, tịch mịch mà hiu quạnh.

Tiếng thở dài cuối cùng vang lên, thân thể hấn từ từ rơi xuống, rốt cục biến mất không thấy.

Màn hình nháy mắt tối đen, lúc này dập dờn ba chữ bông bênh như nước:

—— Hấn yêu nàng,

Cơn mưa xối xả bất ngờ tới.

Làn váy nữ tử đỏ như máu.

Cảnh tượng tê tâm liệt phế, một tiếng khóc kêu kinh động như tiếng sấm, nàng lại lần nữa giờ kiếm, đâm tới chính mình.

—— Nàng cũng yêu hấn.

Trong một chớp mắt, một đạo kim quang hiện lên, nàng ngất đi trong lòng một nam tử áo trắng. Hấn im lặng đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, nhắm mắt lại.

Một giọt nước mắt rơi xuống thành ngọc châu.

Cuồng phong gào thét, thổi bay tà áo trắng. Trong phút chốc, giống như héo rũ, mái tóc đen phút chốc nhiễm sương hoa.

—— Như vậy, người hấn yêu đâu?

Trong trời đêm, giai điệu vang lên mềm mại như tơ, ôn hòa như ngọc. Lại bỗng nhiên nổi lên tiếng ngựa hí gió rít, tiếng sấm ầm ầm.

Thanh âm của hấn phá không mà ra, như giọt nước rơi xuống hồ sâu trong u cốc, lan ra từng đạo sóng vỗ.

Hồng nhan khinh minh, quỳnh hoa bay loạn.

Trước mắt Dĩ Mạch phẳng phất như có một cuộn tranh tươi đẹp đầy sắc màu huyền ảo trải ra.

“ ...

Dưới ánh trăng, ai ngoảnh đầu nhìn lại, làm cho thiên địa chợt thất sắc.

Trong gió, ai rơi lệ, làm cho đao kiếm nhiễm tịch tịch.

Rồng gầm ngựa hí, khói bụi gió lửa.

Rút kiếm chỉ vì một câu hứa hẹn.

Tà dương tựa huyết, minh nguyệt trường giang.

Nhắm mắt nhớ thành trì tiêu điều.

Qua ngàn năm, vẫn nhớ rõ, ngày ấy kỵ binh lưỡi mác.

Trường tủy bất tỉnh, lại khó quên, một khúc cầm sắt tướng cùng.

n oán một hồi đều thành không.

Một lần gặp mặt đó là sai.

Tiến quân đi, hoa rơi trên đường.

Một kiếp này, khoảng khắc tươi đẹp của người đều không dành cho ta.

Cười biệt ly, tiếng ca xa dần.

Kiếp sau, ta và người, vẫn chỉ là thoáng qua.

...”

Làn điệu du dương uyển chuyển, nhưng lại sầu bi tựa khói nhẹ, nhẹ nhàng quấn quanh không rời đi.

Trên màn hình, nam tử tóc bạc đứng lặng bên cây cầu, nhìn đôi nam nữ ôm nhau cách đó không xa, nhẹ giọng thở dài.

Hắn xoay người rời đi, tà áo bào nhẹ như mây, phần phật bay trong gió.

Sương mù dần dần dày, một đạo khói nhẹ, một tòa cô thành, một bóng dáng.

Hiu quạnh như thế.

Một khúc kết thúc.

Dĩ Mạch chậm rãi đi về phía hắn.

Bỗng nhiên, cô vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy người thanh niên trước mặt.

Cô nói.

Tô Viễn Ca, nhất định anh sẽ gặp được một người con gái thuộc về mình. Bất luận cô ấy đang ở đâu, một ngày nào đó, hai người sẽ gặp nhau. Cô ấy sẽ đi vào cuộc sống của anh, làm cho anh hiểu thế nào là tình yêu. Cô ấy sẽ xuất hiện đúng lúc, đúng chỗ, bởi vì cô ấy mới mà đúng người. Những người xuất hiện trước hay sau cô ấy, đều chỉ có thể là người qua đường.

Tô Viễn Ca, cảm ơn anh.

Người thanh niên im lặng đứng tại chỗ, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Cái ôm kia, trong một đêm đông bình thản.

Trở thành ký ức ấm áp trong lòng hai người.

50. Chương 67 - Vĩ Thanh (end)

Vĩ Thanh

Tại khu vực luyện cấp 150-160 trong Càn Khôn.

Một Âm Ảnh tên là “Ngư Phiến Khải Khải” nằm rạp trên mặt đất, thực buồn bực nhìn đám người đang giẫm nát thi thể chính mình, cảm giận nói: “Các người không biết cướp quái là biểu hiện vô đạo đức sao? “

“Hừ, ta đoạt quái của người thì sao nào? Không có bản sự thì ngoan ngoãn nằm đấy mà giả chết.” Linh Vũ cấp 160 “Vũ Ngân” khẩu khí khinh miệt.

“A, nhìn kỹ, hóa ra chỉ là một Âm Ảnh! ” Thiên Lang cấp 155 “Im Lặng Tuyệt Đối” kinh ngạc nói.

“Nữ Âm Ảnh, buồn cười, khẳng định là gay đi.” Thiên Kì cấp 158 “Chủ Phi Trường Nhân” Nói.

Ngư Phiến Khải Khải: “Người mới là gay.”

“Chức nghiệp Âm Ảnh này thật đúng là yếu. Muốn công không công được, muốn phòng không phòng nổi, động tý đã chết.” nhạc công cấp 163 “Thủy Tinh Tôn” là đội trưởng đội ngũ đoạt Cự boss.

Ngư Phiến Khải Khải: “Các người ý đông hiệp yếu, còn có mặt mũi nói.”

Vũ Ngân: “Xem ra người chán sống ? Chủ, hồi sinh nàng ta, chúng ta luân bạch nàng ta cho biết.”

Đúng lúc này, bỗng nhiên không trung đầy đặc tầng tầng mây đen, một đạo kinh lôi đánh thẳng vào ” Chủ Phi Trường Nhân “, nhân vật nháy mắt ngã xuống đất.

Mấy người cả kinh, mới phát hiện một bóng người màu đen xuất hiện trong tầm mắt.

Người nọ mặc y phục dạ hành màu đen, dường như là trang bị tân thủ thôn phát miễn phí.

Cấp bậc che giấu, trang bị che giấu.

Nhìn vẻ bề ngoài, là một nữ âm ảnh. Phía sau nàng ta còn một nắm nhỏ màu đen. Lôi điện vừa rồi tựa hồ chính là do nhóc này phát ra.

Chủ Phi Trường Nhân: “Người có bệnh sao, giết ta làm gì! “

“Nhìn các người không vừa mắt nha.” Nàng phát ra một khuôn mặt tươi cười, thân hình quý mị biến mất bỗng nhiên lại hiện ra trước mặt Vũ Ngân.

Đối phương hoảng hốt, vội vàng công kích, lại trong nháy mắt mất đi mục tiêu.

Đứng ở cách đó không xa, Im Lặng Tuyệt Đối chỉ thấy trước mắt, một đạo lam quang như lưu tinh xẹt qua, đã bị một kích trí mạng.

Vũ Ngân, Thủy Tinh Tôn đồng loạt phóng kỹ năng về phía nàng, lại phát hiện người nọ đã ở ngoài phạm vi công kích.

Đây là tốc độ gì?!

Ba người đều một thân mồ hôi lạnh.

Tốc độ cường đại, bộ vị vô cùng nhuần nhuyễn, làm cho Ngư Phiến Khải Khải đang nằm rạp trên mặt đất nhìn thấy phải trợn mắt há mồm.

“Đừng coi khinh phái yếu.” Nàng giống như u linh xuất hiện phía sau Thủy Tinh Tôn, chủ thủ hình trăng khuyết trên tay lóe lên ánh sáng lam u ám.

Nàng nhảy lên, lộn mèo đến trước mặt Thủy Tinh Tôn, chủ thủ xẹt qua một đường cong xinh đẹp.

Ngắn gọn, lưu loát.

Kĩ năng tất sát “Kiến huyết phong hầu” của Âm ảnh, tập kích sau lưng, tỉ lệ bạo kích cao tới 10 .

Thủy Tinh Tôn đang muốn vung đao, lại phát hiện cột máu của mình sắp sửa thấy đáy, không khỏi kinh hãi.

Trúng độc từ khi nào? Hơn nữa, đây là độc cấp mấy. Cứ nhiên rút máu lợi hại như vậy?

Trong lúc hấn vội vàng thêm máu, ba con thú triệu hồi của Vũ Ngân cùng công kích về phía nàng.

Ám Ảnh phòng ngự rất thấp, hướng hồ nàng mặc là tân thủ trang.

Lúc móng vuốt của con triệu hồi thú đầu tiên chạm vào người nàng, một tiếng gầm đất rung núi chuyển vang lên, giữa tầng điện quang, cái nắm nhỏ màu đen kia đột nhiên lớn lên gấp mấy lần, sinh ra cánh, biến hình thành lôi thú.

Lập tức trên bầu trời mây đen che kín, sét liên tục đánh lên một phạm vi lớn, khiến hai kẻ còn sống cùng ba con triệu hồi thú đều bị đánh nằm rạp úp sấp dưới đất.

“Rất phấn khích.” Một nam tử áo xanh từ phía sau đi tới cười nói, “Sau khi phu nhân mãn cấp, đây tựa hồ là lần đầu tiên động thủ.”

Đám người vốn đang muốn lên tiếng chửi mắng thấy thông tin người mới tới, lại thấy hai chữ to màu đỏ trên đầu hấn, tập thể không dám lên tiếng, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nghĩ đến tình cảnh bi thảm trước kia, nói thế nào cũng nên giúp đỡ đồng môn một phen...”

Vừa rồi động thủ đúng là Dĩ Mạch, cô điều khiển nhân vật đi đến trước mặt Ngư Phiến Khải Khải, nói: “Trang bị do hồng danh rơi ra ngươi cầm đi. Kỳ thật Ám Ảnh lên tới cấp bậc cao, rất hữu dụng nha. Cố lên!”

Nói xong, nhảy lên Bạch kỳ lân của Thanh Quân, hai người càng lúc càng xa.

Ngư Phiến Khải Khải nằm rạp trên mặt đất nhìn bóng dáng hai người, kích động lệ nóng doanh tròng không nói nên lời.

Chỉ chốc lát sau, một đám người vội vàng chạy đến.

Cô nhóc cầm đầu nhảy xuống ngựa, chạy tới hồi sinh nàng.

Tiêu Vi: “Những kẻ khi dễ người đâu? Ta thật vất vả tìm bang chủ cùng mọi người đến báo thù cho người.”

Ngư Phiến Khải Khải: “Ta...Ta gặp đại thần! Bọn họ bị đại thần xử lý! Hơn nữa, đại thần cư nhiên là nữ Ám Ảnh giống ta! Thật sự suýt a! Quả nhiên ta chọn Ám Ảnh là đúng mà!”

Tiêu Vi: “Người bị chúng đánh đến điên rồi sao?”

Cô Hồn Dã Quỷ: “Nữ Ám Ảnh muội gặp tên là gì?”

Ngư Phiến Khải Khải: “... Muội quá kích động, quên nhìn.”

Cô Hồn Dã Quỷ: “... Một mình nàng thôi sao?”

Ngư Phiến Khải Khải: “Không phải. Còn có một nam nhân cười bạch kỳ lân.”

Cô Hồn Dã Quỷ: “... Quả nhiên.”

Tiêu Vi: “Bang chủ, người Khải Khải gặp được, huynh quen sao?”

Cô Hồn Dã Quỷ: “Không tính là quen. Một năm nay bọn họ rất ít xuất hiện, cho nên các muội đều không biết. Bất quá, bọn họ là truyền thuyết trong Càn Khôn nha.”

“Sao cơ, truyền thuyết?” Hai nha đầu trăm miệng một lời.

“Khoảng hai năm trước. Khi đó bang ta còn chưa thành lập, Mạch Thượng Sắc Vi còn không phải vị cao thủ đứng đầu Ám Ảnh bang, thậm chí còn chưa hợp khu cùng Diệc Châu... Chuyện xưa bắt đầu từ khi nàng bị đuổi giết...” Cô Hồn Dã Quỷ đơn giản ngồi dưới đất, chậm rãi kể lại.

Trong một nhà trọ ở tiểu khu.

“Tao nói, An Dĩ Mạch, ngày mai sẽ kết hôn, hôm nay còn rảnh rồi chơi game?! ” Lí Thiển thực khinh bỉ tay chống hông chất vấn, “Lễ phục phù dâu của tao tốt cuộc màu trắng đẹp hay hồng nhạt đẹp hơn?”

“Màu trắng đi. ” Nguyên Viên chỉ vào bộ váy bên cạnh, “Nhìn qua ngực mày có vẻ lớn hơn một chút.”

Lí Thiển: “...”

An ba ba: “Dĩ Mạch a, đừng chơi máy tính nữa, mau tới đây thử quần áo xem.”

An mẹ: “Dĩ Mạch, đã sắp là người có gia đình rồi, còn rảnh chân chạy khắp nơi vậy.”

An Dĩ Mạch: “Bỗng nhiên con không muốn gả nữa.”

Chúng rống: “Muốn ăn đòn sao?”

Lưu Vân đình viện, trong một ngôi biệt thự nào đó.

Lam vội vàng bước vào, cẩn thận, kiên trì nói với Cố Quân Thanh: “Đại thiếu gia bảo tôi chuyển lời, cái kia... Nếu cậu vẫn không tiếp điện thoại của ngài ấy, ngài ấy sẽ bắt cóc An tiểu thư, cho cậu không kết hôn được...”

Cố cảm thú cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Bảo với hần, tốc độ hần gây phiền toái cho tôi cùng tốc độ vận chuyển cái đỉnh Thanh Đồng (*) dời nhà Thương mà hần mới tậu được có quan hệ trực tiếp.”

Lam: “... Vâng.”

Chu thẩm: “Cố tiên sinh, đây là y phục ngài mặc trong lễ kết hôn ngày mai, cổ tay áo phải thêu hình gì?”

Cố Cửu Thành: “Quân Thanh, đây là kế hoạch hôn lễ ngày mai, con đến kiểm tra lại một lần xem.”

Đỗ Vân Trạch: “Danh sách tân khách ngày mai, có quên không?”

Cố Quân Thanh: “Lam, lấy ít thuốc an thần đến.”

Lam: “...”

Hôn lễ ngày đó.

Lí Thiển: “Dĩ Mạch đi đâu vậy? Sắp phải thay áo cưới rồi mà vẫn chưa thấy đâu!”

Lục Duẫn: “... Thái Hậu điện hạ, bộ dáng của người hiện tại rất giống một con gà tây nướng tiêu.”

Nguyên Viên đứng bên cửa sổ, nhìn chiếc Audi R8 rời khỏi khách sạn, khẽ cười một tiếng, dựa vào vai Trầm Hần.

“Hai vị này.” Trầm Hần bắt đầu dĩa lắc đầu.

Trong một chỗ hội trường hôn lễ.

“A...” Di động của nữ sinh bị đụng văng trên mặt đất, phát ra một tiếng “Ba” thanh thúy. Màn hình nháy hai phát, đen.

Tô Viễn Ca ngẩng đầu, nhìn nữ sinh đụng vào người mình, không khỏi nhíu mi.

Rõ ràng là cô ta vừa gửi tin nhắn vừa đụng vào lưng mình. Nhưng mà, phiền ai tới nói cho hần, về mặt ai oán “Tại sao anh không tránh ra” trên mặt cô ta tốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Thật có lỗi. ” Thấy ánh mắt của những người xung quanh nhìn về phía mình, hần kiềm chế tính tình xin lỗi, sau đó xoay người giúp cô nhặt lại điện thoại.

Trên di động, là móc khóa Càn Khôn .

“Cái kia... có thể mượn điện thoại của anh dùng chút không?” Cô gái nhúc nhích đầu, Vừa có công việc, điện thoại đang dùng được một nửa thì hỏng...” Thái độ thông dong, hoàn toàn không có vẻ kích động muốn xin chữ ký hần như mấy cô gái bình thường.

Tô Viễn Ca bắt đầu hoài nghi độ nổi tiếng của mình.

“Cô chơi cái này?” Hấn chỉ vào vật trang sức trên di động của cô.

“Ừm.” Cô gật gật đầu, đưa ra một tấm danh thiếp, “Tôi tên Dương Nghệ, hiện tại kinh doanh một công ty dịch vụ nhỏ, anh có hứng thú với game? Công ty chúng tôi cũng có thể luyện cấp giúp khách hàng nha. Có gì cần cứ việc liên hệ với tôi, a, nhưng phải đợi sửa xong di động ...”

“Ồ trong trò chơi, cô tên gì?” Hấn hỏi.

“... Lười Dương Dương.” Cô nháy mắt mấy cái.

Khu nghỉ ngơi Vip ở sân bay.

“Em muốn nhận điện thoại.” Dĩ Mạch ngồi thẳng người, cầm trên tay là điện thoại của Cố cầm thú đang vang lên không ngừng. Cô hít sâu một hơi, ấn nút nghe.

Cố Cửu Thành: “Cậu muốn làm tôi tức chết sao, còn không trở về cho tôi!”

Đỗ Vân Trạch: “Tân khách đều đến, hai cô cậu lại dám chạy thật, ha ha.”

Cố Tĩnh Hàn: “Thanh Đồng Đình triều Thương của tôi, cậu cứ nhiên nuốt riêng!”

An ba ba: “Dĩ Mạch, con con con...”

An mẹ: “Con bé phá hoại, thực là toàn tìm phiền toái cho hai ông bà già chúng ta! “

Lí Thiển: “Hoa cô dâu! Tao muốn hoa cô dâu! Ai gia mệnh lệnh hai người nhanh chóng trở về!”

Nguyễn Viên: “Thuận buồm xuôi gió.”

Bạch Ánh Trăng: “Cố Quân Thanh, nếu người khi dễ Dĩ Mạch, ta sẽ dùng Quan Tài đập người!”

Quan Tài: “Ta... đập chết người.”

Lam Hồ Xa: “Vô cùng đau đớn a, Tiểu Nấm em sao có thể bỏ trốn cùng một cầm thú!”

Bạch Cốt: “Ta nói, sau khi các người đi tuần trăng mật trở về tham gia hôn lễ của ta đi.”

Đỗ Họa Nhiễm: “Ai muốn kết hôn cùng anh!”

Phật Di Lạc: “Thí chủ, sắc tức là không, chú ý thân thể.”

Alex: “Tiểu Dĩ Mạch, vứt bỏ Cố mặt than đi, chúng ta bỏ trốn!”

...

Dĩ Mạch le lưỡi, nhìn người thanh niên bên cạnh, lại thấy hấn nhìn mình mỉm cười.

Radio thông báo đăng ký không ngừng vang lên.

Hấn đứng dậy, dẫn cô tới trước cửa đăng ký.

Trên hai bàn tay đan vào nhau, hai chiếc nhẫn màu bạc một lớn một nhỏ phát ra ánh sáng nhạt ấm áp.

“Bắt đầu từ khi nào, chúng ta biến thành truyền thuyết nha?”

“Bắt đầu từ thời khắc anh gặp em.”

Dùng thời gian một đóa hoa nở gấp nhau, ở thời điểm tốt đẹp nhất của ta, dùng tư thái tốt đẹp nhất của ta.

Gặp người.

—— hoàn ——

o:p>“Vì một quân cờ mà anh dùng chính bản thân mình để uy hiếp tôi?” Cô rốt cuộc không nhịn được, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, cơ hồ là rít lên, “Tô Viễn Ca, tôi dùng cả tấm lòng để yêu anh, so với người khác sâu đậm hơn cả trăm lần, cả ngàn lần! Tôi có thể dễ dàng chấp nhận chuyện anh không ngừng có những scandal tình ái, nhưng tôi không thể chấp nhận được chuyện anh dành hết tâm tư của mình ột người

phụ nữ nào đó! Huống chi cô ta có thể sẽ có ngày trở thành Cố phu nhân, là người của Cố gia mà anh hận nhất!”

Áp lực tích tụ đã lâu tuôn ra, giống như mũi dao sắc nhọn, đâm thủng trái tim người ta, lại còn càn quấy, xé rách.

“Câm miệng!” Hấn tựa như một con sư tử bị chọc giận, hung hăng đẩy cô vào tường. Sức ép rất lớn, cơ hồ muốn bóp nát vai cô.”Tôi đã từng nói với cô, quen hệ giữa chúng ta bắt quá chỉ là gặp dịp thì chơi. Cô muốn scandal, tôi cho cô, cô đừng có được một tắc lại muốn một thước.”

Không khí trầm mặc làm cho người ta hít thở không thông.

“Anh chưa từng yêu tôi, đúng không?” Cặp mắt đen vô thần của cô nhìn thẳng vào hấn.

Vẫn không nhận được muốn hỏi.

Hấn từ trên cao nhìn xuống cô, trong ánh mắt lạnh lẽo tựa hồ có một chút thương hại.

Tuyên Tình bỗng nhiên nở nụ cười, một mảnh lạnh lẽo: “Không có cũng tốt. Tô Viễn Ca, tôi có thể đưa An Dĩ Mạch trở về bình yên vô sự, hơn nữa không bao giờ quấy rầy cuộc sống của cô ta nữa. Chỉ cần anh đáp ứng tôi một chuyện.” “Cùng tôi đính hôn.”

Dưới ánh đèn vàng, gương mặt hấn trầm mặc không chút thay đổi.

Giọng nói của cô hết sức bình thản: “Thực lực của Tuyên gia sẽ giúp Thiên Duyệt giải trí phát triển, có thể cạnh tranh vị trí đứng đầu với Phi Ngã Viêm Dương. Chỉ là đính hôn mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì lớn tới tiền đồ của anh.”

“Lý do?”

“Tôi đã cố gắng nhiều như vậy, phải có được kết quả. Tôi muốn cho tất cả mọi người đều biết Tô Viễn Ca từng thuộc về Tuyên Tình, cho dù anh có yêu tôi hay không.”

“Cô điên rồi.”

“Cho dù là điên.” Cô nâng cằm.

“Đề nghị này nghe qua cũng không tệ. Đáng tiếc, tôi sẽ không đồng ý.” Tô Viễn Ca lui về phía sau hai bước, nụ cười kia mang theo tà khí, dưới ánh đèn thoát nhìn hết sức yêu dã.”Tôi không thích bị người khác uy hiếp. Cô có thể dùng những trò hề của cô để hủy hoại cô ấy, không sao cả.” Hấn giờ bàn tay phải thon dài lên, “Chẳng qua, nếu cô làm cô ấy bị thương, tôi sẽ đem tiền bảo hiểm cánh tay này làm lễ vật tặng cho cô.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mach-thuong-hoa-khai-vi-quan-co>